

Uổng Công Tính Kế

Contents

Uổng Công Tính Kế	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 29	103
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	128
37. Chương 37	132
38. Chương 38	136
39. Chương 39	140
40. Chương 40	143
41. Chương 41	147

42. Chương 42	152
43. Chương 43	156
44. Chương 44	162
45. Chương 45	166
46. Chương 46	170
47. Chương 47	174
48. Chương 48	178
49. Chương 49	182
50. Chương 50	186
51. Chương 51	190
52. Chương 52	193
53. Chương 53	197
54. Chương 54	201
55. Chương 55	205
56. Chương 56	207
57. Chương 57	210
58. Chương 58	214
59. Chương 59	217
60. Chương 60	221
61. Chương 61	225
62. Chương 62	228
63. Chương 63	232
64. Chương 64	235
65. Chương 65	238
66. Chương 66	242
67. Chương 67	245
68. Chương 68	249
69. Chương 69	253
70. Chương 70	256
71. Chương 71	260
72. Chương 72	263

Uồng Công Tính Kế

Giới thiệu

Tác giả Sói Xám Mọc Cánh là một cây viết chuyên về truyện ngôn tình lãng mạn, nàng là một cô gái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uong-cong-tinh-ke>

1. Chương 1

Edit: Lam Phượng Hoàng

Beta: Quảng Hằng

Ở Đại Dạ Quốc, vào hôm bé trai tròn năm tuổi đều phải được đoán định số mạng, người nhà bình thường thì tìm một gian hàng coi bói ở đầu đường cuối ngõ để đoán định tương lai cho con trẻ, mà thân phận sang quý như tiểu thế tử của phủ Trần Nam Vương – phủ của tướng quân đứng đầu Dạ Quốc này, dĩ nhiên là phải đến nhờ Quốc sư của Đại Dạ thận trọng bói toán đoán định tương lai.

Sáng sớm ngày hôm đó, cửa chính của phủ Trần Nam Vương mở rộng, hai đội thân binh (quân lính do tự vương phủ huấn luyện và thành lập) rầm rộ hộ tống một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy ra. Cổ xe nạm đá Vân Mẫu, càng xe khắc hoa nạm vàng, thân xe sơn màu vàng kim, là xe của Trần Nam Vương phi.

Xe ngựa đi thẳng ra cửa thành, xuyên qua trời đông giá rét gió lạnh phất phơ của vùng ngoại ô kinh thành, một lúc lâu sau, chậm rãi dừng trước cửa lớn của phủ Quốc sư.

Phủ Quốc sư đã sớm phái người chờ ở nơi đó, đợi đón xe của Trần Nam Vương phi cùng tiểu thế tử. Xe ngựa dừng lại, Vương Phi dắt một đôi hài tử xuống xe.

Tay trái bà dắt chính là con trai trưởng duy nhất của bà —— thế tử của Trần Nam Vương - Kỷ Nam. Hôm nay Kỷ Nam mới vừa tròn năm tuổi, mi thanh mục tú, cốt cách thanh khiết, mặc một bộ áo gấm xanh thẫm trên quý tươi tắn, càng lộ ra dáng người khẳng khái, còn nhỏ tuổi mà đã có một thân khí phách.

Tay phải của Vương Phi dắt một người, là một bé gái nhỏ, xem ra tuổi không chênh lệch lắm so với tiểu thế tử, mắt mày như vẽ, mặc một bộ áo gấm màu đỏ cùng kiểu với tiểu thế tử. Màu sắc đỏ thắm tươi tắn, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng càng thêm trắng nõn sinh động, tiểu cô nương cười lên lộ ra hai má lúm đồng tiền, thật đúng là trong sáng đáng yêu.

Vương Phi dắt một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ nhỏ chậm rãi vào phủ, Quốc sư đại nhân đã chờ ở bên trong. Hai bên hành lễ, Quốc sư thấy đôi mắt của tiểu thế tử Kỷ Nam trong sáng rõ ràng, mặc dù đôi mắt trong suốt nhưng không ngây thơ, mơ hồ thừa kế hồ uy ngông nghênh của Trần Nam Vương - Kỷ Đình, lại tăng thêm khí phách cứng cỏi, không khỏi chậm rãi gật đầu, khen “Tốt!”

Trần Nam Vương phi nghe tiếng “Tốt” này mà mừng rỡ trong lòng, cười tủm tỉm hỏi: “Kính xin Quốc sư đại nhân chỉ bảo một phần? Đứa trẻ nhà ta có chỗ nào tốt vậy?”

Quốc sư vuốt chòm râu hoa râm, trong mắt mang ý cười, nhìn Kỷ Nam, cho ý kiến: “Tướng tinh giáng thế, vẻ vang cho Đại Dạ.”

Mệnh số này đối với Kỷ Nam là con nhà hổ tướng mà nói đương nhiên là cực tốt, cực tốt, Trần Nam Vương phi vừa nghe cũng lộ vẻ vui mừng, chẳng qua lại nghĩ đến đứa con trai ruột thịt duy nhất của nàng nhất định phải chinh chiến sa trường, người làm mẹ lại không khỏi buồn lòng.

Khi vị đại nhân này nói chuyện, Kỷ Nam vẫn luôn đứng bên cạnh tay mẫu thân, an tĩnh lễ độ. Bé gái nhỏ trong sáng đáng yêu lại bị bốn chữ “Chiến công xuất sắc” và bốn chữ “sự nghiệp chói lọi” lượn quanh mà không nhận được, tránh thoát tay đang nắm mình mà chạy tới chạy lui chơi.

Thiếu niên mắt lạnh mặc áo đen sau lưng Quốc sư, được gọi là “đệ tử đóng cửa của Quốc sư đại nhân”, nàng chạy tới kéo tay áo người ta, cất giọng trong trẻo hỏi: “Tiểu ca ca, trừ đóng cửa cho Quốc sư đại nhân thì còn có thể làm gì? Huynh có thể coi bói hay không?”

Đây là lần đầu tiên Trần Ngộ Bạch nhìn thấy Kỷ Tiểu Cách: một ngày bình thường, trừ khí trời đặc biệt tốt ra thì không có gì đặc biệt, người đến nhằm chán để được đoán ‘bát tự’ nhằm chán. Cả đêm qua hắn đoán sao, có chút mệt mỏi đứng ở sau lưng sư phụ gặp khách, tướng mạo khôi ngô về sau sẽ vang dội thu hút hàng vạn trái tim thiếu nữ xuân sắc khắp kinh thành kia lúc này còn chưa thoát hoàn toàn vẻ mập mạp của trẻ con, nhưng mắt mũi cũng đã mang vẻ lạnh lùng, người bình thường vừa thấy cũng không dám nhìn chăm chăm, cô nương trắng trẻo tay chân béo mập như củ sen trong nước không biết lấy đâu ra can đảm, lại dám đưa tay nắm áo choàng đen lạnh lẽo đến cả ánh trăng cũng không dám nhiễm lên của hắn.

*bát tự: giờ sinh – ngày sinh – tháng sinh – năm sinh

Thiếu niên Trần Ngô Bạch híp đôi mắt phượng hẹp dài, nhất thời khí lạnh tràn ngập quanh thân.

Nhưng củ sen kia lại hoàn toàn không biết sống chết, ngược đầu nhìn hắn, vẻ mặt ngu si đến khó phải bàn. Ngược lại Kỷ Nam lại lập tức đi tới. Vị vương gia Đại tướng quân thần võ rất nhiều năm sau khiến các nước xung quanh Đại Dạ nghe tiếng đã sợ mất mật này, bây giờ vẫn còn là một tiểu nam hài tuần tú ôn hòa, nắm lấy cái tay củ sen, Kỷ Nam thấp giọng nhận tội với Trần Ngô Bạch: “Tiểu muội còn bé không hiểu chuyện, mạo phạm các hạ, kính xin các hạ tha lỗi.”

Kỷ Tiểu Cách bị Kỷ Nam kéo tay, tò mò xoay mặt hỏi hắn: “Tiểu ca ca này chỉ phụ trách đóng cửa thôi sao? Tựa như A Hương chỉ chuyên treo rèm cho công chúa nương nương sao?”

Khóe miệng Trần Ngô Bạch không thể thể không chế mà co giật không ngừng.

Công chúa nương nương mà nàng nói dĩ nhiên là công chúa Diễm Dương chị cùng mẹ của đương kim Thánh thượng, cả kinh đô của Đại Dạ quốc đều biết chuyện xưa công chúa Diễm Dương tự xin làm tiểu thiếp của Trần Nam Vương, dĩ nhiên Trần Ngô Bạch cũng biết, cho nên hắn rõ ràng biết mình bị so thành tỷ nữ tam đẳng treo rèm cho tiểu thiếp.

Thiếu niên mặt lạnh mắt cũng lạnh chợt cười.

Gương mặt anh tuấn lạnh giống như biển băng, đồng tuyết, nhẹ nhàng cười một tiếng, lại giống như ngàn vạn đóa hoa lê cùng nở rộ, không thể nào dùng ngôn ngữ mà hình dung hết vẻ tươi đẹp.

“nói bát tự của người cho ta biết, ta sẽ coi giúp người.” Trần Ngô Bạch mỉm cười nói với Kỷ Tiểu Cách.

Để hắn dự đoán tương lai, câu nói trùng ý này đối với củ sen tươi non kia đúng là, trùng, ngay, tử, huyết!

Tình hình của ba đứa trẻ như vậy, Quốc sư và Trần Nam Vương phi cũng nhìn lại.

Kỷ Tiểu Cách cười híp mắt lấy một tờ giấy vẫn luôn giấu trong tay áo đưa cho Trần Ngô Bạch, phía trên viết ngày sinh tháng đẻ của nàng —— mẫu thân nói nữ hài tử không nên coi bói, nhưng nàng thật rất muốn biết lúc nào mình mới có thể tu thành thần tiên!

Khóe miệng Trần Ngô Bạch còn nhếch nụ cười lạnh lùng, nhìn lướt qua bát tự trên giấy một cái, đầu ngón tay trong tay áo khép lại nhẹ nhàng bấm độn, dừng một chút, ý cười trên mặt bỗng mất, không còn sót lại chút gì.

Làm sao lại. Làm sao có thể!

“Người tính thật lâu, không phải là người không tính ra đó chứ?” Kỷ Tiểu Cách theo dõi hắn không chớp mắt, hồi lâu không kiên nhẫn thúc giục.

Kỷ Nam lôi kéo Tiểu Cách, nhỏ giọng quở trách nàng không thể vô lễ như thế, Kỷ Tiểu Cách bị dạy dỗ, miễn cưỡng nói: “Được rồi, được rồi. không quan trọng, trẻ nhỏ đều ngơ ngốc, ta cũng không đọc nhiều sách. Như vậy đi, chờ khi người lớn râu ria dài như Quốc sư đại nhân, người hãy tiếp tục coi bói.”

Rộng lượng trấn an như thế, nàng cũng bị chính nàng cảm động.

Nhưng sắc mặt người được an ủi kia lại càng kém hơn —— Môi Trần Ngô Bạch mím thật chặt, trong đôi mắt luôn luôn lạnh lùng tiết chế lại không khắc chế được mà toát ra lo sợ không yên.

Đúng vậy, củ sen non nói không sai, hắn tính không ra.

Nhà hắn học vấn uyên thâm, từ sau khi báii Quốc sư nhận làm học trò càng thêm ngày đêm đào sâu nghiên cứu thuật đoán mệnh, hiện nay có tướng thuật (thuật đoán tướng mệnh) thông thạo hơn hẳn ở Dạ Quốc không quá năm người, nhưng bát tự rõ ràng trước mắt, nha đầu trắng nõn vừa ngốc vừa đần này, hắn lại cảm thấy dường như có một bức tường cao vô hình ngăn trở quá khứ tương lai của nàng, hết thấy đều như ở trước mắt hắn, rồi lại xa không đuổi kịp.

Tính không ra quá khứ, tính không được đời người, tính không thấy tương lai. Đến hắn mà cũng không thể tính ra!

Thấy đôi con người biến bằng đồng tuyết kia chăm chú khóa chặt mình, mặc dù Tiểu Cách u mê nhưng cũng thấy ra điều không tốt, sợ hãi lui hai bước, xoay người chạy về bên người Vương Phi, nhào vào trong ngực.

Lúc này giọng nói ôn hoà hiền hậu của Quốc sư đại nhân không nhanh không chậm vang lên: “Ngộ Bạch, con tới đây.”

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt đi tới, trầm mặc quỳ xuống.

“Sư phụ. Đồ nhi học nghệ không tinh.”

Quốc sư nghe hẳn nói vậy, chẳng biết tại sao lại nở nụ cười, vuốt chòm râu cười như gió xuân phất vào mặt, cũng không bảo tiểu đệ tử yêu mến đứng dậy, cười tủm tỉm nói với Trần Nam Vương phi: “Vương Phi nương nương, nữ nhi nhà quyền quý, không thể tùy tiện xem bát tự. Nếu không chê, lão hủ xem một chút cho lệnh ái có được không?”

Vương Phi đương nhiên nói được, dịu dàng gọi con trẻ: “Tiểu Cách, đến đây với mẫu thân.”

Gỡ gương mặt đau khổ của tiểu nha đầu từ trong ngực xuống, Vương Phi thay nàng chỉnh lại xiêm áo trên người, dịu dàng nói với nàng: “Ngoan, đừng sợ, đến cho Quốc sư gia gia nhìn con một chút.”

Tính tình Tiểu Cách tinh nghịch, vốn cũng không phải là đứa trẻ hèn nhát, được Vương Phi nương nương trấn an, nàng thoải mái bước đến trước mặt Quốc sư đại nhân, còn chuẩn mực chào một cái.

Bé gái nhỏ nhỏ mẫm mẫm hỉ khánh màu đỏ tươi tắn hoạt bát, trên gương mặt tuyết trắng là một đôi mắt trong suốt, ánh mắt hiền hòa của Quốc sư đại nhân mang theo ý cười, nghiêm túc quan sát nàng hồi lâu.

“Giống như hoa nở, may mắn cát tường; Loan Phụng hòa hợp, phúc thọ vẹn toàn. Là một đứa bé ngoan.” Quốc sư đại nhân hiền từ nói, giống như làm phép lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, đặt vào trong tay tiểu cô nương đang u mê, “Cái này cho con. Chỉ là bây giờ vẫn chưa thể mở ra, phải chờ mười năm sau, lúc con làm lễ cài tóc mới có thể mở ra.”

Bé gái nhỏ nâng túi gấm thêu hình mây cát tường bằng chỉ vàng, cao hứng gật đầu đáp ứng.

Hai đứa bé đều đã được đoán mệnh thật tốt, Vương Phi cao hứng không dứt, liên tục nói cảm ơn với Quốc sư đại nhân. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người trong đại sảnh đều hân hoan vui mừng, chỉ có Trần Ngộ Bạch còn quỳ trên mặt đất, tấm lưng đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Dĩ nhiên không phải hẳn học nghệ không tinh.

Đương nhiên hẳn biết: Với thuật đoán mệnh của hẳn, hẳn tính không ra chỉ có thể vì một khả năng —— Tính cho người không thể tính ỉn.

Nha đầu vừa ngơ vừa ngốc này, cả đời có dây dưa sâu nặng với hẳn, cho nên hẳn mới có thể tính không ra.

Thiếu niên áo đen quỳ trên mặt đất, trán dán xuống sàn nhà bạch ngọc mát lạnh, trái tim còn lạnh hơn.

hắn biết trong túi gấm kia chứa cái gì.

Là kiếp số của Trần Ngộ Bạch hẳn.

2. Chương 2

Edit: Tiểu Đông Tà

Beta: Quảng Hằng

Trần Nam Vương Kỷ Đình là đệ nhất chiến tướng của Đại Dạ quốc, là đại tướng quân ngự phong uy vũ dũng mãnh phi thường, lại là một trong tứ đại môn chủ Âm Dạ cốc Bạch Hổ môn chủ, danh chấn thiên hạ.

Bí mật nội viện của hần cùng kì công dũng mãnh phi thường của hần nổi danh như nhau, thường xuyên được thể nhân trong lúc trà dư tửu hậu nồng nhiệt nhắc tới.

Nghe nói Trần Nam Vương phi cũng không phải xuất thân từ danh môn vọng tộc của Đại Dạ, mà là lúc Kỷ Đình học nghệ ở Ấm Dạ cố tự định chung thân với con gái của Nam điệp môn chủ. Nghe nói Trần Nam Vương rất ngưỡng mộ vương phi, tiên đế cho phép lấy trưởng công chúa xinh đẹp nhất Đại Dạ quốc hần cũng không sửa ước nguyện ban đầu. Cuối cùng Diễm Dương công chúa tiên đế sủng ái nhất phải mười dặm hồng trang tiến vào Trần Nam Vương phủ làm thiếp.

Nhưng bụng của Diễm Dương công chúa thật sự là không chịu thua kém, sau khi vào cửa liên tục sinh ba đứa con trai, ngược lại vương phi nhiều năm hoàn toàn không có. một bên là công chúa được ba đứa hoạt bát béo tốt: một bên là tiểu tử mập mạp, một bên là chức vị thế tử đã trống nhiều năm, Từ Hiếu Thái Hậu cùng hoàng đế liên tiếp tạo áp lực, Trần Nam Vương lại thật sự giữ vững lập trường, không lập công chúa hay nhi tử thành thế tử.

Sau đó, lúc Diễm Dương công chúa sinh tiểu nhi tử Kỷ Bắc, vương phi đi dâng hương nhật được một cô bé con, một tháng sau kì tích lại có bầu! Chín tháng sau, Trần Nam Vương phủ nghênh đón thế tử được mong chờ đã lâu —— Kỷ Nam.

Sở dĩ Trần Nam Vương đặt đứa con trai này là “Nam” —— Bởi vì ba nhi tử công chúa sinh phân biệt là “Đông” “Tây” “Bắc”, “Nam” là do Trần Nam Vương cố ý để dành riêng cho con trai trưởng của vương phi, vị thế tử của Trần Nam Phủ.

Có người sau này biên soạn ra truyền kì, nói chính là Trạng nguyên trẻ tuổi yêu nữ tử giang hồ hồn nhiên thiện lương, công chúa kiêu diễm xinh đẹp lại nhìn trúng Trạng Nguyên, Trạng Nguyên cũng không khuất phục trước phú quý hay sắc đẹp, cùng nữ tử giang hồ bỉ dục song phi tạo thành chuyện xưa vô cùng cảm động.

Đáng tiếc, truyền kì tuyệt đẹp hay là chuyện kể cũng chỉ là chuyện bịa đặt, Diễm Dương công chúa cũng không chỉ là kiêu diễm xinh đẹp, mẫu thân của nàng là đương kim Từ Hiếu Hoàng thái hậu, Đương Kim Hoàng đế Mộ Dung Thiên hạ là đệ đệ ruột thịt cùng mẹ với nàng. một vị thiếp thất như vậy, Trần Nam Vương phi nhu nhược căn bản không phải là đối thủ. Huống hồ vương phi hiền lành thể chất lại kém, ngay cả Kỷ Đình cũng chỉ có thể ngầm đồng ý Diễm Dương công chúa một tay nắm giữ việc bếp núc trong vương phủ. Trong phủ mọi người đối với vương phi hiện lương nhu nhược kính trọng kính yêu, đối với công chúa lại thêm kính sợ.

Diễm Dương công chúa này mười mấy năm trôi qua có thể nói là xuôi gió xuôi nước, duy nhất không thuận, đại khái chính là bé gái mồ côi vương phi thu dưỡng kia.

Lúc trước vương phi nhiều năm không có con, nàng đã có ba nhi tử, bởi vậy vương phi ôm dưỡng nữ trở về nàng cũng không so đo, chỉ thương hại vương phi dưới gối không con.

Ai ngờ không lâu sau vương phi lại có bầu, còn là một nhi tử! Lúc ấy người nào cũng nói bé gái mồ côi kia là nữ đồng của Bồ Tát ban cho vương phi nường nường, nghe xong lời này Diễm Dương đã không muốn gặp nha đầu kia rồi !

Tuổi tác càng lớn, tiểu bé gái mồ côi trưởng thành lại thành nha đầu không biết phép tắc, cả ngày chỉ toàn nói mấy quái ngôn loạn ngữ, làm cái kì quái gì đó mới thấy lần đầu, gây tai họa này tiếp theo tai họa khác, Diễm Dương lại càng không thích nàng!

Nhưng ba nhi tử bảo bối của nàng người nào cũng cố tình thích dă nha đầu kia, Diễm Dương công chúa lo lắng huynh đệ ruột thịt sẽ vì thế mà phản bội nhau, không thể vì hòa thuận cùng tiền đồ của các con mà hạ quyết tâm đuổi Kỷ Tiểu Ly kia ra khỏi phủ.

Hôm nay Kỷ Tiểu Ly vừa mới phạm tội vào trong tay nàng, Diễm Dương công chúa không nói hai lời, kêu mama bên người bắt nàng, lập tức phái người đi thỉnh Kỷ Đình cùng vương phi.

Vương phi tới rất nhanh, đầu tiên liên tục chịu tội. Diễm Dương phiên nhất bộ dạng sầu khổ nhu nhược của nàng, chặn lời của nàng nói thẳng: “Ta lúc này nhất định phải đuổi dă nha đầu này đi! Tỷ tỷ không cần cầu tình cho nó! Khẩn trương nghĩ xem an trí nó tới chỗ nào đi!”

“Diễm Dương, Tiểu Ly đã làm sai, muội muốn phạt muốn trách đều được, nhưng sao muội có thể đuổi nó đi được? một hài tử như nó làm sao có thể một mình ở ngoài. Diễm Dương, muội coi như nể mặt ta.” Vương phi có chút choáng váng mắt hoa, mama phải đỡ bên người, thanh âm nói chuyện càng ngày càng yếu.

Diễm Dương nhìn không đành lòng, tức giận kêu lên với: “Mau ngồi xuống! Tỷ xem mặt tỷ trắng như tờ giấy rồi kìa!” Lại đứng thẳng lông mi rỗng bọng hạ nhân: “Các người đều là người chết sao! Nhanh đi lấy cho vương phi một chén trà nóng!”

Trong phòng loạn một trận, vương phi được đỡ ngồi vào ghế dựa, mặt trắng bệch cũng không chịu nghỉ ngơi một chút, nhìn về phía nữ hài bên kia bị mama túm lấy tay.

Nữ hài kia một thân áo ngắn màu vàng nhạt, chính là dưỡng nữ của Kỷ phủ Kỷ Tiểu Ly. Thấy mẫu thân phát bệnh, Tiểu Ly cũng ủy khuất lại sốt ruột, một bên ra sức giãy dụa lớn tiếng nhận: “không phải con! Là Tiểu Bạch tự tới tìm con! Cây thuốc được trong viện của Công chúa nương nương cũng đã gặp phải kiếp số, cầu nguyện cả đêm khiến Tiểu Bạch ngủ không yên.”

Diễm Dương công chúa nghe đã nha đầu còn dám nói hươu nói vượn, giận dữ “Phanh” một chưởng vỗ vào bàn. Vương phi hoảng sợ, thấp giọng quát bảo nữ nhi dừng lại: “Tiểu Ly! Con đã hứa với mẫu thân không được nói quái ngôn loạn ngữ nữa rồi mà!”

Kỷ Tiểu Ly chu môi, uể oải ngậm mồm lại.

Wương phi nghiêm mặt thấp giọng chịu tội với công chúa, nhưng Diễm Dương làm sao còn nghe, luôn mồm đuổi đã nha đầu ra khỏi phủ đi.

Cũng may Kỷ Đình lúc này cũng tới. hần mới từ giáo trường trở về, trên người còn mặc ô kim hộ giáp diễn tập kị xạ, một thân khí thế sát phạt, vừa vào cửa liền làm không khí ồn ào trong phòng nhất thời nghiêm trang, nha hoàn mama cũng không tự giác nén tiếng thở của mình nhỏ lại.

Trần Nam Vương đưa mắt đảo qua mọi người trong phòng, dừng ở trên mặt Diễm Dương công chúa, “đã xảy ra chuyện gì?”

Diễm Dương thở phì phì đứng lên, đầu tiên mời Kỷ Đình ngồi xuống, nàng chỉ vào con chó Nhật lông vàng bộ dạng đáng thương ở trên mặt đất: “Vương gia nhìn xem! Tiểu Ly thừa dịp nha hoàn chưa chuẩn bị ôm Tiểu Bạch đi, kết quả họa thành thế này! Cũng không biết nàng dùng cái gì vậy, chà xát ở bồn tắm thế nào cũng không sạch!”

Kỷ Đình nhìn về phía dưỡng nữ, Tiểu Ly vội vàng buông tay mẫu thân ra, Tiểu Ly thở hổn hển, xoa bả vai thành thật đáp: “Là. Bỏ thêm hoàng tửu vào chu sa, vẽ bùa có thể bảo vệ một tháng.”

Kỷ Đình “A?” một tiếng, “Chu sa thêm hoàng tửu có tác dụng này sao?”

Kỷ Tiểu Ly gật gật đầu: “Phụ thân muốn thử một chút sao? Con buổi sáng điều chế đến một chén, nên vẫn còn chưa dùng hết!”

Trần Nam Vương uy nghiêm nghiêm túc nhin không được, khoe miệng khe nhếch lên, lắc lắc đầu.

Trong phủ này cũng chỉ có Kỷ Tiểu Ly dám nói chuyện như vậy với Kỷ Đình. Trong phòng bọn nha hoàn nhìn nhau, Kỷ Tây, Kỷ Bắc hai người lại cười khe một tiếng. Diễm Dương công chúa tức không chịu được, mắt thấy nàng sẽ tức giận, Tề mama tâm phúc của nàng lúc này tiến lên từng bước, cung kính hành lễ với Kỷ Đình: “. một con chó, cũng không giá trị cái gì, nhưng mấy năm nay Tiểu Ly tiểu thư phá hỏng đồ của công chúa cũng không ít. Vài năm trước cây Hồng San Hô cao bằng nửa người là tiên đế cho công chúa làm hồi môn, bị tiểu thư quật quã nát bươm, công chúa âm thầm thương tâm bao nhiêu ngày, cũng không so đo với tiểu thư tí nào.”

Tề mama là của hồi môn của công chúa, năm đó ở trong cung vốn là một cung nhân vô cùng tháo vát, đối phó với tình huống nhỏ như vậy quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà, nói mấy lời cực mềm mỏng, “Lần này mắt thấy sẽ liên lụy tới Vương gia cùng toàn bộ quý phủ, công chúa mới giận dữ, giờ mới thỉnh Vương gia vương phi đến.”

Kỷ Tây cùng Kỷ Bắc ở một bên kìm nén đã lâu, Kỷ Bắc kích động, lúc này nổi giận bùng bùng: “một con chó mà thôi, mẫu thân cũng có thể nói nhiều lời vô nghĩa như thế! Còn liên lụy tới toàn bộ quý phủ? Chuyện bé xé ra to!”

Tề mama ngữ khí thành khẩn tràn đầy đau lòng cất tiếng nói: “Tam thiếu gia có điều không biết, nếu chỉ là chó bình thường, cho dù là loại hiếm lạ có giá trị vạn kim, công chúa cũng sẽ không huy động nhân lực, chậm trễ đại sự trong quân của Vương gia, chậm trễ vương phi nương nương nghỉ ngơi. thật sự Con chó này là Đao Mật Thái Hậu nương nương tặng cho công chúa, công chúa cố ý sai nha hoàn chăm sóc nó, chính là sợ có cái gì, bị người khác cho là nhược điểm, mà lúc này.” Mà lúc này con chó lông trắng như tuyết này bị Kỷ Tiểu Ly vẽ giống như lệ quỷ, còn phải mang một thân đồ rực này suốt một tháng!

Lời này vừa nói ra, ngay cả vương phi không để ý tới chuyện gì cũng cả kinh.

Hiện nay trong cung có hai vị Thái Hậu, Từ Hiếu Thái Hậu là mẹ đẻ của hoàng đế, Đao Mật Thái Hậu cũng là ái thiếp của tiên đế, năm đó cung chịu nhất lực cung, tiên đế thậm chí còn cho bà nhúng tay vào việc triều chính, phong bộ tộc Đao Mật của bà xuất thân làm Thánh tộc, cho tới bây giờ trong triều còn có chức “Đao mật sử”, chuyên cho Đao Mật Thái Hậu sử dụng.

Địa vị Đao Mật thái hậu tôn quý như vậy tay lại cầm thực quyền, cho dù là Trần Nam Vương cùng Diễm Dương công chúa cũng không thoát được tội. Huống chi Đao Mật Thái Hậu duy trì ủng hộ Đại hoàng tử, Trần Nam Vương phủ trung thành tới chết với hoàng đế, Đao Mật Thái Hậu nhiều lần mượn sức bất thành, sớm có ý trừ hại.

Bởi vậy Đao Mật Thái Hậu ban cho Trần Nam Vương phủ con chó để có nửa điểm sơ xuất, sẽ lớn nói chính là bất kính đối với Thái Hậu, xét nhà hởi trăm cũng đủ rồi.

Kỷ Bắc còn muốn biện giải cho Tiểu Ly vài câu, Kỷ Tây lại hạ quyết tâm không cho đệ đệ lỗ mãng lại mở miệng, bất động thanh sắc bảo hấn đến phía sau mình.

“Mama nói thật có lý.” Kỷ Tây mỉm cười gật gật đầu với Tề mama, lại cung kính nói với Kỷ Đình: “Việc đã đến nước này, thỉnh phụ thân phải sớm ứng đối. Tin tức đã truyền ra khỏi phủ hay chưa? Nếu Thái Hậu nương nương trách tội xuống, Đại hoàng tử cùng thiên mật sử nơi đó có thông hiểu một phần không? Đại ca tựa hồ cùng một gã phụ tá trong phủ Đại hoàng tử có quan hệ cá nhân, Thiên mật sử Tần Tang cùng Âm Dạ cốc có quan hệ sâu xa, Tứ đệ phải phải nói với nàng mới được.”

Trong lời nói của Kỷ Tây đã sơ lược căn nguyên của sự tình —— Nếu bà đã nói chuyện này vô cùng nghiêm trọng, chúng ta khẩn trương xử lý hậu quả đây! không phải bà nói lo lắng cho an nguy của toàn bộ quý phủ sao? Vậy mau nhanh chóng gỡ rối toàn bộ quý phủ đi!

Diễm Dương công chúa sao có thể nghe không ra tính toán của nhi tử, nhất thời càng thêm giận cười lạnh liên tục, ngón tay ngọc dài và nhỏ sơn móng tay đỏ thắm mị hoặc cầm chén trà trong tay đặt thật mạnh lên bàn, tiếng đồ sứ va chạm vang lên thanh thúy.

Kỷ Đình lúc này quay đầu nhìn sắc mặt giận dữ của công chúa nói : “Được rồi, việc này ta sẽ xử lý, nàng cũng không cần lo lắng quá mức.”

Kỷ Tây giữ vẻ mặt thành khẩn nói: “Kỷ gia chúng ta thủ vệ Đại Dạ đã nhiều thế hệ, có Nhật Nguyệt chứng giám. Phụ thân là trọng thần của triều đình, bốn huynh đệ chúng con một lòng nguyện trung thành với Đại Dạ, hoàng thượng cùng Thái Hậu nương nương nhất định sẽ biết.”

Xú tiểu tử xảo ngôn! Diễm Dương công chúa tức giận quả thực muốn học máu, đứng lên định mắng, Kỷ Bắc thông minh định tiến lên đi, một bên xoa lưng nàng, ẩn nàng ngồi xuống, một bên nghiêm mặt cao giọng kêu: “Tiểu Ly! Còn không lại đây bồi tội với mẫu thân ta!”

Tiểu Ly ủ rũ đáp ứng .

Mắt thấy kết cục sắp hoàn hảo, ánh mắt Tề mama lướt qua, vị ma ma mới vừa bắt Tiểu Ly ban này, nhẹ nhàng nhéo một cái vào lưng nàng.

Nhất thời tiểu nha đầu nhất bật thật cao, miệng kêu “Đau!”, tay theo đó sờ bên hông không biết là cái gì, vung tay một cái liền ném ra ngoài.

Viên đạn gì đó đánh trúng cằm của mama kia, nhưng thật ra không làm bị thương, chính là đồ vật kia lập tức va chạm biến thành làn sương, chỉ nghe “Tử. . . .” một tiếng vang nhỏ, gương mặt già nua của mama kia biến mất sau làn sương. . . . Màn sương biến mất, khuôn mặt kia lại biến thành màu lam!

Nha hoàn mama trong phòng nhất thời hết rầm lên: “yêu thuật! Nàng lại sử yêu thuật rồi!”

Trong phòng hỗn loạn thành đống, nha hoàn mama chạy tán loạn trong phòng, Diễm Dương công chúa được Tề mama trung thành tận tâm bảo hộ ở sau người, cười lạnh nói với Kỷ Đình: “Vương gia, ngài có thấy lạ không không? Ta đây hai ba ngày sẽ nhìn thấy như thế, ở chỗ của tỷ tỷ nói không chừng càng nhiều hơn? Bất quá tỷ tỷ yêu thương nữ nhi, ta cũng chỉ học theo tỷ tỷ biết giấu giếm không báo. Ngày nào đó cũng không biết có phải là đầu mình hay không!”

Kỷ Đình cau mày trầm mặc, vương phi xấu hổ rơi lệ, Kỷ Tây chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nháy mắt với Kỷ Bắc, Kỷ Bắc nghiêng răng nghiêng lợi tiến lên bắt dưỡng muội.

“Mau đưa giải dược ra đây!”

Kỷ Tiểu Ly cũng biết mình lại đã gây họa, ngoan ngoãn dâng lên một viên thuốc màu đen: “không biết là viên nào, Tam ca đưa bà ấy uống thử hết đi. . . .”

Kỷ Bắc tức giận, khuôn mặt tuần tú méo hằn đi, oán hận đoạt lấy thuốc một phen, xách mama mặt lam đang sưng người khóc thét này ra hậu viện.

Kỷ Đình thấy Diễm Dương hai mắt bốc hỏa, thở dài, nói: “Chuyện can hệ tới ngoài phủ ta sẽ xử lý, các người không cần lo lắng. Nhưng Tiểu Ly. . . . Rất kỳ dị, vương phi phải mang nó về, quản giáo kỹ lưỡng.”

hắn vừa nói vừa đi ra ngoài, ánh mắt đáng thương của dưỡng nữ đuổi theo hắn, làm Kỷ Đình thực không đành lòng, bước chân hơi ngừng một chút lúc nàng tới bên người mình, nói với nàng: “Lần trước đã nói với con rồi, con lại chọc giận công chúa nương nương, phụ thân sẽ phạt con.”

“. Lại phải chép sách đúng không ạ?” Tiểu Ly ngẩng mặt nhìn hắn, lo lắng hỏi. Nàng thường xuyên gặp rắc rối, Kỷ Đình luôn phạt nàng chép sách, Đại thư phòng ở Đông viện mấy ngàn quyển sách, gần như mỗi bản. nàng đều đã chép.

Kỷ Đình lắc đầu, “Bây giờ không phạt con chép sách.”

Kỷ Tiểu Ly nhẹ nhàng thở ra.

“Phạt con suy nghĩ tội lỗi nửa tháng.”

Kỷ Tiểu Ly chân mềm nhũn, rưng rưng thê thảm kêu một tiếng: “Phụ thân!”

Chợt nghe nàng giống như khó khăn hạ quyết tâm: “Vẫn là phạt con chép sách đi!”

Kỷ Đình nghiêm túc nói: “không thương lượng! Nửa tháng này con đều phải ở trong viện, con không nghe lời, ta sẽ phạt nặng hơn nữa!”

Tiểu Ly cúi đầu từ từ quay về bên người vương phi nương nương. Vẻ mặt của Diễm Dương công chúa cuối cùng cũng hòa hoãn một ít.

3. Chương 3

Edit: Lam Phượng Hoàng

Đóng cửa hồi lỗi chia làm hai phần, một là đóng cửa, một là suy ngẫm hồi lỗi.

không ai ngu đến mức yêu cầu Kỷ Tiểu Ly suy ngẫm hối lỗi, cho nên nàng bị phạt chính là đóng cửa —— trừ đến chỗ Vương Phi thỉnh an, còn lại chỉ có thể ở trong viện của mình.

Viện của nàng gọi là Lang Hoàn hiên, là một viện yên tĩnh vừa có thể vào vừa có thể ra, cách Nam Hoa viện của Vương Phi không xa, mỗi ngày trừ lúc thỉnh an, Vương Phi còn phải tới đây thăm tiểu nha đầu đóng cửa một hai lần.

Hai ngày đầu tiên, tiểu nha đầu cũng không cao hứng, sáng sớm mỗi ngày đều phải thở dài thở ngắn hai tiếng, bất quá cũng chỉ thở dài hai ngày, ngày thứ ba nàng liền bắt đầu không nghĩ nữa, một lòng một dạ đi đi lại lại trong viện.

Tiểu nha đầu đều thích chơi, hơn nữa chơi cái gì cũng thật cao hứng: lúc các ca ca được nghỉ ngơi thường mang nàng ra ngoài, đào xới hoa dại cỏ dại kỳ kỳ quái quái đầy khắp núi đồi, đứng trong nước cả một buổi chiều dần trở nên trong suốt như con tôm nhỏ; không ai mang nàng ra ngoài, ngồi trong vương phủ chơi, nàng cũng thật cao hứng, nữ nhi tầm thường sẽ làm các loại điều mảnh mai xinh đẹp, nàng lại muốn làm một cái to gấp mấy lần, Kỷ Tây cố ý để nàng lấy được các nhánh quân dụng hình rẽ quạt, nên điều bền chắc lại bay cực cao, mấy gã sai vặt kéo cuộn dây thiếu chút nữa cũng bị nhấc lên trời.

Hiện tại bị giam trong phần đất rộng hơn một mẫu của nàng, nàng vẫn chơi rất vui vẻ, lúc Vương Phi đi qua, nàng đang mang theo hai tiểu nha hoàn nằm dài trên mặt đất nổi lửa.

Vương Phi thấy nàng chơi cao hứng, không quấy rầy nàng. Đợi lửa bùng lên, nàng vô cùng phấn khởi chạy tới, Vương Phi nhận lấy khăn ướt trong tay bà vú tử mĩ lau bụi trên mặt nàng. Lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng trắng trẻo, Vương Phi dịu dàng hỏi nàng: “Vừa rồi con đang làm gì đấy? Con xem, con chơi đến mặt đầy bụi này.”

“Kỷ Tây ca ca làm đèn Khổng Minh cho con, một lát chúng ta sẽ thả đèn! Mẫu thân có tâm nguyện gì? Viết lên đèn thả lên trời cao, thần tiên sẽ phù hộ cho tâm nguyện của mẫu thân được hoàn thành!” cô gái nhỏ bện rộn đến nỗi cái trán đỏ mồ hôi, hai gò má phấn đỏ ửng, giống như nụ hoa thực được đang muốn nở. Mấy ngày nay bởi vì công chúa tức giận mà trong lòng Vương Phi vẫn khó an, lúc này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhỏ như nụ hoa khỏe mạnh đỏ thắm, cuối cùng mây chau cũng giãn ra.

Giơ ngón tay chỉ chỉ lên trán của nha đầu, Vương Phi dịu dàng cười nói: “Mẫu thân hi vọng con ngoan ngoãn, bình an, cuộc sống như ý.”

Bây giờ vẫn là thời tiết cuối xuân, vào lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, tịch dương chiếu ánh vàng rực rỡ phủ lên bức tường cao của Lang Hoàn hiên, nghiêng nghiêng chiếu lên bức tường bằng đá xanh của chánh đường, có loại cảm giác an bình như mộng.

Tiểu Ly ở nơi an bình như mộng cười hài lòng. Ngón tay mảnh dẻ sạch sẽ của Vương Phi xoa nhẹ tóc mai bị mồ hôi thấm ướt của nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ly, mẫu thân nói với con bao nhiêu lần rồi: không được đến gây chuyện trong viện của công chúa nương nường. Còn nữa, Kỷ Tây Kỷ Bắc đều đã lớn, không thể giống như khi còn bé suốt ngày chơi đùa cùng bọn họ. Sao con vẫn không chịu nghe lời vậy?”

Kỷ Tiểu Ly có chút oan ức nói: “Con không đến viện của công chúa nương nường, là Tiểu Bạch tự tới tìm con” Vừa nói liền thấy mặt Vương Phi biến sắc, nàng không dám kích thích dưỡng mẫu yếu ớt, mím miệng mếu máo, không nói.

Vương Phi kéo tiểu cô nương của bà, nhẹ giọng than thở: “Tháng sau con đã mười bốn Phải làm sao mới tốt đây?”

cô nương tròn mười bốn tuổi ở Dạ Quốc sẽ phải làm lễ vấn tóc, đến lúc đó sẽ mời một vị chủ nhân chải đầu cài tóc cho cô gái mới, làm lễ vấn tóc xong có nghĩa cô gái này đã trưởng thành, có thể lập gia đình.

Nhưng Tiểu Ly của bà còn u mê ngây thơ như vậy, ba ngày hai bữa chọc công chúa giận dữ, chuyện gì bên ngoài cũng không biết? Được nuôi ở nơi hiền hách như dòng dõi phủ Trấn Nam Vương, mà đến nay một người tới cửa làm mai cầu hôn cũng không có.

Vương Phi rất rầu rĩ.

Nhưng Tiểu Ly vừa nghe lời này liền giống như cún con nghe thấy âm thanh thịt xương rơi xuống đất, “xoạt” một cái liền từ trong ngực Vương Phi đứng dậy, hai con mắt lấp lánh phát ra ánh sáng: “Con mười bốn tuổi? Có phải đã có thể mở túi gấm mà Quốc sư đại nhân cho?”

Vương Phi cười, chỉ chỉ lên trán nàng: “Việc đó mà con cũng nhớ kỹ như vậy.”

Tiểu nha đầu ôm cổ Vương Phi, cao hứng nói: “Con vẫn nhớ rõ lắm! Trong đó nhất định có biện pháp tu tiên!”

“Tu tiên thì có gì tốt? Mẫu thân chỉ hy vọng con ít gây họa, bình an đến già.” Vương Phi ôm nàng, vỗ lưng nàng, “Con là nữ nhi, gả ột một nhân tài đối xử tốt với con là kết cục tốt nhất.”

“Dạ. Tựa như mẫu thân gả cho phụ thân?”

Tay vỗ lưng nàng chợt dừng lại, trong giọng nói của Vương Phi mang theo phiền muộn mà Tiểu Ly không hiểu rõ: “Vương gia. Đúng là người có tình có nghĩa.”

~~Cách nửa phủ Trấn Nam Vương, trong Văn Tinh viện cũng đang nói đến lễ vấn tóc vào tháng sau.

Diễm Dương bất mãn với xử lý hời hợt của Kỷ Đình, Kỷ Đình lại đang bận việc quân, liên tục mấy ngày đều nghỉ ở thư phòng, khiến bà càng tức giận hơn.

Tề ma ma khuyên bà: “Cũng may nha đầu đã sắp mười bốn, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình. Vị bên Nam Hoa viện kia không thoát khỏi số kiếp thiêu thân yếu ớt, bất quá Vương gia thấy bà ta ốm yếu, dưới gối trừ Kỷ Nam thì chỉ còn nha đầu hoang dã đó, nên lúc này mới bảo vệ nha đầu hoang dã ấy vài phần, ngài cần gì phải tức giận như thế?”

Diễm Dương nghe mà cười lạnh: “thì đó! Bà ta ốm yếu lương thiện, nha đầu hoang dã đó thì ý nghĩ đơn thuần, trong phủ này chỉ có mình ta ý nghĩ tàn nhẫn, bày mưu tính kế!”

Tề ma ma đã chăm sóc bà từ nhỏ đến lớn, ý nghĩ của bà ấy thế nào đều hiểu rõ, cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Nếu đã như vậy, thần tướng đứng đầu Đại Dạ của chúng ta cũng thật là bất tài ngu ngốc, không hiểu rõ người!”

Lời này lấy lui làm tiến, nói thật khéo léo. Trưởng công chúa điện hạ xinh đẹp nhất Đại Dạ hơi ngẩn ra, lặng lẽ đổ hai gò má.

Thế gian ai cũng nói mối tình của Kỷ Đình và Vương Phi thật thắm thiết, nhưng nếu thật như vậy, ba con trai của bà từ đâu mà có? Nếu bà quả thật là người có ý nghĩ tàn nhẫn bày mưu tính kế, sao nam nhân kia lại cùng bà sinh ra ba con trai lại còn ngầm cho phép bà quản lý mọi việc trong nhà, như thế để làm gì?

Tâm tình Diễm Dương lập tức từ âm u chuyển thành sáng sủa.

Tề ma ma thấy thế, nhân cơ hội khuyên: “Đừng vì nha đầu này mà tranh chấp với Vương gia nữa, mau chóng nghĩ cách gả nàng ta ra ngoài, đánh gãy mong nhớ của các thiếu gia, khuyên bọn họ chuyên tâm luyện võ đánh giặc, tay ngài sẽ nắm hết mọi việc trong phủ và lòng của Vương gia. Ngày mà ngài hài lòng vừa ý đang ở trước mắt rồi!”

Diễm Dương tựa vào đồng gối mềm khê thở dài, “nói thì thật dễ, nhưng cũng không biết tỷ tỷ có ý gì? Lần trước Vương gia đề cập tới hôn sự của Kỷ Nam, ta thấy vẻ mặt lúc ấy của bà ta, cũng là không nguyện ý gả Tiểu Ly cho Kỷ Nam.”

“Đó là đương nhiên, ai lại chấp nhận cô nương mồ côi như vậy làm con dâu chứ?” Tề ma ma cười nói.

Diễm Dương lắc đầu một cái, “Ta cũng cảm thấy bà ấy thật lòng vì nha đầu hoang dã kia mà tính toán, mặc dù nha đầu kia ngu xuẩn, nhưng cả đời của cô nương chỉ có thể dựa vào trượng phu, dù sao Kỷ Nam.” Thiếu chút nữa nói lỡ miệng, Diễm Dương vội vàng dừng lại, xoa xoa đầu, cắn môi không nói.

Tề ma ma biết trên người Kỷ Nam có bí mật lớn động trời, đương nhiên biết đối với Kỷ Tiểu Ly mà nói, Kỷ Nam cũng không phải là người chồng tốt, suy nghĩ một chút về Vương Phi thương yêu xương thịt duy nhất của mình đến cỡ nào, lại không hề không chút do dự mà hy sinh dưỡng nữ, lòng dạ thật lương thiện, chính trực.

“Nếu như vậy, không bằng công chúa nghĩ cách gả nàng ra ngoài thôi?”

“Ai sẽ lấy con bé chứ?!” Diễm Dương liếc mắt.

“Dương nữ của phủ Trấn Nam Vương, người muốn kết hôn cũng không hiếm, chỉ là cũng nghe nói xưa nay công chúa ngài không thích nha đầu kia, ai cũng không dám đối nghịch với ngài, cho nên mới không có người tới cầu hôn đó!”

Diễm Dương nghe bà ta nói mà “phì” bật cười, nằm suy nghĩ một chút, hí ánh mắt gõ nhẹ lên bàn, “Gửi thẻ bài của ta đi! Ngày mai là ngày mẫu hậu ăn chay, ta muốn vào cung!”

“Ngài muốn cầu xin Thái hậu nương nương ban hôn?”

“Ban hôn gì chứ, ai mà rảnh rỗi tìm nhà chồng cho con bé ấy! Bỏn cung đi xin mẫu hậu vấn tóc cho nàng ta, thân phận nàng ta cao quý, tự nhiên sẽ có người tới cửa cầu hôn, đến lúc đó từ từ chọn là được!” Diễm Dương sung sướng nói.

~~Khi trời tối phủ lên Lang Hoàn hiên, Kỷ Tây Kỷ Bắc cũng đến, một chiếc đèn Khổng Minh thật lớn đặt trên mặt đất trong viện, ba thiếu niên nam nữ đang cười cười nói nói bước đến dùng bút viết chữ vẽ tranh lên trên, không hề biết giờ phút này đang có người quyết định vận mạng của bọn họ.

Kỷ Bắc chiếm lấy hai mặt đèn, vẽ một bức. tranh tả thực, kỹ thuật của hắn tốt, nét vẽ ít nhưng lại rất thực, chỉ miễn cưỡng nhận ra được hai người cưỡi trên lưng ngựa, theo sau là một chuỗi mực đen lớn lớn nhỏ nhỏ. Tiểu Ly nhìn nửa ngày, chỉ vào hỏi hắn: “Là con ngựa vừa chạy vừa ị sao?”

đang đắm chìm trong mong muốn cuộc sống tương lai tốt đẹp, Kỷ Bắc lập tức tối mặt, ném bút với qua túm dải lụa vàng nhạt trên đầu nàng. Tiểu Ly ôm đầu trốn, Kỷ Tây kéo nàng bảo vệ ở phía sau, trợn mắt nhìn Kỷ Bắc một cái, Kỷ Bắc âm ỉ chạy đi, Tiểu Ly từ phía sau hắn đưa đầu ra cười hì hì hỏi: “Nhị ca, ca viết cái gì vậy?”

Kỷ Tây cong khoe miệng nhìn nàng một cái, mang nàng tới trước vách đèn của hắn.

trên giấy bông màu trắng, nét ‘chữ liễu’ khí khái ngạo nghễ thể hiện tình ý: “Tự khứ tự lai Lương thượng Yến, tương thân tương cận thủy trung âu.”*

*dịch nghĩa: bước đến rồi đi giữa (nước) Lương và (nước) Yến, thân thuộc gần gũi như hải âu trong nước: ý chỉ mong muốn gần gũi thân thuộc

Tiểu Ly ngheo đầu nhìn chằm chằm đôi câu đối kia, ánh mắt Kỷ Tây liên diệu dàng nhìn nàng, cho đến khi nàng quay đầu hỏi: “Nhị ca muốn trở thành chim?”

(LPH: một câu đập chết lãng mạn của con người ta, vẽ tranh thì nhìn ra ngựa ị, viết câu đối thì nhìn thấy chim, bá phục Ly tỷ rồi m)

Mượn ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, trên vách đèn le que vài nét bút vẽ dung mạo cô gái khiến Quốc sư trẻ tuổi hơi nhũn mày.

Gương mặt tròn trịa ngây ngô ngu xuẩn trên đó, nhìn có chút quen mắt.

hắn nhẹ nhàng vung tay áo, đèn kia không có gió tự động lặn mấy vòng trên mặt đất, để cho hắn dễ dàng nhìn toàn bộ sáu mặt vách đèn.

thì ra là một nữ nhân ngây ngô ngu xuẩn gả vào một gia đình, người một nhà cãi nhau sống không yên ổn, cả nhà giờ đao hươu kiếm, cô gái bị vứt bỏ, tâm tình như từ đám mây rơi xuống mặt đất, khóc cười ngựa về nhà mẹ đẻ.

(LPH: ta phục trình độ tưởng tượng của bạn Quốc sư rồi, đúng là nỗi nào úp vung đó)

Mặt đèn vẽ cảnh về nhà mẹ đẻ kia, lúc bị hắn đánh rớt đã làm rách một lỗ, chỉ thấy trên ngựa hình như là một người đeo bọc hành lý, đại khái là bọc hành lý bị rách, đồ sau lưng rơi rớt dọc đường.

Cuối cùng đôi câu thơ kia đã giải thích cả đời thê thảm của cô gái ngây ngô ngu xuẩn kia vô cùng sâu sắc: từ trước đến nay bước đến rồi đi trừ nàng còn có Lương và Yến, thân thuộc gần gũi chỉ có hải âu trong nước chứ không có nàng.

Trần Ngộ Bạch kéo kéo khoe miệng, tâm tình không biết do đâu mà vui vẻ.

4. Chương 4

Edit: Tiểu Đông Tà

Beta: Quảng Hằng

Tuy rằng là dưỡng nữ, không cần long trọng như nữ nhi bình thường, nhưng Trần Nam Vương phủ chỉ có một nữ hài tử như vậy, Kỷ Đình có ý sắp xếp một quần sự hỗ trợ Vương phi xử lý lễ cài tóc, ngay cả Diễm Dương công chúa hình như cũng bỏ khó chịu trong lòng trước đó vài ngày, cố ý vào cung cầu chỉ, lại thỉnh Hoàng hậu nương nương làm chủ tân khách lễ cài tóc. @ Copyright of

Nhất thời trong phủ không ai dám coi khinh nữ hài mồ côi kia, người nào cũng trịnh trọng đối đãi với nàng.

Vương phi nào đâu biết rằng, Diễm Dương công chúa là có tính toán, chỉ nghĩ là hiềm khích lúc trước đã tan biến, mấy ngày nay đều cao hứng không thôi. Tối ngày chính thức cử hành điển lễ, Vương phi sáng sớm đã phải tới Lang Hoàn hiền, tự mình trang điểm mặc quần áo cho Tiểu Ly.

Trần Nam Vương phi xuất thân từ Nam Điệp môn Âm Dạ cốc, Nam Điệp môn lấy sở trường nghiên cứu khôi giáp vang danh thiên hạ, thừa thừa may vá đương nhiên cũng siêu phàm, một thân lễ phục mà Kỷ Tiểu Ly mặc hôm nay là do Vương phi tự tay chế tạo: y phục ôn nhu lại đoan trang màu vàng ánh trắng, trên váy là từng mảng lớn cổ huyền xếp lên, sợi tơ kia là được đặc chế, tùy ánh sáng biến ảo mà lay động không ngừng, nhưng nhìn qua thì thật bình thường. Tiểu nha đầu da trắng như tuyết, tóc đen mượt hoẵng y, đôi mắt như thu thủy, miệng chu lên đỏ thắm.

Lúc này đúng là cuối xuân, nắng sớm chiếu đến nhuộm sắc trời, nữ hài tử duyên dáng yêu kiều một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng trang điểm trước đài, thực sự trông như đóa phù dung tinh khiết, cảm giác trang điểm hết sức tự nhiên.

Lúc trước ôm nàng trở về nàng còn không lớn thế này, Vương phi nhìn nắng sớm chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn của nữ hài tử, nước mắt không khỏi tràn ra.

“Tiểu Ly, đến đây!” Vương phi lau lau khoe mắt, lấy từ trong tay áo ra một cái trâm Kim Phượng khảm kim tuyến. Viên bảo thạch đỏ như máu to như quả nhãn, khảm ở trên thân phượng, tinh xảo hoa lệ, vừa nhìn biết ngay không phải là vật phàm trong dân gian.

Kỷ Tiểu Ly mắt nhìn chăm chăm, viên bảo thạch kia ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc, hẳn là mấy trăm năm gì đó, tất nhiên đã có linh tính, nếu đập nát để luyện đan thì hẳn là tuyệt diệu!

Vương phi nhìn đôi mắt nàng nhìn chăm chăm lộ ra vẻ vui sướng, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí lại ôn nhu: “Vốn là ta chuẩn bị cho con dùng ở lễ cài tóc, nhưng hôm nay chủ tân khách lại là Hoàng hậu nương nương, thế nên sẽ dùng trâm Ngọc Bích công chúa nương nương đã chuẩn bị tốt. Như thế này đi, con cầm lấy, thứ này là lúc trước ta ôm con trở về phát hiện được ở trong tã lót của con, chắc là mẫu thân con để lại cho con. hiện giờ con đã trưởng thành, nếu nàng ấy biết được, nhất định sẽ cao hứng về con.

Nghe nói là mẹ đẻ để lại, Tiểu Ly luyến tiếc nhận lấy khối bảo thạch kia, thu lại ánh mắt nôn nóng muốn đập ra để thử xem sao, tiếc hận thở dài.

Chắc là ... không thể lấy luyện đan được rồi.

“Đến đây, mẫu thân cài cho con, về sau cây trâm này chính là của con, con bảo quản cho tốt, đây là của hồi môn mẫu thân cố ý để lại cho con.” Vương phi cẩn thận cài trâm vào trong búi tóc của nàng.

Sau khi lôi kéo tiểu cô nương nhìn một lúc, Vương phi tán thưởng một câu ở đáy lòng: “thật là xinh đẹp! Tiểu Ly của ta, lúc không nghịch ngợm gặp rắc rối chính là một cô nương xinh đẹp!”

Nha hoàn mama hầu hạ trong phòng đều che miệng cười, Tiểu Ly cười tủm tỉm gãi gãi đầu.

Ánh mặt trời sáng lên, cửa của Trần Nam Vương phủ mở rộng ra, tân khách họ hàng đến chúc mừng đã lục tục tới. Qua giờ Thìn, bên ngoài một trận âm thanh ồn ào, là xa giá Hoàng hậu nương nương tới.

Kỷ Tiểu Ly chớp chớp mắt thành thật nói: “Như thế Chỉ có lúc ngủ mới đẹp.”

Vương phi sững sốt, lập tức khiển trách vỗ vỗ nàng một chút, Thiên di của hồi môn của vương phi cười khúc khích ra tiếng, trêu ghẹo nói: “Tiểu thư lúc ngủ rất không thành thật, chiếm giường của một người còn chưa đủ, có lúc nô tỳ phải bồi người suốt đêm, số lần ngủ rớt xuống giường thật không ít!”

Đương kim Hoàng hậu nương nương là cháu ngoại gái của Từ Hiếu Thái hậu, mẹ đẻ của Hoàng đế, hai người đều xuất thân từ một trong những gia tộc tôn quý nhất Đại Dạ, Tổng gia. Diễm Dương công chúa là trưởng nữ của Từ Hiếu thái hậu, Hoàng hậu nương nương là tẩu tẩu ruột thịt của nàng. Bởi vậy, Trần Nam Vương phi cùng các mệnh phụ quý nghênh đón Hoàng hậu, Diễm Dương lại ra ngoài đón, mới vừa hành lễ đã đưa tay ra đỡ Hoàng hậu nương nương.

Diễm Dương cười dài đỡ Hoàng hậu: “Hoàng hậu tẩu tẩu tới thật là đúng lúc.”

“Tiểu thư của Trần Nam Vương phủ làm lễ cài tóc, bản cung không dám đến muộn đâu?” Hoàng hậu hòa ái miễn lễ cho các phu nhân đứng dậy, một mặt trêu ghẹo tiểu cô tử (cô em chồng) nhà mình.

Kỷ Tiểu Ly sau khi được Thiên di giúp, cũng coi như là bước nhẹ như sen, dáng người như liễu, xiêm y màu vàng tôn lên tóc đen da trắng như tuyết, tư thái quý xuống hành lễ với Hoàng hậu nương nương cũng rất nhã nhặn tôn kính, phu nhân các gia tộc tới dự lễ cũng có chút giật mình: trước kia nghe nói đường nữ của Trần Nam Vương phủ hoang đường vô lễ, hôm nay tận mắt nhìn thấy, rõ ràng là đoan trang thực nữ!

Những người trong nhà có con cháu đến tuổi hứa hôn, ánh mắt đều lộ ra vẻ động tâm.

Diễm Dương công chúa đặc ý nháy mắt một cái với Vương phi, Vương phi cũng cười mỉm, sắc mặt vui mừng.

Hoàng Hậu nương nương ở bên kia đã cài trâm ngọc bích cho Tiểu Ly, nói vài câu: “Dù chưa đến tuổi vấn tóc, nhưng cũng đã đến tuổi trưởng thành, cũng nên sửa sang một chút.” ý bảo cung nhân nâng nữ hài tử ở trên mặt đất dậy, tặng đồ nữ công.

Nữ hài tử cài tóc, chính là chứng minh mình thành một cô nương, dựa theo phong tục phải dâng đồ nữ công của mình. Vương phi đã sớm chuẩn bị tốt cho Tiểu Ly một túi thơm thêu hoa ngọc lan, ngàn dặn vạn dặn phải cất vào trong tay áo của mình.

Hoàng hậu nương nương mặt đầy tươi cười cầm cái túi thơm kia, nhìn thoáng qua hoa văn trên túi thơm, nhẹ nhàng “A” một tiếng, nói: “Đây là ... người thêu?” Ngón tay thon dài được bảo dưỡng tốt sờ trên hoa văn thêu tường vân, cảm giác chỉ ở dưới khác thường, lại hỏi: “Bên trong này là cái gì?”

Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc “A” một tiếng, vội vàng lục tay áo, lấy ra một túi thơm thêu hoa ngọc lan, thực xin lỗi nói: “không đúng không đúng! Là con lấy nhầm, hẳn là cái này mới đúng!”

Hoàng hậu nở nụ cười, cầm cái túi thơm màu đen thêu kim tuyến thêu ngũ vân, vẻ mặt ôn hòa vẫy vẫy tay với Tiểu Ly: “Đến đây, đến trước mặt bản cung xem – túi thơm này, là của người?”

Kỷ Tiểu Ly thành thật đáp: “Là lúc con 5 tuổi quốc sư đại nhân cho con, có dặn con 10 năm sau mở ra.”

Nàng tối hôm qua đã quần quít đòi Vương phi nương nương túi thơm này, Vương phi nương nương bị nàng làm vướng víu, không có cách nào khác, đành phải lấy ra cho nàng, dặn đại nha hoàn bên người nàng giữ cho kỹ, Tiểu Ly nhớ rõ là đã cất ở trong hộp lúc trang điểm ở trên đài, sao lại chạy đến ống tay áo của nàng?

“Lúc con 5 tuổi, phải là cụ quốc sư đại nhân...” Hoàng hậu nương nương có chút dăm chiêu nói, đưa tay cầm lấy túi thơm trong tay nàng, mỉm cười nói: “Bản cung đối với cụ quốc sư đã ngưỡng mộ nhiều năm, hôm nay có duyên thấy được di vật của người, hy vọng được thấy.

Kỷ Tiểu Ly không thấy ánh mắt ngăn lại của Diễm Dương công chúa, sáng khoái hào phóng tỏ vẻ không thành vấn đề, cho người nhìn một lần là được!

Nàng phẩy túi thơm kia, bên trong lộ ra một tờ giấy.

Cụ quốc sư tự tay viết thư, chữ như nước chảy mây trôi, cứng cáp mà có lực: “Đào lý”

Hoàng hậu nương nương cầm tờ giấy lụa đã ngả vàng trong tay, chỉ trầm ngâm chốc lát, chợt cười rộ lên, giơ cao tờ giấy kia nói với mọi người: “ đi lên Đào lý phía đông kinh thành, mười năm thủy mẫn nhánh hồng, cự quốc sư đại nhân thật dụng tâm lương khổ. Nha đầu kia thật là có phúc, không chỉ có Bốn cung làm lễ cài tóc cho nàng, ngay cả cự quốc sư đại nhân cũng coi trọng nàng, thu làm môn hạ đó!”

Chúng phu nhân đều mặt mày không rõ, u mê phụ họa chúc mừng. Diễm Dương công chúa cũng hiểu được một chút, cũng thực vừa lòng: “ Cự quốc sư đã giả hạc thành tiên, Tiểu Ly làm sao bái nhập môn hạ được? Huống chi một nữ hài tử, bái sư làm cái gì?”

Khẩn trương cho con bé này rút ra khỏi Trấn Nam Vương phủ mới là chính sự.

“không quan trọng, quốc sư đại nhân của chúng ta kế thừa cự quốc sư, tu vi cũng rất thâm hậu.” Hoàng hậu cười nói.

Diễm Dương công chúa không nghĩ tới điều này, nàng đang trong lúc thất thần, Trấn Nam Vương phi đã quỳ xuống nhẹ giọng thỉnh cầu Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe nói quốc sư đại nhân tuổi trẻ tài cao, nay cũng lắm chỉ khoảng 20 tuổi, Tiểu Ly đã đến tuổi cài tóc, đến phủ Quốc sư bái sư thật sự không ổn... Xin nương nương hãy cân nhắc.”

“Vương phi” Hoàng hậu nương nương cười dịu dàng “Đây cũng không phải là ý tứ của bốn cung. Như vậy đi, Tiểu Ly, bốn cung hỏi người: Người có nguyện ý đến phủ Quốc sư bái sư tu đạo hay không?”

Trong lòng Vương phi căng thẳng, còn chưa kịp ngẩng đầu nháy mắt với dưỡng nữ, đã nghe thấy thanh âm thật vui vẻ thanh thúy của nữ hài tử đáp: “đi, đi, con đi!”

Hoàng hậu nương nương mỉm cười gật gật đầu.

Trấn Nam Vương phi quỳ trên mặt đất, vẻ mặt không biết làm thế nào cho phải.

Diễm Dương công chúa cũng nửa nghi nửa giận, sắc mặt cũng không ổn.

Chúng phu nhân khắp phòng đều đổi mặt nhìn nhau, muốn từ trong ánh mắt của đối phương tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Tiểu Ly là vô cùng cao hứng đứng ở đó, vẻ mặt hưng phấn, giống như ngày mai có thể phi thăng thành tiên.

Tin tức đã nha đầu muốn đến phủ quốc sư bái sư tu đạo tràn ngập Trấn Nam Vương phủ.

Kỷ Bắc tìm tới cửa đầu tiên, đem đó liền vọt vào Lang Hoàn hiên giậm chân kêu to: “Kỷ Tiểu Ly! Ra đây cho ta!”

Kỷ Tiểu Ly lúc đó đang sai nha hoàn của nàng thu thập đan lô và thuốc, vừa nghe thanh âm của Kỷ Bắc phần nộ như vậy, vội nói: “Các người ở chỗ này coi giữ thật tốt cho ta, ta đi ra ngoài ngăn trở huynh ấy, không thể cho huynh ấy đi vào!” Kỷ Bắc mỗi lần tức giận liền uy hiếp muốn đập bể đan dược cùng lô tử của nàng.

Quả nhiên nàng chạy ra, Kỷ Bắc nổi giận đùng đùng muốn tiến vào bên trong, Tiểu Ly vội vàng giơ hai tay ngăn ở cửa, nói: “không cho huynh đi vào đập lô tử của muội.”

Kỷ Bắc đưa tay dùng sức cốc đầu nàng: “Huynh hiện tại muốn đập vỡ đầu muội!”

Kỷ Tiểu Ly rất sợ hãi. Tiểu nha đầu bị dọa ánh mắt tròn xoe bộ dạng thực đáng yêu, Kỷ Bắc hết giận một nửa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nắm lấy tóc nàng, oán giận nói: “Hoàng hậu nương nương hỏi muội có nguyện ý đi hay không, muội lại có thể đáp nguyện ý! Muội có biết phủ Quốc sư là nơi nào hay không? Đương kim quốc sư đại nhân là nhân vật thế nào hay không?”

“Liên Y nói hần như một vị thiên tiên.” Kỷ Tiểu Ly hồi tưởng cây thực dược đã thành tinh vốn nhiều chuyện cung cấp ình “Diện mạo tuấn tú không giống người ở nhân gian”

Kỷ Bắc cả quai hàm đều cảm thấy chua xót, càng thêm oán giận: “Người tên Liên Y là nha đầu nào viện nào?”

“không phải nha đầu, là cây thước được trong viện của công chúa nương nương ... Qua giờ tỵ tối nay, nàng sẽ lịch kiếp thành yêu, trước nên đi chúc mừng một chút.”

Kỷ Bắc méo miệng, hùng hổ xoay người bước đi, thân ảnh đến cửa thì dừng lại một chút: “Trong chốc lát nữa sẽ có người đưa chim bồ câu tới đây ... Nghe nói quốc sư đại nhân là người cao ngạo, thanh nhã nhưng lãnh đạm, đối nhân rất ... Muội không được nhận thì dùng bồ câu truyền tin trở về, huynh lập tức đi đón muội.”

Tiểu Ly vừa nghe có điều thu (nhận chim), cười tủm tỉm kêu đầu có a.

Kỷ Bắc quay đầu nhìn nàng tươi cười vô tư lự, thở dài, muốn nói lại thôi: “Bồ câu kia là nhị ca huấn luyện, huynh ấy Rất không vui.”

Người rất không vui giờ phút này đang ở Văn Tinh viện bởi mẹ ruột hắt dùm bữa.

Diễm Dương công chúa tự tay đem đĩa Phương Nguyệt tử kê đặt tới trước mặt hân, ân cần khuyên nhủ: “Lần trước ở Nam Hoa viện con nói món này ăn không tệ, nương cố ý sai người đến hỏi cách làm, con ném thử đi!”

Kỷ Tây trên mặt không có biểu cảm gì, theo khuôn phép cũ dùng bữa, lại thủy chung không chạm tới đĩa tử kê kia.

Diễm Dương bồi lâu như vậy, nhi tử còn không cảm kích, nàng lạnh mặt “Bốp” để đĩa xuống: “Con bày sắc mặt này là cho ai xem?”

Kỷ Tây cũng buông đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn mẫu thân: “Nương cố ý lấy lòng lại là vì cái gì?”

Diễm Dương ghen hòng.

Ba đứa con này của nàng, Kỷ Đông trầm ổn, Kỷ Bắc lỗ mãng, Kỷ Tây này lại cố tình không giống ai, xem thì nói không nhiều lắm nhưng khi cất tiếng nói lại rất lợi hại, mỗi khi tranh cãi, Diễm Dương đều không phải là đối thủ, đành phải đơn giản nói thẳng: “Ta biết trong lòng con nghĩ cái gì. Dã nha đầu kia muốn đến phủ Quốc sư, ta đây không phải sợ trong lòng con khó chịu sao, ta là mẹ ruột con mà!”

Kỷ Tây thần nhiên: “Nếu là mẹ ruột, nếu con biết suy nghĩ gì, nương tình nguyện để nhi tử trong lòng khó chịu cũng không thành toàn sao?”

“Hoàng hậu đã tỏ rõ là muốn dã nha đầu tới phủ Quốc sư, sau lưng sai sử không phải Hoàng đế chính là Thái hậu, Bồn cung có thể làm sao bây giờ?” Diễm Dương lông mày dựng thẳng “Hơn nữa, con sớm nên chặt đứt ý niệm trong đầu đi! Cái loại dã nha đầu này, đừng mơ tưởng làm con dâu Bồn cung!”

Diễm Dương công chúa người cũng như tên, lúc tức giận giống như mặt trời chói chang, làm cho người xem thấy kinh hãi. Nhưng lúc nàng tức giận ngực phập phồng, Kỷ Tây lại cầm đĩa lên, khoan thai ăn vài miếng, thong thả nói: “không có ngon như ở Nam Hoa viện.”

Diễm Dương công chúa tức giận cười lớn.

Hôm nay sắp xếp một bàn này là cố ý gọi hân tới dùng bữa, chính là muốn khuyên hân chặt đứt ý niệm trong đầu – hôn sự của trưởng tử đã có đầu đuôi, Kỷ Bắc tuy rằng cố chấp nhưng đối với Kỷ Đình thì bảo sao nghe vậy, chỉ có con thứ hai tâm kế thâm hậu, nàng vô cùng lo lắng đau đầu. “Con Con....” Diễm Dương nghiêng răng nghiêng lợi, muốn giáo huấn hân một chút, lại nghe thấy một trận kinh hô của nha hoàn mama ở bên ngoài: “Có chuyện gì? Hô to gọi nhỏ!” Diễm Dương bực mình rống to.

Tề mama ở bên ngoài bước nhanh vào thưa: “Là Tam thiếu gia ... không biết vì sao, lại nhổ cây “kim ngọc giao huy” (vàng ngọc cùng chiếu sáng) ở cửa sổ kia ...”

Cây thước được “kim ngọc giao huy” là quà sinh nhật hoàng đế thưởng cho Diễm Dương, cố ý dời từ quốc sư phủ đến thật quý báu, thật vất vả nuôi sống để thưởng thức, lại đập hư mất!

Diễm Dương vừa nghe một hơi, ôm lấy ngực đau, ngón tay ngọc thon dài chỉ vào Kỷ Tây không nhúc nhích tí nào mắng: “Tiểu oan gia các con! không làm tức chết ta không xong mà!”

5. Chương 5

Edit: Lam Phượng Hoàng

Tâm tư những người khác phức tạp rối rắm như thế nào, Kỷ Tiểu Ly cũng không xen vào, trong cung truyền ý chỉ tới, thấy ngày đến phủ Quốc sư bái sư càng ngày càng gần, tâm tình của nàng cũng càng ngày càng tốt hơn, cả ngày ở trong viện bận việc chuẩn bị.

Quan trọng nhất dĩ nhiên là mấy thứ lò luyện đan bảo bối của nàng; Cái bàn bằng gỗ mun cứng rắn khó vỡ, lửa đốt tự tắt cũng phải mang theo; còn có cái cửa bằng sắt đen tinh chế, đinh búa nạm đá kim cương. Nàng tự mình trông coi nha hoàn thu dọn từng món từng món.

Về phần những thứ xiêm áo đồ trang sức, phát tay bảo nha hoàn thu dọn, Vương Phi nương nương không thiếu quan tâm, kiểm tra đối chiếu đồ đạc, lại mua thêm không ít.

Nhưng ngày lên đường đến phủ Quốc sư, cửa lớn của phủ Quốc sư cũng không mở, năm xe ngựa chất hành lý trùng trùng điệp điệp đều bị chặn ngoài mười dặm của rừng Tuyết Quỳnh.

Cho dù đưa nàng tới là Kỷ Nam - Kỷ tiểu tướng quân vừa từ Nam quốc đánh thắng trận trở về, lão quản gia của phủ Quốc sư tới đón nàng vẫn không lộ vẻ gì, nhấn nhủ rõ ràng lời của Quốc sư: tới bái sư tu đạo, vào cửa phủ Quốc sư sẽ phải tuân theo quy củ của Quốc sư đại nhân, những vật phạm tục này không cần mang vào.

Kỷ Tiểu Ly thật không bỏ được bảo bối của nàng, ngàn dặn vạn dò Kỷ Nam và Kỷ Tây đưa nàng tới là phải sắp xếp kỹ lưỡng đưa bảo bối của nàng về chỗ cũ. Kỷ Nam cười đồng ý, Kỷ Tây lại cực kỳ lo lắng với việc Quốc sư ra oai phủ đầu, đặc biệt dặn dò Tiểu Ly: “Mười ngày sau chính là ngày hưu mộc (LPH: ngày các quan được nghỉ, cứ 10 ngày lên triều sẽ có 1 ngày hưu mộc), sáng sớm huynh sẽ đến đón muội. Cho dù mười ngày này xảy ra chuyện gì thì cũng phải chịu đựng, bên ngoài không giống như ở nhà, không được quấy rối, không được gây họa. Có chuyện gì liền thả bò câu đưa tin về, bất cứ lúc nào nhất định huynh cũng sẽ chạy đến bên cạnh muội. Nghe rõ chưa?”

Giọng điệu của hắn thận trọng, gần như cam kết, nhưng lòng Kỷ Tiểu Ly đã bay vào trong phủ Quốc sư, qua loa lại hết sức phấn khởi gật đầu, xoay người không chút lưu luyến đi theo lão quản gia.

Nàng cưỡi con ngựa Tiểu Hồng của nàng, không chịu ngồi xe ngựa, lão quản gia hết cách với nàng, đành phải tháo một con ngựa ra, cưỡi theo bên cạnh.

Phủ Quốc sư quả thật là nơi ‘địa linh nhân kiệt’, trong mười dặm rừng Tuyết Quỳnh có không ít hoa đã thành tinh, dọc theo đường Tiểu Ly bước đi, chỉ nghe các nàng không coi ai ra gì lú lú nghị luận: “Ai ui, nàng ta tới thật! Đúng là người ngu gan lớn mà!”

“Hôm qua, bộ dáng Quốc sư đại nhân lúc từ trong cung trở lại, tức giận đến như vậy, nói không chừng lúc này đang mài dao.”

“Gì ~ mài dao làm gì chứ! Quốc sư đại nhân của chúng ta phát phát tay áo là có thể đập nàng ta tan xương nát thịt rồi!”

“Ai da, chết cũng đừng chôn chỗ này của ta, hút loại phân bón ngu xuẩn này ta sẽ thành yêu trẻ mấy thập niên đó!”

Kỷ Tiểu Ly nghe. hình như là đang nói nàng?

Quốc sư đại nhân muốn giết nàng?!

“Cái đó.” Nàng nghiêng đầu hỏi quản gia đại thúc đang nghiêm túc cưỡi ngựa bên cạnh, “Có thể hỏi một chuyện không?”

Quản gia đại thúc quay mặt lại, hiền hòa gật đầu một cái: “Xin tiểu thư cứ hỏi.”

“Quốc sư đại nhân đang chờ ta trong phủ sao?”

“Phải.”

“Ngài ấy đang vui vẻ đợi ta, hay không vui vẻ mà đợi ta?”

Cẩn thận thử dò xét.

Khóe miệng quần gia đại thúc nhếch lên một cái, “Cái này. Tiểu nhân làm nô tài, không dám ngông cuồng suy đoán tâm ý của đại nhân.”

Giấu giếm không nói ra, Kỷ Tiểu Ly ưu sầu nháy mắt.

Chợt cách đó không xa một bụi hoa Tuyết Quỳnh cao hứng thét lớn tiếng: “Ai da, nàng ta còn cười ngửa đi vào nữa chứ! Quốc sư đại nhân tính quả không sai! Nàng ta cũng sắp bước vào ‘Vô Quỳnh trận’ nữa! Các người mau đến xem đi!”

“Cái đó.” Kỷ Tiểu Ly sợ hãi hỏi: “Có thể hỏi một chuyện nữa được không?”

“Tiểu thư. Xin hỏi.”

“Vô Quỳnh trận ở phía trước?”

Quần gia đại thúc hoảng sợ nghiêng người, sau khi ngồi thẳng hé ra nét mặt già nua kinh hoảng nhìn về mặt ngây thơ của cô gái nhỏ: “Tiểu thư biết Vô Quỳnh trận?!”

thật ra thì giờ phút này bọn họ đã bước vào Vô Quỳnh trận.

Đó là trận pháp đầu tiên trong vô số Bát quái trận lớn nhỏ trên đường vào phủ Quốc sư, không ai chỉ dẫn lại không biết cách phá trận, sẽ vĩnh viễn bị vây trong trận mười dặm rừng Tuyết Quỳnh không thể ra.

Bình thường khách tới phủ Quốc sư đều do ông đánh xe ngựa ra nghênh đón, đương nhiên không có mấy chuyện phức tạp này, nhưng hôm nay Quốc sư trẻ tuổi đeo mặt nạ lạnh như băng lại thông báo với ông: nếu vị “Đào lý (học trò) mười năm” kia không muốn ngồi xe, thì cứ mặc kệ mà nghe theo.

Quần gia đại thúc luôn suy tư vì sao Quốc sư đại nhân lại có ý như vậy, thì ra là vì vị nhìn như. cô gái nhỏ này, hiểu được cách phá trận.

cô gái nhỏ mà ông nghĩ rằng hiểu được cách phá trận thành khẩn lắc đầu một cái.

Chỉ chỉ cây Tuyết Quỳnh bên đường, cô gái nhỏ thành khẩn nói: “Là các nàng ấy nói.”

Quần gia đại thúc lại giật mình, thiếu chút nữa té xuống ngựa.

“Các nàng ấy còn nói Quốc sư đại nhân rất tức giận. Tại sao Quốc sư đại nhân tức giận? Có phải vì ghen tỵ với tuệ căn của ta không?”

Nàng tận lực suy tư hồi lâu, nàng và Quốc sư đại nhân trước kia không oán giận đây lại không thù, việc có liên quan duy nhất là được lão Quốc sư đại nhân coi trọng.

Cho nên nhất định bởi vì Quốc sư đại nhân tận lực tu luyện mà không nắm được mấu chốt, nàng lại được trời sinh có khả năng sẽ nhanh đặc đạo thành tiên, cho nên mới hăm mộ ghen tỵ có hận với nàng.

Lúc này rốt cục Quần gia đại thúc cũng hoàn toàn té xuống ngựa.

Té xuống ngựa, quần gia đại thúc ưỡn thắt lưng già cỗi, mặt mũi đầy bùn đất bò lên xe ngựa, Tiểu Ly lo lắng và nhân từ chăm sóc cho ông, ngồi lên xe ngựa bình an vượt qua Vô Quỳnh trận.

Vừa vào phủ, quần gia đại thúc liền bị mang đi, Kỷ Tiểu Ly theo một tiểu đồng mặt như trăng tròn tới phòng khách, Quốc sư đại nhân tôn quý nhất Đại Dạ đang ở đó chờ nàng.

Chỗ này nàng đã tới một lần khi còn bé, còn nhớ rõ ngoài cửa lớn có hai con sư tử bằng đá trăm năm rất trầm mặc, hai bên đường đến phòng khách các cây lớn cao ngút trời cũng lải nhải liên miên không dứt. Nhưng đó là lúc mười năm trước, sao giờ nơi này lại trở nên yên tĩnh đến như vậy?

Kỷ Tiểu Ly theo người làm đi vào trong, trên lưng có chút lạnh.

Cách Vạn Thiên đường mười bước, tiểu đồng liền dừng lại, cung kính mời Kỷ Tiểu Ly tự mình đi vào.

Tiểu Ly nuốt một ngụm nước miếng, một tay đề lên túi gấm quý báu bên hông, cẩn thận từng ly từng tí bước vào.

Nhà chính rộng rãi cao thoáng an tĩnh không có chút âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân sột soạt của chính nàng, nghe mà nàng nổi cả da gà.

“Quốc. Quốc sư đại nhân.” Nàng lấy can đảm kêu một tiếng.

thật ra thì Trần Ngộ Bạch đang đứng bên hiên cửa sổ, đang đợi mắt chó con của nàng đảo một vòng mà nhìn thấy hắn, bị nàng mở miệng ‘sấm dậy đất bằng’ gào lên, hắn không vui nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, tạo ra ngọn gió ném con mèo khắp người đang cảnh giác kia bỏ nhà.

Cả người Kỷ Tiểu Ly đang cảnh giác, chợt một trận gió lạnh mạnh mẽ dâng lên, nàng nghiêng người chống vó, quả quyết ném đạn Phích Lịch (đạn sét) đang nắm trong tay ra.

Đạn Phích Lịch màu đỏ lặn trên mặt đất, vang lên một tiếng trầm đục, không nổ tung —— đây là chuyện thường xảy ra, nàng làm mười quả đạn Phích Lịch thì có bảy quả bị tịt, chỉ ba quả có thể nổ tung, lực sát thương cũng có hạn.

Bất quá đạn tịt cũng có uy lực của đạn tịt —— một đợt khói mù lớn màu đỏ trào ra, nhanh chóng tràn ngập cả gian phòng.

Kỷ Tiểu Ly ném xong liền lật người lẩn trốn, lặn một vòng trốn đi, ngồi một mình dưới đất.

Nàng che lồng ngực há mồm thở dốc, chợt thấy hoa mắt, một bóng người màu đen chợt lóe lên, mang theo sát khí còn mạnh mẽ hơn yêu quái lợi hại nhất mà nàng từng gặp mãnh liệt dừng cách nàng mười bước.

Đây chính là lần thứ hai Trần Ngộ Bạch và Kỷ Tiểu Ly gặp nhau: cả ngày tâm tình không tốt, hôm qua ở trong cung, hoàng đế lộ vẻ ôn hoà buộc hắn nhận lấy đệ tử quái dị này. hắn biết đây là số kiếp của hắn, cũng đã chuẩn bị tốt để chống đỡ số kiếp, nhưng số kiếp này khiến hắn khó nhin còn hơn mười năm trước, ngay cả đối mặt cũng không chống lại được, ép hắn nín thở lướt ra khỏi Vạn Thiên đường!

Vạn Thiên đường thường ngày an tĩnh không tiếng động giờ lại lượn lơ khói đỏ, Quốc sư đại nhân thường ngày vĩnh viễn khoan thai bước chậm, hôm nay lại trực tiếp bay ra khỏi cửa, bọn người hầu giữ ngoài cửa cũng dùng vẻ mặt khiếp sợ “sáng nghe thấy, tối liền chết” nhìn một màn trước mắt.

Quần áo bằng băng trù đen mà cả ánh trăng cũng không dám nhuộm lên, không gió mà tự lay động, giọng nói như đến từ chín tầng địa ngục lạnh như băng mang theo ‘sát ý’: “Kỷ, Tiểu, Ly!”

Bị gọi tên, cô gái nhỏ mới vừa ngẩng đầu, bóng dáng màu đen đã tiến tới gần, luồng ‘sát ý’ cắt đau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cô gái nhỏ thấy bảo vệ tánh mạng là quan trọng, buộc lòng lấy một quả đạn Phích Lịch, móc ra liền ném về phía tiếng gọi của hắn.

Trần Ngộ Bạch không thể để nàng thuận lợi hai lần, phất tay áo đánh qua, đạn Phích Lịch kéo cái đuôi khói mù màu đỏ không chút do dự thay đổi phương hướng, lập tức ghim vào trong ngực cây Hộc tinh ngàn năm đang duỗi dài tán cây xem náo nhiệt.

Bên tai Kỷ Tiểu Ly nghe cây Hộc tinh giật mình kêu thảm thiết, bóng dáng màu đen mang theo sát khí kia đã ở trước mắt, băng trù màu đen lạnh như băng mang theo lạnh lùng đã quấn lên cổ nàng, nàng cực kỳ sợ hãi, bất chấp tất cả không lùi mà tiến tới, cắn răng dùng sức va chạm về phía trước.

Cái trán trơn bóng của thiếu nữ “cộp” một cái đập lên cằm người kia.

Chỉ nghe kêu rên một tiếng, Quốc sư đại nhân thanh cao quý phái giống như ánh trăng chiếu sáng rạng rỡ của Đại Dạ. nghiêm gương mặt tuần tú tuyệt vời, lão đảo, lão đảo, lão đảo lui về sau ba bước.

Bọn người hầu ở một bên vốn đang khoan khoái vầy xem, lúc này mọi người bị dọa sợ té quỵ xuống đất, nhất thời âm thanh “phì phì” không dứt bên tai.

Chỉ có Kỷ Tiểu Ly căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, ôm cái trán cùng với đôi mắt đăm lệ rưng rưng đứng tại chỗ.

Lúc này nàng mới có cơ hội thấy rõ ràng người trước mắt.

Nhân vật cao quý như tiên giáng trần trong lời đồn là một nam tử trẻ tuổi, một thân áo đen, tay áo không gió mà tự lay động, phóng khoáng như tiên. Dáng dấp hấn. Kỷ Tiểu Ly nhìn mặt hấn, bỗng đứng trợn to hai mắt: dáng dấp hấn thật là xinh đẹp mà!

Bốn vị thiếu gia nhà họ Kỷ đều anh tuấn, nhưng nam tử trẻ tuổi áo đen tóc đen trước mắt, đôi mắt sâu đen, tôn lên da thịt màu ngà rất giống màu cái búa nhỏ bằng bạch ngọc mà nàng thích nhất!

thật xinh đẹp nha! Bầm tím dần dần nổi lên trên càm cùng vết máu mơ hồ trên khóe miệng đều là màu sắc nàng thích nhất lúc luyện đan nha! (LPH: aaa, sở thích bt)

“Quốc sư. đại nhân?” cô gái nhỏ mười lăm tuổi lộ vẻ cao hứng, “Quốc sư đại nhân mạnh khỏe!” Nàng làm như lúc được dạy bảo ở nhà, thĩnh an hấn, nhìn thần sắc hấn kém như vậy, lại cố ý nịnh bợ hấn: “Quốc sư đại nhân, dáng dấp ngài thật là đẹp nha!”

Bọn người hầu quỳ trên mặt đất. Yên lặng dán mặt xuống đất, ai nấy đều rung mình run rẩy.

Áo quần Trần Ngộ Bạch đã bị tức giận làm lay động như trong trận gió cực mạnh, mím chặt môi, nhìn gương mặt ngu xuẩn kia, trong lòng hấn tranh đấu quyết liệt.

Số mạng của nàng và mình cùng một nhịp thở, mệnh trời không thể đổi, hấn không thể tự mình ra tay giết nàng, không tuân theo ý trời sẽ bị trời phạt. Nhưng mà, nhưng mà lúc này. có chỗ nào tốt hơn trời phạt chứ?!

Nuốt một ngụm máu xuống, Trần Ngộ Bạch cố hết sức khôi phục tỉnh táo.

Bị một cú của nàng đánh, đầu lưỡi rất đau, hấn nói chuyện cũng có chút gượng gượng: “Mang, nàng, ta, xuống!”

Bọn người hầu run rẩy giống như lá rụng trong gió, bỏ chạy thật nhanh kéo Kỷ Tiểu Ly đang mơ hồ xuống.

Trong tích tắc, Vạn Thiên đường lại khôi phục an tĩnh, chẳng qua trong sảnh vẫn tràn ngập khói mù, cực kỳ gay mũi; bên ngoài sảnh cây hòe xanh biếc dồi dào nhuộm đỏ cả nửa thân, một tán cây gục xuống; Quốc sư đại nhân hai mươi năm cao quý như gió trong trăng sáng đứng trong một đồng hồ hỗn loạn, toàn thân, trên gương mặt tuấn tú trong trẻo lạnh lùng không biểu cảm như ngọc mê hoặc ngàn vạn thiếu nữ khuê tú của Đại Dạ, sát ý và tức giận sôi trào, giống như trăm vạn con ngựa lao nhanh.

Tác giả có lời muốn nói:

Lần đầu tiên gặp mặt liền thịt kề sát vào thịt còn cắn trúng đầu lưỡi thần mã. Ta thật là người Trung Quốc tốt nha

6. Chương 6

Edit: Lam Phượng Hoàng

Kỷ Tiểu Ly bị bọn người hầu gần như được cho phép kéo nàng dài tới tiểu viện Trúc Tĩnh.

Suốt dọc đường nàng đều đặt câu hỏi, nhưng người làm do phủ Quốc sư nghiêm chỉnh huấn luyện, ngay cả rầm rì một tiếng để trả lời nàng cũng không có.

Cuối cùng vẫn là tiểu đồng mặt tròn chưa tỉnh hồn nói mấy câu với nàng: “cô nương thật là. Hơi quá lớn mặt. Hai ngày này cứ đợi ở đây, đừng đi ra ngoài! Ta sẽ một ngày ba bữa đưa thức ăn tới, cô nương muốn gì hãy nói với ta, nhưng ngàn vạn lần đừng. Giống như vừa rồi ...nữa!”

Kỷ Tiểu Ly nhìn mặt hấn mà trong lòng run sợ, rút tay một cái, mặt ủ mày chau ngậm miệng lại.

Đợi khi tiểu viện chỉ còn một mình nàng, nàng âm thầm vào trong nhà tìm giấy bút. Chốc lát sau, một con bồ câu màu xám tro mạnh mẽ đập cánh bay khỏi tiểu viện, trên bầu trời của phủ Quốc sư chợt xuất hiện một bóng dáng đẹp như trong tranh — tiểu đồng mặt tròn một tay cầm cung một tay giơ chim bồ câu bị thương ở cánh lên chạy vào Quan Tĩnh lâu.

trên giường mềm bên cửa sổ, khóe miệng của nam nhân trẻ tuổi mặt mày lạnh lẽo đã hơi sưng lên, sắc mặt lạnh như băng.

Nhận lấy ống đồng do tiểu đồng gỡ xuống từ trên chân bồ câu, lúc vân vê trên ngón tay, hần cười lạnh không dứt.

Tiểu đồng mặt tròn chớp mắt to lộ vẻ sùng bái: “Đại nhân đoán việc như thần! Nàng ta quả nhiên đưa tin về phủ Trần Nam Vương —— Loại bồ câu này là loại quân Kỷ gia thường dùng, con này còn được đặc biệt huấn luyện, mạnh mẽ bất phàm, ngày bay trăm dặm!”

Trần Ngộ Bạch thấp giọng cười giấu cợt một tiếng, làm động tới vết thương trong miệng, đau đến mím môi. Ống đồng trên ngón tay đã bị hần bóp dẹp, hần lạnh lùng bảo tiểu đồng: “Đưa nàng tới đi.”

Tiểu đồng mặt tròn nhận lệnh rời đi, trong chốc lát liền dẫn Kỷ Tiểu Ly đầy vẻ đề phòng bước vào.

Nhìn tay nàng còn dầm sờ tới túi gấm trên eo, Trần Ngộ Bạch giận dữ búng ngón tay, một cơn gió đánh vào trên tay nàng, Kỷ Tiểu Ly bị hần đánh mà giật mình, tay đã nhét vào trong túi, lại nghe một tiếng quát lạnh: “Người dám móc ra, ta liền nhét nó vào miệng người!”

Bàn tay mềm nhỏ chần chờ giấu trong túi gấm, đôi mắt rưng rưng dăm lệ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của hần.

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lóe lóe, con ngươi dời đi chỗ khác, dừng một chút lại lạnh giọng hỏi: “Kỷ Tiểu Ly, vì sao người lại tới đây?”

“Bái. Bái sư. Hoàng hậu nương nương nói, ta là đệ tử mà Quốc sư đại nhân trước kia thu nhận, Quốc sư đại nhân trước kia không có ở đây, không thể làm gì khác hơn là xếp ta làm học trò của Quốc sư đại nhân.”

“. không thể làm gì khác hơn?”

“không không không, không phải là không thể làm gì khác hơn, là chỉ có thể?” Kỷ Tiểu Ly chỉ sợ chọc giận hần, càng sợ lời nói càng không mạch lạc.

Trần Ngộ Bạch không kiên nhẫn cắt đứt nàng, “Đỉnh” một tiếng, ném ống đồng kia tới bên chân nàng. Kỷ Tiểu Ly nhặt lên, vẻ mặt nhất thời càng thêm hoảng sợ.

“Lấy ra, đọc.” Quốc sư đại nhân lạnh giọng ra lệnh.

Kỷ Tiểu Ly cẩn thận ngẩng đầu nhìn hần một cái, lấy tờ giấy từ ống đồng bẹp dẹp ra, mở ra cất giọng oang oang lấp lập đọc: “Ta, ta. Ừ, ta ở. Nơi này rất tốt, ăn ngon, ăn. rất tốt, ừ, xin chớ lo lắng. Tiểu Ly đề bút.”

Nàng dùng sức nghiêm túc đọc như vậy, mặt Trần Ngộ Bạch lại càng đen hơn, không nhịn được đi tới bốc tờ giấy kia lên, lạnh giọng hỏi nàng: “Người cho rằng ta không biết chữ?!”

Giấy trắng mực đen viết “Quốc sư đại nhân thật đáng sợ, mau tới đón ta về nhà!”, nàng lại dám bịa chuyện ngay trước mặt hần!

cô gái nhỏ kinh ngạc nhìn hần một cái, vẻ mặt trở nên gió thảm mưa sầu: “Người biết chữ à. Vậy sao người còn bắt ta phải đọc?”

Còn tưởng rằng hần không biết chữ có thể lừa gạt một phen, nàng lộ vẻ tiếc hận.

Bị xem như dân đen ngu dốt, hiển nhiên tâm tình của Quốc sư đại nhân càng bết bát hơn, đầu Kỷ Tiểu Ly xoay thật nhanh, chợt giành lại tờ giấy kia từ trong tay hần, bỏ vào miệng, nhai cũng không nhai mà trực tiếp nuốt xuống.

không có chứng cứ phạm tội, luôn có thể phạt nhẹ một chút chứ? Nàng nghĩ.

Trần Ngộ Bạch sững sốt, ngay sau đó lạnh lùng cười một tiếng, “Người thích ăn phải không?”

Kỷ Tiểu Ly ngậm miệng thật chặt.

“Tiểu Thiên, đưa con chim bồ câu kia ra sau bếp, nướng cho nàng ta thêm một món vào tối nay.” Trần Ngộ Bạch nhìn về mặt nàng trong nháy mắt trở nên hoảng sợ, trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu một chút.

Kỷ Tiểu Ly nghe mà sắp khóc, tận lực khuyên bảo: “Giận chó đánh mèo mà sát sinh là làm trái ý trời, người sẽ gặp kiếp số!”

Trần Ngộ Bạch nhìn nàng một cái, giọng nói: “Đại kiếp đã tới, nhiều thêm một kiếp số cũng không sao.”

Kỷ Tiểu Ly dĩ nhiên nghe không hiểu, chỉ thấy hắn nhìn mình chằm chằm một lát, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng lạnh.

Kỷ Tiểu Ly trở lại tiểu viện Trúc Tinh, ôm con bồ câu còn lại, chảy nước mắt thống khổ.

Đến buổi tối, trong thức ăn đầy rau xanh được đưa tới quả nhiên có thịt bồ câu nướng!

Bồ câu trị giá vạn lượng vàng mà Kỷ Tây hết lòng huấn luyện, bị nướng thơm nức, vàng óng ánh, buồn bã gói trong lá sen xanh, khiến người khác nhìn thấy. Thêm nhỏ dãi.

Kỷ Tiểu Ly chảy nước mắt giấu nó đi, vừa rạng sáng ngày hôm, nàng cầm nó đến an táng trong vườn hoa.

Vườn hoa phía sau phủ Quốc sư to gấp hai lần phủ Trần Nam Vương, xây dựng nguy nga đẹp đẽ, khắp nơi đều có kỳ hoa dị thảo.

Đáng tiếc một người mở miệng nói chuyện cũng không có.

Kỷ Tiểu Ly cầm bồ câu nướng đã để qua đêm xoay một vòng, chọn một bụi hoa sen xanh biếc nhìn rất đẹp, đào một cái hố ở phía dưới chôn chim bồ câu.

Lúc nàng đang thở hổn hển đào hố, Trần Ngộ Bạch đang ở trên lầu cao nơi xa, áo bằng lụa đen bay bay trong gió, quả thật khôi ngô tuấn tú không giống chàng trai ở chốn nhân gian.

Bên cạnh hắn, trừ tiểu đồng Tiểu Thiên còn có hai nam tử trẻ tuổi, một người mặc quần áo kiểu cách hoa lệ màu bạc, một đôi mắt phượng tinh tế phảng phất tản ra ngàn vạn hoa đào, nhìn người một cái cũng có thể khiến người ta mềm nhũn; một người khác có vẻ nhỏ tuổi hơn, trên người là áo gấm dùng chỉ ánh vàng thêu một con rồng bốn chân uốn khúc giương nanh múa vuốt, nhưng ăn mặc quý phái hoa lệ như vậy cũng không chút nào che được gương mặt đó, nếu nói vị mặc áo bào màu bạc kia anh tuấn cao ngất, bề ngoài của vị này khôi ngô đến nỗi chỉ có thể dùng “nam có tướng nữ” để hình dung.

Có thể đứng sừng vai cùng Quốc sư của Đại Dạ đương nhiên không phải là hạng người tầm thường, hai vị kia cũng là hoàng tử của vương triều Đại Dạ, một đứng thứ hai một đứng thứ sáu. Nhị hoàng tử Mộ Dung Nham và Trần Ngộ Bạch đều được liệt vào vị trí thứ nhất trong bảng tình nhân trong mộng của các thiếu nữ chưa chồng ở kinh thành, Trần Ngộ Bạch có vẻ lạnh lùng động lòng người của tiên giáng trần, hắn cũng là gió xuân dịu dàng khiến các thiếu nữ say mê.

Lục hoàng tử Mộ Dung Tổng là con trai trưởng duy nhất của đương kim hoàng hậu, vô cùng cao quý, từ nhỏ đã rất thân thiết với Nhị hoàng tử, cả ngày chạy theo phía sau Nhị hoàng tử, hôm nay cũng đi theo tới phủ Quốc sư.

Quốc sư và nhị ca đều không nhúc nhích nhìn cô gái nhỏ trong vườn hoa bên dưới, Mộ Dung Tổng cũng nhìn một lát, không hiểu hỏi: “Đó là ai vậy? Sao lại chạy đến chỗ này?”

Khắp nơi trong vườn hoa của phủ Quốc sư đều là cái trận quái quái gì đó, lần đầu tiên hắn tới, xông vào nhầm chỗ, những thứ hoa cỏ thoát nhìn cảnh đẹp ý vui kia giống như vật sống quẩn lên chân hắn, hai chân hắn bò đầy dây mây, chém thế nào cũng chém không xong, cuối cùng vẫn là do nhị ca tới cứu hắn ra ngoài, từ đó về sau lúc hắn tới phủ Quốc sư cũng không dám đi qua vườn hoa nữa.

Nhị hoàng tử liếc nhìn Trần Ngộ Bạch mặt lạnh, mỉm cười trả lời thay hắn: “Đó là tiểu thư của phủ Trần Nam Vương, học trò mà Quốc sư đại nhân mới nhận.”

“A a a chính là nàng ta sao!” Hoàng hậu nương nương cố ý ra cung làm lễ vấn tóc cho con gái nuôi của phủ Trần Nam Vương, Mộ Dung Tổng biết, hơn nữa: “Đó chính là muội muội của con cạp thối sao! Mau cứu nàng ta ra! Để ta xem một chút, coi bộ dạng nàng ta thế nào!”

Lúc Kỷ Nam kế tục vị trí Bạch Hổ trong Âm Dạ cốc thì Mộ Dung Tổng cũng ở đó, giao tình của hai người không cạn.

Nhị hoàng tử cười nhưng không nói, Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nói: “Chính nàng ta tới, thì tự nàng ta ra.”

Mộ Dung Tổng giật mình: “Sao nàng ta có thể ra ngoài được? Những thứ cây yêu hoa yêu kia của người sẽ cầm chân nàng!”

“không phải Hoàng thượng đã khen nàng ta là ‘nuôi dưỡng gia giáo, bản chất thông minh, tài năng chói lọi’ sao?” Trần Ngộ Bạch cười lạnh không dứt, “Dĩ nhiên nàng ta có thể ra ngoài được.”

Chuyện Hoàng đế ép buộc Quốc sư đại nhân thu nhận đồ đệ Mộ Dung Tổng có biết, còn nghe nói vì thế mà Quốc sư nổi trận lôi đình, hết sức không tình nguyện, nhưng không ngờ là —— “Người muốn giết nàng ta?” Mộ Dung Tổng không dám tin, “Nàng là con gái nuôi của Trần Nam Vương! Kỷ Nam mới vừa thắng trận về triều, Kỷ Đông cũng đánh giặc ở biên cương, lúc này mà người dám cả gan giết con gái nuôi của phủ Trần Nam Vương?!”

trên mặt Trần Ngộ Bạch không lộ chút vẻ gì, “Lục hoàng tử nên nói năng cẩn trọng. Là chính nàng lầm đường xông vào trận pháp, chết là do tự phụ. Nếu phủ Trần Nam Vương hỏi tội, hai vị hoàng tử tận mắt nhìn thấy, cũng nên làm chứng cho ta.”

thật tàn bạo! Mộ Dung Tổng kêu to trong lòng, lại còn cố ý mời bọn họ tới quan sát thiếu nữ chết trong trận, còn bắt bọn họ làm chứng!

Quá đáng sợ!

Rưng rưng chôn chim bồ câu, lúc này Kỷ Tiểu Ly muốn đứng lên đi ra ngoài, quả nhiên dây mây liền bám lấy chân nàng, âm thanh nàng thét chói tai cách xa như vậy, thế mà ba nam tử trên lầu cao cũng nghe được.

Kỷ Tiểu Ly đang hô lên: “Oa! Động đây được! thật là giỏi!”

Nàng còn tưởng rằng trong vườn này không có yêu ma tu thành tinh!

Những thứ dây mây Lục La (dây leo màu xanh) quấn lên một gốc cây Túc Chủ (vật chủ cho thứ khác ký sinh) hơn hai trăm năm, đang rơi lệ đầy mặt giấu mặt chôn xuống đất —— không mặt mũi gặp người.

Phải biết rằng trận pháp của Quốc sư đại nhân rất kỳ diệu, có một không hai, nó được Quốc sư đại nhân chọn trúng mà bày trận, luôn luôn kiêu ngạo nhất trong vòng mười trượng xung quanh, mỗi khi có người tự tiện xông vào luôn bị dây mây run rẩy rít gào quấn lấy, nó càng thêm tự hào!

Trong tiếng rít gào của nó có chút sợ hãi mang theo cười khê lạnh lùng cao quý: loại người ngu xuẩn mà!

Nhưng nhìn cô gái nhỏ da thịt tinh tế này hình như là có gì đó kỳ lạ!

Rốt cuộc nàng hưng phấn thú vị cái gì chứ!

Đây là trận pháp, không ra được thì sẽ chết ở đây!

Nó là cây thông có trí tuệ đã thành tinh đó, cái người ngu xuẩn này!

Kỷ Tiểu Ly bị dây mây bò lên nhột mà cười không ngừng, rất hứng thú ngồi chồm hổm xuống kéo một dây mây trong số đó, dùng sức nhéo một cái tìm hiểu nguồn gốc, muốn xem rốt cuộc là dài đến thế nào. Lục La nhất thời bị nhéo mà nổi giận, mặc kệ nàng là loại gì, dây mây quấn lấy nàng dùng sức siết một cái —— dây mây thô ráp lại có đốm gai thật nhỏ, nơi bị quấn ở mắt cá chân nàng siết lại mà cắt vào da thịt nàng, vài giọt máu rỉ ra từ vết thương.

Vết máu thấm ướt một chút, dây mây xanh bóng thô chắc lập tức khô héo, màu xám tro từ chỗ đó nhanh chóng lan tràn, giống như trong chớp mắt trời đông giá rét, dây mây xanh mượt vừa quấn nàng, chớp mắt một cái biến thành một nhúm cành khô. Lục La ở xa ngoài Túc Chủ hai trượng cũng không thể thoát, không thể phát ra một tiếng gào rít nào, liền rũ mặt xuống lòng đất tạo ra tư thế chết héo.

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy kỳ quái đá đá chân, cành khô tuôn rơi ào ào xuống, nàng buồn bực buông lỏng tay, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Ba nam nhân trên lầu cao, trơ mắt khó hiểu nhìn cô gái nhỏ giữa một trong những trận pháp lớn nguy hiểm nhất của phủ Quốc sư, trong giây lát đã nghênh ngang phóng khoáng ra khỏi vườn hoa.

Nhị hoàng tử cười nhưng không nói, Mộ Dung Tổng há to miệng, cầm sấp rút luôn xuống, sắc mặt của Quốc sư đại nhân Trần Ngộ Bạch. âm trầm lạnh lẽo, giống như mưa to sắp tràn đến.

“A Tổng, chúng ta đi thôi.” Mộ Dung Nham cố nén cười kêu Lục đệ nhà hắn.

trên đường về cung, Mộ Dung Tổng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh, có chút hơi quan tâm, lo lắng hỏi: “thật không mang muội muội của con cộp thối đi sao? Trần Ngộ Bạch thật sự dám giết nàng đó!”

“Bất quá, hắn phải giết được rồi mới nói.” Nụ cười của nhị hoàng tử điện hạ bây giờ nhìn có chút. Có chút hả hê.

Bọn họ mới rời khỏi phủ Quốc sư, Kỷ Nam đã chờ ở đầu đường cách đó mười dặm, vừa thấy bọn họ ra ngoài lập tức giục ngựa tiến lên, “Sao rồi? Có nhìn thấy muội ấy không?”

Mộ Dung Tổng đang muốn há mồm bày tỏ sự kinh ngạc, bị nhị ca nhà hắn liếc mắt nhìn, liền vòng vo đầy ẩn ý: “Có nhìn thấy! Nàng đang chơi trong vườn hoa!”

Thiếu chút nữa là chơi đến cái mạng nhỏ cũng không còn.

Kỷ Nam vừa nghe Tiểu Ly vui tươi thoải mái như thế, nhất thời yên tâm. Mộ Dung Tổng lại nhớ tới tin đồn, cười hì hì hỏi Kỷ Nam: “A, con cộp thối, người thật muốn cưới nha đầu kia sao? Người thích. như vậy sao?”

Kỷ Nam bị hỏi sững sốt, ấp úng, cảm thấy Nhị hoàng tử nhìn hắn một cái, hắn bị nhìn lại càng không tự nhiên, quay đầu đi nói sang chuyện khác: “A? Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày trước lúc ta tới đây, tất cả đều trồng đầy hoa!”

Mộ Dung Tổng cũng không để hắn đánh trống lảng, đang muốn tiếp tục truy kích trêu ghẹo, lại nghe Nhị hoàng tử điện hạ luôn luôn dịu dàng như mười dặm hoa đào cất giọng lạnh lẽo: “Nghe nói là quá mức lắm mồm, bị Quốc sư đại nhân hạ lệnh phá hủy toàn bộ.”

đang nhiệt tình nhiều chuyện, Mộ Dung Tổng lập tức ngậm miệng thật chặt.

Tác giả có lời muốn nói:

Tư thế ‘bồn văn’ thường thức, chính xác chia làm hai loại: A, chỉ vào đứa nhỏ cười ha ha có chút hả hê; B, núp ở sau cửa cười ha ha có chút hả hê.

Bằng không như cây Hòe tinh bị nhuộm hồng nửa người và rừng hoa Tuyết Quỳnh trong một đêm bị phá sạch chính là kết quả.

Tự trọng, phải tự trọng

7. Chương 7

Edit: Lam Phượng Hoàng

Mười dặm rừng hoa Tuyết Quỳnh kia đúng là Trần Ngộ Bạch ra lệnh phá hủy, nhưng căn bản không phải vì hoa yêu lắm mồm gì — Quốc sư đại nhân không thèm để ý những thứ này.

Là hôm đó lão quản gia té ngựa, mới nằm mấy ngày liền chống người đứng dậy, lão vịn thắt lưng đi vòng vo một ngày trong rừng hoa Tuyết Quỳnh, muốn nghe thử rốt cuộc mấy cái cây kia sẽ nói gì?

Sau khi trở về chỗ đau ở hông của ông ta đương nhiên trở nên không tốt. Ngày hôm sau Trần Ngộ Bạch liền sai người dời toàn bộ rừng hoa đi.

Lão quản gia chăm nom đứa trẻ này từ nhỏ tới lớn, sao có thể không hiểu tấm lòng của hắn? Nhưng ông giữ lại cái mạng này chính là vì trông chừng tiểu chủ tử này, thấy kiếp số trong mệnh của tiểu chủ tử đã tới, sao ông còn có thể nằm được chứ?

Nhớ tới tiểu cô nương vô dụng, quái dị náo loạn đó, lão quần gia nhúc đầu thở dài: “Tiểu Thiên, đỡ ta một chút, chúng ta đến Quan Tinh Lâu một chuyến.”

Trong Quan Tinh Lâu, Quốc sư đại nhân không ngắm sao đoán mệnh, cũng không vẽ tranh trước cửa sổ, mà đứng trên đài cao, khước miệng mang theo nét cười lạnh, nhìn về phía thiếu nữ xa xa xoay quanh trong vườn hoa bên dưới.

cô gái kia đương nhiên là Kỷ Tiểu Ly.

Qua hai ngày nữa chính là ngày hưu mộc của nàng, người nhà sẽ đến đón nàng, nàng đã quyết định về nhà cũng sẽ không trở lại cái nơi quỷ quái này nữa, cho nên cố ý tới nói lời từ biệt với con bồ câu mất mạng một cách oan uổng.

Xuyên qua vườn hoa, loại cỏ lần trước thân mật quấn mắt cá chân nàng chơi không xuất hiện, trên cỏ vốn xanh mượt nay trụi lủi xếp đặt mấy tảng đá lớn.

Dĩ nhiên nàng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng lúc tới rõ ràng vừa liếc nhìn đã thấy rõ đường đi, sao lúc trở về lại không ra được? Nàng đã đi hơn một canh giờ, trước mặt vẫn là mấy tảng đá lớn này, cuối cùng nàng lại phát hiện mình đã quay trở về bên cạnh bụi cây Lục phù – nơi chôn bồ câu nướng.

Kỷ Tiểu Ly đi lòng vòng vừa mệt vừa sợ, ngồi chồm hổm trên mặt đất rút bả vai dụi mắt.

Người trên lầu cao nơi xa nhìn thấy một màn này, cảm nhận gió thổi qua người, giờ phút này toàn thân thật thoải mái!

không phải chỉ giấy lát là có thể phá giải trận pháp sao? Sao cỏ cây đổi thành tảng đá thì không làm được? không phải đạn Phích Lịch rất lợi hại sao? Lấy ra nhuộm tảng đá thành màu đỏ cũng thật tốt đó! Ha ha!

hắn nhin không được bật cười chế nhạo. Vườn hoa an tĩnh như thế, Kỷ Tiểu Ly đang cảnh giác cao độ, nghe rất rõ ràng, vội vàng ngẩng đầu thê lương nhìn xung quanh, liếc mắt liền nhìn thấy người kia tay áo bay bay trong gió.

Nàng nhảy dựng lên phát tay: “Quốc sư đại nhân! Quốc sư đại nhân!”, “Quốc sư đại nhân cứu ta! Ta không ra ngoài được hu hu...!”

Băng trụ màu đen đón gió dịu dàng lay động, người lại không nhúc nhích.

Kỷ Tiểu Ly kêu khàn cả cổ họng, chột hiểu được: hắn chính là muốn nhốt nàng! hắn ghen tỵ tuệ căn của nàng! Muốn giết nàng!

Can đảm sinh ra từ bất lợi, Tiểu Ly nuốt một ngụm nước miếng, dũng cảm lớn tiếng kêu lên với hắn: “Cha ta là Đại tướng quân! Ta có bốn ca ca! Bọn họ sẽ đánh chết người! Còn có công chúa nương nương! Nàng sẽ đến. mắng chết người! Mẫu thân ta sẽ cầm châm cắm lên người người! Cắm hết toàn thân!” Sợ chưa?! đã sợ chưa!

một chút phản ứng cũng không có.

Kỷ Tiểu Ly sợ hãi: “Hu hu... người cho ta ra ngoài đi! Sau này ta tu thành thần tiên, sẽ phù hộ cho người cũng sớm thành tiên!” Nàng cầu khẩn thêm dụ dỗ.

Nam tử trẻ tuổi áo đen đứng chấp tay trên lầu cao, trong nụ cười lạnh cũng mang theo chút suy ngẫm.

Lão quần gia được Tiểu Thiên đỡ thở hổn hển đi lên đài cao, theo ánh mắt của Quốc sư đại nhân, ông thấy được vị cô nương kia của phủ Trấn Nam Vương, đang ngược đầu lộ vẻ sợ hãi trong trận pháp Tam Sinh Thạch.

Lão nhân gia thở dài trong lòng, lúc này cũng không dám thay nàng cầu xin tha thứ. Hai nô bộc một già một trẻ an tĩnh rũ tay đứng một bên.

Phía dưới Kỷ Tiểu Ly đã sắp khóc: “Đỡ ta ra ngoài đi. Ta, ta muốn đi ngoài!”

Trời sanh thích sạch sẽ, đuôi lông mày của Quốc sư đại nhân nhảy lên “. Người dám!”

Giọng nam trong trẻo lạnh lùng hờ hững từ trong gió truyền đến, rốt cục Kỷ Tiểu Ly cũng được hấn đáp lại, lập tức nắm không buông: “Ta đi ngoài rất thối! Ở chỗ này lại là đầu gió, nhất định sẽ thổi tới chỗ ngươi!”

Giọng của tiểu nha đầu giống như chim hoàng oanh, trong trẻo du dương, nói ra đặc biệt chân thành tha thiết, mùi hôi thối kia phảng phất cũng đã như đập vào mặt. Hôm nay Trần Ngộ Bạch vốn không có ý định giết nàng, tối mặt vung tay lên, Tiểu Thiên lập tức nhanh nhẹn đi xuống lầu cứu người.

“Trước khi hấn tới, nếu ngươi dám. . . . không nhịn được, ta liền vứt ngươi vào trong hố xí!” một câu cuối cùng đã là cần răng nghiến lợi.

“không, sẽ không đâu!” Kỷ Tiểu Ly chỉ mong còn sống, rụt rè an ủi hấn: “Cho dù. . . . không nhịn được, ta cũng sẽ tự mình chôn đi! Bảo đảm ngươi sẽ không đập phải!”

Quốc sư đại nhân hít dài một hơi, lại cảm thấy toàn bộ không khí trong phổi đều thối, ngực cũng thối mà đau! Nghiến răng, hấn xoay người rời đi.

Lão quần gia vội vàng đuổi theo.

**

Trước cửa sổ của Quan Tinh Lâu có một cái bàn, là nơi Quốc sư đại nhân thường dùng để vẽ, cửa sổ nhìn về phía phong cảnh của vườn hoa, cảnh đẹp ý vui.

Nhưng hôm nay Quốc sư đại nhân còn có thể ngắm vườn hoa sao? Vừa vào cửa liền phát tay áo tạo nên một trận gió, đánh rớt cây gậy trúc chống cửa sổ, cửa sổ đóng “rầm” lại, che kín phong cảnh trong vườn hoa kia ra khỏi tầm mắt hấn.

hấn trầm mặt đi tới cạnh bàn phác hoạ, nặng nề nhấn bút, mỗi một vết mực đều xuyên qua mặt giấy.

Lão quần gia rón rén đóng hết mấy cánh cửa sổ lại.

Chỗ đau trên thắt lưng của ông chưa lành, động tác khó tránh có chút chậm lại.

“Thuốc dán đưa qua cho ông không dùng được sao?” Người đứng vẽ bên cửa sổ chợt lạnh lùng hỏi một câu.

Lão quần gia vội vàng xoay người lại, khom lưng cúi đầu, “Lão nô dùng, dùng. . . . Chẳng qua dù sao cũng đã có tuổi rồi, một chân cũng đã bước vào quan tài, sợ là không dễ dàng hoàn toàn khỏe lại.”

“Quan tài của ông ta còn chưa bảo người chuẩn bị, nếu bây giờ ông chết, không thể chôn bên cạnh sư phụ ta.” Quốc sư trẻ tuổi đặt bút xuống, đi tới trước bàn ngồi xuống, đưa mắt nhìn ông, hơi không kiên nhẫn nhíu mày lại, “Được rồi, đứng lên đi, có lời cứ nói.”

Lão quần gia không đứng dậy, ngược lại còn quỳ xuống, một mực cung kính dập đầu với hấn. “Tiểu thiếu gia!” Ông dùng cách gọi thường ngày, nói thẳng: “Năm đó tuổi thọ của lão Quốc sư đại nhân vốn chưa hết, lại sớm phải đi, là vì điều gì? Tiết lộ Thiên Cơ sẽ bị hao tổn tuổi thọ, ngài cũng không thể thay đổi mệnh trời! Vị tiểu thư của phủ Trần Nam Vương kia. . . . Ngài không thể giết nàng!”

Giọng lão nhân gia nghẹn ngào thê lương bi ai như vậy, giọng Trần Ngộ Bạch lại vẫn nhàn nhạt: “Vậy ông đi giết nàng thay ta?”

Lão quần gia đang muốn khóc, liền nghẹn lại. Nghẹn hồi lâu ông mới phục hồi tinh thần, tận tình khuyên bảo: “Đại nhân cần gì phải khiến nàng chết chứ? Cứ để nàng ở trong phủ thái thái bình bình đợi mấy năm, cô nương gia đến tuổi luôn luôn phải lập gia đình, phủ Trần Nam Vương nhất định sẽ sắp xếp cho nàng ấy.”

“Ai sẽ lấy nàng chứ?” Cười lạnh khinh thường.

“Cái này. . . . Hấn vẫn sẽ có người cưới. . . . chứ?” Lão nhân gia do dự một chút, khích lệ giọng nói của mình kiên định hơn: “Bình sĩ trẻ tuổi trong quân của Trần Nam Vương rất nhiều, không thể vô ích. . . . cũng sẽ có người đến cửa Kỷ gia. . . . Đại nhân cứ yên tâm!”

Trần Ngộ Bạch cong khóe môi, ý cười lại không chút nào lan tới đáy mắt, lão quần gia biết hấn không tin lời này, lại thở dài muốn khuyên nữa, bị hấn gơ tay ngăn lại: “Tạm thời ta sẽ không giết nàng.”

Lão quần gia nửa tin nửa ngờ.

Ánh mắt Quốc sư đại nhân lạnh lùng dừng ở một đồng Lục La chết héo trên đất, chậm rãi nói: “Hoàng thượng ban thánh chỉ muốn ta nhận nàng làm đồ đệ, ta có thể làm trái sao?”

Lão quân gia cảm thấy lời này còn khó tin hơn chuyện sẽ có người cưới nha đầu quái dị náo loạn kia.

Quốc sư đại nhân ngài đã có bao giờ từng sợ hoàng đế chứ?

Trần Ngộ Bạch nhìn chăm chăm bụi cây Lục La chết héo không tra ra bất kỳ điều gì khác thường kia, ánh mắt thêm âm u, “Ta cũng muốn xem thử một chút, trừ trời cao, còn có ai dám can đảm tính toán trên đầu ta!”

**

Lão quân gia được bảo đảm tạm thời sẽ không giết Kỷ Tiểu Ly, tạm thời thả phào nhẹ nhõm, lại đến tiểu viện Đúc Sao dạo dò cô gái nhỏ lúc nào cũng có thể bị làm thịt kia: không nên chủ động trêu chọc Quốc sư đại nhân; không nên bị động trêu chọc Quốc sư đại nhân; không nên hơi một tí cũng trêu chọc Quốc sư đại nhân.

cô gái nhỏ khúm núm nhận lời, trong lòng lại khóc nghĩ rõ ràng là hấn ghen tỵ nàng, nàng không hề trêu chọc hấn mà! Chỉ còn hai ngày là hưu mộc, nàng mà trở về nhà, nàng cũng sẽ không tới nữa!

Đại khái là trong lòng nàng nghĩ gì cũng viết hết lên mặt, ngày hôm sau Quốc sư đại nhân liền phái người tới mời nàng đến, vừa vào cửa liền hỏi nàng: “Ngày mai là hưu mộc, phủ Trấn Nam Vương có thể phái người đến đón người không?”

Kỷ Tiểu Ly kiêu hãnh, dè dặt lại thật cẩn thận gật đầu một cái.

Quốc sư đại nhân cũng gật đầu một cái, “Ngày mai là ngày hưu mộc. Sáng sớm ngày mai, sẽ có người lái xe chở người đi ra mười dặm bên ngoài.” Nhìn sắc mặt nàng tự cho là che giấu rất tốt mà xem thường, trong lòng Trần Ngộ Bạch cười lạnh một tiếng, “Nghe nói, người báỉ ta làm thầy là muốn học tu tiên?”

“Phải Vốn là vậy.”

Trần Ngộ Bạch cúi đầu thổi thổi chung trà, thờ ơ hỏi: “Thần tiên thì có gì hay?”

nói đến cái này, Kỷ Tiểu Ly liền lên tinh thần: “Thần tiên biết chuyện thiên hạ! Ừm, còn có thể bay! Có thể khiến cho xương trắng hóa thịt tươi, cải tử hồi sinh!” Ánh mắt của nàng long lanh, hưng phấn nói.

Người có ‘quẻ thuật’ (tài năng bói toán) đứng đầu vương triều Đại Dã nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, nhúu mày nhìn nàng hỏi: “Người muốn biết điều gì?”

Kỷ Tiểu Ly nháy nháy ánh mắt, “Ta muốn biết: lúc nào thì ta có thể thành tiên?!”

Quốc sư đại nhân mím môi, trầm lặng, khạc ra một câu: “Đổi cái khác.”

“ Vậy. Ngày mai trời sẽ mưa chứ?” trên mặt viết “Căn bản là ngươi coi không ra”, lại “Dịu dàng sẵn sốc” đổi. một câu.

Trần Ngộ Bạch cảm thấy đầu rất đau, nơi huyết Thái Dương căng lên lợi hại, nhắm mắt cố gắng kiềm nén một hơi thở, nói thầm “lấy đại cục làm trọng”, hấn mở mắt ra bình tĩnh nói cho nàng biết: “Với câu hỏi đầu tiên. Người nói thần tiên sẽ bay đúng không?”

Vừa dứt lời, người nào đó đã nhẹ nhàng bay bổng lướt ra ngoài, giống như một con Giao Long. Băng trụ màu đen giống như cơn gió lộng lẩy giữa trời đêm, lướt qua trước mắt Kỷ Tiểu Ly.

Nàng vội vàng đuổi theo, hấn đã như một con chim ưng màu đen đậu lên cây, bóng dáng màu đen di chuyển tự nhiên qua lại giữa ngấp tràn xanh biếc, cây kia còn cao hơn nóc nhà của Vạn Thiên đường, lúc Kỷ Tiểu Ly nhìn hấn không thể không ngược cổ.

Quốc sư đại nhân bay vòng quanh cây đại thụ bên cạnh Vạn Thiên đường, tư thế lúc rơi xuống đất thoải mái hoa lệ, bộ dạng thật đẹp mắt, băng trụ màu đen trên người phồng lên đầy gió, khiến nhìn hấn quả thật tựa như tiên nhân từ đám mây bước xuống.

“Thế nào?” Tiên nhân nhúu mày nhàn nhạt giọng hỏi nàng.

Kỷ Tiểu Ly gật đầu không dứt, “Người bay thật cao đó!”

Tiên nhân hừ một tiếng.

“Nhưng đây không phải là thần tiên cười mây đạp gió! Đây là khinh công, cha ta làm được, các ca ca cũng làm được, Kỷ Nam còn bay cao hơn người đó!”

Tiên nhân quên: cô gái này mặc dù nhỏ. nhưng nàng sinh ra trong gia đình tướng quân uy vũ nhất Đại Dạ Quốc, nam nhi của cả nhà Kỷ gia đều nhập ngũ, lại còn có hai vị làm chủ Bạch Hổ lệnh đang sinh sống, người tập võ có phương pháp mượn lực tung người, đối với nàng mà nói tựa như con Tiểu Bạch do công chúa nương nấng nuôi kia tự nhiên sẽ kêu “gâu gâu”.

Trong đình vốn là trời trong nắng ấm bỗng nhiên sắc trời tối xuống, cây Hòe tinh run rẩy bầy, tán cây không gió tự lay động, Tiểu Ly không xác định được là nó nhin cười hay bị dọa sợ. Nàng khó xử nhìn Quốc sư đại nhân vẻ mặt âm trầm trước mắt.

Nhưng Trần Ngộ Bạch cũng không thẹn quá thành giận, hần mím môi nhìn chằm chằm nàng một lát, nở nụ cười.

Nụ cười này giống như vụn cây hoa Lê nở rộ trên biển băng đồng tuyết hơn ngàn năm, khiến khóe mắt Tiểu Ly giật giật, hình ảnh đó giống như nước thủy triều vọt tới đánh sâu vào trí nhớ. Nhưng không đợi nàng kịp nhớ tới hình ảnh kia, Trần Ngộ Bạch nói với nàng: “Được lắm, người mở to hai mắt xem cho kỹ nhé.”

hắn giơ tay để lên trên môi mỏng, huyết sáo một khúc nhạc du dương.

Rất nhanh từ bầu trời phía sau Vạn Thiên đường, một cái bóng màu xám đậm đánh tới, vật kia bay cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt, vũng vàng dừng trên cánh tay Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân lạnh mặt đưa cánh tay đến trước mặt nàng.

Kỷ Tiểu Ly không thể tin tròn tròn hai mắt! Là bồ câu! Là con bồ câu bị nướng thơm ngào ngạt mà nàng tự tay mai táng!

Xương trắng hóa thịt tươi! Chết mà sống lại!

“Sư phụ!” Nàng nhào tới ôm lấy cánh tay kia, chim bồ câu cũng giật vổ cánh bay đi. Nàng ôm chặt lấy cánh tay kia, tựa như chỉ sợ sau một khắc liền hóa thành mây khói, “Sư phụ ở trên cao! Đồ nhi. Đồ nhi ở dưới đất!” Từ nhỏ lập chí tu tiên, cô gái nhỏ kích động, lời nói không mạch lạc.

8. Chương 8

Edit: Lam Phượng Hoàng

Trần Ngộ Bạch bị nàng ôm lấy thì theo bản năng muốn hất cánh tay ra, trong khoảng thời gian ngắn mà hắn không thể hất ra, buộc lòng phải mặc kệ nàng ôm. Lần đầu tiên gần gũi với người sống như vậy, trên tóc nha đầu ngu xuẩn bởi cái gì vậy? thật là khó nghĩ.

trên cánh tay Quốc sư đại nhân nghiêm chỉnh treo một cô gái nhỏ, cảm ghét cau mày.

“. Sư phụ.” cô gái nhỏ ôm sư phụ nhà nàng, mắt ngậm lệ nóng, “Ngày mai tiến hành lễ bái sư được không? Lạy trời đất rồi thu nhận con được không?”

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch vừa kéo, quả thật muốn phất tay áo đánh bay nàng ra ngoài ba trượng, cắn răng nhin xuống.

“Ngày mai là ngày hưu mộc.” hắn nhàn nhạt nhắc nhở.

“không nghỉ cũng không sao! Tu tiên quan trọng hơn!” Hai mắt lóe tia sáng sùng bái, cô gái nhỏ vội vàng bày tỏ.

Quốc sư đại nhân giễu cợt kéo kéo khóe miệng, “Người nhà của người muốn tới đón người kia kia.”

“Phải người bảo họ trở về là được!” Suy nghĩ một chút, như vậy hình như không tốt lắm? Kỷ Tiểu Ly khó xử hồi lâu, thở dài, “Vậy con trở về một ngày cũng được. Sáng sớm ngày mai sư phó nhớ bảo người ở mười dặm bên ngoài đón con!”

“ Được. Người buông tay.”

“Sư phụ có thể ‘phụt’ một tiếng hóa thành khói hay không?”

“ sẽ không, người buông ra.”

“Sư phụ có thể ‘hô’ một tiếng cười mây bay về trời hay không?”

“ Buông, tay!”

“Sư phụ có thể. Ai da, sao sư phụ đánh con. Sư phụ, nếu người đánh chết con, con có thể sẽ trực tiếp biến thành thần tiên không? Sư phụ. Sao sư phụ lại bay đi? Sư phụ, sư phụ mau xuống. Sư phụ, người trở lại đi!”

**

Quốc sư đại nhân áo đen mặt đen từ trên trời giáng xuống, dọa tiểu đồng mặt tròn giật mình, vội vàng giấu lồng chim bồ câu ra sau lưng.

Trần Ngộ Bạch quét mắt nhìn hẩn một cái.

Tiểu Thiên không phải là Kỷ Tiểu Ly, người không ngốc lá gan cũng không lớn, lúc này sợ “bụp bụp” quỳ xuống.

Quốc sư đại nhân không tỏ vẻ gì.

Mặt đỏ lên, tiểu đồng nằm trên mặt đất dập đầu nhận sai: “ Hôm đó thật có đưa đến phòng bếp, nhưng bữa tối hôm đó phòng bếp chuẩn bị vốn có bồ câu nướng, ta liền. Đại nhân, Tiểu Thiên biết sai rồi! Cái này. Chim bồ câu này sẽ đưa đến phòng bếp! Tối nay liền nướng cho Tiểu Ly cô nương ăn!”

Quốc sư đại nhân nhìn Tiểu Thiên một chút, “không cần, thích thì cứ nuôi đi.”

“Hả?” Tiểu Thiên giật mình, ngay cả quy củ cũng quên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chủ tử.

Tuấn tú có một không hai trong thiên hạ, cả người tràn ngập khí thế lạnh lùng, là Quốc sư đại nhân không sai!

Là bị Tiểu Ly cô nương chọc giận đến mất tỉnh táo sao?

Quốc sư đại nhân ho khan một tiếng, tiểu đồng lập tức cúi xuống, không dám hỏi thêm, vô cùng vui sướng tạ ơn.

Lúc này Tiền viện đã truyền đến tiếng bước chân vui vẻ và tiếng cô gái nhỏ mềm mại ngọt ngào “Sư phụ.”, Quốc sư đại nhân tuấn tú có một không hai cảm ghét nhũu này, “đi ngăn nàng lại, hôm nay không cho nàng đến gần ta thêm nữa.”

Có được bồ câu, lòng tiểu đồng tràn đầy cảm tạ, bồ câu chạy thật nhanh.

Trần Ngộ Bạch nhìn lồng chim bồ câu trên đất một chút, mấy ngày nay con bồ câu kia ăn no rồi ngủ, nuôi đến da sáng lông mượt, đại khái còn nhớ rõ hẩn là người bôi thuốc lên cánh nó, nghiêng đầu nhìn về phía hẩn kêu “gruuu gruuu gruuu”.

Quốc sư đại nhân không thèm để ý tới nó, hừ một tiếng phất tay áo bỏ đi.

**

Ngày hưu mộc hôm đó của Kỷ Tiểu Ly, Kỷ Tây và Kỷ Bắc cùng tới đón nàng. Hai huynh đệ đều mặc nhung trang (quần áo đánh trận), mặt mày anh tuấn tương tự nhau, ở nơi cảnh xuân tuyệt đẹp này cười ngửa chạy thẳng đến, dọc đường không biết có bao nhiêu thiếu nữ đỏ mắt nhìn theo.

Ba người trò chuyện vui vẻ suốt dọc đường trở về phủ Trần Nam Vương.

Kỷ Đình và Diễm Dương công chúa vào cung dự tiệc không có ở trong phủ, Vương Phi lại cố ý ở lại, Tiểu Ly chạy vào Nam Hoa viện, giống như chim non lao thẳng vào trong ngực Vương Phi.

Ôm nàng xem tỉ mỉ hồi lâu, Trần Nam Vương phi thấy mắt mũi tiểu cô nương tươi sáng, vẻ mặt sung sướng, tâm tình lo lắng suốt mười ngày chưa từng để xuống, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dứt thương tiếc hỏi: “Sao lại gầy như vậy? Có phải thức ăn ở Phủ Quốc sư không hợp khẩu vị con không?”

Kỷ Tiểu Ly vốn trông mong ngày tổ cáo này lâu lắm rồi, nhưng bây giờ sao nàng còn muốn tổ khổ chứ? Ngược mặt vui vẻ không thôi nói với dưỡng mẫu: “Phủ Quốc sư rất tốt! Rất tốt, rất tốt! Sư phụ con chính là tiên nhân!”

Vương Phi sao có thể không lễ độ nói Quốc sư đại nhân cao quý của Đại Dạ Quốc là một phạm nhân, huống chi chỉ cần Tiểu Ly thích, bá Quốc sư làm thầy, cho dù học chút gì cũng đều có lợi cho sau này.

“Vậy con cần phải ngoan ngoãn nghe lời sư phụ dạy, không nên tinh nghịch.” Bà dịu dàng dặn dò dưỡng nữ.

Tiểu Ly vui mừng phấn khởi gật đầu.

Hai mẹ con đang nói chuyện, Kỷ Nam từ trong doanh trại trở về, vừa gặp mặt là một trận náo nhiệt, Thiển Di tới mời ba người quay lại rồi mới mời mọi người ngồi vào bàn tiệc.

Bốn hài tử vây bên người cười cười nói nói, náo nhiệt lại hòa hợp, Vương Phi vui vẻ, không khỏi uống nhiều thêm mấy chén, có chút say, sau khi rời bàn tiệc Thiển Di bưng canh trà giải rượu cho bà, bà ngồi ở phòng khách từ từ uống.

Bên ngoài ba huynh đệ Kỷ Tây ở trong viện chơi đùa tỷ thí quyền cước, tiếng hô quát cùng tiếng cười đùa không dứt bên tai, Tiểu Ly ở bên cạnh chạy tới chạy lui nhìn một lát, lại chạy vào nhìn Vương Phi nương nương. Ngồi xồm bên đầu gối dưỡng mẫu ngược mặt nhìn một chút, chợt hỏi: “Có phải mẫu thân mất hứng hay không? Tại sao không nói lời nào?”

Vương Phi siết chặt gương mặt ửng hồng của nàng, dịu dàng nói: “không có mất hứng. Mẫu thân đang suy nghĩ một chuyện.”

“Nghĩ gì ạ?”

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng huynh đệ Kỷ gia cười đùa, trong ánh mắt dịu dàng của Vương Phi phảng phất một tầng khói mù âm u, nhẹ nhàng đau thương. Bà nhẹ giọng hỏi dưỡng nữ: “Tiểu Ly, trong mấy ca ca con thích ai nhất?”

“Ừm, thích nhất. Kỷ Nam nói chuyện nhẹ nhàng, cũng không giống như Kỷ Bắc luôn thích đánh con. Kỷ Tây ca ca luôn mang con đi ăn ngon chơi vui. Đại ca khỏe mạnh nhất, tát một cái liền đánh bay Kỷ Bắc!” Kỷ Tiểu Ly kéo ngón tay đếm, hăng hái bùng bùng.

Vương Phi nhìn dáng vẻ nàng ngây thơ u mê, trong lòng càng thêm khổ sở rối rắm, giơ tay lên kéo nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng.

Lúc này Thiển Di ở một bên cười hỏi Tiểu Ly: “Tiểu thư, nương nương là muốn hỏi người: có nguyện ý gả cho Tứ thiếu gia, cả đời ở lại trong phủ này hay không?”

Kỷ Tiểu Ly nằm trong ngực dưỡng mẫu, lắc đầu không dứt với Thiển Di: “Con muốn thành tiên, sao có thể ở lại cả đời trong phủ chứ?”

“Đúng đúng đúng, ” Thiển Di xuôi theo nàng, “Vậy trước khi thành tiên? Nguyện ý gả cho Kỷ Nam ca ca, ở lại bên người Vương Phi nương nương không?”

“Nguyện ý!” Tiểu Ly xem như chuyện đương nhiên gật đầu một cái. Kỷ Nam tốt như vậy, gả cho huynh ấy sẽ ngày ngày cùng huynh ấy chơi đùa, cùng phụ thân, mẫu thân, công chúa nương nương, Tiểu Bạch. Ở cùng nhau, không phải cũng giống như hiện tại sao? Tại sao không muốn?

Thiển Di hít một ngụm khí to, mắt lộ ra vui sướng nhìn về phía Vương Phi. Vương Phi lại vẫn lắc đầu, ôm Tiểu Ly đong đưa, nhẹ giọng nói: “Con bé có biết gì đâu. Vẫn nên chờ một chút thôi, chờ thêm một thời gian nữa hãy nói.”

“Nương nương, đợi thêm nữa sẽ không tốt, ” Thiển Di dịu dàng khuyên: “Tứ thiếu gia nên đính hôn, tiểu thư Tiểu Ly cũng đã đến tuổi. Đính hôn. Tất cả mọi người đều an tâm. Và lại ngài còn phải chờ cái gì đây? Vương gia cũng nói tiểu thư Tiểu Ly vẫn ở lại trong phủ thì thật tốt. Nếu nàng gả ra bên ngoài. Ngài yên tâm được sao? Lại nói công chúa bên kia cũng không chờ được.”

Vương Phi vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của dưỡng nữ, thấp giọng nói: “Chờ thêm một thời gian nữa Kỷ Đông thắng trận về triều, tâm tình Diễm Dương khá hơn một chút, có lẽ sẽ có biến chuyển. Kỷ Tây và Kỷ Bắc đều là đứa bé ngoan.”

Gả cho Kỷ Tây hay Kỷ Bắc cũng sẽ không thiệt cho Tiểu Ly, đều có thể ở lại trong phủ.

Hôm nay chỉ mong Kỷ Đông có thể sớm trở về.

**

Ban đêm Kỷ Tiểu Ly đang mơ mơ màng màng ngủ, màn giường mỏng nhẹ lay động, mùi thơm quen thuộc truyền đến, nàng lập tức tỉnh lại.

“Tần Tang tỷ tỷ.” Ánh mắt nàng chợt mở, vươn tay với mỹ nhân mỉm cười đứng ở mép giường.

Mỹ nhân kia tỏa ra màu tím tinh khiết hiếm thấy, màu sắc thần bí cao quý càng tôn lên nét mặt của nàng. Toàn thân nàng mặc màu tím, nơi làn váy và ống tay áo cũng thêu hoa văn phức tạp rất đặc biệt, hoa văn xinh đẹp mê hoặc, cũng không đầy lùi được một phần nào vẻ đẹp của mỹ nhân.

Mỹ nhân cầm tay Tiểu Ly lắc lắc, cười nói: “Chơi ở Phủ Quốc sư rất vui sao? Quốc sư đại nhân có đối xử tốt với muội không?”

Kỷ Tiểu Ly gật đầu một cái rồi lại lắc đầu, nói cho nàng biết: “Phủ Quốc sư có một chỗ, hôm trước đầy cỏ, hôm sau đầy đá, thật kỳ quái! Quốc sư đại nhân cũng rất kỳ quái, hắn chỉ có một bộ quần áo, mỗi ngày đều mặc như vậy, mười ngày cũng không thay.”

Tần Tang nhin không được, “phì” cười ra tiếng,

Vị trich tiên mà cái mặt luôn vĩnh viễn lộ vẻ “Những thứ người ngu xuẩn các ngươi không xứng lấy được một ánh mắt của ta” đó, trận pháp có một không hai nổi danh thiên hạ đó, mỗi ngày đều thay một bộ băng trụ màu đen trị giá ngàn vàng đó. “Quốc sư đại nhân dốc lòng tu đạo, những vật phàm tục của thế gian đều không để trong mắt, hôm nay muội bái hấn làm thầy, nên hiếu kính hấn thật tốt.” Nàng không chế ý cười trong lòng, nghiêm trang nói với Tiểu Ly.

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy rất có đạo lý, trong lòng cũng có tính toán.

Dĩ nhiên Tần Tang nhìn ra được nàng chút lòng dạ này của nàng, trong lòng càng vui hơn.

Hai tỷ muội nói chuyện một lát, Tần Tang móc từ trong ngực ra một bình Lưu Ly nhỏ màu tím, đổ ra một viên thuốc.

Tiểu Ly giống như thường ngày, ngoan ngoãn nhận lấy nuốt vào.

“Tốt lắm, muội ngủ đi, ta phải đi đây.” Tần Tang sờ sờ đầu của nàng, dịu dàng nói, khuôn mặt bức người thường ngày vào lúc này chỉ có vẻ dịu dàng như nước, “Vào hưu mộc tháng sau của muội, ta sẽ trở lại thăm muội.”

Tiểu Ly đã thành thói quen, mỗi tháng sẽ gặp nàng ấy một lần vào ban đêm, dùng một viên “Ích khí bồi nguyên”, nàng gật đầu một cái, ngoan ngoãn nằm lại xuống giường.

Tần Tang kéo kéo góc chăn cho nàng, ngón tay trắng nhợt nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ấm áp của cô gái nhỏ, cho đến khi nàng ấy nhắm mắt lại hô hấp đều đặn, nàng mới đứng dậy rời đi.

Từ Lang Hoàn hiện đi ra ngoài, như tắm dưới ánh trăng, gió đêm tỏa ra trong làn áo tím như trăng sáng tỏa trong mây, Vương Phi nương nương chờ ở ngoài viện không thể không giơ tay lên ngắt một mảnh lá cây, mới ngăn được bóng dáng như nước chảy mây trôi ấy.

Mũi chân Tần Tang nhún nhẹ lên nhánh cây, bay bay rơi xuống cách Trấn Nam Vương phi hai thước, nhẹ nhàng vui vẻ, thấp giọng cười hỏi: “Chào Vương Phi nương nương.”

Trần Nam Vương phi hơi nghiêng người, “Chào Thiên Mật Sứ. Tiểu Ly đã ngủ?”

Tần Tang gạt đầu một cái, cười một tiếng: “Đêm khuya nường nường chờ ở nơi này, hẳn là có lời muốn nói với Tần Tang?”

“Phải!” Trần Nam Vương phi thở dài, “Ta tính được tối nay là ngày người sẽ đến thăm con bé, cố ý chờ người muốn người ột ý kiến: Tiểu Ly đã tròn mười bốn tuổi, nên định việc hôn nhân. Dù sao ta cũng không phải là máu mủ ruột thịt của con bé, con bé lại u mê, kính xin Thiên Mật Sứ vì con bé mà ột ý kiến.”

“Nường nường đang do dự giữa bốn vị công tử của Kỷ gia?” Tần Tang cười tủm tỉm hỏi.

Vương Phi cũng không dỗi gặt nằng, gạt đầu một cái, nói: “Với tính tình của Tiểu Ly, có thể ở lại trong phủ đương nhiên là tốt nhất. Kỷ Đông đang được mai mối, ngược lại Kỷ Tây và Kỷ Bắc đều tốt, cũng có ý với Tiểu Ly, nhưng Diễm Dương nằng ấy không thích Tiểu Ly, mẹ chồng không vừa mắt thì cũng không tốt. Về phần Kỷ Nam,” Vương Phi giương mắt nhìn về phía Tần Tang, “Người cũng biết, không cần ta nhiều lời.”

Năm đó nếu không có vị thiếu nữ có dòng máu Thiên Mật thần bí này, bà cũng không thể nào thỏa mãn tâm nguyện, hoài thai Kỷ Nam, bà chăm sóc Tiểu Ly nhiều năm như vậy, tuy rằng tình cảm khi nuôi dưỡng rất sâu đậm, nhưng trong đó cũng không thiếu lòng căm kích đối với Tần Tang.

Cho nên mặc dù chuyện hôn sự của đứa con ruột thịt duy nhất – Kỷ Nam của bà quan trọng đến cỡ nào, bà vẫn không muốn làm trễ nãi chuyện cả đời của Tiểu Ly.

Dĩ nhiên Tần Tang biết.

Máu của nằng trộn thuốc, Vương Phi mới có thể chữa khỏi bệnh. Nhưng máu của Thánh nữ Thiên Mật tinh khiết chí âm, Vương Phi uống xong thuốc kia, chỉ có thể sinh con gái.

Thế tử của Trần Nam Vương, lệnh chủ của Bạch Hổ môn, Đại tướng quân Kỷ Nam uy vũ mới nhậm chức, là một cô gái.

9. Chương 9

Edit: Lam Phượng Hoàng

Đó là chuyện mười lăm năm trước.

Hôm nay danh tiếng nhất kinh thành, thuộc hạ bí mật đặc lực nhất của Thái hậu - Thiên Mật Sứ, khi đó vẫn chỉ là cô gái nhỏ bảy tuổi, sáng sớm đầu xuân se lạnh, té xỉu trên đường núi, trong ngực ôm chặt một bé gái mới sinh quần trong tả lót.

May sao Trần Nam Vương phi chọn con đường này để đi dâng hương, cứu nằng và bé gái mới sinh, thuận đường cùng đưa nhau lên ngôi miếu trên núi.

Khi đó Vương Phi đã gả vào phủ Trần Nam Vương nhiều năm, lại bởi vì bị thương quá nặng mà vẫn không cách nào mang thai, ngày đó bà lên miếu thấp hương chính là vì cầu tự.

cô gái nhỏ bảy tuổi được cứu, sau khi tỉnh lại nghe được lời cầu nguyện xin có một đứa con của Vương Phi, lợi dụng điều này mà trao đổi, gửi bé gái sơ sinh nhờ Vương Phi chăm sóc.

Thánh nữ kiếp này của Thiên Mật tộc trăm năm, lần đầu tiên lấy máu làm thuốc, chữa khỏi bệnh cũ nhiều năm của Vương Phi, qua tháng sau liền có mang như ước nguyện.

Mà bé gái sơ sinh kia thì được Vương Phi nhận làm nghĩa nữ, hết lòng chăm sóc mà lớn lên, chính là Kỷ Tiểu Ly hôm nay. (LPH: vậy thì rõ ràng chị Ly phải lớn hơn Kỷ Nam)

Những chuyện này đã mười lăm năm, nhớ tới lại thật giống như mới ngày hôm qua.

Bé gái sơ sinh năm đó nay đã đến tuổi lập gia đình, cô gái nhỏ đông lạnh ngắt ở ven đường năm đó, hôm nay là sứ giả Thiên Mật hô mưa gọi gió ở kinh thành, Vương Phi vẫn là Vương Phi, nữ nhi mà bà yêu mến lại bởi vì trời xui đất khiến, nữ giả nam trang mười lăm năm, hôm nay cưới hổ khó xuống.

Vương Phi phiền muộn không dứt, thở dài thật nhẹ thật sâu.

Đại khái Tần Tang cũng nhớ đến chuyện xưa, gò má tươi đẹp lộ ra nét dịu dàng trong cơn mộng cũ.

“đã nhiều năm, nương nương nuôi dưỡng Tiểu Ly xem như con ruột, lấy tấm lòng của mẹ hiền mà yêu thương, Tần Tang tin tưởng nương nương.” Thiên Mật Sứ nổi danh thủ đoạn tàn nhẫn và sắc đẹp nghiêng thành trong kinh thành khẽ mỉm cười, thật sự chân thành thấp giọng nói tạ ơn, “Hôn sự của Tiểu Ly xin nương nương làm chủ, nhân duyên đều do trời định, ta tin vào số mệnh.”

Trần Nam Vương phi có chút do dự, chốc lát mới hỏi: “Cho dù là vậy, cho ta hỏi một câu: Phủ Quốc sư có liên quan gì đến thân thể của Tiểu Ly?”

Chuyện phát sinh ở lễ vấn tóc hôm đó, rõ ràng là có người mượn tay Hoàng hậu nương nương đưa Tiểu Ly vào phủ Quốc sư, nhưng bà suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cuối cùng là do ai? Có ý gì?

“Nương nương không cần lo lắng chuyện này.” Đầu ngón tay Tần Tang nhẹ kéo ống tay áo, nụ cười càng tăng lên, “Nương nương cứ xem Tiểu Ly là nữ nhi bình thường, dùng khả năng của ngài mà lo toan mọi việc cho con bé, những thứ khác thì phải xem số mệnh của con bé thôi.”

Nếu nàng ta đã không muốn nhiều lời, Vương Phi cũng không hỏi thêm, gật đầu đồng ý.

Bóng dáng màu tím thoáng cái đã biến mất trong ánh trăng, Trần Nam Vương phi nhìn nơi nàng ấy đã biến mất không còn bóng dáng, đứng một lát rồi mới xoay người rời đi.

**

Sáng sớm hôm sau, không cần người gọi Tiểu Ly liền tự mình thức dậy, đến chỗ của Vương Phi dùng bữa sáng thịnh soạn, chính Kỷ Tây và Kỷ Bắc cùng nhau đưa nàng đến phủ Quốc sư.

Lúc lên đường, Kỷ Tiểu Ly hết nhìn đông tới nhìn tây, lưu luyến hỏi: “Kỷ Nam đâu?”

Ánh mắt xinh đẹp của Kỷ Tây chợt lóe.

Kỷ Bắc ở bên cạnh đã lớn tiếng nói cho nàng biết: “Nghe nói là Nhị hoàng tử điện hạ tìm được một thanh kiếm tốt, sáng sớm liền phái người đến, hẹn Tiểu Tứ qua thử kiếm.” (LPH: không biết bạn Nhị hoàng tử có gì gì với bạn Kỷ Nam không đây :>)

“À.” Bất quá Tiểu Ly cũng chỉ thuận miệng hỏi. Thấy bọn họ dắt ngựa tới, nàng lập tức ồn ào nói muốn cưỡi ngựa.

Kỷ Bắc gõ đầu nàng: “Bọn ta đưa muội đi xong còn phải rút quân về doanh trại, muội cưỡi ngựa chậm như vậy, muốn làm trễ nãi tới khi nào?”

Tiểu Ly bị hấn gõ đau, che đầu ầm ĩ với hấn, hai người đang gây gỗ không ngăn nổi, Kỷ Tây đi tới nhắc tiểu nha đầu lên, đỡ lên ngựa của hấn.

Chính hấn cũng xoay người leo lên, sau đó cau mày nói với Kỷ Bắc đang trợn tròn mắt bên dưới: “Còn không đi?”

Kỷ Bắc nhìn hai người kia ngồi chung một con ngựa, tư thế giống như ôm nhau, dậm chân không chịu theo: “Nhị ca, ca cưỡi cùng ngựa với muội ấy sẽ không thoải mái, càng khiến trễ nãi hơn!”

Kỷ Tây đề tiểu nha đầu đang vui mừng lại, nhún mày khiêu khích nói với bào đệ: “Vậy chúng ta thử so tài một chút?”

“Thử thì thử!” Kỷ Bắc bị kích thích sôi sục nhiệt huyết — hai huynh đệ sức vóc tương đương, hấn không tin mình một người một ngựa còn có thể thua anh trai mang theo một tiểu ngu ngốc!

Xoay người lên ngựa, tư thế Kỷ Tam Thiếu hiên ngang, tuyệt trần chạy đi.

một người một ngựa phía trước đã đi xa, Kỷ Tây lại rất bình tĩnh, điều khiển con ngựa khỏe ngày đi ngàn dặm ung dung thông thả bước từng bước về phía trước.

Tiểu Ly gấp gấp xoay qua xoay lại trong ngực hấn, thúc giục: “Nhị ca chạy nhanh lên! Kỷ Bắc sắp thắng rồi!”

“Để cho hần thắng đi.” Kỷ Tây như người uống say trong ngày xuân ấm áp, thích thú tắm trong gió mát, cong cong khóe miệng, “Ta. . . . ‘chí bất tại thử’ (Chí hướng không đặt vào nơi đó).”

Từ nhỏ vừa nghe câu văn bốn chữ thì choáng váng đầu, tiểu cô nương liền ngẩn ngơ, nghi ngờ hỏi: “không ở nơi đó? Vậy chí hướng của nhị ca chạy đi đâu?”

Nụ cười của Kỷ Tây càng tăng lên, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái tươi tắn như đóa hoa trong ngực, lắc đầu cười nhẹ: “. . . . Tiểu ngu ngốc!”

“Tiểu Ly, ” giọng hần chợt thay đổi, “Sáng nay Kỷ Nam không tới đưa muối đi, muối rất mất mát sao?”

Tiểu Ly đang nhéo lông con ngựa chơi, nghe vậy gật đầu thật mạnh: “Dạ, mất mát!”

Nàng đã hỏi Vương Phi nương nương, bằng trù vốn là loại vải quý hiếm, nghe nói trong thiên hạ, bằng tầm phải nhả tơ mười ngày mới có thể có một bằng trù, mà bằng trù màu đen càng thêm hiếm có khó được, trong dân gian ngàn vàng khó kiếm, ngay cả cống phẩm cũng không nhiều. Nàng lật hết phòng kho của Vương Phủ và của Vương Phi nương nương, ngay cả chỗ của công chúa nương nương cũng len lén đi tìm, một thước một tấc cũng không có. Kỷ Nam đồng ý với nàng sẽ vào cung tìm một xấp, thế nhưng lại chạy đi so kiếm với Nhị hoàng tử gì đó — kiếm có gì tốt mà so? Kiếm gì mà có thể so với sự phụ nhà nàng chứ?

Quá mất mát mà!

Ôm lấy người của nàng nghe được đáp án, trầm mặc, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói cũng trầm đi mấy phần: “Tiểu Ly, muối thích Kỷ Nam?”

“Thích chứ!”

“. . . . Thích nhiều hơn thích ta?”

Tiểu Ly suy nghĩ một chút: “không khác nhau lắm ~”

Kỷ Tây không hài lòng với đáp án này: “Luôn có một chút xíu không giống nhau chứ? Tiểu Ly thích ai nhất?”

“Thích nhất sao. . . . Muối thích sự phụ muối nhất!”

Chỉ có sự phụ mới có thể giúp nàng tu tiên mà!

hiện tại trong lòng trên mặt nàng đều tràn đầy hình ảnh sự phụ đáng yêu nhà nàng!

Kỷ Tây thở dài, nha đầu ngốc này, rốt cuộc không thể hy vọng nàng có thể hiểu rõ.

Bất quá dù sao Kỷ Nam cũng không phải là nam nhi, Vương Phi yêu thương Tiểu Ly như vậy, nếu như có lựa chọn tốt hơn, nhất định sẽ không gả Tiểu Ly cho Kỷ Nam. Lần này đại ca thắng trận trở về cũng nên thành thân rồi, đến lúc đó thừa dịp phụ thân, mẫu thân cao hứng, lại có Vương Phi nương nương làm chủ mà cầu xin, thì sẽ mười phần chắc hết chín.

Về phần sự phụ đó của nàng. . . . Thiếu niên anh hùng Kỷ Nhị Thiếu không cho rằng một thầy bói có thể có lực chiến đấu gì — Quốc sư đại nhân chỉ biết hé ra khuôn mặt lạnh nghiêm túc hù dọa người, còn không uy hiếp bằng Kỷ Nam nữ giả nam trang

~hắn ôm lấy tiểu cô nương liền tục du xuân ngắm cảnh, hai người cười cười nói nói thật là vui vẻ.

Lúc bọn họ đến bên ngoài mười dặm của phủ Quốc sư, Kỷ Bắc đã chờ đến tức sùi bọt mép, vừa thấy bọn họ liền quát roi ngựa, chỉ vào Kỷ Tây quơ chân múa tay hô to gọi nhỏ: “Ca thua! Ca thua thua!”

Kỷ Tây lộ vẻ ôn hoà, thần nhiên không dứt: “Ừ, ta thua. Vậy thì thế nào?”

Kỷ Bắc lại trợn tròn mắt: đúng vậy, vậy thì thế nào?

Kỷ Tây quăng đệ đệ ngu ngốc qua một bên, dịu dàng đưa tiểu nha đầu vui vẻ phần chân lên xe ngựa của phủ Quốc sư, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa, hắn mới hả lòng hả dạ phóng người lên ngựa.

“Đến đi, so tài một trận nữa! Thua phải tắm ngựa!” Lời còn chưa dứt, chàng binh sĩ thiếu niên đã hăng hái chạy như bay.

Kỷ Bắc như mới tỉnh từ trong mộng, vội vội vàng vàng lên ngựa đuổi theo hân, lệ rơi đầy mặt kêu thảm thiết trong gió: “Ca ăn gian!”

**

Kỷ Tiểu Ly vừa về tới phủ, không thể chờ đợi, chạy đến Quan Tinh Lâu tìm sư phụ đáng yêu nhà nàng.

Nàng mang đến tất cả những thứ nàng thích nhất, hiếm có nhất, toàn bộ đều muốn hiến tặng cho hân!

Tối hôm qua Trần Ngộ Bạch xem sao cả đêm, đang ngủ một chút trên giường nhỏ, hoàn toàn không có sức lực liếc đến cô gái nhỏ đang rầm rập rầm rập chạy vào: “Sư phụ! Con đã trở về!”

đang tạo nhả thiếp ngủ, Quốc sư đại nhân bị rống đột nhiên thức tỉnh, không vui nhếch mày, nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy nàng.

Nhưng Kỷ Tiểu Ly hào hứng chạy đến trước gót chân hân, đem gói đồ trên lưng “phịch” một cái đặt lên giường hân, người cũng nhảy lên giường, hăng hái bưng bưng bắt đầu móc đồ ra bên ngoài.

“Sư phụ, người xem, đây là tảng đá Đông Lộc sơn —— sư phụ biết Đông Lộc sơn chứ? Là núi cao nhất ở tiên giới, sư phụ đã đến chưa?”

“Đây là bèo, rong của hồ Vạn Hồ! Hồ Vạn Hồ là chỗ nào ở Tiên giới vậy sư phụ? Nước hồ thật có thể khiến người chết sống lại sao sư phụ?”

Những vật quý báu nhiều năm nàng đều mang đến, vừa nói vừa hỏi móc ra bên ngoài, rục rĩ muôn màu bày đầy gần nửa giường.

Trần Ngộ Bạch vốn nhắm mắt lại có ý chặn người ngoài ngàn dặm, mà người hân muốn ngăn cản bản lại không hiểu.

một tảng đá tựa như tấm thảm lông tơ “phịch” một cái để lên chân Quốc sư đại nhân, băng trù màu đen lấp lánh bóng loáng giật mình khua lên lại rơi xuống, rốt cục Trần Ngộ Bạch không thể nhịn được nữa mà mở mắt.

Mặt không biểu cảm âm thầm dùng sức rút chân ra, hân lạnh giọng ra lệnh: “Gom những thứ đồ này lại, sau đó lui ra cách ta mười bước!”

“Sao vậy? Chẳng lẽ sư phụ không thích những thứ này?” Kỷ Tiểu Ly kinh ngạc nhìn hân, bỗng bừng tỉnh hiểu ra: “A —— ở Tiên giới, mỗi ngày sư phụ đều nhìn thấy những thứ này, sớm đã phiền phải không?”

Trần Ngộ Bạch thiên câu vạn chữ cũng không thể nào dùng được, đóng mắt nhắm con ngươi, giọng nói vô cùng nhẫn nhịn đè nén, dứt khoát nói: “Ta không thích người khác đến gần.”

Cho nên hãy cách xa ta một chút! Người và những thứ ngổn ngang gì đó của ngươi! Sau này cũng cách xa ta một chút!

nói như vậy Kỷ Tiểu Ly sẽ hiểu chứ!

Nàng lộ vẻ “Con hiểu rồi.”, hai mắt sáng lên hỏi: “Người phàm gần người sẽ lấy dính tiên khí đúng không?!”

Trần Ngộ Bạch chỉ mong nàng tránh ra nhanh một chút, sao cũng được gạt đầu một cái.

Ai ngờ nàng lập tức bổ nhào vào!

Quốc sư đại nhân không có phòng bị, tư thế ngồi hơi ngã ra sau, trong khoảng cách gần như vậy bị nàng bổ nhào vào, “phịch” một tiếng té trên giường, trên người bị nàng đè lên.

hai tay Kỷ Tiểu Ly ôm chặt lấy đầu sư phụ nhà nàng, dính vào trên người hân điên cuồng chà xát.

Tiên khí tiên khí nhanh chạy đến trên người ta!

Lần đầu tiên trong đời Trần Ngộ Bạch bị người đụng ngã, lần đầu tiên bị người nóng hầm hập ôm, lần đầu tiên có người sống dám can đảm dè hấn như vậy, còn dám chà xát. Nhất thời máu huyết động lại quanh thân hấn, nhưng lại sưng sờ ở đó.

Tiểu Thiên ở ngoài cửa bấm báo hai tiếng vẫn không thấy có lời đáp lại, đang trù trù thông báo lần thứ ba, Lục hoàng tử đang cầm hai xấp bằng trù màu đen đã sớm không nhìn được, đẩy tiểu đồng ra, một cước đá văng cửa mà đi vào.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn nóng bỏng kia trên giường nhỏ Lục hoàng tử cao quý nhất Đại Dạ, há to miệng ngơ ngốc đứng đó.

Nhị hoàng tử đi vào theo phía sau hấn, thấy vậy cũng ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền khẽ cười.

Tinh thần Trần Ngộ Bạch tỉnh táo lại, giận không kềm được phát tay áo phui người ở trên người mình xuống, lần này Kỷ Tiểu Ly bị hấn phui mà cả người bay ra ngoài, Nhị hoàng tử nhẹ nhàng đẩy Lục hoàng tử ở trước người một cái, Lục hoàng tử diện hạ bị đẩy lảo đảo bước một bước về phía trước, còn chưa đứng vững, người đã bay tới, hấn theo bản năng bỏ bằng trù ra đón lấy nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Ly. Đùng như vậy. Được không.

Rưng rưng xoay mặt đi.

không đành lòng nhìn thấy mà...

10. Chương 10

Edit: Lam Phượng Hoàng

Trần Ngộ Bạch là con trai của cô nhân đã quen biết nhiều năm được lão Quốc sư nhận nuôi, cha mẹ mất sớm, từ nhỏ hấn đã lớn lên trong phủ Quốc sư, tình cảm với lão Quốc sư có thể nói là thầy cũng là cha. Mà Nhị hoàng tử Mộ Dung Nham khi còn nhỏ cũng từng bái lão Quốc sư làm thầy, cùng Trần Ngộ Bạch là bạn học đồng môn. Khi còn bé, tình cảm sư huynh đệ cũng không tệ lắm. Đáng tiếc, sau đó lão Quốc sư vì Nhị hoàng tử mà suy đoán ‘để vương tinh’, tiết lộ Thiên Cơ, hao tổn hai mươi năm tuổi thọ, đã sớm cưỡi hạc về trời, trong lòng Trần Ngộ Bạch cực kỳ đau buồn, từ đó không bao giờ lộ sắc mặt tốt với vị sư huynh này.

Nhưng Nhị hoàng tử diện hạ lại rất thích vị sư đệ này — sư đệ coi bói có thể còn chính xác hơn sư phụ ~ chỉ là không dễ sai khiến nghe lời, xem số mệnh một lần sẽ phải làm một chuyện cho hấn, cứ như vậy nên mỗi lần dường như đều sẽ đánh nhau. Cho nên Mộ Dung Nham rất quen thuộc tình hình sư đệ nhà hấn nổi giận.

Ví như trước mắt, sát khí của Quốc sư đại nhân đang mãnh liệt, đập vào mặt như dao cắt, động vào là sẽ bùng nổ, lộ vẻ không chết không thôi, hấn nắm chặt lấy Mộ Dung Tổng, ý bảo: chạy mau!

Mắt choáng váng, cánh tay nâng cô gái nhỏ của Lục hoàng tử đông cứng, nâng chân liền chạy ra ngoài.

Trần Ngộ Bạch phát tay áo vỗ một cái lên giường, người đã phi thân tới, mặt đầy sát khí đuổi theo ra ngoài, quần áo trắng của Mộ Dung Nham chợt lóe chặn trước mặt hấn.

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Trong đôi mắt dạt dào hoa đào của Nhị hoàng tử diện hạ rõ ràng chất đầy vui vẻ, giọng nói lại nghiêm chỉnh như không: “Ta và tiểu Lục đều không phải là người miệng lưỡi — việc đã đến nước này, giết người diệt khẩu cũng không phải là việc nam nhi nên làm.” (LPH: cái này gọi là châm dầu vào lửa)

Trần Ngộ Bạch ghét vị sư huynh này nhất, hấn sẽ không thêm giải thích chuyện bịa đặt đó với người đáng ghét. Dám can đảm can hấn? Quốc sư đại nhân vung tay áo liền tung ra một chưởng!

một chưởng này ước chừng dùng đến tám phần công lực, Mộ Dung Nham không dám gắng gượng đỡ lấy, áo bào trắng bay bay chợt lóe, tránh ra, cánh cửa bằng gỗ Đào thật dày sau lưng gặp họa, bị đánh nát bầy.

Mộ Dung Nham vội vàng uốn người về trước, nhân cơ hội bức Trần Ngộ Bạch lui hai bước.

“Tránh ra!” Quốc sư đại nhân cau kinh quát lạnh.

Trong lòng Mộ Dung Nham cười khổ: sao hắn không muốn tránh chứ! Nhưng với tính tình của Trần Ngô Bạch thì ai trong thiên hạ cũng đều có thể giết, để hấn tức giận đầy đầu mà đuổi theo, ngược lại số mệnh của Kỷ Tiểu Ly có chết cũng không xong, Tiểu Lục đệ da mềm nhà hấn không tránh khỏi sẽ bị đánh cho gần chết.

Nhị hoàng tử điện hạ chỉ đành phải nhắm mắt, tào nhả phát tay áo, phúi đi gỗ vụn trên vai, thở dài: “Ngô Bạch, ngươi vẫn giống hệt khi còn bé, một khi xấu hổ liền nghiêm mặt đánh người.”

Lời vừa nói ra, sát khí trên gương mặt tuần tú của Quốc sư đại nhân liền bùng cháy, không nhào ra bên ngoài nữa, xoay người tung chưởng, ống tay áo tràn đầy nội lực lạnh như băng, vừa chìm vừa nặng giống như một khối ‘huyền thiết’ (sắt đen), thẳng tắp đánh về phía gương mặt tuần tú đang cười như hoa đào nở rộ của Nhị hoàng tử điện hạ.

Mộ Dung Nham phi thân tránh né, lúc không thể tránh được nữa thì chỉ đành đánh lại hấn một chưởng. Quốc sư đại nhân ngại hấn đụng phải ống tay áo của mình, thuận tay lấy từ trên tường xuống một thanh kiếm, xoẹt xoẹt xoẹt mấy cái, cắt nửa đoạn tay áo của hấn thành mấy cái lỗ.

Bên trong đánh ầm ầm, bên ngoài Lục hoàng tử chưa tỉnh hồn thả người xuống, kiểm tra trên dưới một phen, tò mò không dứt hỏi nàng: “Người chính là dưỡng nữ của Kỷ phủ? Người tên gì?”

Kỷ Tiểu Ly mới vừa bị Trần Ngô Bạch đánh bay, đến bây giờ còn chóng mặt, ôm đầu thành thực đáp: “Kỷ. Kỷ Tiểu Ly.”

“Người không phải là Kỷ Nam Tại sao lại cùng Quốc sư. Là Quốc sư hấn xúi giục người?” Lục hoàng tử điện hạ hăng hái bình bừa tám nhảm.

Xúi giục sao. Từ nhỏ không thích đọc sách, cô gái nhỏ suy nghĩ một chút, ý là dạy bảo hả? không sai, Quốc sư đại nhân đồng ý dạy nàng tu tiên!

Nàng dùng sức gật đầu một cái.

“Chắc chắc chắc! Quá vô sỉ! Quá vô sỉ mà!” Lục hoàng tử lắc đầu cảm khái, lúc đến lần trước, Quốc sư muốn giết nàng, ai ngờ không giết được thế là liền cho ngủ! Thà chết không chịu nhục, nữ nhân cũng vậy thôi, người giết không được người ta liền ngủ với người ta, quá vô sỉ! “Phủ Trần Nam Vương cũng là trụ cột của nước nhà! Sao Quốc sư có thể như thế! Thực là khinh người quá đáng!” Lục hoàng tử vì nghĩa mà phần nộ, “Trở về ta sẽ bẩm báo với phụ hoàng cùng mẫu hậu! Trị hấn tội chết!”

Kỷ Tiểu Ly không để ý hấn lắm bầm lều bầu nói cái gì, nàng một lòng nhớ lúc này mới trèo lên cọ được tiên khí từ trên người sư phụ, kéo vấy nhảy nhảy xem thử mình có thể bay lên cười mây đạp gió hay không.

Lục hoàng tử thấy nàng đạp chân nhảy nhảy, nghĩ là muốn giữ bỏ mọi thứ, mất lộ vẻ đồng tình: “Sao người phải làm thế? Chẳng lẽ hấn cũng không chuẩn bị. thuốc viên cho người?” Thuốc tránh thai không khó cô đặc! Xem ra Quốc sư không chỉ vô sỉ, còn rất nhỏ nhen! (LPH: trình độ ông nói gà bà nói vịt thẳng cấp lên tới trời rồi)

Ánh mắt cô gái nhỏ quả nhiên sáng lên, nhào tới níu lấy hấn vội vàng hỏi: “Có loại thuốc viên đó sao? Uống vào hữu dụng không?!” Lại còn có thuốc để tu tiên?! Sư phụ thật nhỏ mọn! Cũng không cho nàng ăn!

Lục hoàng tử thở dài, từ đáy lòng mà thương cảm cô gái nhỏ u mê này, vỗ vỗ bả vai nàng, hấn lộ vẻ ôn hòa nói: “Như vậy đi, ngày mai lúc ta đưa lựa tới cho người, sẽ mang theo cho người một hộp!” Hôm nay hấn và nhị ca được Kỷ Nam nhờ vả vội tới đưa đồ cho tiểu nha đầu này, hiện tại bên trong cũng đánh thành như vậy, chắc rằng hai xấp lựa kia cũng không dùng được, nói không chừng hấn còn phải đi thêm một chuyến, thuận tiện mang cho nàng một hộp thuốc tránh thai là được.

Kỷ Tiểu Ly cảm động sắp rớt nước mắt, lôi kéo tay áo hấn chân thành ca ngợi hấn: “cô nương, cảm ơn người! (LPH: phụt! ướt nhẹp cái bàn rồi) Đáng đáp đẹp như vậy, tâm địa lại tốt như vậy! Người sẽ gặp được điều tốt!”

một thân áo bào ánh bạc, Lục hoàng tử điện hạ vạt áo ngã nghiêng chân đi xiêu vẹo, vốn đang uốn ngực ngẩng đầu tiếp nhận cảm tạ, nhất thời như bị sét đánh, ánh mắt chằm chằm nhìn nàng, một chữ cũng không

nói được, nghiêng chặt hàm răng vang ra tiếng ken két.

trên đường về cung, Lục hoàng tử điện hạ nghiêm mặt, trên gương mặt đẹp tràn ngập vẻ “Ta rất tức giận!”

Khóe mắt đuôi lông mày Nhị hoàng tử lại đều là vui vẻ, cười tủm tỉm cười ngượng. Hai vạt áo, hai tay áo hẳn đều bị kiếm đâm rách, nhưng tà áo đón gió mở rộng ra càng lộ vẻ phóng khoáng không kềm chế được, càng tôn thêm tư thế mạnh mẽ hơn người.

Lục hoàng tử tức giận lấy từ bên hông ra một cái gương nạm Hồng ngọc, hướng về phía ánh sáng tỉ mỉ nhìn ngắm soi. Đây là khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn, đây là mày rậm đây là mắt to, đây là sống mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng có đường cong hoàn mỹ! Nhìn thế nào cũng đều là mỹ nam! Sao ánh mắt nha đầu ngu xuẩn kia lại nhìn ra như thế?!

hắn tức giận nhìn nhị ca bên cạnh một chút.

rõ ràng là áo bào ánh bạc giống nhau như đúc, ngay cả trâm ngọc màu xanh buộc tóc cũng giống nhau, nhìn nhị ca thì dịu dàng hào phóng, sao nhìn hắn lại không thể thấy khô ngô phóng khoáng? Sao lại thành cô nương?!

Lục hoàng tử tức giận cầm gương vào hông.

“Sau khi trở về, không được nói với bất kỳ ai chuyện ở phủ Quốc sư, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu, rõ chưa?” Nhị hoàng tử thấy tự vui vẻ như vậy là đủ rồi, quay đầu dặn dò với người đang tức giận.

Người đang tức giận lại càng không cao hứng: “Tại sao?! không phải Nhị ca từng dạy đệ: ‘việc quân tử đã làm thì không sợ người nói’ sao?!”

“Ha, đệ cho rằng Quốc sư là quân tử?”

“... hắn không phải.” Lục hoàng tử điện hạ suy nghĩ một chút, khẳng định. Quân tử theo đuổi thực nữ, Quốc sư đại nhân lại ngủ với nha đầu ngu xuẩn như vậy, đương nhiên không phải là quân tử! (LPH: ẹc, lý luận gì thế)

Nhị hoàng tử điện hạ gạt đầu một cái, lộ vẻ rất hài lòng. nhẹ thúc vào bụng ngựa, tay áo nhẹ bay bay trong gió xuân dịu dàng đi trước một bước, không biết có phải vì không thể chờ đợi mà đến chỗ của ai đó không?

Bị nhị ca đắc ý trong gió xuân giục ngựa bỏ rơi, Lục hoàng tử điện hạ càng tức giận, vung roi ngựa, hắn quyết định trút hết tức giận lên người nha đầu ngu xuẩn đó, cho nàng thử chút màu sắc xem!

Đối với Mộ Dung Tổng mà nói, lời của nhị ca còn có tác dụng hơn phụ hoàng, nhị ca nói không thể kể, hẳn thật sẽ không kể cho bất cứ kẻ nào.

Bất quá vừa về tới hoàng cung, hắn liền gọi người tới, dứt dứt khoát khoát dặn dò một phen.

Những người kia đều hàng năm theo hắn trên mèo chọc chó, loại yêu cầu này thấy nhưng không thể trách, trời vừa nhá nhem liền lấy được hết mấy thứ hắn muốn.

“không bị ai nhìn thấy chứ?” Lục hoàng tử điện hạ nhíu mày chơi đùa ném hộp thuốc, cười xấu xa hỏi.

Kẻ đó cũng cười hì hì: “Bẩm điện hạ: tiểu nhân đi vào từ cửa sau của Ngự Dược phòng, thừa dịp các ngự y đều đang nhìn lên Thiên Mật Sứ đại nhân, tiểu nhân liền lẹ lẹ lấy được —— giống hệt loại lần trước cho Cửu hoàng tử ăn! Ngài cứ yên tâm đi!”

“Tần Tang ở Ngự Dược phòng? Nàng ta đến đó làm gì?” Nhắc tới Thiên Mật Sứ có gương mặt còn xinh đẹp hơn hắn, Lục hoàng tử điện hạ lộ vẻ khinh thường, lại không nhìn được mà tò mò.

“Hình như là được cho phép đến đó? Sau khi tiểu nhân tiến vào không lâu nàng ta đã ở đó rồi, lại còn che chở cho tiểu nhân!” hắn đắc chí nói.

Mộ Dung Tổng bĩu môi, chơi đùa tung ném hộp thuốc kia từng cái từng cái, chỉ lo tính toán nên làm sao để chinh tiểu nha đầu ở phủ Quốc sư thật tốt.

Ngày hôm sau, Nhị hoàng tử điện hạ thật sự lại sai Lục hoàng tử đưa lụa đến phủ Quốc sư.

Lúc này chỉ có một mình Mộ Dung Tổng, sau hôm qua, người làm trong phủ nơm nớp lo sợ, còn nói hôm nay ai đến Quốc sư đại nhân cũng không gặp, trực tiếp dẫn hắn đến tiểu viện Đúc Sao nơi Kỷ Tiểu Ly ở.

Mộ Dung Tổng vốn cũng không muốn tới gặp Quốc sư đại nhân lạnh như băng đó, nhấc chân đi vào tiểu viện, một cước đạp mở cửa chính, khiến Kỷ Tiểu Ly đang chơi với chim bồ câu bên trong giật mình.

Thấy là người đưa thuốc viên tu tiên đến, nàng cao hứng để chim bồ câu xuống chạy ra nghênh đón.

Mộ Dung Tổng nhịn nụ cười xấu xa xuống, hé ra gương mặt nghiêm trang, nghiêm nghiêm túc túc đón nhận cảm tạ của nàng, lại đưa hai xấp lụa màu đen mà Kỷ Nam gởi đến giao cho nàng.

“Người muốn thứ đồ chơi này làm gì?” Lục hoàng tử điện hạ không rõ hỏi, “Loại chất vải này, trong thiên hạ hơn phân nửa đều đưa tới Phủ Quốc sư!”

“Ừ! Sư phụ ta thật rất yêu thích loại quần áo làm từ chất vải này!” không chỉ thích, người kia ngày ngày đều mặc, nàng cũng không nhìn nổi nữa!

“Vải này mặc rất thoải mái sao?” Mộ Dung Tổng nấn vuốt, quả thật còn quyết định, “Ừ, trở về bảo bọn hắn cũng may cho ta một bộ!”

“A? Người mặc cái này?” cô gái nhỏ kinh ngạc nhìn hắn.

Người bị nhìn chăm chú ngẩng mặt lên thật cao, bởi vì nàng quan sát, còn cố ý quay một vòng cho nàng xem. Vì gột rửa nỗi nhục lần trước, hôm nay trước khi ra cửa hắn đã để ý đến ăn mặc: áo dài lấp lánh mưa sao, đai lưng thắt gút thật dài thả xuống, ở giữa treo một miếng ngọc bích, trên áo khoác thêm dây biểu tượng Cát Tường bằng ba màu chỉ vàng, vốn đã một đám xanh vàng rực rỡ, trên tay áo còn cuộn cuộn một đám rộng bằng ngón tay, toàn thân khiến người ta hoàn toàn không dám nhìn thẳng, chỉ có thể dời ánh mắt đi, nhìn gương mặt ‘mặt nam tướng nữ’ của hắn.

Kỷ Tiểu Ly bị toàn thân quần áo xinh đẹp tựa như chỉ vàng áo ngọc nhanh chóng khiến hai mắt hoa lên, thành khẩn khuyên bảo: “Lựa màu đen chỉ thích hợp cho nam tử mặc, người mặc thế này là đẹp rồi, sáng láng rực rỡ, rất tươi tắn xinh xắn!”

Lục hoàng tử điện hạ tươi tắn xinh xắn đang nâng cánh tay, cười tủm tỉm cho nàng nhìn ngắm, nhất thời lại như bị sét đánh thêm một lần, đứng chết trân tại chỗ.

11. Chương 11

Edit: Lam Phượng Hoàng

Kỷ Tiểu Ly thành tâm cảm kích hắn, hắn ình mấy thứ quý báu như vậy, nàng cũng muốn tạ lễ: “Đúng rồi! Ta có thứ muốn đưa cho người!”

Lục hoàng tử điện hạ rơi lệ đầy mặt, nghe nói là có tạ lễ, thoáng có cảm giác được an ủi, hít mũi hừ một tiếng.

một túi gấm nặng trình trịch được bỏ vào tay hắn.

Mộ Dung Tổng nhíu mày cân nhắc, vui rạo rực hỏi: “Trong này là gì? Vàng bạc châu báu?”

“không phải!” cô gái nhỏ tu tiên dùng ánh mắt “Người rất thô tục” khinh bỉ nhìn hắn, nghiêm mặt nói: “Đây là đan Phích Lịch do ta chế tạo!”

“Đan Phích Lịch?”

“Rất lợi hại đó! Cõi đời này chỉ ta mới có thể chế tạo được! Người mang theo bên người, lúc gặp nguy hiểm người liền ném một viên, có thể cứu mạng của người!” Tiểu Ly nghiêm túc nói, “Người nên giữ cẩn thận!”

Mộ Dung Tổng sững sốt một chút. Cái gì? Lúc hắn gặp nguy hiểm?

“Ha ha ha ha ha ha ha. . . .” Cho tới bây giờ, chỉ có hắn gây nguy hiểm cho người khác thôi, Lục hoàng tử điện hạ ngửa mặt lên trời cười to, nước mắt cũng vì cười mà trào ra, “A ha ha ha ha ha ha. . . .”

Kỷ Tiểu Ly cũng rất vui vẻ. Đây là lần đầu tiên có người cao hứng như thế khi nhận đạn Phích Lịch của nàng!

Mộ Dung Tổng điên cuồng cười không ngừng, đơn giản là không dừng lại được: “Ta có nguy hiểm ha ha ha ha. Cứu mạng của ta ha ha ha ha.” Vừa cười vừa lấy một viên từ trong túi giấu ra ngoài, cầm trong tay ném lên ném xuống chơi, chưa được mấy cái chột “xì” một tiếng, viên kia đạn Phích lịch. . . . nổ tung.

Cũng may Lục hoàng tử điện hạ là người hiền tất sẽ gặp may, may mà viên kia là đạn lép, chỉ tuôn ra một trận khói mù màu vàng đất, không tổn thương gương mặt đẹp ‘quốc sắc thiên hương’ của hắn. Khói sương bay hết, Lục hoàng tử điện hạ đầy đầu đầy mặt vàng như đất, thành một khối màu vàng hợp với cái áo màu vàng kim chói chang của hắn. (LPH: một cục vàng khè, *cười bò ra*)

Tiểu Ly vội vàng đi lên dùng sức phẩy phẩy tay áo xua khói cho hắn, ân cần lại trách cứ: “đã bảo người cất kỹ, cất kỹ rồi, người xem người kia! Cái này rửa không sạch, người đừng lau, đến đây, ta giúp người!”

đang túm tay áo dùng sức chà xát mặt, Lục hoàng tử điện hạ chậm rãi thả tay xuống, nghiêm mặt, đôi môi run rẩy, cứng đờ nhìn chằm chằm nàng.

Chỉ thấy nàng lại lấy ra một viên đạn có dáng vẻ không khác lắm từ trong túi giấu bên hông mình, giơ tay muốn ném lên mặt hắn.

“Người dám!” Lục hoàng tử điện hạ vàng chói lóa gằm lên giận dữ, tiểu viện Đúc Sao cũng run rẩy lên theo.

Kỷ Tiểu Ly nghĩ rằng hắn sợ tổn thất một viên Phích Lịch đạn nên mới cực kỳ đau buồn, bèn dịu dàng khuyên nhủ: “Cái này là ta cố ý điều chế, tương sinh tương khắc với đạn Phích Lịch, người để ta ném thêm một viên lên mặt là sẽ sạch thôi!”

“Cút!” Lục hoàng tử điện hạ vàng tươi chói lóa tức giận mắng to, mất hết hình tượng.

“Được rồi, được rồi. Người đừng nhích tới nhích lui nữa, ta ném rất chính xác. Azzzz người đừng chạy! cô nương! Trở lại đi, cô nương.”

**

Lục hoàng tử điện hạ vốn muốn lừa nàng ăn thuốc tiêu chảy cực mạnh kia, sẽ vui sướng mà thấy nàng bị mất mặt, nhưng còn chưa kịp dụ dỗ nàng ăn, chính hắn liền bùm mặt khóc chạy về cung.

Ngược lại Kỷ Tiểu Ly lại bóp cổ tay lo lắng cho hắn một lát, nhưng chỉ lát sau, rất nhanh nàng liền ném ra sau ốt.

Mang theo tiên đan quý giá, nàng kích động không thôi chạy đến Quan Tinh Lâu.

Hôm qua sư phụ nhà nàng đánh nhau với một điện hạ gì đó, đại khái hình như là đánh thua, sư phụ lão nhân gia ông ta rất không cao hứng, ngay cả cửa cũng không muốn bước ra.

Lúc ấy trong phòng một mảnh hỗn độn, cửa cũng bị đánh nát, sư phụ tránh ở bên trong không chịu ra ngoài gặp người, lão quần gia vội vã chạy tới, sau khi nghe Tiểu Thiên kê vào lỗ tai báo cáo, dùng loại ánh mắt lúc từ trên xe ngựa té xuống nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, đau lòng thở dài thật sâu.

Sau đó lão quần gia dặn dò nàng đừng đi chọc Quốc sư đại nhân nữa, còn phái Tiểu Thiên canh giữ dưới Quan Tinh lâu, không cho bất kỳ kẻ nào đi vào.

Trong lòng Kỷ Tiểu Ly hiểu rằng, nhất định là sư phụ nhà nàng bị người đánh cho thê thảm —— mỗi lần Kỷ Bắc trở về so quyền cước thua Kỷ Tây cũng như vậy, ủ ỉu rĩ rĩ mấy ngày không muốn gặp người.

Cái nàng không hiểu là: sư phụ nhà nàng là tiên mà, sao có thể đánh không thắng một con người?

Nhất định là do hôm qua bị nàng cọ mất tiên khí! Nhảy cửa sổ mà vào Quan Tinh Lâu, Kỷ Tiểu Ly luôn mang tâm trạng áy náy.

Lúc nàng từ lầu dưới ôm cây cột leo lên, Trần Ngộ Bạch liền phát hiện, nhưng hắn không muốn để ý đến nàng.

Hơi thở hỗn hển trong chốc lát đã đến gần mình, càng ngày càng gần — Trần Ngộ Bạch lạnh lùng mở mắt, dùng ánh mắt kinh khủng nhất, âm trầm nhất nhìn chăm chăm nàng.

Kỷ Tiểu Ly quả thật run run một cái, sau đó thật cẩn thận, lộ vẻ an ủi nói: “Sư phụ, người đừng quá khó chịu. Hay là, hay là con trở về nói với Kỷ Tây Kỷ Bắc, xin bọn họ thay người đi đánh tên điện hạ gì gì kia, có được không?”

Ánh mắt kinh khủng nhất âm trầm nhất. Nhắm lại.

Trần Ngộ Bạch nhắm mắt lại, giọng nói lạnh như băng: “không cần. Cút.”

không cần cút? Kỷ Tiểu Ly vui sướng ngập trời chạy tới.

Đứng trước giường hắc, cẩn thận lấy một viên tiên đan từ trong lòng ngực, nàng nhanh chóng đưa tay nhét vào miệng sư phụ đang nhắm mắt.

Đáng thương cho Quốc sư đại nhân, trong suốt hai mươi năm qua của hắc, dù là lão Quốc sư thân thiết như cha ruột cũng sẽ không tùy tiện đụng chạm đến hắc, hơn nữa không cần phải nói đến tuyệt đại đa số mọi người đều sẽ ở xa xa quỳ sát đất trong ánh mắt lạnh như băng của hắc, ngay cả ống tay áo của hắc, ngọn gió cũng không dám bám vào. một người hơn hai mươi năm không bị ai đến quá gần, cho nên hắc cũng không kịp có phòng bị đối với việc lần này, bị nàng nhiều lần lặp đi lặp lại việc tới gần.

Hôm qua mới vừa bị cọ, nay lại bị nét một viên thuốc ngọt ngọt!

hắc mạnh mẽ nâng tay, lấy khăn tay lụa màu đen thêu chữ cát tường ánh bạc, nhỏ viên thuốc lên khăn tay. Nhưng viên thuốc kia vào miệng liền tan ra, khi nãy vị ngọt đã tan đi một lớp.

Ngón tay thon dài chậm rãi dùng sức nắm lại, trên mặt lạnh như băng của Quốc sư đại nhân tràn ngập sát ý.

không kịp hỏi cho rõ ràng, hiện tại hắc sẽ phải giết nàng!

Giết, nàng!

Chống lại ý trời thì sao chứ? Cõi đời này người hắc quan tâm và người thật sự quan tâm hắc đều đã không còn, hắc sống thêm mười năm hay một trăm năm, bất quá cũng đều là lạnh nhạt nhìn thiên hạ này thay đổi. Giết nàng!

Trong đôi mắt đen như mực tràn ngập sát ý, Quốc sư trẻ tuổi chậm rãi nâng tay.

“Sư phụ.” Kỷ Tiểu Ly cũng biết có gì đó không đúng, rụt rè gọi hắc.

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch chợt lóe, chưởng phong đã đánh về phía nàng, dưới cơn thịnh nộ khí huyết cuộn cuộn, bụng chợt dâng lên một trận nóng cháy khác thường, bàn tay hắc chợt buông xuôi, nửa đường đánh vào khoảng không.

Kỷ Tiểu Ly vốn cho rằng hắc muốn đánh mình, thấy hắc chợt rũ tay xuống, lại không rõ vì sao. “Sư phụ, người bị sao vậy?” Nàng tiến tới, quan tâm mà hỏi.

trên gương mặt “Tuần tú không giống người ở nhân gian” của sư phụ nhà nàng, chậm chậm hiện lên hai đốm đỏ hồng, giống như màu của đóa hoa Phượng tiên vừa chớm nở, tỏa ra trên lớp da trắng như bạch ngọc, xinh đẹp khiến nàng không thể dời ánh mắt.

Nàng cứ nhìn như vậy, mắt không chớp nhìn chăm chăm sư phụ xinh đẹp nhà nàng.

Mà Trần Ngộ Bạch rũ mắt khẽ nhú mày, đang vận khí đè cơn thủy triều quỷ dị kia xuống. Nội lực thâm sâu tản ra khắp các kinh mạch máu huyết trên cả người, không trở ngại chút nào. nói đúng ra cũng không phải là độc, nếu không thì sẽ không thể nào ép ra ngoài cơ thể.

hắc gương mặt nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang tiếp cận quá gần, hai bên tóc mai đã hơi ướt mồ hôi, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Thuốc viên này là ai đưa cho người?”

“Là. . . . cô nương xinh đẹp hôm qua đi cùng với điện hạ gì đó.”

Trần Ngộ Bạch nhắm chặt con ngươi. Mộ, Dung, Tổng!

Bụng dưới rung động càng ngày càng kịch liệt, hô hấp của hắn rối loạn.

trên mặt chợt nóng lên, một đôi tay nhỏ bé mềm mại sờ soạng tới. Tay áo thiếu nữ phất qua chóp mũi, là một loại mùi hương nhẹ nhàng êm dịu, không pha tạp bất kỳ son phấn nào, tựa như ngọn gió sạch sẽ tự nhiên trong núi, khiến tâm hồn người ta lay động.

Trần Ngộ Bạch loạn ý, hít một hơi. Đáy lòng dâng lên từng chút ngọt ngào, hẳn là lòng người rung động.

“Sư phụ, người nóng lên!” Giọng của thiếu nữ đang run sợ trong lòng nghe qua cũng ngọt ngào, “Dùng tiên đan mà cũng không có tác dụng? Sư phụ là muốn đả thông kinh mạch hay đang bị tẩu hỏa nhập ma?”

Trần Ngộ Bạch mở mắt, hai tròng mắt nhắm đen đã phủ một lớp sương mờ mịt. “Kỷ Tiểu Ly, ” hắn hỏi, “hắn nói cho người biết đây là tiên đan, người đã tự dùng chưa?”

“Chưa dùng.” Kỷ Tiểu Ly lắc đầu một cái, thành thật lại tiếc hận nói: “Hôm qua sư phụ bị con cọ mất tiên khí, muốn bổ sung cho sư phụ trước!”

Mặc dù vật này rất quan trọng đối với nàng, nhưng vẫn cho hắn ăn trước!

Nàng đứng trước giường hắn, vẽ mặt thành khăn. Mặc dù tình cảnh của Trần Ngộ Bạch thật khốn khổ, lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tính ra, đây là lần đầu tiên hắn nhìn một người gần như vậy.

Thân hình nho nhỏ, trắng trắng hồng hồng Giống như một món điểm tâm nhỏ ngon miệng nào đó, có cảm giác cắn một cái chắc hẳn rất ngon. (LPH: rồi, nhìn nữ 9 như thức ăn rồi...)

sự quay cuồng từ bụng tăng vọt, khuếch tán khắp các mạch máu toàn thân, trí tuệ đã không còn sáng rõ.

Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy hỗn loạn như vậy một lúc, nhưng lúc hơi tỉnh táo lại một chút, liền phát hiện món điểm tâm non mềm kia đã nằm trong ngực hắn. (LPH: ôm rồi)

Thân thể thơm tho của thiếu nữ bị hắn ôm chặt, dùng sức thế nào cũng như không đủ, chóp mũi hắn tràn đầy ngọn gió núi mát mẻ, nóng rang trong thân thể dịu lại, dù hắn đã mạnh mẽ áp chế được tính kỳ quái kia xuống, giờ phút này hắn không cách nào phủ nhận cảm giác vui thích khi ôm nàng vào trong ngực.

Nếu Kỷ Tiểu Ly không bị hắn siết sắp ngắt đi, nhất định nàng sẽ nghe được trong lồng ngực siết chặt của sư phụ nhà nàng, tiếng tim đập thành thành kịch liệt.

Đáng tiếc vào lúc này nàng thống khổ hỗn hển hít khí, tất cả lý trí đều dùng để nghĩ về một chuyện: thật là nhiều tiên khí nha! Đều tràn hết lên người ta đi!

Phủ đệ trong triều lạnh lùng hiu quạnh của Quốc sư, giữa trưa luôn tràn đầy yên tĩnh, tiểu đồng mặt tròn dựa vào hành lang ngủ gà ngủ gật, ánh nắng từ cửa sổ hắt bóng khung cửa sổ lên bàn, màn lụa mỏng theo hình cát tường ánh bạc cuốn lại một nửa, nam tử áo đen trẻ tuổi trên giường nhẹ ôm thật chặt cô gái nhỏ cọ tiên khí vào trong ngực.

một màn yên ả như vẽ này kết thúc trong hơi thở dồn dập hỗn hển của Quốc sư đại nhân. Kỷ Tiểu Ly chợt bị buông ra, bị hắn phất tay áo đẩy khỏi giường, ném xuống đất.

Trong lòng cô gái nhỏ cọ tiên khí khắp người tràn đầy cảm kích, không có chút suy nghĩ sâu xa gì, linh hoạt bò dậy, nhìn về phía người - ngực vẫn phập phồng mà nói tạ ơn: “Đa tạ sư phụ!”

Người trên giường cúi đầu nhắm mắt lại, môi mỏng nhẹ run rẩy, dùng sức nhếch lên.

12. Chương 12

Edit: Lam Phượng Hoàng

Người trên giường cúi đầu nhắm mắt lại, môi mỏng nhẹ run rẩy, dùng sức nhếch một cái.

“Để hộp thuốc viên đó lại, người ra ngoài đi.”

Giọng nói luôn luôn trong trẻo lạnh lùng vô tình, lúc này mang theo nồng đậm khàn khàn khó nói.
là không được tự nhiên?

Kỷ Tiểu Ly không quá nguyên ý chậm chậm lê bước.

Mặc dù khắp người cô đầy tiên khí, nhưng tiên đan là vật quý giá đó!

Nàng có cô khắp người sư phụ cũng không đến nỗi phải đổi hết cả một bình tiên đan chứ!

Mặc dù người trên giường nhắm mắt lại, nhưng sự do dự và ý nghĩ của nàng sao hẳn lại không hiểu chứ?

“Người vừa bái ta làm thầy, ta chắc chắn sẽ giúp người thành tiên, không cần đan dược.” Người thân thể đang cứng đờ lạnh lùng ném ra một câu.

Thiếu nữ nhỏ vẫn vô cùng tin tưởng sư phụ, khê cần rằng buông tiên đan xuống, cẩn thận dứt khoát bước đi.

thật lâu sau khi nàng rời đi, người trên giường mới lay động, gương mặt lạnh lùng nhìn về phía không trung hư vô nào đó. Hồi lâu, hẳn mở cái hộp, từ bên trong lấy ra một viên thuốc, từ từ đưa vào miệng.

Vị ngọt như có như không tràn ngập trong cổ họng, lại chỉ giới hạn ở vị giác, sau khi nuốt xuống bụng cũng không có lửa nóng động tình, hẳn chỉ hơi tăng áp lực đè nén, ấm nóng kia tựa như một muống nước ấm tưới vào núi băng, trong nháy mắt không còn ấm nóng.

So với không kèm chế được lúc vừa rồi, đơn giản là khác nhau một trời một vực.

Quốc sư trẻ tuổi chậm rãi mở mắt, trong mắt không có chút ấm nóng nào.

**

Sáng sớm ngày hôm sau, Quốc sư đại nhân vào cung.

hắn đến có hơi sớm, hoàng đế vẫn còn đang lâm triều. Đúng lúc Thái hậu Từ Hiếu ời, hẳn liền được mời vào hậu cung.

Hoàng hậu nương nương cũng ở chỗ của Thái hậu Từ Hiếu, sau khi hành lễ, Hoàng hậu nương nương liền có chút vội vàng hỏi: “không biết hôm qua Lục hoàng tử làm gì ở phủ quốc sư? Sau khi trở về hẳn liền vẫn nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài!”

“Hôm qua thân thể thần khó chịu, cũng không gặp được Lục hoàng tử.” Trần Ngộ Bạch tỉnh rụi thần nhiên, “không biết Lục hoàng tử khó chịu ở đâu?”

“hắn không cho người vào xem, cũng không chịu ra ngoài, bữa tối hôm qua và điểm tâm sáng nay cũng không dùng!” Hoàng hậu nương nương cau mày đau lòng và lo lắng nói.

Quốc sư trẻ tuổi trầm ngâm chốc lát, nói: “Nếu nương nương tin tưởng, hay là để thần đi một chuyến đến Triều Dương điện.”

“Vậy làm phiền quốc sư!” Thái hậu Từ Hiếu và Hoàng hậu nương nương nhìn nhau một cái, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm. (LPH: giao trứng cho ác rồi, hắc hắc)

Từ phủ Quốc sư trở lại A Tổng cứ kỳ quái như vậy, các bà chỉ sợ là đã chọc vào thần linh quỷ quái gì đó, nếu hôm nay Quốc sư đại nhân không đến, các bà cũng sẽ tìm cách đi mời.

không ngờ vị Quốc sư đại nhân vẫn thường lạnh như băng, ngay cả chút nhân khí cũng không có, ngược lại hôm nay lại đặc biệt lộ vẻ ôn hoà!

Trần Ngộ Bạch khê mỉm cười, liền lập tức đến Triều Dương điện thăm Lục hoàng tử điện hạ.

Hôm qua Lục hoàng tử điện hạ gơ tay áo bùm mặt chạy trở về, dọc đường đá bay vài cung nhân (gọi chung các thái giám, cung nữ) thỉnh an hắn, sau đó hắn cầm đầu chui vào trong phòng, đến bây giờ vẫn chưa từng ra ngoài, sáng sớm Hoàng hậu nương nương tự mình đến thăm hắn, làm thế nào hắn cũng không chịu mở cửa.

Nhưng Trần Ngộ Bạch chắc chắn sẽ không gọi hắn mở cửa — nhẹ phẩy tay áo một cái chốt cửa liền trực tiếp bị đánh gãy, dĩ nhiên là cửa sẽ mở ra.

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng khoan khoái đi vào, đứng ngay vào cái gương khảm Hồng Bảo Thạch do Lục hoàng tử điện hạ ném bay tới, còn dùng hết sức lực rống giận: “Ai cho người tiến vào?! Cút ra ngoài!”

Quốc sư đại nhân hơi nghiêng người, cái gương sắc bén lại xinh đẹp thẳng tắp bay về phía cửa, “Bốp!” một tiếng chém vào trên cửa, khiến Hoàng hậu nương nương đang lo lắng nhìn quanh ở cửa sợ hãi sắc mặt trắng bệch, suýt nữa là ngất đi.

Cung nhân bên cạnh Hoàng hậu nương nương phát ra từng đợt tiếng thét chói tai “Hộ giá”, bọn thị vệ rồi rít xông tới, trong trận hỗn loạn, Trần Ngộ Bạch đã sớm đi đến bên giường ngủ của Lục hoàng tử, đưa tay vén chăn che đầu Lục hoàng tử ném ra ngoài thật xa.

Từ nhỏ hoành hành trong cung, có bao giờ Lục hoàng tử điện hạ bị đối đãi dã man như vậy chứ? Trong nháy mắt liền giận dữ, từ trên giường nhảy dựng lên tung nắm đấm, hơi đầu mà quan tâm vị trước mắt là Quốc sư đại nhân mà ngay cả hoàng đế cha hắn cũng phải nhăn nhó ba phần, quyền đấm cước đá liên tiếp tung ra.

Trần Ngộ Bạch ngay cả đánh cho có lệ hắn cũng lười làm, phất tay áo cuốn cái gối ngọc trên giường, “bụp” một cái, nện lên huyệt Phong Trì sau gáy hắn.

Lục hoàng tử điện hạ đang giận dữ trong nháy mắt liền mềm nhũn, “rầm” một tiếng cả người té về trên giường.

Hoàng hậu nương nương bị cung nhân vây quanh bước nhanh tới, chỉ thấy đứa con trai duy nhất của bà nghiêng ngã nằm trên giường, trên mặt đầy màu vàng đất khả nghi, đứa con trai luôn coi trọng vẻ ngoài của bà, từ nhỏ thích nhất chính là chỉnh tề xinh đẹp, lần đầu tiên mang dáng vẻ nhếch nhác buồn cười này!

“Đây.” Hoàng hậu nương nương la thất thanh, “Đây là sao vậy?”

Giọng của Quốc sư đại nhân nghe có chút nặng nề: “Người đâu, nhanh bưng một chậu nước tới lau cho Lục hoàng tử điện hạ.”

Lập tức có cung nhân chạy như bay bưng nước rửa mặt cùng khăn lau tới, rửa mặt cho Lục hoàng tử thống khổ mềm nhũn trên giường. Nhưng đã thay vài chậu nước, ngay cả những hương liệu đắt giá khó có như bồ kết cũng thử qua, gương mặt xinh đẹp của Lục hoàng tử vẫn cứ vàng chóc.

Tất cả các ngự y đều bị gọi đến, nhưng tình huống này là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, lỡ như kê sai đơn thuốc thì sẽ hỏng bét, dù sao không phải trúng độc cũng không phải là bệnh, trước mắt lại có Quốc sư đại nhân, bọn họ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, toàn bộ đều tâu là bó tay hết cách.

Hoàng hậu nương nương gửi tia hi vọng cuối cùng lên trên người Quốc sư đại nhân.

Nhưng Quốc sư đại nhân lại nhíu mày trang nghiêm, lúc nhìn về mặt Lục hoàng tử điện hạ cực kỳ nghiêm trọng.

“Quốc sư đại nhân.” Hoàng hậu nương nương đã bị hù dọa mà chân mềm nhũn, cung nhân cũng không đỡ nổi, “Có gì không tốt. Quốc sư đại nhân! Giúp, giúp ta đi!”

Lục hoàng tử điện hạ trên giường mấp máy đôi môi, tựa hồ muốn nói rõ gì đó, nhưng huyết đạo của hắn bị điểm, cả người đều tê dại vô lực, chỉ có thể phát ra âm thanh rầm rì suy yếu, ngược lại Hoàng hậu nương nương nghe được tim càng thêm như bị dao cắt.

Lúc này Quốc sư đại nhân lấy từ trong tay áo ra một cái hộp, từ trong hộp lấy ra một viên thuốc giao cho cung nhân, dặn dò phải cho Lục hoàng tử điện hạ ăn.

Ánh mắt Mộ Dung Tổng vẫn còn tốt, vừa thấy cái hộp nhìn quen mắt kia, trong nháy mắt cặp mắt xinh đẹp cũng tròn trịa!

Cung nhân kia chính là người trộm thuốc trong Ngự Dược phòng hôm đó, cầm thuốc kia mà về mặt đưa đám, cũng tiến thoái lưỡng nan.

Vẻ mặt của hai chủ tớ đều thu hết vào đáy mắt Trần Ngộ Bạch, trong lòng hẩn cười lạnh, trên mặt cố ý không vui mím môi, Hoàng hậu nương nương thấy hẩn không vui đã sợ hết hồn hết vía, chỉ vào cung nhân kia kêu lôi ra đánh chết, sau đó bảo ma ma bên người lập tức hầu hạ Lục hoàng tử uống thuốc.

Ma ma bên cạnh Hoàng hậu nương nương đương nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, dịu dàng chu đáo đồng thời lại mạnh mẽ có lực thuận lợi nhét cho Lục hoàng tử nuốt viên thuốc kia vào trong bụng.

Quốc sư đại nhân mỉm cười thưởng thức toàn bộ quá trình, đợi ma ma buông Lục hoàng tử ra, hẩn thông dong tiến lên, vịn tay tỉ mỉ bắt mạch chẩn đoán bệnh cho Lục hoàng tử.

Tròng mắt đen trong trẻo lạnh lùng hơi rũ xuống, khóe mắt có một tia sáng vẫn luôn quan sát vẻ mặt Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử diện hạ đáng thương, lúc này huyết đạo tê dại đã dần dần được hóa giải, trên người cũng có mấy phần khí lực, nhưng viên thuốc kia đã vào bụng! Đầy đầu hẩn đều là hình ảnh lần trước Lão Cửu ăn thuốc này mà tiêu chảy chập vật không chịu nổi, mơ hồ, hẩn cảm thấy bụng mình hình như bắt đầu đau.

“Ôi. Mau. Cho ta. Cung. Thùng.” hẩn ôm bụng suy yếu kêu lên.

Ánh sáng lạnh trong mắt Trần Ngộ Bạch chợt lóe.

Hoàng hậu nương nương bị cung nhân vây quanh không nghe rõ, lo lắng không thôi hỏi: “Sao vậy? Trúng loại kỳ độc nào? Quốc sư đại nhân có biện pháp hóa giải không?”

Quốc sư đại nhân buông mắt, thở dài: “Sợ rằng, phải làm phiền Thiên Mật sứ một chuyến.”

Máu của người tộc Thiên Mật là một trong những thuốc dẫn tốt nhất trên đời, thân thể Thánh nữ Thiên Mật càng thêm chí âm, theo truyền thuyết máu của nàng thậm chí có thể lay tỉnh rồng đã ngủ say. Thái hậu Đoan Mật có thể đứng vững ở hậu cung không ngã thậm chí tay còn cầm binh quyền chống lại hoàng đế, đều có quan hệ lớn với tộc người Thiên Mật thần bí.

Lúc này Quốc sư đại nhân nói gì Hoàng hậu nương nương liền nghe nấy, lập tức sai người đi hồi bẩm Thái hậu Từ Hiếu và hoàng đế, xin cho Thiên Mật sứ tới cứu mạng.

Trong Triều Dương điện hỗn loạn.

Lục hoàng tử mặt vàng chóc mềm nhũn ôm bụng thống khổ nằm trên giường, Hoàng hậu nương nương sắp ngất xỉu, cung nhân một nhóm vây quanh Lục hoàng tử một nhóm vây quanh Hoàng hậu nương nương. Mà Quốc sư đại nhân rồi rồi rãnh rãnh đứng ở một bên, rất hăng hái nhìn tay Lục hoàng tử vốn ôm bụng kêu đau, dần dần dờ xuống, vẻ mặt cũng từ từ trở nên mặt mày kinh ngạc.

**

Chữ “Tổng” trong tên Lục hoàng tử, hàm ý Tổng gia là một trong những gia tộc hiển hách nhất vương triều Đại Dạ, mẹ của hẩn và tổ mẫu cũng xuất thân từ gia tộc cao quý có lịch sử còn lâu đời hơn vương triều Đại Dạ, hoàng đế có nhiều nhi tử như vậy, Lục hoàng tử là đáng quý trọng không thể địch nổi nhất trong số đó.

Cho nên hẩn vừa có chút bệnh, cho dù là Thái hậu Đoan Mật hoành hành hậu cung, cũng không dám không lập tức phái Thiên Mật sứ tới.

cô gái tuyệt sắc áo tím tóc tím nhẹ nhàng hành lễ trước mặt Hoàng hậu nương nương, lại nhún nhún người trước Quốc sư đại nhân.

Hoàng hậu nương nương đã gấp đến vẻ mặt cũng rối loạn, vừa thấy nàng đi tới liền vội đứng lên nói với Trần Ngộ Bạch: “Quốc sư đại nhân! Thiên Mật sứ đã tới, xin nhanh chóng cứu trị cho Lục hoàng tử đi!”

Nhi tử đáng thương của bà, vừa rồi còn có khí lực kêu đau, hiện tại hai tay ôm đầu gối cả người rúc thành một khối, chôn mặt cả người phát run, giống như một con thú nhỏ bị vây bắt giữa lộn lộn trên giường, người đến gần hẩn cũng bị hẩn đá bay, thoát nhìn vô cùng thống khổ!

Tần Tang nhìn Lục hoàng tử ở xa xa đã rúc thành một khối, chân mày tinh tế nhíu lại không dễ phát giác.

Nhưng nàng lập tức hối hận giờ khắc này đã phân tâm, thậm chí không ổn, lại giương mắt nhìn lên, quả nhiên đụng vào một đôi tròng mắt đen trong trẻo lạnh lùng sâu thẳm.

Quốc sư đại nhân đang nhìn nàng, khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười lạnh như băng.

Trong lòng Tần Tang biết không tốt, nhưng đã không còn kịp rồi.

“Nương nương, ” Trần Ngộ Bạch nhìn nàng lạnh lùng mở miệng, “Kính xin dõn giá, tiện cho Thiên Mật sứ cứu trị cho Lục hoàng tử điện hạ.”

Hoàng hậu nương nương đương nhiên luôn miệng đáp ứng, lập tức mang theo mọi người ra ngoài. Trần Ngộ Bạch đi cuối cùng, khẽ mỉm cười với khuôn mặt khuyh thành đang nhăn nhó, phất tay áo theo ra cửa.

Bên trong liên tiếp truyền đến tiếng vang: tiếng vật phẩm quý giá hiếm thấy bị đánh rơi xuống đất, tiếng khàn khàn thở hồng hộc của Lục hoàng tử, tiếng Thiên Mật sứ nén giận khiển trách, tiếng bước chân hai người rượt đuổi, tiếng trầm đục của thân thể bị đánh trúng, tiếng kêu rên của Lục hoàng tử bị đau lại có thêm chút vui vẻ bí ẩn, cùng với tiếng gió của tay áo tung bay khi Thiên Mật sứ tránh né.

Quốc sư đại nhân bình tĩnh ung dung đứng ở cửa, chấp hai tay, hơi nhíu mày, bộ dáng nhàn nhã thật đúng là xinh đẹp hơn tiên.

Cuối cùng bên trong truyền đến tiếng Lục hoàng tử run rẩy “A.” , tựa hồ là lấy được phóng thích cực hạn nào đó, sau đó truyền tới âm thanh một người nặng nề ngã xuống đất.

Hoàng hậu nương nương lo lắng đợi đã lâu, lúc này rốt cục không nhẫn nại được, run giọng sai người vọt vào.

Bên trong Tẩm điện loạn thành một khối: bàn lật ghế nghiêng, đồ vật ngã đổ khắp nơi, rèm trên giường hẹp cũng bị kéo mà rơi nửa bức lên mặt đất.

Lục hoàng tử té trên sàn nhà kim loại lạnh như băng, áo quần xốc xếch, mồ hôi bên hông cũng túa ra ngoài, trên mặt ửng hồng, đã hôn mê bất tỉnh.

Mà vị Thiên Mật sứ nghiêng nước nghiêng thành kia, đứng cách xa xa Lục hoàng tử trên đất, gương mặt xinh đẹp tươi tắn không nhuốm bụi trần lộ ra vẻ trắng bệch cứng rắn nghiêng lợi, vật trước của áo tím rối loạn, ống tay áo bị kéo xuống một đoạn, ngón tay giơ lên vén tóc mai đang hơi run rẩy.

Cửa vừa mở ra nàng liền liếc qua, lúc nhìn về phía Quốc sư đại nhân đi ở cuối cùng, ánh mắt sắc bén hận không được rút đao kiếm cắt thật róc xương hân!

Quốc sư đại nhân vuốt ve tay áo, vẻ mặt rất vui sướng cười cười với nàng.

13. Chương 13

Hoàng hậu nương nương lòng như lửa đốt nhanh nhẹn đi vào, thấy con trai bảo bối nhà mình cả người xốc xếch hôn mê trên mặt đất, màu sắc trên đầu trên mặt vẫn chưa phai, nhất thời càng thêm tức giận, cấu kính thét hỏi: “Thiên Mật sứ không muốn cứu trị cho Lục hoàng tử cũng thôi đi, sao lại dám biến hân thành bộ dạng này!”

Giọng nữ dễ nghe mang theo nỗi tức giận không nén được: “Lục hoàng tử điện hạ tâm trí hỗn loạn, thần không thể không đi quá giới hạn đánh xỉu điện hạ.”

Thái hậu Từ Hiếu và Thái hậu Đoan Mật ngoài mặt và trong lòng từ lâu đã không hợp, hoàng hậu nương nương đương nhiên sẽ thấy Thiên Mật sứ không vừa mắt, huống chi lại trong tình cảnh này. Trong nháy mắt bà liền giận dữ, “Bây đầu! Bắt Thiên Mật sứ lại cho bổn cung!”

Vừa rồi Tần Tang đã vô cùng nhục nhã, giờ phút này hận không được nhuộm máu điện Triều Dương, sao có thể nhịn được, tia sáng trong ánh mắt tím chột lóe, sát khí đã nổi lên bốn phía, bọn thị vệ e ngại thủ đoạn của Thiên Mật sứ, lại không thể cãi lệnh của hoàng hậu, trong khoảng thời gian ngắn hai phe giằng co không dứt, không khí trong điện căng thẳng chạm vào sẽ bùng nổ.

Lúc này một tiếng “Hoàng thượng giá lâm”, vừa vắn cắt đứt một màn giương cung bạt kiếm.

Hoàng đế Mộ Dung Thiên Hạ anh minh thần võ của Đại Dạ quốc sai bước đi vào, người trong phòng quý gối hành lễ, hần không dừng lại, vội vàng đáp lại “Đứng lên!”, đi thẳng đến trước mặt Lục hoàng tử của hần.

Lúc này Lục hoàng tử đã được dời đến sắp xếp ổn thỏa trên giường, nhưng cả người xốc xếch cần phải thu xếp lại, mặt mũi đầy màu sắc, Mộ Dung Thiên Hạ cũng kinh hãi, cau mày hỏi: “A Tổng bị sao vậy?!”

Hoàng hậu nương nương giận dữ kể lại mọi chuyện, cuối cùng cảm hận nói: “Thiên Mật sứ thật rất đáng giận! không chịu cứu trị cho Lục hoàng tử đã là tội chết, lại còn dám ra tay đả thương Lục hoàng tử! Xin hoàng thượng làm chủ cho thiếp!”

Mộ Dung Thiên Hạ nghe rõ chân tướng mọi việc, liền giương mắt nhìn về phía Quốc sư đại nhân. Loại thủ đoạn nhàn nhã ung dung bối rối khiến cục diện nào loạn thế này, trừ Quốc sư đại nhân hần ra thì còn có thể là ai?

Nhưng Trần Ngộ Bạch thản nhiên nhìn hần một cái, trên mặt ngay cả lộ vẻ giả vờ e ngại tôn kính cũng không thêm làm.

“Dù sao Thiên Mật sứ không phải thầy cũng không phải thuốc, hoàng hậu lo lắng nên loạn, trách móc quá mức nặng nề. Trước mắt quan trọng hơn chính là A Tổng, những chuyện khác chưa nên đề cập tới.” Mộ Dung Thiên Hạ trầm ngâm nói, “Các người tạm lui ra. Quốc sư, người và trẫm cùng thảo luận bệnh tình của Lục hoàng tử một chút.”

Chờ khi mọi người đã lui ra, trong điện chỉ còn Lục hoàng tử diện hạ đang hôn mê cùng hai quân thần, Mộ Dung Thiên Hạ bắt đầu hỏi Quốc sư đại nhân hần: “Chuyện là thế nào? Tiểu Lục và Thiên Mật sứ đã đắc tội gì với người?”

Trần Ngộ Bạch lạnh giọng: “Thần không dám.”

Mộ Dung Thiên Hạ luôn luôn không thể nắm bắt được hần, hỏi không được nguyên nhân, liền nói: “Tiểu Lục còn nhỏ tuổi, Ngộ Bạch nể tình trẫm, không nên quá so đo với hần.”

Trần Ngộ Bạch phiền nhất khi hai cha con Mộ Dung Thiên Hạ và Mộ Dung Nham thâm tình thành khẩn gọi hần là “Ngộ Bạch”, căm ghét hạ trông mắt, bụng chén trà nguội trên bàn, giương tay hất lên mặt Lục hoàng tử.

Mặc dù thô lỗ lại đi quá giới hạn, nhưng quả thật Lục hoàng tử lập tức “ư ư” tỉnh lại.

“Phụ hoàng!” hần tỉnh lại liền lăn một vòng ôm lấy bắp đùi Mộ Dung Thiên Hạ, gào khóc: “Phụ hoàng hu hu hu. Quốc sư đại nhân ép con ăn. Thuốc. Hu hu hu... phụ hoàng mau chém chết hần! Chém chết hần, chém chết hần!”

Hoàng đế an ủi nhi tử cao quý kiêu căng, không vui trợn mắt nhìn quốc sư một cái.

Trần Ngộ Bạch lộ vẻ lạnh lùng, nghiêm mặt nói: “Lục hoàng tử ăn nói cẩn thận! Thuốc này hôm qua chính Lục hoàng tử đưa cho đồ nhi trong phủ của ta, Lục hoàng tử nói với nàng là tiên đan. đã là tiên đan, ta cầm tới cứu trị cho Lục hoàng tử, có gì không đúng?”

“Người nói vậy!” Mộ Dung Tổng đắm giường giận dữ, “Ta cho nàng rõ ràng là thuốc tiêu chảy! Thứ người mới vừa cho ta ăn là mị dược (xuân dược)! Người dối thuốc!”

Hoàng đế đã không ngăn cản kịp, lời vừa ra khỏi miệng, liền nghe Quốc sư đại nhân vô cùng lạnh lùng cười một tiếng: “Lục hoàng tử cho đồ nhi ta thuốc tiêu chảy, miệng lại nói là tiên đan, là khi dễ sư môn nàng không có người sao?”

Mộ Dung Tổng giận dữ nên vừa rồi mới bật thốt ra lời đó, lúc này bị hỏi mà ngây ngô, con người đảo quanh chính là muốn lấp liếm, Quốc sư đại nhân đã hơi cười hỏi: “Lục hoàng tử hô to hô nhỏ là ta dối thuốc, nói hộp này là mị dược, sao ngài biết được?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn xinh đẹp của Lục hoàng tử diện hạ nhất thời đỏ lên! “Người! Ta. Mới vừa rồi.”

“Mới vừa rồi? Mới vừa rồi Lục hoàng tử thế nào?” Trần Ngộ Bạch ung dung nói, “Vừa rồi Thiên Mật sứ cứu trị cho Lục hoàng tử, là nàng nói Lục hoàng tử ăn mì được? Thần sẽ đi đối chất với nàng!”

“không không không! không cần đi!” Mộ Dung Tổng giống như bị kim châm từ trên giường nhào tới, cả khuôn mặt nhỏ nhắn và cổ đều đỏ lên, “Vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì! Hộp này không phải là mì được! Là ta vừa bất tỉnh mà nói sai! Hộp này chính là thuốc tiêu chảy! Là hộp thuốc hôm qua ta đưa cho Kỷ Tiểu Ly! Ta ăn chính là thuốc tiêu chảy! Ai ui! Ai ui, ta đau bụng! Ta muốn đi ngoài!”

hắn vừa nói vừa từ trên giường “phù phù” lăn xuống, rồi lăn một vòng “Ra cung”.

Trong lúc nhất thời trong điện chỉ còn lại hai người hoàng đế và quốc sư, hoàng đế ý vị sâu xa cười nói: “Tiểu Lục không hiểu chuyện, đắc tội với học trò yêu quý của quốc sư, mong Quốc sư đại nhân tha lỗi.”

“Hoàng thượng nặng lời rồi.”

“Xem ra dưỡng nữ của phủ Trần Nam vương quả nhiên ‘có giáo dục, tư chất thông minh’, bái sư mới mấy ngày, đã khiến Quốc sư đại nhân thật vui vẻ, lại vì nàng mà động can qua (gây chiến) lớn như thế dạy dỗ Lục hoàng tử cho hả giận.” Mộ Dung Thiên Hạ hứng thú chọc vào Quốc sư đại nhân luôn luôn lạnh nhạt với tư tình nhà hắn.

Sắc mặt Trần Ngộ Bạch như thường, từ bên hông tháo xuống một cái túi giấu trình lên hoàng đế.

“Đây là cái gì?” Mộ Dung Thiên Hạ cười hỏi.

“Là giải dược cho Lục hoàng tử.” Quốc sư đại nhân cũng khẽ cười.

Mộ Dung Thiên Hạ gật đầu một cái, nét cười hơn buông lỏng.

“Chẳng qua hôm qua tiểu đồ bị Lục hoàng tử điện hạ làm sợ hãi, chỗ thuốc này là do Lục hoàng tử tặng cho, tổng cộng có mười hai viên, hoàng thượng có thể thử.”

Mộ Dung Thiên Hạ không cười được nữa.

“Hoàng hậu nương nương vẫn còn ở ngoài điện nóng nẩy chờ đợi, hôm nay giải dược đã ở trong tay hoàng thượng, thần xin cáo lui.” Quốc sư đại nhân cung kính, cười lui ra.

**

Từ Triều Dương điện ra ngoài, Quốc sư đại nhân thoải mái tinh thần, dọc theo bóng râm của rừng cây mà bước đến cửa cung.

Đột nhiên giữa bóng cây màu xanh biếc chợt lóe ánh sáng tím, khoe miệng Trần Ngộ Bạch khẽ kéo, bước chân vẫn như thường, quả nhiên một chớp mắt tiếp theo, trước mắt liền dấn dập một bóng kiếm xinh đẹp màu tím.

Bình thường Tần Tang không cần kiếm, nhưng nàng thực kế thừa kiếm thuật của võ lâm danh gia (gia tộc có tiếng trên giang hồ), vô cùng tinh xảo, chuôi kiếm ánh tím trong tay tuyệt không phải là vật tầm thường, một kiếm không chút lưu tình đánh về phía Trần Ngộ Bạch, ngay cả không khí cũng như bị ánh kiếm sắc bén cắt đi.

Trần Ngộ Bạch lại không tránh đường kiếm xinh đẹp này. hắn tung người lên, trong nháy mắt khi kiếm khí sắp đâm thủng thân thể hắn, hơi nghiêng người, nhẹ tránh ngay sát thân kiếm. Lụa đen bóng loáng cột nhà như sương mù màu đen mờ mịt che đầy trước đôi mắt tím của Thiên Mật sứ, nàng mắng nhỏ một tiếng, đã không còn kịp nữa, trong nháy mắt cổ tay tê dại, kiếm đã rời tay.

một kiếm này bất quá chỉ bằng thời gian hít một hơi, hai bóng dáng một tím một đen đan chéo lướt qua nhau, nhanh đến mức khiến người bên cạnh không thấy rõ chuyện đã xảy ra.

Quốc sư đại nhân áo đen một chiêu đoạt lấy kiếm, lúc lướt người qua giành lấy chuôi kiếm đã đánh lên lưng nàng một đòn, Thiên Mật sứ áo tím bị điểm vào huyệt vị quan trọng sau lưng, bổ nhào ngã xuống đất. Mấy nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy, người mà bao nhiêu cậu ấm vương tôn quý tộc ở kinh thành đều ao ước, bị người trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ khuê các đánh ngã trên mặt đất, không chút thương tiếc.

không chỉ không chút thương tiếc, Trần Ngô Bạch cũng lười phải nhìn nàng một cái. hấn cong ngón tay nhẹ búng lên thân kiếm tinh xảo ánh tím, kiếm liền phát ra âm thanh kỳ diệu như tiếng thở của rồng, hấn lại búng hai tiếng, sau đó hai ngón tay dồn nội lực bẻ cong, nhẹ nhàng khéo léo bẻ gãy vũ khí quý hiếm vạn bạc khó tìm, giống như thứ bỏ đi ném trở lại dưới chân nàng.

“Trần Ngô Bạch,” giọng của Tần Tang thật thấp, “Người thật cho bản thân mình là tiên giáng trần sao, đắc tội với tộc Thiên Mật như thế, không sợ hậu hoạn vô cùng?”

“Sợ chứ, thân phận của Thái hậu Doan Mật và Đại hoàng tử cao quý, Thiên Mật sứ lại rất thủ đoạn, sao tại hạ có thể không sợ?” nói thì như thế, cười lạnh trong khóe miệng hấn lại không lộ ra chút dấu vết sợ hãi nào, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn xuống người trên đất, “Cái loại thuốc bĩ ỏi đó mà Thiên Mật sứ cũng dám mượn tay Lục hoàng tử đưa vào trong phủ tại hạ, sao tại hạ dám xưng là tiên giáng trần gì chứ?”

Phải trái trong chuyện Mộ Dung Tổng đưa thuốc tiêu chảy tới trêu chọc Kỷ Tiểu Ly, hộp mị được làm hấn động tình không cách nào tự ức chế cũng đã có trộn máu của người tộc Thiên Mật, Mộ Dung Tổng không có lý do gì để đưa một hộp thuốc như vậy cho Kỷ Tiểu Ly. Huống chi trong thuốc có trộn máu của người Thiên Mật, tác dụng mãnh liệt như vậy, hấn không cần bấm đốt ngón tay cũng biết là ai rảnh tay rảnh chân mà làm.

Thân thể của Thiên Mật Thánh nữ quả nhiên thần kỳ, bất quá chỉ nói vài câu, huyết đạo bị điểm của Tần Tang đã được cởi ra, chống tay lên mặt đất, nàng chậm chậm đứng lên, nhìn thẳng vào nam tử áo đen khe mỉm cười: “Ta và Lục hoàng tử vốn từng có đụng chạm, nên mới cười giỡn trêu chọc, nào biết thuốc kia sẽ bị đưa đến phủ Quốc sư đại nhân.”

“nói như thế, chuyện vừa rồi bên trong điện Triều Dương, Thiên Mật sứ được đền bù mong muốn phải hài lòng mới phải, sao lại mai phục ở đây muốn đẩy ta vào chỗ chết?” Quốc sư đại nhân cũng cười tủm tỉm.

Tần Tang giơ tay lên vén tóc mai, ánh cười xinh đẹp bắn ra bốn phía: “Nghe nói Quốc sư đại nhân kiếm thuật vô song, ta đặc biệt tới lãnh giáo, không ngờ lại làm Quốc sư đại nhân hiểu lầm, đáng chết đáng chết.”

Công lực nói láo tránh nặng tìm nhẹ của nữ nhân này càng sâu cùng với gương mặt như thế thật không thể xem thường.

Đáng tiếc Quốc sư đại nhân không thích gương mặt tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành kia của nàng ta, càng chán ghét nàng vòng vo nói láo.

“Người thật sự đáng chết, cũng không cần phải chết trên tay ta.” Giọng hấn lạnh mông đến vô cùng, “nói như thế, người hao tổn tâm cơ đưa người vào trong phủ ta, lại trăm phương ngàn kế để ta chạm vào nàng, là muốn ỷ thác sao?”

hấn trực tiếp nói ra như vậy, cho dù là Tần Tang cũng không thể không đổi sắc mặt. Bất quá rất nhanh nàng lại nở nụ cười, “thì ra Quốc sư đại nhân đã dùng thuốc kia? Khó trách sao hôm nay lòng dạ độc ác như thế.” Trời cao thương xót, cuối cùng cũng hoàn thành tâm ý của nàng.

Trần Ngô Bạch cười lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Ai ui ~ Tần Tang vui vẻ nghĩ trong lòng, xấu hổ đây ~ “Quốc sư đại nhân!” Nàng đuổi theo mấy bước gọi hấn lại, “Xin dừng bước!”

Lúc này nàng hoàn toàn mất hết vẻ tức giận và mị hoặc vừa rồi, rũ mắt xuống, thậm chí vẻ mặt có mấy phần nhún nhường thành khẩn, thấp giọng nói: “Thuốc đúng là do ta đổi, đúng là trộn máu của ta khiến hiệu lực của thuốc mãnh liệt hơn, nếu người ăn gặp gỡ người của tộc Thiên Mật, tác dụng lại phát huy gấp trăm lần.” Cho nên Lục hoàng tử ăn thuốc kia xong ban đầu chẳng qua chỉ khó chịu, sau Trần Ngô Bạch lại nhờ tay Hoàng hậu nương nương gọi nàng tới, Lục hoàng tử nhất thời bạo phát như con thú nhỏ cầu hoan, ép nàng không thể không đánh hấn ngất xỉu.

“Nàng ta đúng là cô nhi, cũng đúng là người của tộc Thiên Mật.” Giọng nàng đã thấp gần như râm rì bên tai, “Phủ Trấn Nam vương đã không còn an toàn, hôm nay, trên đời này, chỉ còn Quốc sư đại nhân là có thể bảo vệ nàng ta chu toàn.”

Những lời này Trần Ngộ Bạch đã sớm suy đoán ra, vừa rồi cũng đã dùng nàng ta và Lục hoàng tử để xác minh, cho nên hẳn nghe không quá hứng thú, ánh mắt cũng nhàn nhạt.

“Tần Tang đã nghe nói đến quy củ của Quốc sư đại nhân: nếu đoán mệnh ột người, người này cần đáp ứng làm cho Quốc sư đại nhân một chuyện, đúng chứ?” Thiên Mật sứ áo tím tuyệt sắc chợt nhẹ giọng hỏi.

Trần Ngộ Bạch càng cảm thấy không thú vị: “Chỉ bằng người thì có thể làm chuyện gì cho ta? Người khác quý trọng máu của người, ta đây chẳng thèm.”

“Đó là đương nhiên.” Tần Tang nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tay áo buông xuống một vật, áo tím nhẹ bay, bàn tay tựa như bạch ngọc, chường ra một lệnh bài huyền thiết đen nhánh chớp mắt lướt đến trước mắt hắn, “không biết vật này, Quốc sư đại nhân có nhìn đến không?”

Lệnh bài Kỳ Lân! Lệnh bài Kỳ Lân cùng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ được xưng là ‘ngũ đại lệnh bài’ của Ám Dạ cốc! Lệnh bài Thanh Long là vật kế thừa nhiều thế hệ của hoàng thất Mộ Dung, lệnh bài Bạch Hổ là vật kế thừa của tướng quân đứng đầu Đại Dạ - Kỷ gia, lệnh bài Huyền Vũ là vật kế thừa của người nhiều lần đảm nhiệm chức vụ Quốc sư, lệnh bài Kỳ Lân lại là vật kế thừa của người nhiều lần đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm, người giữ ngũ đại lệnh bài được chỉ định bảo hộ vương triều Đại Dạ, lệnh bài giống như chủ tước mạng, sao lại có thể rơi vào tay người khác!

Mắt Quốc sư trẻ tuổi lạnh lẽo, không nói một lời nhìn chằm chằm nàng.

“Xem ra là đủ rồi.” Tần Tang ngọt ngào cười một tiếng, “Quốc sư đại nhân bảo hộ nàng ta một năm, ngày này mười hai tháng sau, Tần Tang sẽ hai tay dâng trả vật này về chủ nhân của nó. Đến lúc đó thiên hạ vẫn do chủ của Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân bảo hộ. Được chứ?”

14. Chương 14

Edit: Lam Phượng Hoàng

Trần Ngộ Bạch vừa về đến phủ Quốc sư, chạm mặt chính là “Học trò yêu” nhà hắn đang chỉnh tề vịn cửa mỗi mắt chờ mong.

Quốc sư đại nhân rũ mắt, đuôi mắt mơ hồ không không chế được mà giật giật.

Lão quản gia của phủ Quốc sư đứng giữ ngay sau lưng Kỷ Tiểu Ly, thấy chủ tử đã về, vui mừng hơn hớn báo với chủ tử: “Đại nhân về rồi, Tiểu Ly cô nương đợi đại nhân cả một ngày!”

Trần Ngộ Bạch thở dài trong lòng, miễn cưỡng giương mắt nhìn nàng một cái, “Có chuyện gì?”

“Sư phụ!” Hai mắt long lanh của Kỷ Tiểu Ly chăm chú nhìn hắn, mang vẻ mong đợi không thôi: “Hôm qua sư phụ nói sẽ dạy ta tu tiên!”

Nàng còn dám nói đến chuyện hôm qua! Đuôi mắt Trần Ngộ Bạch lại bắt đầu giật giật, tức giận âm thầm cắn chặt răng.

“Có sao? Ta không nhớ rõ có chuyện đó.” hắn lạnh lùng nói.

Kỷ Tiểu Ly vừa nghe liền nóng nảy, lập tức nhắc nhở tình hình hôm qua khi hắn đồng ý cam kết: “Sư phụ quên? Hôm qua ở trên giường sư phụ kéo ta.”

“Khụ!” Quốc sư đại nhân lập tức ho khan một tiếng cắt đứt nàng.

Trong ánh mắt “xoèn xoẹt” lóe sáng của lão quản gia, hắn mím chặt môi, kèm chế nói với nàng: “đi, vi sư. đi dạy người tu tiên.”

Tiểu thiếu nữ tu tiên hài lòng cười híp mắt, dùng vẻ mặt của cún con đuổi theo khúc xương mà đi theo sư phụ nhà nàng.

**

Trần Ngộ Bạch đưa nàng tới vườn trong hậu viện Quan Tinh lâu (đài ngắm sao).

Hoa cỏ trong phủ Quốc sư nổi tiếng quý giá xinh đẹp, nổi danh thiên hạ, khắp nơi trong khu vườn nhẹ nhàng khoan khoái yên tĩnh này cũng đều là thứ quý hiếm, rất nhiều hoa cỏ cây cối mà ngay cả trong hoàng cung cũng khó thấy được, phần lớn đều đã có linh tính thành tinh, Kỷ Tiểu Ly vừa vào tới cũng cảm giác được linh khí đập vào mặt.

Đáng tiếc chẳng biết tại sao, một lời tán gẫu nói chuyện cũng không có.

Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, chợt dừng trước một bồn hoa hình cầu, “Ồ” một tiếng, vô cùng hưng phấn: “Liên Y?!”

Bụi cây thực được màu sắc rực rỡ, vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn khác hẳn bụi cây “Liên Y” trụi lủi trong viện của công chúa Diễm Dương, nhưng linh khí lướt qua kia giống như đã từng quen biết, nàng sẽ không nhận lầm.

Trong vườn vốn yên tĩnh chỉ có tiếng gió liền xuất hiện một loạt tiếng hút khí —— những cây Hoa tinh đó sớm nghe nói đến thảm kịch của Mười dặm rừng Tuyết Quỳnh và Lục Đằng (dây mây màu lục) trận trăm năm, đã cùng thề với nhau, tuyệt không mở miệng nói một câu trước mặt thiếu nữ kỳ quái này. Nhưng “Liên Y” chính là bụi cây trong bồn hoa hình cầu cả ngày đều kêu la nhất định phải thành tinh (LPH: cái cây cũng giống chủ nó quá), ai cũng không mở miệng mà thiếu nữ này lại có thể vạch trần!

Bị điểm danh, cây thực được tinh thấy hai tròng mắt trong trẻo lạnh lùng vô tình của Quốc sư đại nhân chuyển sang mình, sợ hãi lên tiếng phủ nhận: “Ta không biết người! Ta chưa từng gặp người! Người mau tránh ra! Tránh ra tránh ra!”

Kỷ Tiểu Ly đau lòng: “Lúc người ở trong viện của công chúa nương nường ta đã nhiều lần tưới nước cho người, sao người lại làm bộ như không biết ta?”

“Đó là cây tỷ muội của ta! không phải là ta!” Cây thực được tinh sắp hồng mắt, “Chúng ta chỉ uống thiên thủy (chắc nước mưa)! Nhất định là do người tưới nước nên tưới chết nàng!”

“không phải, ” Kỷ Tiểu Ly đau lòng phản bác, “Nàng bị Kỷ Bắc nhổ cây giết chết.”

Cây thực được tinh sững sốt, ngay sau đó gào khóc.

Tiếng khóc quá thê thảm, Tiểu Ly bó tay hết cách, quay đầu lại hỏi sư phụ nhà nàng: “Sư phụ. Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ cái gì.” Trần Ngộ Bạch không nhin được mà lạnh lùng.

Kỷ Tiểu Ly sững sốt, có chút ngoài ý muốn thử dò xét: “Sư phụ. Người không nghe thấy nàng nói sao?”

Trong cõi đời này, vạn vật sinh trưởng đều lấy linh khí dư thừa từ đất hoặc là phải qua hơn ngàn vạn năm tích trữ linh khí của trời đất, mới có linh khí, dần dần thành tinh. Từ nhỏ Kỷ Tiểu Ly đã có thể nghe được tiếng bọn họ nói, nhưng không ai tin nàng, ngay cả các ca ca cũng chịu nàng như vậy, cũng chỉ cho rằng nàng nói láo chơi rất vui. Nhưng sư phụ là tiên nhân, sao cũng không nghe được?

Nàng vô cùng hoài nghi, Trần Ngộ Bạch cảm thấy mà giật mình chán ghét.

So với việc nàng ngọt ngào gọi hắn là “Sư phụ” còn đáng ghét hơn.

Suy nghĩ một chút, hắn hỏi nàng: “Nó nói gì ta sao?”

Tiểu Ly quay đầu lại nhìn cây thực được một chút, lá hình răng cưa của cây thực được tinh kia run lên lay lay, đài hoa cũng cúi xuống.

“Nó. không có.”

“Nó sẽ làm ta bị thương sao?” Hai tay Quốc sư đại nhân chấp sau lưng, nhàn nhạt hỏi.

“Nó không dám.” Điểm này Kỷ Tiểu Ly rất khẳng định.

Vật thành tinh chưa trải qua kiếp số, căn bản không tính là yêu tinh, chẳng qua linh khí hơi mạnh mà thôi, thậm chí gặp người phàm có ý chí tinh khiết cứng cỏi cũng sẽ sợ. Mạnh mẽ như sư phụ nhà nàng, ngay cả khi đã hóa kiếp thành yêu cũng không đánh lại khí thể bén nhọn lạnh như băng của hắn, chỉ có thể bị hồn phi phách tán.

Quốc sư đại nhân rất hài lòng với ngữ điệu kiên định của nàng, khẽ mỉm cười với nàng: “Vây, sao ta lại cần nghe nó nói chuyện?”

Những thứ đó đối với hắn mà nói là vô hình như không khí, hắn cần thiết phải nghe bọn họ nói gì sao?

Kỷ Tiểu Ly ngăn người, ý nghĩ vừa chuyển liền bừng tỉnh hiểu ra, nhất thời mất lộ ra vẻ sùng bái: “Đúng nha! Sư phụ! Người thật là lợi hại!”

Người ‘bị’ sùng bái, lạnh lùng mỉm cười.

Đảo ánh mắt, dừng một chút trên bụi cây thực được lấm mồm.

“không phải ngươi muốn học tu tiên sao? Dùng cây thực được này làm thuốc có thể khiến thân người người nhẹ như yến, nhỏ đem chế thuốc đi.” (ôi, ác ma)

Mặt mày Kỷ Tiểu Ly hân hoan, chốc lát lại chần chờ: “Nhưng làm vậy nàng sẽ chết, nàng cũng sắp hóa kiếp thành yêu”

Quốc sư đại nhân rũ mắt bấm ngón tay, nghiêm nghị nói với nàng: “Ngươi chính là kiếp số của nàng, nàng thành yêu hoặc là người thành tiên, chỉ có thể chọn một.”

Từ nhỏ lập chí tu tiên, mặt mũi thiếu nữ nhỏ trắng bệch, ánh mắt trong veo vừa lớn vừa tròn, bên trong tràn đầy mâu thuẫn rối rắm cùng thống khổ giãy giụa.

Quốc sư đại nhân nhìn chằm chằm ánh mắt đặc sắc kia lộ vẻ thưởng thức trong chốc lát, tâm tình thật tốt, nhẹ nhàng vui vẻ xoay người đi.

**

Từ nhỏ Tiểu Thiên theo hầu Trần Ngộ Bạch, lại vẫn không thể thăm dò được tính khí của vị chủ tử này: bởi vì quanh năm suốt tháng trên mặt chủ tử cũng chỉ lộ ra mấy kiểu, trước kia lúc lão Quốc sư đại nhân vẫn còn sống, thỉnh thoảng mặt mũi trong trẻo lạnh lùng của chủ tử cũng có lúc vui vẻ nhàn nhạt, sau khi lão Quốc sư đại nhân cười hạc quy tiên, quanh năm chủ tử liền chỉ có một loại vẻ mặt là “Mặt không biểu cảm”.

Cho nên lúc Tiểu Ly cô nương mới tới chộc chủ tử ba ngày hai bữa mặt đều lộ vẻ tức giận, trạng thái như vậy, Tiểu Thiên quả thực trợn mắt hốc mồm.

Ai ngờ hôm nay lại phát hiện một loại vẻ mặt khác trên mặt chủ tử: vẫn là mặt mũi nhàn nhạt lạnh lùng, môi mỏng quyến rũ trái tim ngàn vạn thiếu nữ kinh thành, nhưng giữa khuôn mặt, môi mỏng cong lên, hắn là có một loại vui vẻ thích ý không nói ra được?

Tiểu Thiên nghiêng đầu mê muội khiếp sợ, ngây ngô nhìn chủ tử nhà hắn, chén trà trong tay cũng quên để xuống.

Trần Ngộ Bạch đang đứng ở cửa sổ, khoanh tay ngắm nhìn khu vườn phía dưới — nơi đó có một người nho nhỏ, đang đứng trước mặt cây thực được rồi rầm lau nước mắt.

hắn càng hứng thú thưởng thức thêm một lần, tâm tình không khỏi sung sướng.

Tuổi thơ của Quốc sư đại nhân quá lạnh lẽo, bằng không hắn sẽ biết: đây là trêu cợt người khác, nhìn mà tâm tình có chút hả hê khoan khoái.

Biểu cảm lên mặt, chính hắn cũng không phát hiện, nhìn tiểu đồng bụng trà đứng chết trân ở đó, hắn bước đến liếc mắt hỏi “Chuyện gì?”, tiểu đồng mặt tròn mới giật mình tỉnh lại, bận rộn châm trà cho hắn.

“Hình như hôm nay tâm tình Đại nhân rất tốt.” Tiểu đồng vui vẻ nói, “Hôm qua vào cung được hoàng thượng ban thưởng sao?”

Nhắc tới hôm qua, chân mày Trần Ngộ Bạch vốn là giãn ra liền hơi nhúu lại, “Ừ” một tiếng nâng chung trà lên.

Tiểu Thiên tin là thật, vô cùng vui mừng lui xuống. Trong phòng nhất thời lại an tĩnh, Trần Ngộ Bạch bưng trà đứng bên cửa sổ nhìn ra xa, ngón tay tinh tế vuốt ve chung trà trong lòng bàn tay.

Sao lệnh bài Kỳ Lân lại ở trong tay Tần Tang, lại nghĩ đến đương kim minh chủ võ lâm Lý Vi Nhiên trẻ tuổi anh tuấn mà phỏng đoán được một phần.

hắn kiêng kỵ cũng không phải là lệnh bài Kỳ Lân trong tay Tần Tang, mà là, nếu Thiên Mật sứ thu được đương kim minh chủ võ lâm vào dưới vấy, thiên hạ này chắc chắn sẽ đại loạn.

Mấy trăm năm qua tộc Thiên Mật đều ở đây tìm kiếm Thánh Địa trong truyền thuyết của bọn họ, theo truyền thuyết chỉ cần bọn họ trở lại Thánh Địa, liền có thể có được thần lực mà thiên thần thượng cổ để lại cho bọn họ, chấn hưng tộc Thiên Mật đã điêu tàn trăm năm. Mà bản đồ quay về Thánh Địa đã được đúc bằng huyền thiết chia thành bốn mươi chín khối lệnh bài Âm Dạ, tộc Thiên Mật luôn luôn cố gắng thu thập tất cả lệnh bài Âm Dạ để hợp lại thành bản đồ. Nhưng chủ nhân nắm giữ lệnh bài Âm Dạ lại được chỉ định phải bảo hộ thiên hạ, tuyệt không dễ dàng mang lòng phản trắc giao lệnh bài Âm Dạ cho người tộc Thiên Mật.

nói cách khác, có thể gọi găm lệnh bài Âm Dạ, Lý Vi Nhiên đối với Tần Tang đã không chỉ là yêu mến si mê.

Trần Ngộ Bạch cũng không muốn xen vào việc của người khác, nhưng nếu thiên hạ này đại loạn, bản thân hắn là chủ của lệnh bài Huyền Vũ, không thể không đếm xỉa, đến lúc đó dọn dẹp mọi việc sẽ phiền toái hơn hiện tại nhiều lắm.

Quốc sư đại nhân ghét phiền toái.

Trong vườn, thiếu nữ nhỏ vẫn còn khóc thút thít, thân mình nho nhỏ đứng đó, không chỉ màu mắt không phải của người tộc Thiên Mật, càng không cần nói đến phần lớn người tộc Thiên Mật đều thông minh cơ trí, tài mao (tài năng+diện mạo) hơn người.

Quốc sư đại nhân lẳng lẳng đứng đó, ánh mắt càng ngày càng sâu, thích ý vui vẻ bên mép vừa rồi, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì.

**

Bữa tối, người ngồi đối diện Quốc sư đại nhân vẫn còn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại mà khóc tang.

Quốc sư đại nhân cũng không thể cao hứng, ngay cả dưa cũng không cầm tới, lạnh lùng hỏi Tiểu Thiên hầu hạ một bên: “Người chưa đưa bữa tối vào trong viện cho nàng?”

Tiểu Thiên cẩn thận đáp: “không phải vậy. Tiểu Ly cô nương không chịu trở về.”

Quốc sư đại nhân lạnh lùng nhìn về phía người đối diện.

Cặp mắt Kỳ Tiểu Ly rưng rưng tội nghiệp nhìn hắn: “Sư phụ, ta không đành lòng nhờ Liên Y đi làm thuốc!” “không ai ép người.” Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt.

“Sư phụ dạy ta biện pháp khác khiến người nhẹ như yến được không?” Mắt nàng chứa lệ nóng và mong đợi hỏi.

Trần Ngộ Bạch nhìn đôi mắt ướt át chảy thành giọt kia, trái tim rất vui vẻ, nhúu mày nói ra miệng: “Có thể. Người tìm được cây cao nhất trong phủ, leo lên rồi nhảy xuống là được.”

Lời này làm mắt thiếu nữ nhỏ xuất thân nhà tướng lộ vẻ hoảng sợ, hai hàng lệ nóng chảy xuống: “Ta không biết khinh công. sẽ ngã chết hu hu hu.”

Cũng không ngu xuẩn đến không chữa được, vẻ mặt Trần Ngộ Bạch giãn ra, cười lạnh cầm dưa.

“A!” Người đang khóc hăng hái chọt hiểu ra, trên mặt còn chảy lệ, vô cùng hưng phấn hai mắt sáng lên: “Ta biết rồi! Ta cọt nhiều tiên khí của sư phụ như vậy! không có khinh công cũng có thể bay!”

Tiểu đồng đứng một bên nhìn cười đến nỗi mặt tròn cũng đỏ lên, sắc mặt Quốc sư đại nhân tối sầm, mím môi thật chặt.

Nhưng hẳn không có lời nào có thể dùng được, Kỷ Tiểu Ly có được biện pháp vẹn toàn cả hai như vậy liền cao hứng, nói không ngừng, gấp thức ăn cho hẳn, nhiệt tình khuyên: “Sư phụ! Ăn thịt! Thịt ăn rất ngon!”

Quốc sư đại nhân cầm đũa mà nhìn, sau khi nhìn xuống chậm rãi thở dồn dập một hơi, không nói một lời đứng lên, cứ đối bụng mà ngắm sao thôi.

15. Chương 15

Edit: Lam Phượng Hoàng

Ngày hôm sau, Kỷ Tiểu Ly thật sự bò lên cây hòe già trước sảnh chính Vạn Thiên.

Trước khi leo cây nàng đã đến Quan Tinh lâu, đêm qua sư phụ nhà nàng đối bụng xem sao cả đêm, buồn bực không vui cả đêm, lúc này đang nằm gác tay lên trán trên giường nhỏ bên cửa sổ ngủ bù.

Quốc sư đại nhân tuần tú không giống người thường, cả người còn mặc lụa đen thêu nổi hình cát tường bằng chỉ vàng, ống tay áo của cái tay gác trên trán chảy xuống giường, lộ toàn bộ cánh tay bên phải có lực màu sắc hoàn mỹ như Ngọc thạch, cùng một màu với khuôn mặt anh tuấn trong treo lạnh lùng, tóc đen dài như mực xoa tung, hô hấp đều đặn như có như không, tĩnh lặng tựa như một bức tranh tiên.

Kỷ Tiểu Ly tấm tắc tán dương, trong lòng không ngừng sùng bái nghĩ sư phụ nhà nàng dù không lộ ra thực lực biến xương trắng thành thịt tươi, cải tử hồi sinh, chỉ bằng dáng vẻ như tiên này cũng có thể khiến người ta tin phục.

Lão quần gia đã nhiều lần dặn dò nàng là Quốc sư đại nhân thích yên tĩnh, cho nên lúc này nàng không hô to gọi nhỏ, trên tay đang cầm gì đó rón rén đi đến trước mặt hẳn.

Đến gần nhìn càng đẹp mắt! Kỷ Tiểu Ly nghiêm mặt đứng trước giường hẳn, vui mừng nhìn sư phụ nhà nàng: hình dáng gương mặt sư phụ còn tinh tế tỉ mỉ hơn hình thú vật khắc trên lò luyện đan của nàng, lỗ mũi cao cao đôi môi thật mỏng, không chút tý vết nào. Gương mặt này nhất định là dùng tiên thuật biến hóa thành, tựa như Tần Tang tỷ tỷ. (LPH: chị so sánh quốc sư đại nhân khuynh thành của em với thú vật thế à?)

Nào có người thật nào đẹp đến như vậy chứ?

Ừm, lần sau phải bảo Kỷ Nam lấy mấy xấp lụa màu trắng! Nàng tính toán kỳ vọng, sư phụ mặc đồ trắng nhất định càng đẹp hơn màu đen!

Ánh mắt của nàng quá nóng bỏng, Trần Ngộ Bạch bị ánh mắt sáng quắc đốt đến tỉnh.

Người bình thường rất cảnh giác, hôm nay ngay cả nàng đi tới cũng không phát hiện, vừa mở mắt ra liền chạm vào một đôi mắt nóng bỏng thích thú, cảm giác xa lạ kia là lần đầu kể từ khi khai thiên lập địa, sau lưng hẳn cũng hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng trên mặt đương nhiên vẫn là vẻ lạnh lùng không chút cảm xúc: “Ai cho ngươi vào?”

Kỷ Tiểu Ly thấy hẳn tỉnh liền lập tức dâng vật trong tay lên — nhưng sao Trần Ngộ Bạch có thể nhận? Ghét bỏ cau mày nhìn chằm chằm khối lụa màu đen hỏi: “Ngươi trộm y phục của ta?”

“không phải! Đây là ta làm!” Nàng kiêu ngạo lại tự hào ưỡn ngực, “Cho sư phụ thay đổi! Sau này sư phụ cũng không cần mỗi ngày đều phải mặc cùng một bộ y phục nữa!”

Trần Ngộ Bạch suy nghĩ lời của nàng, ánh mắt từ từ nhắm lại.

Người mỗi ngày cả người đều mặc lụa đen trị giá nghìn vàng, cũng không bao giờ mặc một bộ hai lần, từ từ nhắm hai mắt lại.

Chớ tức giận, trong lòng hấn run rẩy tự nói với mình, giữ lại nàng còn có nơi hữu dụng, dù sao ổn định cả thiên hạ khó khăn hơn nhiều so với trừng trị nàng.

Nhưng mà. thật sự khó hơn?

Quốc sư đại nhân cũng không thể thuyết phục mình!

hấn cứ vậy giùng giàng có muốn một chưởng đánh chết nàng hay không, Kỷ Tiểu Ly lại không chút cảm kích, ôm y phục cười híp mắt nghĩ: xem ra sư phụ thật rất cảm động nha! Nén nước mắt nén đến nỗi mắt cũng nhắm lại!

“Sư phụ, ” giọng của nàng bởi vì thương hại mà mềm nhũn, nghe thật chân thành, dứt khoát giống đang cam kết: “Sau này chỉ cần rãnh rỗi ta liền làm y phục cho người, nhất định nhất định không để người chỉ mặc một bộ y phục như vậy.”

Người đóng chặt đôi mắt liền chậm rãi mở ra, ánh mắt cực kỳ phức tạp khó tả nhìn nàng.

Nàng lại bổ sung một câu: “Sau khi thành tiên cũng sẽ làm cho sư phụ! Đến lúc đó ta đọc thần chú, ngày ngày sư phụ đều có quần áo mới để mặc!”

thật là thần chú xa xỉ.

Lời nói thật hùng hồn.

Trần Ngộ Bạch cảm thấy vô lực chưa từng có, khí lực giờ tay lên đập chết nàng cũng không có.

Đối mặt với chân thành cùng mong đợi không có chút tạp niệm như vậy, lần đầu tiên hấn biết đến cảm giác bó tay hết cách.

“Đại nhân, minh chủ võ lâm xin gặp đại nhân.” Tiểu Thiên cẩn thận đứng xa xa ngoài cửa bẩm báo.

Trần Ngộ Bạch chưa từng tha thiết mong có người đến tìm như thế — từ trên giường lật người, phát tay áo đuổi thiếu nữ nhỏ mở mắt trông mong nhìn hấn, hấn không quay đầu sai bước đi ra ngoài.

**

Nắm giữ lệnh bài Kỳ Lâm - Lý Vi Nhiên, xuất thân từ thế gia đứng đầu võ lâm - Lý gia, một tay bảy mươi hai chiêu kiếm pháp Kỳ Lâm tinh diệu tuyệt luân, độc bá thiên hạ.

Lúc hấn hai mươi tuổi dùng kiếm thuật thắng cốc chủ của Âm Dạ - Lương Phi Phàm một chiêu, kế tục lệnh bài Âm Dạ rồi rời cốc, năm năm sau đã là minh võ lâm chủ hiệu lệnh võ lâm.

Anh hùng trẻ tuổi, dáng dấp lại tuấn tú đa tình, cả người áo xanh đạp kiếm mà đến, thật là công tử văn nhã, dịu dàng như Ngọc.

“đã lâu không gặp!” Công tử văn nhã ôm kiếm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tướng mạo của bạn cũ lại càng thâm sâu hơn trước.”

Gần đây Quốc sư đại nhân rất ghét bị người khen tướng mạo, lạnh nhạt gật đầu một cái với đương kim minh chủ võ lâm.

“Người cũng không được như xưa.” Tiểu đồng dâng trà rồi lui ra, hấn nhàn nhạt nói với minh chủ võ lâm.

Năm đó Lý Vi Nhiên và hấn cùng tuổi vào Âm Dạ cốc, giao tình rất tốt, cũng biết rõ tính khí của hấn, lơ đãng, trái lại còn cười nói: “Quốc sư đại nhân cao quý có một không hai, nhàn hạ yên tĩnh, người trong giang hồ chúng ta đương nhiên không bì được.”

Trần Ngộ Bạch giương mắt nhìn về phía hấn, tay áo bằng lụa đen khoác lên một góc bàn bằng gỗ hoa lê, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn cứng rắn, lạnh giọng nói: “Có nhàn hạ yên tĩnh hơn nữa so ra cũng kém sự khác lạ trời sinh của tộc Thiên Mật, Thiên Mật sứ Tàn Tang đáng đáp khuynh thành nổi danh khắp kinh thành, bao nhiêu người quỳ gối dưới váy, thật đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Lý Vi Nhiên cười cúi đầu xuống, lắc đầu cười nói: “Đúng vậy, đúng thật là rất đẹp.”

hấn thẳng thắn như vậy, ngược lại Trần Ngộ Bạch liền không còn lời nào để nói.

Yên lặng hồi lâu, Lý Vi Nhiên chợt cười nhạt mà nói: “Người cũng không cần lo lắng như thế, ta đối với nàng ấy, đúng là. Nhưng ta không quên ta là ai. Cho dù thế nào, bạn cũ có lòng quý trọng lo lắng, cũng nên cảm tạ!”

Ai quý trọng lo lắng cho hân?!

Quốc sư đại nhân cảm giác sao chung quanh mình, tất cả đều là người tự đa tình vậy?

“Người chưa quên người là ai, vậy chuyện tay nàng ta cầm Lệnh bài Kỳ Lân là thế nào? Lý Vi Nhiên, người chưa quên người là ai, nhưng dường như người quên mất nàng ta là ai. Thiên Mật đã rục rịch góc đầu dãy nhiều năm, Thái hậu Đoan Mật nắm giữ hậu cung, cha ruột của Đại hoàng tử lại là trưởng tử thừa hưởng huyết thống Thiên Mật, một khi lệnh bài Âm Dạ rơi vào tay bọn họ, sớm muộn gì thiên hạ cũng có biến.” Mặt lạnh của Trần Ngộ Bạch nhìn nét cười khổ không thể làm gì dâng lên trong mắt bạn tốt, ý càng lạnh hơn: “Thánh thượng truyền Lệnh bài Thanh Long cho Nhị hoàng tử, chính là tỏ rõ ý đó. Người chưa quên người là ai? Xinh đẹp như hoa trước mặt, khắp võ lâm thiên hạ này, người thật sự chưa quên?”

“Chưa hề.” Minh chủ võ lâm trẻ tuổi thu lại nụ cười khổ, khẽ mỉm cười nghiêm nghị mà nói: “Quốc sư đại nhân có biết vì sao trên người Tần Tang lại xuất hiện dòng máu cực âm trăm năm chưa từng có của Thiên Mật?”

Quốc sư đại nhân cười mỉm.

Lý Vi Nhiên nở nụ cười, “Ha, ta quên Quốc sư đại nhân thần cơ diệu toán, nhất định là đã biết.”

“Ta suy đoán từ sao chiếu mệnh của nàng ta.” Quốc sư đại nhân lạnh lùng thừa nhận.

Lý Vi Nhiên gật đầu cười, “Ta đến là vì thế.”

Trần Ngộ Bạch rũ tròn mắt, “Người muốn biết chuyện của nàng ta?”

“không, ta muốn biết muội muội của nàng ta — nữ hài tử được tượng hình trong Thánh địa của Thiên Mật, sống ở Thánh địa của Thiên Mật. Nàng mới là Thánh nữ Thiên Mật mà tộc Thiên Mật tìm kiếm trăm năm nay.” Lý Vi Nhiên chăm chú nhìn hân, chậm rãi nói.

Trần Ngộ Bạch hơi khựng lại, lần này hân tin tưởng lời hân ta nói.

hân ta xác thực không quên mình là ai.

Tần Tang là một vụ bê bối của hoàng tộc. Năm đó mẫu thân nàng ta ôm nàng ta trốn khỏi cung, Mộ Dung Thiên Hạ và Thái hậu Đoan Mật đều phái người đuổi giết, lại không ai quay về, nghe nói là một nhà ba người trở lại Thánh địa trong truyền thuyết của Thiên Mật.

Nhiều năm sau Tần Tang chợt xuất hiện, đôi mắt ánh lên sắc tím tinh khiết, hân là đặc điểm của Thánh nữ Thiên Mật trong truyền thuyết, Thái hậu Đoan Mật dùng quyền nắm giữ triều chính trao đổi, mong Mộ Dung Thiên Hạ giữ lại cho nàng một mạng.

Năm ấy Tần Tang mới bảy tuổi, bị Thái hậu Đoan Mật dùng mười tám đại hình, nghe nói lúc ấy cả kinh thành đều ngửi thấy mùi thơm của máu Thánh nữ Thiên Mật. Nàng chịu đựng qua mười tám đại hình kia, Thái hậu Đoan Mật mới tin lời của nàng: nàng đúng là trở về từ Thánh địa của Thiên Mật, nhưng trẻ người non dạ, không nhớ rõ đường đi.

Từ đó Thánh nữ Thiên Mật này liền bị Thái hậu Đoan Mật nuôi ở bên người, máu của Thánh nữ Thiên Mật quý hiếm, vì thế các quan to quý tộc ở kinh thành luôn kiêng kỵ Thái hậu Đoan Mật, Tần Tang dần dần lớn lên, thủ đoạn sắc bén, những năm gần đây Thái hậu Đoan Mật ép buộc nàng làm hết mọi chuyện đen tối, tộc Thiên Mật cũng vì Thánh nữ xuất hiện mà ngày càng đẩy mạnh thu gom lòng người.

một Thiên Mật sứ mang dòng máu không thuần nhất còn như thế, mà điều Lý Vi Nhiên hỏi chính là: kẻ tượng hình trong Thánh địa của Thiên Mật, sống ở Thánh địa của Thiên Mật, máu có thể thức tỉnh cả rồng đang ngủ say, muội muội cùng cha mẹ với Tần Tang, nàng ở đâu?

Đó mới là điều Thái hậu Đoan Mật và tộc Thiên Mật trông mong, một khi bị bọn họ biết, mới có thể thật sự khiến tộc Thiên Mật dốc toàn bộ lực lượng, làm cho thiên hạ đại loạn.

Lý Vi Nhiên cũng không trầm mê với Tần Tang, hẳn chưa từng nghi ngờ lý do của nàng ta.

Trước mắt Trần Ngộ Bạch hiện lên khuôn mặt tươi cười diễm lệ khuynh thành như ngàn vạn ánh bình minh của Thiên Mật sứ, chợt thấy cũng không quá chói mắt đáng ghét.

Lý Vi Nhiên hiển nhiên hiểu sai ý, cho rằng vẻ mặt lộ ra chút phiền muộn kia là ý đành phải bó tay, liền cười, rộng lượng nói: “Suy đoán sao chiếu mệnh vốn chỉ là đoán thời vận, đều do ta khiến người khác khó chịu.”

Quốc sư đại nhân đảo đảo mắt, cũng không phủ nhận.

“Hôm nay ta tới một là thăm lại bạn cũ, hai là báo lại việc này, nếu có tung tích của nàng ta, kính xin người nắm lệnh bài Huyền Vũ báo cho.” Minh chủ võ lâm trẻ tuổi vẫn cười dịu dàng, lại dùng từ ‘người nắm lệnh bài Huyền Vũ’, giữa ánh mắt nghiêm nghị chính trực có một phần xúc động lo lắng cho trăm họ, khiến người ta không cách nào chỉ trích.

Ngón tay thon dài của Trần Ngộ Bạch vuốt lụa đen lạnh như băng, lẳng lẳng nhìn hắn.

Lý Vi Nhiên cười ôm kiếm cáo từ. Mới vừa đi tới cửa, sau lưng truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Quốc sư đại nhân: “Người thật không muốn hỏi một câu về kết quả suy đoán sao chiếu mệnh của nàng ta?”

Bóng dáng cao ngất oai hùng chợt dừng lại, bước chân vẫn thông dong như cũ.

“Tộc Thiên Mật lòng dạ khó lường gây nguy hiểm cho thiên hạ, thao túng triều chính nhiều năm, hôm nay càng thêm như hổ rình mồi với võ lâm thiên hạ, Kỳ Lân đành phải bụng làm dạ chịu.”

Đáp án này khiến người ta càng không cách nào chỉ trích.

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt nhìn bóng lưng của hắn.

hắn lại phát hiện, những người tự mình đa tình kia, càng lạnh lẽo không nương tình hơn kẻ tự nhận là lạnh lùng cô độc nhất thiên hạ như hắn.

một cái chớp mắt thao túng bao nhiêu vận mạng con người... đang im lìm đau đớn, bị tiếng vang của kẻ ngu ngốc trong sân xuyên qua không khí đánh vỡ.

Người mà ánh mắt nhàn nhạt đang đứng trong phòng khách giật giật chân mày, trong lòng còn chưa kịp nguyên rửa mắt, người đã phi thân ra ngoài.

Từ trên cây hòe già trước sảnh chính Vạn Thiên nhảy xuống, thiếu nữ nhỏ đang giang tay giữa không trung, khuôn mặt hạnh phúc mong đợi, thấy sắp phải đập lên trên người Lý Vi Nhiên, Quốc sư đại nhân hít đến muốn thừa chân khí, trong lòng như mọc đầy gai, cuối cùng trước khi Lý Vi Nhiên đưa tay ra đỡ đã tóm được nàng.

Lý Vi Nhiên có chút ngoài ý muốn, thu hồi tay, cười nhìn sắc mặt xanh trắng cùng thiếu nữ nhỏ hăng hái bồng bồng trong ngực của bạn tốt, “Đây là?”

Giọng nói của người ôm tràn đầy mềm mại ấm áp trong lòng hết sức đè nén, không kiên nhẫn: “Đệ tử không tốt, gây chê cười rồi.”hắn.

16. Chương 16

Edit: Lam Phượng Hoàng

Ánh mắt mang ý cười của Lý Vi Nhiên rơi vào mái tóc dài đen nhánh của thiếu nữ nhỏ rơi nằm trong khuỷu tay Trần Ngộ Bạch, lại dời tới tròng mắt đen trong trẻo của nàng, nụ cười của hắn càng thêm ôn hòa: “Vừa rồi người đang làm gì? Tại sao lại nhảy xuống từ trên cây cao như vậy?”

“Ta ở học cười mây đạp gió!” Thiếu nữ nhỏ vô cùng đắc ý nói, “Sư phụ ta dạy ta biện pháp!”

Lý Vi Nhiên nhin cười nhìn sắc mặt âm trầm của Trần Ngộ Bạch.

Quốc sư đại nhân cảm thấy hối hận lại mất thể diện, dưới cơn nóng giận ném người trong tay ra ngoài.

Thiếu nữ nhỏ người nhẹ như yến liên tung người đứng vững vàng trên hai chân, còn trăm điều khó hiểu ngược mặt hỏi: “Nhưng sư phụ à, tại sao lúc ta nhảy rơi xuống, lại không bay lên?”

“ Người trèo chưa đủ cao!” Quốc sư đại nhân mặt lạnh nghiêm trang lừa dối nàng.

“Nhưng gốc cây này đã là cây cao nhất trong phủ!” Kỷ Tiểu Ly ưu sầu nói.

Ánh mắt Lý Vi Nhiên càng thêm hứng thú nhìn cực kỳ chướng mắt, Quốc sư đại nhân trầm mặt đuổi nàng: “Vi sư có khách, không được càn quấy, lui ra!”

hắn nghiêm túc bày ra bộ dáng sư phụ như vậy, Kỷ Tiểu Ly hết sức nể tình, tinh thần run rẩy lớn tiếng đáp “Dạ!”, quay đầu vui vẻ rời đi.

Quốc sư đại nhân vốn định mặc kệ nàng, nhưng vẫn không nhin được, cất giọng lạnh lùng dặn dò sau lưng nàng: “không được leo cây nữa, nếu không liền cắt đứt chân của ngươi!”

Thiếu nữ nhỏ vốn vui mừng không dứt, bóng lưng co rúm lại, chân chạy nhanh hơn, như một làn khói liền mất bóng.

Trần Ngộ Bạch thu hồi ánh mắt, trùng hợp chạm vào đôi mắt chứa ý cười dịu dàng của Lý Vi Nhiên.

“Quốc sư đại nhân không chỉ chăm sóc hợp lý, hơn nữa còn có cách dạy dỗ, cao đồ thật. hoạt bát đáng yêu.” Trong nụ cười của Lý Vi Nhiên nhin có chút ý hả hê nào đó, so với vừa rồi khi Trần Ngộ Bạch nhắc tới Tần Tang thì giống nhau như đúc, “Tại hạ cáo từ —— không làm trễ nãi việc Quốc sư đại nhân dạy cao đồ cười mây đạp gió.”

“Cút.” Quốc sư đại nhân dùng hết kiên nhẫn, tặng cho hắn một chữ làm lễ tiễn khách.

Minh chủ vô lâm trẻ tuổi cười to rời đi.

**

không cho leo cây, Kỷ Tiểu Ly chỉ có thể quay trở ra vườn chơi.

Nàng giật nhẹ tán hoa của cây thược dược tình, hoang mang không dứt hỏi nàng ta: “Liên Y Liên Y! Vừa rồi ta lại từ trên cây nhảy xuống! Nhưng không thể cười mây đạp gió. Nhưng cũng không ngã chết, người nói thể coi như là thành hay chưa thành tiên đây?”

Cây thược dược tình thật muốn phun nhị hoa vào khuôn mặt ngu xuẩn này, nhưng hôm qua suýt nữa ứng kiếp bỏ mạng, nàng ta rất sợ, qua loa nói: “Làm sao ta biết.”

“Người không biết? Ai, đúng ha, người còn chưa thành tiên, cách tu tiên còn rất xa.”

Cây thược dược tình giận dữ: “Người cho rằng người cách thành tiên rất gần sao?! Người này.”

Kỷ Tiểu Ly nhíu mày, giật nhẹ lá cây của nàng ta: “Người nói cái gì?”

Cây thược dược tình bấm bụng nuốt giận, dịu dàng dụ dỗ nàng: “không có gì. Ý ta là, người được giúp đỡ, chuyện tu tiên tự người đi hỏi Quốc sư đại nhân đi! Ta đây còn mấy thập niên là có thể thành tiên, người bỏ qua cho ta đi! Người đã làm hại tỷ muội ta gặp phải số kiếp, cách ta xa một chút đi!”

Nàng ta không nói tình nghĩa lại ghét bỏ mình như thế, lòng Kỷ Tiểu Ly rất đau đớn, nghiêng đầu đi nơi khác tìm kiếm ẩm áp.

Nhưng trong vườn này chẳng có ai mở miệng nói chuyện, ngược lại kỳ hoa dị thảo trải rộng, toàn bộ đều là nguyên liệu tốt để luyện đan, nàng kéo hoa chọc cỏ chơi nửa ngày, hăng hái bứng bứng đứng trước một gốc cây Đan (đan sa, chu sa).

Nhựa cây Đan cay, là thứ thật tốt để chế tạo đan Phích Lịch, cây này nhin có vẻ đã già, vậy nhựa sẽ càng cay, càng thích hợp. Kỷ Tiểu Ly lấy cây búa nhỏ từ bên hông xuống, giương tay một nhát liền ghim vào.

một tiếng hét thảm, phá vỡ bầu trời an tĩnh đầy gió trong vườn: “A! Đau quá!”

“Hô!” Kỷ Tiểu Ly sợ hãi lui về phía sau đặt mông ngồi dưới đất, “Người biết nói! Người làm ta giết cả mình!”

“Mau gỡ ra! Người chém mất mười năm tu vi của ta! Muốn chết sao!” Đan thụ tinh phá hủy lời thề không mở miệng, liên tiếp kêu thảm thiết.

Kỷ Tiểu Ly vội vàng xin lỗi nó, dùng sức vươn tay rút búa ra.

Nàng dùng sức quá mạnh, người lui về té ra sau ngã lăn lên cỏ. Đám cỏ kia mới thành tinh không lâu, mấy ngày nay nghe nói đến vận mệnh bi thảm của mười dặm rừng Tuyết Quỳnh và Lục La trăm năm, đã ngày đêm lo lắng đề phòng, lúc này bị thiếu nữ đầu sở này lăn một vòng, lập tức khóc ra tiếng.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng khóc vang vọng khắp cả vườn, tất cả các yêu tinh đều xì xào bàn tán, cây thực được tinh ở một bên liễu mạng quạt gió thổi lửa: “Ta đã nói gì hử?! Nàng chính là kiếp số của chúng ta! Kiếp số đó!”

Cả vườn cũng náo nhiệt lên, mắng theo, Kỷ Tiểu Ly thấy mình sẽ bị quần đấu (đánh hội đồng), sợ hãi, bỏ dây nắm chặt búa trong tay chỉ về phía bọn họ, lắp bắp hù dọa bọn họ: “Các người. nói vậy nữa! Ta đi gọi sư phụ ta tới! Chặt toàn bộ nhóm các người!”

Uy danh của Quốc sư đại nhân hiển hách, nhóm các yêu tinh liền bị làm sợ đến choáng váng, an tĩnh tập thể, một tiếng cũng không dám hé.

Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, cô nhóc nhỏ cực kỳ đắc ý.

Giọng nam thật thấp lạnh lùng vang lên ngay lúc nàng đắc ý vạn phần: “Kỷ Tiểu Ly, ai cho phép người chặt cây cối của ta?”

Tiểu Ly sợ hết hồn, không nghĩ tới thứ đám yêu tinh kia sợ căn bản không phải nàng, là sư phụ nhà nàng tới thật!

“Ta. Ta không có chặt. Ta chỉ là muốn đục một khối xuống để luyện đan. Sư phụ!” Nàng vội vàng phe phẩy tay thành khăn giải thích.

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lạnh lùng, mím môi mỏng không vui nhìn nàng.

Kỷ Tiểu Ly chợt dạ nhanh chóng rút cái búa ra khỏi thân cây Đan, ghim quá sâu không rút ra được, một chân nàng đạp lên thân cây, hai tay rút ra bên ngoài, Đan thụ tinh đau trầm giọng nức nở, cũng không dám rên ra tiếng trước mặt Quốc sư đại nhân.

Bộ dạng nàng nhe răng trợn mắt thật sự tổn hại tác phong, Trần Ngộ Bạch không nhìn nổi, phẩy tay áo một cái nhẹ phẩy nàng ngã qua một bên xuống đất, bàn tay trong tay áo hần vừa xoay, búa trên thân cây Đan nhẹ nhàng rơi vào trong tay hần.

Ánh mắt Kỷ Tiểu Ly sáng lên, sùng bái nịnh hót “Sư phụ thật là giỏi”, vui mừng hơn hử bỏ dây cầm lấy búa của nàng.

Trần Ngộ Bạch rũ mắt, lúc búa đưa đến tay nàng liền quẹt nàng một cái.

hần ra tay rất biết nặng nhẹ, một đường vết thương nhọt nhọt, chỉ kéo một đường thì vết máu liền ngừng.

hần thu hồi tay, ống tay áo rũ xuống, tơ lụa màu đen lạnh lạnh lướt qua vết thương kia.

Kỷ Tiểu Ly không cảm thấy đau, chẳng qua trên tay chột lạnh, nàng theo bản năng rút tay về, vừa nhìn liền quát to một tiếng.

Máu tươi dù chưa chảy ra liền ngừng, một mùi hương như lan cũng tự tản ra trong vườn, một đám yêu tinh đánh hơi được mùi máu thơm, xôn xao xôn xao, mặc dù Trần Ngộ Bạch không nghe được nhưng cũng nhận ra hơi thở trong vườn bắt đầu xao động, không giống bình thường.

Ánh mắt hần dần nén càng lạnh hơn một phần, nhướng mày nhìn chung quanh một vòng, hơi thở lạnh vài phần đe dọa những thứ bắt đầu xao động kia.

Ánh mắt dời trở về trên mặt thiếu nữ trước mặt, thiếu nữ mang vẻ mặt đưa đám nhìn chăm chăm hần, chờ hần giải thích hành động tàn bạo này.

hần liền lạnh lùng nói với nàng: “Từng lá cây ngọn cỏ trong phủ này đều là của ta, người ghim nó một đao, sẽ phải chịu của ta một đao.”

“” Kỷ Tiểu Ly che vết thương chảy nước mắt, chống đối sự bất công: “Mấy hôm trước sư phụ còn nhỏ sạch mười dặm cây Tuyết Quỳnh đó thôi! Tất cả các nàng đều đã thành tinh! Sao sư phụ không đền mạng cho các nàng?!”

“Ai hại chết các nàng người đó đền mạng.” Trần Ngộ Bạch xem như chuyện đương nhiên nhàn nhạt nói, “Trước khi người tới, các nàng đều rất tốt.”

Kỷ Tiểu Ly chảy nước mắt đứng chết trân.

Sau đó Quốc sư đại nhân ung dung thoải mái giương tay áo lên, ném búa xuống bên chân nàng, ghim cả nửa vào trong đất —— đền mạng đi, dùng cái này, dùng, mạng, mà, đền, đi!

Kỷ Tiểu Ly “thịch thịch” lui về phía sau hai bước, khom lưng rút búa lên, thật nhanh đưa tay nắm cán búa, ghim vào trong túi da bên hông, chảy nước mắt nhắc chân bỏ chạy.

**

thật là yếu ớt.

thật lâu sau đó, cũng đã trở lại trong Quan Tinh lâu, Trần Ngộ Bạch nhớ tới dáng vẻ lão đảo nghiêng ngã kinh hoàng vừa rồi lúc nàng chạy đi, khinh thường hừ một tiếng.

rõ ràng chẳng qua chỉ là một vết máu mà thôi, cũng dám hô to gọi nhỏ với hần, ngày thường nói nghe cảm động như vậy, sư phụ dài sư phụ ngắn, xem ra đều là giả vờ nịnh nọt.

Tiểu Thiên bưng trà đi vào, thấy Quốc sư đại nhân trầm mặt rất không vui, không dám thở mạnh, dâng trà.

Trần Ngộ Bạch không phát giác biểu hiện của mình rất không cao hứng, vẫn uống một hớp trà xanh, hần đứng dậy ý bảo tiểu đồng thay quần áo cho hần.

Tiểu Thiên thật tự nhiên cầm xiêm áo từ trên giường lên, hầu hạ Quốc sư đại nhân thay.

“Gi?” Tiểu đồng nhìn bộ đồ mới trên người Quốc sư đại nhân, nghiêng đầu nghi ngờ không dứt: “Rất cục đại nhân cũng cho phép tú nương (thợ may thuê) đổi hoa văn rồi sao? Đại nhân mặc quần áo này thật là ưa. A!”

Nhanh chóng nuốt chữ “nhìn” vào, tiểu đồng thiếu chút nữa ghen chết.

Lụa đen như nhau, bình thường vốn đều là chỉ vàng thêu nổi hình cát tường, ngay cả vị trí của hoa văn cũng chưa từng thay đổi. Nhưng hôm lại thêu hoa văn khác biệt: nơi ống tay áo và vạt áo, chỉ vàng thêu các loại hoa cỏ kỳ lạ trông rất sống động, thật lóa mắt, không biết là hoa gì, đóa hoa nho nhỏ lá thật dài tinh tế, khiến người ta liếc nhìn lại liền sinh lòng thương tiếc.

Đường may thật tinh xảo, nhìn giống như là vật còn sống, khiến lụa đen lạnh như băng thoát nhìn thâm trầm theo.

Tiểu Thiên tấm tắc khen, Quốc sư đại nhân lại tối mặt.

Đây là món đồ mà nha đầu đưa tới trước đó, hần không chạm đến nên vẫn đặt ở trên giường, tiểu đồng không biết, cho là bộ đồ mới tú nương đưa tới.

Chẳng qua lúc này trong lòng hần có chuyện, không nghĩ tới việc này.

“Để y phục xuống, người ra ngoài đi.” hần lạnh lùng ra lệnh.

Tiểu đồng cười híp mắt đi ra ngoài.

Đóng chặt cửa sổ, cả phòng yên tĩnh, Trần Ngộ Bạch bưng chung trà xanh lên, giơ tay rót lên nơi ống tay áo của bộ quần áo vừa mới thay ra kia.

Tuy vết máu chỉ dính một chút, nhưng mùi trà xanh thơm đắng, mùi thơm ngọt ngào lạ lùng bốc lên kia liền xác định thật không thể nghi ngờ.

Nghe nói khi còn nhỏ đương kim Thiên Mật sứ từng trở về Thánh địa trong truyền thuyết của Thiên Mật, cho nên mùi máu thơm hơn người khác trong tộc gấp mấy lần, nhưng cõi đời này rất nhiều loại độc kỳ lạ. Năm đó lão quốc sư bệnh yếu, hoàng đế phái Thiên Mật sứ tới cứu trị, Trần Ngộ Bạch từng tiếp xúc với loại máu kỳ lạ này.

Nhưng sau khi Thiên Mật sứ cắt đứt ngón tay chảy ra gần nửa chén máu tươi, lại không thơm nồng nặc bằng một chút vết máu quệt trên ống tay áo của hắn.

Cho nên, nếu Thiên Mật sứ kia quả thật bởi vì trở về Thánh Địa mà trên người mang dòng máu kỳ lạ, như vậy Thánh nữ Thiên Mật tượng hình trong thánh địa, sống ở thánh địa mà Lý Vi Nhiên muốn hắn tìm, hắn đã tìm được.

17. Chương 17

Edit: Lam Phượng Hoàng

Ngày đã hoàn toàn nhường cho đêm, mây đen che kín bầu trời, tối nay không có một ánh sao. Quốc sư đại nhân trẻ tuổi chậm rãi đi qua hành lang dài, dọc đường ánh sáng đèn lồng mờ lung chiếu vào, khắc sâu đường nét trên mặt hắn, trông mắt đen thật sâu, không lộ chút biểu hiện gì.

đi thẳng tới tiểu viện Đúc Sao, hắn dừng bước ở cửa viện một chút, ngẩng đầu muốn nhìn sao trên trời, lại chỉ thấy một mảnh tối đen nồng đặc quỷ dị.

Người được số mệnh định ra là phải bảo vệ Đại Dạ quốc, trái tim nổi lên cảm giác chưa bao giờ có, dường như không dừng phiên muộn.

hắn đưa tay đẩy cửa, người bên trong cũng không phát giác là hắn tới, vẫn ở dưới lan can dứt thức ăn cho con bò câu chiên mập mập như gà, đập cánh “vù vù” trong lồng. Kỷ Tiểu Ly chạy ra, trong tay cầm thức ăn của bò câu, kéo dài giọng: “Tiểu Bạch, người lại đói bụng rồi sao?”

cô gái chưa gã chồng chợt nhìn thấy sự phụ nhà nàng đứng trong viện, thiếu nữ nhỏ sợ hết hồn, ngơ ngác lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn hắn, khuôn mặt giận mà không dám nói gì.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch hiểu rõ, không nhịn được mà mỉm cười: “Bất quá cũng chỉ là một vết thương nhỏ thôi, ngạc nhiên sao.”

Bị hắn vạch trần, cái miệng nhỏ của thiếu nữ nhỏ nổi giận: “Người tu tiên không thể bị thương! Chảy máu sẽ tổn thương nguyên thần! không phải sự phụ là thần tiên sao! Chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không biết?!”

Trần Ngộ Bạch khẽ nâng mày, “nói như vậy, chẳng lẽ cho tới bây giờ ngươi chưa từng bị thương chảy máu?”

“Ừm. Khi còn bé từng có, sau lại được Tàn Tang tỷ tỷ cho tiên đan, chảy máu lập tức ăn một viên, nguyên khí sẽ tăng nhiều!”

“nói vậy. Sao có thể có tiên đan như vậy.” Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt khích nàng.

“Ai nói không có?!” Thiếu nữ nhỏ quả nhiên nóng nảy, vội vàng chứng thực cho danh tiếng của Tàn Tang: “Mỗi tháng Tàn Tang tỷ tỷ đều cho ta ăn tiên đan! Ăn nhiều năm sẽ kéo dài tuổi thọ, người nhẹ như yến!”

Trần Ngộ Bạch “Ha?” một tiếng, “Lấy gì chứng minh?”

Kỷ Tiểu Ly dùng sức suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói: “Có hai lần tỷ ấy tới trễ, không kịp cho ta ăn tiên đan, ta liền ngã bệnh! Nằm ở trên giường, rất nóng rất khó chịu. . . . Sau đó tỷ ấy tới cho ta ăn tiên đan, ta lập tức khỏe lại! Cho nên nhất định phải ăn tiên đan mới không bị bệnh!”

Nàng rất chắc chắn, hơn nữa vô cùng muốn hấn tin tưởng. Trần Ngộ Bạch lẳng lẳng nhìn vẻ mặt vội vàng của nàng, không hiểu sao lại không hỏi nổi nữa, đảo mắt tránh ánh mắt của nàng.

Đèn trong nhà rọi qua người Tiểu Ly chiếu lên hấn, thiếu nữ nhỏ nhìn ánh sáng tỏa ra trên người nam nhân, hai mắt chợt sáng lên, vẻ mặt thật cao hứng: “Người thay đồ rồi? Ừ! thật là đẹp!”

Trong lòng Trần Ngộ Bạch đang mang cảm giác khó hiểu, bị vui mừng của nàng làm sửng sốt, nghĩ nghĩ mới nhớ ra trên người mình đang mặc quần áo do nàng may. không biết nói gì cho phải, hấn hơi rù mắt coi như trả lời.

Kỷ Tiểu Ly lại cho là hấn cố ý mặc quần áo này tới nói xin lỗi — thì ra tính tình sư phụ nhà nàng ngược ngùng như vậy. Nàng lập tức tha thứ cho hấn, vui mừng nói: “Sư phụ mặc quần áo hoa văn này quả nhiên đẹp mắt. . . . Ta thấy trên tay áo Tàn Tang tỷ tỷ thêu hoa như vậy, tỷ ấy mặc thật đẹp, ta liền cũng thêu như vậy cho sư phụ!”

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch nhếch lên, trước mắt lướt qua gương mặt diễm lệ nghiêng nước nghiêng thành của Thiên Mật sứ, hấn không được lập tức đập vỡ người đó. “Câm miệng!” hấn quát khẽ cắt đứt mấy lời ca ngợi thao thao bất tuyệt của nàng, “Kỷ Tiểu Ly, ta hỏi ngươi mấy câu, ngươi hãy thành thật trả lời. Nếu có nửa câu nói láo, ” hấn dừng một chút, nâng ánh mắt lên, thấy lò luyện đan trong nhà sau lưng nàng đang bốc khói, đang chế tạo thuốc, lò luyện đan bỗng nhiên “ầm” một tiếng, khói trắng toát ra biến thành màu tím! “Ta sẽ thuận tay bỏ vào trong đan được của ngươi ít thứ có thể độc chết ngươi, không ai có thể phát hiện.” Quốc sư đại nhân lạnh giọng nói.

Kỷ Tiểu Ly hoảng sợ nhìn lò luyện đan của mình, xoay đầu lại liều mạng gật gật.

“Có ai từng nói với ngươi, ngươi từ đâu tới hay không?” Trần Ngộ Bạch hỏi nàng.

“Từ. . . . trên núi, nhặt được.” Kỷ Tiểu Ly nơm nớp lo sợ đáp, “Mẫu thân nói. . . . Ta là do Quan âm nương nương ôm tới cho ngươi, nhưng ta biết đó là dụ dỗ cho ta vui vẻ, ta là do mẫu thân nhặt ở ven đường!”

“Lời này là ai nói cho ngươi biết?”

“Ma ma trong viện Công chúa nương nương nói! Họ nói ta sinh ra bị. . . . khờ cha mẹ sinh ra ta không cần ta mới bỏ ta.” Nàng nói mà đầu dần dần cúi xuống, một lúc lâu mới nâng ánh mắt lên, có chút bất đắc dĩ lại hoang mang hỏi: “Nhưng ta đã từng thấy tiểu hài tử mới vừa được sinh ra, nho nhỏ lại luôn ngủ, căn bản không nhìn ra có khờ hay không!”

Ánh đèn từ bên trong rọi một lớp ánh sáng trên nền đất trước cửa, nàng đứng trong ánh đèn nhìn hấn, không thấy rõ nét mặt, chỉ có ánh sáng trong đôi mắt kia sáng như ánh sao, “Đúng không sư phụ?”

Trần Ngộ Bạch mím môi, chậm rãi gật đầu một cái.

Có được khẳng định, thiếu nữ nhỏ cao hứng vô cùng, từ trên bậc thang nhảy xuống đứng trước mặt hấn, ngược mặt vui vẻ cười nói: “Cho nên, không phải vì ta khờ mà cha mẹ ta mới không cần ta! Tàn Tang tỷ tỷ nói bọn họ không thể chăm sóc ta, bọn họ phải lên trời, mới giao ta cho Vương Phi nương nương chăm sóc, bọn họ biết Vương Phi nương nương là người tốt mới đặt ta ở bên đường cho bà nhặt về!”

“. . . . Ừ.” Nàng cười thật vui, đứng gần như vậy, nụ cười gần như chói mắt, Trần Ngộ Bạch không khỏi nheo mắt lại, “Nàng ta nói đúng.”

Tàn Tang tỉ mỉ kín đáo, nha đầu này lại. . . . Trần Ngộ Bạch biết hỏi nữa cũng không có kết quả, nên hỏi cũng đã hỏi rồi, hấn phẩy phẩy tay: “Được rồi, ta đã hỏi xong, ngươi nghỉ ngơi đi.”

Kỷ Tiểu Ly quay đầu lại nhìn lò luyện đan vẫn còn bốc khói tím một chút, vô cùng cẩn thận hỏi: “Ta không nói láo, sẽ không độc chết ta chứ?”

Vừa rồi chẳng qua hấn chỉ búng ngón tay cắt hai sợi tóc của nàng ném vào lò luyện đan kia, hù dọa nàng mà thôi, độc ở đâu ra. Trong lòng cảm thấy buồn cười, Trần Ngộ Bạch “Ừ” một tiếng, nghiêng mặt xoay người muốn đi, bỗng không nhịn được lại gọi nàng: “Kỷ Tiểu Ly.”

“Hử?” Thiếu nữ nhỏ mới vừa chạy lên bậc thang, quay người đứng lại.

“Rốt cục tại sao người lại muốn học tu tiên đến vậy?” Chấp nhất muốn tu thành thần tiên đến vậy, rốt cuộc là vì điều gì? hấn đã sớm muốn hỏi. Người đời chấp nhất với danh lợi hấn cũng đã thấy nhiều, mong trẻ mãi không già cũng có, họ đều là người sợ mất đi điều gì đó. Còn nàng nhỏ tuổi, cơ áo không lo, rốt cuộc là vì điều gì, ngay cả hấn đối đãi ác liệt như vậy mà nàng cũng nhịn xuống được, cố chấp muốn trở thành thần tiên?

Trong gió đêm, thiếu nữ nhỏ đứng trên bậc thang cười có chút ngơ ngốc: “Ta muốn đi gặp cha mẹ, ta chưa từng gặp bọn họ. Tần Tang tỷ tỷ nói mẹ ta rất đẹp, võ công của phụ thân rất tốt. Ta muốn nhìn thấy bọn họ, cũng muốn cho bọn họ nhìn ta một chút.”

Đêm không một ánh sao, mây cuộn cuộn dày đặc trong đêm tối, đèn sáng trong tiểu viện, thiếu nữ nhỏ ngây thơ vừa nói ra nguyện vọng của nàng, Quốc sư áo đen đứng trong bóng tối xa xa nhìn nàng. hấn đột nhiên có cảm giác cần phải dạy nàng một vài thứ, dĩ nhiên là không thể thành tiên, nhưng sau này dùng để phòng thân cũng tốt.

hấn xoay người đi ra ngoài, lạnh giọng dặn dò nàng: “Đổi tên khác cho con bồ câu đi.”

“Tại sao?” Kỷ Tiểu Ly khó hiểu hỏi: “‘Tiểu Bạch’ nghe không hay sao?”

“Đừng dài dòng. Người còn dám gọi như vậy, ta liền độc chết người.”

“. Ta đổi! Đổi thành cái gì?”

“Ngu xuẩn.” Vạt áo lụa đen chợt lóe ở cửa viện, người đã đi ra, chỉ lạnh lùng để lại hai chữ này.

Kỷ Tiểu Ly ngây người thật lâu, quay đầu yên lặng đi tới bên cạnh lồng chim bồ câu, dứt thức ăn trong tay cho nó, mặt lộ vẻ đồng tình nhẹ giọng thở than: “Ăn đi. Ngu xuẩn.”

Con bồ câu chiến mập mập như gà rất có khí tiết xoay mặt.

**

Ngày hôm sau, Tiểu Thiên tới tiểu viện Đúc Sao báo cho Kỷ Tiểu Ly: Hưu mộc của nàng sau này đổi thành bốn mươi ngày một lần.

Kỷ Tiểu Ly kinh hãi, chạy đến Quan Tinh lâu tìm sư phụ nhà nàng hỏi cho rõ.

“Người vào sư môn lâu như vậy, đã học được chút gì? Cả ngày chỉ ngoài miệng kêu la là muốn tu tiên.” Quốc sư đại nhân lạnh lùng nghiêm túc, “Hoàn toàn không học được gì, có thể diện gì mà mười ngày có một hưu mộc?”

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy lời này có đạo lý, sư phụ còn nói hôm nay sẽ bắt đầu nghiêm túc dạy nàng, nàng liền sục sôi ý chí chiến đấu đón nhận. Nhưng Kỷ gia bên kia lại nổ tung.

Kỷ Bắc vừa nghe tin tức truyền đến từ phủ Quốc sư, quơ đại đao cỡi chiến mã, đằng đằng sát khí xông ra ngoài, Kỷ Tây gọi hấn không được, trầm mặt đuổi theo phía sau hấn, Kỷ Nam thấy tình thế không ổn cũng đuổi theo, sau đó ba huynh đệ Kỷ gia cùng nhau. bị vây trong trận Thập lý.

Lúc lão quân gia tới bẩm báo tin tức này, Trần Ngộ Bạch đang ở hậu viện Vạn Thiên đường dạy Kỷ Tiểu Ly khinh công. Nha đầu này đi theo cả nhà võ tướng của Kỷ gia mà mưa dầm thấm đất, cuối cùng cũng có chút căn bản, chỉ là quá ngu ngốc, hấn dạy mà không ngừng cảm tức, nghe nói đám ca ca của nha đầu dần dần can đảm tự tiện xông vào trận Thập lý, cười lạnh một tiếng.

Lão quân gia vừa nghe cũng biết đây có ý là “chịu khổ đi”, cứng đầu khuyên: “Tiểu tướng quân Kỷ Nam cũng bị vây trong trận, có nên Nhị hoàng tử diện hạ mà tới, ngài lại mất hứng.”

Quả nhiên, Quốc sư đại nhân lập tức chán ghét phẩy phẩy tay áo.

Lão quản gia vội vàng đi cứu nguy cho ba huynh đệ Kỷ gia, đưa vào phủ.

Kỷ Tiểu Ly nhìn thấy ba người bọn họ tới, cao hứng nhảy từ trên cây xuống, Kỷ Bắc cười hì hì tiến lên một bước đón được nàng, Kỷ Tây ở một bên bóp bóp mặt tròn của nàng, cũng chịu thấp giọng nói một câu “thật tình nghịch”.

Quốc sư đại nhân khoanh tay đứng dưới bóng cây, ánh mắt dừng trên tay của Kỷ Tây, đảo mắt một cái, thấy người bị bóp dấm can đảm vui mừng hơn hờ cười tươi, vẻ mặt càng lạnh hơn mấy phần.

Lão quản gia biết đoán ý người, cười tiến lên cắt đứt huynh muội tình thâm: “Mời ba vị Kỷ công tử đến phòng khách (tiền sảnh) ngồi một chút, đại nhân nhà ta dạy Tiểu Ly tiểu thư xong, sẽ tới đó sau.”

Kỷ Tây và Kỷ Nam tuân theo lễ nghi, bị lão quản gia mời liền đi về phía trước, Kỷ Bắc đi hai bước lạng lẽ quay đầu lại làm ngoáo ộp với Tiểu Ly, Kỷ Tiểu Ly bị trêu chọc “phì” một cái bật cười, vừa quay đầu lại liền bị mặt lạnh hết sức không vui của sư phụ nhà nàng dọa sợ hết hồn.

“Sư phụ. . . . Ta làm gì sai sao?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Nam nữ khác biệt, bảy tuổi không ngồi cùng ghế, mẹ ngươi chưa từng dạy ngươi sao? Ngươi đã được làm lễ vấn tóc, sao còn không ‘thụ thụ bất thân (giữ lễ giữ khoảng cách)’ với bọn họ?” Quốc sư đại nhân nghiêm mặt dạy cho nàng một bài về cách biệt nam nữ.

“Hình như mẫu thân từng nói qua, ” Kỷ Tiểu Ly nghiêng nghiêng đầu, “Nhưng đó là ca ca mà, ca ca. . . . không tính là nam nữ khác biệt chứ?”

Quốc sư đại nhân nhú mày, cảm thấy lời này. . . . ừ, rất có đạo lý.

“Cũng giống như sư phụ.” Thiếu nữ nhỏ vui mừng thêm một câu.

Hô hấp của Quốc sư đại nhân hơi chậm lại, mím môi, không nói gì thêm, xoay người sai bước đi ra phòng khách.

Chờ ở phòng khách, ba huynh đệ Kỷ gia đang uống trà, chợt thấy Quốc sư đại nhân áo đen cả người lạnh lùng, vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng lộ vẻ âm trầm không vui. . . .

18. Chương 18

Edit: Lam Phượng Hoàng

Chờ ở phòng khách, ba huynh đệ Kỷ gia đang uống trà, chợt thấy Quốc sư đại nhân áo đen cả người lạnh lùng, vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng lộ vẻ âm trầm không vui. . . .

Trong mắt Kỷ Bắc chỉ có thiếu nữ nhỏ nhà hắn, hướng về phía nàng ngoắc ngoắc tay gọi nàng đi đến ngồi bên cạnh mình. Nhưng sắc mặt đó của Quốc sư đại nhân. . . . Sao thiếu nữ nhỏ còn dám chạy loạn? Mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm ngoan ngoãn đứng bên tay sư phụ.

Quốc sư đại nhân thu hết ánh mắt buồn bã của Kỷ Tây, không cam lòng của Kỷ Bắc vào đáy mắt, nhận lấy trà xanh mà học trò yêu nhà hắn hai tay dâng lên, híp đôi mắt xinh đẹp nhấp một miếng, cuối cùng mặt lạnh cũng dịu đi.

Nhưng dù vậy, hắn cũng chỉ nói chuyện với Kỷ Nam: “Hôm nay Kỷ tiểu tướng quân tới đây là có chuyện gì quan trọng?”

Kỷ Nam không thể nói “Ngươi không thả em gái ta về nhà, hai ca ca nhà ta nổi điên, ta vì đuổi theo bọn họ mà tới”, chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Vốn hôm nay là ngày hưu mộc của tiểu muội, ai ngờ sáng nay có người làm của quý phủ tới cửa truyền lời, nói hôm nay tiểu muội không về được, mấy người chúng ta vốn đang ở nhà chờ tiểu muội về gặp mặt, không thể làm gì khác hơn là tới cửa quấy rầy, xem thử có phải tiểu muội làm chuyện gì sai rồi hay không, chọc Quốc sư đại nhân không vui?”

Quốc sư đại nhân cũng không hề chán ghét Kỷ Nam, thậm chí khẽ cười cười: “Lệnh muội chăm chỉ chịu khó, ta rất yên lòng.”

Ý trong lời nói này. Ba huynh đệ Kỷ gia hai mặt nhìn nhau: khó ở chỗ là tiểu nha đầu nhà mình không chịu trở về? Kỷ Bắc kích động nhất, nhìn chằm chằm Tiểu Ly mà hỏi: “Là thật?!”

Kỷ Tiểu Ly cười híp mắt gật đầu. Đương nhiên là thật! Nàng thật chăm chỉ chịu khó! một lòng muốn tu tiên! Sư phụ hẳn là thường xuyên rất yên lòng

~“Muội. muội!” Kỷ Bắc tức giận, xắn tay áo muốn đi tới bắt nàng, Kỷ Tây Kỷ Nam chưa kịp quát bảo ngưng lại, phía Trần Ngộ Bạch đã nhẹ nhàng bâng quơ vung tay áo đánh hất bay ra ngoài.

Kỷ Bắc nhào tới, phản ứng đầu tiên của Kỷ Tiểu Ly chính là hai tay co co bảo vệ đầu, nhưng thấy Kỷ Bắc bị đánh bay ra ngoài, ngã ngồi trên đất, nàng lại theo bản năng muốn chạy tới. Chăng qua chân mới vừa bước ra một bước, liền bị mắt lạnh của sư phụ nhà nàng trừng mà ngưng ngừng rụt trở về.

Kỷ Bắc muốn bắt Kỷ Tiểu Ly, căn bản không dùng sức, chợt bị đẩy ra mà lộn đầu, đặt mông ngồi dưới đất. Từ nhỏ Kỷ Tam Thiếu có bản lĩnh thế nào? Ba tuổi cưỡi ngựa năm tuổi luyện thương, chỉ một mình hẳn là có thể đánh tan cả một đội quân của Nam quốc! Hôm nay bị đẩy tới mức này —— muốn ra tay với ông phải không? Tới đây! Đánh chết người! Quốc sư thì sao? Đánh đi! hấn giận tím mặt! Tay chống lên mặt đất, hấn nhảy thật cao, tiếp theo chân đạp một cái xông về phía đầu Trần Ngộ Bạch.

Kỷ Nam biết bản lĩnh và lòng dạ của Trần Ngộ Bạch, vội vàng quát khẽ một tiếng, cùng Kỷ Tây hai người song song nhào ra, mỗi người nắm lấy một cánh tay Kỷ Bắc, dùng sức kéo hấn trở lại.

Ầm ỉ muốn chết. Võ biên. Trần Ngộ Bạch nhìn ba huynh đệ một nhà kia đánh nhau thành một đoàn, cau mày chán ghét.

Kỷ Bắc thấy bộ dạng hấn lạnh như băng không coi ai ra gì liền tức giận, tay bị đè trên ghế không nhúc nhích được, hấn rống giận: “Kỷ Tiểu Ly! Muội lập tức trở về cùng ta! Đây là chỗ quý quái gì! không uội ở đây nữa! Cùng ta trở về!”

Chủ nhân của nơi quý quái, một ngón tay nhàn rỗi đặt trên trán nhìn ba huynh đệ kia, chậm chạp lên tiếng ngạo mạn hỏi người bên tay: “Kỷ Tiểu Ly, người có muốn trở về cùng hấn hay không?”

Thiếu nữ nhỏ muốn tu tiên đương nhiên không chịu, mạnh mẽ lắc đầu.

Kỷ Bắc càng thêm giận điên lên! Kỷ Tây thật vất vả đè hấn lại, quay đầu lạnh giọng nói với Trần Ngộ Bạch: “Tuổi của Tam đệ ta xấp xỉ tiểu muội, thuở nhỏ chơi cùng nhau, tình cảm sâu đậm, khó tránh việc kích động quan tâm sẽ loạn, xin quốc sư đại nhân chớ để ý.”

“Chả trách, lúc Tiểu Ly vừa tới cũng như vậy. Bất quá không sao cả, dạy cẩn thận sẽ hiểu chuyện.” Quốc sư đại nhân nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thoải mái chặn lời lại.

Kỷ Bắc vừa nghe tức giận liền bùng nổ, Kỷ Tiểu Ly còn châm dầu vào lửa, ở một bên vừa chân chó (nịnh hót) vừa chân thành cầu xin: “Sư phụ sư phụ! Hay là nhận luôn Kỷ Bắc đi! Có được hay không?”

Quốc sư đại nhân rũ mắt nhẹ nhàng thổi trà, “Được, ta dạy người ngày lễ, dạy hấn ngày chửi.”

“.” Vậy là chia một nửa thời gian của nàng với sư phụ ! Như vậy sao được, thiếu nữ nhỏ lập tức không nói nghĩa khí: “Vẫn nên trở về để phụ thân mời sư phụ khác cho huynh ấy thôi!”

Rốt cục Kỷ Bắc không nhịn được, mắng như tát nước.

Kỷ Tây thấy chuyện không ổn, nháy mắt với Kỷ Nam, để nàng mang Kỷ Bắc đi trước.

**

Kỷ Nam mạnh mẽ kéo Kỷ Bắc ra ngoài, cuối cùng sảnh chính của Vạn Thiên đường cũng an tĩnh lại.

Kỷ Tây thi lễ với người phía trước một cái, giọng nói có ý rất chân thành áy náy: “Để Quốc sư đại nhân chê cười rồi.”

Quốc sư đại nhân đặt chung trà xuống, vuốt ve ống tay áo, mỉm cười với hấn.

Kỷ Tây nhẩn nhẩn. Ngồi xuống nhận lấy trà tiểu đồng dâng lên lần nữa, hần cười tủm tỉm tựa như chuyện mới vừa rồi chưa hề phát sinh, nói với Trần Ngộ Bạch: “thật ra hôm nay tới gây phiền trong phủ, ngoại trừ thăm tiểu muội, còn có một chuyện muốn cầu xin Quốc sư đại nhân.”

Trần Ngộ Bạch gật đầu một cái, ý bảo hần nói.

“Đại ca Kỷ Đông nhà ta đã chinh Tây mấy tháng, tin tức không rõ ràng, tin tức trong quân lại không nói nhiều về việc nhà, mẹ ta ở nhà mỗi ngày đều đau lòng thương nhớ, cho nên muốn xin Quốc sư đại nhân bói một quẻ cho đại ca ta.”

“Người biết quy củ của ta chứ?” Trần Ngộ Bạch nhìn hần.

“Biết. Cầu xin một quẻ của Quốc sư đại nhân, phải làm cho Quốc sư đại nhân một chuyện.” Kỷ Tây đón nhận đôi mắt lạnh lùng như băng tuyết không ngừng, hơi cười, vẻ mặt không loạn chút nào.

Khó có được người thú vị như vậy, Trần Ngộ Bạch chợt có chút hăng hái. Ngón tay nhẹ nhàng bấm độn, trong lúc học trò yêu nhà hần không nháy mắt, nín thở ngưng thần - chậm rãi nói: “Đại công tử đánh trận này —— rạng rỡ gia môn, tạo phúc cho huynh đệ. Nhị công tử và đại công tử tình nghĩa thâm sâu, mệnh đã định là sẽ bảo bọc cho nhau.”

hần thoải mái như vậy, Kỷ Tây có chút không ngờ, bất quá trong lòng thật nhẹ nhõm, cười chân thành: “Đa tạ Quốc sư đại nhân!”

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch trầm trầm nhìn hần một cái.

Trong lòng Kỷ Tây suy nghĩ chỉ cần chờ đại ca chiến thắng trở về, thành thân, hần liền có thể ‘thuận lý thành chương’ (LPH: hợp lý hợp tình, để thế thấy hay ^^) nói chuyện hôn sự với Vương Phi nương nương, cũng không nhìn ra Quốc sư này có thâm ý gì. Lòng tràn đầy vui mừng, trước khi đi hần gọi tiểu cô nương nhà hần, siết chặt mặt nàng, thấp giọng hỏi nàng: “Mọi việc đều tốt chứ? Bỏ câu chiến bay mất rồi à? Sao một lần cũng không dùng chúng đưa tin về?”

“Tiểu Khôi (màu xám tro) lúc đầu bị chết, bất quá sau đó nó sống lại! Tiểu Bạch. không phải, là Ngu Xuân, nó ăn quá nhiều, không bay nổi nữa!” Tiểu Ly kể chi tiết tình huống của đôi bồ câu chiến trị giá nghìn vàng cho hần biết.

Dĩ nhiên Kỷ Tây không nghe rõ, bất quá tình trạng kỳ kỳ quái quái như vậy, từ nhỏ đến lớn tiểu nha đầu đã phát sinh không ít, hần không nghĩ nhiều, cười nói với “nha đầu ngốc” một câu: “Bồ câu chiến không thể cho ăn quá nhiều. Chỉ tại ta không dặn kỹ, về nhà sẽ huấn luyện uội một đôi khác. Muội vừa nói cái gì? Ngu Xuân?”

“Ừ.” Kỷ Tiểu Ly liếc nhìn người lẳng lẳng thưởng thức trà sau lưng, dè giọng thật thấp: “Sư phụ bảo gọi thế!”

Kỷ Tây theo ánh mắt nàng nhìn người nọ, trong lòng nhất thời hiểu ra, ánh sáng trong mắt chợt lóe, hần nhú mày, nín cười.

Lại dặn dò nha đầu ngốc mấy câu, cuối cùng Kỷ Tây dụ dàng trầm giọng nói với nàng: “Đại ca cũng sắp đánh thắng trận trở về, chờ huynh ấy về ta liền cầu xin phụ thân. đón muội về! Muội ở đây phải chăm sóc mình thật tốt —— chờ ta!”

Giọng của thiếu niên kiên định như vậy, kiềm nén lại không nén được vui sướng. Mặc dù Kỷ Tiểu Ly không hiểu gì, nhưng cũng vui vẻ theo, cười híp mắt gật đầu với hần.

**

Đưa Kỷ Tây đi, tâm tình nàng vẫn rất tốt, quay trở về, thấy sư phụ nhà nàng vẫn còn đang uống trà, chạy tới ân cần châm nước cho sư phụ nhà nàng.

“Sư phụ đang nghĩ gì vậy?” Nàng cười híp mắt hỏi.

Quốc sư đại nhân không để ý đến nàng.

“Là lo lắng vừa rồi coi cho đại ca ta không chuẩn sao?” Thiếu nữ nhỏ cẩn thận suy nghĩ một chút, “hiểu rõ ý người” hỏi.

“Ta tự mình ra tay, chưa từng có khuyết điểm.” Trần Ngộ Bạch giương mắt lạnh giọng nói. Sau một lúc lâu, lại có chút không đành lòng: “Chỉ sợ, tương lai Kỷ gia các người lại tình nguyện mong rằng ta xem không chuẩn.”

hắn nói mịt mờ như vậy, đương nhiên Kỷ Tiểu Ly không thể nào nhận ra thâm ý trong đó, đứng bên tay hắn tận lực suy tư. Trần Ngộ Bạch nhìn dáng vẻ ngây thơ ngơ ngốc của nàng, nhớ tới lúc Kỷ Tây rời đi chân chừ thỏa ý, hiếm khi thở dài.

Kỷ Tiểu Ly nghe hắn than thở, cho là trong lòng hắn có ưu sầu buồn khổ, liền vội trấn an hắn: “Nếu chưa từng coi sai, sai một lần cũng không sao cả! Chuyện coi bói này rất khó, trước kia có một tiểu hài tử cũng là đệ tử của Quốc sư đại nhân, không coi bói được, chỉ có thể đóng cửa cho Quốc sư đại nhân.” Nàng nói rồi lại nói, giọng càng ngày càng nhỏ, bởi vì sắc mặt sư phụ nhà nàng chợt càng ngày càng đen, càng ngày càng đen.

“Kỷ Tiểu Ly, ” Trần Ngộ Bạch cắn răng nghiêng lợi gọi tên nàng, lại không nói được gì, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi thở ra một hơi, vô lực lại không biết làm sao phát phát tay, “Quên đi Ra ngoài đi.”

hắn hơi nhúc nhích, vung tay đuổi nàng xong liền nhắm chặt mắt dưỡng thần. Nhưng Kỷ Tiểu Ly sao có thể cứ vậy mà đi? Cẩn thận đứng bên chân hắn, nhẹ giọng nói: “Rất cuộc sư phụ đang lo lắng điều gì? Ta gánh vác thay sư phụ có được không?”

Sư phụ nhà nàng hơi mở mắt ra nhìn nàng một cái. “Ngay cả khinh công người cũng không học được, chạy tránh người đuổi giết cũng không thoát, sao có thể gánh vác thay ta?” Trần Ngộ Bạch không thích nàng làm phiền, thuận miệng giễu cợt nàng.

Ai ngờ ánh mắt nàng buồn bã. “Ta vốn nghĩ tu thành tiên là có thể cười mây đạp gió. Ta biết rồi, sư phụ! Ta sẽ cố gắng học!” Kỷ Tiểu Ly gãi gãi đầu, xấu hổ, đau lòng lại có chút áy náy nói: “Sư phụ đừng lo lắng!”

Chẳng qua Trần Ngộ Bạch chỉ thuận miệng đuổi nàng, nàng nghiêm túc xin lỗi lại quyết tâm nói với hắn như vậy, trong lòng hắn có sự thay đổi không cách nào phân biệt. Tựa như cỏ thi phát triển trong bóng tối, cực âm cực lạnh, nhất là cô độc lạnh lẽo, nhưng gió nhẹ mang theo hương thơm từ sơn cốc thổi đến, cành lá âm u lạnh lẽo cô độc cũng hơi run động trong gió, giống như vòng eo mềm mại ngượng ngùng của thiếu nữ Cảm giác thật kỳ quái khác thường, không tan tác, lại chưa từng xuất hiện.

“Đại nhân!” Lúc này Tiểu Thiên ở ngoài cửa bẩm báo: “Thiên Mật sứ cầu kiến đại nhân!”

19. Chương 19

Edit: Lam Phượng Hoàng

Giọng trẻ con trong trẻo, phá vỡ cảm giác mềm mại khác thường kia, Trần Ngộ Bạch hoảng sợ thấy vừa rồi mình lại yên lặng nhìn Kỷ Tiểu Ly xuất thần hồi lâu.

Tiểu nha đầu đứng bên chân hắn, ngược đầu cười híp mắt, tựa hồ gánh vác giúp hắn là một chuyện đáng cao hứng đến mức nào.

Trần Ngộ Bạch cau mày nhìn nàng.

Ánh mắt của nàng. thật rất đẹp, giống như nước suối róc rách trong núi, trong suốt linh động, thần nhiên nhìn một cái là có thể thấy rõ hết thảy.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng nghĩ: nàng ngu xuẩn như vậy. thật ra thì cũng rất tốt, ít ra, hắn chưa từng thấy người nào khác có ánh mắt trong sáng như vậy.

“Vi sư có khách tới thăm, người ra hậu viện luyện công trước, không có lệnh không được chạy loạn.” hần trương ra dáng vẻ dạn dỏ đồ đệ nhỏ nhà hần.

Đồ đệ nhỏ vui vẻ trả lời “Dạ”, nghe lời lui về sau viện luyện công.

Trần Ngộ Bạch tĩnh tọa (giống ngồi thiền á) chốc lát ổn định tinh thần, nhắm mắt, rồi mới để Tiểu Thiên mời khách vào.

Vị khách áo tím nhẹ nhàng đi tới. Vừa rồi Quốc sư đại nhân mới nói với tiểu đồ đệ là có khách tới thăm, lúc này khách đến gần, hần lại rất lạnh nhạt: “Người tới làm gì?”

“không phải Quốc sư đại nhân muốn gặp ta sao?” Lúc ấy nhân cười yếu ớt mặt mày cong cong cực kỳ xinh đẹp, Trần Ngộ Bạch lại vừa liếc mắt nhìn liền lộ vẻ lạnh lùng.

Tần Tang biết hần không thích, lại vẫn nhẹ nhàng cười nói: “Lần trước ở trong cung, ta hứa một năm sau đưa trả lệnh bài Kỳ Lân về nguyên chủ để trao đổi việc Quốc sư đại nhân che chở nàng một năm, Quốc sư đại nhân chưa từng đáp ứng, hần là bất mãn trong lòng? Ta nghe nói Quốc sư đại nhân đổi ngày hưu một thành bốn mươi ngày một lần? Biết rõ mỗi tháng ta sẽ tới gặp nàng, chẳng lẽ không phải là Quốc sư đại nhân ép ta tới cửa bái phỏng sao?”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn nàng ta, “Người cho rằng phủ Quốc sư giống như phủ Trấn Nam Vương, người muốn tới thì tới? Ta khuyên người đừng ở đây miệng phun hoa sen hao tổn tâm cơ, Lệnh bài Kỳ Lân tự có người nắm giữ lệnh bài Kỳ Lân bảo vệ, người vọng tưởng cầm nó tới uy hiếp ta, thực rất buồn cười.”

“Vậy sao Quốc sư đại nhân không giao nàng cho Lý minh chủ?” Lúc Tần Tang cười lên nét mặt lấp lánh, sắc chính Vạn Thiên rộng rãi sâu thẳm thoáng chốc sáng ngời lên rất nhiều.

Nàng rõ chuyện Lý Vi Nhiên tới cửa bái phỏng như vậy, Trần Ngộ Bạch không lộ ra chút vẻ bất ngờ nào, chỉ lạnh lùng trả lời nàng: “Tuyệt sẽ không bởi vì người.”

Lấy nặng đổi thành nhẹ ~ Thiên Mật sử dụng nhan khuynh thành che miệng cười khê.

Quốc sư đại nhân càng nhìn nữ nhân này càng chán ghét, mặt không cảm xúc lạnh lùng thúc giục: “Rốt cuộc có chuyện gì, nói xong người lập tức biến mất khỏi mắt ta.”

Thiên Mật sử nghe vậy giờ giờ thánh chỉ màu vàng sáng trong tay lên, cười nói: “Ta mang theo ý chỉ của Thái hậu nương nương đến, Quốc sư đại nhân coi thường sứ giả như thế, phải chịu tội gì?”

Quốc sư đại nhân không có hứng thú cãi vả qua lại với nàng, đặt chung trà trong tay lên bàn, phát ra một tiếng vang nhỏ, hần nâng ánh mắt lạnh lùng lên nhìn Tần Tang: “Tộc Thiên Mật thượng cổ hầu hạ thiên thần, thiên thần ban Thánh địa cho các người, là các người tự không cam lòng ở trong một xứ, chinh phạt chung quanh, suốt trăm năm nay kẻ bị các người diệt tộc không phải số ít, các người mất thánh địa là gieo gió gặt bão. Trở về nói với Thái hậu nương nương: trong mệnh mà có thì cuối cùng sẽ có, cưỡng cầu vô ích.”

Tần Tang “phì” cười, thu hồi thánh chỉ vào trong tay áo, “Ta còn chưa tuyên chỉ, Quốc sư đại nhân đã biết trước?”

“Bảy bảy bốn mươi chín lệnh bài Âm Dạ, ban nhỏ phái yếu các người cũng thu gom được không ít. Thanh Long, Bạch Hổ trong năm lệnh bài lớn các người còn không dám động, lệnh bài Huyền Vũ trong tay ta, lệnh bài Kỳ Lân trong tay người, Thái hậu nương nương gọi ta vào cung, không phải là muốn hỏi lệnh bài Chu Tước rốt cuộc đang ở đâu sao.”

“Quốc sư đại nhân quả nhiên thần cơ diệu toán, Tần Tang khâm phục.”

“Mọi chuyện trong cõi đời này đều có định mệnh phải tuân theo, có thể tính toán có thể biến đổi. Bất quá, lòng người thay đổi trong nháy mắt, ta cũng không suy đoán được.” Trần Ngộ Bạch giương mắt nhìn nàng, “Ví như, rốt cuộc vì sao người đưa nàng tới chỗ ta.”

Có thể xin được thánh chỉ thu đồ đệ kia từ hoàng đế, le que không có mấy người, hần sớm biết là Thiên Mật sử châm dầu thêm lửa, đầu tiên hần cho là vì lệnh bài Huyền Vũ, kể từ sau khi biết thân thể Kỳ Tiểu Ly, hần bắt đầu hoài nghi Tần Tang biết một chút chuyện mà ngay cả hần cũng không biết.

Có thể Tần Tang lòng dạ độc ác vẽ đường cho hươu chạy, nhưng nàng không có ác ý với Kỷ Tiểu Ly. Vậy tại sao nàng ta dùng hết mọi thủ đoạn đưa Kỷ Tiểu Ly vào trong tay hắn? Nàng ta ung dung như vật, rốt cuộc là vì sao?

Trần Ngộ Bạch tính không ra, suy nghĩ đã lâu.

Tần Tang cười nhưng không nói, cười khanh khách đón nhận ánh mắt của hắn, vẻ mặt chỉ như một câu nói: người không phải là quốc sư sao? Người tự tính đi!

thật khiến cho người ta tức giận.

Bất quá, nàng còn chưa đủ tư cách chọc Quốc sư đại nhân tức giận.

Giọng Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng chậm chạp, phẳng phất như đang nói chuyện phiếm: “Thái hậu nương nương ngóng trông tộc Thiên Mật hưng thịnh như thế, nếu bà ta biết có một Thánh nữ mang dòng máu tinh khiết hơn người gấp trăm lần xuất hiện, thánh nhan nhất định sẽ tràn ngập vui mừng.”

Về hải hươu của Tần Tang quả nhiên khoanh khắc liền biến mất sạch, ngay cả môi đỏ mọng mềm mại cũng mất đi mấy phần ánh hồng. Rũ mắt tỉnh lặng chốc lát, nàng chợt cười một tiếng, ngay sau đó lui một bước, nhẹ nhàng quỳ gối.

“Quốc sư đại nhân, ” sứ giả Thiên Mật oai phong một cỡi ở kinh thành quỳ gối trên mặt đất, quần tím như đóa hoa ban nở rộ ở trên nền đá vàng, nàng khom cái gáy mảnh dễ, dịu dàng tươi đẹp, giọng trầm mà chân thành: “Mấy ngày nay, đa tạ ngài quan tâm tiểu muội.”

Có như vậy mới bằng lòng dâng hoàng trả lời.

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cong thành nụ cười, cũng không bảo nàng đứng dậy.

Giọng Tần Tang thật trầm, nói tiếp: “Tiểu muội sinh ra ở Thánh địa của Thiên Mật, vì vậy cả người có máu Thiên Mật tinh khiết, đúng là Thánh nữ trăm năm mới có của tộc Thiên Mật, nhưng từ nhỏ nàng bị ta cho uống đan dược, tâm trí chậm lại, căn bản không cách nào dốc sức cho Thái hậu nương nương, nếu nàng bị người biết được, rơi vào trong tay Thái hậu nương nương, sợ rằng chỉ có thể chảy khô máu làm thuốc, chỉ một đường chết. Mấy năm gần đây danh tiếng Trần Nam Vương phủ quá thịnh, Thái hậu nương nương rất chú ý, bây giờ tiểu muội tiếp tục ở lại nơi đó sẽ rất nguy hiểm. Trước ngày làm lễ vấn tóc, ta bỏ túi gấm của Quốc sư đại nhân đời trước vào trong tay áo tiểu muội, sắp xếp cho Hoàng hậu nương nương mở ra trước mặt mọi người. Đạo thánh chỉ ra lệnh cho Quốc sư đại nhân thu đồ đệ kia của Hoàng thượng cũng do ta cầu xin.”

Nàng hạ mình thật thấp như vậy, chân thành nghĩ đến tỷ muội tình thâm, Trần Ngộ Bạch lại không hề bị lay động, lạnh giọng hỏi: “Ta chỉ muốn biết, tại sao người đưa nàng đến chỗ ta.”

Ai cũng biết quốc sư trẻ tuổi của Đại Dạ máu lạnh vô tình, rốt cuộc Tần Tang nắm được điều gì mới có thể đưa Kỷ Tiểu Ly tới?

“Bởi vì ta biết người sẽ giúp ta.” Tần Tang mang trên mặt vẻ chán chường châm chọc nào đó, vẫn cười nhợt nhạt, lại mang theo chút khổ sở, “Tựa như Trần Nam Vương chưa chấp tiểu muội nhiều năm, số mệnh là một trong năm người bảo vệ đại lệnh chủ của Đại Dạ, mà Thiên Mật. . . . Thiên Mật là ung nhọt của Đại Dạ, loại trừ người hoặc chuyện có lợi cho tộc Thiên Mật, lệnh chủ Âm dạ sẽ không thể chối từ.”

Trần Ngộ Bạch khẽ cười: “Người không sợ chúng ta giết người sao? Giết người, diệt cỏ tận gốc.”

Tần Tang nâng ánh mắt lên, cười kiêu ngạo lại dứt khoát: “Ta sống trên đời chính là vì nàng. Mà chỉ khi ta còn sống, tộc Thiên Mật mới có thể trong tương lai không xa hoàn toàn sụp đổ tan rã.”

Nàng nói rõ như vậy, Trần Ngộ Bạch im lặng. Hồi lâu hắn mới lạnh giọng nhàn nhạt nói: “Tần Tang, người là Thánh nữ Thiên Mật.”

Thái hậu Đoan Mật bồi dưỡng huấn luyện quá nhiều cô gái đảm nhiệm vai trò Thiên Mật sứ, tất cả Thiên Mật sứ trước đó đều kết thúc trong kinh hoàng. Nhưng gần trăm năm qua chỉ có một Thánh nữ Thiên Mật là Tần Tang, nàng là toàn bộ say mê cùng hi vọng của tộc Thiên Mật. Ai cũng không tin Thánh nữ Thiên Mật sẽ nói ra lời hủy diệt tộc Thiên Mật.

Tần Tang đại khái cũng cảm thấy lời này thật quá châm chọc, cười lắc đầu một cái.

Nàng đã từ trên đất ngồi dậy, ôm đầu gối, ánh mắt trầm trầm, trong ánh mắt của nàng có loại tưởng nhớ xa xôi mờ mịt về phương xa.

“Trong truyền thuyết Thiên Mật, Thánh Địa có lệnh người trong tộc phải thống nhất lực lượng thiên hạ, nhưng cũng không ai biết rốt cuộc đó là cái gì. Ta cũng không biết. Ta chỉ nhớ Thánh địa của Thiên Mật rất đẹp, rất đẹp, hoa của Thiên Mật màu tím, rất đẹp, gần tối, mây lơ lửng nơi xa, hoa Thiên Mật trải dài một mảnh, còn động lòng người hơn ánh hào quang, khi đó. . . . Ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào quấy rầy nơi an bình đó. Mấy trăm năm nay, tộc Thiên Mật vì ảo tưởng không thiết thực mà đã trả giá cao quá nhiều, đến ta thì dừng lại thôi.” Nàng chậm rãi đứng lên từ trên đất, lấy từ trong tay áo ra một lệnh bài huyền thiết đen thẫm, vung tay ném lên trên bàn bên tay Trần Ngộ Bạch, cười nói: “Giao dịch với Quốc sư đại nhân thật là một chút tiện nghi cũng đừng hòng chiếm. Lệnh bài Kỳ Lân ở đây, cộng thêm cam kết của ta, có đủ để cầu xin Quốc sư đại nhân che chở tiểu muội một năm hay không?”

Nàng cười thực tự nhiên, vẻ mặt Trần Ngộ Bạch lại có chút trầm xuống. không làm khó nàng nữa, hẩn lạnh lùng dứt khoát đáp một tiếng “Được.”

Tần Tang thở phào nhẹ nhõm thật dài, tựa như buông xuống một tâm sự thật nặng nề.

Lúc gần đi nàng lần nữa nhẹ nhàng nhún người với hẩn: “Đa tạ.”

Trần Ngộ Bạch nhận lễ, chợt hỏi: “Người có muốn gặp nàng một chút hay không? Nàng hiện đang ở trong hậu viện.”

Tần Tang sửng lại, đảo mắt liền nở nụ cười tươi sáng: “không cần, ta luôn luôn gặp nàng buổi tối, nàng chưa từng thấy đáng vẻ của ta.” Vừa nói, ngón tay phất qua kiểu quần áo hoa lệ lạnh như băng, nàng cười tự giấu một tiếng, xuyên qua cửa sổ mở, liếc qua hậu viện xa xa một cái, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Sau khi nàng đi hồi lâu, Trần Ngộ Bạch thu khối huyền thiết lạnh lẽo cứng rắn kia vào trong tay áo, đi tới bên cửa sổ đưa mắt nhìn ra xa, trong lòng nhất thời có chút cảm khái.

Có lúc, hẩn tình nguyện mình là người không đoán được số mạng, sẽ tốt hơn việc không thể làm gì trở mắt nhìn từng người khỏe mạnh chui vào số kiếp không cách nào ngăn cản.

Người đời đều nói hẩn máu lạnh vô tình, có ai từng nghĩ cho hẩn hay không: người như hẩn, nếu đa tình, sẽ đau lòng đến cỡ nào?

đang phiền muộn không khỏi suy nghĩ ngàn vạn, âm thanh rần rắc bình bịch quen thuộc của nhánh cây run rẩy cùng vật nặng rơi xuống trong viện truyền đến, đáy lòng người tựa cửa sổ nhìn ra xa khẽ nhúc nhích, thân đã nhanh hơn suy nghĩ, từ cửa sổ lướt ra ngoài, nội lực của hẩn dùng tới tám phần, lướt mình cực nhanh, khó khăn lắm mới đỡ được thiếu nữ nhỏ từ trên cây nhảy xuống.

“Kỷ Tiểu Ly!” hẩn giận không kiềm được rống to với nàng: “Người đang làm gì?!”

“Luyện khinh công! Sư phụ đã dạy mà!” Thiếu nữ nhỏ đáp như chuyện đương nhiên: “Sư phụ, sư phụ! Chờ ta luyện khinh công thật tốt, sau này sư phụ ngài bị người đuổi giết, ta có thể chạy trốn.”

“. . . . Ta bị người đuổi giết, người chạy trốn?”

“Ấy, ta sẽ ném sạch đạn Phích Lịch rồi mới chạy trốn. Ta chạy trốn sau sư phụ mới có thể không do dự, là có thể - chưa từng có từ trước đến nay - đại khai sát giới!”

Quốc sư đại nhân suy nghĩ một chút về lý lẽ trong này, cảm thấy. . . . hình như. . . . cũng không có gì sai?

Sắc mặt hẩn hơi bớt giận, Kỷ Tiểu Ly nhìn mặt đoán ý, lúc này mới dám nêu lên nghi vấn: “Nhưng sư phụ à, tại sao mỗi lần ta nhảy xuống ngài đều sẽ xuất hiện? Có phải. . . . thật ra thì ngài dạy ta là tiên thuật đúng không? Sau này ta muốn gặp ngài liền từ trên cây nhảy xuống, đúng không?!”

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch méo xệch, giơ tay lên liền ném nàng ra ngoài, tức giận mà mi tâm co rút.

Nhưng thiếu nữ nhỏ đã quá quen thuộc với việc này, mượn lực lẫn mấy vòng trên không trung, giống như lá rơi trên mặt đất, ngay cả một chút lay động cũng không có, cười híp mắt nhìn hấn.

Quốc sư đại nhân nổi trận lôi đình, rống lên giận dữ khiến ngay cả con chim bồ câu ngủ mê ở hành lang tiểu viện Đức Sao cũng thức tỉnh: “Ngu xuẩn!”

Con chim bồ câu chiến mập mạp như gà uất ức thì thầm mấy tiếng, tựa đầu chôn vào dưới cánh.

Cắm đầu lẫn trốn.

20. Chương 20

Edit: Lam Phượng Hoàng

Ba người Kỷ gia phi ngựa chạy thẳng về Kỷ phủ, Kỷ Bắc vẫn còn tức giận chưa hết, suốt đường đi hùng hổ, náo loạn mà vào, ai ngờ đúng lúc Trần Nam vương Kỷ Đình ở trong viện công chúa Diễm Dương, Kỷ Bắc nổi giận ùng ùng vào cửa, giật mình nhìn thấy phụ thân đại nhân, ba người đều sợ nín thở trầm ngâm, không dám thở mạnh.

Kỷ Đình nhìn về phía ba nhi tử cau mày, lộ vẻ không vui hỏi: “Các con đi đâu vậy? đang lôi lôi kéo kéo gì thế?”

Kỷ Đình chú trọng quy củ, ba thằng nhóc đứng phải mũi giáo, công chúa Diễm Dương thấy bọn họ sắp bị mắng, vội vàng bước nhanh ra ngoài, không nói lời nào tát cho Kỷ Bắc một cái, mắng: “Khó có một ngày hưu mộc, cũng không biết dâng hoàng đạo ở nhà theo cạnh ta! Sắp đến tuổi cưới vợ rồi, một đứa hai đứa ba đứa đều không chừng chạc, một ngày không đánh là một ngày không yên!”

Công chúa vừa đánh vừa mắng, Kỷ Bắc bị đánh “ai ui” liên tục, Kỷ Tây cùng Kỷ Nam cũng bị vạ lây, cảnh tượng sôi trào, về mặt Kỷ Đình càng thêm sương tuyết, nghiêm mặt không nói lời nào.

Kỷ Bắc bị mẹ đánh chạy nhảy, rướn cổ hòng tố cáo biện hộ: “Bọn con đến phủ Quốc sư thăm Tiểu Ly! Cha! Cha nhanh đón Tiểu Ly trở về đi! Cái mặt người chết đó của Quốc sư đại nhân thật là nhìn liến ghét! Cả ngày lẫn đêm bày ra cái mặt lạnh như vậy, Tiểu Ly nhà chúng ta tính tình hoạt bát, ở chỗ đó thêm nữa thể nào cũng phát bệnh cho xem!”

Công chúa Diễm Dương thật vất vả mới đưa người đi được, vừa nghe lời này, thật giận, mạnh mẽ mẽ quát tới một cái tát, tức giận mắng: “Quốc sư thu đồ đệ theo thánh chỉ của hoàng thượng, đến phiên con nhỏ chết bầm như con nói ra nói vào sao! Con muốn tạo phản à!”

Kỷ Đình cũng trầm mặt trách mắng: “Quốc sư đại nhân mà các con cũng dám chỉ trích? Vô lễ!”

Kỷ Bắc rút cổ, không cam lòng ngậm miệng lại.

Mặc dù Kỷ Bắc lỗ mãng nhưng cũng không đến nỗi nói láo bịa chuyện, Kỷ Đình không yên lòng về đường nữ, xoay mặt hỏi người tương đối đáng tin: “Kỷ Tây, con nói xem.”

Kỷ Tây không nhanh không chậm tiến lên, trầm giọng bẩm: “Thưa phụ thân: mặc dù Quốc sư đại nhân. . . .” hấn cố ý dừng một chút, lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn Kỷ Bắc một cái, mới nói tiếp: “Nhưng bản tính Tiểu Ly hiền lành, bọn con vừa đi thăm muội ấy, quả thật so với lúc ở trong phủ đã trầm tĩnh không ít.” Từ nhỏ Kỷ Tiểu Ly luôn gây chuyện rắc rối, nghiêm nghị áp chế nhiều thế nào mới có thể “trầm tĩnh không ít”? Kỷ Đình nhướng mày. Kỷ Tây than nhỏ, nói tiếp: “Quốc sư đại nhân có cách dạy học trò, hôm nay ba người chúng con đều nhận thấy, bội phục không thôi. Chẳng qua theo như lời Kỷ Bắc, tính tình Tiểu Ly hoạt bát, chọc Quốc sư đại nhân gây họa không ít — nghe nói trước đây không lâu muội ấy xông loạn, phá hủy một bụi Lạc La trong vườn, giống cây quý của Tây Vực, cực kỳ quý giá.”

Sao Kỷ Bắc có thể hiểu dụng ý lời này của Kỷ Tây, chỉ biết che chở Tiểu Ly, lại kêu la: “Có gì đáng ngại! Lần tới thường cho hấn một sọt!”

Công chúa Diễm Dương cười lạnh một tiếng: “Tam thiếu gia nhà chúng ta thật lớn miệng! Thánh tuyệt Lục La của Tây Vực, tươi tốt sống hai trăm năm không chết chỉ có một bụi trong phủ Quốc sư, Tam thiếu gia ngài có bao nhiêu khả năng, đi đâu tìm một sọt tới thường?”

Kỷ Bắc ngậy người.

Kỷ Tây cúi đầu không nói lời nào, Kỷ Nam cũng bắt đầu im lặng. Kỷ Đình suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Tiểu Ly cứ vậy cũng không được. Vẫn nên sớm đón con bé về, quấy nhiễu Quốc sư đại nhân như vậy, thực không phải cách hay.”

Phụ thân nói như vậy, Kỷ Bắc liền hiểu, nhất thời hăng hái: “Bao giờ đi đón?! Con sẽ đi!”

Công chúa Diễm Dương nghe liền rõ, Kỷ Tây là đang lấy lui làm tiến, chờ chính là lời này của Kỷ Đình! Trong lòng bà hận nhi tử lưu luyến si mê cô nhóc hoang dã đó, ánh mắt giận dữ sáng quắc, nhưng Kỷ Tây rũ mắt không nhìn bà, bà không thể nói rõ, không thể phản đối, Kỷ Bắc cũng đâm đầu vào! Diễm Dương nhất thời giận tím mặt, với qua nhéo lỗ tai nhi tử, vừa kéo vào bên trong vừa tức giận mắng to.

Bây giờ Kỷ Nam không nhịn được mà vui vẻ, nói “Con về chỗ mẫu thân”, xoay người chạy.

Chỉ còn phụ tử Kỷ Đình cùng Kỷ Tây ở trong viện, trong sương phòng sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Kỷ Bắc và tiếng mắng tức giận của mẫu thân, Kỷ Tây ngẩng đầu cười nói với phụ thân: “Đúng rồi, hôm nay nhi tử xin Quốc sư đại nhân bói một quẻ cho đại ca, Quốc sư đại nhân nói chuyện này đại ca ‘rạng rỡ gia môn, tạo phúc cho huynh đệ’. Phụ thân hãy yên tâm, nhất định ít ngày nữa đại ca sẽ chiến thắng trở về!”

Con lớn nhất chinh chiến phía Tây chậm chạp không về, Kỷ Đình và công chúa Diễm Dương vẫn nhớ. Vừa nghe Quốc sư đại nhân bói quẻ tốt như vậy, mặt mũi uy nghiêm của Kỷ Đình cũng vui vẻ, “Chỉ mong được thế!” hân hoan hết vui vẻ, lại hiếm khi trêu ghẹo nhi tử, nói: “Ta thấy con trông mong đại ca con trở về, còn vội vàng hơn ta và mẹ con mấy phần.”

Kỷ Tây biết ý định của mình không gạt được phụ thân, lặng lẽ cười thừa nhận. “Mấy ngày trước đây mẹ gặp gỡ các phu nhân, nghe nói Đại tiểu thư Trương gia dịu dàng hiền hậu, mẹ rất vừa ý nàng ta. Đợi lần này đại ca trở về, hẳn nhà chúng ta sẽ có tấu tấu?”

“Chuyện chưa rõ đầu đuôi, chớ bàn tán lung tung.” Kỷ Đình luôn luôn nghiêm khắc với nhi tử, nói xong thấy Kỷ Tây cúi mày cúi mắt tỏ vẻ nghe lời, lại cảm thấy buồn cười cùng không đành lòng.

Lúc còn trẻ toàn tâm toàn ý chân thành tha thiết, ông cũng từng như thế.

“Tính khí mẹ con có lúc không tốt, nhưng các con là do chính nàng sinh ra, nàng sẽ không trở mặt nhìn con ôm tiếc nuôi cả đời.” Kỷ Đình khẽ nói với nhi tử, “Yên tâm đi.”

Phụ thân có thể nói như vậy, Kỷ Tây thực mừng rỡ như điên, khoe miệng không che giấu được cong lên, ôm quyền chào cha hẳn một cái, “Đa tạ phụ thân!”

Kỷ Đình nhìn bộ dáng hân hoan cố tự trấn định mà không nén được vui mừng, cười vỗ vỗ vai hẳn, xoay người đi vào giải cứu Kỷ Bắc.

Lúc này sao Kỷ Tây còn quan tâm đến sống chết của Kỷ Bắc, người bình thường trầm tĩnh, lúc cao hứng cũng tung người nhảy nhót trong viện.

Từng trận gió mát thổi qua cây xanh tỏa bóng, không tiếng động phất lên thiếu niên dịu dàng vui vẻ.

Rất nhiều năm sau, Kỷ Tây công thành danh toại, vợ hiền con hiếu, trụ cột ột gia tộc lớn, bảo vệ cho Đại Dạ và gia đình hẳn, trở thành nam nhân thâm trầm nội liêm, không thích nói cười, như phụ thân hẳn giờ phút này. Khi đó hẳn đã không còn nhớ được lúc này, kỷ ức khi còn trẻ cùng thiếu nữ nhỏ hẳn từng yêu mến, đều đã bị hẳn dịu dàng chôn giấu thật sâu xuống tận đáy lòng. Mặc dù phủ Trần Nam vương trăm năm không thay đổi, thế nhưng, bất kể hẳn hoài niệm thế nào, trong viện luôn là một ánh trăng tròn sáng giữa trời đêm. Cũng không còn cảm giác gió mát mềm mại phất qua mặt như lúc này. Đây là lần vui mừng tột độ trong đời hẳn.

**

Lúc phụ tử Kỷ gia tán gẫu trong viện, Tần Tang cũng đã trở lại cung.

Đường đến Thiên Mật điện ngoằn ngoèo sâu thẳm, hai bên trồng đầy một loại cây nhỏ có màu giống như thánh hoa Thiên Mật, Tần Tang đi chậm rãi. Qua một đoạn hành lang gấp khúc, một loạt tiếng vang bịch bịch rầm rầm trong bụi hoa nhẹ vang, khoe miệng Tần Tang cong lên, tiện tay ngắt một cánh hoa.

“Bụp” một tiếng, cánh hoa được nội lực rót vào như đao cắt vỡ bụi hoa, người mai phục bên trong phát ra một tiếng “Ai ui” ảo não, từ bụi hoa mạnh mẽ lăn ra ngoài.

Tần Tang hơi nhún người trước người nọ, cười lúm đồng tiền như hoa: “Thỉnh an Lục điện hạ.”

Nhưng hiển nhiên Mộ Dung Tổng không an nổi, hặn hặn gỡ cánh hoa trên trán, hấn xoa trán, híp đôi mắt đẹp, tỏ vẻ cao ngạo khinh thường hỏi: “Tần Tang! Người lại có chủ ý quý quái gì? Lại muốn làm chuyện xấu gì?”

Đôi mắt đẹp của Tần Tang rung động, giọng nói lại mềm mại, mê hoặc hỏi ngược lại: “Lục điện hạ đang nói gì vậy? Ta đã từng làm. chuyện xấu gì?”

Giọng nói của nàng có ám chỉ khiến người ta giận sôi! Lục hoàng tử điện hạ đỏ mặt, đến trước mặt nàng, cắn răng nghiêng lợi mang theo tức tối thua cuộc rống giận: “Người!”

“Lục điện hạ bớt giận, ” Tần Tang cắt đứt tức tối thua cuộc của hắn, “Tức giận hại thân.”

Mộ Dung Tổng sừng sốt. không phải tức giận hại gan sao? Liên quan gì đến thân? Làm việc kia mới hại thân biết không? hấn chợt tỉnh ngộ, tiếp sau liền giận tím mặt, dậm chân chỉ về phía nàng rống giận: “Hôm đó ta bị hạ độc mới. bình thường ta. Ta không hư thân! Ta. Người!”

Thiên Mật sứ nháy đôi mắt đẹp, cố làm ra vẻ vô tội nhìn hắn, còn hỏi: “Lục điện hạ nói việc hôm đó? Bị hạ độc gì? Ta người gì hả?”

Mộ Dung Tổng bắt quả cũng chỉ là tiểu nam hài, chưa rõ việc đời, đối mặt với Thiên Mật sứ xinh đẹp giỏi cư xử, sao hắn có thể nói lại? Vô cùng tức giận, hấn trực tiếp rút gương nhỏ từ bên hông, ra vẻ muốn chém nàng!

Tần Tang đánh không lại Trần Ngộ Bạch, một ‘Lục công chúa’ nàng dọn dẹp là chuyện nhỏ, nhẹ nhàng hai chiêu liền ép hắn lui vào góc, đoạt cái gương nhỏ gác trên cổ của hắn.

Mộ Dung Tổng không sợ nàng, còn lớn tiếng kêu la: “Người chém đi! Người chém đi! Người chém ta thử xem!”

“Lục điện hạ nói đùa, thân phận Lục điện hạ cao quý, sao Tần Tang dám?” Thiên Mật sứ sắc đẹp khuynh thành cười vô cùng dịu dàng, dời cái gương xinh đẹp lại sắc bén lên, đặt trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn lại xinh đẹp hơn hoa của hắn, “Bất quá người trăm phương ngàn kế gây sự với ta như vậy, cuối cùng ta vẫn phải dạy dỗ người một chút, để người vừa nhìn thấy liền nhớ đến, cũng không dám trêu chọc ta nữa —— nên khắc trên mặt người chữ gì nhỉ? Sáu chữ ‘Tự làm bậy không thể sống’ thì thế nào?”

Mộ Dung Tổng phỏng đoán ở trong cung nàng không thể chém chết mình, nhưng người Thiên Mật là kẻ điên! Khắc chữ gì đó, là có thể làm thật! “. Cái đó. Cái chữ ‘nghiệt (làm bậy)’ đó nhiều nét lắm, lỡ như viết sai không lau được, coi như hết!”

“Người nghĩ người người đều giống như người, không chăm học, nửa tháng chọc giận năm Lão sư.” Tần Tang cười ra tiếng, cái gương lạnh như băng vỗ vỗ lên mặt hắn, vô sỉ cười nói: “Lúc Lục điện hạ giả bộ ngu xuẩn như vậy vẫn luôn đáng yêu nhất!”

Nàng vừa nói vừa thu gương về, Mộ Dung Tổng thở phào một hơi. Cảm thấy thật không có mặt mũi, vẫn cố làm ra vẻ hù dọa nói với nàng một câu: “Chuyện hôm đó người không được phép nói cho bất cứ kẻ nào! Nếu không —— nhị ca ta sẽ ra mặt cho ta!”

Tần Tang thưởng thức cái gương nạm đầy kim cương đắt tiền trong tay, ngạo mạn cười nói: “không biết Nhị hoàng tử điện hạ có cao chiêu gì? Đáng cho ta nghe đã sợ mất mặt?”

Vừa nhắc tới cái này, Mộ Dung Tổng lại chắc thắng. hần dương dương đắc ý cười: “Nhị ca ta là bạn tốt tâm giao của Lý Vi Nhiên —— Tần Tang, người theo đuổi nam nhân theo đuổi đến cả vô lâm đều biết, cũng không ngại mất mặt sao?”

hần đang cười đắc ý, chợt bên tai “rắc” một tiếng, ghé mắt nhìn lại, cái gương đã chém vào cách hần mặt không tới một nắm tay, ghim trên cây cột, dư chấn của cán gương tự rung động không ngừng. Mộ Dung Tổng bị hù dọa gương khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt trợn to ngập nước, hoảng sợ nhìn Thiên Mật sứ áo tím mặt đầy vô tội.

“Mộ Dung Tổng, người không cần gấp gáp chọc ta, ta chơi với người mà. Người dám làm những chuyện kia đụng đến Đại hoàng tử —— người bên cạnh ta, ta chưa chắc sẽ làm gì, người chọc tới ta, ta có thể càng đáng sợ hơn hần.” Tần Tang cười rất nhạt, giọng nói lạnh như băng.

Đại hoàng tử là con trai lớn Mộ Dung Lỗi của hoàng đế, mẫu phi hần là người Thiên Mật, Mộ Dung Tổng lên gọi hần “Đại diên khùng”. Cả hoàng cung thậm chí cả thiên hạ này, ngay cả nhân vật cỡ như Quốc sư đại nhân mà dám hăm hại hần, Mộ Dung Lỗi cũng thật sự tự mình ra tay, bóp hần cho đến chết.

“” Trong lòng Lục hoàng tử lệ rơi đầy mặt. hần chỉ muốn uy hiếp nữ nhân này một chút, là chớ nói ra chuyện hôm đó trong Triều Dương điện, nhưng tại sao lại bị nàng uy hiếp ngược? Hơn nữa còn bị uy hiếp rất đáng sợ!

thật hối hận hôm nay cứ như vậy một người một ngựa đến tìm nàng! Nhưng thua người không thua trận, mặc dù mất hết mặt mũi còn bị người uy hiếp, Lục hoàng tử điện hạ cũng chưa quên mình tới làm gì: “VẬY. Vậy người bảo đảm! Chuyện hôm đó người không nói với bất cứ kẻ nào! Ta cũng không tìm Lý Vi Nhiên gây phiền toái!”

Tần Tang đã không còn kiên nhẫn trêu chọc chơi đùa với hần, ánh mắt cố ý quét qua hạ thân hần, cười vô cùng khinh bỉ. “Lục điện hạ. có gì tốt để mà nói đây?”

Nàng lưu lại một tiếng cười lạnh, xoay người đi xa. Mộ Dung Tổng như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

Hồi lâu Lục hoàng tử điện hạ mới phản ứng được, giận điên cuồng, ở sau lưng nàng rống to: “Tại sao không có? Ta có! rõ ràng ta có!”

21. Chương 21

Edit: Lam Phượng Hoàng

Xử lý xong Lục hoàng tử điện hạ ngày thơ, Tần Tang trở lại điện Thiên Mật.

Thái hậu Đoan Mật đang tựa trên giường mỹ nhân, ngắm bụi cây Thiên tàng Đồ mi (Lau trắng ngàn tầng) hôm qua hoàng đế sai người đưa tới. Lúc còn trẻ dung mạo Thái hậu Đoan Mật khuynh thiên hạ, vì bà mà suýt chút nữa lão hoàng đế đã không cần đến giang sơn. Hôm nay mặc dù tuổi của bà đã hơn năm mươi, nhìn vẫn xinh đẹp tựa như phụ nhân hơn ba mươi tuổi, bà vuốt cánh hoa của bụi cây Lau trắng trong chậu cười tủm tỉm, nhất thời quốc sắc thiên hương cũng không bằng.

“Người đã về, quốc sư tiếp chỉ chứ?” Cả giọng nói cũng vẫn mê hoặc êm tai.

Tần Tang ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hành lễ xong mới thấp giọng trả lời bà: “Quốc sư đại nhân sớm đã đoán được ý chỉ của hoàng thượng, nô tỳ còn chưa lấy thánh chỉ của Thái hậu nương nương ra tuyên đọc, hần đã đoán được ý của nô tỳ.”

Thái hậu Đoan Mật nghe vậy, ngón tay vuốt cánh hoa hơi chậm lại, nhưng cũng không tức giận, thậm chí nụ cười còn xinh đẹp hơn. Ngón tay ngọc nhỏ và dài vuốt cánh hoa mềm mại, bà nhẹ giọng nói: “nói như thế, sợ rằng Lệnh bài Chu Tước đã xuất hiện. Mặc dù không có trong tay hoàng đế, cũng ở trong tay người hần tin nhiệm.”

“Phía Quốc sư, trước mắt nên làm thế nào?”

“Trần Ngộ Bạch kia là khối xương cứng chúng ta không gãy được, vậy thì tạm thời cứ để thế đi, chỉ cần hần nghe lệnh của hoàng đế, khối Lệnh bài Huyền Vũ kia có một ngày sẽ đến tay ai gia.” Đoan Mật cười lạnh lùng, “Trước mắt, chủ yếu chúng ta sẽ đối phó phủ Trần Nam Vương. Trận chinh Tây đó, tuyệt không thể để Kỷ gia chiếm tiện nghi.”

Tần Tang thấp giọng đáp một tiếng “Dạ”, “Xin nghe Thái hậu nương nương dặn dò.”

Trong điện an tĩnh hồi lâu, Thái hậu Đoan Mật thưởng thức bụi cây Lau trắng kia đủ rồi, ngón tay nhỏ nhắn ngắt đứt, đầu ngón tay vùn về đùa bốn đóa hoa. Bà nhìn người quỳ trên đất, cười nói như nói việc nhà: “Bộ dạng Đại hoàng tử gần đây càng ngày càng khác thường, người rảnh rỗi thì đến thăm hần. Chớ phí thời gian đấu với Tiểu Lục, cái loại tiểu hài tử đó, có gì vui mà đùa.”

Chuyện mới xảy ra trước khi vào cửa, bà đã biết rõ ràng như vậy, Tần Tang đề nén ý lạnh dâng lên trong tim, thấp giọng cung kính đáp: “Hai ngày tới chính là ngày đưa thuốc cho Đại hoàng tử, nô tỳ sẽ cố hết sức khuyên ngài ấy.”

“Aizz. thật ra thì ai gia cũng biết, ai khuyên hần cũng vậy thôi. một Cố Minh Châu, đã hủy hoại hần.” Thái hậu Đoan Mật tiếc hận không ngừng than thở, “Sớm biết như thế, ban đầu thật không nên mang tỳ muội các nàng vào cung. Tần Tang, người cũng đừng học Cố Minh Châu, vì chuyện tư tình nhỏ nhỏ, mà không quan tâm đến kế hoạch lớn của tộc Thiên Mật.”

Giọng bà dịu dàng thân thiết, Tần Tang không chút nào dám khinh thường, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Lý Vi Nhiên cầm Lệnh bài Kỳ Lân trong tay, lại là minh chủ vô lâm, nô tỳ với hần chỉ là hư tình giả ý, bất quá là vì muốn mượn hần, kính xin Thái hậu nương nương minh giám!”

“Ừ, ai gia tin người. Hôm nay chúng ta chỉ thiếu bốn lệnh bài Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, là có thể trở lại thánh địa. Tần Tang, cha mẹ người cũng chôn thân nơi đó, đã nhiều năm, người đã trưởng thành, nhất định người cũng rất muốn trở về thấp nén hương cho bọn họ?”

“Phải Thần nhất định sẽ đem hết toàn lực, vì tộc Thiên Mật chết cũng không từ.” Thánh nữ Thiên Mật cúi lạy, trán chạm xuống nền đất sáng vàng lạnh như băng, giọng của nàng nhẹ mà u ám.

Thái hậu Đoan Mật cầm hoa tươi trong tay ném qua một bên, nhìn Thiên Mật sứ quỳ trên đất, hài lòng cong khóe miệng.

**

Quốc sư Đại Dạ là một tồn tại siêu nhiên, ở thế giới mà thiên thần thượng cổ đều đã là truyền thuyết xa xôi này, Quốc sư đại nhân chính là thần của ngàn vạn con dân. Nhiều lần đảm nhiệm chức Quốc sư nắm giữ Lệnh bài Huyền Vũ, bảo hộ chính là thiên hạ của Đại Dạ, cho nên có lúc ngay cả hoàng quyền cũng không thể hoàn toàn khống chế quốc sư. Kể từ khi Trần Ngộ Bạch kế nhiệm Quốc sư tới nay, trừ Tế Tự (lễ cúng bái thần linh) cầu chúc cần thiết, Quốc sư đại nhân lạnh như tiền gián trần - ngay cả lâm triều mỗi ngày cũng không lộ diện, có lúc hoàng đế gặp hiện tượng thiên văn khó hiểu, lại ngay lúc Quốc sư đại nhân không muốn ra khỏi cửa, hoàng đế còn phải tự mình chạy tới phủ Quốc sư để hỏi.

Quốc sư như thế, vương hầu trong triều muốn cầu hần đoán mệnh hoặc bốc quẻ, chính là khó như lên trời.

Sở Thượng Thư vì thế mà khổ não không thôi.

Sở Thượng Thư khổ não là vì: lúc còn trẻ công thành danh toại, duy chỉ là cưới hơn mười thê thiếp cũng không sanh được nhi tử, lúc đó hần cầu xin lão quốc sư. Lão quốc sư bấm tay tính toán, nói hần không có nhi tử thì tốt hơn, khuyên hần đừng quá cưỡng cầu. Sở Thượng Thư mặc kệ —— hần hăng hái cố gắng lên làm quan lớn, gây dựng một gia nghiệp lớn, không có con trai thừa kế thì phải làm sao? Lão quốc sư hiền hòa mềm lòng, bị hần liêu chết cầu xin một trận. Mùa xuân năm sau, quả nhiên Sở Thượng Thư liền ôm con trai mập mạp, vui vẻ cười toe toét, đưa hoàng phi vàng và tám mươi tám chiếc xe tạ lễ. Lão Quốc sư đại nhân lại không nhận, nói: “Đứa con này là do người cưỡng cầu, là tai họa, sau này sẽ không có nhân duyên, càng sai càng có họa.” Sở Thượng Thư vừa nghe, vội vàng cầu xin lão quốc sư thay đổi bất tự cho con trai bảo bối. Lão quốc sư thở dài nói: “Mười tám tuổi hần sẽ có một kiếp nạn, nếu có thể qua được, đến lúc đó hãy đổi bất tự, hoặc chỉ đành trông cậy vào bạn bè thân thích gần nhất.”

Từ đó Sở Thượng Thư nơm nớp lo sợ nuôi con trai bảo bối Sở Hạo Nhiên, ngày ngày mong đợi hần mười tám tuổi.

Nay Sở Hạo Nhiên đã bình an trưởng thành, hơn nữa đáng đáp thật anh tuấn lỗi lạc, phóng khoáng phi phạm. Sở Thượng Thư nhớ lời dặn của lão quốc sư, từ nhỏ liền quyết định hôn sự cho hần, từ khi hần tám tuổi đến mười tám tuổi, tổng cộng đã sắp xếp cho hần mười hôn sự, đối phương từ tiểu thư nhà giàu danh gia vọng tộc ở kinh thành đến con gái rượu có bát tự cứng rắn ở nông thôn xa xôi, đều không ngoại lệ là mới vừa đính hôn liền sinh bệnh nặng hoặc bất ngờ chết đi.

Ngay cả nha đầu trong viện Sở Hạo Nhiên, cho dù hần kéo tay một chút hay chỉ nói thêm với các nàng vài lời, liền có thể khắc người ta lập tức chết yểu tại chỗ.

Sở công tử phóng khoáng anh tuấn bị một lần lại một lần máu chảy đầm đìa đã kích, cả ngày u buồn đóng cửa không ra khỏi phòng, chỉ có thể ở nhà đọc tiểu thuyết (thoại bản: tiểu thuyết Bạch thoại), sáng tác thơ giải oán.

thật vất vả, hôm nay Sở Hạo Nhiên tròn mười tám tuổi! Nhưng lão quốc sư đã quy tiên nhiều năm, Quốc sư đại nhân mới nhậm chức lại cao ngạo khó gặp, ngay cả Sở Thượng Thư đưa lễ tặng người cũng không sờ tới, cuối cùng bây giờ hết cách, khóc quỳ cầu xin hoàng đế, Trần Ngộ Bạch mới miễn cưỡng đồng ý gặp hần một lần.

Trong Vạn Thiên đường, Sở Thượng Thư mới vừa nói ra, quốc sư đại nhân trẻ tuổi liền lạnh lùng cự tuyệt.

Sở Thượng Thư trương nét mặt già nua đau khổ cầu khẩn: “. Ngay cả người phục vụ bên cạnh khuyến tử cũng chỉ có thể là gã sai vặt, chắc rằng hương khói Sở gia sẽ đứt đoạn, Quốc sư đại nhân không thể thấy chết mà không cứu!”

“Hương khói Sở gia vốn nên đứt đoạn ở đời của Sở Thượng Thư.” Trần Ngộ Bạch không hề lay chuyển.

Ngày sinh tháng đẻ mang theo số mệnh, cưỡng ép thay đổi mệnh trời, thiệt hại chính là tuổi thọ của Trần Ngộ Bạch hần, sao hần có thể đồng ý?

Sở Hạo Nhiên ở bên càng nghe càng căm giận! Từ nhỏ hần được chăm chút cưng chiều, tính khí công tử, sao có thể nhìn Quốc sư đại nhân mặt lạnh này, căm giận nói: “Cha! Sao cha phải làm khó Quốc sư đại nhân! Con tình nguyện cả đời này không cưới vợ, cũng chẳng có gì đáng ngại!”

Sở Thượng Thư tức giận vỗ bàn: “nói hưu nói vượn gì chứ! Cút ra ngoài cho ta!”

Sở Hạo Nhiên giận dữ nhìn Quốc sư đại nhân một cái, “soạt” một tiếng mở bung quạt giấy, sải bước ngẩng đầu đi ra ngoài.

**

Tâm tư Sở công tử khó yên, buồn bực thông thả bước đi, tùy tiện đi vào một khu vườn.

Nghĩ rằng từ nhỏ hần muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, con trai độc nhất của phủ Thượng Thư, đáng đáp lại phóng khoáng anh tuấn, là một nhân tài, chính là có cuộc sống oanh oanh liệt liệt, là vai nam chính chết đi sống lại sống lại chết đi, nhưng mà. Nhưng mà hần chưa từng có nữ tử hần yêu! Những nữ tử con gái cứng xinh đẹp, đáng yêu, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, hoạt bát đáng yêu, dịu dàng hào phóng,. Ngay thời khắc hần yêu các nàng, các nàng liền, chết, đi! không có nữ chủ sao có thể trình diễn tình yêu? Sở công tử hết sức đau thương.

Cảnh sắc trong vườn hoa động lòng người, cây xanh biếc tỏa bóng râm, hoa tươi khắp chốn, đáng vẽ Sở Hạo Nhiên đau thương vì số mạng thể thảm của mình đi về phía một bụi cây thực được, đang đau buồn bước tới, chợt cách đó không xa có một giọng nói trong trẻo của nữ hài tử vang lên: “Này? Người là ai? Sao lại ở nơi này?”

Lời như thế chính là lời kịch kinh điển nhất trong cảnh nam nữ nhân vật chính gặp nhau, Sở Hạo Nhiên cực kỳ quen thuộc! (LPH: bạn này lậm tiểu thuyết rồi, hắc hắc) hần không dám tin, chân chờ, chậm rãi xoay người nhìn lại — hai gò má thiếu nữ nhỏ mặc quần lụa mỏng vàng nhạt ửng hồng, mặt như Phù Dung, vòng eo thắt tha, như liễu trong gió, nàng đứng giữa bụi hoa, thẳng lưng mà đứng, một đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm mình, ánh mắt thiếu nữ chớm yêu, quả thực khiến hần như mộng như mê.

“Tiểu sinh Hạo Nhiên, ” Sở công tử si ngốc đọc lời kịch trong tiểu thuyết, “không biết giai nhân ở chỗ này, đường đột rồi.”

Kỷ Tiểu Ly nghe được hoang mang không ngừng. Trong trăm họ có cái họ “Tiểu Thanh” sao? Đường đột. có ngọt không? (LPH: rồi, bó tay, sổ nho gặp cô ngốc)

Thấy đôi mắt đẹp của giai nhân thâm tình ngắm nhìn mình, Sở Hạo Nhiên không nhịn được vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của mình, “soạt” một cái mở bung quạt giấy, thoải mái hào phóng phe phẩy, dịu dàng hỏi: “không biết phương danh của cô nương, có thể chỉ giáo cho tại hạ hay không?”

Câu này Tiểu Ly hiểu được, cười híp mắt đáp: “Ta tên là Kỷ Tiểu Ly. Ta là đồ đệ của sư phụ, còn người?”

Sở công tử cười ngao nghễ, quạt giấy hăng say lay động: “Ta tên là Sở Hạo Nhiên, cha ta là Hộ bộ thượng thư, ta là con trai độc nhất trong nhà.” hắn vừa nói, thử dò xét phóng khoáng đến gần thêm hai bước. Thấy Tiểu Ly bình yên vô sự, lại không lui về phía sau ngẩng mặt ngã đập đầu vô cục đá mà chết, cũng không có trời trong xanh xuất hiện một tia sét giáng gãy nhánh cây đánh chết nàng, Sở Hạo Nhiên vui mừng không xiết lại đến gần thêm hai bước.

“Ta theo cha ta tới thăm Quốc sư đại nhân, không ngờ vô tình gặp được giai nhân, cuộc đời phù du, hữu duyên gặp nhau, thật là may mắn.” Sở công tử tình sâu tha thiết nhìn thiếu nữ nhỏ sống sờ sờ —— nàng còn sống! Trái tim của hắn nhảy loạn như con nai nhỏ, đã yêu người trước mắt: “cô nương trong sáng dễ thương như ngọc tuyết, đáng yêu động lòng người, trong cả vườn hoa tươi này càng làm lòng tại hạ say.”

Ngôn từ quá văn vẻ, Kỷ Tiểu Ly bên này còn chưa phản ứng kịp, lại đã làm mấy cây cối thành tinh vây xem không nhịn được rung động cất tiếng cười to “A ha ha ha ha ha ha ha ha”.

“Đây là mấy từ đáng ghê tởm trong sách mà A ha ha ha ha ha ha ha.” “hắn nói mấy từ mắc ói còn đi kèm với kỹ thuật diễn thật tốt nữa chứ A ha ha ha ha ha.” “Hắn là hắn chưa từng nhìn thấy ngọc và tuyết, ánh mắt của hắn chưa phát triển bằng cái đầu hắn ha ha ha ha ha.” “một trăm năm tu thành diện mạo xinh đẹp của ta cũng không sánh bằng tên ngu xuẩn làm say lòng người kia A ha ha ha ha ha.”

Từ nhỏ Kỷ Tiểu Ly lớn lên ở Kỷ phủ, thấy nam tử đều là vũ phu, cho dù Kỷ Tây trầm tĩnh Kỷ Nam văn nhã, cũng chưa từng nói mấy lời lịch sự buồn nôn như vậy, nàng nhất thời ngẩn người tại chỗ, còn chưa kịp hiểu rõ căn kẽ đây là lời ngon tiếng ngọt, bị cả vườn cười thật to một trận như vậy, nhất thời chút nhu mì gì cũng không còn.

“Các người đừng quá đáng nữa! Nghe lén người khác nói chuyện còn cười lớn tiếng như vậy!” Nàng giận dữ lớn tiếng khiển trách bốn phía.

Sở Hạo Nhiên tràn đầy thâm tình dịu dàng cười một tiếng, sửa lại lời nàng: “Nơi này chỉ có thiếng thổ than, sao lại có tiếng cười chứ, cô nương ngốc nghếch.”

22. Chương 22

Edit: Lam Phượng Hoàng

Sở Thượng Thư nói lời thiện ý tận lực cầu khẩn hồi lâu, hoàn toàn không có tiến triển. Quốc sư đại nhân trẻ tuổi của Đại Dã giống y như tin đồn, lạnh như tiên giáng trần, bất kể Thượng thư đại nhân hứa báo đáp bằng bao nhiêu lễ vật hay thâm tình, ngay cả một ánh mắt Quốc sư đại nhân cũng không thèm liếc qua.

Sở Thượng Thư thật đau lòng, thật tuyệt vọng.

đang đau lòng tuyệt vọng trầm mặc, giọng của Sở Hạo Nhiên lại vui vẻ mơ mộng từ xa truyền đến: “Cha! Cha! Cha mau nhìn xem nè!”

Sở công tử dắt thiếu nữ nhỏ tu tiên hào hứng đi vào. Nháy mắt, không khí trong sảnh chính Vạn Thiên biến đổi lớn.

Về mặt Quốc sư đại nhân vốn vẫn không thay đổi khẽ nâng ánh mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn u mê của thiếu nữ bên người Sở Hạo Nhiên. Môi mỏng của hắn mím chặt, trên mặt hiện lên một loại lạnh lẽo của băng tuyết ngàn năm. Hồi lâu, hắn chậm rãi buông ngón tay, nhẹ nhàng đặt nắp trà xuống.

Mà Sở Thượng Thư vừa rồi còn đau lòng tuyệt vọng, ánh mắt ngay khi rời khỏi nhà hắn dắt tay thiếu nữ, tiếp xúc thân cận bên người thiếu nữ —— liền sống lại! Nhìn xem! Mắt của nàng vẫn còn đang nháy! Đúng là vẫn còn sống! Aha ha ha ha ha ha ha. Sở Thượng Thư vui sướng phun ra hai dòng lệ già nua! Sở gia có hậu rồi!

“Quốc sư đại nhân!” Sở Thượng Thư cũng kích động không ngồi yên được, liền ôm quyền với người trước mặt, “Nha hoàn này có thể ——”

“Tiểu Ly, ” Trần Ngộ Bạch nhìn cũng không thèm nhìn ông ta, lạnh lùng nhìn chăm chăm thiếu nữ u mê bên người Sở công tử, “Tới đây!”

Sở Thượng Thư ngăn người, thấy cô gái kia quả nhiên ngoan ngoãn tránh thoát tay của nhi tử chạy về phía Quốc sư đại nhân, trong lòng ông ta trầm xuống, vội hỏi: “Xin hỏi Quốc sư đại nhân, vị cô nương này là?”

Trần Ngộ Bạch giơ tay đẩy thiếu nữ nhỏ vui vẻ chạy tới - ra sau người mình, giọng của hắn đã không thể chỉ dùng từ “lạnh” để hình dung, thực đã bốc lên dày đặc lạnh lẽo: “Nàng là đồ nhi của ta.” hắn nhìn chòng chọc Sở Hạo Nhiên vẫn đang dùng ánh mắt quán quýt si mê nhìn đồ đệ nhà hắn, trong nháy mắt Sở công tử bị ánh mắt lạnh kia trừng liền quên đi, vẻ mặt như mộng như mơ bể vụn.

Sở Thượng Thư là trọng thần của triều đình, dĩ nhiên ông biết chuyện hoàng đế hạ chỉ lệnh cho Quốc sư đại nhân thu nhận đồ đệ, nhất thời vui mừng, cao giọng nói: “Học trò yêu của Quốc sư đại nhân —— hẳn là tiểu thư của phủ Trấn Nam Vương?”

Kỷ Tiểu Ly còn chưa biết là xảy ra chuyện gì, cười híp mắt gật đầu với Sở Thượng Thư một cái, “Đúng vậy! Cha ta là Trấn Nam Vương!”

Về mặt Sở Hạo Nhiên lại bắt đầu mộng ảo: thì ra không phải là Công tử giàu sang vô tình gặp được nha đầu nghèo khổ, yêu thương quán quýt si mê mà thành quyến lữ (người một nhà) , mà là Con trai độc nhất của Thượng thư thành hôn với tiểu thư Vương Phủ, môn đăng hộ đối thành chim liền cánh ! Bối cảnh cũng có thể tăng thêm một bậc, áo trắng như tuyết tôn lên vẻ phong lưu hào phóng của hắn, dưới đài thoát nhìn nhất định càng thêm vừa lòng đẹp ý!

Sở Thượng Thư dùng loại ánh mắt hiền từ nhìn mẹ của cháu trai mình mà nhìn thiếu nữ nhỏ, cười dịu dàng nói: “Ta với phụ thân Trấn Nam Vương của con đều là quan, luôn luôn ngưỡng mộ oai phong dũng mãnh của ông ấy, không ngờ Trấn Nam Vương không chỉ dụng binh như thần, cũng có cách giáo dục con gái!”

Kỷ Tiểu Ly nào biết là có chuyện gì, có người lộ vẻ ôn hoà nói chuyện với nàng, nàng rất vui vẻ, vẫn cười híp mắt gật đầu.

Sở Hạo Nhiên đứng bên cạnh cha hắn, mặt đầy tình ý nhìn thiếu nữ nhỏ đang sống sờ sờ, mỗi một lần xác nhận nàng vẫn còn sống, hắn càng yêu nàng thêm một phần.

Sở Thượng Thư vừa nói mấy lời xã giao vui vẻ, trước mắt dường như đã nhìn thấy cháu trai mập mạp của Sở gia chạy đầy đất.

Ba người tự mình vui sướng, chỉ có Quốc sư đại nhân là sắc mặt càng lúc càng lạnh, ông tay áo lụa đen rộng lớn, che đầy nắm đấm càng bóp càng chặt.

Rốt cuộc Sở Thượng Thư cũng vui mừng nói xong, mang theo vẻ hớn hờ “Sở gia không cần lo lắng tuyệt hậu nữa.” mà cáo từ. Sở công tử phong lưu phóng khoáng, bước từng bước cẩn thận, lưu luyến đi theo cha hắn.

**

Cha con Sở gia vừa đi, sảnh chính Vạn Thiên an tĩnh lại.

Sư phụ không nói gì lẳng lặng ngồi đó một lúc lâu, Kỷ Tiểu Ly nhìn một hồi liền cực kỳ nhàm chán, bước tới trước mặt hắn hăng hái bừng bừng hỏi: “Sư phụ, hôm nay dạy ta cái gì?”

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch vốn như tuyết rơi ngàn dặm, trông mắt đen chăm chú nhìn nàng, không nói một lời.

Kỷ Tiểu Ly bị hắn nhìn chăm chăm mà sợ hãi, không biết tại sao hắn trưng ra vẻ mặt này, lại cảm thấy hình như hắn mất hứng, nàng rụt rè hỏi: “Sư phụ sao vậy ạ?”

Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, vẫn không đáp lời, cảm xúc trong trông mắt đen sâu thẳm thay đổi trong nháy mắt.

Kỷ Tiểu Ly sợ hãi, lấy can đảm đưa tay giật nhẹ ống tay áo của hắn, nhưng tay nàng chỉ mới vừa đụng phải lụa đen lạnh lẽo gợn sóng, liền bị một cổ lực đạo hất bay ra ngoài. Thiếu nữ nhỏ bay qua hơn nửa sảnh chính Vạn Thiên, cái mông chạm đất, té thê thê thắm thắm, đau mà ngồi dậy khóc ra tiếng.

Từ nhỏ nàng được vợ chồng Trần Nam Vương thương yêu, Kỷ Đông - Nam - Tây - Bắc cưng chiều, mặc dù ma ma trong viện công chúa nương nấng có lúc sẽ len lén đánh nàng, cũng chỉ âm thầm bấm hai cái, đẩy một cái, đây là lần đầu tiên nàng bị người đánh bay ra xa như vậy.

Ngay cả nói cũng không biết nói thế nào, đầu bị té mà trống rỗng, Kỷ Tiểu Ly ngồi trên đất ở cạnh cửa, lệ rơi đầy mặt, khóc hết sức đáng thương.

Trần Ngộ Bạch xa xa nhìn nàng khóc thút thít, vừa rồi tâm tình phức tạp náo động, lúc này lại có cảm giác đau giống như khi còn bé luyện võ mà bị thương, lại không muốn bị người biết được.

Tại sao lại như vậy? Hắn âm thầm khiếp sợ hỏi mình: nàng khóc, mắc mớ gì tới hắn? Vừa rồi là thế nào? Sở Hạo Nhiên dắt tay nàng, vì sao thiếu chút nữa hắn liền lấy nắp trà ném vào cánh tay đỏ của Sở Hạo Nhiên?

trên mặt Trần Ngộ Bạch lộ vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng thì đã sôi trào như muốn lật trời.

hắn không rành việc đời thì cũng biết, giờ phút này tâm tình của mình có liên quan đến điều gì. Có máu lạnh vô tình hơn nữa, giờ phút này Trần Ngộ Bạch không thừa nhận cũng không được: hắn đã động tâm.

Quốc sư trẻ tuổi không dám cũng không muốn nghĩ tiếp, chợt tức giận sôi trào, chăm chú nhìn ánh mắt thiếu nữ khóc thút thít, sát khí nổi lên bốn phía!

“Cút ra ngoài.” hắn lạnh lùng gầm lên.

Kỷ Tiểu Ly khóc ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt ngập nước viết đầy nghi ngờ, hoảng sợ, đau lòng. . . .

“Cút!” Trần Ngộ Bạch giống như bị ánh mắt kia đả thương, phất tay áo, một trận gió liền đánh ra, đẩy thiếu nữ nhỏ lăn một vòng lăn trốn ra xa hơn.

Kỷ Tiểu Ly lăn trên đất ngoài cửa, cửa trước mắt “rầm rầm” đóng lại, trên người nàng đau, trong lòng sợ hãi, không nhận được lên tiếng khóc lớn hơn.

**

Kể từ khi Kỷ Tiểu Ly tới phủ Quốc sư bá sư tu tiên, phủ Quốc sư trầm tĩnh thường xuyên có động tĩnh đất rung núi chuyển như vậy, lão quần gia và bọn hạ nhân cũng thấy nhưng không thể trách. Cho nên lúc Quốc sư đại nhân rống giận âm vang, quét sân cứ tiếp tục quét sân, tưới hoa cứ bình tĩnh tưới hoa, lão quần gia đang trông coi Tiểu Thiên lau lau một bộ chén trà bằng ngọc quý, tiếng chủ tử giận dữ vang dội khắp nhà, đầu ngón tay Tiểu Thiên cũng không run rẩy chút nào. Ở hành lang, con bồ câu “Ngu xuẩn” mập mập như gà chôn đầu nhỏ trong cánh, ngủ vừa ngọt ngào vừa an bình.

một lát sau, truyền đến tiếng khóc mơ hồ của thiếu nữ nhỏ. Cây chổi dừng lại, nước tưới lệch đi, Tiểu Thiên giật mình thiếu chút nữa đánh rơi chén trà bằng ngọc trong tay! “Ngu xuẩn” chợt ngẩng đầu, không dám tin “grù grù” hai tiếng.

Lão quần gia lòng như lửa đốt vội vã chạy tới sảnh chính Vạn Thiên.

Cửa lớn của sảnh chính Vạn Thiên đóng chặt, khí lạnh nồng đậm đang tràn ra từ trong khe cửa, lão quần gia đến gần mà sợ run cả người, vội vàng gọi Tiểu Thiên tiến lên đỡ người đang khóc lớn trên đất trước cửa đây. “Sao thế này?” Lão quần gia không ngừng hoảng hốt hỏi thiếu nữ nhỏ.

Mặt Kỷ Tiểu Ly đầy nước mắt, thút tha thút thít: “Sư phụ. Sư phụ hấn. Hu hu hu.” Mặc dù nàng luôn luôn làm mấy chuyện khiến người ta không thể không tức giận, nhưng cũng thật vui vẻ, khiến người ta nhìn nàng không tự chủ được luôn cứ vui vẻ, giờ lại khóc đáng thương như vậy, từng tiếng “Sư phụ” thê thảm khổ sở, gọi mà khiến lão quần gia nhớ lại năm đó lúc lão Quốc sư đại nhân qua đời — khi đó tiểu chủ tử mới hơn mười tuổi, ở trước linh đường không ngủ không nghỉ canh giữ năm ngày sáu đêm, một giọt lệ cũng không rơi, đến hôm đưa tang, lúc rạng sáng, nhịn nhiều ngày như vậy bỗng hạ nhân buồn ngủ rồi rít, ngay cả lão cũng không chịu nổi, trong cơn bối rối nghe được một tiếng “Sư phụ” cực trầm, lão lặng lẽ nhìn qua: thiếu niên gầy gò, cả người là áo tang, bên hông đeo lệnh bài huyền thiết nặng nề, tay vịn quan tài cao lớn, trán tựa lên trên, chậm rãi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Từ đó về sau tiểu chủ tử chỉ mặc áo đen. Lão cũng không còn nhìn thấy tiểu chủ tử lộ ra nụ cười thật lòng.

Lão quần gia nhớ đến những thứ này, trong lòng đau xót, trong lúc nhất thời nước mắt già nua chảy tràn.

Tiểu Thiên bị nước mắt của Kỷ Tiểu Ly dọa sợ không nhẹ, nhẹ giọng khuyên nàng một lát, đang lo sợ không yên, không biết nên làm sao cho phải, vừa quay đầu lại thấy lão quần gia cũng rơi lệ đầy mặt, tiểu đồng còn nhỏ tuổi, nhìn người này một chút nhìn người kia một lát, cũng meo meo khóc theo.

Cửa lớn sảnh chính Vạn Thiên đóng chặt, ngoài cửa khóc lóc không ngừng, trong cửa yên tĩnh không tiếng động.

**

Kể từ hôm đó, Trần Ngộ Bạch không chịu gặp Kỷ Tiểu Ly.

Hai ngày đầu Kỷ Tiểu Ly tức giận hấn đánh bay mình, nhưng tức giận hai ngày rồi nàng quên luôn, lại bắt đầu chạy tới chạy lui kiếm việc chơi đùa, còn không so đo hiềm khích lúc trước chạy đi tìm sư phụ nhà nàng luyện công tu tiên. Nhưng sư phụ nhà nàng căn bản không muốn gặp nàng.

Đúng, Trần Ngộ Bạch không muốn gặp nàng, ngay cả tiểu đồng bên mình cũng không dùng, chỉ lo bày trận pháp trước sau Quan Tinh lâu, khiến nàng đi lòng vòng bên trong đến giữa trưa cũng không ra ngoài được.

Nàng mệt mỏi ngồi bệt dưới đất, Tiểu Thiên nhớ khẩu quyết nhảy qua người nàng, trong tay nâng khay trà, sợ quên khẩu quyết sẽ giống như nàng không ra ngoài được, tiểu đồng đọc lầm bầm, mắt nhìn thẳng. Kỷ Tiểu Ly nhanh nhay nghĩ ra, bò dậy nhắm mắt theo đuôi đi theo hấn, nhưng thấy hấn thuận lợi đi tới hành lang đẩy cửa mà vào, trước mắt nàng lại tối sầm đụng vào gốc cây to.

Tiểu Thiên quay đầu đồng tình nhìn nàng một cái, không thể làm gì nhẹ bước vào Quan Tinh lâu.

Trong Quan Tinh lâu hơi lạnh, vừa đi vào tựa như mùa hè mà đặt mấy khối băng, lạnh lẽo từng đợt. Tiểu Thiên ổn định hô hấp, cẩn thận đặt khay trà lên bàn, nhẹ giọng hỏi: “Đại nhân có muốn dùng chút điểm tâm hay không?”

Mặt của người cầm cuốn sách lạnh như băng, khẽ lắc đầu.

Tiểu Thiên nhớ tới lời dạy của lão quần gia, lấy can đảm tiếp tục hỏi: “VẬY. Có muốn đưa cho Tiểu Ly cô nương chút điểm tâm hay không? Nàng bị vây trong trận vài canh giờ rồi.”

“Người dẫn nàng đi đi. không cho nàng trở lại.”

Tiểu Thiên trầm lặng, cẩn thận nói: “Tiểu Ly cô nương nói, ngài không chịu gặp nàng, nàng tình nguyện bị vây trong trận. nói là ‘một ngày là thầy, cả đời là cha’.” một quyển sách đập tới, tiểu đồng nhỏ bị hù dọa lập tức cầm miệng.

“VẬY thì chớ có ngăn nàng, để nàng đi tìm chết!” Người cả đời là cha rống giận, sắc mặt càng dọa người hơn.

Tiểu đồng nhỏ không biết mình nói sai cái gì, cũng không dám nhiều lời nữa, cất cuốn sách xong liền yên lặng đi ra ngoài.

“Gi?” Sau khi hấn mở cửa liền giật mình, đứng đó lảo lảo lảo lảo lảo lảo lảo: “Tiểu Ly cô nương bò lên cây làm gì? Mất trận (lối ra, điểm mấu chốt của trận pháp) không có ở trên cây.”

Lời vừa dứt thì gió lạnh vù vù nổi lên bên cạnh, tiểu đồng rút đầu lui về phía sau nhìn lại, người vừa rồi còn ở trên giường đã phi thân, một bóng đen như mũi tên từ trên lầu lao xuống.

Khoảng không mới yên tĩnh được mấy ngày của phủ quốc sư lại vang lên tiếng hô giận dữ của Quốc sư đại nhân: “Kỷ Tiểu Ly! không được phép nhảy!”

23. Chương 23

Edit: Lam Phượng Hoàng

Chậm rồi.

Kỷ Tiểu Ly ra sức bò lên cây cao nhất, nhắm mắt lại tung người rơi xuống. Bên tai là tiếng gió vù vù, trong lòng nàng lớn tiếng gọi “Sư phụ”.

Quả nhiên! Nàng chỉ gọi hai lần, thân thể rơi xuống chợt nhẹ, đã bị người chặn ngang ôm lấy, Kỷ Tiểu Ly mở mắt ra, cao hứng gọi lớn: “Sư phụ!”

Mặt sư phụ nhà nàng đen cũng sắp giống màu với y phục trên người, vừa chạm đất liền giơ tay ném nàng ra ngoài.

Kỷ Tiểu Ly uốn thắt lưng trên không, mượn lực đổi trọng tâm lật người lại, nhẹ nhàng linh hoạt rơi lên mặt đất — đây là điều mấy ngày trước sư phụ mới vừa dạy nàng.

Người không bị thương chút nào đắc ý đứng dậy, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn dương dương tự đắc nói: “Sư phụ dạy quả nhiên đều đúng!”

Trần Ngộ Bạch đứng dưới tàng cây, lực phủ ngũ tạng hơi đau đớn, một nửa là do vừa rồi vận khí quá nhanh, một nửa là bị nàng chọc tức, “Kỷ Tiểu Ly! Người không sợ ngã chết thật sao?!” hấn cắn răng nghiến lợi nói.

Kỷ Tiểu Ly kỳ quái nhìn hấn một cái, giọng nói cực kỳ chắc chắn, giống như mặt trời mỗi ngày đều sẽ dâng lên: “Tại sao lại ngã chết? Sư phụ sẽ đỡ được ta mà!”

Ta biết cao như vậy rất nguy hiểm, ta rất sợ! Nhưng mà. còn có người nha. không phải sao?

Mặt trời xuyên qua bóng râm tạo thành những điểm sáng sắc sỡ, gương mặt tuấn tú mê luyến ngàn vạn thiếu nữ khuê các ở Kinh thành ngập trong ánh sáng sắc sỡ, ánh mắt phức tạp khó tả. hấn lộ vẻ kiêu ngạo như vậy, Kỷ Tiểu Ly cũng không nhẫn tâm, chủ động hòa thuận nói: “Sư phụ không nên tức giận, ta cũng không tức giận.”

Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, lẳng lặng hỏi nàng: “Người không tức giận?”

“Ừ!” Kỷ Tiểu Ly gật đầu một cái, cười híp mắt.

“Nếu lần sau ta lại đánh người?” Trần Ngộ Bạch hỏi.

Về mặt của nàng có chút khó xử: “Cái đó. lúc ấy chắc ta có thể sẽ tức giận. Quá đau.”

Ánh mắt lạnh như băng tuyết ngàn năm, khóa nàng thật chặt, giọng Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng mà lạnh lẽo: “Sau đó thì sao? Hết đau người sẽ không tức giận, hoàn toàn quên mất chuyện này, có đúng không?”

Thiếu nữ nhỏ không cảm thấy có gì không đúng, gật đầu một cái. Mối Trần Ngộ Bạch dâng lên nụ cười lạnh lùng: “Ta nên sớm hiểu. Từ lúc người đến bên cạnh ta, chẳng qua người chỉ tới để tu tiên, sư phụ là ai. cần bản không quan trọng. ”

Lời này. Cho dù Kỷ Tiểu Ly nhìn ra được là hấn mất hứng, nhưng lời này quả thực không sai!

“Cho nên chỉ chốc lát người liền quên, thật vui vẻ, ai đối xử với người thế nào, tốt hay không, thật ra thì cần bản người cũng không quan tâm.” Trần Ngộ Bạch cười rất lạnh lùng rất châm chọc, “Ai người cũng không quan tâm.”

Thế gian với nàng mà nói chẳng qua chỉ là tạm thời lưu lại, không cần phải tiêu phí tâm tư, Trần Ngộ Bạch hấn đối với nàng mà nói không khác gì những ma ma trong viện công chúa Diễm Dương, sau này nàng sẽ không nhớ, vì vậy không cần phải ghi hận. Thế gian cũng nói Quốc sư đại nhân máu lạnh vô tình, nhưng vì cái gì mà mấy ngày nay người máu lạnh vô tình này ngay cả trong mộng cũng hối tiếc đã ra tay đánh nàng, người lúc ấy bị đánh lớn tiếng kêu khóc cũng đã không còn tức giận rồi đó thôi?

Trái tim mà cả Đại Dạ quốc đều cho là làm bằng sắt đá ngày đêm đều khó an, mà lòng của nàng. rốt cục là làm bằng gì?

“Người về nhà đi, ta cho người nghỉ mười ngày.” Trần Ngộ Bạch im lặng hồi lâu, ánh mắt trầm trầm nói, “Mười ngày sau, nếu người còn muốn đến. vẫn có thể đến, người phải người báo cho ta biết, tự ta sẽ phái người đến đón người. Nếu người không muốn đến. một màn thầy trò này của chúng ta, xem như đã hết.”

Kỷ Tiểu Ly ngây người, nàng không hiểu sư phụ có ý gì? Sao có thể không quan tâm? Ai đối tốt với nàng nàng đều nhớ: phụ thân mẫu thân từ nhỏ chăm sóc nuôi dưỡng nàng, Kỷ Đông Nam Tây Bắc mang nàng đi chơi, điểm tâm ăn không hết trong viện công chúa nương nương, mỗi tháng một lần Tần Tang tỷ tỷ đến thăm, lão quản gia cùng Tiểu Thiên. Còn có sư phụ, mặc dù cả ngày trượng khuôn mặt mất hứng, nhưng sư phụ dạy nàng khinh công và tiên pháp, từ trên cây cao như vậy nàng nhảy xuống cũng không ngã chết! Về phần những người đối với nàng không tốt, ví như ma ma trong viện công chúa nương nương có lúc cũng đánh nàng, nàng không chơi gần bà ấy là được. Sao mới được coi là “Quan tâm” đây? Ném Phích Lịch đạn lên mặt các bà ấy có được coi là quan tâm không?

Kỷ Tiểu Ly cố gắng biểu đạt “Quan tâm” của mình cho hấn biết: “Như vậy đi: lần sau sư phụ lại đánh ta, ta sẽ dùng Phích Lịch đạn ném sư phụ!” Như vậy đủ quan tâm chưa?!

Vốn còn lộ vẻ khó hiểu nhìn nàng, Quốc sư đại nhân tối mặt xoay người bỏ đi.

“Sư phụ!” Kỷ Tiểu Ly khập khiễng đuổi theo phía sau hấn.

“Chặt cái cây đó đi!” thật vội vã lão quản gia mới chạy tới bên cạnh, Quốc sư đại nhân lại lạnh mặt dặn dò. Sau lưng, thiếu nữ nhỏ hô một tiếng “Sư phụ”, cuối cùng trái tim hấn chìm xuống. Dưới chân chợt dừng lại, hấn cất giọng lạnh lùng nói với người đuổi theo sau lưng hấn: “Kỷ Tiểu Ly, nếu người còn dám bò lên trên cây nhảy xuống, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện, người sẽ ngã chết!”

nói xong vốn nên ngênh ngang rời đi, nhưng hồi lâu đợi không được thiếu nữ nhỏ trả lời, hấn cắn răng xoay người, ánh mắt như điện, “Nghe rõ chưa?! Thu hồi tiên thuật! Sau này không cho leo cây! Nghe có hiểu không?!”

“Hiểu. đã hiểu!” Kỷ Tiểu Ly bị hấn hù dọa không dám tiến lên, lắp bắp vội trả lời.

Bóng dáng sư phụ đại nhân thân chợt biến mất tầm. Lão quản gia lắc đầu gọi người cùng chặt gốc cây đại thụ không may kia. Kỷ Tiểu Ly mất mác nghĩ: không thể leo cây nữa, thật đáng tiếc. leo tường còn phải mang theo cái thang, thật phiền phức!

**

Tiểu Ly chợt trở lại, còn nói muốn ở trong nhà ở mười ngày, cả nhà trừ viện của công chúa Diễm Dương, đều hân hoan không dứt.

Trần Nam Vương phi vốn lo lắng nha đầu này gây họa bị đuổi về, nhưng phủ Quốc sư phái lão quản gia tự mình đưa nàng trở lại, còn mang đến một xe hoa cỗ quý báu đưa cho phủ Trần Nam Vương. Phủ Quốc sư thanh cao khó bầu vút, phô trương như vậy là chưa từng có, Vương Phi vui không ngừng được.

“Xem ra Quốc sư đại nhân rất thích Tiểu Ly nhà chúng ta!” Vương Phi ôm chặt đường nữ vui mừng nói.

Tiểu Ly chợt dạ cúi đầu không nói lời nào, mũi chân đóng đưa đóng đưa dưới váy lụa.

Cho đến khi dùng bữa nàng vẫn lộ vẻ không vui, Vương Phi thấy có điều không đúng, dịu dàng hỏi nàng: “Sao vậy? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị con không? Con muốn ăn cái gì?”

“không phải vậy.” Tiểu Ly để chén đĩa xuống, thở dài.

Vương Phi sai người thu dọn, nắm tay của nữ nhi, mang nàng qua một phía của phòng khách, dịu dàng hỏi tại sao nàng mất hứng. “Tiểu Ly của chúng ta lớn rồi, có tâm sự không thể nói với mẫu thân sao?”

Kỷ Tiểu Ly buồn buồn không vui lắc đầu, “không phải con mất hứng, là sư phụ. sư phụ của con mất hứng.”

Nàng kể lại ước hẹn mười ngày với Trần Ngộ Bạch cho Vương Phi nghe, ưu sầu nói: “Sư phụ còn thu hồi tiên pháp, sau này con muốn gặp hân còn phải mang cái thang bò lên tường.”

Nàng dùng từ kỳ quái còn nói năng ngập ngừng, sao Vương Phi hiểu đó là nói thật, chỉ cho là nha đầu này gây họa quá nhiều, rốt cục Quốc sư đại nhân không nhin được, đưa nàng về cảnh tỉnh mấy ngày. Vương Phi nhẹ giọng hỏi: “Nhất định là con lại náo loạn rất nhiều chuyện, phiền nhiễu Quốc sư đại nhân. Ta hỏi con: lần trước các ca ca đến thăm con, quay về nói con phá hủy rất nhiều hoa và cây cảnh quý giá trong phủ Quốc sư, có chuyện này không?”

Kỷ Tiểu Ly đành hoảng gật đầu một cái.

“Chả trách Quốc sư đại nhân cố ý tặng những thứ hoa cỏ kia tới, chắc là muốn ám chỉ điều đó.” Vương Phi thở dài, “Mẫu thân đã dạy con bao nhiêu lần, sao con còn ra ngoài nghịch ngợm như vậy?”

“Có một số việc cũng không phải là lỗi của con, có một bụi cây Lục La chơi với con, chơi chơi một hồi lại chết!”

Vương Phi thở dài, sờ sờ tóc dài đen nhánh mềm mại của nàng, “May mà Quốc sư đại nhân cũng không trực xuất con khỏi sư môn, con ở nhà cảnh tỉnh mấy ngày, sau khi trở lại thì phải thành khẩn bồi thường nhận lỗi với Quốc sư đại nhân.”

“Con bồi thường nhận lỗi thì sư phụ sẽ không tức giận nữa sao?” Tiểu Ly chui trong ngực dưỡng mẫu, bán tín bán nghi hỏi.

Vương Phi cười dịu dàng: “Mẫu thân đã dạy con: con làm sai, thì phải nhận lỗi với người ta, người ta có thể vẫn tức giận hay không, là chuyện của người gia, con phải làm xong chuyện của con.”

Hai mẹ con đang nói chuyện, Thiển Di từ bên ngoài đi vào: “Nương nương, Vương gia phái người tới nói: phủ Sở Thượng Thư gửi thiệp mời cho Tiểu Ly cô nương nhà chúng ta.”

**

Hôm đó, sau khi từ phủ Quốc sư trở về Sở Thượng Thư liền phái người chờ chực ở phủ Trần Nam Vương, hôm nay xe ngựa phủ Quốc sư mới vừa vào thành, Sở gia liền biết tin —— mẫu thân của đứa cháu vàng Sở gia nhà bọn họ đã trở về!

Sở Hạo Nhiên vừa nghe tin này liền kích động quay đầu bỏ chạy, Sở Thượng Thư kéo nhi tử hỏi: “Con muốn đi đâu? không nên cứ như vậy mà chạy đến phủ Trần Nam Vương!”

Lão sợ nhi tử mạo phạm tiểu thư phủ Trần Nam Vương, Trần Nam Vương và bốn nhi tử võ biên của ông ta đều không dễ chọc. Nhưng lão lo ngại như thế, Sở công tử nóng nảy lại hưng phấn, mặt ngượng ngùng và mơ mộng: “Trong đầu con hơi loạn, không biết nên gặp nàng thể nào, con muốn lật lật mấy trang tiểu thuyết xem lại!”

“Tiểu tử ngốc này! Nàng là tiểu thư phủ Trần Nam Vương, dễ để cho con gặp sao?”

“không thể sao? Vậy thì tốt quá!” Ánh mắt Sở Hạo Nhiên sáng lên, “Phải leo tường sao? Nhờ nha hoàn chuyển lời?! Trong vườn hoa phủ Trần Nam Vương có dòng suối nhỏ chảy xuyên từ trong phủ ra ngoài hay không? Người đâu! Mau tìm lá phong cho ta! Ta muốn viết thơ lên lá! Thả theo dòng nước gửi cho nàng!”

“Vây cũng không cần, ” Sở Thượng Thư vỗ vỗ con trai yêu đang kích động không thôi, dương dương đắc ý vuốt râu nói: “Ta đã bảo muội muội con gửi thiệp mời cho nàng, mời nàng ngày mai qua phủ họp mặt.”

Tiểu thư danh môn vọng tộc của Đại Dạ mời nhau họp mặt là chuyện thường, ấn tượng của Kỷ Đình với Sở Thượng Thư không tệ, nghĩ rằng Tiểu Ly cũng nên kết bạn với người cùng tuổi, liền nhận lời phủ Thượng Thư, lại dặn dò Vương Phi để Tiểu Ly mang theo ma ma nha hoàn.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Tiểu Ly được mời một mình đến nhà người khác làm khách, Vương Phi có chút nghi ngờ với phủ Thượng Thư xưa nay chưa hề thân thiện lui tới, vì thận trọng, ngày hôm sau bà phái Thiên Di theo Tiểu Ly đến làm khách.

**

Phủ Thượng Thư xanh vàng rực rỡ, mọi người trong phủ nhiệt tình tiếp đãi Kỷ Tiểu Ly.

Thượng Thư phu nhân cười híp mắt giống như phật Di Lặc, từ đầu tới cuối mắt tròn của bà đều không rời khỏi bụng Tiểu Ly, tựa như đứa cháu vàng nhà bà đang ở đó chờ chui ra.

Thiên Di vừa nhìn thấy tình hình Thượng Thư phu nhân liền hiểu, trong lòng vừa vui vừa buồn, có một tiểu nha hoàn che miệng chạy vào cười nói: thiếu gia tới.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài một loạt tiếng bước chân, nha hoàn vừa không báo xong, một vị công tử trẻ tuổi đã tiến vào: trên đầu mang buộc tóc vàng khảm đá tím, trên trán đeo mảnh vải nhạ có hình lưỡng long tranh châu bằng vàng, mặc một bộ gồm hai màu thêu trăm con bướm vàng vờn quanh đóa hoa đỏ thắm kéo dài đến tay áo, thắt lưng buộc dải lụa dài kết từ năm màu khác nhau, bên ngoài đeo ngọc bội thạch anh hình bát quái có tua rua dài, mang giày gấm màu xanh nhạ. Mặt như trăng rằm, tươi sáng như sắc hoa xuân, tóc mai sắc nét, mày như vẽ, mắt như hoa đào, mũi như hồ thu. Lúc giận cũng như lúc cười, đều thật hữu tình. trên cổ đeo chuỗi vàng nạm ngọc, lại có một dải lụa năm màu, treo một miếng ngọc thật đẹp. (tác giả chú thích: đoạn miêu tả này trích nguyên văn từ hồng lâu mộng , LPH chú thích: đoạn này ta chém, ai từng nghiên cứu ‘Hồng lâu mộng’ góp ý giúp nhé)

Lối ăn mặc này thật là lạ kỳ, Thiên Di cũng nhìn ngáy người. Tiểu Ly nhìn chằm chằm khối ngọc trên cổ Sở Hạo Nhiên, chộn rộn rực rịch.

Thượng Thư phu nhân từng thấy đủ lối ăn mặc như đóng kịch của nhi tử (LPH: à, cosplay đã xuất hiện từ sự có mặt của anh này), đã sớm không thể chê trách, cười híp mắt muốn gán ghép hẳn và Tiểu Ly nói thêm mấy câu, bồi dưỡng tình cảm, Sở Hạo Nhiên quay một vòng tại chỗ, không nói gì liền đi ra ngoài.

“Hạo Nhiên, con đi đâu vậy?” Thượng Thư phu nhân gọi hẳn.

Sở công tử quay đầu lại oán trách nhìn mẫu thân một cái, xoay người đi. Đến khi trở lại, vừa nhìn, đã đổi buộc tóc: trên đầu đã đổi thành tóc buộc ngắn, cũng tết thành bím nhỏ, ở cuối cột lụa đỏ, tết cùng với tóc mai, tạo thành một bím tóc lớn, đen bóng như sơn, từ chân đến ngọn tóc, một chuỗi bốn viên ngọc lớn, dùng tám sừng vàng treo giữ, trên người mặc áo rộng thêu hoa rơi màu đỏ ánh bạc, vẫn mang cái vòng cũ, ngọc quý (Bảo Ngọc), khóa Ký danh, bùa hộ mạng, phía dưới lộ ra nửa ống quần thêu hoa rơi màu trứng muối, tất gấm điểm chấm tròn đen, cùng với giày đỏ thắm. Càng lộ ra khuôn mặt như thoa phấn, môi như thoa son, mắt lấp lánh đa tình, lời nói ẩn tiếng cười. Trời sinh đáng vẻ hơn người, lông mày đuôi mắt, trời sinh ngập tràn tình ý, dài đến cả khóe mắt. (tác giả chú thích: đoạn miêu tả này trích dẫn nguyên văn Hồng Lâu Mộng , LPH: ta chết với ‘Hồng lâu mộng’ luôn)

Sở công tử bất mãn vừa rồi mẫu thân không làm theo tiểu thuyết, để ăn khớp, lần này tự hẳn ra tay, đi tới trước mặt Tiểu Ly chấp tay thi lễ, nói: “Khách lạ đến gặp, liền thay đổi xiêm áo, ra mắt muội muội.”

Ở gần như vậy, Kỷ Tiểu Ly nghiên cứu tỉ mỉ khối ngọc trên cổ hẳn: xanh trắng rõ ràng, chất ngọc đều đặn, là Phỉ Thúy xanh lẫn trắng hiếm có.

“Muội muội và ta đã từng gặp mặt.” Sở công tử ẩn ý đưa tình.

Ánh mắt Kỷ Tiểu Ly chăm chú nhìn vào mảnh ngọc, miệng trả lời: “Đúng, mấy ngày trước có gặp nhau ở chỗ sư phụ ta.”

Lời này lại không theo tiểu thuyết rồi, cũng may Sở công tử là một người cao tay, trực tiếp nhảy qua đoạn nghiêm chỉnh “Mặc dù chưa từng gặp nàng, nhưng nhìn thật quen, giống như trong lòng từng quen biết”, trực tiếp chuyển qua đoạn khác, chạy thẳng đến chủ đề: “Muội muội cũng có ngọc sao?”

“Từng có một khối, lớn hơn khối ngọc của ngươi một chút!” Tiểu Ly nói.

Sở công tử đang muốn diễn một đoạn rơi ngọc, nghe vậy liền sững sốt.

Thay đổi như vậy. . . . hình như cũng không tệ! Hai khối Bảo Ngọc gặp nhau, tìm hiểu nhau, công tử phong lưu phóng khoáng ông thiếu nữ sống sờ sờ, hai người lãng mạn ôm nhau. . . . Sở công tử cầm ngọc trong tay, ánh mắt nhìn nàng càng thêm triền miên: nàng, hiểu, ta!

Tiểu Ly vô cùng phấn khởi nói tiếp: “Phỉ thúy trắng xanh này, đập bể mài thành bột ngọc, lúc luyện đan rải vào một chút, có thể luyện ra phích lịch đan màu xanh!” Nàng lấy ra một viên từ bên hông cho hắn xem.

24. Chương 24

Edit: Lam Phượng Hoàng

Luyện đan? Sở công tử sững sốt —— đây là. . . . trạch đấu kết hợp với tiên hiệp? Sở Hạo Nhiên hưng phấn một phen, nhúu mày, mắt lộ vui mừng nhìn nàng: quyển này lại thay đổi —— lưu loát, tự nhiên, hạ bút thành văn!

Sở Hạo Nhiên chợt có cảm giác kỳ phùng địch thủ! Trong lòng hăng hái ngàn vạn, trao đổi với Phích Lịch đan màu xanh của nàng, hắn giơ lên cao, vừa buồn vừa giận hô to một tiếng: “Vật hiếm gì chứ, ngay cả người cao thấp cũng không phân biệt được, ta không cần thứ đồ bỏ này!”

Tiểu Ly được hắn nhét cho khối ngọc, trong lòng đang cúi đầu vui mừng, bên tai lại nghe Thiển Di hô to, nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn lại, thân thể đã bị Thiển Di vừa ôm vừa kéo, từ trong phòng khách phi thân chạy ra.

Các nàng vừa mới rơi xuống nền đất bên ngoài, liền nghe bên trong “ầm” một tiếng! Phủ Thượng thư xanh vàng rực rỡ, nhất thời bị khói xanh biếc bao phủ. . . .

Trong một loạt tiếng kêu cha gọi mẹ, Sở Hạo Nhiên rơi lệ đầy mặt quyết định tình cảm chân thành trong cuộc đời này của hắn: ngay cả khói mù đặc biệt cũng sẽ tự nhận! Hắn nhất định sẽ cưới nàng!

**

Sau khi Kỷ Đình nghe quản gia trong phủ dở khóc dở cười bẩm báo, triều phục cũng không thay liền vội vàng chạy về phía Nam Hoa viện.

Vương Phi và công chúa Diễm Dương đều ở đây, Tiểu Ly cúi thấp đầu đứng một bên, một bên Thiển Di chưa tỉnh hồn đang kể lại tình hình lúc ấy. Vương Phi nương nương ngấm nữ nhi, mặt cau mày có, ngược lại công chúa Diễm Dương lại cười nghiêng đông ngã tây —— kể từ khi Kỷ Đông tây chinh đánh giặc, đây là lần đầu tiên bà cười vui vẻ như thế.

Kỷ Đình vội vã vào cửa, sau khi ngồi vào chỗ của mình thì cả trà cũng không bưng liền vội hỏi vương phi: “Chuyện gì xảy ra? Sao nghe nói hù dọa Thượng Thư phu nhân hôn mê luôn?”

Mặt Vương phi đỏ bừng, thực sắp khóc, công chúa Diễm Dương mới vừa nghe xong, vui không chịu được, vui tươi sống động thuật lại rành mạch rõ ràng mọi việc cho Kỷ Đình, cuối cùng bà cười nói: “Nhi tử nhà Sở Thượng thư đã khắc chết ít nhất mười mấy hôn thê chưa qua cửa, mọi người cũng không hỏi thiếp một tiếng lại để con bé đến đó làm khách! Bất quá đúng là cô nương trong phủ nhà chúng ta ra ngoài! không chỉ không bị hắn khắc chết, còn lật ngược Phủ Thượng thư lên trời, gây náo loạn, ai nha không được rồi, cười chết mất. . . .” Đứng bên cạnh Tề ma ma nghe không lọt tai, nhẹ nhàng kéo kéo xiêm áo của chủ

tử, nhắc nhở bà: hôm nay có người chủ động xin cưới tiểu nữ cô nhi này, không phải chính là điều họ dù có thấp hươg báí Phật cũng cầu không được sao!

Diễm dương được nhắc nhở, nhớ tới chuyện quan trọng này, liền háng giọng chuyển lời, nói: “Khụ. Bất quá, hai hài tử này quả thật đúng là trời sanh một đôi!”

Đứng bên cạnh, gương mặt tuấn tú của Kỷ Tây bao trùm lạnh lẽo, không nói một lời, Kỷ Bắc giận dữ siết quả đấm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hử! Đừng để tiểu gia ta gặp tên kia! Nếu không tiểu gia sẽ cho hắn diễn ‘Vô Tòng đả hổ!’”

Kỷ Tiểu Ly vốn đã gây họa, cúi đầu không dám nói lời nào, lúc này nhỏ giọng nhắc nhở Kỷ Bắc: “Vây ca phải chuẩn bị da hổ cho hắn, nếu không chắc chắn hắn sẽ không muốn diễn con cộp.”

Kỷ Bắc hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, giờ giờ quả đấm hù dọa nàng, Tiểu Ly chạy đến núp bên người Vương Phi.

Kỷ Đình nhìn ba đứa con nhỏ náo loạn không ra dáng vẻ gì, bảo hai đứa con trai mang muội muội ra ngoài chơi. Đóng cửa lại, ông và Vương Phi, Diễm Dương công chúa thương lượng chuyện này: “Rốt cuộc phủ Thượng thư có ý gì?”

Công chúa Diễm Dương mới vừa được Tề ma ma nhắc nhở, lúc này đã hiểu rõ, hết sức thúc đẩy chuyện này: “Còn có thể có ý gì? Coi trọng tiểu ngọc ngêch mà thôi!”

“Diễm Dương!” Vương Phi nghe không nhịn được ba chữ kia, thấp giọng trách cứ.

Công chúa Diễm Dương khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn bớt phóng túng: “Tỷ tỷ, tỷ đâm chiêu ủ dột làm gì? Con trai duy nhất của phủ Thượng thư, cũng coi như môn đăng hộ đối với nhà chúng ta, hai đứa bé cũng đều. hợp ý tương xứng! Dù hôm nay náo thành như vậy, cũng không thấy bọn họ lạnh nhạt với Tiểu Ly, có thể thấy được quả thật cũng thành tâm!”

“Aiz, chính là ân cần như vậy, ta mới không yên lòng.” Vương Phi lo lắng nói, “Tuy nói Tiểu Ly không bị hấn khắc chết, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy bất an.”

“Cũng đúng, ” công chúa Diễm Dương bị bà nói thế, lại nghĩ nhiều hơn một chuyện: “Vương gia làm quan trong triều, gả nữ nhi cho kẻ nổi danh khắc thù, không chuẩn bị tốt sẽ mang tiếng là bán nữ cầu vinh.”

Lúc này Kỷ Đình nhàn nhạt cười cười, nói: “Chỉ cần hôn sự này thích hợp, bàn tán bên ngoài không cần nữ tử các nàng quan tâm.”

Diễm Dương liếc ông một cái, đôi mắt đẹp đảo một cái, đột nhiên lại nói “Có rồi!”, “Những chuyện quái lạ thần kỳ, lời đồn đãi của cả kinh thành có thể nào thì cũng không bằng một câu nói của Quốc sư đại nhân, chỉ cần Quốc sư đại nhân làm cho bát tự của hai người này hòa hợp, chính miệng nói đây là nhân duyên vàng ngọc! Hết thấy liền ổn thỏa! Như vậy với Tiểu Ly cũng tốt, sau này nếu Phủ Thượng thư có bất mãn với con bé, cho dù không nể mặt mũi phủ chúng ta, bọn họ cũng phải cân nhắc phía Quốc sư đại nhân bên kia một chút!”

“Điều này.” Vương Phi có chút do dự, nhìn về phía Kỷ Đình.

Ngược lại Kỷ Đình tán thành, chỉ là: “Trần Ngộ Bạch không giống lão Quốc sư đại nhân, vì chút chuyện nữ nhi mà sai khiến hắn, sợ rằng sẽ phải tốn không ít công sức.”

“không cần đâu, thiếp bảo đảm hắn vừa nghe liền đồng ý!” Diễm Dương bưng chén trà, hừ lạnh một tiếng: “Quốc sư đại nhân ước gì nhanh chóng đuổi loại đồ đệ này gả ra ngoài!” Về điểm này, công chúa Diễm Dương cho là mình và Quốc sư đại nhân tuyệt đối có cùng chỗ đau.

**

Kỷ Đông không ở nhà, một chút xã giao và việc vặt vốn nên do con trai trưởng của phủ Trần Nam Vương lo liệu liền đổ xuống đầu Kỷ Tây, vừa rời khỏi Nam Hoa viện hắn liền bị quần sự gọi đi, Kỷ Bắc hào hứng lôi Tiểu Ly chạy vào trong vườn.

hắn sải bước đi thật nhanh, Tiểu Ly bị hắn túm chạy chậm theo, hắn chợt dừng, nàng chưa kịp ngưng lại, đụng đầu vào, đầu “cộp” một cái đập vào ngực Kỷ Bắc.

Nam hài tử một thân võ nghệ cường tráng bền chắc, một chút cũng không thấy đau, ngược lại đụng Kỷ Tiểu Ly chóng mặt.

“Ai ui.” Nàng bụm trán kêu đau.

Kỷ Bắc vốn vì chuyện “Vô Tòng đả hổ” mà ghen mắt húng, lúc này thấy nàng bị đụng đau, ngược ngùng không tức giận nữa. Trong lòng nao loạn thấp thỏm khó nói, giống như tâm tình trước khi ra trận đấu võ trước kia. “Này, ta hỏi muội một chuyện!” hấn nghiêng mặt, giọng nói cố giả vờ thờ ơ: “Bốn người chúng ta, Kỷ Đông, Kỷ Tây, Kỷ Nam và ta, muội thích ai nhất?”

Kỷ Tiểu Ly xoa cái trán bị đụng đỏ, mờ mịt đáp: “Ai cũng thích hết!” Đều là ca ca, đều đối xử với nàng rất tốt, không có gì khác nhau!

“không phải là. Aizz. không phải là loại thích đó.” Kỷ Bắc không biết nói thế nào, người luôn luôn hào phóng cởi mở, lúc này trên mặt lại lộ vẻ nhăn nhó, “Là. một loại khác.”

“Loại nào?” Kỷ Tiểu Ly kỳ quái hỏi. Thích cũng chia thành nhiều loại sao? Chẳng lẽ giống như Phích Lịch đạn của nàng, có nhiều màu sắc như vậy sao?

“Ừm. Chính là cái loại. tim đập ‘thình thịch thình thịch’, đập nhanh hơn bình thường, như muốn kéo người. vãn về một trận!” Năng lực miêu tả của Kỷ Bắc đúng là có hạn.

hấn vò đầu bứt tai hình dung xong, cảm thấy cực kỳ hài lòng, cười ngơ ngốc gãi đầu, mong đợi nhìn chăm chăm tiểu cô nương nhà hấn.

Kỷ Tiểu Ly cẩn thận suy nghĩ một chút sự miêu tả của hấn, chợt bừng tỉnh hiểu ra!

“Thế nào?! Ai có thể uội cảm giác đó?!” Kỷ Bắc nhìn vẻ mặt sống động như có đáp án của nàng, giữ vững hô hấp cùng nhịp tim “thình thịch thình thịch” vội vàng hỏi.

“Tiểu Bạch!” Tiểu cô nương đáng yêu nhà hấn, như đinh đóng cột nói: “Mỗi lần nó chợt xông tới làm muội sợ giật mình, tim của muội ‘thình thịch thình thịch’ đập thật nhanh, muốn bắt lấy nó! Bóp ột trận!”

Khuôn mặt mong đợi của Kỷ Bắc hóa đá. Lòng đang tràn đầy vui sướng, lạnh xuống từng tắc từng tắc, lửa giận lộp cộp lộp cộp nhảy lên!

“Kỷ Tiểu Ly!” Hậu viện Kỷ phủ một trận đất rung núi chuyển, tiếng rống giận dữ vang thấu tận trời: “Tiểu gia ta muốn bóp chết muội!”

Kỷ Tây đang nói chuyện cùng quản sự ở cửa trước, vừa nghe động tĩnh đã biết là gì liền bật dậy, vội vàng xoay mặt chạy về, quả nhiên vừa vào vườn liền thấy Kỷ Bắc đang đuổi theo Tiểu Ly, một người ôm đầu chạy tán loạn trốn khắp vườn, một người gơ nắm tay giận dữ đuổi theo.

Kỷ Tây sải bước qua, đầu tiên là bảo vệ thiếu nữ nhỏ ở sau người, sau đó nghiêm mặt dạy dỗ đệ đệ: “Đệ lại nổi điên làm gì! Đệ xem đệ dọa muội ấy sợ rồi kìa!”

Kỷ Bắc không muốn nói đến nguyên nhân, chỉ lo quơ quào tay chân bắt người phía sau ca của hấn, Kỷ Tiểu Ly khom lưng núp sau lưng Kỷ Tây, hai tay nắm chặt xiêm áo hấn, thét lên tránh tay Kỷ Bắc.

Kỷ Tây một tay che chở người phía sau, một tay chặn đệ đệ, trầm giọng quát bảo ngưng lại: “Đừng nao loạn! Cha vẫn còn ở trong phủ đó, đệ ngứa da sao?!”

Kỷ Bắc lập tức xếp cờ im trống, siết quả đấm âm ục trợn mắt nhìn sau lưng hấn một cái.

“Hàn Tướng quân bị thương trong trận chinh Tây, nghe nói mấy ngày nữa liền về tới, đệ đi một chuyến đến Hàn gia xem hấn đã trở lại chưa, thuận tiện hỏi thăm xem có tin tức gì không.” đã nhiều ngày đại ca vẫn chưa gửi thư về nhà, mấy ngày nay không khí trong nhà càng ngày càng nặng nề.

Kỷ Bắc tâm không cam tình không nguyện chạy đi. Kỷ Tây trở tay vỗ vỗ người phía sau, “Được rồi, đệ ấy đi rồi, bước ra đây đi!”

Thiếu nữ nhỏ nghiêng đầu nhìn một chút, xác nhận đã an toàn nàng mới bước ra, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm một cái.

Kỷ Tây để ý thấy tóc nàng rối loạn, buồn cười hỏi nàng: “Sao muội lại chọc đệ ấy?”

“Muội không trêu chọc ca ấy! Là ca ấy thấy mình không sánh bằng Tiểu Bạch liền tức giận.” Tiểu Ly oán trách, học lại lời vừa rồi Kỷ Bắc hỏi nàng cho Kỷ Tây nghe.

Kỷ Tây nghe xong, buồn cười lại cười không nổi, trong lòng hỗn loạn, yên lặng hồi lâu. “Tiểu Ly nhà chúng ta đã trưởng thành rồi, ” ngón tay hắn lướt qua tóc dài mềm mại đen nhánh của nàng, thở dài, nửa vui nửa buồn: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Công tử phủ Thượng thư, đệ đệ ruột của mình. Kỷ Tây cảm thấy áp lực thật lớn.

Nhất là Kỷ Bắc, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Kỷ Bắc yêu thích Tiểu Ly nhiều bao nhiêu có thể Kỷ Bắc cũng còn chưa rõ lắm, nhưng hắn có thể nhìn ra. Ý vào tâm cơ thâm trầm, đi trước một chiêu, cũng nhận được chấp nhận của phụ thân, nhưng trong lòng hắn vẫn thật không ngừng áy náy với Kỷ Bắc.

Nhưng mà. hắn nhìn tiểu cô nương xinh đẹp linh hoạt trước mắt, nhưng mà —— đã nhiều năm như vậy, cả ngày lẫn đêm đều thích, hàng năm hàng tháng đều chờ đợi, toàn bộ tình yêu đầu tiên đều là tình sâu không đổi, nàng là tất cả thanh xuân của hắn. Sao có thể nhường?

“Bữa tối ăn ít một chút, sau khi trời tối liền gọi Kỷ Bắc Kỷ Nam, chúng ta lẻn theo cửa sau chạy ra ngoài, đến Trương Ký ăn ‘Phật nhảy tường!’” Kỷ Tây muốn tận lực cùng đệ đệ chia sẻ khoản thời gian bằng bột tươi trẻ cuối cùng này.

“Hay đó!” Tiểu Ly cao hứng hô to.

**

Tác giả có lời muốn nói: phía trên dán một rap hát, nơi này cũng dán một cái, cầu cho hôm nay các cô nương đều có người cùng hứa hẹn ~ ngày hội đêm thất tịch, mẹ ruột dịu dàng cho các con mỗi người một nguyện vọng.

Nhóm nam chủ xôn xao một trận. Tiểu cầm thú nhảy ra đầu tiên, chống nạnh hô lớn: “Ta muốn trăng mật! Bù đắp trăng mật cho ta! Đánh ngã ba gã phúc hắc! Đưa trăng mật tới cho ta!”

“Bốp” một tiếng hắn đã bị đánh bay.

Mẹ ruột khiếp sợ nhìn về phía hung thủ, bị hung thủ lạnh lùng nhìn một cái vội vàng rút cổ. không ai cấp bậc thấp nhảy tới nhảy lui, đại BOSS vui vẻ sung sướng ra sân, húng hắng cổ họng, bắt đầu cầu nguyện: “Ta muốn có giường lớn King Size.”

Mẹ ruột: BOSS đại nhân, ngài thật rõ ràng đơn giản, đi thẳng vào vấn đề.

Đôi mắt hoa đào của Dung nhị thiếu cười lấp lánh: “Đại ca, anh thật không biết lãng mạn. Mẹ ruột! Ta muốn hoa tươi, rượu đỏ. Cùng với giường lớn King Size!”

Mẹ ruột: nhị thiếu, ngài đúng là điển hình của mặt người dạ thú.

Đến phiên Trần Ngộ Bạch, hắn khẽ mỉm cười: “Ta không quan tâm đến địa điểm.”

Mẹ ruột. Chỉ dám nín nọt gật đầu không ngừng.

Lý Vi Nhiên nhàn nhạt cười dịu dàng nói: “Nguyện vọng của ta là mỗi ngày Tang Tang đều mở lòng.”

Mẹ ruột lệ rơi đầy mặt: Tiểu Ngũ, người thật là nam chủ tốt dịu dàng còn sót lại! Nhìn ba vị kia xem! Có dám từng người PK Ngũ thiếu hay không?!

Lúc bạn học Trịnh Phiến Nhiên chờ lên tiếng luôn luôn nhìn trời trầm tư, lúc này bị điểm danh, thấp giọng lầm bầm lầu bầu: “Ngân hà nhìn cũng không tệ, mua cho Tâm Can.”

Mẹ ruột bị sét đánh, “bình bịch” quỵ xuống đất: Tiểu Tiệp Tiệp người. thắng rồi.

Khóe miệng Ngôn thái tử cong cong: “Ngân hà quá xa, chúng ta chỉ tranh giành việc trước mắt —— nay chỉ mong đưa Thần Thần đi hóng gió ngao du sông nước.”

Mẹ ruột vỗ tay: thái tử gia! Nghi thật đẹp nha!

Người cuối cùng là Kiêu gia, đã không kịp đợi, hai mắt sáng lên nhìn qua ống kính: "Đến phiên ta sao? Ta muốn nịt tất! Ông rỗng! Lụa đen! Quần áo hầu gái! Tai thổ! Oh oh oh oh oh oh

”

Mẹ ruột: Kiêu gia người. học con trai người một chút được không?!

25. Chương 25

Edit: Lam Phượng Hoàng

Cùng vàng trắng sáng, nương theo bóng dáng bốn huynh muội Kỷ gia vui vẻ lén lút lút lút từ cửa sau chạy ra ngoài, cũng chiếu sáng người ngồi uống rượu một mình trên mái ngói thật cao cong vút của phủ Quốc sư.

Trăng tròn nhìn từ xa xa tựa như treo trên mái cong thật cao kia, người toàn thân lụa đen chói sáng trong ánh trăng, gương mặt anh tuấn thâm trầm còn lạnh hơn ánh trăng trong trẻo gấp ba lần. Nhị hoàng tử điện hạ mới vừa gặp mặt tiểu tướng quân Kỷ Nam, trong đôi mắt hoa đào còn lưu luyến tình thâm ấm áp, lúc nhìn về phía Quốc sư đại nhân đương nhiên cũng có thể cười dịu dàng không dứt: “Ánh trăng như thế, sư đệ độc ẩm dưới trăng, thật đúng là vô cùng thích thú.”

“Cút.” Lúc này Trần Ngộ Bạch thật không muốn nói thêm lời nào với hắn.

Mộ Dung Nham cứng đầu cứng cổ cười cười ngồi xuống bên cạnh hắn, kéo một vò rượu tới ôm uống hai hớp, khê thở dài, nói: “Rượu ngon!” Nhìn trăng sáng ngàn dặm, vẻ mặt hắn nhuốm đầy hồi ức: “Nhớ năm đó hoa và rượu là thứ nổi danh nhất của phủ Quốc sư, sư phụ thật hiếu khách, năm đó người của hơn nửa kinh thành ngắm hoa trong phủ Quốc sư, thưởng thức rượu của phủ Quốc sư. Đáng tiếc, vào trong tay sư đệ, rượu ngon đến mức này hôm nay đã không có mấy ai được đụng đến.”

Trần Ngộ Bạch thật không muốn để ý đến hắn, nhưng hắn biết người này nếu người không muốn để ý đến hắn, hắn có thể vòng tới vòng lui nói suốt đêm. “Ta sẽ không giúp Kỷ gia.” hắn quyết định trực tiếp vạch trần, “Chuyện trên triều đình tự có hoàng thượng quyết định, những chuyện khác, mỗi người mỗi mệnh.”

“Người đang nói Kỷ Đông?”

“Ta chỉ nói: mỗi người mỗi mệnh.” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng thốt ra từng chữ từng chữ, “Ta và người là đồng môn, dù người chưa tu luyện thuật bói toán, nhưng người hẳn phải rõ hơn ngưỡng người khác. Lúc sư phụ qua đời dặn dò ta chăm nom thiên hạ Đại Dạ và phủ Quốc sư này, để đảm nhiệm vị trí quốc sư truyền lại, ta cần phải còn sống thật tốt. Cho nên, thu hồi những thủ đoạn kia của người lại đi, sư huynh. Ta là quốc sư của Đại Dạ, việc cần làm thì một chút ta cũng không chối từ, những thứ khác, thêm một chữ ta cũng sẽ không nói.”

Mộ Dung Nham tới, bắt quá chính là vì hai chuyện: một là Kỷ tiểu tướng quân mà lòng hắn yêu mến; hai là ngôi vị hoàng đế mà hắn đã trù tính nhiều năm. Cho dù là chuyện nào Trần Ngộ Bạch cũng không hứng thú, căn bản cũng không muốn vì hắn mà giảm thọ do tiết lộ Thiên Cơ.

Dưới ánh trăng, đôi mắt hoa đào của Nhị hoàng tử điện hạ luôn luôn như cỏ cây trong gió xuân cũng ẩm đậm mấy phần. “Ngộ Bạch, năm đó sư phụ vì ta mà ước đoán tinh tú tiết lộ Thiên Cơ, sau này ta mới biết.”

“Ta biết, là sư phụ tự mình muốn làm như vậy.” Trần Ngộ Bạch hớp một ngụm rượu, “Nếu không ta đã sớm giết người.”

“Người sẽ không.” Mộ Dung Nham mỉm cười, nếu chuyện hắn muốn hỏi đã không có đáp án, ngược lại hắn đành buông xuống, toàn tâm toàn ý nhạo báng sư đệ nhà hắn: “Từ nhỏ nhìn người như máu lạnh vô tình, bản chất lại là tình thâm ý nặng. Sư phụ chính là coi trọng điểm này ở người. Nếu không, với tính tình của người, vị trí Quốc sư đại nhân này người đã sớm không chịu làm.” Vừa nói hắn vừa cười, “Lại nói người cũng đã nhận đồ đệ, tiểu đồ đệ kia của người. Đáng tiếc lại là một nữ hài tử.”

Trần Ngô Bạch đang ngẩn ngơ trong gió đêm và ánh trăng, nơi trái tim mơ hồ như náu giữ được một hình bóng, chợt bị Mộ Dung Nham vạch trần, nhất thời giống như bí mật trong lòng gì bị phơi bày trước mắt mọi người, mặt liền biến sắc, hiềm ác nói: “đã nói xong việc muốn nói rồi? Mau rút!”

Mộ Dung Nham nhú mày, “Sao thế? Tiểu đồ đệ kia của ngươi đã chọc phá gì người?”

“không liên quan đến người.” Giọng của Trần Ngô Bạch lạnh lẽo như thứ lụa màu đen kìa, “Người ham muốn quá nhiều, quan tâm quá mức, mới có thể không bỏ được mà cầu xin quá nhiều!”

Mộ Dung Nham nhú mày nhìn hẩn hồi lâu, chợt cười ha ha, uống cạn rượu trong tay, hẩn đứng lên, cười hết sức cỏi mở: “Người đời ai không thế chứ? Ngô Bạch người giữa tâm nguyện và con người, chẳng lẽ lại có thể không ham muốn không quan tâm, có thể buông tay được sao?”

Người này thật quá đáng ghét, nói nhiều như vậy, Trần Ngô Bạch lười trả lời hẩn, phẩy tay áo một cái mấy vò rượu bay lên đập về phía hẩn, tiếng vỡ giòn tan cùng mùi rượu náo động trong màn đêm trong trẻo lạnh lùng, Mộ Dung Nham chật vật lùi lại mấy bước, cười cười từ mái cong phi thân xuống, dần dần đi xa. Khi bộ quần áo màu trắng bạc rớt cục xa dần rồi biến mất không hình bóng, Trần Ngô Bạch phất tay áo mà đi.

**

thật ra vấn đề cuối cùng mà Mộ Dung Nham hỏi, Trần Ngô Bạch cảm thấy hơi chút có thể.

Ví như mấy ngày nay họa tình không có ở trước mắt hẩn, hẩn cũng chưa từng khổ sở. Nghĩ rằng nàng và quần gia, Tiểu Thiên không có gì khác biệt, ở lâu bên người, sẽ không còn chán ghét mà sẽ dần có chút tình cảm, chỉ trùng hợp nàng là nữ hài tử mà thôi.

Quốc sư đại nhân cảm thấy kiếp số của mình đã qua, tinh thần thoải mái hé ra khuôn mặt không biểu cảm, bước đi.

Mấy ngày nay vì chiến sự phía Tây mà trong triều đình đang lao nhao ầm ĩ. Người dân Đại Dạ vạm vỡ, chủ chiến (có ý chiến tranh) đương nhiên chiếm đa số, chẳng qua trên phương diện cử người đi lại bất đồng cực lớn: có người đề cử Kỷ Nam, nói Kỷ tiểu tướng quân trước đây không lâu từng đánh thắng Nam quốc trở về, thừa thắng mà cử đi đánh trận tất sẽ mã đáo thành công! Có người mãnh liệt phản đối: Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi là thiếu niên anh hùng, vạn người khó thắng, hoàng thượng vẫn nên phái con trai của mình đi chứ không nên cử người khác!

Hoàng đế bị bọn họ lao nhao mà choáng váng đầu, ung dung thản nhiên nhìn quanh bốn phía, lại thấy vẻ mặt Quốc sư đại nhân luôn luôn bức bối loại ồn ào này nhất vẫn mang bình tĩnh. Gì chứ? thật là kỳ quái!

Trần Ngô Bạch bị ông ta hứng thú nhìn chăm chăm, nhin hồi lâu, nhàn nhạt nhìn lại ông ta một cái, lại tiếp tục trưng vẻ mặt không cảm xúc. Có gì kỳ quái chứ. Mấy lão già này thích nhất là lao nhao, bất quá. không bằng người nào đó.

Mấy lão thần tạm thời cãi vả xong rồi, Quốc sư đại nhân đang muốn trở về phủ, cung nhân trông coi ngoài điện tiến lên mời: Thái hậu Từ Hiếu ời Quốc sư đại nhân.

Trần Ngô Bạch vẫn có mấy phần tôn trọng vị thân mẫu này của hoàng đế, không xa cách khó gần như với Thái hậu Đoan Mật kia, lúc này liền đi theo cung nhân.

Thái hậu Từ Hiếu đang chờ hẩn trong điện, Hoàng hậu nương nương cũng ở đây, vừa thấy Quốc sư đại nhân liền cười khanh khách nói: “Chuyện của Lục hoàng tử lần trước, còn chưa cảm ơn Quốc sư đại nhân ra tay cứu giúp!”

“Hoàng hậu nương nương nói quá lời, đây là bổn phận của thần.” Quốc sư đại nhân không bị chọc giận, bình thường vẫn tương đối lễ độ.

“Lại nói, Bổn cung cùng Quốc sư đại nhân thật có duyên, dưỡng nữ của phủ Trần Nam Vương được ta làm lễ vấn tóc, cũng là trong lễ vấn tóc ấy, phát hiện túi gấm mà Quốc sư đại nhân đời trước lưu lại.” Hoàng hậu nương nương cười thân thiết, “Bổn cung nghe công chúa Diễm Dương nói hài tử Tiểu Ly này từ nhỏ nghịch ngợm kém ngoan, ở nhà cả ngày lẫn đêm đều gây họa, nhưng kể từ khi trở thành đệ tử của quốc sư đại nhân, cũng chưa được bao lâu? Nghe nói đã được dạy tuân theo khuôn phép.”

“Nữ hài tử tuân theo quy củ thì rất tốt, ” Thái hậu Từ Hiếu cười nói, “Đứa bé kia cũng không nhỏ còn nhỏ nhỉ? đã làm lễ vấn tóc, có thể thành hôn rồi?”

“Chính là vì chuyện này mới mời Quốc sư đại nhân tới đây!” Hoàng hậu nương nương tiếp lời, cười xoay sang quốc sư: “Quốc sư đại nhân biết tính toán đoán sao, không biết lúc dạy Tiểu Ly có xem một chút cho nàng không? Sao Hồng Loan (ngôi sao báo nhân duyên) của nàng. đã di động?”

Hoàng hậu nương nương nằm mơ cũng không nghĩ đến: lời này của bà đập trúng ngay hai chỗ đau của quốc sư đại nhân. Thứ nhất hẳn không xem đoán được sao chiếu mệnh của Kỷ Tiểu Ly, giống như hẳn không thể đoán được sao chiếu mệnh của chính mình. Vận mệnh của mình, không cách nào tính toán. Thứ hai, mặc dù không cách nào suy đoán, nhưng hẳn cũng biết: di động là có tâm ý khác.

Quốc sư đại nhân đột nhiên tối mặt, cũng không trả lời, Hoàng hậu nương nương xem sắc mặt mà đoán ý, nhớ lại lời công chúa Diễm Dương tới: “Dã nha đầu kia người cảm chó ghét, đến phủ Quốc sư đều ngày ngày gây họa, gây náo loạn, Quốc sư đại nhân cũng giống như Bồn cung ước gì gả luôn nàng ra ngoài! Hoàng hậu tẩu tẩu chỉ cần nói thêm mấy câu, đợi đến lúc Phủ Thượng thư đưa bát tự qua, Quốc sư đại nhân chỉ cần nói là kim ngọc lương duyên (mối duyên tốt đẹp), do ông trời tác hợp, chuyện này sẽ thành!”

Hoàng hậu nương nương hồi tưởng lại năm đó mình ước gì gả tiểu cô tử (cô em chồng) công chúa Diễm Dương ra ngoài, rồi lại không dám nói ra miệng, với người có cùng tâm trạng này, bà hiểu thật rõ Quốc sư đại nhân trầm mặc ít nói trước mặt này.

Đều là người cũng cảnh, giọng nói của Hoàng hậu nương nương dịu dàng hơn mấy phần: “thật ra là như vậy: con trai của phủ Sở Thượng Thư tuổi cũng xấp xỉ, có ý với Tiểu Ly nhà chúng ta, chẳng qua là. theo đồn đãi Sở công tử có tiếng là số khắc thê ——”

“Chẳng qua là theo đồn đãi sao?” Trần Ngộ Bạch nâng ánh mắt, nhân nhặt hỏi một câu.

Hoàng hậu nương nương bị ánh mắt của hắn nhìn không khỏi lạnh thấu tim, ngưng hồi lâu. Chỉ nghe Quốc sư đại nhân nói: “Sở Thượng Thư từng mang công tử tới cửa, xin thần đổi bát tự. Sở công tử rất cục là có tiếng theo đồn đãi, hay sự thực ra sao tiếng theo như vậy, phủ Trần Nam Vương phải gả nữ nhĩ, chẳng lẽ cũng không hỏi trước cho rõ ràng một chút?”

Thái hậu Từ Hiếu cười nói: “không phải là đã có Quốc sư đại nhân sao? Quốc sư đại nhân dạy bảo nàng, một ngày làm thầy cả đời là cha, lại nghĩ Sở công tử mặc dù thật đúng là khắc thê, Quốc sư đại nhân cũng có biện pháp thay đổi.”

Thái hậu Từ Hiếu nói như vậy là muốn lần nữa nghiêm túc quay lại chuyện bát tự, nhưng không hiểu sao Quốc sư đại nhân nghe xong câu “một ngày làm thầy cả đời là cha” kia, sắc mặt hình như càng trở nên khó nhìn hơn.

Xem ra nha đầu kia thật sự khiến người chán ghét, Quốc sư đại nhân vừa nghe cả đời là cha, lại không vui đến vậy!

“Hắn Quốc sư đại nhân cũng đã hiểu, phủ Trần Nam Vương đối với hài tử kia. cũng sớm muốn gả nàng ra ngoài. Quốc sư đại nhân dạy nàng đã lâu, cũng đã thông suốt mọi việc. Sao không nói tốt vài câu, làm cho xong chuyện này nhỉ?”

“Ý của Thái hậu nương nương là: hiếm có người xin cưới, phủ Trần Nam vương ước gì có thể gả nàng đi?” Trần Ngộ Bạch trầm mặc hồi lâu, chột hỏi.

Thái hậu và Hoàng hậu nương nương cho là rốt cuộc hẳn đã hiểu rõ, đều lộ vẻ thở phào một hơi. Trần Ngộ Bạch thấy bọn họ đã vứt bỏ mặt nạ, ánh mắt lạnh lùng chột lóe.

Lúc này thái giám bên người Hoàng thượng đến, nói hoàng thượng ời Quốc sư đại nhân.

**

Suốt dọc đường Quốc sư đại nhân lạnh mặt dọa sợ thái giám đi xa xa trước mặt, đến Bảo Hòa điện, sau lưng đã thấm một lớp mồ hôi lạnh như băng, lúc đẩy cửa ra mời quốc sư vào, tay chân đều như nhũn ra.

Ngược lại trong Bảo Hòa điện tràn đầy hòa nhã, hoàng đế đang cùng cấp dưới Sở Thượng thư nói chuyện, thấy Trần Ngộ Bạch tới, cất giọng cười nói: “Ngộ Bạch, trẫm thay ngươi nhận một chuyện vui.” Vừa dứt lời hoàng đế chợt thấy kỳ quái: sao lúc này mặt quốc sư nhà ông lại trầm như băng? rõ ràng vừa rồi trên điện mặt còn như có điều suy nghĩ, mặt mày chứa ý cười mà!

một bên là Sở Thượng Thư mấy ngày nay thật đúng là không lúc nào mặt mày không vui vẻ, vái chào Trần Ngộ Bạch: “Quốc sư đại nhân, lần trước khuyển tử nói lời đụng chạm trong phủ Quốc sư, cụt thân thay khuyển tử xin tội, mong Quốc sư đại nhân bao dung!”

Trần Ngộ Bạch nghiêng người tránh né lễ bái của lão ta, “không dám. Ngược lại hôm đó tại hạ đã nói lời đắc tội, Thượng thư đại nhân không nên cảm thấy phiền lòng mới phải.”

“không phiền không phiền!” Sở Thượng Thư mặt mày hớn hở, “Nếu hôm đó không đến bái phỏng Quốc sư đại nhân, khuyển tử cũng sẽ không gặp gỡ tiểu thư Kỷ gia! nói đúng ra chính là Quốc sư đại nhân mai mối!”

Quốc sư đại nhân trầm mặc, giọng trầm đi mấy phần: “Tiểu đồ kém ngoan, là do tại hạ không biết dạy dỗ.”

“Tiểu thư Kỷ gia kia đúng là.” Sở Thượng Thư nhớ tới thăm trạng nhà mình xanh biếc một màu, dừng một chút, ngược lại lão mặc sức tưởng tượng cháu chắt đầy nhà, lại càng cao hứng: “Bất quá nhân duyên của khuyển tử nhấp nhô, trước mắt cụt thân không cầu gì khác, chỉ cầu hân hạnh an lấy vợ, kéo dài hương hỏa.”

Hoàng đế cũng cười nói: “Đúng vậy, lấy vợ sinh con là chuyện quan trọng nhất, chờ phá xong kiếp số, sau này cưới thêm ít nhiều mỹ thiếp hiền hậu, tái giá là được!”

Dù sao ai cũng không coi trọng Kỷ Tiểu Ly là một nhân tài mà tận lực xin cưới, lấy về nhà không phải chỉ vì việc sinh hài tử sao?

Từ phủ Trần Nam Vương đến Phủ Thượng thư, từ Thái hậu, hoàng hậu đến hoàng đế, không ai xem hôn sự này sẽ là lựa chọn quan trọng quyết định cả đời của một nữ hài tử. Kỷ Tiểu Ly chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay những người này, có người không muốn, liền quăng bỏ; có người tạm thời còn phải dựa vào nàng, liền nhận lấy.

Trần Ngộ Bạch quá rõ loại cảm giác này. Tựa như người nắm giữ Huyền Vũ, địa vị quốc sư, thế gian cần một người thừa kế Lệnh bài Huyền Vũ, bảo vệ Đại Dã, mà không một ai cần chính Trần Ngộ Bạch hẳn.

“Được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, được Sở Thượng Thư xem trọng, tại hạ sẽ đi một chuyến đến phủ Trần Nam Vương.” Quốc sư đại nhân tựa như chuyện vặt mỉm cười đứng lên, nói.

**

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai, mười giờ sáng Cập nhật một chương, tám giờ tối Cập Nhật một chương nữa. Theo suốt đến nay, phải nói tạm biệt các cô nương: cảm ơn đã quen biết. Nếu thích, xin đọc biết rằng ta không thích xem đạo văn. Ta vô cùng ghét đạo văn, tình nguyện bước khỏi giang hồ, tựa như đã từng yêu người, càng tốt hơn tổn thương. Xem xong cuốn VIP này đại khái chỉ 2-3 đồng nhân dân tệ, nếu như không thích thủ tục phiền toái, chỉ cần viết bình luận ta sẽ gửi qua, trả bao nhiêu là do hệ thống tính toán số chữ, số chữ bình luận nhiều thì số tiền càng lớn, mỗi tháng tổng hợp xong ta liền đưa tiền lời, phát triển không ngừng.

26. Chương 26

Edit: Lam Phượng Hoàng

Lúc này phủ Trần Nam Vương cũng đang bàn bạc chuyện hôn nhân của Kỷ Tiểu Ly.

Công chúa Diễm Dương, dĩ nhiên là hết sức khuyến khích, khẩn cấp hy vọng có thể vội vàng ném củ khoai lang bỏng tay này tới phủ Thượng Thư; Kỷ Đình tạm thời từ chối cho ý kiến, thật ra thì trong lòng nghĩ đến Kỷ Tây; mà Vương Phi lại đang ước chừng, do dự giữa hai phía.

nói thật, Phủ Thượng thư người ta như vậy, Sở Hạo Nhiên lại là con trai độc nhất, hôm nay cho dù dích nữ của phủ Trần Nam Vương cũng không dám nói là chịu thiệt. Tuy rằng Sở công tử kia có chút.

nhưng Tiểu Ly nhà bọn họ cũng không. hơn gì! nói không chừng cũng bởi vì như vậy, ngược lại hai đứa bé mới có thể qua qua lại lại, hòa hòa thuận thuận nhỉ? Phải nói rằng Sở công tử khắc chết nhiều cô nương như vậy, mà Tiểu Ly lại không sao, đây có thể chính là do ông trời tác hợp?

Đương nhiên Kỷ Tây cũng tốt, gả cho hắn có thể ở lại trong phủ càng không gì tốt hơn, nhưng chỗ Kỷ Bắc nhất định sẽ gây huynh đệ bất hoà, lại nói —— công chúa Diễm Dương cũng sẽ không tha cho Tiểu Ly, đường nữ thì không sao, nếu là con dâu. Tiểu Ly có thể sẽ chịu thiệt!

Công chúa Diễm Dương là người ưa gây sự, Vương Phi do dự, Kỷ Tây lại chưa từng tỏ thái độ ngay trước mặt mọi người, Kỷ Đình không tiện nói ra, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc. .

Trong phủ giằng co.

Ngoài phủ Kỷ Tây cùng Kỷ Bắc vừa từ doanh trại thao luyện trở về, vừa tới cửa đang muốn xuống ngựa, đúng lúc gặp xe kiệu Quốc sư đại nhân từ từ dừng lại.

Trần Ngộ Bạch từ trong xe ngựa màu đen bánh xe bằng vàng chậm rãi ra ngoài, Kỷ Bắc ngồi trên lưng ngựa thật cao nhìn thấy, trong bụng mắng “Đồ quạ đen”, lập tức hiên ngang nhảy xuống, tay cầm roi ngựa, sải mấy bước đi đến trước mặt hắn, mắt lộ vẻ khiêu khích cất giọng hỏi: “Ái chà! Hiếm có ha! Quốc sư đại nhân đại giá quang lâm, không biết có gì dạy bảo?”

Hôm nay Quốc sư đại nhân không lạnh lùng thấy Kỷ Bắc liền muốn dấn vào mặt, thậm chí hắn còn cười hiền lành, mỉm cười nói: “không dám. Tại hạ mới vừa từ chỗ hoàng thượng qua, đến cửa quấy rầy vì Phủ Thượng thư nhờ vả, cầm bát tự của Sở công tử tới.

Kỷ Tây Kỷ Bắc nghe vậy đều biến sắc, Kỷ Tây lập tức tiến lên một bước, cười miễn cưỡng, ôm quyền nói: “Quốc sư đại nhân! Có thể nói vài câu không?”

Trần Ngộ Bạch lời còn chưa dứt đã bị gián đoạn, cũng không tức giận, ngược lại cười nhìn hai huynh đệ.

trên mặt huynh đệ Kỷ gia tràn ngập nóng nảy, vừa rồi Kỷ Bắc còn hiếu chiến như gà trống, lúc này lộ vẻ “Quốc sư đại nhân cùng đi thôi!”

Quốc sư đại nhân khẽ thở dài, lộ vẻ bỏ qua chuyện cũ, đi vào cùng hai người.

Huynh đệ Kỷ gia mời Quốc sư đại nhân vào trong viện của mình.

Đóng cửa lại, mời ngồi ghế trên, Kỷ Tây thành tâm thành ý thi lễ với Trần Ngộ Bạch: “Quốc sư đại nhân! Trước đây đã mạo phạm đắc tội thật nhiều, kính xin Quốc sư đại nhân là đại nhân không chấp tiểu nhân! Chuyện hôm nay, huynh đệ chúng ta nợ Quốc sư đại nhân một mối nhân tình.”

Hôm nay, đây là người thứ ba áy náy nói cảm ơn với hắn.

Quốc sư đại nhân bưng chung trà Kỷ Tam Thiếu tự tay dâng lên, khẽ cười, “Nhị thiếu gia khách sáo rồi. không biết Nhị thiếu gia còn nhớ, mình đã nợ gì không?”

“Ngày đó cầu xin Quốc sư đại nhân bói toán cho đại ca, đúng là đã đồng ý làm cho Quốc sư đại nhân một chuyện.” Kỷ Tây thần nhiên đáp.

“Vậy thì nợ thêm một món!” Kỷ Bắc nghe được liền gấp gáp, vỗ ngực cam kết: “Chỉ cần quấy rối hôn sự này, sau này tiểu gia ta đồng ý cho. sai khiến!”

Trần Ngộ Bạch nghe vậy tựa như giật mình, ngẩng đầu trầm giọng hỏi: “Lời này của Tam thiếu gia —— là ý của phủ gia sao? Thực ra, vừa rồi tại hạ ở chỗ của Thái hậu Từ Hiếu, Hoàng hậu nương nương thay công chúa nương nương trong phủ dặn dò: mặc kệ bát tự của hai người có hợp hay không, nhất định phải phán là kim ngọc lương duyên (mối duyên tốt đẹp), giai ngẫu thiên thành (đôi lứa trời ban).”

“Phi!” Kỷ Bắc nghe, vô cùng tức giận, “Tiểu gia đánh chết cái thứ ‘vẽ hổ không thành lại thành chó’ kia! hắn mà giai ngẫu cái gì, oán ngẫu (vợ chồng bất hòa) thì có!”

Kỷ Tây cũng biết hắn sẽ manh động, đã lưu ý trước, lúc này tiến lên chắn đường hắn.

Ngăn dè dè lại, trợn mắt nhìn mắt hần, Kỷ Tây xoay người nói với Trần Ngô Bạch: “Quốc sư đại nhân minh giám: Sở Hạo Nhiên kia có mệnh khắc thê, bất kỳ cô nương nào đến tuổi mà tiếp xúc với hần hầu như đều chết đột ngột! Muội muội nhà ta, từ nhỏ lớn lên ở đây, sao có thể chứng kiến nàng bị người khắc chết?!”

“Muội muội nhà người vẫn rất vui vẻ.” Trần Ngô Bạch không nhịn được nhắc nhở hần.

không chỉ vui vẻ, ngược lại còn náo loạn Phủ Thượng thư, bây giờ Thượng Thư phu nhân còn nằm trên giường không dậy nổi, bằng không Sở Thượng Thư cũng không đến nỗi phải cầu xin hoàng thượng mời bằng được hần làm người mai mối.

nói đến chuyện lý thú - Tiểu Ly náo loạn Phủ Thượng thư, sắc mặt Kỷ Tây Kỷ Bắc đều ảm áp, khỏe môi mang ý cười. Trần Ngô Bạch thu vào trong mắt, đáy mắt âm thầm lạnh lẽo.

“Cho dù mấy lời đó không đáng tin, Sở Hạo Nhiên kia cũng tuyệt không xứng! Phủ Thượng thư cưới tiểu thiếp đã thành lệ, hôm nay Thượng thư đại nhân đã có hơn mười tiểu thiếp! Tính tình tiểu muội nhà ta từ nhỏ đã là trời sanh lương thiện thuần khiết, không tranh với đời, sao có thể hiểu những thủ đoạn trong đó? Sao nhà ta có thể nhẫn tâm gả muội ấy qua đó!” Giọng Kỷ Tây cực kỳ chân thành, tựa như từng lời hần nói đều là sự thật.

Trần Ngô Bạch nghĩ đến tám chữ “Lương thiện trời sanh, không tranh với đời”, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Tây càng thêm phức tạp.

Trước kia chỉ cảm thấy trong bốn huynh đệ Kỷ gia, người này bình tĩnh tháo vát nhất, không ngờ hần cũng có công phu mở mắt nói dối.

Bất quá giờ phút này, công phu này của hần trước mắt lại có đất dụng võ.

Trần Ngô Bạch im lặng hồi lâu, thở dài, nhìn hai huynh đệ Kỷ gia một chút, trầm giọng nói: “Huynh muội các người tình thâm, thực làm người ta cảm động. Bất quá hôn sự này cuối cùng sẽ thế nào, không thể tính trước, nhà các người có ý gì cũng không thể tính.”

Lời này của hần chính là có thể xoay chuyển, Kỷ Tây mừng rỡ, khom lưng lễ bái, lớn tiếng nói: “Kính xin Quốc sư đại nhân chỉ giáo. ”

Trần Ngô Bạch cười: “Ý chính là: Kỷ Tiểu Ly có nguyện ý gả hay không?”

“Dám nguyện ý sao!” Kỷ Bắc rộng giận.

Kỷ Tây cũng không phải người hành động theo cảm tính, dựa theo lời Trần Ngô Bạch mà suy nghĩ một chút, lát sau đã có chủ ý, mặt hần sáng lên, nói: “Tiểu Ly luôn muốn tu tiên, nhà ta chỉ cần nói Quốc sư đại nhân sẽ mang về dạy, nhất định sẽ nguyện ý! Để thông suốt, còn phải nghĩ biện pháp với phía Sở Hạo Nhiên.

“Sở công tử si mê cảnh nam nữ triển miên trong tiểu thuyết, chỉ sợ sẽ không dễ buông tay.” Quốc sư đại nhân như bàn chuyện phiếm, thở dài nói: “Cõi đời này có người vì tiền, có người vì danh, có người vì tuyệt thế võ công mà trầm mê, Sở công tử hết lần này tới lần khác trầm mê tiểu thuyết khá sâu, đúng là một kẻ cuồng si!”

một lời thức tỉnh người trong mộng! đang trầm ngâm gắng sức nghĩ cách đối phó, Kỷ Tây chớp mắt, híp đôi mắt ánh tuấn, khỏe miệng cong lên.

“Đúng vậy!” hần vỗ tay cười nói, “hần trầm mê tiểu thuyết, vậy thì đổi cho hần!”

Kỷ Bắc bủ môi: “nói thật dễ nghe, ai hần cũng khắc chết! Có chắc Phủ Thượng thư muốn đổi không?”

“hần khắc thê, lại không khắc nam tử!” Kỷ Tây quả nhiên không phụ sự mong đợi của Quốc sư đại nhân, chỉ một chút liền hiểu rõ.

Kỷ Bắc nghe vậy. ngây người, nhưng nghiêm túc tận lực suy nghĩ một chút, hình như. cũng không phải là không thể.

Hai người nam ở cùng nhau, trong quân doanh thường có chuyện như vậy. Tiểu quan (trai bao) trong thanh lâu ở kinh thành cũng không ít.

“Vây. cái loại tiểu thuyết đó. phải tìm ở đâu?!” Kỷ Bắc gian nan mà hỏi.

“không tìm được thì tự viết! Chỉ cần có thể. có gì đáng ngại đâu!” Kỷ Tây nhướn mày cười, hả lòng hả dạ. (LPH: và từ đó, đam mỹ đã ra đời ^^)

Quốc sư đại nhân râu mắt thối trà, ung dung nhàn nhã, trong lòng suy nghĩ Kỷ Tây này quả là người thông minh, ánh mắt mình quả nhiên rất tốt.

Huynh đệ Kỷ gia xoay người chia nhau làm việc. Kỷ Tây chuẩn bị hết thấy xong, trước khi ra cửa hắn lặp lại mấy câu nói dạy cho Kỷ Bắc, mới để hắn đi kích động Kỷ Tiểu Ly.

Kỷ Bắc sải bước chạy vào Lang Hoàn hiên, nói với Kỷ Tiểu Ly đang vui vui sướng sướng luyện đan: “Quốc sư đại nhân tới!”

“. Quốc sư đại nhân?!” Kỷ Tiểu Ly giật mình: “Sư phụ! hắn. tới làm gì?”

Chẳng lẽ. có ý tới đón mình về?!

“Nghe nói đến làm bà mối, muốn muội gả cho cái gã tối ngày hát hí khúc Sở Hạo Nhiên đó! Gả qua vừa hay sẽ cùng diễn với hắn. Lúc xuất giá nhớ đem da hổ theo! Giúp hắn hóa trang thành Vô Tòng, thành con cạp!” Kỷ Bắc dựa theo lời Kỷ Tây dạy, nói lấp lửng: “Đàn như vậy, Quốc sư đại nhân đại khái đã sớm không dạy nổi, trước mắt có cơ hội gả ra ngoài, nhất định hắn sẽ khuyến khích cha mẹ vội vàng đáp ứng hôn sự này!”

hắn nói xong, trộm quan sát vẻ mặt tiểu nha đầu, chỉ thấy đầu tiên là ngơ ngác ngẩn người đứng đó, sau đó đột nhiên thê thảm ôm đầu kêu một tiếng “không muốn!”

Hai tay nhấc quần lên, Kỷ Tiểu Ly tựa như trận gió chạy vội ra ngoài.

Nháy mắt liền bỏ chạy mất dạng, Kỷ Bắc đứng tại chỗ nhúc nhích đầu, lầm bầm: bị ca nói trúng rồi!

Kỷ Tiểu Ly chạy như điên vào Nam Hoa viện, lúc này Trần Ngộ Bạch vừa mới làm lễ ra mắt với Kỷ Đình, Vương Phi, công chúa Diễm Dương, trà cũng chưa bưng lên, từ cửa liền vọt vào một nha đầu điên, sắp vọt tới trước mắt còn chưa kịp dừng, tay trong tay áo hắn chuyển động, theo bản năng muốn mở cánh tay ra đón.

May mà Thiên Di bên người Vương Phi bước nhanh tới, ôm lấy tiểu nha đầu.

Công chúa Diễm Dương gấp gáp chuyển làm mai, bị gián đoạn trong lòng liền giận dữ, lông mày cũng dựng thẳng, mắng: “Nha đầu hoang dã (dã nha đầu) không có quy củ! Có biết ai đang ở đây không mà dám chạy loạn vào đây!”

Công chúa Diễm Dương thật ra thì chỉ gay gắt mạnh miệng, đáy lòng cũng không xấu, đã nhiều năm mặc dù không dịu dàng thương yêu Tiểu Ly, nhưng có thứ gì thì cả năm đứa trẻ đều có phần, thậm chí thường bởi vì Tiểu Ly là nữ hài tử duy nhất, mấy thứ đồ trang sức khắc hoa xinh đẹp hiếm có cũng đều cho nàng. Chẳng qua mấy từ “Tiểu cô nhi” “Dã nha đầu” luôn treo trên khóe miệng. Mặc dù Kỷ Đình và Vương Phi thường xuyên ngăn cản sửa lời, dù sao cũng nghe nhiều, phản ứng cũng không lớn.

Nhưng Trần Ngộ Bạch nghe mà trong lòng nhúc nhích, nhìn lại học trò nhỏ nhà hắn lập tức cúi đầu dằn lòng, dáng vẻ uất ức, nhất thời mặt hắn lạnh xuống.

Tiểu Ly bị mắng mới nhớ tới, quy củ hành lễ, lúc đến trước mặt hắn, cúi đầu kêu một tiếng “Sư phụ!”

Trần Ngộ Bạch dằn nén, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Sư phụ tới để đón ta về sao?” Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy cầu khẩn.

27. Chương 27

Edit: Lam Phượng Hoàng

“Sư phụ tới để đón ta về sao?” Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy cầu khẩn.

Mấy ngày không gặp, một lời này của nàng làm tim Trần Ngộ Bạch đột nhiên nóng lên, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang phía nàng, chạm vào đôi mắt trong veo của nàng, nóng ấm trong trái tim hắn càng tăng cao.

Lúc này Công chúa Diễm Dương vội vàng lên tiếng cắt đứt: “Tiểu Ly, hôm nay sư phụ con đến là muốn thay con làm mai! Con sẽ lập gia đình, không cần phải đến phủ Quốc sư nữa!”

Kỷ Đình vừa nghe liền nhú mày, trầm giọng nói với công chúa Diễm Dương: “Diễm Dương! Chuyện này chưa định, ngay trước mặt hai tử nàng lại nói làm nhảm gì vậy!”

Công chúa Diễm Dương bị ông quát lớn, không tình nguyện hừ một tiếng, nhưng cũng không dám mở miệng nhiều lời nữa.

Nhất thời tất cả mọi người đều không nói lời nào, trong phòng yên tĩnh không tiếng động. Trần Ngộ Bạch nhìn học trò nhà hắn, khẽ cười đứng lên, dịu dàng hỏi: “Tiểu Ly, vì sư hỏi người: người có nguyện ý gả vào Phủ Thượng thư hay không?”

Ba người lớn của phủ Trần Nam Vương đồng loạt lấp bắp kinh hãi.

Vì hôn sự này bọn họ đã thảo luận nhiều lần, nhưng không ai nghĩ tới phải trực tiếp hỏi Tiểu Ly —— nghĩ đến, hai tử kia có thể hiểu cái gì đây?

Cho nên nghe Quốc Quốc sư đại nhân hỏi như vậy, bọn họ hơi giật mình nhìn Quốc sư đại nhân, lại đồng thời lập tức nhìn ngược về phía Tiểu Ly.

Tiểu Ly cũng kinh hãi, bất quá cũng không phải bởi vì nàng có nguyện ý gả vào Phủ Thượng thư hay không, mà là —— sư phụ nhà nàng. lại còn cười nha!

thì ra sư phụ nhà nàng cũng biết cười?!

Nàng ngơ ngốc tại chỗ, cái miệng nhỏ nhắn cũng hơi cong, ánh mắt khiếp sợ lại si mê nhìn hắn, vẻ mặt Trần Ngộ Bạch càng dịu dàng, nói với nàng: “Người đừng sợ, trong lòng nghĩ thế nào liền nói hết ra. Hôm nay cha mẹ người đều ở đây, bọn họ sẽ làm chủ cho người. Sở Hạo Nhiên kia là con trai độc nhất của Phủ Thượng thư, lần trước Sở Thượng Thư cha hắn mang theo hắn tới cửa, xin ta đổi bát tự, các người đã gặp nhau một lần, người còn nhớ rõ hắn chứ?”

Dĩ nhiên Kỷ Tiểu Ly còn nhớ, gật đầu một cái nói: “Dạ! Sư phụ! Ta nhớ rõ người kia! Bọn Liên Y nói mệnh hắn phải chịu cô độc, mệnh số đã định đời này hắn không thể có vợ, ngay cả hồ ly chín đuôi chuyển thể cũng có thể đang khỏe mạnh bị hắn khắc chết chín lần!”

Lộn xộn lung tung gì vậy! Công chúa Diễm Dương vừa nghe liền trợn mắt nhìn tiểu nha đầu, tức giận nói: “Đó đều là nói hươu nói vượn! Người tự nhìn người đi, không phải người vẫn sống tốt sao! Có thể thấy được những lời đồn kia đều là nói bậy! Nếu không lúc người gặp hắn ở phủ Quốc sư, hắn liền khắc chết người!”

Kỷ Tiểu Ly lắc đầu một cái, “Ai nói? Những ngày con đi theo sư phụ đã cọ được thật nhiều tiên khí, hôm nay dĩ nhiên là yêu tà khó xâm! Nhưng nếu thật sẽ gả đi, con sẽ không thể ở cạnh sư phụ, dần dần sẽ không còn tiên khí, khó chắc sẽ không bị hắc khắc chết!” Nàng nói lý lẽ thật rất hùng hồn. Mặc dù vừa nghe cũng biết là ngụy biện nhưng. nghe cũng rất có đạo lý.

Trần Nam Vương phi nhất thời liền đánh trống lớn lui quân, ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Kỷ Đình: chuyện như vậy, thà tin là có, không thể nói là không. Huống chi đứa bé Kỷ Tây kia cũng rất tốt! Tuy ngoài miệng Công chúa Diễm Dương không buông tha người, nhưng lại không thật sự xuống tay độc ác với Tiểu Ly, ít nhất không lo gì đến tánh mạng. Kỷ Đình hiểu ý của bà, trong lòng ông lại càng nghiêng về Kỷ Tây. Trầm ngâm chốc lát, ông hỏi Trần Ngộ Bạch: “Quốc sư đại nhân, không biết rốt cuộc bát tự của hai hài tử có hợp hay không?”

Trần Ngộ Bạch khẽ mỉm cười với Trần Nam Vương, cất giọng chân thành tha thiết nói: “Trước khi tại hạ tới nơi này, đã được Thái hậu Từ Hiếu nương nương dặn dò, xin Vương gia cứ yên tâm, chỉ cần Vương gia gật đầu đồng ý hôn sự này, bát tự của Sở công tử và tiểu thư quý phủ. . . . nhất định là do trời tác hợp.”

Lời này của Quốc sư đại nhân vừa nghe là nể mặt mũi của phủ Trần Nam Vương và Thái hậu Từ Hiếu. Nhưng Kỷ Đình vừa nghe, liền biết nhất định là Diễm Dương đã nhúng tay vào — nếu Thái hậu nương nương đã có ý chỉ, hôm nay nhà hắc tử chối hôn sự này cũng không sao, nếu giao bát tự của Tiểu Ly cho Quốc sư đại nhân, cho dù là thật xấu, Quốc sư đại nhân cũng chỉ có thể nói là do trời tác hợp. Sau đó Tiểu Ly nhất định phải gả đi! (LPH: xì, có đưa thì ảnh cũng có tính được đâu. Bạch ca: nói gì??? LPH: ôm dẹp chạy)

Trong lòng Kỷ Đình nhất thời giận dữ.

“Kính xin Quốc sư đại nhân chuyển lời với Phủ Thượng thư: cảm tạ Thượng thư đại nhân đã yêu mến, nhưng dưới đời chúng ta chỉ có một nữ nhi là Tiểu Ly, từ nhỏ bị làm hư, mặc dù đã được làm lễ vấn tóc, nhưng vẫn u mê không hiểu chuyện, chúng ta còn muốn giữ nàng lại bên người dạy thêm hai năm.” Trong lòng Kỷ Đình đã có quyết định, lúc này liền nói như vậy.

Tới làm mai mối, Quốc sư đại nhân không lộ chút vẻ trách tội nào, ngược lại gật đầu một cái, nói: “thật ra thì hôm nay hoàng thượng cũng quá vui mừng, tán gẫu với Thượng thư đại nhân vài câu. Vừa vặn Tiểu Ly là học trò của ta, liền bảo ta thuận đường tới hỏi ý tứ. đã thế, ta sẽ thay quý phủ từ chối Phủ Thượng thư.”

Công chúa Diễm Dương thấy bọn họ người một lời ta một câu khiến mọi chuyện hồng bét, cũng biết trong lòng gấp gáp đến mức nào, vội vàng thỉnh cầu Kỷ Đình: “Vương gia! Phủ Thượng thư thành tâm cầu hôn, Vương gia làm như vậy không khỏi là quá ngăn người ngoài ngàn dặm!”

Kỷ Đình bực bội việc bà ta táy máy tay chân vào chuyện này, thiếu chút nữa cắt đứt việc lớn cả đời của Tiểu Ly, lạnh lùng nói: “Nếu thành tâm đến cầu nữ nhi của ta, cầu thêm hai lần, chờ thêm mấy năm cũng không là quá.”

“Đúng vậy đó, ” Vương Phi cũng vội vàng khuyên công chúa Diễm Dương: “Diễm Dương, tuổi Tiểu Ly còn nhỏ, các ca ca phía trên cũng chưa lập gia đình, để con bé ở lại nhà thêm mấy năm đi! Dầu gì chờ Kỷ Đông trở về cũng không muộn?”

Mặt Kỷ Đình phủ sương lạnh, Vương Phi lại nhắc tới con trai lớn, Diễm Dương không cam lòng cũng chỉ có thể tạm thời xếp cờ im lặng, ở một bên không tiếng động cảm hận vạn vạn khổ.

Trần Nam Vương phi thấy trên mặt công chúa Diễm Dương đầy cảm hận, lo lắng sau đó bà ta lại tìm Tiểu Ly gây phiền toái, vừa lúc Quốc sư đại nhân đang ở đây, bà nhanh trí nghĩ đến, cười nói với Quốc sư đại nhân: “Nếu hôm nay Quốc sư đại nhân đã tới, Tiểu Ly liền theo Quốc sư đại nhân trở về thôi! Hừ một, con bé ở nhà mấy ngày nay, ngày ngày đều lẩm bẩm nghĩ đến bài học!”

Ở một bên hai mắt Kỷ Tiểu Ly tỏa sáng mạnh mẽ gật đầu: Ta muốn tu tiên! không muốn lập gia đình!

Nhưng Trần Ngộ Bạch lại có chút băn khoăn: hắc phụng mệnh tới cửa làm mai, hôn sự không thành, lại mang cô dâu về phủ của mình. Sợ rằng Phủ Thượng thư sẽ hoài nghi hắc tử cản trở bên trong.

“Sư phụ.” Tiểu Ly thấy hắc tử làm như không muốn, đôi mắt dăm lệ lưng trông gọi hắc tử một tiếng.

Trần Ngộ Bạch cau mày ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cặp mắt kia thật là. Được rồi, đúng là hắc tử tới cản trở, bị hoài nghi cũng không oan uống.

hắc tử gật đầu, lòng bàn chân Tiểu Ly lập tức như bôi dầu chạy vội ra ngoài, dọn dẹp hành lý đi cùng hắc tử.

**

trên xe ngựa trở về phủ Quốc sư, rõ ràng cho thấy nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan, suốt dọc đường tiểu nha đầu lộ vẻ như khóc tang, đứng ngồi không yên.

Trần Ngộ Bạch nhìn mấy lần cảm thấy trong lòng buồn phiền luống cuống, định nhắm mắt lại không nhìn nàng.

Bên trong xe ngựa xa hoa có bố trí mấy cái bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương đỏ, phía trên để mấy cái lư hương tinh xảo, bên trong đang đốt nguyệt linh hương giúp an thần tĩnh trí. Quốc sư đại nhân thoải mái tựa vào một bên gối mềm, vốn nên ở nơi tràn ngập mùi thơm nhấm mắt dưỡng thần, ngủ một chút, mà bên người lại soàn soàn soạt soạt không yên, rốt cuộc hẳn không ngủ được, không vui mở mắt.

Trần Ngộ Bạch không kiên nhẫn hỏi nàng: “Người nhích tới nhích lui làm gì?”

“Ta. Sư phụ, ta muốn cưỡi ngựa.” Sắc mặt Kỷ Tiểu Ly có chút khó coi, ấp a ấp úng bỏ qua trọng điểm mà cầu xin.

“không cho phép!” Trần Ngộ Bạch cau mày quát lớn: “cô nương mà cưỡi ngựa gì chứ! Cũng là bởi vì người cả ngày bú dưỡng bình gây sự, phũ Trần Nam Vương mới có thể gấp không thể chờ mà muốn gả người ra ngoài!”

Sắc mặt Kỷ Tiểu Ly kém hơn mấy phần, hít một hơi tự kiềm chế, nhẫn nhịn, nàng nhẹ giọng kháng nghị lời của hắn: “Sư phụ, người nhà ta cũng rất thương ta, chỉ cần ta không muốn, bọn họ sẽ không ép ta lập gia đình!”

Trần Ngộ Bạch vừa nghe liền không ngừng cười lạnh: “Thương người? Bọn họ có con gái ruột thịt của mình, sao có thể đặt người ở vị trí thương yêu nhất? Cho dù mấy ca ca kia của người. lo trước lo sau, hữu dũng vô mưu, bọn họ có thể lấy cái gì để thương người?”

Người bình thường bị hắn rống một câu liền rúc cổ trốn thật xa, hôm nay lại cố chấp không ngừng, sắc mặt ảm ức lại vẫn muốn cãi cò với hắn: “Sư phụ nói không đúng! Thương yêu chính là thương yêu, cũng không phải là đưa ngựa mà phân vị trí thứ nhất thứ hai! không phải hôm nay phụ thân đã từ chối hôn sự sao? Mẫu thân còn để ta đi theo sư phụ!”

Trong lòng Trần Ngộ Bạch mắng nàng ngu xuẩn, hắn khinh thường nghĩ: đó là bởi vì hắn tới! Hôm nay nếu không phải là hắn tới, sợ rằng lúc này phũ Trần Nam Vương đang chuẩn bị sinh lễ cho nàng!

Cũng may. hôm nay hắn tới.

Cũng may cho dù có nhiều người nặng nề với nàng, vẫn còn có hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Ngộ Bạch có loại cảm giác phiền não nhức chí rồi lại vinh dự thỏa mãn.

Xe ngựa nhỏ nhẹ dừng đưa, mùi thơm Nguyệt linh hương nhàn nhạt như mộng, ánh sáng trong xe có vẻ hơi mờ tối, tròn mắt đen của Quốc sư đại nhân trầm trầm, nhìn không rõ vẻ mặt. “Kỷ Tiểu Ly, ” hắn chợt lảng lảng mở miệng, “Sau này. Người hãy ở cùng ta.”

đi theo ta, tuy rằng ta cũng không nơi nương tựa, nhưng vẫn thừa sức bảo vệ người.

hắn nói xong lời này liền cảm thấy lỗ tai nóng ran. Nhưng rũ mắt hồi lâu, lại không nghe thấy nàng trả lời.

Quốc sư đại nhân cực kỳ không vui, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt học trò nhà hắn rã rời, vô lực mềm nhũn tựa vào bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương đỏ, sắc mặt rất khó nhìn.

“Người làm sao vậy?” Mặt Quốc sư đại nhân trầm trầm, giọng thật không tốt, hỏi: “Người nghe được lời ta vừa nói chứ?”

“Nghe được.” Kỷ Tiểu Ly gật đầu một cái, lại bởi vì gật đầu tác động, không nhìn được nữa bụm miệng: “thật. buồn nôn.”

Quốc sư đại nhân giận tím mặt! Mặt trầm đến sắp rỉ ra nước rồi —— nàng thế mà... dám can đảm! Ghét bỏ, ghê tởm lời của hắn!

Nhưng Kỷ Tiểu Ly đã không thể để ý tới sắc mặt của hắn —— nàng thật sự say xe ngựa! Sao lại không đồng ý để nàng ra ngoài cưỡi ngựa chứ oa oa oa. thật khó chịu! thật muốn ói! Nàng không nhìn được, che miệng gấp gấp tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng gấp gấp ôm cái lư hương vội mở nắp —— “Ừa.”

Quốc sư đại nhân chợt ngừng thở, nhắm hai mắt lại, lảng lảng ngồi về chỗ cũ, hắn đặt tay lên đầu gối, ngón tay thon dài nắm thật chặt thành nắm đấm.

“Kỷ, Tiểu, Ly!”

Tiếng rống giận dữ khiến núi rung đất lở từ trong xe ngựa truyền ra, người kéo xe tám ngựa vẫn như không bước chân ngay ngắn, lão quản gia đánh xe ngay cả lông mày cũng không nhăn lại, nhẹ giọng hát tiểu khúc, vui rạo rức nhàn nhã vội đánh xe về phủ.

28. Chương 28

Edit: Lam Phượng Hoàng

Sư phụ nhà nàng lại tức giận, Kỷ Tiểu Ly than thở.

Lão quản gia cũng than thở, ông thật rầu rĩ thay cho hai đứa bé này.

Cái mặt kia rất thối, ông không dám đi khuyên, đành khuyên bảo người bên này.

Tiểu Ly thở dài, nhìn ngón tay: “Ta thật không cố ý, xe ngựa cứ chậm chậm như vậy, ta không nhìn được mới nôn”

Trong lòng lão quản gia tràn ngập nước mắt già nua, nghĩ thầm: ta đánh xe kéo bởi bốn con Thiên lý mã đi chậm như vậy, bộ dễ lắm sao!

Ông cũng thở dài: “Đại nhân chúng ta bình thường ưa sạch sẽ, cô nương người nôn thành như vậy, hẳn chịu đựng chiếu cố cô nương suốt dọc đường, tức giận cũng khó trách.”

Trong mùi vị đó, buồn bực suốt đường đi, lúc Quốc sư đại nhân ôm nàng xuống xe, mặt cũng ghen xanh lè, sau khi trở lại liền ra lệnh lập tức ném hết tất cả Nguyệt linh hương trong phủ, sau này không được để cho hân nghĩ thấy mùi thơm này, tránh phải nhớ tới.

Kỷ Tiểu Ly nghe thấy lời của lão quản gia “Hở?” một tiếng, không tin: “Sư phụ thích sạch sẽ. sao mỗi ngày đều mặc lại một bộ quần áo?”

Về điểm này, lão quản gia đã sớm muốn xưng danh cho chủ tử nhà ông: “Mỗi ngày đại nhân đều mặc một bộ quần áo mà tú nương mới may! Đại nhân chúng ta không mặc quần áo cũ!”

“Cái gì?!” Kỷ Tiểu Ly kinh hãi, “nói như vậy. Chẳng lẽ mỗi ngày ở đây đều thuê may xiêm áo giống nhau như đực?”

Lão quản gia vì thói quen khiêm tốn lại xa hoa của chủ tử nhà mình mà không ngừng tự hào, nhìn vẻ mặt kinh ngạc không dứt của tiểu cô nương, ông thẳng sống lưng, vẻ mặt kiêu ngạo lại căng thẳng: “Đúng vậy. Lựa màu đen kia một xấp đáng giá vạn lượng vàng, cực kỳ hiếm, tất cả số lụa trong thiên hạ, hàng năm hơn phân nửa đều đưa tới phủ Quốc sư.”

“A.” Kỷ Tiểu Ly than nhẹ.

Về đặc ý của lão quản gia càng tăng lên.

Chỉ là tiểu cô nương thôi! Chắc chắn trong lòng ông đang nghĩ: nhìn đời chưa sâu, hồn nhiên ngây thơ, đại nhân độc miệng nhà ông cũng không cần gấp, cứ để nàng kính nể, sùng bái, từ kính mà thành yêu!

“Sư phụ, hẳn thật đáng thương.” Lòng Tiểu Ly tràn đầy thương hại, nặng nề thở dài một cái. Nhớ lúc nàng ở nhà, Vương Phi nương nương thường xuyên tự mình may đồ mới cho nàng, trong viện công chúa nương nương có mấy ma ma trong cung tới, thỉnh thoảng cũng may cho nàng mấy bộ hợp thời, cho dù trong phủ mỗi ngày đều thuê may quần áo mới cho nàng, cũng không món nào trùng lặp.

“Phòng thuê may nhà các người cũng quá tệ rồi, chỉ biết làm một loại xiêm áo!” Nàng lắc đầu thở dài.

Kỷ Tiểu Ly còn muốn nói đừng vội, chờ ta viết một phong thư gửi về gọi hai tú nương tới! Vừa ngẩng đầu, lão quần gia đã bước ra ngoài, bóng lưng lão nhân gia tiêu tụy trầm xuống, nàng gọi ông ông cũng không chịu quay đầu lại.

đang trò chuyện vui vẻ, sao đột nhiên lại tức giận? Kỷ Tiểu Ly khó hiểu đuổi theo.

**

Cũng may lão quần gia dễ nói chuyện hơn sư phụ nhiều, Tiểu Ly quần ông nửa ngày nói lời hay, ánh mắt ông phức tạp nhìn nàng thở dài, cuối cùng cũng chịu nói chuyện với nàng.

Tiểu Ly liền đem lời xin lỗi Vương Phi nương nương dạy nàng nói cho ông nghe, cầu xin ông đồng ý giúp.

Vì vậy khi Quốc sư đại nhân ngủ trưa tỉnh lại, kêu hai tiếng Tiểu Thiên mới vội vã chạy vào.

trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu đồng lúm đóm đen, đúng là vẻ mặt đầy lửa khói.

“Người đang làm gì vậy?” Quốc sư đại nhân cau mày bưng trà, súc miệng hỏi.

“Nhóm lửa! Tất cả mọi người đều làm việc cho Tiểu Ly cô nương! Tiểu nhân phải nhóm lửa trước, đun nước rồi mới có thể pha trà!” Về mặt Tiểu Thiên có chút không vui —— quần gia đại thúc nói nhất định phải lưu lại một người hầu hạ Quốc sư đại nhân, nếu không hẳn thật rất muốn đi theo làm việc giúp Tiểu Ly cô nương!

Nhắc tới tên của nha đầu thối kia, ngay cả mùi thơm trà xanh xông vào mũi Trần Ngộ Bạch cũng không nuốt xuống nổi, cau mày hỏi: “Nàng lại làm gì vậy?”

“Nàng —— hì hì. Tiểu nhân không thể nói! Tiểu Ly cô nương không cho người khác nói với ngài!” Tiểu đồng che miệng cười không ngừng.

Nếu là trước kia Tiểu Thiên tuyệt không dám nói như vậy với Quốc sư đại nhân, nhưng kể từ khi Tiểu Ly cô nương vào phủ, ngày ngày náo loạn ra các loại chuyện kỳ kỳ quái quái, về mặt Quốc sư đại nhân một ngày phải đổi mấy lần. Phủ Quốc sư yên lặng thanh tĩnh nhiều năm hôm nay đã trở nên khác hẳn, hiện tại mỗi sáng sớm Tiểu Thiên thức dậy cũng rất mong đợi một ngày mới lại sẽ phát sinh chuyện gì đó, lúc phục vụ Quốc sư đại nhân cũng sẽ không lo lắng đề phòng giống như trước —— nhìn thấy dáng vẻ nổi điên phát giận của Quốc sư đại nhân với Tiểu Ly cô nương, mới thấy ngày thường mặt mày Quốc sư đại nhân hẳn đã rất hiền lành.

Trần Ngộ Bạch liếc hẳn một cái, lưỡi so đo với tiểu hài tử bị làm hư này, tự thay quần áo ra ngoài xem thử.

hắn đi một vòng lớn quanh phủ, mới tìm được người ở trong vườn. Hơn phân nửa người làm của Phủ Quốc sư đều ở đây, khí thế ngất trời dời tảng đá, đào hầm, trồng cây, sửa sang hoa cỏ.

Lão quần gia đang ở một bên chỉ huy mọi người. Ông theo bên cạnh lão Quốc sư đại nhân cả đời, nghề làm vườn luôn quen thuộc nhất, bọn hạ nhân dưới sự chỉ huy của ông gợn gàng ngăn nắp mà làm việc, trong vườn đã mua thêm không ít hoa và cây cảnh, tràn tràn ngập ngập, náo nhiệt lại phong phú.

Kỷ Tiểu Ly cũng ở trong đám người, xách hoa cỏ chạy tới chạy lui, vẩy dính đầy bùn.

Thấy Quốc sư đại nhân tới, cảnh tượng vốn đang khí thế ngất trời nhất thời chợt lạnh. Lão quần gia vội vàng bước tới, tiến lên xin nói: “Tiểu Ly cô nương mang đến không ít hoa và cây cảnh từ trong phủ, ta thấy phẩm chất không tệ, để chết héo quá đáng tiếc, liền tự chủ trương, đại nhân thứ tội!”

Chút chuyện nhỏ này, Trần Ngộ Bạch sao cũng được, gật đầu một cái.

Kỷ Tiểu Ly cũng chạy tới, trên gương mặt nhỏ nhỏ tràn đầy nịnh hót: “Sư phụ, sau khi đồ nhi tới đã tổn hại nhiều hoa và cây cảnh trong phủ, hiện tại đền lại cho người! Mặc dù so ra hơi kém những thứ quý giá hiếm có đã thành tinh kia, nhưng những thứ hoa này đều do đồ nhi dụng tâm cố ý chọn, là tâm ý của đồ nhi, sau này đồ nhi cố gắng không mắc lỗi, không chọc ngài tức giận!”

Lời nói này Trần Nam Vương phi dạy thật lâu, cuối cùng viết ra từng chữ từng chữ cho nàng học thuộc, nàng nói thật trôi chảy.

Trần Ngộ Bạch khinh bỉ bộ dạng nịnh nọt của nàng, nhưng nghe lại vô cùng lọt tai. Nhìn lại tiểu nha đầu phơi dưới ánh mặt trời đã lâu, mặt đỏ bừng, tóc mai thấm mồ hôi, giống như một bụi hoa cỏ bừng bừng sức sống trong mùa xuân, vừa giống như ánh mặt trời tươi tắn sáng sủa trong mùa đông vạn dặm.

Chóp mũi Trần Ngộ Bạch tràn ngập hơi thở mặt trời, trái tim tựa như chần bồng xỏa tung phơi nắng.

“Sư phụ cười cái gì vậy?” Kỷ Tiểu Ly theo dõi hần, hỏi.

Trần Ngộ Bạch vội vàng trầm ngâm, sắc mặt nghiêm trang, thuận miệng nói: “không có gì. Người còn có chút hữu dụng.”

Chẳng qua hần chỉ thuận miệng nói một câu, Kỷ Tiểu Ly lại cao hứng nhảy lên!

Sao có thể mất hứng? Đây là lần đầu tiên sư phụ khen nàng!

Nàng vui vẻ lại đắc ý, không nói lời gì, hăng hái bừng bừng kéo sư phụ nhà nàng chạy đến cửa lớn.

Trần Ngộ Bạch bị nàng không biết trên dưới kéo cánh tay, cũng không so đo tức giận với nàng, bị nàng kéo chạy thẳng ra cửa lớn.

Cơn gió tràn ngập hương hoa tràn vào mũi, trong lòng Trần Ngộ Bạch khê động, đưa mắt nhìn lại: chỉ thấy dọc con đường Thập lý —— hiện đầy các loại trận pháp, thanh cao lạnh lùng cản trở bao nhiêu người ngoài Thập lý, người đời vừa nhắc tới phủ đệ của Quốc sư một sẽ hiện lên trước mắt đường dài Thập lý, sau khi rừng cây Tuyết quỳnh bị nhổ đi, đường dài Thập lý vẫn một mảnh hoang vu Lúc này mắt có thể nhìn thấy, đều là hoa Sơn chi (cây dành dành) nở trắng như phấn!

Trần Ngộ Bạch hít một hơi thật sâu.

không nên giết nàng, không thể giết nàng, hần tự nhủ, nàng ngu xuẩn do tác dụng của thuốc, nàng cũng là vô tội, không nên giết nàng, không thể giết nàng. Người đã cam kết sau này sẽ để nàng đi theo người, quân tử nhất ngôn khoải mã nhất tiên (quân tử chỉ nói một lời, ngựa tốt chỉ cần một roi), không thể trở mặt liền giết người! không nên giết nàng, không thể giết nàng. (LPH: tụng 500 lần đi anh ^^)

Quốc sư đại nhân nhắm mắt lại, không ngừng thôi miên mình.

Kỷ Tiểu Ly thấy sư phụ nhà nàng hít một hơi thật sâu, say mê nhắm mắt trong Thập lý tràn ngập mùi hoa Sơn chi. Nàng càng thêm đắc ý vạn phần!

“Đây là mùi hoa Sơn chi thơm nhất! Dễ ngủ chứ? Sư phụ thích chứ?” Kỷ Tiểu Ly làm theo lời dạy của Vương Phi, đắc chí lấy lòng sư phụ nhà nàng: “Những thứ này đều do đồ nhi làm! Có câu nói: một ngày làm thầy cả đời là cha, sư phụ dạy ta, ta chắc chắn sẽ tôn trọng kính yêu sư phụ như phụ thân. Ai da! Sư phụ! Sao ngài lại đánh ta? Ai da. Cứu mạng a. a a a a!”

“Cứu mạng a.” (LPH: giải thích nhá, Nguyệt linh hương làm từ hoa Sơn chi ^^)

Tiếng rống giận dữ của Quốc sư đại nhân cùng tiếng thét chói tai của thiếu nữ nhỏ chạy trốn từ xa xa truyền đến, mọi người bận rộn trong phủ như nhận khẩu hiệu rất ngay ngắn dừng cũng không dừng, tiếng oán trách của nhóm hoa cỏ thành tinh trong vườn bị chèn ép với hoa cỏ mới tới vang khắp nơi. phủ Quốc sư trong ngoài khắp nơi đều là cảnh tượng vui vẻ bừng bừng sức sống.

**

Phủ Quốc sư náo nhiệt, hai ngày nay ở phủ Thượng thư cũng không vắng lạnh.

thật vất vả mới nhờ được Quốc sư đại nhân làm mai mối, phủ Trấn Nam Vương cũng không vui lòng, chỉ một lời liền từ chối!

Sở Thượng Thư vừa vội vừa tức!

Nhưng Sở công tử một chút cũng không đau lòng —— từ xưa tới nay tiểu thuyết lưu truyền rất rộng, sao mà không có mấy chỗ ruột gan đứt từng khúc? không có ngăn trở sẽ không có kịch tính, truyện mà không có kịch tính thì sẽ không hay!

Vì vậy hần vô cùng cao hứng diễn vai người không may, cả ngày trừ ‘đào’ tiểu thuyết mới, chính là đến quán rượu tìm say.

Trong tiểu thuyết mới, chuyện chính là xảy ra khi đến tửu lâu tìm say.

Con trai độc nhất của phủ Thượng thư tiền nhiều hơn người, cuồng si tiểu thuyết ai cũng biết, hơn một nửa số người viết tiểu thuyết của cả kinh thành đều sống dựa vào hần, chỉ cần viết tiểu thuyết vừa mắt Sở công tử, Sở công tử vung tiền như rác còn chưa nói, còn có thể chỉ một quyển mà nổi danh, sau này trong mục giới thiệu liền ghi: Sở công tử đã từng mua tiểu thuyết của. Nhất thời giá trị con người có thể tăng lên một tầm ới.

Cạnh tranh quá kịch liệt, khó tránh khỏi có người bàng môn tả đạo chơi xấu.

một ngày kia, trong một đồng tiểu thuyết Sở công tử mua không biết sao lại có một quyển dài hoa cúc ruột gan đứt từng khúc ký , nội cái tên đã thấy ‘sầu triền miên’, ‘ngược luyến tình thâm’, Sở công tử không nhịn được mở ra xem: trong này nói là có một quý công tử, một lần ở tửu lâu vô tình gặp được một mỹ nam tử mất phượng mảy ngài đang bị kẻ xấu khi dễ, quý công tử kiến thức rộng rãi, tầm mắt hơn người, vừa nhìn liền rõ mỹ nam tử thật ra là nữ giả nam trang! Vì vậy quý công tử tiến lên anh hùng cứu mỹ nhân, tạo thành một giai thoại. Chuyện xưa vốn nên kết thúc ở đây giống như các chuyện xưa tầm thường khác, lại chỉ mới được một nửa — quý công tử cùng mỹ nam tử kia trước hoa dưới trăng, diên Loan đảo Phượng, lại phát hiện. mỹ nam tử kia là một nam nhân thứ thiệt!

Sở công tử đọc tới đây trợn mắt há mồm!

Nam nhân cùng nam nhân. Cũng có thể có tình yêu sao?!

Tiểu thuyết này viết thật lòng vòng khúc mắc, giọng văn uyển chuyển động lòng người, hần đọc một nửa, khó chịu, thật sự không thể dừng lại.

Đợi đến khi hần xem hết, cái kết chính là quý công tử cùng mỹ nam tử kia có cuộc sống hạnh phúc chỉ làm uyên ương chẳng làm tiên, hần khép sách lại thở dài một tiếng, lệ rơi đầy mặt, đẩy cửa ra, hần phát hiện — trời đất cũng không còn như cũ!

Tình yêu nam nữ có cái gì đáng cảm động, ca tụng, ước mơ?! Ưu tú hoàn mỹ như hần, sao thế gian này lại khó có nữ tử xứng đôi?!

Linh hồn hần vĩ đại, cô quạnh, anh tuấn, cần chính là một người khác cũng ưu tú, mạnh mẽ như nam nhân!

Trời cao cho hần số mạng khắc thê nhưng thật ra là một dạng ám hiệu: yêu nhau mến nhau làm bạn cả đời với Sở Hạo Nhiên hần, phải là một nam nhân!

Sở công tử ngửa mặt lên trời cười dài, nhét sát tiểu thuyết vào trong ngực, ra cửa đến tửu lâu.

Cũng thật là ý trời trên người, hần mới vừa vào tửu lâu, màn đầu tiên trong tiểu thuyết liền trình diễn: thiếu niên tuấn mỹ mặc áo gấm buộc tóc, mắt mũi xinh đẹp tựa như từ tranh vẽ bước ra, đang tranh chấp với một người làm thuê trong tửu lâu, thấy rằng sắp phải động chân tay!

Sở Hạo Nhiên đề tiểu thuyết trong ngực, trong lòng hô to tác giả vạn tuế, quát to một tiếng “Dừng tay!”, sải bước đi qua.

Thiếu niên tuấn mỹ đó chính là Lục hoàng tử tôn quý nhất của Đại Dạ quốc — Mộ Dung Tổng. Hôm đó đúng lúc hần cải trang vi hành, mới vừa vào tửu lâu liền coi trọng món ‘gà lá sen’ tiểu nhị đang bưng trong tay, hần cũng không thêm quan tâm là người bên bàn kia đã gọi, đập bạc giành lấy, người ta không chịu, hần rút cái gương từ bên hông ra đang muốn hù dọa người, bên người liền có một trận gió nhẹ thổi qua, bên hông đã có một cái tay vịn vào.

Áo xanh của Sở Hạo Nhiên bay bay, ánh mắt đưa tình, tràn đầy tình cảm, chân thành tha thiết động lòng người nói theo lời kịch: “Dừng tay! Vị này. tiểu huynh đệ này nếu có gì mạo phạm, ta gánh chịu thay hần! Các người muốn đánh muốn giết, nhắm, vào, ta, này!”

nói xong vùng tay lên, các tùy tùng của phủ Thượng thư đi theo phía sau như hổ như sói nhào tới, lôi người mới bị đoạt ‘gà lá sen’ kia ra, đánh ột trận. (LPH: ha ha, cười chết mất)

Trong đám hỗn loạn, quạt giấy của Sở Hạo Nhiên nhẹ nhếch, nâng cằm người trong ngực lên, tà mị cười một tiếng với hắn, dịu dàng nói nhỏ: “Gương mặt cô nương chim sa cá lặn, tội gì phải giả trang thành nam tử? Đúng là lừa mình dối người.”

nói xong hắn như say như mê, toàn thân như có một luồng điện chạy qua —— lời kịch này viết thực hay!

Lúc Mộ Dung Tổng bị hắn kéo thất lưng đã bắt đầu híp mắt, lúc này bị quạt giấy nâng cằm, khuôn mặt có thể nói là tuyệt sắc từng nấc từng nấc căng cứng mà rớt xuống.

hắn, ghét, nhất, là, bị, người, nói, hắn, nam, sinh, tướng, nữ!

“đi, chết, đi!” Lục hoàng tử điện hạ gầm lên, gân xanh trên cổ căng căng nổi lên, một quyền mạnh mẽ đánh bay công tử Thượng Thư văn nhũ yếu ớt ra ngoài, hắn nhảy lên bàn, trở tay rút từ bên hông ra cái gương Hồng Bảo Thạch, giận dữ quơ múa chém qua.

Quyền pháp của Lục hoàng tử điện hạ là do lệnh chủ của Thanh Long và Bạch Hổ dắt tay nhau giảng dạy, Sở Hạo Nhiên bị đánh bay ra ngoài hung hăng té trên cửa, lại lăn xuống mặt đất. Miệng hắn phun máu tươi té ở nơi đó, ý nghĩ cuối cùng xuất hiện trong đầu trước khi hôn mê là: đây là. đây là ở đâu ra? Tại sao. tại sao gần đây mọi người mà hắn gặp đều thích sửa tiểu thuyết vậy.

Phản đối, mười chín thứ thì cũng phải có một thứ giữ nguyên chứ.

29. Chương 29

Edit: Lam Phượng Hoàng

Lục hoàng tử điện hạ một búa chém xuống, Sở công tử phun ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa chết tại chỗ.

Cũng may cuốn sách bì da dài hoa cúc - ruột gan đứt đoạn ký cứng chắc cản thay hắn một búa, cuối cùng không bị chém chết tại chỗ. Lúc này nhóm hộ vệ của phủ Thượng thư liền phục hồi tinh thần lại, cùng nhau xông về phía Mộ Dung Tổng, nhưng bên người Mộ Dung Tổng đều là cao thủ Đại nội, được huấn luyện nghiêm chỉnh, lúc hắn cướp ‘gà lá sen’ của người ta, bọn họ không xuất hiện, mà lúc này liền lập tức rít rít không biết từ nơi nào xông ra, một nửa hộ giá, một nửa đánh nhau.

Hai bên ác chiến một trận, cả tửu lầu bị đập nát bươm, cuối cùng đương nhiên là nhóm Lục hoàng tử điện hạ và cao thủ Đại nội thắng, Sở Hạo Nhiên phun máu được nhóm hộ vệ bị sưng mặt sưng mũi đưa trở về Phủ Thượng thư.

Sở Thượng Thư đang ở trong phủ tức giận phủ Trấn Nam Vương, vừa thấy con trai bảo bối chịu thảm trạng như thế, nhất thời mắt choáng váng, gào khóc, dậm chân thề không băm đối phương thành thịt vụn thì không bỏ qua!

Nhưng không đợi lão kịp ra tay tìm người, đối phương đã chủ động tìm tới cửa —— Lục hoàng tử điện hạ vừa về cung, “bịch bịch bịch” chạy đến chỗ Thái hậu Từ Hiếu tố cáo. Thái hậu Từ Hiếu giận tím mặt, yêu cầu hoàng đế lập tức hạ chỉ đưa Phủ Thượng thư đi chém chết cả nhà!

Hoàng đế bất đắc dĩ, hạ chỉ gọi phụ tử Sở Thượng Thư vào cung bẩm rõ nguyên do.

Lục hoàng tử điện hạ là con trai trưởng duy nhất của hoàng hậu, Tổng gia bên ngoại hắn là một trong những gia tộc cao quý nhất Đại Dạ, Lục hoàng tử cao quý bậc nhất trong nhóm các hoàng tử, nổi bậc hơn cả, Sở Thượng Thư vừa nghe người chém chính là hắn, nhất thời khóc ngất mang theo nhi tử bị đánh gần chết vào cung xin tội.

Cũng may Mộ Dung Thiên Hạ hiểu rõ nhĩ tử nhà mình, khoan dung bày tỏ rằng nam hài tử chơi với nhau, đánh nhau là chuyện thường, huống chi con ta chém nhĩ tử của người thành như vậy, bỏ qua, bỏ qua đi!

không chỉ có thế, vì trấn an đại thần tâm phúc của ông ta, hoàng đế còn gọi Lục hoàng tử tới cùng Sở công tử giáp mặt bắt tay giảng hòa.

Sở Hạo Nhiên nằm trên giường bệnh tự thấy bồi hồi giữa sống và chết, lúc này nhìn thấy người trong lòng, lập tức dùng ánh mắt như “núi đè, trời đất chạm nhau, nào dám đoạn tuyệt với người” triền miên, thống khổ, dứt khoát nhìn hấn, lộ vẻ mặt muốn nói mà ngưng đầy ẩn ý động lòng người.

Lục hoàng tử diện hạ không chịu thua chút nào, lúc này lại rút từ bên hông ra cây búa nhỏ xinh đẹp của hấn, nhắm vào đầu gã chém tới. (bạn Lục đã man quá)

May mà có Nhị hoàng tử diện hạ, lập tức ra tay, kịp thời cứu Sở Hạo Nhiên một mạng.

Liên tiếp hai ba lần bị sửa kịch bản, thân thể và linh hồn Sở công tử đều bị kích thích, thói quen dựng kịch bản đột nhiên thay đổi, suy nghĩ cũng linh hoạt, cuối cùng liều lĩnh yêu anh hùng cứu mỹ nhân - Nhị hoàng tử diện hạ —— vị này là tình nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ khuê các ở kinh thành, bộ dạng quả nhiên là ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió), lỗi lạc bất phàm, một đôi mắt hoa đào cười mà không nói. Quan trọng là ... —— bên hông hấn không có búa!

Mà vị có đeo búa kia vừa thoáng hết giận, thấy gã lại dám dùng ánh mắt ghê tởm nhìn nhĩ ca nhà hấn, nhất thời mặt mũi liền dữ tợn cầm cái búa lên.

Cũng may Nhị hoàng tử diện hạ là người luôn luôn thông dong rộng lượng, cũng không so đo với Sở Hạo Nhiên, còn quát lui Lục hoàng tử đang rục rịch muốn ra tay.

Sở Hạo Nhiên càng thêm khăng khăng một mực với hấn, vết thương vừa hết liền tạo ra các loại trường hợp vô tình gặp gỡ hấn.

Đáng tiếc Sở công tử một đời si mê, cũng không biết suy nghĩ một chút: người mà ngay cả Hồn Thế Ma Vương như Lục hoàng tử cũng nói gì nghe nấy, thật có thể rất lương thiện sao?

Nhưng Sở Hạo Nhiên bị tình cảm mê hoặc, Nhị hoàng tử diện hạ trong mắt không chỉ vô hại, quả thật còn dịu dàng đa tình như gió xuân.

Khi hấn lại một lần nữa cùng gió xuân dịu dàng đa tình “vô tình gặp được” lần thứ ba ở một gánh hát, gió xuân khẽ mỉm cười với hấn, ngay sau đó thân hình chợt lóe, biến mất trong đám người, chân Sở Hạo Nhiên lại “bịch bịch bịch” mang trái tim thiếu nữ chạy đuổi theo, vài lần đều thấy áo bào trắng bạc thấp thoáng phía trước nhưng không bắt kịp, cuối cùng hấn đuổi tới một khu vườn yên tĩnh không người.

Trong vườn không có gió xuân, lại có Đại hoàng tử diện hạ đang độc ẩm (uống rượu một mình, để thể thấy hay ^^) dưới ánh trăng.

Mẫu phi của Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi là cháu gái của Thái hậu Đoan Mật, Đại hoàng tử mang một nửa huyết thống Thiên Mật - cao lớn tuấn đạt, màu tóc và màu mắt cũng là màu tím rất hiếm, lúc này uống rượu say mềm, hai gò má tái nhợt gần như trong suốt hơi ửng hồng, cả người quả thực giống như mới bước ra từ trong tranh.

Sở Hạo Nhiên ngơ ngác nhìn hấn, gió xuân trong lòng sớm bị cơn mưa rào mùa hè cọ rửa, hấn nhìn Đại hoàng tử chợt làm hấn động tâm, có cảm giác mình đã bước vào một thế giới hoàn toàn khác: trời cao nhẹ nhàng đóng lại một cánh cửa sổ với hấn, sau đó bùm bùm một hơi mở cho hấn mười mấy cánh cửa!

Sở công tử vẫn vẻ ngơ ngàng, dưới ánh trăng biểu đạt tấm lòng ái mộ, tình cảm mãnh liệt tràn đầy cõi lòng với Đại hoàng tử.

Nghe đồn Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi tàn bạo hung ác, không giống biểu hiện phong phú của Lục hoàng tử, không phải hề nói một lời là ném rìu bay qua, cũng không cười nói dịu dàng như Nhị hoàng tử, không như gió xuân mềm nhẹ phất qua đáy lòng, hấn lắng lắng nghe Sở Hạo Nhiên thổ lộ, đưa cho Sở Hạo Nhiên một chén rượu.

“Người. thích nam nhân?” Đại hoàng tử nở nụ cười, khiến ngọn đèn dầu ở khắp nơi đều nhạt màu.

Sở Hạo Nhiên si mê gật đầu một cái, như vô thức cầm rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

Sau đó. . . . Sau đó hắn liền bị đưa đến thanh lâu tiểu quan lớn nhất trong thành, mười hai tiểu quan đứng đầu thay nhau hầu hạ hắn suốt đêm, mới miễn cưỡng hiểu được chén rượu kia của Đại hoàng tử điện hạ. (tiểu quan là gì, mọi người hãy hỏi GG ca ca)

Trước mắt, cả kinh thành đều biết con trai độc nhất nhà Phủ Thượng thư khắc chết thật nhiều thê tử chưa cưới, rốt cục không chịu nổi sự cô đơn, liền yêu nam sắc.

**

Lúc Tiểu Ly hưu mộc về nhà, nghe được chuyện này, thật giật mình, hôm sau trở lại phủ Quốc sư liền vội vàng đi kể cho sư phụ nhà nàng nghe.

Khi đó Quốc sư đại nhân đang sửa đổi phương thuốc luyện đan của nàng, loại chuyện nhỏ nhàm chán này cũng muốn hắn phí tâm suy nghĩ, hắn rất không cao hứng, khi tiểu đồ đệ hươ tay múa chân bên cạnh hắn, ngạc nhiên, hắn lại rất không bình tĩnh: “Ta đã sớm nói, số hắn không có vợ.”

Kỷ Tiểu Ly tiếc hận thở dài: “Aizzz, thật đáng tiếc. . . . Lần trước ta đi làm khách, ngay cả tên của cháu trai, Thượng Thư phu nhân cũng đã nghĩ ra rồi!”

Trần Ngộ Bạch nghĩ thầm đó là dĩ nhiên, khi đó ngay cả mẹ của cháu trai bà ấy cũng đã nhắm đến rồi.

“Số mạng không có thì chớ cưỡng cầu. Phủ Thượng thư không nên tham lam đòi hỏi quá đáng, hại người hại mình.” Giọng hắn lạnh lùng, “Sau này nàng cách xa nhà bọn họ một chút, cũng không cho tùy tiện đến nhà người khác làm khách, biết chưa?”

Lời nói này phải thật là đủ ý của “một ngày làm thầy cả đời là cha”, Kỷ Tiểu Ly nhớ kỹ lời Trần Nam Vương phi dạy, mạnh mẽ gật đầu nói: “Ta biết! Ta nghe lời sư phụ!”

Nàng thành khẩn nhanh nhẹn trả lời như vậy, trên mặt Trần Ngộ Bạch không có ý cười, nhưng trong lòng có chút hài lòng.

“Tốt lắm.” hắn làm xong phương thuốc Phích Lịch đạn mà nàng yêu cầu, tâm tình vui vẻ, quay đầu hỏi nàng: “Nàng muốn thêm cái gì vào? Thạch tín? Hạc đỉnh hồng? Ở chỗ ta có mấy loại độc được người ngoài không biết, thật sự rất độc.”

Những thứ kia của nàng khi nổ tung chỉ tạo khói mù, không gây thương tổn cho người, vậy không đủ phòng thân, hắn phí tâm sửa lại phương thuốc, nghĩ phải tạo ra một ít để nàng mang trên người, vừa có thể làm bị thương người khác, lại vừa có thể cho nàng phòng thân trong lúc nguy hiểm.

Kỷ Tiểu Ly lại quá kinh hãi, hỏi: “Tại sao muốn thêm độc được?!” Nàng nghe liền sợ hãi.

Trần Ngộ Bạch cau mày, “không phải nàng cầu xin ta đổi phương thuốc sao, không phải nàng muốn thêm gì đó vào sao?”

“Đúng vậy. . . . Ta muốn thêm tinh dầu hoa Sơn chi vào! Sư phụ, ta muốn luyện chế một loại Phích Lịch đạn vừa nổ tung liền có thể ngửi thấy mùi hoa Sơn chi tươi mát!” Nàng cười híp mắt nói, lộ vẻ “Chủ ý của ta rất hay phải không?”.

Trần Ngộ Bạch hít một hơi, lại một lần giống như đặt mình vào trong mùi dấm rừng hoa Sơn chi ngoài cửa, mùi hương nồng đặc tầm thường kia làm da đầu hắn căng lên. hắn yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, một lúc lâu sau, cất giọng lạnh lùng hỏi đồ nhi nhà hắn: “Kỷ Tiểu Ly, nàng cầm vật này nổ người, sau khi nổ tung trừ một trận khói mù chỉ có mùi thơm hoa Sơn chi tươi mát?”

“Rất mới lạ đúng không!” Kỷ Tiểu Ly đắc ý, vô cùng đắc ý.

“.” Trần Ngộ Bạch chợt cảm thấy rất tĩnh lặng, lại ngửa tay, muốn tóm gương mặt đắc ý kia – nhét vào trong lò luyện đan.

Để tránh việc làm trái lời hứa, hắn quyết định lập tức rời đi, không thể liếc nhìn nàng thêm một cái.

“Phương thuốc đang ở trên bàn, nàng muốn thêm cái gì thì tự mà thêm đi!”

“Sư phụ đi đâu? không đợi Phích Lịch đạn luyện thành sao?” Kỷ Tiểu Ly lớn tiếng gọi sau lưng hắn: “Chờ Phích Lịch đạn luyện xong, ta đưa mấy viên qua cho sư phụ!”

“Ta không cần!” Trần Ngộ Bạch vẫn không nhìn được, xoay người chỉ về phía nàng tức giận nói: “Kỷ Tiểu Ly, nếu nàng dám can đảm nổ tung một viên trước mặt ta, ta liền lấy thạch tín, hạc đỉnh hồng. tất cả đều đổ cho nàng ăn! Độc chết nàng!”

Tại sao lại tức giận. Kỷ Tiểu Ly sợ hãi co rụt vai lại chui vào dưới gầm bàn, động tác vô cùng thành thục.

30. Chương 30

Edit: Lam Phượng Hoàng

Lúc Thiên Mật sứ đến thăm, cơn giận của Quốc sư đại nhân vẫn còn sót lại chưa tiêu.

Tần Tang nhìn sắc mặt kia của hắn, “phì” cười một tiếng, đùa giỡn hỏi: “Quốc sư đại nhân sao thế? Chẳng lẽ. cũng bị công tử Thượng Thư coi trọng?”

Trần Ngộ Bạch không thể thật sự ép người đó uống thạch tín, hạc đỉnh hồng; nhưng với người khác, hắn cũng không phải “không thể làm gì”, ánh mắt chột lóe, quanh thân đã tràn đầy lạnh lẽo, cũng may Tần Tang biết xem sắc mặt người, biết không chọc được lập tức liền mềm giọng nhận sai: “Là ta lỡ lời, Quốc sư đại nhân —— đại nhân không nên ghi lỗi tiểu nhân.”

Nàng nói cười vui vẻ, mà giữ lại vẫn còn có chỗ dùng, nội lực trong tay áo Trần Ngộ Bạch dần dần tản đi.

Tần Tang nghiêm mặt nói rõ ý: “Kỷ Đông mang binh đánh úp Tây Lý nhiều ngày vẫn chưa về, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Trước mắt, Ngộ đại tướng quân ếm nhem tin tức còn chưa báo cho triều đình, một khi triều đình biết, nhất định sẽ phái binh tăng viện cho Tây Lý.”

Chủ soái Ngộ Kiên ở tiền tuyến Tây Lý là nghĩa tử của tâm phúc Ngộ Đại thái giám của Thái hậu Đoan Mật, trận đánh ở Tây Lý, hắn là chủ soái Kỷ Đông là phó tướng, Ngộ Kiên ỷ vào thân phận chủ soái, hể chiến sự mà khó gặm khó nuốt là giao hết cho Kỷ Đông, Kỷ Đông dốc sức không công còn không nói, tận mắt thấy quân Kỷ gia bị tiêu hao từng ngày, lòng như lửa đốt, cho nên mới mạo hiểm mang binh bất ngờ tập kích lương thảo của đại quân Tây Lý, ai ngờ.

Đây là tin mật động trời, nhưng Trần Ngộ Bạch nghe, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như cũ.

“Thái hậu Đoan Mật phái người tới thuyết phục ta? Bà ta muốn ta tiến cử Đại hoàng tử xuất binh đến Tây Lý?” hắn nhìn Tần Tang im lặng thừa nhận, chợt cảm thấy không biết nên khóc hay cười: “Mấy năm trước Mộ Dung Lỗi quả thực anh dũng thiện chiến, mấy năm nay. chẳng lẽ các ngươi không sợ hắn còn chưa tới Tây Lý, nửa đường đã chết?”

“Nếu quả thật như thế, Thái hậu nương nương cũng có thể mượn việc này giá họa quân Kỷ gia, đạt được mục đích. Bà ta muốn Kỷ gia suy tàn, như vậy mới có thể thừa dịp náo loạn mà cướp Lệnh bài Bạch Hổ.” Tần Tang cười nhàn nhạt, “Chờ khi bà ta trừ xong Kỷ gia, Quốc sư đại nhân chính là mục tiêu kế tiếp của bà ta. Ta biết Quốc sư đại nhân không sợ, nhưng phủ Quốc sư lớn như thế đều phải dựa vào một mình ngài chống đỡ, Quốc sư đại nhân vẫn nên phòng ngừa chu đáo hơn nữa.” (LPH: Mụ thái hậu đáng chết! Ta bầm, bầm, bầm, bầm)

Ý của Tần Tang là hi vọng hắn tiến cử Kỷ Nam xuất chinh đến Tây Lý, quân Kỷ gia đánh thắng trận này, Kỷ gia an toàn, Thái hậu Đoan Mật cũng sẽ chưa thể đưa mắt nhắm vào phủ Quốc sư. Nhưng Trần Ngộ Bạch ‘người nói vô tâm người nghe có ý’ —— chính hắn cũng không sợ lão yêu bà Đoan Mật kia, nhưng bây giờ mang theo tiểu nha đầu lúc nào cũng gây chuyện, ngược lại thật muốn phòng ngừa chu đáo thêm mấy phần.

“Trong lòng ta biết rõ.” Trần ngậm chốc lát, hần chợt ngừng đầu hỏi: “Hôm nay ngươi tới, chính là vì chuyện này?”

Hiếm khi hần chủ động nói chuyện với mình, Tần Tang cười, cẩn thận thêm vài phần: “Quốc sư đại nhân có chuyện khác?”

Giữa mặt nàng lộ mấy phần cảnh giác, Trần Ngộ Bạch nhìn vào trong mắt, trong lòng biết là lời mình nói thất thường, khiến nàng nghi ngờ, nhưng vẫn trầm lặng, hần vẫn nên hỏi ra miệng: “Loại thuốc ngươi cho nàng uống, nếu sau này dừng lại không dùng, tâm trí nàng có thể khôi phục như bình thường không?”

Tần Tang ngần người, “Cho. ai?”

“. Kỷ Tiểu Ly.” Bất đắc dĩ phải chính miệng nói ra cái tên này, sắc mặt Quốc sư đại nhân đã có mấy phần mất tự nhiên.

Tần Tang cười khổ: “Loại thuốc đó. Năm đó do phụ thân ta chế biến, có thể che giấu màu tóc và màu mắt của tộc Thiên Mật, cha mẹ ta và ta cũng từng dùng, không gì trở ngại. Nhưng Tiểu Ly. chắc là nàng bị ta mớm thuốc lúc tuổi còn quá nhỏ, không chỉ ức chế màu tóc và màu mắt, cả tâm trí của nàng cũng ù lì chậm phát triển, nhưng ta lại không dám cho nàng dừng thuốc —— có một lần ta bị trọng thương, hai tháng mới có thể đưa thuốc cho nàng, khi đó màu mắt nàng đã mơ hồ ửng tím, tâm trí cũng không quá mức rõ ràng.”

Sắc mặt Trần Ngộ Bạch trở nên khó coi.

Tần Tang nhìn vẻ mặt của hần, loáng thoáng đoán được một chút, nhưng cho dù thế nào cũng không dám trực tiếp xác nhận, không thể làm gì khác hơn là thử dò xét, cố ý hỏi: “Có phải tiểu muội có gì không tốt, quấy rầy yên tĩnh của Quốc sư đại nhân?”

“Phải.” Trần Ngộ Bạch không chút do dự lạnh lùng đáp một tiếng.

Đâu chỉ yên tĩnh? Nàng còn quấy rầy tim hần.

Mong đợi trong lòng Tần Tang tan vỡ, thất vọng thâm thở dài một hơi.

“Ngươi viết lại đơn thuốc kia cho ta.” Trần Ngộ Bạch buồn bực, chỉ cái bàn đọc sách bên cạnh cửa sổ.

Tần Tang thấy trên bàn đã sớm chuẩn bị giấy và bút mực, lại nhìn Quốc sư đại nhân một chút, mắt lộ kinh ngạc hỏi: “Ngươi muốn đơn thuốc kia làm gì? Đơn thuốc này lấy máu ta làm thuốc dẫn, cho nên mỗi tháng đều phải do ta tự mình điều chế cho nàng.”

“Mỗi tháng ngươi đều có thể ở bên cạnh nàng đến hết đời sao?” Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt.

“Chẳng lẽ Quốc sư đại nhân có thể?” Tần Tang đánh bạo hỏi.

Trần Ngộ Bạch lặng lẽ nhìn nàng, gật đầu: “Ta có thể.”

Tần Tang giật mình!

Cho dù nàng sớm có ý nghĩ như vậy, thậm chí ban đầu biết được Lục hoàng tử trên cột đưa thuốc cho Tiểu Ly, nàng đã cố ý đổi thuốc tiêu chảy thành thuốc thúc tỉnh, một là muốn nói rõ thân thể của Tiểu Ly cho Quốc sư đại nhân, xin hần thay nàng chăm sóc, hai là. nếu Trần Ngộ Bạch che chở cả đời, nàng sẽ không cần phải lo lắng cho Tiểu Ly nữa.

Nhưng nàng cũng chỉ dám tương kế tựu kế thử một lần —— Đó là Trần Ngộ Bạch! Tuy rằng nàng yêu thương Tiểu Ly hơn cả bản thân mình, nhưng dù sao Tiểu Ly. cho dù thế nào Tần Tang cũng không dám nghĩ sẽ có tình huống như hôm nay!

Trong lòng nàng mừng như điên, lại kiềm chế, vô cùng cẩn thận, hai mắt chăm chú nhìn Quốc sư đại nhân.

Trần Ngộ Bạch bị nàng nhìn chòng chọc quả muốn vung tay áo đánh bay nàng, nhưng dưới tình hình này, hần không thể làm vậy với người nhà.

“Ngươi là người thân duy nhất của nàng, ban đầu nếu ngươi đã gửi gắm nàng cho Trần Nam Vương phi, lời này ta liền nói với ngươi: sau này Kỷ Tiểu Ly do ta chăm sóc.”

Tần Tang trầm nghĩ: quả nhiên!

Rũ rũ mắt, nàng trầm giọng cười một tiếng: “Do người chăm sóc. . . . là có ý gì?”

Mặt Quốc sư đại nhân trầm xuống, mặt phủ đầy sương lạnh: “Nàng sẽ đi theo ta, ta sẽ che chở cho nàng. Ban đầu người gửi gắm nàng cho ta một năm, hiện tại chính là đổi một năm thành cả đời.”

Tần Tang nâng ánh mắt lên, cười nói với hắn: “Quốc sư đại nhân. . . . chẳng lẽ là có ý cầu hôn?”

Lúc này nụ cười của nàng chứa đầy vui vẻ — ban đầu vẫn cho là Tiểu Ly nghịch ngợm, Quốc sư đại nhân vì đại cục, che chở nàng cũng là vì miễn cưỡng, chưa từng nghĩ đến. . . .

Quốc sư đại nhân bị nàng nhìn chằm chằm, vẻ mặt càng ngày càng căng cứng. Tần Tang lại càng hứng thú, hỏi: “Quốc sư đại nhân đã. . . . làm gì với Tiểu Ly?”

Trần Ngộ Bạch lộ vẻ trầm trọng, phát tay áo giận tím mặt: “. . . . Hoang đường!”

Tần Tang chậm rãi nhún người với hắn, nhưng sau khi đứng dậy lại tiếp tục hỏi: “Có phải Tiểu Ly đã nói gì với Quốc sư đại nhân không? Nàng cầu xin đại nhân che chở nàng cả đời? Nàng cố ý muốn theo đại nhân?”

“. . . . không có.” Giọng của Quốc sư đại nhân cũng cứng lại, không vui nghĩ thầm trong lòng nha đầu kia tràn đầy việc tu tiên, trong mắt chưa từng có hắn?

“Vây. . . .” Tần Tang cười càng thêm tươi sáng như nắng mới, “Là Quốc sư đại nhân thích tiểu muội nhà ta?”

Lúc này Trần Ngộ Bạch thật muốn một chưởng đánh chết Thiên Mật sứ!

Chả trách là tỷ muội ruột, bản lĩnh chọc người giận đến nổi điên cũng giống nhau.

Nhưng lúc này kẻ cầu người lại chính là hắn, Trần Ngộ Bạch khép mở đôi mắt dè dặt tâm trạng nóng nảy, thấp giọng mở miệng: “Ta từng hứa hẹn với nàng là từ nay về sau sẽ đi theo ta. . . . chuyện ta từng hứa, sẽ không đổi ý.”

Tần Tang nghe, cười tủm tỉm gật đầu, lại hỏi: “Tiểu Ly biết không? Nàng nguyện ý sao?”

Đây quả thực là một gây đánh lén giữa một trận ‘loạn côn’ túi bụi, Quốc sư đại nhân lập tức. . . . một câu cũng không thể thốt ra.

Tần Tang nhìn dáng vẻ kia của hắn, trái tim càng thêm ung dung vui vẻ, cũng không tiếp tục thúc ép hắn, nhẹ nhàng nhún người, nói lời từ biệt: “Tuy nàng là tiểu muội ta, nhưng đã nhiều năm ta chưa từng làm hết trách nhiệm của một người chị, ta chỉ mong nàng luôn vui vẻ, chỉ cần nàng nguyện ý, ta không thể ngăn cản. Nếu Quốc sư đại nhân thật lòng, nàng là dưỡng nữ của phủ Trấn Nam Vương, Quốc sư đại nhân phải đến phủ cầu hôn với bọn họ mới phải.”

Sắc mặt Trần Ngộ Bạch lạnh lẽo: “Tần Tang, người đang lấy việc này uy hiếp ta hỗ trợ Kỷ Nam?!”

Thiên Mật sứ không trả lời, cái gì cũng không nói, cười xoay người rời đi.

**

Chuyến đến thăm này của Thiên Mật sứ, sắc mặt Quốc sư đại nhân càng kém hơn trước khi nàng tới.

hắn đứng bên cửa sổ, gió mát quạt vào mặt, mùi hoa Sơn chi nhàn nhạt trong gió an ủi trái tim phiền não tức giận của hắn.

Những người kia vì mấy miếng lệnh bài huyền thiết lạnh như băng mà đầu đá lẫn nhau, một chút hắn cũng không thèm quan tâm, nhưng mấy câu Tần Tang vừa hỏi hắn, thật khiến hắn tức giận không ngừng.

Bởi vì nàng nhắc nhở hắn: hôm nay Kỷ Tiểu Ly đi theo hắn bởi vì hắn là sư phụ của nàng, ném cái thân phận này đi, Kỷ Tiểu Ly nào có tình cảm gì với hắn?

Giữa bọn họ. . . . có cái gì để hắn có thể dựa vào để đi cầu hôn đây?

Trần Ngộ Bạch càng nghĩ trong lòng càng trống rỗng, phẩy tay áo đi về phía tiểu viện Đúc Sao.

Kỷ Tiểu Ly vừa mới đi vào giấc mộng buổi trưa, trước giường lặng lẽ im ắng có thêm một người.

Trần Ngộ Bạch tâm phiền ý loạn suốt trên đường tới đây, lúc này nhìn về mặt ngủ không biết gì của nàng, rõ ràng phi nhỏ tư thế ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng, trái tim lại trở nên yên tĩnh giống như ánh trăng đêm.

Nơi có nàng, cho dù yên tĩnh hay náo nhiệt, ánh mắt của hắn chỉ dừng trên người của một mình nàng, tự nhiên trong lòng cũng sẽ không còn rối loạn.

Trần Ngộ Bạch yên tĩnh nhìn nàng, trong lòng tự hỏi mình: thực ra, đây rốt cuộc là do đâu?

Nàng cũng không có gì hay để xem, hướng chi ngu xuẩn thành như vậy, cả ngày lẫn đêm đều gây họa, chọc hắn giận đến mất hết mặt mũi.

Đại khái chắc là vì đồng tình với nàng —— vợ chồng Trần Nam Vương có nữ nhi ruột thịt, trong lòng Kỷ Tây trừ nàng còn có quốc gia thiên hạ, Kỷ Bắc. quá ngu xuẩn!

Ngay cả Tần Tang là tỷ tỷ ruột cũng lợi dụng nàng. Cõi đời này trừ hắn ra, không có người thứ hai sẽ một lòng chỉ muốn bảo vệ nàng.

Nghĩ như vậy, Trần Ngộ Bạch đặc ý: cõi đời này chỉ có một người, không phải hắn là không được.

Ánh mắt của hắn dần dần dịu lại, ngồi xuống bên giường nàng.

Thiếu nữ nhỏ cũng không ngủ quá yên ổn, nghiêng người, một cước đá vào ngang hông người ngồi bên giường.

Người ánh mắt đang dịu dàng bị một cước, rên lên một tiếng, Kỷ Tiểu Ly phát hiện có gì không đúng, mở mắt ra thấy là hắn, gian nan mà nghi hoặc hỏi: “Sư phụ, tại sao lại ở đây?”

Ánh mắt sư phụ thật kỳ quái!

“Kỷ Tiểu Ly, nhắm mắt lại!” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng ra lệnh.

Tiểu Ly nghe lời nhắm mắt lại, Trần Ngộ Bạch hít một hơi, cúi người kề sát vào.

Ngay khoảnh khắc lông mi hai người sắp sửa chạm nhau, mắt của nàng chợt mở ra!

“Sư phụ. người đang làm gì?” Khi hơi thở trong veo của thiếu nữ thổi lất phất phát trên môi hắn, như lông chim lướt qua, cảm giác ngứa ngáy có chút vui sướng quá nhanh quá sâu sắc, tim hắn vì vậy cũng phát đau.

“Ừm. Độ tiên khí cho nàng, có muốn không?” Lúc này hắn đã mất khả năng suy tư, thuận miệng nói.

Ánh mắt thiếu nữ nhỏ “xoẹt” tỏa sáng! Cách gần như vậy, phát sáng đến mức hắn không thể mở mắt ra được, chỉ có thể nhắm lại, môi tự có ý thức dựa về phía trước.

Đầu tiên chẳng qua là hai cánh môi nhẹ nhàng đụng chạm, giống như hai người tựa sát vào nhau, dần dần hơi thở quấn quít, hương vị ngọt ngào của thiếu nữ nhỏ tràn đầy lỗ mũi, trong đầu hắn nóng lên, há mồm cắn một cái.

Hôn đến vĩnh viễn như sánh cùng trời đất, thời gian dừng lại.

Lúc thiếu nữ nhỏ được buông ra, mặt chợt đỏ bừng, cũng sắp ngừng thở. Trần Ngộ Bạch vội vàng nắm lấy lay lay mặt nàng: “. Hít thở! Ngủ ngoan!”

Kỷ Tiểu Ly cố gắng hít sâu một hơi, bây giờ không nhịn được mới thở ra một hơi thật dài, nàng vỗ lên bộ ngực dòn dập phập phồng, thở gấp giống như mới vừa làm một chuyện gì thật dữ dội.

Trần Ngộ Bạch xoay mặt đi không nhìn nàng, tim nóng bỏng.

31. Chương 31

Edit: Lam Phượng Hoàng

Tiểu Thiên len lén nói với lão quản gia: “Thức, mấy ngày nay, đại nhân của chúng ta. . . . có chút không bình thường!”

“không bình thường thế nào?” Lão quản gia dừng việc trong tay lại, vội vàng hỏi.

“Hình như. . . . hình như cãi vã, không được tự nhiên với Tiểu Ly cô nương!” Tiểu đồng nhỏ có chút chần chờ nói.

“. Vậy không phải là rất bình thường sao.” Lão quản gia vừa nghe liền không có hứng thú, tiếp tục việc đang làm.

“không phải đâu, thức à!” Tiểu Thiên kéo lão quản gia, từ nhỏ hấn đi theo bên người Quốc sư đại nhân, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng lại vô cùng nhạy cảm với sắc mặt của chủ tử, nghiêm túc phân tích cho lão quản gia nghe: “Trước đây bọn họ giận dữ, đại nhân sẽ lệnh cho con giữ ở dưới lầu, không cho Tiểu Ly cô nương vào. Nhưng vừa trở về đại nhân lại không cho con ở một bên phục vụ! Hơn nữa con mới vừa dâng trà, đại nhân đang dạy Tiểu Ly cô nương sử dụng ám khí!”

“Thế mà lại gọi là giận dữ?” Lão quản gia nghe mà cười, “không phải là rất tốt sao?”

“không đúng! Sắc mặt của đại nhân. cứng ngắt kỳ lắm —— nghiêm mặt, không nhìn Tiểu Ly cô nương. Dù sao chính là có gì đó không đúng!” Tiểu Thiên không giải thích được, trực giác như thế, hấn một mực khẳng định chủ tử có thay đổi.

Lão quản gia biết hấn tinh tế kỹ càng, một lòng vì chủ, cẩn thận suy nghĩ một phen, hỏi Tiểu Thiên: “Tiểu Ly cô nương thì sao? Cũng có điểm không thích hợp?”

“không có! Tiểu Ly cô nương vẫn như vậy.”

Vẫn cứ không tìm không phỉ như vậy, mỗi ngày đều thật vui vẻ.

Lão quản gia nghe cũng cảm thấy hình như không đúng lắm, buông việc trong tay xuống, ông đứng dậy nói: “Ta đi xem một chút.”

Lúc ông đến Quan Tinh lầu, hai thầy trò kia đã không còn ở đây học ám khí, trong gió mát từng trận dưới tàng cây đại hòe rậm rạp râm mát trong viện, Quốc sư đại nhân đang đứng trong bóng râm dạy kiếm thuật cho học trò nhà hấn. Kỹ Tiểu Ly có chút khó nhọc giơ một thanh kiếm đen nặng nề khoa tay múa chân, lão quản gia nhìn kỹ, hấn là kiếm Huyền Thiết của Quốc sư đại nhân! Ông không khỏi sửng sốt, lại nhìn sang bên Quốc sư đại nhân —— trong tay quốc sư đại nhân lại tùy ý cầm một nhánh cây!

Đây. Quả thật là có gì đó không đúng! một cái gì đó rất là không đúng!

Kiếm kia là di vật phụ thân Quốc sư đại nhân để lại, cha mẹ mất sớm, khi hấn còn quần tã đã được gửi gắm cho lão Quốc sư đại nhân, tin vật gì cha mẹ cũng chưa kịp để lại cho hấn, chỉ có thanh kiếm này là vật để nhớ mong, đã nhiều năm không hề rời khỏi người hấn, ngay cả tiểu đồng bên người cũng không thể đụng đến.

“Có chuyện sao?” Trần Ngộ Bạch thấy ông tới, thuận miệng hỏi.

Lão quản gia từ trong ngõ ngắc sực tỉnh, vội vàng chào một tiếng, “Á. ngày giỗ của lão Đại nhân cũng sắp đến, có một số việc còn phải xin đại nhân cho ý kiến.”

Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng né một kiếm điên cuồng, thu nhánh cây đi về phía lão quản gia, tính thời gian một chút, hấn nhẹ “A” một tiếng, “Đúng vậy, chính là tháng sau. thật mau.”

“Đúng vậy.” Lão quản gia thấp giọng nói, trong mắt trong lòng đều ảm áp. Trước kia, hàng năm vào ngày giỗ lão Đại nhân, trước đó mấy tháng Quốc sư đại nhân liền buồn bực không vui, năm nay có Tiểu Ly cô nương, náo náo nhiệt nhiệt, nhưng lại khiến hấn có cảm giác thời gian như trôi đi.

thật tốt.

Lễ nghi tế bái cần phải tuân theo, Trần Ngộ Bạch đều hỏi qua một lượt, chợt thấy vẻ mặt lão quản gia khác thường, liền hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không ổn sao?”

Lão quản gia nghĩ thầm lời này không nên hỏi trực tiếp, phải ám chỉ, phải nói bóng nói gió, nếu không với tính tình đại nhân nhà ông, phẩy tay áo một cái không chừng liền thẹn quá thành giận, ngược lại sẽ thành chuyện xấu.

Ông cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Tiểu Ly cô nương cũng có thể coi là đồ tôn của lão Đại nhân, tế bái năm nay, có phải cũng nên để nàng đi hay không?”

Trần Ngộ Bạch không suy tính gì liền gật đầu.

Lão quản gia vui trong lòng, đang suy nghĩ phải hỏi sâu thêm một chút, chợt nghe đại nhân nhà ông thân nhiên nói: “Chờ tiến hành lễ giỗ sư phụ xong, ông bắt tay vào chuẩn bị một loạt sính lễ cầu hôn thích hợp, ta muốn đến phủ Trần Nam Vương cầu hôn.”

Chân lão quản gia mềm nhũn thiếu chút nữa ngã quỵ, quỵ củ cả đời đều quên sạch, ngẩng đầu nhìn chủ tử, trợn to hai mắt đứng ở đó.

“Bàn chuyện, cầu hôn?” Đầu lưỡi của ông cũng dính lại, “Bàn chuyện hôn nhân của ai?!”

“Ta.” Trần Ngộ Bạch bất đắc dĩ nhìn ông một cái —— chẳng lẽ là ông hay Tiểu Thiên sao?

“Đại nhân muốn thành thân?!” Lão quản gia không dám tin, tin mừng từ trên trời giáng xuống đó!

Trần Ngộ Bạch tối mặt.

hắn thật sự thờ ơ việc có thành thân hay không, nhưng nàng là một cô nương, hắn muốn mang nàng theo bên người, bảo vệ cả đời, chỉ có thể thành thân.

“Đại nhân thành thân với ai?!” Lão quản gia vẫn như trong giấc mộng.

Trần Ngộ Bạch hoàn toàn tối mặt: “Chẳng lẽ phủ Trần Nam Vương còn có người khác có thể kết thân với ta?!”

Cổ họng Lão quản gia nuốt nuốt mấy cái, trên khuôn mặt già nua lộ vẻ chỉ có thể dùng mấy chữ “Mừng rỡ như điên” để hình dung.

“Đại nhân.” Lão nhân gia nghẹn ngào, thiếu điều tràn ngập nước mắt già nua.

“Sao vậy? Rất khó chuẩn bị sao?” Trần Ngộ Bạch cau mày không kiên nhẫn hỏi. Lộ vẻ khó chịu.

“không không không! không khó! Cầu hôn ngay ngày mai cũng được!” Lão quản gia kích động nói năng không mạch lạc, “Bất quá, chúng ta trực tiếp tới cửa cầu hôn như vậy, ta sợ bên ngoài nói bóng nói gió. Đại nhân đưa Tiểu Ly cô nương trở về, ở đó mấy ngày, chúng ta lại đến cửa cầu hôn, mới là hợp lễ!”

Trước đó còn phải đưa nàng trở về, Trần Ngộ Bạch nghe liền không bình tĩnh, người khác nói gì thì liên quan gì đến hắn?

Bất quá nha đầu kia. quên đi, đưa trở về thì đưa trở về, dù sao nàng ở đâu cũng đều là phiền toái.

Nghĩ như vậy, Quốc sư đại nhân có chút phiền muộn đảo mắt nhìn lại, dưới tàng cây kia vốn nên vun vút như nhận, kiếm như rồng bay, bởi vì kiếm Huyền Thiết nặng nề, một tay nàng cầm lâu đã mỏi, đang hai tay cầm kiếm đâm cái cây thành cái tổ ong.

Nhất thời ngàn vạn phiền muộn cũng tan thành mây khói, Trần Ngộ Bạch hét lớn một tiếng: “Kỷ Tiểu Ly!”

Người lưỡi biếng gây sự sợ hết hồn, buông tay liền ném kiếm Huyền Thiết, “Loảng xoảng keng” một tiếng rơi trên mặt đất.

Ném binh khí không khác gì ném rác, huống chi đây là thứ Quốc sư đại nhân mên yêu đến cỡ nào, mặt mũi lão quản gia đứng một bên trắng bệch.

Mặt Quốc sư đại nhân trầm như nước, sải bước qua, xóc cả người và kiếm lên, cắn răng nghiêng lợi xách trở về dạy dỗ.

**

Hôm giỗ Lão quốc sư, sáng sớm Kỷ Tiểu Ly liền bị gọi dậy, mê mê tỉnh tỉnh theo bên người Quốc sư đại nhân đi tế bái, dập đầu, dâng hương.

Lễ bái tế tổ tiên phủ Quốc sư làm theo phong tục cổ xưa, toàn bộ nghi thức tế bái đều yên tĩnh cổ kính, có thứ có tự. Khi khói lượn lờ của nén nhang cuối cùng tan hết, mặt trời đã sắp xuống núi, bọn người hầu cũng đi xuống, trong Từ Đường cao rộng tĩnh mịch chỉ còn lại hai thầy trò.

một chút ánh sáng cuối cùng của mặt trời chiều chiếu vào từ cửa sổ nhỏ thật cao của Từ Đường, rọi sáng tạo nên một đốm vàng kim đáng yêu trên nền gạch màu xanh, sư phụ đứng yên không nhúc nhích không biết đang suy nghĩ gì, Tiểu Ly đang hoảng đứng sau lưng hắn một lát, len lén đưa chân đạp đốm sáng màu vàng kim kia.

“Tiểu Ly.” Sư phụ chợt gọi nàng, nàng vội vã thu chân về.

“Sư phụ!” Nàng đi tới bên người sư phụ nhà nàng, không tự chủ ưỡn ngực.

Trần Ngộ Bạch đảo mắt nhìn nàng, trong ánh mắt là bụi ngùi xúc động khó nói, còn có chút mềm mại khó có.

hắn nhẹ giọng nói với nàng: “Đây là linh vị của sư phụ ta. Ta chưa từng gặp cha mẹ, là sư phụ nuôi dưỡng ta trưởng thành, truyền cho ta Lệnh bài Huyền Vũ cùng chức vị quốc sư. . . . Ta đã đồng ý với ông, cuộc đời này kế thừa ý nguyện của ông, bảo vệ Đại Dã.”

hắn vốn là người không thân thích không bè bạn, không thân thiết không vãn vươg, không tình không yêu, cho nên ở nơi mười trượng hồng trần này mà sống trong mệnh mông vắng vẻ, ban đầu bắt quả cũng chỉ vì lời hứa kế thừa.

hắn chưa từng lộ vẻ dịu dàng lại nghiêm túc như vậy, trong lời nói tràn ngập cô đơn ẩn chứa tình ý sâu nặng, khiến hốc mắt Kỷ Tiểu Ly nóng bỏng.

Màu da nàng trắng nõn, hốc mắt đỏ lên rất dễ nhận thấy, Trần Ngộ Bạch nhìn vào trong mắt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của nàng, lòng bàn tay chạm vào lông mi khẽ run của nàng, giống như có hai con bướm bướm đậu trong lòng bàn tay, hắn dịu dàng cong cong khóe miệng.

hắn cười quá ít, dịu dàng càng khó có, Kỷ Tiểu Ly ngơ ngác nhìn giây phút này của hắn, tựa như ăn được tiên đan, tim “Thình thịch thình thịch thình thịch” đập loạn, vừa vui vẻ vừa khẩn trương, mong đợi kế tiếp sẽ phát sinh chuyện thần kỳ lại tuyệt vời gì đó.

Nhưng dịu dàng vui vẻ kia thoáng qua rồi biến mất, Trần Ngộ Bạch thu hồi cánh tay, lẳng lặng nhìn linh vị của lão quốc sư, giọng hắn thật nhỏ: “Chuyện đã hứa ta nhất định sẽ làm được. Ta đã từng cam kết sau này nàng sẽ đi theo ta, từ đó nàng và thiên hạ Đại Dã này đều là trách nhiệm của ta, ta sống, sẽ giữ cho cả hai cùng sống, dù có một ngày ta sẽ phải chết đi, trước khi chết cũng sẽ sắp đặt xong hết thảy. Nàng. nguyện ý không?”

Kỷ Tiểu Ly nghe cũng không hiểu hết được lời của hắn, suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi: “Tại sao sư phụ lại phải chết?”

Thần tiên sao có thể chết?

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch không nhìn về phía nàng, khẩn trương và mong đợi mà trước nay chưa từng có trong lòng, lúc này toàn bộ lại biến thành bất đắc dĩ, quay đầu quát lớn: “không cho phép hỏi! Trả lời vấn đề của ta!”

Kỷ Tiểu Ly bị hắn quát mà rụt cổ, cau mày lộ vẻ do dự suy tư. Trần Ngộ Bạch vừa sợ nàng nghĩ đến việc tu tiên, lại sợ nàng không nhớ tới ý niệm tu tiên, căn bản sẽ không muốn đi theo mình. Mấy phen chọn lựa, hắn vẫn không nguyện ý lừa gạt nàng trong chuyện trọng đại cả đời: “Kỷ Tiểu Ly, không nghĩ đến những thứ khác, (lộ vẻ khó chịu) ta chỉ hỏi nàng: có nguyện ý theo ta không? Giống như bây giờ mỗi ngày đều theo ta học luyện đan, khinh công, binh khí. Nàng muốn học ta liền sẽ dạy nàng, có ta ở đây, không ai có thể khi dễ nàng.”

“Nhưng mà. hiện tại cũng không có ai khi dễ ta!” Kỷ Tiểu Ly do dự nói.

Ma ma trong viện công chúa nương nương đánh nàng, nàng cũng đánh lại, đánh mà nàng lại không thể ném đạn Phích Lịch chỉ có sư phụ thôi!

Trần Ngộ Bạch nhắm mắt lại —— kiên nhẫn của hắn sắp bị dùng hết rồi.

“Ta nguyện ý đi theo sư phụ.” hắn đang nhắm mắt điều hòa hô hấp, bên tai chợt nghe giọng nói trong trẻo của thiếu nữ nhỏ, “Mặc dù sư phụ luôn rất hung dữ với ta, nhưng cũng rất tốt với ta, sư phụ dạy ta thật nhiều, ta đi theo sư phụ thật rất vui.”

Người sắp dùng hết kiên nhẫn chậm rãi mở mắt.

Trong mắt của hắn như chất chứa toàn bộ ánh sao đêm.

“Nàng đã đồng ý với ta, thì không thể đổi ý.” Giọng hắn như khàn đi, chậm rãi nói, “Có thể sau này ta sẽ vẫn hung dữ với nàng, nhưng nàng đã đồng ý rồi, ta sẽ không để cho nàng đi.”

Tiểu Ly một chút cũng không do dự, gật đầu.

Sau đó nàng phát hiện ánh mắt sư phụ nhà nàng lập tức trở nên sâu thẳm, Từ Đường rộng rãi cổ xưa phía sau hắn vắng vẻ âm u, sương khói mờ mờ ảo ảo không tan hết, chỉ có ánh mắt của hắn mới thực sự tồn tại, nàng bị hấp dẫn, không chớp mắt nhìn nhau với hắn.

Giữa mơ hồ, nàng ý thức được hình như mình vừa đồng ý một chuyện cực kỳ quan trọng.

Kỷ Tiểu Ly đang muốn há mồm đổi ý, sư phụ lại dời ánh mắt không nhìn nàng nữa.

Trong ánh mắt trời yên tĩnh không tiếng động của buổi chiều tà, lẳng lặng đứng cùng người bên cạnh, Trần Ngộ Bạch nhìn linh vị của lão quốc sư, trong lòng nhẹ nhàng gọi một tiếng “Sư phụ”.

Trong lòng hắn nhẹ giọng nói với ân sư: cả đời quá dài, vượt quá dự tính của con. Những năm tháng dài lê thê đó, ngày qua ngày, chỉ có thiên hạ Đại Dạ cùng chức vị quốc sư, luôn rất cô đơn. Hôm nay con gặp được một người, cũng cô đơn giống con, lại vui vẻ hơn con gấp ngàn lần. Thiên hạ này người người đều có người thân thương nhất, con nguyện cùng nàng làm bạn cả đời. Sư phụ trên trời có linh thiêng, xin phù hộ cho ý nguyện này của đồ nhi.

Nàng do trời cao ban cho hắn, mặc dù không có chỗ nào khiến hắn tán dương, nhưng đây đúng là trời cao bồi thường cho hắn.

Lúc ra khỏi Từ Đường phải bước qua ngưỡng cửa thật cao, Kỷ Tiểu Ly ra sức nhấc chân, người bên cạnh đưa tay nâng tay nàng, nàng đập mạnh lên lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng nhảy qua ngưỡng cửa, sau khi đứng vững liền quay đầu lại, vui vẻ lại đắc ý cười với hắn.

Trần Ngộ Bạch cũng mỉm cười với nàng.

Mặc dù u mê không hiểu chuyện, nhưng trong ánh chiều tà còn sót lại, nam tử áo đen trẻ tuổi anh tuấn yên lặng mỉm cười, khiến thân thể Kỷ Tiểu Ly trong nháy mắt trở nên thật nhẹ nhàng.

Sư phụ thật là lợi hại! Nàng mềm nhũn cả người nghĩ thầm, xem ra rất nhanh người nàng sẽ nhẹ như yến, cười mây đạp gió!

32. Chương 32

Edit: Lam Phượng Hoàng

Đến ngày hưu mộc, Trần Ngộ Bạch phái người đưa tiểu đồ đệ nhà hắn về phủ Trấn Nam Vương, cũng nói rõ mười ngày sau sẽ tự mình đến đón.

Lại không ngờ rằng, Kỷ Tiểu Ly mới vừa trở về hai ngày, tiền tuyến Tây Lý chợt truyền tin tức về: nửa tháng trước, Kỷ Đông mang binh tập kích quân địch, đến nay vẫn chưa về, sống chết còn chưa biết.

Trong thư, giấy trắng mực đen viết là “Đến nay vẫn chưa về, sống chết còn chưa biết”, nhưng phủ Trần Nam Vương có nhiều thế hệ nhập ngũ, bao nhiêu binh sĩ Kỷ gia hy sinh vì nước, bọn họ đều hiểu rõ hơn bất cứ ai: trên chiến trường không sống tức là chết, làm gì có chuyện chưa rõ sống chết? Nửa tháng có thừa mà vẫn chưa về, nếu không bị bắt, chỉ sợ là. chết mất xác.

Mà binh sĩ Kỷ gia cũng không chịu làm tù binh.

Công chúa Diễm Dương vừa nghe thấy tin tức liền bất tỉnh.

Chuyện nơi xa đó cũng không đơn giản như vậy — chủ tướng Ngô Kiên chinh chiến ở Tây lý còn tố cáo Kỷ Đông trong quân báo: “Trong mắt không có chủ soái, tự chủ trương, không nghe theo quân lệnh, cuối cùng phải nhận lấy hậu quả xấu”.

Trong khoảng thời gian ngắn, phủ Trần Nam Vương liền bấp bênh.

Ba huynh đệ Kỷ gia, vì đại ca cũng vì quân Kỷ gia, dứt khoát cùng nhau vào cung diện thánh, tự xin xuất chinh Tây lý. Chuyện lớn đến mức này liền trực tiếp liên quan đến tiểu tướng quân Kỷ Nam - thế tử của Trần Nam Vương, dĩ nhiên Nhị hoàng tử diện hạ liền hao tâm tổn sức, lại thêm một lần chạy tới phủ Quốc sư, xin sư đệ nhà hắc ra mặt tiến cử Kỷ Nam. Vì sợ Quốc sư đại nhân vẫn mặt lạnh như trước với hắc, không biết hắc lấy từ đâu ra một viên đạn Phích Lịch, tung nắm trên tay nói điều kiện với Quốc sư đại nhân: không phải người muốn cưới vợ sao? Ta giúp người! Nhưng trước mắt người phải giúp ta một chút đã!

Tần Tang trước đây cũng có ý này, hai người còn đều lấy tiểu đồ đệ nhà hắc ra mà uy hiếp hắc, Trần Ngô Bạch phiên muốn chết! Tần Tang là tỷ tỷ ruột của Tiểu Ly hắc còn bỏ qua, tên khốn kiếp Mộ Dung Nham này sẽ khiến hắc nhớ thật lâu — Quốc sư đại nhân tiến cử tiểu tướng quân Kỷ Nam mang binh xuất chinh Tây lý với hoàng đế, đồng thời bói một quẻ, nói quẻ thực đã phán Nhị hoàng tử là vị tướng đem lại may mắn cho trận này, cần phải lấy thân phận giám quân cùng đi, bạch hổ của Đại Dạ mới có thể chiến thắng trở về.

Vì vậy, vị Nhị hoàng tử phong nhã nhất kinh thành cả người mặc trường bào màu trắng bạc cười cao cao trên chiến mã, cùng tiểu tướng quân Kỷ Nam như chim liền cánh xuất chinh đến chiến trường Tây lý.

Đại quân rời khỏi thành, Trần Ngô Bạch vừa nghĩ tới mấy tháng nữa sẽ không phải nhìn thấy Nhị sư huynh nhà hắc, nhất thời sảng khoái tinh thần. hắc bèn dốc lòng sáng tác khẩu quyết khi dạy khinh công, Tiểu Thiên chợt đi vào nói: Tiểu Ly đã cô nương trở lại, sắp tới cửa rồi.

Người đang viết chữ cạnh cửa sổ cong cong khóe môi, đặt bút xuống, thuận miệng nói: “Biết rồi.”

Thu dọn xong, ngẩng đầu, thấy tiểu đồng nhỏ ngậy người, hắc ngưng cười, cau mày hỏi: “Sao vậy?”

“A. không có gì!” hắc chau mày, Tiểu Thiên liền tỉnh táo.

Đây mới đúng là đại nhân nhà hắc! Người mới vừa cười tràn đầy dịu dàng kia. là ai vậy?!

Nhất định là ảo giác!

Trần Ngô Bạch cất khẩu quyết mới vừa viết gần được một nửa xong, nàng liền tựa như một trận gió xông vào.

“Sư phụ! Người biến đại ca ta trở về đi! Ngày nào Công chúa nương nương cũng khóc, đã bệnh không dậy nổi!” Nàng vừa tiến đến liền lộ vẻ lo lắng nói với hắc.

Tiểu nha đầu đại khái là len lén chạy từ trong phủ ra ngoài, một mình cưỡi ngựa tới, mồ hôi lấp lánh bên tóc mai, Trần Ngô Bạch bực bội cau mày, lệnh cho Tiểu Thiên đi lấy một cái khăn tới cho nàng lau.

“Ta không có khóc!” Nàng tránh tay tiểu đồng, ngồi chồm hổm bên chân ghế của Trần Ngô Bạch, khẩn cầu: “Sư phụ có thể cứu sống Tiểu Hôi, nhất định cũng có thể cứu sống đại ca ta! Van xin sư phụ ! Cứu ta đại ca trở về đi!”

Cầm khăn đứng một bên, Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn nàng một cái.

Trần Ngộ Bạch lấy cái khăn từ trong tay tiểu đồng, phát tay một cái lệnh cho hắn ta lui ra.

hắn cầm khăn lau mồ hôi trên tóc mai nàng, động tác nhẹ nhàng, giọng nói cũng mềm mại hơn mấy phần so với ngày thường: “Ta đã từng dạy nàng một câu, là lúc ta bái sư, sư phụ đã nói với ta: mỗi người mỗi mệnh.”

Tiểu Ly chần chờ một chút, chậm rãi gật đầu một cái.

“Phải Sư phụ đã từng nói.”

hắn cũng từng dạy nàng: có nhân tất có quả. Cõi đời này, hết thấy đều có định số.

Nàng nhớ lời của hắn, nhưng mà. Nhưng mà Kỷ Đông là đại ca nàng! Từ nhỏ, mấy đứa nhỏ bọn họ gây họa, đều do Kỷ Đông ở phía sau che giấu dọn dẹp thay bọn họ, mỗi lần bị phụ thân bắt được, bị đánh đầu tiên, bị đánh nặng nhất đều là đại ca! Lần nào cũng thế, nhưng rồi sau đó, đại ca vẫn như cũ quan tâm chăm sóc bọn họ.

Nàng tu tiên, không chỉ là vì muốn gặp cha mẹ ở trên trời, nàng muốn biến thành thần tiên pháp lực vô biên, là để phù hộ người nàng quan tâm trên thế gian này!

hiện tại nàng chỉ muốn Kỷ Đông khỏe mạnh về nhà!

Mong muốn trong lòng nàng đều viết hết lên mặt, Trần Ngộ Bạch nhìn thấy rất rõ ràng.

“Kỷ Đông là nhi tử của Trấn Nam Vương, chiến trường là chọn lựa cũng là nơi trở về của hắn. Ban đầu công chúa Diễm Dương cũng mong đợi nhi tử lập công dựng nghiệp, hết thấy mọi thứ hôm nay bà ta phải tự mình chịu đựng. Kỷ Tiểu Ly, cả ngày miệng nàng đều la hét tu tiên, nàng có biết thần tiên không yêu ghét việc sống chết, chút chuyện phàm tục hồng trần đều không dính đến? Những thứ sinh lão bệnh tử, vui buồn ly hợp, thần tiên có nhìn trăm nghìn năm, cũng không đau khổ không vui mừng.”

“Người nói vậy! Thần tiên không phải là như vậy! Người nói không đúng!” Kỷ Tiểu Ly nóng nảy, chưa từng có ai nói những lời này với nàng, nàng nghe được mà trái tim thật lạnh, sắp muốn khóc: “Nếu làm thần tiên sẽ biến thành như vậy. Ta tình nguyện không được làm tiên!”

Trần Ngộ Bạch nghe vậy nhíu mày.

Vốn muốn nói rõ để nàng đừng đau lòng, không ngờ lại thu hoạch ngoài ý muốn đến mức này.

“Như vậy cũng tốt.” hắn nói.

hắn lộ vẻ nhẹ nhõm, trong lòng Kỷ Tiểu Ly lại như lửa đốt, ngại ảnh hưởng trước kia hắn đã xây dựng mà nàng không dám ném đạn Phích Lịch vào mặt hắn, oán hận giậm chân một cái rồi quay đầu chạy, Trần Ngộ Bạch kêu nàng hai tiếng, đầu nàng cũng không thèm quay lại.

**

Lúc Tiểu Ly trở về phủ, vừa vặn Trấn Nam Vương phi mới từ chỗ công chúa Diễm Dương về, thấy nàng đi vào mà đầu đầy mồ hôi, cau mày gọi nàng đến trước mặt: “Con lại chạy đi đâu chơi vậy? Mấy ngày nay tâm tình công chúa nương nương của con không tốt, con cũng đừng nên chọc bà ấy tức giận!”

“Con không có.” Kỷ Tiểu Ly cúi đầu, “Con đi tìm sư phụ.”

“Con đến phủ Quốc sư?” Vương Phi ngạc nhiên nói, “không phải nói hưu mọc mười ngày sao? Sao con lại về đó?”

“Con đi hỏi sư phụ một chút. Trước đây, có một lần Kỷ Tây ca ca đi cầu sư phụ bói cho đại ca một quẻ, khi đó rõ ràng sư phụ nói cái gì mà đại ca làm rạng rỡ tổ tông, sao bây giờ lại trở thành như vậy?”

Trần Nam Vương phi nghe xong cũng thở dài một tiếng, an ủi con trẻ: “Đừng lo lắng, Kỷ Nam ca ca của con đã dẫn binh đến Tây lý, nhất định có thể đón đại ca con về! Quốc sư đại nhân là chủ của lệnh bài Huyền Vũ lại vừa là đệ tử đóng cửa của lão Quốc sư đại nhân, trên cõi đời này thuật bói toán là có một không hai, hắn sẽ không bói sai, đại ca con nhất định là người vô cùng có phúc, sẽ làm rạng rỡ cả nhà Kỷ gia!”

Kỷ Tiểu Ly cũng tin tưởng gật đầu.

Đợi chút —— đệ tử đóng cửa? Sao nghe quen tai thế nhỉ?

“ Đệ tử đóng cửa?” Nàng lẩm bẩm trong miệng.

Trần Nam Vương phi nhướn miệng cười, “Phải nói con và Quốc sư đại nhân thật sự có duyên, khi còn bé các con đã gặp nhau một lần! Lần đó ta dẫn con và Kỷ Nam đến phủ Quốc sư, con chọc Quốc sư đại nhân tức giận, còn nhớ không?”

Nhớ chứ!

Dĩ nhiên Tiểu Ly nhớ!

Tiểu hài tử đoán mệnh không ra lại tức giận với nàng!

Sao mà. Sao tiểu hài tử đó lớn lên lại thành như vậy nhỉ!

Kỷ Tiểu Ly ngây ngô đứng chết trân, như bị sét đánh.

**

Trong phủ Quốc sư, người mà thuật bói toán có một không hai trên cõi đời dĩ nhiên không thể nào tính được chuyện Vương Phi nương nường sẽ nói, cho nên hắn vẫn chưa biết thân phận ‘chỉ biết đóng cửa’ của mình đã bại lộ, đứng bên cửa sổ hóng gió mát thường thức trà thơm, Trần Ngộ Bạch đang khổ não vì cảnh tượng quay đầu bỏ chạy, gọi cũng không gọi được vừa rồi.

Chuyện tu tiên đến một lúc nào đó cũng sẽ bị vạch trần, không thể lừa gạt nàng cả đời, sớm để nàng từ bỏ ý niệm cũng tốt. Nhưng không có ý niệm tu tiên, có phải nha đầu kia sẽ quay đầu bỏ chạy giống như vừa rồi, căn bản cũng sẽ không quan tâm đến hắn?

Càng nghĩ càng tức giận!

Nha đầu này, bỗng nhiên lại nổi nóng, dám can đảm không nói một lời liền quay đầu bỏ chạy?!

Hàm răng của Quốc sư đại nhân ngứa ngáy, trong lòng thầm nghĩ: hừ! Nếu Trần Ngộ Bạch hắn không phải là một người hết lòng thực hiện cam kết, nhất định hắn sẽ lập tức bày trận pháp để đời này nàng cũng không về được! không phải là bỏ hắn lại mà chạy sao? Chạy rồi thì nàng cũng đừng trở lại!

Dĩ nhiên Kỷ Tiểu Ly đúng là không trở lại.

Trong mấy canh giờ khá dài, phủ Quốc sư yên tĩnh chỉ có tiếng ve gọi hè.

Rất nhiều năm trước kia vẫn luôn như vậy, hôm nay lại cảm thấy yên tĩnh khác thường.

Quốc sư đại nhân đợi thật lâu trong sự yên tĩnh này, lại sinh lòng không phục: tại sao nàng nói chạy liền chạy? không thể nuông chiều thói xấu này của nàng!

Vì vậy sau khi đứng bên cửa sổ suốt một buổi chiều cho đến hoàng hôn, trăng sáng mới vừa treo trên ngọn cây, hắn liền ngạo nghễ phát tay áo đến phủ Trần Nam Vương.

**

Bố cục của phủ Trần Nam Vương khá đơn giản, lại chỉ có một cô con gái, Quốc sư đại nhân không cần tốn sức liền tìm được Lang Hoàn hiền, ngăn đầu ung dung bước vào.

Người làm trong viện của nàng cũng ngờ ngốc giống như chủ tử, hắn đi thẳng một đường vào khuê phòng, lại không một ai phát hiện ra hắn.

Trong khuê phòng, cửa sổ nhỏ phía nam mở ra, một người nằm trên bàn trang điểm bên cửa sổ, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ yên lặng bản khoăn suy nghĩ, thở dài thở ngắn.

Trần Ngộ Bạch lẳng lặng đứng sau lưng nàng một lúc lâu, nàng không chút phát hiện ra hắn.

hắn nhíu mày một cái.

Chủ động lên tiếng gọi nàng. thật không giống Quốc sư đại nhân.

hắn suy nghĩ một chút, thân mình chợt lóe, đi ra ngoài nhảy lên nóc nhà, lại từ phía trên nhảy xuống —— nam tử áo đen trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, áo dài tung bay, từ ánh trắng nhanh nhẹn nhảy tới, rơi vào trước cửa sổ phòng đọc sách của thiếu nữ, sáng chói nơi đó, xinh đẹp tựa ánh trăng.

thật đẹp quá!

Đáng tiếc. Đại thụ rợp bóng bên ngoài Lang Hoàn hiên đã thành tinh mấy trăm năm, đang tắm trong ánh trăng trong trẻo, chợt có một khí thể bén nhọn lạnh như băng từ trên trời giáng xuống, thụ tinh chưa từng gặp bao giờ, “A!” một tiếng, rú lên!

Người đang buồn ngủ trên bàn trang điểm bị tiếng thét chói tai của thụ tinh chọc tỉnh, vừa mở mắt liền thấy một bóng đen khổng lồ từ ngọn cây ngấp ánh trăng rơi xuống, cả người nàng chấn động, vung tay lên, cả túi đạn Phích Lịch từ trong cửa sổ đập về phía bóng đen kia.

Phương pháp ném ám khí là do Quốc sư đại nhân tự tay dạy, túi đạn Phích Lịch bay đến giữa không trung liền nổ tung, vừa có khói mù vừa có tiếng vang vừa. nồng nặc mùi hoa Sơn chi.

Trần Ngộ Bạch đen mặt, lại nhảy lên cây, cả người lưa đen cùng màu với bóng cây, vọt vào trong viện, bọn thị vệ chẳng nhìn ra chút gì.

Trong nhà cũng đã quen mấy đợt chấn động của Kỷ Tiểu Ly, lại nghe nàng nói là có một bóng đen gì đó từ trên trời rớt xuống. Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, kiểm tra chung quanh một lần rồi giải tán.

Nhưng Kỷ Tiểu Ly tin chắc mình không nhìn lầm!

Nàng nắm chặt đạn Phích Lịch, cẩn thận vươn đầu ra ngoài cửa sổ.

Sau đó nàng liền thấy được khuôn mặt âm trầm quen thuộc của sư phụ nhà nàng.

Lần này nàng không thét chói tai —— Quốc sư đại nhân ra tay nhanh như điện, bịt kín miệng của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm trong lòng bàn tay, đôi môi đầy đặn khẽ nhúc nhích phát ra tiếng “ưm ưm ưm”, cảm giác ngứa ngáy xôn xao từ lòng bàn tay chạy đến tận đáy lòng, toàn thân Trần Ngộ Bạch sôi lên, sắc mặt cũng tốt hơn không ít.

Thấy rõ thiếu nữ nhỏ của hắn đã an tĩnh lại, nhưng tay của hắn lại chưa chịu buông ra.

một người bị bịt miệng nằm trên cửa sổ, một người mặt lạnh đứng ngoài cửa sổ, trăng sáng trên bầu trời cũng không đành lòng mà nhìn, giấu mình vào trong đám mây.

Rốt cục hắn cũng buông tay, Tiểu Ly vẫn nằm ở đó, ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Sư phụ!”

Trần Ngộ Bạch đợi đến lúc tâm tình bình lặng, đứng trong viện nồng nặc mùi hoa Sơn chi như hun người lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Bất quá ánh mắt của nàng nóng bỏng như là quần quýt si mê, giống như hắn là người quen biết cũ mà nàng xa cách đã lâu mới vừa gặp lại. Trần Ngộ Bạch bị nàng nhìn như vậy, mùi hoa Sơn chi hun người nơi chớp mũi cũng thanh nhã hơn mấy phần.

Lúc này Kỷ Tiểu Ly lại nói: “thì ra người chính là tiểu hài tử chỉ biết đóng cửa không biết coi bói ngày đó!” Nàng chặc chặc thắc mắc, “Người đã cao lớn như vậy rồi sao!”

33. Chương 33

Edit: Lam Phượng Hoàng

Lúc này Kỷ Tiểu Ly lại nói: “thì ra người chính là tiểu hài tử chỉ biết đóng cửa không biết coi bói ngày đó!” Nàng chặc chặc hiểu kỳ, “Người đã cao lớn như vậy rồi sao!”

Khóe mắt Trần Ngộ Bạch run rẩy kịch liệt, đôi môi giật giật lại không nói nên lời.

“Sư phụ, người dạy ta đi!” Nàng dùng ánh mắt thành khẩn và sùng bái nhìn hấn, “Khi còn bé ngay cả coi bói người cũng không coi được, sau đó làm thế nào tu được thành thần tiên?”

Giọng điệu của nàng mang theo vội vàng và thành khẩn.

Trần Ngộ Bạch kiềm chế xúc động muốn giơ tay lên phất cho nàng một cái, hít một hơi thật sâu, nhất thời mùi hoa Sơn chi thơm ngào ngạt tràn đầy trong phổi, xông người muốn say. Đầu của hấn càng căng đau dữ dội.

Nhưng mắt nàng vẫn trông mong nhìn hấn.

“Ta nghe lời sư phụ của ta, không sai một từ, tự nhiên mà đắc đạo.” Trần Ngộ Bạch chịu đựng cơn co rút đau đớn nơi trán, lạnh lùng tức giận nói.

Kỷ Tiểu Ly suy nghĩ một hồi, bưng tỉnh hiểu ra, hối hận không thôi hỏi hấn: “Ta bẻ gãy cây trâm Mặc ngọc của sư phụ để luyện đan, sư phụ biết phải không?”

“Nàng nói xem?” Về mặt Trần Ngộ Bạch không chút thay đổi.

Chả trách sao Tiểu Thiên thay đổi, dùng cây trâm Thuý ngọc buộc tóc cho hấn, thì ra duyên có là đây!

Kỷ Tiểu Ly áy náy nói tiếp: “Núi giả trong hậu viện bị sập một khối lớn, là do ta không cẩn thận ném nổ đạn Phích Lịch. Sư phụ cũng biết?”

Ừ, hiện tại Trần Ngộ Bạch liền biết: vì sao lão quản gia lại chột nói núi giả xây dựng đã lâu, cần sửa chữa.

“ Còn gì nữa?” hấn hỏi.

“Còn có bức hoành phi của phòng khách Vạn Thiên, ngày đó ta leo lên thả một tổ chim Yến, đập vỡ hết một góc; còn có gốc cây lê cùng tuổi với sư phụ, lúc ta bắt côn trùng không cẩn thận đào trốc gốc; còn có hậu sơn của Tuyền Kì trận, tảng đá làm mất trận kia quá đẹp, ta đã cầm nó đi. Cái lò lớn trong phòng bếp kia cũng là do ta đốt sập.” Gây nhiều họa như vậy, vốn tưởng đã giấu giếm lừa gạt thật tốt, lần này đầu đuôi gốc ngọn đều lộ ra sạch sẽ.

Nàng cắn cù thành khẩn đếm đầu ngón tay, giống như đếm sao, Trần Ngộ Bạch mím môi nhìn nàng, không nói một lời.

hấn có thể nói gì?

Có gì tốt mà nói!

Vàng trắng sáng cũng đã chui ra từ trong đám mây, khó khăn lắm nàng mới đếm xong hết những thứ mình còn nhớ.

Sắc mặt Quốc sư đại nhân đã âm u giống như màn đêm.

Nàng cũng biết thật sự gây họa cũng hơi nhiều, ngưng ngưng ho khan hai tiếng, giơ tay lên lập lời thề son sắt bảo đảm với hấn: “Sau này, sư phụ nói gì ta cũng làm theo, nhất định sư phụ nói gì liền nghe vậy!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng hỏi: “không phải lúc chiều nàng nói thần tiên máu lạnh vô tình, nàng không muốn tu tiên nữa sao?”

“Đó là sư phụ nói!” Nàng gật gù đắc ý nói, “Hắn người cảm thấy thần tiên và người thường đều có tốt có xấu, sư phụ là thần tiên, sư phụ cũng rất tốt!” Vừa rồi nàng nằm gục ở chỗ này suy nghĩ thật lâu, cho tới nay thần tiên mà nàng gặp chỉ có một mình sư phụ, sư phụ rất tốt, nàng nguyện ý làm một thần tiên giống như sư phụ.

“Ta tốt chỗ nào?” Sư phụ nhà nàng nhìn nàng, thấp giọng trầm trầm hỏi.

“Ừm.” Kỷ Tiểu Ly cười híp mắt đáp: “Sư phụ đối xử với ta rất tốt, có thể thấy được thần tiên cũng không phải là loại máu lạnh vô tình.”

Nàng thế mà lại hiểu được tình ý của hấn!

Nàng nằm trên cửa sổ, nghiêng người, trong mắt chỉ có hấn. Tim Trần Ngộ Bạch lại dâng lên cảm giác nóng bỏng.

“Ta nói gì nàng cũng nghe?” Ánh mắt của hấn trầm trầm, cất giọng trầm thấp.

“Dạ!” Thiếu nữ nhỏ không cần suy nghĩ.

“Tốt lắm. Nhắm mắt lại!” Giọng nam trầm thấp dễ nghe giảm thấp xuống thêm mấy phần.

Nàng nghe lời ngoan ngoãn nhắm lại, nhưng hấn mới vừa bước một về phía trước, nàng lại mở ra, cất giọng trong trẻo hỏi: “Sư phụ lại muốn hôn ta sao?”

trên khuôn mặt Quốc sư đại nhân tuần dật trong trẻo lạnh lùng hiện lên hai đốm hồng khả nghi.

“Ai. Ai nói cho nàng biết?”

không phải đã nói rõ là truyền tiên khí sao?!

“Xem trong tiểu thuyết!” Kỹ Tiểu Ly đặc ý nói cho hấn biết.

Trần Ngộ Bạch tức giận không ngừng, đang muốn thét hỏi là tên khốn kiếp nào bảo nàng xem loại tiểu thuyết đó?! Nàng cũng đã nhắm hai mắt lại, đôi môi đỏ mọng, bên mép còn mang theo ý cười.

Nàng cười luôn mang vẻ không sầu lo, giờ phút này ánh trắng như mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn ngược lên, lúc này khóe môi tươi cười còn động lòng người hơn ánh trắng.

Cổ họng Trần Ngộ Bạch căng lên, hấn nghe được giọng nói của mình khàn khàn trầm thấp, ngầm có vui sướng: “Nàng biết ta muốn hôn nàng, mà vẫn để cho ta hôn?”

Thiếu nữ nhỏ động lòng người hơn cả ánh trắng mở mắt, một đôi mắt trong trẻo như vậy, khi nhìn hấn quả thật rất động lòng người.

“không phải đã nói là nghe lời của sư phụ mới có thể thành tiên sao? Hôn đi!”

Tại sao có thể vì người muốn hôn liền cho người hôn? Đương nhiên là vì thành tiên!

Bóng hình đang muốn say trong ánh trắng như mộng bị một cái chùy lớn đập ột phát thật mạnh, ngay cả hô một tiếng cũng không kịp mà gục xuống.

Vốn muốn phát tay áo đánh nàng bay đi ít nhất ba trượng, nhưng lần trước sau khi hấn làm như vậy nàng khóc quá thảm thiết, tiếng khóc còn bên tai, Trần Ngộ Bạch tu dưỡng lâu năm, cắn răng bỏ lại thiếu nữ nhỏ vẫn đang nhắm mắt chờ hôn, trong nháy mắt vận mười phần nội lực, nhảy một cái lên bức tường thật cao của phủ Trần Nam vương, bay ra ngoài, đi mất!

**

hấn đen mặt quay về phủ Quốc sư, lão quần gia chào đón từ xa, lộ vẻ tươi cười nói với hấn: “Đại nhân, Lục hoàng tử điện hạ tới!”

“Bảo hấn cút đi.” Giờ phút này, dưới mắt Quốc sư đại nhân, ai cũng không muốn gặp.

Lão quần gia khuyên can mãi, khuyên hấn đến phòng khách Vạn Thiên gặp khách.

Lúc Quốc sư đại nhân bước vào, Lục hoàng tử điện hạ đang ném cây búa nhỏ của hấn chơi, sung sướng không lo trên gương mặt ngu ngốc có mấy phần tương tự người nào đó, thấy thế Quốc sư đại nhân liền tức giận trong lòng, phẩy tay áo một cái, cây búa nhỏ khảm Hồng Bảo Thạch lập tức bay lệch đi, thiếu chút nữa phá hủy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Lục hoàng tử điện hạ.

Mộ Dung Tổng ô a kỳ quái nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Này! Bốn điện hạ ngồi đây đợi người lâu như vậy! Người lại dám can đảm làm thế với bốn điện hạ!”

Trần Ngộ Bạch cũng không lộ chút sắc mặt tốt với hấn: “Tại hạ cũng không nhờ Lục hoàng tử điện hạ chờ.”

“Người cho là ai muốn chờ người sao! Nếu trước khi đi nhị ca ta không cố ý dấn dò, ta sẽ không thêm tới cái nơi quỷ quái này của người!” Lục hoàng tử điện hạ khinh thường nói, tức giận đưa tay đẩy một cái hộp qua, “Nè! Đây là thứ nhị ca giao cho ta trước khi đi, bảo ta tự tay giao cho Quốc sư đại nhân!”

Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, đưa tay mở ra.

Ngón trở khê nâng, chỉ thấy trong hộp chứa sách, sắp xếp thật ngay ngắn, gáy sách lộ hết ra ngoài —— người yêu trong mộng, đêm lạnh cùng ai sưởi ấm, mưa gió trên đỉnh Vu Sơn

Bộp!

Cái hộp vừa mở ra thành một khe nhỏ chọt khép lại, dọa Lục hoàng tử điện hạ đang ló đầu nhìn ké giật mình!

“Bên trong. là cái gì vậy?” Mộ Dung Tổng nhìn Quốc sư đại nhân thay đổi vẻ mặt trong nháy mắt, vô cùng tò mò: “Nhị ca bắt ta thẻ độc là không được nhìn lên. Rốt cuộc là cái gì, là cái gì?!” Lúc nhị ca đưa cái hộp cho hắn liền bắt hắn thẻ độc: nếu như nhìn lên, sau này trưởng thành sẽ xinh đẹp như Thiên Mật sứ! hắn bị hù dọa mà khiếp sợ, thật không dám nhìn lên, hiện tại tò mò đến khó chịu!

Quốc sư đại nhân chậm rãi nâng ánh mắt, trong giọng nói mang theo thông thả: “Người đã đến phủ Trần Nam Vương?”

“đã đến!” Lục hoàng tử điện hạ tùy tiện nói, “Nhị ca cũng có một hộp muốn giao cho Kỷ Tiểu Ly, ta lên lên đưa vào cho nàng!”

Trong nháy mắt, ánh mắt Quốc sư đại nhân tựa như băng, không nói một lời chăm chú nhìn hắn, Mộ Dung Tổng bị hắn nhìn mà lạnh cả người, lắp bắp: “Người làm gì vậy. Người đừng thừa dịp nhị ca ta không có ở đây mà khi dễ ta. nói cho người biết, đầu gối ta cũng là hoàng tử. người cần thận một chút cho ta!”

Khóe miệng Quốc sư đại nhân cong lên, nở nụ cười!

“Lục điện hạ và Nhị điện hạ thân thiết như tay chân, thật khiến người ta nhìn thấy mà cảm động.”

“Người biết là tốt rồi! Người lại dám ép ta ăn lung tung gì đó, nhị ca ta trở về sẽ không bỏ qua cho người!” Thấy hắn cười, Mộ Dung Tổng thở phào một hơi, tiếp tục phô trương thanh thế mà uy hiếp.

“Sao có thể? hiện tại Thiên Mật sứ không có ở đây, ta nhét thuốc cho người, lấy ai đến giải cho người?” Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng thoải mái ném ra một câu.

“Người!” Chuyện này là tỳ vết duy nhất trong cuộc sống nhàn hạ thuần khiết của Lục hoàng tử điện hạ, nhắc tới liền trở mặt! hắn đỏ mặt rút cây búa từ bên hông ra!

Nhưng nụ cười của Quốc sư đại nhân. càng dịu dàng hơn!

không biết tại sao, Mộ Dung Tổng cảm thấy hắn cười như vậy còn đáng sợ hơn mặt lạnh như vừa rồi nhiều!

“Người. Đừng cười! không được cười!”

Quốc sư đại nhân rất phối hợp, hơn nữa còn thở dài.

“Lúc này nhị hoàng tử điện hạ đã đến Tây Lý, hắn Lục hoàng tử điện hạ vô cùng mong nhớ.”

Mộ Dung Tổng hừ lạnh một tiếng, “Đều tại người! Là người giật giây yêu cầu phụ hoàng ta hạ chỉ, lệnh cho nhị ca ta đi giám quân!”

“Ừ, tại hạ suy tính không chu toàn, nhất định sẽ cố hết sức để bù đắp.” Trần Ngộ Bạch cười dịu dàng, nói với cái người đang gơ búa ra với hắn.

“thật sao?!” Đôi mắt to xinh đẹp của Mộ Dung Tổng sáng lên, “Người có thể đưa nhị ca ta trở về?!”

Tây Lý vừa lạnh vừa hoang vu, vừa không có gì ngon để ăn cũng không có gì hay để chơi, hưởng chi người Tây Lý thô lỗ lại tàn bạo, đánh trận lại càng nguy hiểm! Mấy ngày nay hắn luôn nghĩ biện pháp cầu xin phụ hoàng gọi nhị ca trở về!

Quốc sư đại nhân cười càng thêm dịu dàng, thông thả cam đoan với hắn: “Tại hạ nhất định thúc đẩy việc đoàn tụ của Lục hoàng tử điện hạ và Nhị hoàng tử điện hạ.”

Mộ Dung Tổng nhất thời cao hứng bật dậy, chẳng những lập tức cất cây búa đi, còn thành tâm thành ý chào Quốc sư đại nhân một cái.

Sau đó hắn thật cao hứng hát ca quay về.

Nửa tháng sau, hoàng thượng hạ chỉ tiếp viện lương thảo cho đại quân ở Tây Lý, đi theo giám quân
. . . chính là Lục hoàng tử điện hạ.

**

Tạm thời không đề cập tới chuyện sau khi Lục hoàng tử điện hạ thật cao hứng hát ca rời khỏi phủ Quốc sư. Đêm khuya vắng người hôm đó, suốt một đêm, ánh nến trong Quan Tinh lâu không hề tắt.

Cửa sổ phía nam mở ra, Quốc sư đại nhân khí khái thanh cao tựa vào ghế dựa bên cửa sổ, tay cầm một quyển sách, khêu đèn học suốt đêm.

Ngoài cửa sổ là đêm khuya yên ắng, sao trời lấp lánh, gió mát thổi vào phòng, rèm che nhẹ nhàng lay động.

Hay ột bức tranh truyền thần vẽ cảnh đêm đen vắng vẻ mà trang nhã.

Người trong bức họa vươn cánh tay thon dài như ngọc, rót nửa chén trà nguội cuối cùng, một hơi uống cạn. Sau đó hắn nhắm mắt tĩnh tâm hồi lâu, mới để quyển sách Đầm Hoa đào – tình duyên thầy trò cuối cùng trên tay vào trong hộp.

Quyển tiểu thuyết này kể về một đôi thầy trò gặp và quen biết nhau ở bờ đầm Hoa đào, mô tả tình tiết hiểu nhau mà hứa hẹn tình duyên, hành văn lưu loát, miêu tả tỉ mỉ, tình tiết. ứt át, khiến người đọc như lạc vào một thế giới kỳ lạ, nhất là cảnh sau khi thầy trò bá lạy trời đất, nội dung của suốt nửa phần sau của cuốn tiểu thuyết đều dùng để miêu tả cận kề từng đêm từng đêm, sự phụ làm các loại việc đó việc đó. với tiểu đồ đệ

Mộ Dung Nham có tư tưởng xấu! Sau khi hắn ta trở về sẽ không bỏ qua cho hắn ta!

Bất quá hiện tại, Mộ Dung Nham không quan trọng, giờ phút này trong lòng Quốc sư đại nhân tràn đầy ân hận —— vâng lời không tốt sao? Hắn nói gì nàng cũng làm theo không tốt sao? Sao vừa rồi lại xoay người đi mất? rõ ràng nàng đã nhào người ra trước chờ hắn.

Quốc sư đại nhân nhiệt huyết sôi trào, khó nhịn mà thở dài.

34. Chương 34

Edit: Lam Phượng Hoàng

Chiến sự Tây Lý căng thẳng, các phe phái đấu tranh trên triều, tình hình khẩn trương, hậu cung của Thái hậu Đoan Mật rục rịch ngóc đầu dậy, vương triều Đại Dã gần đây không ngừng trắc trở.

Hoàng đế tin tưởng Quốc sư đại nhân, liền tiếp cho đòi hắn vào cung bàn bạc cách đối phó, thời gian mười ngày thoáng cái đã trôi qua.

Đến sáng sớm ngày thứ mười, Quốc sư đại nhân dậy sớm, tiểu đồng Tiểu Thiên hầu hạ hắn mặc quần áo.

Giơ tay nhắm mắt, Quốc sư đại nhân đột nhiên hỏi: “Bộ quần áo đó đâu rồi?”

“Bộ nào ạ?” Tiểu Thiên bị hỏi đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh liền hoàn hồn —— quần áo của Quốc sư đại nhân chỉ có hai loại, không phải là loại đang mặc trên người, vậy chỉ có thể là bộ quần áo đó: “À! Là bộ Tiểu Ly cô nương làm cho đại nhân! Nó tài đã cất đi! Hôm nay Đại nhân phải mặc sao? Đúng rồi!

Hôm nay đại nhân tự mình đi đón Tiểu Ly cô nương, nếu đại nhân mặc quần áo nàng ấy tự may đến, Tiểu Ly cô nương nhìn thấy nhất định sẽ thật vui vẻ!”

Tiểu đồng nhỏ đem lời thoại trong lòng của chính hắn và Quốc sư đại nhân, một hơi nói hết.

Cũng may hôm nay tâm tình của Quốc sư đại nhân rất tốt, cũng không so đo với hắn, yên lặng thay quần áo xong liền ra cửa.

Trong phủ Trần Nam Vương, cha con Kỷ Đình và Kỷ Tây Kỷ Bắc đều đang thao luyện ở quân doanh, Trần Nam Vương phi đang ở chỗ của công chúa Diễm Dương, bà tận tình khuyên bảo công chúa Diễm Dương đang nằm liệt trên giường bệnh, dầu gì cũng phải uống một chén thuốc, Tiểu Ly cũng đang ở đây hầu hạ.

Thiên Di chợt vội vã đi vào, bầm với Vương Phi nương nương: “Nương nương! Quốc sư đại nhân tới! Còn có Tô công công bên cạnh hoàng thượng! Nô tỳ đã sai người đến quân doanh gọi Vương gia cùng các thiếu gia nhanh chóng quay về, nương nương cũng nhanh chóng đi trang điểm đi!”

Quốc sư đại nhân sẽ không vô cớ đến nhà ‘thần tử’, Tô công công càng là thái giám tâm phúc nhất bên người hoàng đế, sao có thể để bọn họ chờ lâu? Đây chính là chuyện liên quan đến mặt mũi của phủ Trần Nam vương, công chúa Diễm Dương chống tay ngồi dậy, mặt nhợt nhạt nói: “Tỷ tỷ mau đi đi! không cần lo lắng cho bổn cung!”

“Được rồi, muội phải uống hết chén thuốc này! Muội cứ không ăn không uống như vậy, Kỷ Đông trở lại thì ai sẽ tổ chức hôn lễ cưới vợ cho hắn? Ta lại không làm được những việc đó!” Trần Nam Vương phi nhân cơ hội khuyên bà uống thuốc.

Công chúa Diễm Dương thở dài, mắt lại ứa đầy lệ, nhưng cũng uống hết chén thuốc.

Trần Nam Vương phi vội vã thay quần áo trang điểm, Tiểu Ly trông chừng công chúa nương nương nhà nàng uống hết thuốc xong rồi mới đi, chậm hơn một bước, nàng mới vừa tới cửa liền gặp tiểu đồng nhỏ đang tìm tới.

“Tiểu Thiên!” Tiểu Ly cười gọi hắn, “Người cũng tới đón ta về sao?”

Tiểu đồng nhỏ đã từ bên người Quốc sư đại nhân len lén chạy ra ngoài, cố ý đến tìm nàng, hắn móc từ trong lồng ngực ra một cái hộp, bỏ vào trong tay Tiểu Ly: “Lần trước cô nương nói có thể cứu Tiểu Hôi liền có thể cứu đại ca cô nương, cái này chính là thứ ta dùng để trị thương cho Tiểu Hôi, cô nương cầm mà dùng cho đại ca cô nương đi!”

Bọn họ đang nói chuyện ngoài cửa, công chúa Diễm Dương ngồi uống thuốc trên giường bên trong, đang ngậm một viên mật hoa quả, nghe vậy lập tức ngồi dậy, vội vàng cất giọng kêu lên: “Thứ gì?! Tiểu Ly! Mau cầm vào đây!”

Tiểu Ly cũng còn chưa hiểu, liền dẫn tiểu đồng cùng đến trước giường công chúa nương nương.

Tiểu Thiên quy củ hành lễ với công chúa Diễm Dương, cũng không dám hít thở mạnh. Tiểu Ly lấy cái hộp đưa đến trước mặt công chúa Diễm Dương.

Tề ma ma vội vàng nhận lấy cái hộp mở ra, cẩn thận gửi một cái, lại lấy một chút xoa lên tay, tỉ mỉ xem xét, sau đó bà nói với công chúa Diễm Dương đang lộ vẻ sốt ruột: “Bẩm công chúa nương nương: đây là. . . . kim sang dược (thuốc trị vết thương).”

“Kim sang dược?!” Công chúa Diễm Dương lập tức thở mạnh một hơi, lần nữa quay về giường.

“. Kim sang dược?!” Tiểu Ly giật mình sợ hãi kêu lên.

Tiểu Thiên u mê đáp: “Đúng vậy, đây là kim sang dược đặc chế trong phủ chúng ta, chữa vết thương ngoài da rất tốt. Tiểu Hôi do ta dùng cung bắn bị thương, lúc ấy nó bị thương trên cánh, ta liền dùng thuốc này cho nó, chưa được mấy ngày nó liền khôi phục!”

Trong đầu Kỷ Tiểu Ly ong ong, lời của Tiểu Thiên nàng nghe rất rõ ràng, nhưng thật khó có thể tiếp nhận.

“Tiểu Hôi. . . . không chết? Nó không chết?! không phải là chết đi sống lại sao?” Nàng đứng ngây ra đó, nói lầm bầm: “Vậy tiên thuật của sư phụ là thế nào?”

Công chúa Diễm Dương thở dài, đưa tay kéo tiểu nha đầu qua, ngón tay chỉ lên trán nàng một cái, “Nha đầu ngu xuẩn này! Nhất định là ở phủ Quốc sư cả ngày con đều nói xằng nói xiên, yêu ma lẫn lộn, Quốc sư đại nhân bực bội, thuận miệng qua loa với con!”

“Công chúa nương nương nói vậy!” Kỷ Tiểu Ly lớn tiếng phản bác: “Sư phụ con là thần tiên!”

Công chúa Diễm Dương bị tiếng hô to của nàng làm sợ hết hồn, vỗ tim tức giận nói: “Thần tiên gì chứ! Trần Ngộ Bạch chính là thầy tướng số! Tiểu tử kia và con đều là đứa trẻ hoang dã không cha không mẹ, năm đó khi lão Quốc sư đại nhân ôm hân trở về, ta còn ở trong cung chưa xuất giá, ta có thể không biết lai lịch của hân sao? Thần tiên? Chết đi sống lại? Cười chết người! Vậy cha mẹ hân, sư phụ hân đều đã chết rồi đó thôi? Sao không làm cho sống lại?”

“Đó là bởi vì, đó là bởi vì.” Kỷ Tiểu Ly sắp khóc, “Dù sao thì người cũng nói vậy!”

“Được rồi, ” công chúa Diễm Dương khinh thường hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ Tiểu Thiên, “Người nói xem! Quốc sư đại nhân nhà người là thần tiên?”

Tiểu Thiên biết lúc này mình đã gây họa lớn, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống mặt đất, bị công chúa Diễm Dương chỉ một cái, hân sẽ không mở mắt nói mò, nói thật chi tiết hân cũng không dám, chỉ có thể nước mắt tuôn trào nhìn Kỷ Tiểu Ly.

thật ra thì không cần Tiểu Thiên nói ra miệng, trong lòng Tiểu Ly cũng đã hiểu: sư phụ lừa nàng.

không phải nàng không biết có kẻ nói chuyện gạt người, chỉ là nàng chưa từng bị lừa gạt như vậy. Mọi đứa trẻ được nuôi dưỡng trong Kỷ gia đều chính trực, khi còn bé Kỷ Bắc nói dối để đứng trung bình tán ít đi một nén nhang, Kỷ Đình cũng đánh hân nằm trên giường ba ngày. không ai lừa gạt nàng, cho nên nàng không biết thì ra thật sự có người sẽ lừa gạt người khác.

Nàng bật dậy.

Công chúa Diễm Dương nhất thời nhanh miệng, lúc này thấy sắc mặt tiểu nha đầu trắng bệch, vẻ mặt bị đả kích sâu sắc trước nay chưa từng có, nhất thời trong lòng cũng rầu rĩ, ho nhẹ một tiếng, kêu tên nàng, đang muốn an ủi, đột nhiên tiểu nha đầu lại nhấc chân chạy ra ngoài.

Tiểu Thiên khóc, bò dậy chạy theo sau nàng.

“Aizzz! Đứa nhỏ này!” Diễm dương vội vàng gọi Tề ma ma: “Người mau chạy theo đi!”

**

Trong phòng khách lớn, Trần Nam Vương phi mới vừa bảo châm trà cho Quốc sư đại nhân cùng Tô công công.

Trải đầy trên đất gần nửa phòng, đều là lễ vật do Quốc sư đại nhân mang đến, Vương Phi ung dung thần nhiên quan sát những thứ báu vật quý hiếm kia, âm thầm cảm thấy kỳ quái —— những thứ vàng bạc châu báu, tơ lụa gấm vóc này còn chưa tính, ở giữa còn có hai con chim nhạn đã bị dùng chỉ đỏ buộc cánh quẩn mỏ, thế này là sao?

nói mấy lời khách sáo với quốc sư đại nhân trẻ tuổi, trong lòng Trần Nam Vương phi vừa sợ vừa nghi: lễ nghĩa đến mức thế này, giống như là. sính lễ?

Chẳng lẽ Phủ Thượng thư vẫn chưa từ bỏ ý định?!

Vương Phi cân nhắc từng câu từng chữ tán gẫu với Quốc sư đại nhân: “. Trước đây vài ngày, trong phủ Hàn Tướng quân có mời gánh hát đến biểu diễn, công tử nhà Sở Thượng Thư cũng tới, ta thấy hân. hoạt bát hơn bình thường mấy phần.”

Đâu chỉ hoạt bát?

Nhìn Sở Hạo Nhiên và cháu trai nhỏ của nhà Trình Tể tướng chăm chú nhìn nhau, trường hợp như thế mà cũng dám như một đôi cùng ra cùng vào, không chỉ thế, trước mặt mọi người hai người còn ngồi tựa sát vào nhau, khanh khanh ta ta, không coi ai ra gì.

Ý tứ trong lời nói của Vương Phi, Trần Ngộ Bạch vừa nghe liền hiểu, biết là bà hiểu lắm, hần khê mỉm cười: “thật không? Đáng tiếc từ sau lần trước, ta và Phủ Thượng thư không hề qua lại.”

Trần Nam vương phi thở phào nhẹ nhõm.

“Vương Phi nương nương, ” Trần Ngộ Bạch ngưng cười, nghiêm nghị nói: “Hôm nay ta tới, thật ra là muốn ——” tiếng nói chợt ngưng, âm thanh vô cùng tức giận của thiếu nữ giống như tiếng nổ tung của đạn Phích Lịch vang lên: “Kẻ lừa gạt!”

Trong lòng Trần Ngộ Bạch giật nảy, quay đầu nhìn, Vương Phi quát lên với thiếu nữ đang chạy vào từ phía cửa: “Tiểu Ly! không được vô lễ!”

Người tới chính là Kỷ Tiểu Ly, nàng chạy thẳng tới, sau khi vào đến ngực phập phồng hít thở không ngừng, trong đôi mắt trong trẻo như bị đốt lên hai ngọn lửa.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn chằm chằm Trần Ngộ Bạch.

“Người, lừa, gạt, ta!”

Giọng nàng run rẩy, Trần Nam Vương phi chưa từng nghe đứa nhỏ này tức giận cất giọng đau lòng như thế, nhất thời cũng sửng sốt, men theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Quốc sư đại nhân.

Đầu Tiểu Thiên đầy mồ hôi chạy theo vào sau, lộ vẻ lo lắng, mặt đầy nước mắt, đi theo phía sau hần còn có một lão ma ma, trong tay cầm một hộp kim sang được của phủ Quốc sư.

Trần Ngộ Bạch liếc nhìn, lập tức liền biết đã xảy ra chuyện gì.

nói rõ ràng cũng tốt.

hần thông dong đứng lên, đi về phía nàng.

“Người đừng tới gần!” Kỷ Tiểu Ly giơ một viên đạn Phích Lịch lên, lớn tiếng kêu la với hần: “Người không phải là người tốt! Sao người lại gạt ta người là thần tiên?!”

Trần Nam Vương phi vốn còn tưởng là chuyện gì, vừa nghe lời này, nhất thời vừa tức vừa cười: “Tiểu Ly đừng càn quấy!”

Ngay cả Vương Phi nương nương cũng nói như vậy, trong mắt Kỷ Tiểu Ly lập tức đọng đầy nước mắt, trong giọng nói mang theo uất ức không ngừng nức nở: “Con không càn quấy! Là hần gạt người! rõ ràng hần không phải là thần tiên, hần gạt con. con phải làm sao đây. con không thể gặp được cha mẹ con!”

Nàng thật vô cùng khổ sở.

Từ nhỏ nàng đã biết mình rất ngốc, cùng nhau đọc sách viết chữ, ngay cả Kỷ Bắc cả ngày lười biếng ngủ gật cũng giỏi cách xa nàng vạn dặm, nàng không nhớ được, học không xong, nàng biết mình ngu xuẩn.

Nhưng người có ngu xuẩn hơn nữa thì cũng do cha mẹ sinh ra đúng không? Nàng muốn gặp bọn họ, nếu không ngay cả trong đáy lòng mình nàng cũng len lén hoài nghi. Có phải thật vì nàng quá ngu ngốc, cho nên ngay cả người sinh nàng ra cũng không muốn nàng?

Nàng gặp sư phụ, sư phụ là thần tiên, mặc dù không thể mang nàng lên trời, nhưng hần cũng dạy nàng tu tiên!

Mấy ngày này là mấy ngày Kỷ Tiểu Ly vui sướng nhất từ lúc chào đời tới nay, nào sợ sư phụ rất hung dữ không thích cười, mỗi ngày lúc ngủ nàng cũng mỉm cười, vừa nghĩ tới chỉ cần nàng cố gắng nghe lời là có thể nhìn thấy cha mẹ, trong lòng nàng tràn đầy hi vọng.

hiện tại lại phát hiện, những thứ kia tràn đầy đều là lừa gạt.

Nàng giơ đạn Phích Lịch lên, lệ rơi đầy mặt.

Trần Ngộ Bạch vốn vừa nghĩ liền có ngay lời giải thích không chút sơ hở, nhưng lúc này đối mặt với ánh mắt trong suốt tằm trong nước mắt của nàng, một chữ hần cũng không nói được.

Đúng vào lúc này Kỷ Tây và Kỷ Bắc trở về.

Vừa bước vào thì đập vào tầm mắt là sinh lễ ngập nhà, trong lòng Kỷ Tây đột nhiên giật nảy.

Kỷ Bắc không nghĩ đến những việc đó, hần sải bước đi đến bên người Tiểu Ly, đoạt lấy đạn Phích Lịch trong tay nàng, trợn mắt nhìn nàng một cái: “Muội lại càn quấy!”

Nước mắt Tiểu Ly càng tuôn trào. Cũng may Kỷ Tây vội chạy tới, kéo nàng đến bên người, dịu dàng trấn an: “Sao vậy? Vì sao lại khóc thành như vậy?”

Lúc này tâm trạng của Kỷ Tiểu Ly thật sa sút, tựa như chim mỏi về tổ gục lên đầu vai Kỷ Tây hu hu khóc rống. Kỷ Tây dịu dàng siết nàng vào trong ngực, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn về phía Quốc sư đại nhân có sắc mặt cũng lạnh lùng giống vậy.

35. Chương 35

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phụng Hoàng

Tô công công nắm lấy thánh chỉ tứ hôn do đích thân hoàng thượng ngự bút trong tay áo, nhìn người bị nhị thiếu gia của Trần Nam Vương lạnh lùng trừng mắt, có chút trợn mắt há hốc mồm – đây có phải là quốc sư đại nhân không?

Áo đen thẳng tắp, lạnh lùng tài giỏi, dung mạo xuất sắc như tiên, đây là quốc sư đại nhân mà!

Đây là quốc sư đại nhân mà Hoàng đế của Đại Dạ cũng không thể bắt chẹt được đó! Là hần nói muốn cưới vợ, chẳng qua hoàng thượng chỉ thoáng chần chờ một lát, quốc sư đại nhân hần liền tháo lệnh bài Huyền Vũ bên hông ném tới trước mặt hoàng thượng đó!

hiện tại kẻ bị tiểu cô nương đang khóc lóc làm cho tay chân luống cuống.... là ai vậy?

Tô công công lộ vẻ khiếp sợ, nói cũng không nói được, Trần Nam Vương phi đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột, dời bước đến bên người Kỷ Tiểu Ly, nhẹ nhàng đỡ nàng: “Được rồi, được rồi.... Sư phụ con cũng không cố ý muốn gạt con, suốt ngày con cứ ồn ào muốn tu tiên, chẳng qua ngài ấy chỉ đùa với con một chút!”

Kỷ Tiểu Ly ngẩng mặt lên, nước mắt đầy mặt.

“hần gạt con!” Nàng đau lòng cố chấp lặp lại: “hần lừa con!”

Trần Nam Vương phi thấy nàng khóc đến kiệt sức, cũng đau lòng không thôi, thấp giọng đỡ nàng vài câu, dứt khoát lệnh cho Tề ma ma đưa nàng về hậu viện.

Trước khi đi Tiểu Ly nắm lấy ống tay áo Vương phi, rầu rĩ kéo kéo kiên quyết cầu xin: “Mẫu thân, con không muốn quay lại phủ quốc sư! Con không muốn đi theo kẻ lừa đảo học đoán mệnh!”

Trần Nam Vương phi nghe không vô nữa, đỡ cho nàng mau mau rời đi: “Biết rồi biết rồi. Hôm nay không đi, tối hôm nay mẫu thân sẽ ở với con!”

Vương phi nhấn mạnh là “Hôm nay” không đi, Kỷ Tây ở một bên nghe được rất rõ ràng, suy nghĩ trong đầu xoay tít, hần tiến lên một bước, ôm quyền áy náy nói với quốc sư: “Tiểu muội trẻ người non dạ, gần đây đã được quốc sư đại nhân thông cảm, tại hạ xin thay phụ thân tạ quốc sư đại nhân!”

“Việc nên làm thôi.” Trần Ngộ Bạch thản nhiên cắt đứt lời của hần, ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc đến hần. Lúc này Tiểu Ly cúi đầu lau nước mắt đi lướt qua người hần, hần nhướn mày, bước một bước về phía trước.

Vạt áo lụa đen thêu hoa cỏ phức tạp bằng chỉ vàng giống như có sức sống hơi lay động, khóe mắt Tiểu Ly liếc đến, mỗi hận trong lòng càng khó nuốt trôi - hần còn dám mặc quần áo mà nàng một lòng thành kính may từng đường kim mũi chỉ!

Nàng nhanh chóng đuổi chân ra, đá một cước.

Người bị đá rên lên một tiếng, đứng bất động.

Trần Nam Vương phi và Kỷ Tây Kỷ Bắc cùng lên tiếng trách mắng, Kỷ Tiểu Ly đá hắt xong liền bỏ chạy ra ngoài.

Trước mặt mọi người, dưỡng nữ lại đột nhiên vô lễ làm càn như thế, Trần Nam Vương phi vừa tức vừa thẹn, sắp ngất đi. Kỷ Tây bảo Kỷ Bắc nhanh chóng đuổi theo tiểu nha đầu. Mà Tô công công nhìn dấu chân xinh xắn trên vạt áo đen của quốc sư đại nhân, trông mắt sắp lồi ra rồi!

Trong lòng Kỷ Tây mừng rỡ, ngoài miệng lại xin tội với quốc sư đại nhân: “. Ấu muội thật quá tinh nghịch! Chờ phụ thân trở về sẽ dạy bảo lại nàng, nhất định sẽ bắt nàng giáp mặt trực tiếp nhận lỗi với quốc sư đại nhân!” Trong lòng hắt lại thốt lên “Muội muội ta sẽ không bao giờ đi theo người nữa”.

Nhưng Kỷ Tiểu Ly vừa đi, Trần Ngộ Bạch liền không lộ vẻ gì, dù lời của Kỷ Tây có chân thành đến thế nào, ý ẩn trong lời đến đâu, hắt cũng chỉ nhếch nhếch khóe môi, thốt ra một chữ: “Được.”

Giống như hắt nghe mà không hiểu ý trong lời nói của Kỷ Tây — nếu Kỷ Tây đã khẳng định là giáp mặt nhận lỗi, hắt liền chờ nàng đến, mặt đối mặt với hắt.

Cứ như một đám lại một đám đánh vào gối bông, dù Kỷ Tây có là người chính chắn, cũng phải biến sắc, nói không ra lời.

Mà Trần Ngộ Bạch thì lại cáo từ Trần Nam Vương phi, cất bước đi thẳng, không thèm liếc nhìn Kỷ Tây một cái — dùng lời nói để tranh hơn thua là trò chơi trẻ con, quốc sư đại nhân cũng không thích chơi trò chơi với người khác.

**

Kỷ Tiểu Ly thích chơi trò chơi, chơi đến cực kỳ vui vẻ. Thực ra từ nhỏ nàng đã không hề khóc lóc ầm ĩ, cho nàng chút điểm tâm mà nàng yêu thích liền cười tùm tùm, chỉ cần không đánh nàng, không đập bể lò luyện đan của nàng, nàng sẽ không bao giờ khóc.

Nhưng lần này nàng lại khóc vô cùng thương tâm, ai dỗ cũng không được.

Kỷ Bắc dỗ nàng cả nửa ngày, chiêu gì cũng dùng hết, cúi đầu chịu thua mà lui quân.

Sau khi bước ra hắt gặp Kỷ Tây ngồi một mình trong viện, vội vàng bước tới, khó hiểu hỏi Kỷ Tây: “Nhị ca! Rốt cuộc vì sao Tiểu Ly lại đau lòng như vậy? Thất vọng sao?”

Ngón tay Kỷ Tây xoa nhẹ cốc trà, khuôn mặt anh tuần lộc vẻ tối tăm, mắt cũng chưa nâng: “Thất vọng.”

“không phải là thất vọng chứ?! Chắc Quốc sư đại nhân cũng chỉ thuận miệng nói ra. Lời như thế nàng cũng tin, nếu ta nói mặt trời mọc hướng Tây, nàng có tin không?”

Kỷ Tây liếc mắt đánh giá đệ đệ mồm năm miệng mười một cái, nhấp một ngụm trà xanh, cất giọng trầm thấp: “Tiểu Ly vô cùng tin tưởng vị sư phụ này, nói gì nghe nấy, nay nàng biết mình bị lừa, đương nhiên sẽ đau lòng gấp bội.”

Kỷ Bắc bưng tỉnh hiểu ra, gật đầu nói: “Cũng phải, không ít lần nghe nàng khen quốc sư đại nhân, mỗi khi đến phủ quốc sư đều vui vẻ như đang về nhà!” hắt vuốt cằm, “Bất quá, quốc sư đại nhân đúng là cũng rất đáng tin! Chuyện Sở Hạo Nhiên của phủ Thượng Thư lần trước. Ha ha ha ha!”

“Đúng vậy, quốc sư đại nhân. thật là đa mưu túc trí.” Kỷ Tây cười lạnh nói.

Quốc sư Đại Dạ không phải chỉ làm mấy việc Tế bái cầu phúc đơn giản như vậy, quốc sư nắm giữ lệnh bài Huyền Vũ, trong mệnh đã định là phải bảo vệ Đại Dạ, là đại thần đáng tin cậy nhất của hoàng đế. nói đến thuật bói toán lại càng huyền diệu, kỳ thật quả tượng rất vòng vo lằng nhằng, người này tài giỏi ở chỗ có thể thông qua bói toán mà giải thích cặn kẽ tình hình thiên hạ. Khi hoàng thượng có việc lớn không thể quyết liền cho gọi quốc sư đại nhân, nói gì nghe nấy, vô cùng nể trọng, dưới sự trợ giúp của quốc sư đại nhân, mỗi quyết định đều rất sáng suốt, mọi việc đều thuận lợi. một quốc sư đại nhân như thế, không chỉ đa mưu túc trí, tâm cơ cũng rất thâm sâu.

Mà Trần Ngộ Bạch chưa bao giờ lộ sắc mặt tốt với người khác, vì sao lần đó hần và Kỷ Bắc xin hần bói một quẻ, hần lại dễ dàng lộ vẻ thân thiết hòa nhã đồng ý?

sự khác thường này tất có vấn đề!

Trong lòng Kỷ Tây cảm hận chính mình: tại sao lúc ấy lại không nghĩ tới?!

Kỷ thật phải nói là không thể trách Kỷ Tây —— mặc dù Đại Dạ vẫn chưa có văn bản điều luật rõ ràng về việc quốc sư không thể thành thân, nhưng từ lúc khai quốc tới nay, nhiều vị đảm nhiệm vị trí quốc sư chưa ai từng thành thân sinh con, cho nên khắp thiên hạ đều xem nhẹ, Kỷ Tây cũng xem nhẹ. Mà quốc sư đại nhân đương nhiệm, dù sao vẫn là một nam tử trẻ tuổi.

Hôm nay, có thể Vương phi nương nương vẫn chưa phát hiện, nhưng Kỷ Tây lại thấy rất rõ: quốc sư đại nhân trẻ tuổi của Đại Dạ lạnh lùng vô tình, nhìn ai cũng lộ vẻ lạnh nhạt, chỉ duy nhất khi nhìn về phía muội muội nhà hần thì ánh mắt luôn là dây dưa không dứt, yêu thương, nóng bỏng.

Kỷ Tây cắn răng oán hận, đánh một quyền lên bàn đá!

Kỷ Bắc bị hần dọa sợ, nghĩ rằng hần cũng đau buồn cho Tiểu Ly, trong lòng càng thêm nôn nóng hấp tấp: “Nhị ca! Ca nói xem bây giờ phải làm sao?!”

Kỷ Tây yên lặng trong chốc lát, chợt nở nụ cười, chậm rãi nói: “Nếu nàng không muốn đến phủ quốc sư, chúng ta hãy nghĩ biện pháp, thỏa mãn tâm nguyện của nàng.”

**

Đêm đó, mọi người trong phủ Trần Nam Vương vất hết óc đồ thiếu nữ nhỏ vừa vỡ mộng tu tiên, phủ quốc sư cũng im lặng không chút tiếng động.

Tiểu Thiên tự biết mình đã gây ra họa lớn, trên đường trở về khóc thiếu chút nữa ngất đi, Trần Ngộ Bạch bảo lão quần gia sắp xếp ổn thỏa cho hần.

Tiểu đồng còn nhỏ tuổi, lại không hiểu chuyện, đương nhiên hần sẽ không trách tội.

Việc này cũng không ai muốn xảy ra.

Chỉ là trong lòng hần thật sự rất khổ sở.

Hình ảnh nàng rơi lệ đầy mặt luôn luôn hiện ra trước mắt hần, vẫy tay cũng không tan. Trần Ngộ Bạch cảm thấy trái tim mình cực kỳ không thoải mái, như bị một bàn tay nắm chặt, tránh cách mấy cũng không thoát, vô cùng buồn bực.

hần nâng tay, tung một chưởng, làm cho tám ô cửa sổ trên tường đồng loạt mở ra.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm ô tạt, nhưng lại không có người từ dưới lầu ôm cây cột từng chút từng chút leo lên, bám vào cửa sổ, tươi cười sáng lạn không lo không nghĩ gọi hần một tiếng “Sư phụ”.

Trong lòng hần càng thêm nóng vội, bực bội ưu phiền, oán hận nghĩ: cho tới bây giờ hần cũng chưa từng chính miệng nói hần là tiên, chính nàng tự ý hiểu sai mà gán ghép, còn dám trách hần?!

rõ ràng không phải lỗi của hần!

Nhưng nếu hần không sai, sao giờ phút này hần lại khổ sở như thế?

Lúc này tiếng gió ngoài cửa sổ càng loạn, giờ phút này trong lòng quốc sư đại nhân lại càng khó chịu, vung tay áo thiếu chút nữa đánh Thiên mật sứ mặc áo tím rơi xuống lầu.

Tần Tang bám một tay vào song cửa sổ, cố gắng nép người tránh một chưởng mạnh mẽ mới đánh vào người, thở phào một hơi, nàng cười nói: “Quốc sư đại nhân cảm ơn người đưa phương thuốc đến bằng cách này sao?”

Nàng nói xong, cười cười rút mảnh giấy từ trong tay áo ra.

Đó là phương thuốc mà mỗi tháng Tiểu Ly đều phải dùng, lần trước hần đã đem đến cho nàng.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn lướt qua, nhưng không đưa tay nhận lấy.

“Nàng không còn ở đây nữa.” hần lạnh lùng nói.

“Hần là hôm nay đã phải quay lại rồi chứ? Sao vậy, nàng không chịu đến đây?” Tần Tang nói.

Kế tiếp, nàng nghe thấy một giọng điệu lạnh lẽo, lời ít mà ý nhiều kể một tin tức mới mẻ.

thật sự là rất mới mẻ! Tần Tang thầm nghĩ, quốc sư đại nhân của Đại Dạ, cao quý không ai bì kịp, cùng chiếu chỉ do chính tay Hoàng đế ngự bút và thái giám tâm phúc của ngài đích thân đến phủ, thế mà lại không thể cười được dưỡng nữ nhỏ của phủ Trần Nam Vương! không chỉ thế, còn bị đá một cước, chán nản quay về!

Tần Tang cố nhịn nổi lòng muốn cười to, cố ý thở dài một hơi: “Trước khi ra cửa Quốc sư đại nhân không tự bói ình một quả sao?”

Trần Ngộ Bạch khoanh tay đứng đó, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Ta chưa bao giờ bói toán ình.”

Cả đời này hần đều bói toán đoán vận mệnh cho người khác, đã sớm chán ghét rồi.

Giọng điệu này thật sự quá mức cô đơn, khiến tính khí hóng chuyện nóng hầm hập trong lòng của kẻ không tim không phổi như Tần Tang, cũng bị đông lạnh.

“thật ra.” Nàng cười, dừng một chút, “Cũng không là chuyện lớn gì đâu!”

Trần Ngộ Bạch tức giận khó nhịn quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái.

Hôm nay nha đầu kia đau lòng như vậy! Còn không phải là chuyện lớn?!

Tần Tang cười dài: “Ý của ta là: nếu đại nhân đã sai, thì xin lỗi nàng là được! Tiểu Ly không phải là đứa nhỏ cứng mềm đều không thông.”

“Sao lại là ta sai?!” Quốc sư đại nhân lạnh mặt phát tay áo, tức giận nói.

Tần Tang cười, nhẹ nhàng hỏi: “Khiến nàng đau lòng, là người đúng sao?”

Giọng nàng nhẹ nhàng, chỉ thông thả hỏi một câu này, Trần Ngộ Bạch nhướng mày, trên mặt nhất thời cứng nhắc.

Chỉ nghe người nói một câu, liền xua tan mây thấy trăng sáng.

Cuối cùng hần cũng hiểu được thứ khó chịu đè nén trong lòng mình là cái gì rồi!

Nàng đau lòng. chính là cái sai của hần.

**

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trong tình cảm, chúng ta luôn tìm kiếm kiếm, nghiêng ngả lão đảo, đơn giản chỉ muốn tìm một người như vậy: chỉ cần chúng ta đau lòng, hần liền cảm thấy đó là sai lầm của hần.

36. Chương 36

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phương Hoàng

Mặt hần đột nhiên đổi sắc, Tần Tang lẳng lặng nhìn hần.

Thái hậu Đoan Mật có mưu đồ bí mật với năm Huyền vũ (tên gọi chung của bảy ngôi sao phương bắc) Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân đã lâu, trong lúc năm đại lệnh chủ đổi thành một nhóm mới, lúc nói đến hai người đảm nhiệm lệnh chủ Huyền Vũ, bà từng bóp cổ tay không dứt: “Sớm biết

kể kể vị chức vụ quốc sư như thế. Ban đầu lúc lão quốc sư còn tại vị, Bồn cung nên xuống tay! Vốn nghĩ chỉ là trẻ con còn nhỏ tuổi, ai ngờ Trần Ngộ Bạch này thật sự.”

thật sự —— không có chút sơ hở nào.

hắn chấp chương vị trí quốc sư cùng lệnh bài Huyền Vũ khi mới bao nhiêu tuổi? Thiếu niên nho nhỏ, thoát nhìn bất quá chỉ là mặt mày lạnh lùng, đáng dấp có một không hai mà thôi, ai ngờ lại lợi hại như vậy! Toàn bộ bản lĩnh của lão Quốc sư đại nhân hẳn đều học hết trọn vẹn, mà lại không có một chút ôn hòa hiền từ của lão Quốc sư đại nhân, đơn giản là không một chút đáng về con người —— năm đó lúc lão quốc sư còn sống, phủ quốc sư phải nói là đông như trẩy hội, Thái hậu Đoan Mật phái tai mắt đi hỏi thăm chút chuyện vẫn có chút dễ dàng. Nhưng kể từ khi Trần Ngộ Bạch kế thừa phủ quốc sư, phủ quốc sư giống như đảo tiên trên biển, Thái hậu Đoan Mật không lấy được chút tin tức gì từ phủ quốc sư.

không có thân nhân, không có ham mê, không có nhược điểm, không lộ vẻ gì, Trần Ngộ Bạch này không hề có chút sơ hở nào.

một người vắng lạnh vô tình như vậy, không có chút sơ hở nào, hôm nay đứng trước cửa sổ trong gió đêm dịu dàng, hai mắt trầm ngâm, phiền muộn lẫn lộn, nhẹ nhàng than thở.

Tần Tang lặng lẽ nhìn Quốc sư đại nhân như vậy, trong lòng không rõ là buồn hay vui.

Vương bận và lo lắng chất chứa đã lâu trong lòng nàng đã có thể buông xuống —— người đàn ông này, sẽ thay nàng bảo vệ tốt cho Tiểu Ly.

Tương lai khi gặp cha mẹ, nàng sẽ không đến nỗi không có mặt mũi mà đối diện.

Như vậy, cuối cùng nàng cũng có thể sống vì mình một khoảng thời gian

Chẳng qua thân thể của Tiểu Ly trong lòng Tần Tang đau nhói, trên mặt lại vẫn khẽ mỉm cười, nói với Trần Ngộ Bạch: “Nếu có thắc mắc về phương thuốc, lúc nào Quốc sư đại nhân cũng có thể bảo người vào cung truyền lời nhắn cho ta. Thuốc này Đại hoàng tử cũng dùng, mấy năm gần đây thân thể hắn càng ngày càng hỏng, ta đã bẩm rõ với Thái hậu: rằng ta đã thỉnh Quốc sư đại nhân điều chế phương thuốc giúp ta, nghiên cứu chế tạo thuốc có hiệu quả với hắn.”

“Mẫu phi của Đại hoàng tử là người của tộc Thiên Mật, sao hắn uống thuốc này mà màu tóc và màu mắt lại không thay đổi?” Trần Ngộ Bạch nghe được lời nàng, nhíu mày hỏi.

“Trong người Đại hoàng tử có chứa một loại hàn độc, thuốc này lấy độc trị độc, khắc chế hàn độc kia, không có tác dụng với màu tóc và màu mắt của ngài ấy, chẳng qua là hai luồng khí cực âm chống nhau trong cơ thể ngài ấy, mấy năm nay thân thể ngài ấy bị tiêu hao cực kỳ lợi hại.” Tần Tang nhẹ giọng nói.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch đã có phỏng đoán, đi tới cạnh bàn cầm phương thuốc kia lên xem kỹ mấy lần, hắn ngừng đầu nhìn nàng hỏi: “Người hãy thành thật nói cho ta biết: thuốc này âm hàn như thế, Tiểu Ly uống nhiều năm như vậy, trừ tâm trí chậm chạp, có thể có những trở ngại khác không?”

Quả nhiên, trên gương mặt nghiêng nước nghiêng thành hiếm thấy kia đã không còn ẩn chứa nụ cười, ánh sáng trong đôi mắt đẹp giống như ánh sao yếu ớt trên cánh đồng hoang bị gió đêm lạnh lẽo quét qua.

“Ta không biết. Nhưng mà, ” Tần Tang rũ mắt, “Năm nay Tiểu Ly đã mười bốn, lại vẫn chưa có kinh nguyệt.”

Nữ tử không có kinh nguyệt sẽ không có hài tử.

“Hắn đây mới là nguyên nhân người trăm phương ngàn kế đưa nàng vào phủ quốc sư?” Trần Ngộ Bạch tức giận cười lạnh, “Đưa nàng đến bên cạnh ta, bái ta làm thầy, lấy lệnh bài Kỳ Lân uy hiếp, cũng không phải chỉ thuần túy vì muốn cầu xin ta che chở, mà vì xin thuốc, đúng không?”

“Mới đầu đúng là ta đã nghĩ như vậy.” Tần Tang không chút phủ nhận, “Tiểu Ly và Đại hoàng tử cứ dùng thuốc như vậy cũng không phải là kế sách lâu dài, ta nhìn khắp thiên hạ, hiểu về thuốc lại không biết về Thiên Mật, biết Thiên Mật quá sâu lại không hiểu về thuốc, cóc chủ Âm Dạ cóc từng thử giúp ta, nhưng ngay cả ông ấy cũng thất bại, ” Tần Tang lắc đầu một cái, thở dài, nhìn về phía Trần Ngộ Bạch, “Cóc chủ nói với ta: nếu cõi đời này còn người có thể làm được, thì chỉ có thể là Quốc sư đại nhân.”

Năm đó, cả đêm Trần Ngộ Bạch và cóc chủ so tài suy đoán sao trời, đó chẳng qua chỉ dùng chòm sao Huyền vũ làm cớ. Trên thực tế bọn họ đã bí mật so cao thấp về: kiếm thuật, đao pháp, nội lực, khinh công, ám khí, chất độc, bày trận, đánh cờ, dịch dung, thuốc và châm cứu.

Mỗi người đều thắng năm thể loại, cộng thêm một ván đoán định sao trời, cả thiên văn địa lý không chỗ nào không thông, võ công tu vi trong ngoài đều giỏi, Trần Ngộ Bạch mới thắng được cóc chủ Âm Dạ cốc!

Chuyện này người ngoài chưa từng biết. Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn nàng.

Tần Tang khẽ mỉm cười: “Bất quá, lúc này ta thật sự không hề hối hận. . . . Trần Ngộ Bạch, ta giao muối muối cho người như vậy, xin lỗi, đa tạ người.”

Cả đời đã nói dối rất nhiều, lừa gạt rất nhiều người, người vĩnh viễn luôn lừa gạt người khác, giờ phút này hiếm khi lại thành tâm thực lòng nói lời xin lỗi tạ ơn.

“Ta có thể làm được.” Trần Ngộ Bạch chợt nói, “Mặc dù không thể, cũng không có gì không tốt.”

Từ đầu đến cuối, hấn thích chính là Kỷ Tiểu Ly như bây giờ.

Tần Tang cười với hấn, cúi đầu nói: “Còn một chuyện nữa —— nếu có một ngày, ta không còn nữa, kính xin Quốc sư đại nhân nể mặt việc Đại hoàng tử và Tiểu Ly cùng một mẹ, cứu Đại hoàng tử một mạng.”

“Người người quan tâm đúng là quá nhiều.” Những chuyện bí ẩn trước kia của cung đình, một chút Trần Ngộ Bạch cũng không kinh ngạc, cau mày nhàn nhạt nói.

Tần Tang thở dài mà cười, “Mẫu thân từng dặn dò ta. . . . bà ấy mắc nợ Đại hoàng tử rất nhiều.”

Trần Ngộ Bạch không tỏ rõ vui buồn nhìn nàng một cái, nói: “Tần Tang, người nên tự giải quyết cho tốt.”

“Đa tạ. Quốc sư đại nhân cũng vậy, nhất định phải cẩn thận.” Tần Tang cười giống như chẳng hề để ý, thấp giọng nói: “Con trai của Cố Minh châu hiện đang ở trong tay Thái hậu nương nương. Nhất định Cố Minh châu sẽ ra mặt, đến lúc đó mặc kệ lệnh bài Chu Tước có ở trong tay nàng hay không, nàng ta nhất định sẽ tìm tới để trao đổi lấy lại con trai nàng. Trước mắt lệnh bài Bạch Hổ đã tràn ngập nguy cơ, đến lúc đó lệnh bài Chu Tước lại trở về vị trí cũ, Thái hậu nương nương cũng chỉ còn ba lệnh bài Thanh Long, Huyền Vũ, Kỳ Lân là chưa tới tay thôi.”

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch sâu thẳm, gật đầu nói: “đã biết.”

**

Rời khỏi phủ quốc sư, trên đường đã là giờ giới nghiêm, ánh trăng lại tròn, Tần Tang nhảy lên chỗ cao ngồi một lát, đêm hè sáng trăng ở kinh thành bình an như mộng, áo tím của nàng bị gió đêm cuốn lên, lại chỉ có ánh trăng cùng bay cùng múa.

Từ nay về sau tiểu nha đầu của nàng đã có người ở bên cạnh, sẽ không bao giờ ... cô đơn nữa, trái tim nàng vui mừng lại hắt hiu, như thở phào nhẹ nhõm, lại tựa như sự nhớ thương thật lòng cuối cùng bị cắt đứt.

Sau này Tiểu Ly sẽ rất hạnh phúc, dần dần sẽ quên đi tỷ tỷ thỉnh thoảng chỉ xuất hiện vào ban đêm như nàng. Nếu vậy, chắc hấn sẽ không còn ai nhớ thương nàng.

Vào thời điểm này Tần Tang khó tránh việc nhớ tới nam nhân anh tuấn luôn mặc áo xanh, kiên cường rắn rỏi luôn mang trường kiếm trên lưng, cười dịu dàng với nàng.

Nếu nàng chết, không biết hấn có thể nhớ nàng hay không?

Chắc là sẽ! Tần Tang chợt cười, mang theo chút ý cười ranh mãnh, nàng lừa lấy lệnh bài Kỳ Lân của hấn, hận. . . . cũng là một loại nhớ nhung nha!

Nghĩ như vậy, trong lòng thoải mái rất nhiều, nàng đứng lên, dưới ánh trăng, áo tím chợt lóe, lao về hướng phủ Trần Nam vương.

Tần Tang im hơi lặng tiếng lên vào Lang Hoàn hiên. Bên trong phòng ném mấy món đồ chơi điều giấy ngựa quay gỗ linh tinh, hấn là huynh đệ Kỷ gia cầm tới đồ người, Tiểu Ly khóc cả đêm đã mệt chết, nặng nề

mà ngủ, trên mặt chợt có cảm xúc êm ái quen thuộc, trong mộng trong tim nàng đều vui mừng, lập tức mở mắt.

“ Tần Tang tỷ tỷ!” Nàng dụi mắt hồng hồng, ngồi dậy.

“Bé ngốc, ” Tần Tang thở dài, siết chặt mặt nàng, “Muội thích Quốc sư đại nhân đến vậy sao? Lại khóc đau lòng đến như vậy!”

Tiểu Ly vừa nghe, ánh mắt nhất thời tròn tròn: “Ai nói muội thích hắn? Hắn lừa muội, muội không thèm thích hắn!”

“Ha, hắn lừa muội nên muội không thích hắn. Trừ việc đó ra, muội vẫn rất thích hắn?” Tần Tang hỏi.

Tiểu Ly bị hỏi sững sốt, theo lời của nàng mà suy nghĩ một chút, hình như. đúng là như thế.

“ Dạ.” Nàng thành thật gật đầu.

Tiểu nha đầu quá dễ lừa, Tần Tang không nhịn được mà cười. Sau khi cười, nàng nghiêm nghị nói với tiểu nha đầu: “Tiểu Ly, muội nói Quốc sư đại nhân lừa muội, vậy muội có từng nghĩ: từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày muội đều nói phải tu tiên, trừ Quốc sư đại nhân, có người nào nói gạt muội hắn là thần tiên hay không?”

Tiểu Ly lắc đầu.

Kỷ Bắc từng một lần nói ca ấy là một con quỷ, sau đó ca ấy bị Kỷ Tây và Kỷ Nam đánh ngã, nàng liền vẽ bùa lên khắp người ca ấy, từ đó về sau ca ấy cũng không dám nói hươu nói vượn nữa.

“Vậy muội có từng nghĩ: tại sao những người khác không lừa muội, Quốc sư đại nhân lại muốn lừa muội?” Tần Tang dịu dàng hướng dẫn nàng: “Những người khác phản ứng thế nào về chuyện này, Quốc sư đại nhân lại phản ứng thế nào?”

Kỷ Tiểu Ly cố gắng nghĩ nghĩ: phụ thân không thích những thứ này, nghe liền cau mày; mẫu thân nói đây là năng lực kỳ quái, không cho nàng nói trước mặt người khác; Kỷ Đông Nam Tây Bắc vừa nghe liền ngắt lời, không một ai tin lời nàng; công chúa nương nương thì càng khó nói.

Quốc sư đại nhân. Sư phụ không giống vậy!

Sư phụ giúp này cải tiến công thức luyện đan, nàng và nhóm Liên Y gây gỗ, vừa kéo sư phụ vào vườn, ai cũng không dám nói chuyện! Sư phụ còn dạy nàng rất nhiều bản lãnh, nàng ném đạn Phích Lịch không trượt phát nào, hơn nữa hiện tại các ma ma trong viện của công chúa nương nương đã không thể bắt được nàng.

“Sư phụ không giống người khác.” Giọng nàng lộ vẻ chắc chắn, nói.

Tần Tang cũng không hỏi “Khác nhau thế nào”, nàng chỉ hỏi: “Vậy hắn giống muội sao?”

Tiểu Ly ngẩng đầu lên, ánh mắt đã có tinh thần, nhẹ giọng nói: “hắn và muội giống nhau. hắn từng nói với muội: hắn không có cha mẹ, là sư phụ hắn nuôi lớn hắn.” Công chúa nương nương nói hắn cũng là đứa trẻ hoang dã, nàng nghe mà trong lòng thật khó chịu — cái loại khó chịu khổ sở muốn ôm ôm hắn.

Tần Tang đưa tay ôm lấy nàng, thở dài nói: “Muội xem, hai người bọn muội giống nhau, cho nên hắn hiểu muội. hắn đối xử khác biệt với muội, sao muội có thể mong hắn đối xử với muội bình thường như người khác?”

Tiểu Ly cúi đầu.

Tần Tang nhẹ nhàng vuốt tóc dài đen nhánh của nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ly, sau này nếu tỷ không ở bên cạnh muội, muội phải nghe lời sư phụ.”

“Tỷ tỷ muốn đi đâu sao?” Tiểu Ly cảnh giác ngẩng đầu lên.

“Tỷ tỷ. Phải lập gia đình!” Tần Tang trêu chọc nàng.

“Gả cho ai?” Tiểu Ly vui mừng ngồi dậy.

“Gã ột người ta rất thích. Nếu chuyện lần này thuận lợi, ta sẽ đi cùng hần, sau này mỗi tháng không thể tới thăm muội, muội sẽ quên ta chứ?” nói đến phần sau, chính nàng cũng tin là thật .

“Chuyện gì? Sao lại phải quên?” Tiểu Ly không hiểu hỏi tới.

Tần Tang nâng mặt nàng lên, “Tim của con người rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người, không chứa nổi thêm một người khác. Trong lòng Tiểu Ly có sư phụ, tỷ tỷ chỉ có thể nằm ngoài!”

**

Tác giả có lời muốn nói: chú thích chú thích —— kiếm thuật, đao pháp, nội lực, khinh công, ám khí, chất độc, bày trận, đánh cờ, dịch dung, thuốc và châm cứu, Quốc sư đại nhân thắng năm món nào?

Mọi người có thể đánh cuộc một Lục công chúa, hai Lục công chúa, ba Lục công chúa. Phản đối, thật ra thì Lục công chúa đến Âm Dạ cốc cũng có thể thắng cốc chủ Âm Dạ vài môn —— nam sinh tướng nữ, ngày thơ tảo bạo. chết rồi, ta nghe thấy tiếng cây búa nhỏ bay bay!

37. Chương 37

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Suốt một đêm, ngay cả trong mộng Tiểu Ly cũng suy nghĩ về lời của Tần Tang, tiểu cô nương hơn mười năm không có chút tâm sự nào, lần đầu tiên hiểu được cảm giác khó ngủ.

Ngày hôm sau bên ngoài đổ mưa, sắc trời u ám, từng giọt tí tách rơi trên lá cây chuối tây ngoài cửa sổ, loáng thoáng nghe được tiếng hộc thục liên miên lắng nhẩn nói hoài không dứt, Tiểu Ly hơi tỉnh, co rúc trong đồng chăn gấm, cả phòng có ánh sáng âm u cùng những âm thanh nhỏ vụn, cô nương trước giờ vẫn không buồn không lo lại không lý do mà thờ dài.

Cũng may không lâu sau thì Kỷ Tây tới, hần cố ý dậy sớm đội mưa đi mua há cảo, đưa đến cho nàng thuận tiện cùng ăn với nàng luôn.

Thấy hần, tiểu cô nương lộ vẻ hoảng hoảng hốt hốt, Kỷ Tây cho là vẫn vì chuyện đêm qua phụ thân khiển trách, thờ dài, hần đưa túi há cảo cho nàng, an ủi nàng: “Phụ thân cũng không trách trách muội, chẳng qua ngay trước mặt Tô công công, muội lại vô lễ với Quốc sư đại nhân, phụ thân không khỏi khó xử, mới có ý bảo muội đến cửa xin lỗi. Bất quá gần đây việc quân của phụ thân bận rộn, đã dặn dò ta đưa muội đến phủ quốc sư, đến lúc đó có ta, ta nhất định sẽ che chở muội, muội không việc gì phải sợ.”

“Kỷ Tây ca ca, ” Tiểu Ly nhìn há cảo hình csnh bướm mà ngẩn người, ngơ ngác hỏi: “Trong lòng có một người, có phải là thích không?”

Kỷ Tây ngẩn ra, ngay sau đó vẻ mặt như có một trận gió xuân phất qua, nét mặt giãn ra, cười dịu dàng nói với nàng: “Đúng vậy! Có một người trong lòng ta, một khi nàng vui vẻ ta liền vui vẻ, nàng đau lòng khổ sở ta liền tìm mọi cách để dỗ dành nàng, chỉ mong nàng có thể ở bên cạnh ta cả đời, được ta bảo vệ khiến cả đời nàng đều an vui.”

hần trầm giọng nói nhỏ ẩn chứa đầy tình cảm, Kỷ Tiểu Ly cúi đầu suy nghĩ: sư phụ ít khi vui vẻ, nàng thật sự muốn tìm mọi cách chọc cho hần cười, nhưng cả đời. hình như nàng chưa muốn thế.

Hình như nàng vẫn muốn tu tiên hơn.

“Tiểu Ly, ... trong lòng muội có ai?” Kỷ Tây nghĩ đến một chuyện, cẩn thận hỏi.

Kỷ Tiểu Ly vui đầu găm há cảo, thờ hỏn hà hỏn hỏn găm gần được một nửa, mồm miệng không rõ buồn buồn đáp: “. không có.”

Kỷ Tây nghĩ nàng chưa bao giờ nói láo, hẳn thả lỏng tâm tình, nhưng lại khó tránh có chút phiền muộn, sờ sờ nàng đầu, nhẹ giọng dịu dàng nói: “Ăn chậm một chút. . . .”

**

Đêm qua Kỷ Đình từ doanh trại trở về, có tình dạy dỗ cho Tiểu Ly thông suốt, Vương Phi ở bên cạnh nói đôi câu xin tha, cũng bị quở trách là không biết dạy con, may mà Diễm Dương công chúa đã sớm gọi Kỷ Tây Kỷ Bắc đến, ở bên cạnh ra sức nói đỡ chọc cười, Kỷ Tây lại thề thốt hôm nay sẽ đích thân đưa Tiểu Ly đến phủ quốc sư nhận lỗi, Kỷ Đình đành gờ cao đánh khẽ, nhẹ nhàng bỏ qua cho.

“Bất quá, rốt cuộc vì sao hôm nay Tô công công lại đến?” Kỷ Đình cau mày ngạc nhiên nói, “Có phải hoàng thượng có ý chỉ gì không?”

“không thấy nói gì!” nói đến chuyện này, Vương Phi cũng cảm thấy kỳ quái: “Mới đầu ta cho là đưa sính lễ tới thay Phủ Thượng thư, sau lại không giống lắm.”

“. Có thể là đã bị Quốc sư đại nhân ngăn được.” Kỷ Đình phỏng đoán.

Diễm Dương công chúa cũng nghĩ như vậy: “Mấy ngày gần đây nhi tử của Sở gia thật quá kỳ cục, cũng không phải không có khả năng Sở Thượng Thư cầu xin hoàng thượng hạ thánh chỉ ban hôn.”

Kỷ Bắc có chút không tin, chen miệng hỏi: “Nếu là thánh chỉ của hoàng thượng, sao Quốc sư đại nhân dám cãi lời?”

Kỷ Đình và Diễm Dương công chúa dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử của mình.

Người trẻ tuổi, quá ngây thơ.

“nói như thế, chúng ta lại thiếu Quốc sư đại nhân một ân tình.” Kỷ Đình thở dài nói.

Kỷ Tây không muốn chuyển cái ý tưởng “Quốc sư đại nhân là một nam nhân” vào đầu cha mẹ, liền nương theo ý của bọn họ, cười nói: “Vậy ngày mai, con đem những thứ này trả lại cho Quốc sư đại nhân xử trí, lại bảo quản sự chuẩn bị hai xe khác làm hậu lễ, tạ ơn Quốc sư đại nhân.”

Kỷ Đình gật đầu, vỗ vỗ bả vai Kỷ Tây: “Rất thỏa đáng!”

Như thế, Kỷ nhị thiếu thông minh giả hồ đồ liền dẫn tiểu cô nương nhà hắc, mang theo hai xe sính lễ lớn mà Quốc sư đại nhân chuẩn bị cho tiểu cô nương nhà hắc và hai xe tạ lễ của phủ Trần Nam Vương, chậm rãi đến phủ quốc sư xin lỗi.

**

Quốc sư đại nhân gặp bọn họ ở phòng khách Vạn Thiên.

Chỉ một đêm không gặp, Kỷ Tiểu Ly lại cảm thấy sự phụ nhà nàng như có gì đó khác thường.

rõ ràng vẫn là người đó, áo đen cao ngất, mặt mũi lạnh lùng, nàng không thể nói rõ chỗ khác biệt, chẳng qua khi nhìn đến hắc, mỗi một bước liền đến gần mình, lòng của nàng liền càng thêm hốt hoảng.

Cũng không phải chỉ là sợ hãi. Nàng không biết mình bị làm sao, từ trước chưa từng như thế với người này. Muốn lui về phía sau trốn không để hắc nhìn thấy, lại muốn nghênh đón ôm chầm lấy hắc.

Rốt cuộc nàng nhất gan, rúc đầu nhích lại gần bên người Kỷ Tây. Kỷ Tây khẽ mỉm cười, đưa tay kéo nàng ra phía sau mình.

Quốc sư đại nhân đã đi tới trước mặt bọn họ.

“Đại nhân, tiểu muội ngang bướng vô lễ, hôm qua, trước mặt mọi người lại bất kính với Quốc sư đại nhân, đêm qua sau khi phụ thân trở về đã khiển trách tiểu muội, hôm nay phụ thân vốn muốn đích thân đưa tiểu muội đến xin lỗi, chẳng qua việc quân bận rộn, thật sự cũng hết cách, nên mới dặn dò ta đưa tiểu muội tới, kính xin Quốc sư đại nhân tha lỗi!” Kể từ khi Kỷ Đông đi Tây Lý, Kỷ Tây làm hết mấy việc xã giao vụn vặt trong phủ, càng lúc càng chu đáo.

Lúc này Trần Ngộ Bạch mới nhìn hắc một cái, nhưng cũng chỉ một cái mà thôi, chủ yếu hắc vẫn chỉ nhìn về phía người phía sau Kỷ Tây.

Sợ hãi núp ở sau lưng Kỷ Tây, Kỷ Tiểu Ly vẫn bị hắn nhìn mà cả người run lên, không thể không bước ra hành lễ với hắn, miệng lí nhí gọi: “Sư phụ.”

Trần Ngộ Bạch gật đầu một cái, cứ như bình thường.

Kỷ Tây mới cười nói với tiểu muội nhà hắn: “Còn không nhận lỗi với Quốc sư đại nhân đi!”

“không cần.” Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, nói: “Giữa chúng ta, không cần như thế.”

Kỷ Tây cười càng thêm thành khẩn: “Đúng rồi, Tiểu Ly là đệ tử của đại nhân, một ngày là thầy, cả đời là cha, hắn đại nhân cũng sẽ không so đo với nàng.”

một câu chột trúng Quốc sư đại nhân, hắn lạnh lùng nhìn Kỷ Tây một cái. Tuy trong lòng Kỷ Tây có đề phòng, nhưng vẫn bị cái nhìn này làm cho sau lưng cứng đờ.

Trần Ngộ Bạch trầm giọng hỏi người cúi đầu không nhìn hắn: “Có phải nàng thật không nguyện ý trở lại nơi này?”

Nghe thấy nàng nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, hắn cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng nói: “Kỷ Tiểu Ly, ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của ta mà trả lời.”

Kỷ Tiểu Ly theo bản năng luôn luôn nghe lời hắn, thật sự chậm rãi ngẩng đầu, do do dự dự nhìn về phía hắn.

Lúc này Kỷ Tây quay đầu cho Tiểu Ly một ánh mắt khích lệ.

“Sư phụ. Người gạt ta, ta lại tức giận với người, chúng ta huề nhau. Nhưng mà ta không muốn đi theo người nữa, người không phải là tiên, không thể dạy ta tu tiên.” rõ ràng trong lòng đã lặp đi lặp lại lời từ chối rất nhiều lần, vô cùng kiên định, lúc này nói xong, nàng lại nhận thấy rõ trái tim mình đang căng thẳng.

Trần Ngộ Bạch đi tới trước mặt nàng, giơ tay lên tách Kỷ Tây đang muốn nhúng tay ra.

Kỷ Tây còn chưa đụng được ống tay áo của hắn đã bị nội lực trong tay áo đẩy lui mấy bước, vừa giận vừa sợ.

Chỉ nghe tiếng Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt: “Nàng có nhớ nàng từng đồng ý gì với ta không?”

hắn nâng tay, tay áo rũ xuống, nàng tựa như đang ở trong vòng ôm của hắn. Khoảng cách gần như vậy, hắn hơi cúi xuống, trong mắt chỉ có nàng, trong mắt chứa ánh sáng rung động lòng người cũng những tình cảm mà nàng không hoàn toàn hiểu được, khiến nàng sợ hãi liên tục.

Nàng nhớ: cũng vào một buổi hoàng hôn như vậy, trời không mưa, không khí có mùi ẩm nóng của bùn đất, tại ngưỡng cửa Từ Đường thật cao theo phong cách cổ xưa, nàng nắm tay hắn nhảy qua, khoảng cách cũng gần như vậy, hắn cười dịu dàng thân thiết với nàng.

Thế gian cô độc, chỉ có nhau.

thật ra nàng vẫn nhớ, nàng đã đồng ý với hắn: đời này cho dù có thành tiên hay không, nàng cũng phải đi theo hắn.

Nhưng khi đó nàng cho rằng hắn là tiên, cho dù không thể theo hắn mà tu thành thần tiên, nhưng đã cõng tiên khí lâu ngày, hắn có thể có cơ hội lên trời gặp cha mẹ một lần.

một luồng khí nóng trào lên, Tiểu Ly dùng sức lắc đầu.

“. Ta không nhớ!” Nàng lớn tiếng trả lời, giọng nói mang theo sợ hãi —— nàng cảm giác thật rõ tim của mình đau như cắt! Là nhũ nương chui vào trong lòng nàng sao? Nếu không sao lại đau như vậy!

Ánh sao chớp mắt buông xuống thành băng giá, ảm đạm thất sắc.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng.

“Nếu đã vậy, nàng đi đi.” hắn nói.

Kỷ Tiểu Ly sửng sốt.

Quốc sư đại nhân không thèm nói câu thứ hai, phẩy tay áo bỏ đi.

Kỷ Tây phục hồi tinh thần lại, lúc này tiến lên hai bước kéo Tiểu Ly qua, bình tĩnh từ biệt Quốc sư đại nhân, rồi lập tức xoay người đi.

**

trên đường trở về, suốt đường đi trong buồng xe đều yên tĩnh.

Xe ngựa hơi lay động, Kỷ Tây nhìn cô gái lên xe liền ngơ ngác, rốt cục không nhẫn nại được mà nói: “Tiểu Ly, muội đã đồng ý gì với hắn?”

“. A?” Tiểu Ly mờ mịt, “Gì ạ?”

“Quốc sư đại nhân!” Kỷ Tây cau mày, “Rốt cuộc muội đã đồng ý gì với hắn?!”

“Muội không nhớ rõ.” Nàng lại cúi đầu.

Kỷ Tây chợt sinh ra cảm giác xa lạ — tiểu cô nương nhà hắn là vui vẻ vô lo, chưa từng có tâm sự, kể gần người trầm tư trước mắt, nói láo che giấu này là ai?

“Tiểu Ly, ” giọng hắn trầm trầm mang vẻ đau khổ, “Cho dù muội đã đồng ý điều gì, nếu hiện tại đã quyết, liền vĩnh viễn đừng nhớ đến.”

Kỷ Tiểu Ly không trả lời, cúi đầu làm bộ như ngủ thiếp đi, không nghe thấy.

Trong lòng Kỷ Tây giống như gió thổi mưa giông trước cơn bão, chậm rãi phun ra một hơi thở hỗn loạn, hắn đè nén đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

**

Kỷ Tây buồn bực đưa thẳng nàng về nhà, nếu bình thường, hắn nhất định sẽ ở lại dùng bữa tối cùng nàng, nhưng hôm nay hắn nghiêm mặt đưa nàng đến cửa viện đã nói mình có việc, thấy dáng vẻ Tiểu Ly hồn nhiên không hiểu chuyện, hắn càng thêm khó chịu, nhẫn nhịn, không nói một câu liền rời đi.

Tiểu Ly làm gì có tâm trạng mà nghĩ đến hắn.

Thực lạt miệng không muốn dùng bữa tối, nàng nói láo với nha hoàn là mệt nhọc muốn nghỉ ngơi, đóng cửa nằm trên bàn trang điểm dưới cửa sổ phía nam mà suy nghĩ.

Đúng như Tần Tang tỷ tỷ nói, quả thật trong lòng nàng chỉ còn lại một người.

Cảm giác thật là kỳ quái, rõ ràng người không có ở trước mắt, sao tràn ngập trong lòng đều là hắn đây? Chỉ cần nhắm mắt lại, tất cả vẻ mặt của hắn nàng đều thấy được.

Là bởi vì hắn cũng không có cha mẹ sao? Ngay cả sư phụ cũng chết, so ra còn đáng thương hơn nàng? Tiểu Ly suy nghĩ, nhưng trong thiên hạ người đáng thương rất nhiều, lúc Vương Phi nương nương mang nàng đi phát cháo nàng đã gặp không ít, những người quần áo lam lũ kia còn đáng thương hơn sư phụ nhà nàng, tại sao nhắm mắt nàng lại không nhìn thấy bọn họ?

Nàng chôn mặt vào trong ống tay áo, đầu lắc tới lắc lui, thử xem có thể lắc cho cảm giác kỳ quái này biến mất hay không.

đang lắc đến đầu tóc rối bời, trên cửa sổ chợt truyền đến ba tiếng “cộc cộc cộc”.

Tiểu Ly đứng lên mở cửa sổ, trong lòng kỳ quái nghĩ là ai vậy? Kỷ Tây Kỷ Nam đến bây giờ vẫn luôn vào cửa trước, Kỷ Bắc lại không lẽ phép gõ cửa sổ như vậy — chỉ thiếu chút là một cước đá vào thôi.

Nàng vô cùng nghi hoặc mở cửa sổ ra, nhìn thấy người ngoài cửa sổ, nhất thời kinh ngạc đứng chết trân.

“Sư, sư phụ!”

Trần Ngộ Bạch không lộ tâm tình liếc nhìn nàng một cái, đặt bọc đồ lên cửa sổ của nàng.

Tiểu Ly tháo lớp lụa đen thêu hoa văn cát tường ra, bên trong lộ ra vật gì đó, nàng tròn hai mắt, chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

**

Tác giả có lời muốn nói: thứ Quốc sư đại nhân thắng chính là: kiếm thuật, nội lực, kinh công, bày trận, thuốc và châm cứu.

Đao quá cồng kềnh, Quốc sư đại nhân không thích, ám khí là vật Quốc sư đại nhân khinh thường, chất độc rất bẩn Quốc sư đại nhân có bệnh ưa sạch sẽ, ngồi xuống đánh cờ liền tổn mất nửa ngày, Quốc sư đại nhân nhìn cái gương mặt đỏ của cốc chủ đại nhân thật không vừa mắt, vội vàng thua để hẩn cút mau.

Thuật dịch dung, Quốc sư đại nhân thua thật, bởi vì cho dù có hóa trang giống như thế nào thì hẩn cũng vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt.

(đánh cuộc thua, ngồi chờ thật lâu; mấy người ném địa lôi lựu đạn các người thật giỏi; đã đoán đúng —— tới, tới, tới đây! Nơi này có hai rương Lục công chúa! Tùy tiện mà chơi! Chơi hư quay lại mà đổi cái hoàn toàn mới!)

38. Chương 38

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Tiểu Ly tháo lớp lụa đen thêu hoa văn cát tường ra, bên trong lộ ra vật gì đó, nàng tròn tròn hai mắt, chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Vật này nàng đã nhìn thấy —— trong Từ Đường của phủ quốc sư!

Đó là khối bạch ngọc hoàn chỉnh cực kỳ hiếm thấy, cao gần bằng nửa người Kỷ Tiểu Ly, toàn thân trơn nhẵn, ẩm áp cổ xưa, bên trên khắc mười một chữ, dùng mực màu vàng viết lên: Bài vị của Quốc sư Đại Dạ - Thanh Huyền chân nhân!

Đó là bài vị của lão Quốc sư đại nhân!

Mặt Trần Ngộ Bạch không lộ vẻ gì, tay nâng bài vị, xuyên qua cửa sổ nhìn người sống sờ sờ trên đất: “Kỷ Tiểu Ly, lời ta hỏi nàng lúc ban ngày, nàng hãy trả lời một lần nữa đi.”

Anh linh của lão Quốc sư đại nhân ở trước mặt, rất tin chuyện quỷ thần, can đảm của Kỷ Tiểu Ly dường như mất sạch, sao dám nói láo, lắp bắp thành thật trả lời: “Ta, ta nhớ”

“Nhớ cái gì?” Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lạnh lùng, hỏi.

“Ta nhớ. Nhớ đã đồng ý: cho dù có thành tiên hay không, ta cũng phải đi theo sư phụ.” nói đến phần sau, giọng của thiếu nữ nhỏ đã mang theo nước mắt.

“Nếu nhớ, vì sao lại đổi ý?” Trần Ngộ Bạch cất giọng lạnh lùng hỏi.

Ngay trước bài vị của lão Quốc sư đại nhân, bị hỏi mà á khẩu không trả lời được, Kỷ Tiểu Ly không biết nên nói thế nào, trong đầu trống rỗng, “oa” một tiếng khóc lên: “. Ta biết sai rồi. hu hu, sau này ta không dám nữa. hu hu hu.”

Những tình cảm chưa bao giờ có tích tụ trong lòng suốt hai ngày qua, lúc này khóc ra tiếng, đột nhiên lại cảm thấy trong lòng thanh thản!

Rốt cuộc cũng không dừng được, càng khóc càng lớn tiếng.

Sư phụ nhà nàng không nói gì, nhưng nàng đang khóc chột nhớ đến nha hoàn ở phòng ngoài, đột nhiên ngừng lại.

Trần Ngộ Bạch từ từ gọt kỹ bài vị của lão quốc sư lại, lạnh lùng nhìn sang, nói: “Các nàng ấy ngủ rất sâu, không tỉnh được đâu.”

Trước khi hấn vào cũng biết chút nữa động tĩnh sẽ không nhỏ, quyết định cho bọn nha hoàn gác đêm ngủ hương an thần.

Tiểu Ly nghe liền yên tâm, lại tiếp tục khóc thút tha thút thít.

Trần Ngộ Bạch gói kỹ bài vị của lão Quốc sư đại nhân để qua một bên, chống tay lên cửa sổ, nhảy vào trong cửa sổ.

Kéo nàng từ dưới đất lên, hấn cau mày nhìn vào hai mắt nàng, nhưng nàng vẫn luôn dụi mắt mà khóc, thật phiền. Trần Ngộ Bạch suy nghĩ một chút, cau mày vươn tay ôm nàng.

Tư thế hấn ôm có chút cứng ngắc, rất không thuần thực, nhưng người bị ôm vào lồng ngực hiển nhiên không ngại, bị hấn ôm lấy liền nhào vào trong ngực hấn, ôm hấn khóc càng mãnh liệt.

Trần Ngộ Bạch đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Cũng bị nàng ôm thật lưng thật chặt, thơm thơm mềm mềm dính vào ngực hấn, nếu trong lòng hấn không phiền loạn vì nàng đang khóc, hấn nguyện ý cứ vậy mà ôm suốt đêm.

“Được rồi.” Vừa nói ra miệng hấn mới biết được giọng của mình đã khàn đặc, Trần Ngộ Bạch ho khan một tiếng: “Rốt cuộc nàng muốn khóc đến bao giờ?”

Lớp vải lụa mỏng mát lạnh trên ngực hấn đã bị nước mắt của nàng thấm ướt, ẩm ướt lành lạnh khiến cho lòng hấn vô cùng không thoải mái.

Nhưng dù dễ dàng thế nào cũng không hiệu quả, Quốc sư đại nhân sắp mất hết kiên nhẫn, cuối cùng lạnh lùng nói: “Nàng còn khóc, ta liền độc cam nàng.”

Trời?

Thế mà. Hữu hiệu!

Nàng lập tức không khóc nữa!

Quốc sư đại nhân nhìn thiếu nữ nhỏ buông thả lưng hấn ra, khiếp sợ lui từng bước, trong lòng cực kỳ đắc ý.

“Trở về với ta đi.” hấn thở phào nhẹ nhõm, phát tay áo ngạo nghễ nói.

Thiếu nữ nhỏ lắc đầu.

“Tại sao?!” Quốc sư đại nhân cau mày, mất hứng.

Thiếu nữ nhỏ vẫn lắc đầu.

“nói chuyện!” Quốc sư đại nhân nổi giận.

“. sẽ bị độc chết.” Nàng lí nhí nói, nói xong lập tức đưa tay che miệng.

Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, quyết định dón đến đường cùng: “Nàng không trở về cùng ta, ta sẽ độc chết nàng!”

nói xong lời này, thấy nước mắt ngập tràn trong hốc mắt nàng, trái tim hấn lại có một trận buồn bực.

hấn từng cam kết sẽ không để nàng đau lòng nữa.

“Kỷ Tiểu Ly, ” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng hỏi nàng: “Có phải bởi vì ta không phải là thần tiên, cho nên nàng mới không chịu về cùng ta?”

Tiểu Ly có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu.

“Quả thực ta không phải là thần tiên, nhưng cha mẹ của ta. Bọn họ cũng đang chờ ta ở trên trời.” Trần Ngộ Bạch nhìn hai tròng mắt trong suốt của nàng, chậm rãi nói.

Hai mắt Kỷ Tiểu Ly nháy nháy, rốt cục cũng buông bàn tay đang che miệng xuống.

“Sư phụ.” Nàng mở miệng nhẹ giọng hỏi hấn, “Người có nhớ bọn họ không?”

Trần Ngô Bạch nhìn nàng, cất giọng nhàn nhạt: “Ta chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, không có gì để nhớ.”

Trái tim Tiểu Ly nhói nhói đau, “Ta hiểu.”

“Nàng không hiểu, ” Trần Ngô Bạch không chút khách khí cắt đứt lời nàng, “Nàng có biết tại sao bọn họ không mang chúng ta cùng lên trời không?”

“Tại sao?!” Tiểu Ly lo lắng hỏi.

“Bởi vì bọn họ còn có nguyện vọng chưa thực hiện được trên thế gian này, bọn họ để lại một luồng huyết mạch, vì thực hiện nguyện vọng thay họ, sau khi chúng ta hoàn thành nguyện vọng của bọn họ, mới có thể lên trời gặp bọn họ.”

Kỷ Tiểu Ly bừng tỉnh hiểu ra!

Nghi ngờ mười mấy năm qua đã được hắt dờ xuống, nàng vừa vui sướng vừa vội vàng: “Vậy cha mẹ ta hi vọng ta làm gì? Ta làm được gì mới có thể đi gặp bọn họ?”

Trần Ngô Bạch bước từng bước đến gần, đến trước mặt nàng, hẩn cúi đầu nhìn ánh mắt nàng, từng chữ từng câu nói với nàng: “Bọn họ hi vọng nàng: bình an sống hết đời ở nhân gian, không đau buồn vì chuyện cũ, không nghi ngờ bước đường phía trước, mỗi ngày đều vui vẻ vô lo.”

Giọng điệu của hẩn là lạnh lùng trời sanh, lúc này cũng không ngoại lệ, nhưng không hiểu vì sao, Kỷ Tiểu Ly nghe hẩn chậm rãi nói ra lời này, lệ nàng lại rưng rưng nơi khóe mắt.

Trần Ngô Bạch hỏi: “Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!” Nàng chậm rãi gật đầu, dừng một chút rồi nói với hẩn: “Sư phụ. Người cũng phải sống bình an, vui vẻ vô lo! Chúng ta sống hết cuộc đời trên chốn nhân gian, cùng lên trời gặp cha mẹ.”

Trần Ngô Bạch nhìn đôi mắt đầm nước của nàng, trong ánh mắt chứa đầy vui mừng, rõ ràng nàng đã nín khóc, ấm nóng trong tim hẩn lại tăng lên mấy phần.

Giờ phút này hẩn chỉ mong mình có thể vĩnh viễn mạnh mẽ, có thể bảo vệ để cả đời suốt kiếp của nàng không biết đến u sầu. Thế gian âm hiểm xấu xa, người đời tham lam xảo trá, hẩn chỉ nguyện nàng vĩnh viễn không hiểu rõ.

“Chỉ cần nàng không giận ta, tự nhiên ta sẽ vui vẻ vô lo.” hẩn buồn cười nói với nàng, nhưng nói xong lại cảm thấy ấm nóng trong lòng càng sôi trào, không cách nào kiềm chế.

hẩn bước đến gần hơn, chậm rãi cúi đầu, trán chạm vào trán nàng. Chóp mũi hai người chạm nhau, hơi thở ngọt mềm khi nàng hô hấp phả lên môi hẩn, tê tê.

“Vậy là chúng ta đã nói rõ rồi, ” hẩn nhẹ giọng nói với nàng: “Chúng ta cùng nhau sống bình an, vui vẻ vô lo đến hết cuộc đời này, sau đó cùng lên trời gặp cha mẹ — cứ quyết định như vậy.”

Hai người ôm nhau nép vào thật gần, gió đêm từ cửa sổ phía nam nhẹ nhàng thổi vào, giọng nói của Quốc sư đại nhân còn dịu dàng lưu luyến hơn gió đêm: “Lần này nếu nàng còn dám dối ý, ta nhất định sẽ độc chết nàng — dùng loại độc được ác liệt nhất, phát độc đau đớn nhất, rõ chưa?”

Tiểu Ly vốn đang suy nghĩ tại sao tim của mình lại đập thành thịch như sắp nhảy khỏi lồng ngực, nghe lời này mà cả người run lên, trong nháy mắt liền hiểu — nàng sợ đó!

Có người thời thời khắc khắc đều uy hiếp muốn độc chết nàng, dĩ nhiên tim của nàng sẽ đập thật nhanh!

Vậy hẩn không phải là thích rồi!

“. đã biết!” Người sợ bị bỏ độc, ngoan ngoãn đồng ý.

rõ ràng yêu cầu đã được đáp ứng, mà người đưa ra yêu cầu vẫn không chịu buông tay.

“Ta không tin nàng, ” giọng hẩn trầm thấp gần như triền miên, môi đã chạm vào nàng: “Nàng phải thề với ta!”

Môi của hắn hơi lạnh, hô hấp lại nóng bỏng, lúc vừa lạnh vừa nóng chạm đến, Tiểu Ly “ưm” một tiếng, đôi môi không khỏi khẽ nhếch, đầu lưỡi hắn nhân cơ hội chui vào, cạy hàm răng của nàng ra mà tiến quân thần tốc, đầu tiên cuốn lấy lưỡi nàng nhẹ nhàng liếm mát, sau đó giống như gió giông bão tuyết. Hơi thở nam tử mát lạnh bá đạo ngập cả trời đất vọt tới, trong đầu Kỷ Tiểu Ly “ầm ầm” tê dại, trong nháy mắt cả người liền mềm nhũn.

Cánh tay ôm ngang hông nàng mạnh mẽ siết chặt, vầng vàng ép sát thân thể mềm mại của thiếu nữ vào trong lòng ngực mình.

Nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ xâm chiếm như Thiên Lô đánh xuống gây một luồng lửa nóng, còn rung động lòng người hơn trong tiểu thuyết miêu tả gấp trăm lần! Chưa bao giờ mong muốn sau này có một ngày sẽ cùng người giúp nhau trong lúc hoạn nạn, Trần Ngộ Bạch nhiệt liệt mà khẩn trương mút lấy ngọt ngào mềm mại trong miệng, trong lòng mơ mơ hồ hồ suy nghĩ: nếu tên Mộ Dung Nham kia có thể sống sót trở về từ Tây Lý, hắn có thể miễn cưỡng không giết hắn ta.

**

Nụ hôn dài vừa xong, Trần Ngộ Bạch buông thiếu nữ nhỏ nhà hắn ra, người trong ngực gấp gấp thở phì phò, đôi mắt đẹp mờ mịt, đôi môi đỏ tươi ướt át, nằm trên ngực hắn, dáng vẻ thoát nhìn rất đần độn
. . phải nói là ngon miệng đến cỡ nào!

Trần Ngộ Bạch càng nhìn càng vui mắt, trong bụng giống như bị lửa đốt, trong lòng cũng không yên: “Kỷ Tiểu Ly, ước thế như vậy. chỉ có thể thế với ta! Hiểu chưa?” hắn dặn dò, suy nghĩ một chút vẫn chưa thấy yên tâm, lại xúi giục nàng: “Nếu người khác làm thế với nàng, nàng liền nhét một viên đạn Phích Lịch vào miệng hắn.”

Như vậy. được sao?

Thiếu nữ nhỏ ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn sư phụ nhà nàng.

Ánh mắt thật sáng trong. Trần Ngộ Bạch cong khóe miệng, cúi đầu nhẹ nhàng in lên môi nàng một cái.

“Đúng rồi, vài ngày trước đây, có phải có người tặng cho nàng một rương tiểu thuyết? đã xem xong rồi chứ?” hắn hỏi.

“Sao sư phụ biết?!” không phải “cô nương” xinh đẹp đưa rương sách tới đã nói không thể tiết lộ chuyện này cho bất cứ kẻ nào sao? Tiểu Ly suy nghĩ một chút, chợt hiểu: mặc dù sư phụ nhà nàng không phải là tiên, nhưng coi bói lại rất lợi hại!

Nàng thành thật gật đầu: “Ta đã xem. vài cuốn!”

“Xem được những thứ gì?” Trong ánh mắt băng tuyết ngàn dặm ẩn chứa chút vui vẻ khó hiểu, hỏi.

Kỷ Tiểu Ly chăm chú suy nghĩ: “một tiểu cô nương đi bá sự. một tiểu cô nương khác đi bá sự. Còn có một tiểu cô nương nữa cũng đi bá sự.”

Ừ, nội dung mở đầu truyện đều giống nhau, hắn là cùng một loại sách với hắn.

Tim Quốc sư đại nhân đập rộn lên, quyết định xóa bỏ ân oán với Nhị hoàng tử diện hạ.

Đáng tiếc, rốt cuộc hắn vẫn chưa hiểu đồ đệ nhỏ nhà hắn đầy đủ, nếu hôm nay đổi thành Kỷ Tây, Kỷ Tây sẽ biết: nha đầu Kỷ Tiểu Ly này ngoài xem sách tu tiên luyện đan ra, cho tới bây giờ xem sách chỉ đọc trang đầu tiên là coi như đã đọc xong cả quyển.

**

Tác giả có lời muốn nói: sau khi viết xong khanh vốn là giai nhân rất lâu rồi mới viết quyển này, ta luôn luôn do dự, không viết khoảng 10 ngày là đã quên mất tình tiết quan trọng, vào một đêm xuân Nam Kinh dịu dàng, ta viết thật nhiều: nếu có một ngày văn ta viết có chút làm các người thất vọng, xin nể việc hơn vạn chữ tả việc tối nay Quốc sư đại nhân hết sức giãy giụa khổ đốn như thế mà xóa bỏ, đối đãi dịu dàng với ta.

Việc ta do dự cũng đến từ nam nhân tên Trần Ngộ Bạch này — bao nhiêu người trẻ tuổi đều bởi vì hắn mới cùng đến với nhau, rõ ràng hắn đã làm bạn với chúng ta, nhưng hắn lại vĩnh viễn như ‘tiên y nô mã’, hòa nhã đúng mực.

Viết đến chương này, viết trăm ngàn từ lúc trước về việc hắn dịu dàng lại nhiệt tình ôm hôn thiếu nữ của hắn như thế, rốt cục ta mới không hối hận.

Ừ, Tiểu Bạch, là người đây ~

39. Chương 39

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Trong đêm khuya vắng người, khuê phòng yên tĩnh, mặc dù nhu tình trăm loại, kiều diễm vô ngần, những vẫn không hợp với lễ giáo, trong lòng Quốc sư đại nhân quyền luyện không thôi, từ từ buông lỏng tay xuống.

“Ta phải đi rồi.” hắn khẽ nói với nàng, dưới chân lại không động đậy.

Kỷ Tiểu Ly ngược mặt, ngơ ngác gật đầu một cái, hoàn toàn không có dấu hiệu gì.

Quả dưa nhỏ ngơ ngốc — trong lòng Trần Ngộ Bạch thâm mắng.

Thở dài, hắn nghiêm túc nói với nàng: “Chờ ta làm xong một chuyện, sẽ tới cưới nàng.” Suy nghĩ một chút, lại sửa lời: “Cho dù chuyện này có thành hay không, ta cũng sẽ tới.”

Giả sử chuyện đó không thành, nếu nàng vĩnh viễn u mê, hắn vẫn bảo vệ để nàng suốt đời vô lo; nếu khôi phục tốc tím mắt tím. Cũng không có gì không tốt, chỉ là hắn càng thêm tốn công sức để che chở nàng mà thôi.

Cho dù thân thể của nàng không gây ra chuyện phiền nhiễu gì, thì những thứ phiền toái ly kỳ cổ quái nàng gây ra cũng đủ khiến hắn phải dọn dẹp hằng ngày.

Về phần hài tử. Quốc sư đại nhân thật không quá muốn chăm sóc một đứa con nít đến khi trưởng thành.

Cho dù giống hắn hay giống nàng cũng quá làm người khác đau đầu, cứ nghĩ đến: có người giống như hắn, mỗi ngày phải dạy hắn viết chữ, võ công, gương mặt của tiểu tử kia từ sớm đến tối chỉ có “A” hoặc là “đã hiểu” Giống nàng thì càng nguy — Trần Ngộ Bạch vừa nghĩ tới cảnh tượng một lớn một nhỏ hươu tay múa chân ném Phích Lịch đạn chơi ở trong sân, không khỏi chau mày.

Dĩ nhiên Kỷ Tiểu Ly biết “Cưới vợ” là ý gì, nàng nhất thời luống cuống, lập tức cố sức hồi tưởng đoạn đối thoại mới vừa nói với hắn — nàng thật không có ý gả hắn nha! Chẳng qua lúc hắn nói mình chưa từng gặp mặt cha mẹ, lòng nàng bị thích thích, mới lên tiếng khích lệ mà thôi!

Lập gia đình đã rất đáng sợ, nếu người phải gả là sư phụ. Quá đáng sợ rồi!

Nhưng nàng vừa định há mồm phản bác, liền thấy chân mày của sư phụ nhà nàng nhíu chặt, ánh mắt trầm trầm — không phải là hắn đang nghĩ. Dùng loại độc dược nào có thể khiến nàng chết đau đớn nhất chứ?!

Lời chưa ra khỏi miệng, chân Kỷ Tiểu Ly đã mềm đi.

Suy nghĩ lại thì. thật ra gả cho sư phụ cũng không tệ? Chỉ cần nàng nghe lời, không bị hắn độc chết, sống ở phủ quốc sư thật ra còn tự do vui vẻ hơn trong nhà.

Ở bên người sư phụ, cho dù nàng gây họa, dâng hoàng nhận sai là được, sẽ không ai chỉ về phía nàng mà mắng “Tiểu hoang dã”. Lúc có sư phụ, trừ sư phụ không ai khác mắng nàng, điểm này khiến nàng rất thích.

Chẳng qua, thích ăn ngon và chơi luyện đàn thật vui, nàng có thể lớn tiếng nói ra, loại thích này cảm thấy rất rõ ràng trong lòng, lại không thể nào nói ra được.

Kỳ quái, đây là cái tật xấu gì?

Tại sao hề có liên quan đến sự phụ thì tất cả mọi cảm giác đều là lạ?

Gió đêm từ cửa sổ phía nam dịu dàng phất vào trong phòng, màn che nhẹ mềm chậm rãi lay động, trong căn phòng bình an như mộng, tâm sự của hai người đang cầm tay nhau lại trái ngược nhau.

**

Phủ đệ của Đại hoàng tử điện hạ nằm ở mặt phía đông Hoàng Thành nơi tắc đất tắc vàng trong kinh thành, chiếm trọn cả dãy phố, bên trong đình đài lầu các tinh xảo, núi giả nước chảy thoải mái, các viện đều trắng lè, những thứ bảo vật quý giá bên trong chưa chắc đã thua kém hoàng cung.

Phủ đệ này là vật hoàng thượng ban thưởng sau khi Đại hoàng tử chinh chiến Bắc quốc toàn thắng trở về vào bảy năm trước.

Khi đó Đại hoàng tử oai phong tỏ rõ, là thiếu niên kiêu hùng, là chàng trai nhiệt huyết hiếm có, cho dù hôm nay tiểu tướng quân Kỷ Nam - lệnh chủ Bạch Hổ được khen là thần tướng của Đại Dạ, năm đó ở Ngọc hà chính mắt nhìn thấy một màn Đại hoàng tử điện hạ một tay thuần phục ngựa chứng, loại tình cảm khiếp sợ sùng bái đến nay vẫn còn hiện rõ, vẫn nhớ mãi không quên.

Lúc Nhị hoàng tử Mộ Dung nham còn là một thiếu niên áo trắng nhỏ yếu, Trần Ngộ Bạch còn chưa phải là Quốc sư đại nhân lạnh như thiên tiên, chính là thời đại của riêng Mộ Dung Lỗi —— ban đêm, hắc tử ngoại thành giục ngựa chạy thẳng vào thành, trong bầu trời hoàng hôn đỏ tươi như máu, gió đêm phàn phật thổi nâng mái tóc màu tím của hắc tử, đôi mắt tím kia trong buổi hoàng hôn nhuộm đỏ, không biết bao nhiêu thiếu nữ thanh xuân ở ven đường bị hắc tử nhử mảy liếc mắt nhìn mà ngã xuống ngất đi. Đó mới thật là ‘tiên y nô mã’ khí thế hơn người, anh hùng niên thiếu. Nghe nói hôm sau các thiếu niên cười ngựa trong thành đều rối rít nhuộm tóc thành màu tím hoa lan.

Chỉ qua bảy năm, cái danh dụ dàng của Nhị hoàng tử điện hạ tràn ngập kinh thành, cao ngạo lạnh lùng của Quốc sư đại nhân nổi danh thiên hạ, trong bảy năm Tần Tang nghiêng nước nghiêng thành bị nuôi thành thủ đoạn độc ác, Kỷ Tiểu Ly không buồn không lo lớn lên trong phủ Trấn Nam Vương, mà Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi, từ thiếu niên kiêu hùng biến thành. phé nhân kiêu ngạo phóng túng.

Trần Ngộ Bạch vào phủ không cần có người thông báo, cũng không cần bí mật leo tường —— phủ đệ của Đại hoàng tử điện hạ mỗi đêm đều là cửa luôn rộng mở, đông như trẩy hội, bên trong phủ giống như sông rượu rừng thịt, khắp nơi đều là rượu ngon và mỹ nữ.

Quốc sư đại nhân tìm được Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi trên núi giả cao nhất trong hậu viện.

Mọi người trong kinh thành đều biết Đại hoàng tử điện hạ đảo lộn ngày đêm, ban đêm cũng không ngủ, lúc này mới là bắt đầu một ngày của hắc tử, nhưng lúc Trần Ngộ Bạch nhìn thấy, hắc tử cũng đã say chuẩn choáng.

Quần áo màu tím đậm đất tiền tùy tiện khoác lên đầu vai, trung y bên trong cũng kéo tán loạn, lộ ra một vết thương lớn mờ mờ trên lồng ngực bên trái, tóc tím không cột, cứ như vậy xõa trên vai, ăn mặc tùy ý bần thủ như vậy, say sưa lười biếng nằm giữa giữa một vòng vò rượu, mà gương mặt đó cố tình lại có ngũ quan rõ ràng, tuấn tú hơn người, khiến người ta bất giác trở nên dung tục, ngược lại khiến hắc tử bỗng sinh ra cảm giác thoải mái không kèm chế được.

hắc tử đang ngược mặt đắm chìm trong ánh trăng, Trần Ngộ Bạch đứng trước mặt hắc tử, cúi mắt nhìn hắc tử.

Mộ Dung Lỗi chậm rãi mở mắt.

“Quốc sư đại nhân?” Mắt tím híp lại, quan sát người chợt xuất hiện trước mắt, cười nói: “Khách hiem gặp đó! Có việc quan trọng sao?”

Trần Ngộ Bạch khẽ mỉm cười, lời ít mà ý nhiều, đáp: “Tại hạ bị Thiên Mật sứ nhờ vả, tới giải độc thay Đại hoàng tử điện hạ.”

Mộ Dung Lỗi nghe được ba chữ “Thiên Mật sứ”, trên mặt chợt nổi lên nồng nặc chán ghét, uống một hớp rượu, hắt lạnh lùng quát lên với đương kim Quốc sư đại nhân: “Cút, ra.”

Quả nhiên là vui giận thất thường, lạnh lùng ngạo mạng.

Nhưng nếu là người khác thì cũng thôi đi, so về lạnh lùng ngạo mạng. Ai có thể hơn được Quốc sư đại nhân đây?

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn hắt, áo đen hơi lay động trong gió đêm, còn lạnh hơn ánh trăng ba phần.

Đại hoàng tử thấy hắt lạnh lùng quả không thú vị, bỗng cong môi, cười một tiếng điên đảo chúng sinh, hơi ngồi dậy, hắt tiện tay đẩy một vò rượu, đưa tới: “Chủ động mời cũng không bằng vô tình gặp được ! Tới đây! Uống rượu cùng ta! Thắng ta, ta liền để người giải độc thay ta.”

hắt là con trai lớn của hoàng đế, dù sao tôn ti cũng khác biệt, Trần Ngộ Bạch có phách lối hơn nữa cũng không tiện trối hắt lại mạnh mẽ bắt mạch giải độc, phẩy tay áo một cái vũng vàng nhận lấy vò rượu kia, hắt ngồi xuống ngay đó, thật sự đối ẩm với Đại hoàng tử.

Mộ Dung Lỗi nhìn hắt một cái.

“Quốc sư đại nhân luôn luôn không hỏi thể sự, sao lần này lại dính vào loại chuyện phiền toái này?” Giọng Mộ Dung Lỗi giống như trêu chọc: “Với khả năng của người, không thể có nhược điểm nằm trong tay người khác, Tần Tang đã hứa gì với người?”

Trần Ngộ Bạch uống vài hớp rượu mạnh xuống bụng, vẻ mặt lại không chút thay đổi: “Chưa từng.”

“không phải là người coi trọng nàng chứ?!” Mộ Dung Lỗi trầm giọng cười gằn, trong giọng nói không thể nói hết có bao nhiêu ngạo mạn khinh thường và nhạo báng giễu cợt.

Quốc sư đại nhân khê nhú mày, lạnh lùng nhìn sang, nhìn mà hắt dần dần không cười nổi nữa.

“Thiên Mật sứ sắp gặp kiếp nạn lớn, nàng cũng tự biết cửa này rất khổ sở, hoặc rất khó lường, trong lòng nàng lại vườn bần việc Đại hoàng tử điện hạ bị trúng độc, mỗi tháng đều cần phải lấy máu nàng làm thuốc. Cho dù Đại hoàng tử điện hạ không cảm kích, cũng không nên suy đoán bừa thêm như thế.” Trần Ngộ Bạch lẳng lặng nói: “Dù sao nàng và Đại hoàng tử điện hạ đều cùng một mẹ sinh ra, tình như tay chân, chẳng lẽ Đại hoàng tử không mấy may nghĩ đến?”

“Quốc sư đại nhân thật khéo nói!” Đại hoàng tử cười ha ha, trong đôi mắt tím nồng đậm vẻ châm chọc: “Mẫu phi ta đã mất sớm vì bệnh, gia phả hoàng gia có ghi lại, ta là con trai độc nhất của bà, cũng không có muội muội cùng mẹ nào khác. Nếu lời này của Quốc sư đại nhân để phụ hoàng ta nghe được, mặc dù phụ hoàng tin chịu đại nhân, đại nhân cũng sẽ gặp không ít phiền phức.”

Trần Ngộ Bạch khê mỉm cười: “Thái hậu Đoan Mật nương nương tin chịu Đại hoàng tử càng sâu.”

Mộ Dung Lỗi nghe vậy nhú mày, suy ngẫm cười nói: “không ngờ. người như Quốc sư đại nhân, lại có thể si mê Tần Tang đến vậy, cam nguyện làm việc cho Tộc Thiên Mật!”

Quốc sư đại nhân cười nhưng không nói.

Mộ Dung Lỗi cười không ngừng được, uống một hơi hết nửa vò rượu mạnh hắt mới tạm nhịn cười. hắt hơn say, không biết nghĩ tới điều gì, giọng nói chợt trầm thấp, điên cuồng mất trí trầm giọng kêu lên: “cô nương của Tộc Thiên Mật. Các nàng đều tinh quái, Quốc sư đại nhân, chớ đối xử thật lòng. Các nàng đều tinh quái. Các nàng sẽ ăn hết tim của người!”

Trần Ngộ Bạch và Thiên Mật sứ Cố Minh Châu tiền nhiệm từng gặp mặt một lần, cũng đã nghe nói qua chuyện của nàng và Mộ Dung Lỗi, hắt hiểu lúc này Mộ Dung Lỗi nói “Tinh quái” là ai.

Nhưng hắt lại cười nói: “Hình như Đại hoàng tử điện hạ oán trách Thái hậu nương nương cùng Thiên Mật sứ quá sâu.”

“Ha ha ha ha ha ha. . . . Thế thì sao?! Nếu các nàng không toàn tâm toàn ý tìm cách cứu ta, ta sớm đã chết rồi!” Mộ Dung Lỗi lảo đảo lắc lư đứng lên, giang hai tay trong gió đêm, giống như ôm người nào đó trong không khí, “Hôm nay. . . . Ta sống, cũng chỉ vì còn có chút hữu dụng với các nàng.”

Trần Ngộ Bạch thở dài một cái: “Thiên Mật sứ từng miêu tả phong cảnh Thánh Địa Thiên Mật xinh đẹp với tại hạ, tại hạ còn tưởng rằng. . . . ít nhất Đại hoàng tử cũng muốn đi xem một lần.”

“Ta không muốn xem, Tộc Thiên Mật gì đó, ta phiền đủ rồi!” Mộ Dung Lỗi cười chính trực mà hoang đường, quay đầu cười nói với Trần Ngộ Bạch: “Quốc sư đại nhân và Tần Tang đôi bên có tình, yêu ai yêu cả đường đi, nhưng bây giờ ta quá phiền vì những chuyện kia, Quốc sư đại nhân, mời trở về đi! Rượu này không cần uống nữa, độc này ta cũng không cần giải.”

“một lời Đại hoàng tử điện hạ đã nói, rượu này ta đã uống, độc này, ta nhất định sẽ giải cho Đại hoàng tử điện hạ.” Trần Ngộ Bạch mỉm cười, “Bất quá Đại hoàng tử điện hạ nói cũng đúng, đôi bên có tình, yêu ai yêu cả đường đi, nếu không nể mặt Cố Minh Châu, hãn Đại hoàng tử điện hạ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho Thái hậu nương nương đến thế.”

Cái tên này vừa được nói ra, toàn bộ men say trên mặt Mộ Dung Lỗi biến mất, sắc mặt trầm xuống, sát ý trong đôi mắt tím tăng vọt!

Trần Ngộ Bạch lại làm như không biết, cười uống một ngụm rượu.

Trong gió đêm, Đại hoàng tử điện hạ nhú mày nhìn hãn, chợt bật cười, cười tiến lên nâng lấy vò rượu.

“Uống một mình không thú vị! Tới đây!” hãn nhắc một vò rượu khác lên, cười lớn chạm vào cái vò trong tay Trần Ngộ Bạch.

Hai người đối ẩm, uống cạn mấy vò rượu xung quanh, Mộ Dung Lỗi càng ngày càng say, ngón tay gõ lên vò rượu hát vang cười to, Trần Ngộ Bạch lặng lẽ ngồi bên cạnh hãn, sắc mặt vẫn như thường.

Mộ Dung Lỗi chợt ngã về phía sau, vò rượu trong tay lộc cộc lộc cộc lăn đi, từ trên núi giả rơi xuống, bể nát.

âm thanh vỡ nát truyền đến, Trần Ngộ Bạch cười một tiếng với người say bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Đại hoàng tử thua rồi.”

Mộ Dung Lỗi nghiêng người lắc đầu hai cái, cũng đã không ngồi nổi nữa, quyết định dùng khuỷu tay miễn cưỡng chống người nâng mặt, men say dồi dào cười nhìn hãn.

“Trần Ngộ Bạch. . . . Ha ha ha ha. . . .” hãn chỉ vào Quốc sư đại nhân cười to.

Trần Ngộ Bạch đứng lên, hơi mỉm cười nói: “Đêm đã khuya, Đại hoàng tử điện hạ cũng nên nghỉ ngơi. Tại hạ trở về trước, ngày mai trở lại bắt mạch cho Đại hoàng tử điện hạ.”

Nam tử tuấn mỹ tóc tím mặc quần áo quý giá cười lăn lộn trên đất, quả thật là ngạo mạn đến điên rồi, Quốc sư đại nhân nhẹ phát tay áo một cái liền từ trên núi giả nhảy tới bờ tường cao hơn mất trật, lên xuống mấy cái, bóng dáng biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Tiếng cười lớn điên cuồng của Đại hoàng tử rốt cục cũng biến mất sau lưng, khi cách phủ đệ của Đại hoàng tử đã đủ xa, người vẫn luôn lộ vẻ lạnh lùng còn hơn cả gió đêm lướt qua bầu trời rốt cục không nhìn được nữa, “phụt” một tiếng khạc ra một ngụm máu. . . .

40. Chương 40

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Người Thiên Mật, quả nhiên đều là kẻ điên. Trần Ngô Bạch vận khí điều tức, trong lòng âm thầm tức giận mắng nhiếc.

Cố gắng chống đỡ mà trở về phủ quốc sư, lại phát hiện có một người Thiên Mật khác đang đợi hẩn.

Trần Ngô Bạch âm thầm thở dài trong lòng.

Tần Tang thấy sắc mặt hẩn trắng bệch, khoe miệng mơ hồ có vết máu, có chút giật mình hỏi hẩn: “Quốc sư đại nhân bị thương?!”

Trần Ngô Bạch đi tới ngồi xuống bên án, cau mày nhìn xuống một trận hoa mắt choáng váng, thoáng thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Mới vừa uống rượu cùng Đại hoàng tử, hẩn nhỏ một giọt máu vào trong rượu của ta.” hẩn nói giản lược về trận đánh cực vừa rồi, “. Nội lực mạnh mẽ của ta sẽ tự áp chế, chỉ là nhất thời khí huyết cuộn cuộn, không sao đâu.”

Tần Tang nghe vậy im lặng hồi lâu, thở dài, khàn giọng nói: “Đại hoàng tử huynh ấy. Ta từng nghĩ có lẽ huynh ấy sẽ kháng cự người giải độc thay hẩn, nhưng không nghĩ huynh ấy lại tới mức như thế.”

Trần Ngô Bạch đẩy ngăn tủ bí mật bên tay, lấy ra viên thuốc đã điều chế xong trước đó, một lát sau trên mặt hẩn dần dần khôi phục mấy phần huyết sắc.

hẩn thản nhiên nói: “Là ta cố ý chọc giận hẩn. Đại hoàng tử trúng hàn độc, nếu viên thuốc làm từ đơn thuốc kia của người có thể chống lại, chỉ cần có thể giải được độc trên người hẩn, Tiểu Ly sẽ không cần phải phụ thuộc vào người nữa.”

Nếu hẩn có thể chế biến một phương thuốc giải được hàn độc của Đại hoàng tử, vậy thuốc đó cũng sẽ thay thế được thuốc viên mà Tần Tang cho Tiểu Ly ăn mỗi tháng. Cho nên, mới vừa rồi lúc Đại hoàng tử vịn vào vò rượu, nhỏ máu vào trong, không phải hẩn không nhìn thấy, bất quá chỉ tương kế tựu kế mà thôi.

Trần Ngô Bạch vừa nói vừa ăn liên tục hai viên thuốc, chân khí bên trong lại vẫn chưa thoải mái, rượu mạnh trong thân thể phảng phất như lửa đốt, hẩn cau mày nhắm mắt lại từ từ điều tức.

Tần Tang nhìn dáng vẻ khó chịu của hẩn, thở dài tự đáy lòng, nói: “Quốc sư đại nhân dụng tâm lương khổ. Đa tạ!”

“Người không cần cảm ơn ta.” Trần Ngô Bạch yên lặng một lát, mở mắt, “không đơn thuần là vì Tiểu Ly, hàn độc trên người Đại hoàng tử, ta nhất định sẽ tìm cách giải cho hẩn. Người phó thác muối muối cho ta, đây là tạ lễ của ta.”

Bất kể là thật lòng hay tạm thích ứng, nàng giao tiểu muội muội yêu mến nhất cho hẩn, Trần Ngô Bạch cảm kích nàng thật lòng. Cho nên chút vướng bận này, hẩn nguyện ý thành toàn.

Tần Tang nghe lời này yên lặng. Trần Ngô Bạch cũng không nói nữa. Hai người này đều không quen nói thật lòng với người khác, hoặc là nói — người bọn họ nguyện ý nói thật lòng, giờ phút này cũng không ở trước mặt bọn họ.

Hồi lâu, cuối cùng Trần Ngô Bạch cũng điều hòa được hơi thở, chột mở miệng hỏi nàng: “Hài tử kia của Cố Minh Châu Đại hoàng tử còn chưa biết đúng không?”

Tần Tang cười khổ: “hẩn say rượu cả ngày, đảo lộn ngày đêm, sẽ không quan tâm đến điều này. Huống chi Thái hậu nương nương bắt đứa bé kia ở trong cung của mình, tự mình trông coi, ngay cả ta cũng không đến gần được.”

“Xem ra Cố Minh Châu cũng sắp xuất hiện rồi.” Trần Ngô Bạch nhàn nhạt nói.

Cố Minh Châu xuất hiện, lệnh bài Chu Tước sẽ xuất hiện.

“Đúng vậy, rất nhanh hết thấy sẽ thấy được kết cuộc.” Tần Tang cười đến hết sức sáng rỡ, “Đêm nay được lời hứa giúp đỡ của Quốc sư đại nhân, ta không còn phải lo trước lo sau nữa. Cho dù như thế nào, cũng đa tạ người, Trần Ngô Bạch!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng giơ tay lên, nàng cười một tiếng, áo màu tím chợt lóe, giống như một luồng ánh sáng tím xinh đẹp từ cửa sổ lướt ra ngoài.

Trần Ngộ Bạch ngồi lẳng lặng trong chốc lát, đứng dậy đóng cửa sổ, đứng bên cửa sổ nhìn trăng tròn xa xa trên bầu trời, lại ngẩn ra một lát, thở dài.

Rốt cuộc vẫn còn say.

Mới vừa rồi vì dùng nội lực mạnh mẽ ngăn chặn độc của Đại hoàng tử, lại nói mấy câu với Tần Tang, lại ăn mấy viên thuốc dùng dương áp chế âm kia, hiện nay cảm giác say dâng trào, cả người như lửa đốt.
Giờ phút này thật muốn gặp nàng.

Cũng không phải thân thể khó chịu quá mức, trước kia hắn từng bị thương còn nghiêm trọng hơn lần này rất nhiều, nhưng khi đó không có ai để nhớ thương, hiện tại. hiện tại hắn mong muốn có nàng ở bên cạnh! Hắn nằm xuống từ từ nhắm hai mắt, mặc kệ nàng ngạc nhiên hỏi hắn làm sao vậy, vòng tới vòng lui bên cạnh hắn mà nghĩ cách.

Nếu có thể lừa nàng hôn mình một chút thì tốt quá. không cần nói cũng không cần dính chặt bên người, chỉ cần nàng nhìn hắn, hắn liền hài lòng.

Dĩ nhiên, mặc kệ nàng hôn hắn hay nhìn hắn, hắn cũng sẽ nghiêm mặt làm bộ như rất không bình tĩnh.

Quốc sư đại nhân say rượu, ở trong gió đêm cùng ánh trăng trước cửa sổ híp mắt mỉm cười vui vẻ.

**

Ngày hôm sau, Trần Ngộ Bạch đúng hẹn đến phủ đệ của Đại hoàng tử.

Mặc dù Mộ Dung Lỗi điên điên không ra hình dáng gì, cũng vẫn nói là làm, miễn cưỡng duỗi một cánh tay cho hắn, để hắn chần mịch.

“Thế nào?” Đại hoàng tử nhíu mày quan sát Quốc sư đại nhân, trong nụ cười phách lối không khỏi mang ý châm chọc.

“Hàn độc đã vào máu, ưu tư dồn nén khiến bệnh nặng thêm.” Quốc sư đại nhân lạnh lùng nói.

Buông ngón tay ra, hắn lấy khăn trong tay áo lụa đen ra từ từ chà lau, “Máu của Thánh nữ Thiên Mật cực âm, lại chỉ có thể miễn cưỡng chế trụ luồng hàn độc kia, vẫn là trị ngọn không trị gốc. Xin hỏi điện hạ: hàn độc này mạnh mẽ đến như thế, lấy võ công của điện hạ, ban đầu lúc trúng độc, hắn sẽ lập tức phát hiện, vì sao khi đó không dùng nội lực bức độc này ra ngoài cơ thể?”

“Đây là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi. Ta chỉ đồng ý cho người giải độc thay ta, không cho phép người hỏi tới chuyện của ta.” trên mặt Mộ Dung Lỗi thu lại vẻ mặt châm chọc vừa rồi, thản nhiên nói.

Trần Ngộ Bạch liền hiểu: hàn độc này, quả nhiên có liên quan đến Cố Minh Châu.

Hắn cười một tiếng, cũng không nói gì, từ trong tay áo lấy ra hai bình thuốc đặt lên bàn: “Bình thuốc này để uống, một ngày ba lượt. Bình này nhỏ mười giọt vào trong nước nóng, Đại hoàng tử ngâm trong đó một canh giờ. Mười ngày sau, tại hạ trở lại giải độc cho Đại hoàng tử.”

Mộ Dung Lỗi nhìn hai bình thuốc trên bàn kia, nở nụ cười, ngay sau đó miễn cưỡng vỗ tay một cái.

Lập tức có người hầu cung kính đưa lên một món đồ phủ vải đỏ. Mộ Dung Lỗi tự tay vạch tấm vải đỏ kia ra, phía dưới là một pho tượng hình ngôi nhà lớn cỡ bàn tay làm bằng Thất thái Lưu Ly Linh lung, sáng lóng lánh, tinh xảo đặc sắc, vô cùng khéo léo, hiếm thấy trên đời.

Đại hoàng tử miễn cưỡng cười, nói: “Quốc sư đại nhân có tiếng là trích tiên, sợ rằng thứ khác không để vào mắt, cái này là cống phẩm do Sala quốc đưa đến, duy nhất trên đời, phụ hoàng thưởng cho ta, ta là kẻ phạm tục, không thích những thứ tiên khí Linh lung, hôm nay chuyển tặng cho Quốc sư đại nhân, xem như cảm kích Quốc sư đại nhân đã giải độc cho ta, chỉ là lễ mọn, mong rằng Quốc sư đại nhân nể mặt mà vui vẻ nhận.”

Loại này trò chơi nhỏ này giữa hai người quả thật chỉ có thể coi là “Lẽ mọn”. Nhưng loại Thất thái Lưu Ly chỉ có Sala quốc làm được, quý báu hiếm có, huống chi còn điêu khắc khéo léo như vậy, có người nhất định thích —— Trần Ngộ Bạch cảm ơn Đại hoàng tử, nhận.

**

Quả nhiên Kỷ Tiểu Ly rất thích!

Nàng cầm trong tay xoay qua lật lại nhìn ngắm, ánh mắt cũng không dời đi, không ngừng tán phục: “Cái này nhìn thật đẹp! Người xem! Bên trong còn có bàn ghế!”

Trần Ngộ Bạch vốn chỉ cảm thấy rất khéo léo mà thôi, hôm nay thấy nàng thích như vậy, trong lòng hẳn liền suy nghĩ: không phải phòng kho trong phủ cũng có mấy khối đá Lưu Ly sao, hay lấy ra làm một cái gì đó cho nàng nhỉ?

Khó trách có người sẽ đốt lửa trên đũa chửu hầu, trong lòng Quốc sư đại nhân lúc này cũng không yên.

“Chỗ công chúa nương nương cũng có một khối Lưu Ly, nhưng không xinh đẹp bằng cái này!” Kỷ Tiểu Ly tiếp tục cảm thán.

đi theo sự phụ quả rất tốt! Đây nhất định là quyết định thông minh nhất đời nàng!

“Mặc dù loại này cổ pháp Lưu ly này rất đẹp, rốt cuộc vẫn do người làm ra, ta có mấy khối đá Lưu Ly, sắc thái tự nhiên, sau này đưa cho nàng thưởng thức.” Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt nói, “. nàng còn thích gì nữa?”

Kỷ Tiểu Ly vừa ngẩng đầu, ánh mắt đụng vào ánh mắt dịu dàng của hắn, tim nàng chợt đập mạnh.

Nàng nằm trên cửa sổ, một tay cầm ngói nhà linh lung kia, một tay ôm ngực, mắt chăm chú nhìn hắn, có chút chần chờ hỏi: “Thích gì. cũng cho ta sao?”

Quốc sư đại nhân tràn đầy lòng tin lại như nước chảy mây trôi gạt đầu.

“Vậy ta muốn sừng Kỳ lân!” Thiếu nữ nhỏ hưng phấn, khoa tay múa chân nói: “Trong sách nói sừng kỳ lân vô cùng chắc chắn! Sự phụ cho ta một cái đi! Nếu có thể mài nhỏ, nhất định có thể luyện thành đạn Phích Lịch rất lợi hại! Nếu mài không bể ta liền làm thành chủy thủ! Nhất định chém sắt như chém bùn!”

Người ngoài cửa sổ nhìn nàng, hít một hơi thật sâu.

“Đổi thứ khác.” Trần Ngộ Bạch không khỏi phát giận với nàng, lại bỏ thêm một câu: “Đổi một thứ nàng đã từng thấy.” Như vậy cũng còn chưa đủ —— “Đổi một thứ nàng đã gặp mấy năm gần đây.”

Thứ mà gần đây thích sao. gần đây thích nhất —— không nghĩ được nữa!

Nghiêm túc hồi tưởng, mặt thiếu nữ nhỏ đỏ lên.

không được không được! Cái đó không được!

Xa hơn một chút —— “Ta thích sự phụ mặc quần áo ta làm!” Nàng nghĩ xong.

Lần đó hắn cắt đứt tay nàng trong vườn hoa phủ quốc sư, buổi tối hắn mặc quần áo nàng làm đứng trong sân nhận lỗi, mặc dù từ đầu đến cuối hắn không nói ra, nhưng buổi tối đó sự phụ phụ hòa nhã khác lúc bình thường, đêm đó hắn nhìn vào phía ánh mắt của nàng. Làm nàng cảm thấy vui mừng.

Mặc dù hắn uy hiếp muốn độc chết nàng, còn ép nàng gọi Tiểu Bạch là ngu xuẩn, nhưng buổi tối đó nàng đứng trên bậc thang thật cao nhìn hắn, thấy trong ánh mắt của hắn có một luồng ấm áp.

Tựa như lúc này —— mặc dù hắn đứng dưới cửa sổ, giữa hai người cách lớp cửa sổ đã mở ra, nhưng hắn nhìn nàng, nàng lại cảm thấy khoảng cách của hai người thật gần.

Khoảng cách thật gần, liền không cảm thấy cô đơn.

Nàng cười híp mắt nhìn hắn, lòng tràn đầy vui mừng.

Mặc dù lúc Trần Ngộ Bạch tới liền tự nói với mình đây là lần cuối cùng đến khuê phòng nàng vào ban đêm, cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa sổ, trước khi thành thân tuyệt không thể gặp mặt nàng, nhưng vẫn không nhin được, đưa tay vuốt ve trán của nàng.

“Ngu ngốc!” hần trầm giọng mắng một câu, thấy nàng trợn tròn hai mắt nhìn mình lom lom, lại cảm thấy rất buồn cười, cố gắng lạnh giọng: “Được, ta biết rồi.”

hần đã đồng ý, tiểu nha đầu liền rộng lượng không quan tâm đến hiềm khích lúc trước, còn cười híp mắt hỏi hần: “Sư phụ thích gì?”

hần nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: “Nếu ta nói, nàng sẽ cho ta sao?”

Kỷ Tiểu Ly thật là đồ đệ tốt của hần, lập tức học điều kiện hạn chế hần vừa mới nói: “Chỉ có thể là thứ ta có thể cho!”

Trần Ngộ Bạch nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ một chút.

hần. không thích gì cả. Kể từ khi hiểu chuyện tới nay hần chỉ biết mình sống vì Đại Dạ, mỗi ngày vì thế mà luyện võ, tập quẻ. Ngày qua ngày, năm qua năm, một ngày và một đời với hần mà nói không có ý nghĩa gì, đương nhiên cũng không có gì vui thích.

hiện tại. Ừ, cuối cùng hần cũng có thứ gì đó mà hần thích.

Trần Ngộ Bạch vuốt nhẹ ngón tay lên nàng, lạnh mặt “Ừ” một tiếng, “Nàng có thể cho.”

Anh mắt đồ nhi nhà hần nhất thời sáng lên, hào hứng hỏi: “Là cái gì?!”

Nàng có thứ gì đó có thể khiến hần cao hứng sao? thật tốt quá!

Trần Ngộ Bạch hơi nghiêng người về phía trước, ngón tay nâng cằm nàng lên, trong lòng nhộn nhạo khó nhin. cuối cùng đành dần lại.

Đồ nhi hần thích bị hần nâng mà hơi ngược mặt, ngây ngốc nhìn hần.

Ngu ngốc —— Trong lòng Trần Ngộ Bạch cười, vô cùng dịu dàng mắng.

“Ngày cưới ta sẽ nói tỉ mỉ cho nàng biết.” hần cất giọng nhàn nhạt bỏ lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Bởi vì một ít nguyên nhân, hần đi thật quá nhanh, không dám quay đầu lại, cho nên cũng không nhìn thấy: đồ nhi hần thích đứng một mình bên cửa sổ cười ngây ngô một lát, sau đó ôm ngôi nhà thất thái Lưu Ly, chạy vào phòng luyện đan của nàng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Trần Ngộ Bạch đang luyện kiếm trong viện, lão quản gia bước nhanh tới nói: phủ Trần Nam Vương phái người phi ngựa báo lại —— Tiểu Ly cô nương đột nhiên bệnh nặng, ngự y cũng không có cách nào, trước mắt không thể chữa trị. t nha!

41. Chương 41

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Lúc nửa đêm Tiểu Ly phát độc, tỳ nữ gác đêm nghe tiếng vang nhỏ trong phòng, vốn tưởng rằng nàng uống nước muốn đi tiểu đêm, vừa đi vào xem thử lại phát hiện nàng co rúc lăn lộn trên giường, ôm bụng đau, đầu đầy mồ hôi, nói cũng không nói được.

Tỳ nữ lớn tiếng kêu cứu, đèn của Lang Hoàn hiên dần dần sáng lên, cả viện ồn ào, Nam Hoa viện bên kia lập tức biết được, Trần Nam Vương phi vội vã chạy tới, bà xuất thân từ Âm Dạ cốc, mặc dù võ công đã bị phế hết, ánh mắt thì vẫn rất nhạy bén, vừa nhìn Tiểu Ly liền biết đã trúng kịch độc! Đêm nay Kỷ Đình

ngủ trong quân doanh, cũng không ở trong phủ, lúc này Diễm Dương công chúa sai người cầm danh thiếp của bà, phi ngựa đi mời ngự y.

Độc này phát tác thật rất mạnh, lúc ngự y chạy tới mặt Kỷ Tiểu Ly đã vàng như giấy, hơi thở mong manh, ngự y vừa chẩn mạch, sắc mặt cũng thay đổi, nói độc này dữ dội, độc tính vô cùng âm hàn, thuốc giải độc tầm thường sợ rằng không dùng được, còn phải nghĩ cách xin Thiên Mật sứ tới một chuyến.

Vương Phi quyết định thật nhanh, phái người đi báo với Kỷ Đình đang chạy được nửa đường về phủ, Trần Nam Vương lập tức quay đầu ngựa lại, tự mình vào cung mời Thiên Mật sứ.

Nhưng ban đêm cửa cung đóng chặt, lúc này còn chưa mở, thấy rằng mạng của Tiểu Ly như chỉ mảnh treo chuông, trong nhà nát nát, thời khắc mấu chốt, Kỷ Tây cái khó ló cái khôn, sai người phi ngựa báo cho phủ Quốc sư!

Phủ Quốc sư cách phủ Trần Nam Vương chừng một canh giờ đi xe ngựa, cũng không biết Quốc sư đại nhân làm cách nào, mà cùng Thiên Mật sứ đến Kỷ phủ.

Bởi vì có Kỷ Đình ở đây, Trần Ngộ Bạch cùng Tần Tang nhàn nhạt ra mắt, cũng không nói nhiều.

Tiểu Ly là dưỡng nữ của phủ Trần Nam Vương, Thái hậu Đoan Mật luôn như hổ rình mồi với phủ Trần Nam Vương là chuyện trong lòng ai cũng biết, Tần Tang ở trước mặt người không thể không làm bộ như không có việc gì, thậm chí cười tươi sáng tươi đẹp, không nhanh không chậm nhàn nhả đi sau lưng Quốc sư đại nhân, nhẹ nhàng hành lễ trước mặt Trần Nam Vương phi cùng Diễm Dương công chúa.

Quốc sư đại nhân cũng không có gì khác biệt so với ngày thường, mặt mũi thật lạnh lùng, mặt không biểu cảm, đi thẳng vào nội thất, đi tới trước giường Kỷ Tiểu Ly.

Các ngự y thấy Quốc sư đại nhân rồi rít hành lễ thối lui ra sau, Kỷ Tây cũng vội vàng lùi kéo Kỷ Bắc đang vây ở mép giường sang bên cạnh, chừa chỗ trống cho Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân phẩy tay áo một cái ngồi xuống mép giường, nhìn về phía người nằm đó —— mới không gặp một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa giờ phút này trắng bệch như tờ giấy, đôi con ngươi luôn long lanh kia giờ nhắm thật chặt. Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, khoe mắt rồi cuộc không nhìn được, nặng nề giật giật.

Vừa rồi Ngự y đã đổ cho Kỷ Tiểu Ly chén thuốc giải độc, lại đặt dưới lưỡi nàng một miếng nhân sâm để kéo dài tánh mạng, lúc này thật ra nàng đã tỉnh, chỉ là bây giờ thân thể khó chịu, nàng không dám làm một cử động nhỏ nào, sợ nhắm mắt lại thật chặt.

Trần Ngộ Bạch chậm rãi đưa tay che lên đôi mắt nàng.

Trong cơ thể tiểu nha đầu đang lúc thì như bị hỏa thiêu, lúc thì lạnh như băng, khó chịu khiến ngay cả khóc nàng cũng không dám, trên mắt chợt có cảm giác lạnh lẽo dịu dàng, nàng còn chưa kịp ngẫm nghĩ phỏng đoán, trong lòng đã gọi ra: sư phụ!

Là sư phụ tới!

Lòng bàn tay nhận ra được lông mi hơi kích động, Trần Ngộ Bạch dời tay đi, thấy nàng mở mắt, hẩn cúi mắt nhìn nàng, cất giọng thật trầm, không có gì khác bình thường: “Có sợ hay không?”

Nàng đã không nói nên lời, nhắm mắt trả lời hẩn.

“Vậy giờ ta đã tới, nàng còn sợ sao?” khoe miệng Trần Ngộ Bạch nhẹ cong, cười thấp giọng hỏi nàng.

rõ ràng đã bệnh đến thời kỳ cuối, trong ánh mắt tan rã của thiếu nữ nhỏ dần dần có tiêu điểm, nháy mắt một cái, khoe mắt trợn rơi lệ, nàng khó khăn, chậm rãi nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Nàng không sợ.

Nước mắt cũng đã dám chảy xuống.

Trần Ngộ Bạch vui mừng gật đầu với nàng một cái, “Ta cũng không sợ.” hẩn nhẹ giọng nói.

trên đường tới đây tuy hăng phóng ngựa bay nhanh, gió gào thét bên tai, nhưng trong lòng hần cũng là một mảnh trầm tĩnh khó hiểu.

Nếu độc này có thể giải, đương nhiên hần sẽ cứu được nàng, nếu không thể. . . . cũng không phải vội! Dù sao hần từng có cam kết với nàng, sống hết cuộc đời này, cùng lên trời gặp cha mẹ, cho tới bây giờ hần đều là người giữ chữ tín.

Nàng chết hay còn sống cũng không sao cả — mệnh nàng dài hay ngắn, có liên quan gì chứ?

Cho tới bây giờ, thứ quan trọng vẫn là hai người gắn bó gần nhau mà thôi.

“Nhắm mắt lại, ” tay hần lại đặt lên mắt nàng, “Ngủ tiếp một lát, chờ khi nàng tỉnh lại sẽ tốt hơn.”

Mặc dù người dưới bàn tay đau đến cả người run lên, nói cũng không nói được, lại rất nghe lời cố gắng nhẹ nhàng “Ừ” ngắn ngủn một tiếng.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch đau như bị kim châm.

hần ra tay như gió, điểm sáu huyết lớn quan trọng của nàng, nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc thu hồi tay Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng chạm vào gò má nàng, chẳng qua là ngón tay chỉ vừa chạm nhẹ vào mà thôi, Kỷ Tây mất sắc đứng ở mép giường, thấy thế nhướng mày.

Lúc này Trần Ngộ Bạch đứng dậy, quay đầu lại nhìn mọi người trong nhà, hần đã lại là Quốc sư đại nhân không vui không giận: “Thiên Mật sứ ở lại, ngự y thôi lui chờ ở phòng ngoài, những người khác đều rời khỏi phòng, chờ trong nội viện.”

Dĩ nhiên không ai dám có kháng nghị khác với Quốc sư đại nhân, chỉ nháy mắt người trong phòng giải tán sạch sẽ.

Tần Tang tươi cười rạng rỡ không chút để ý tới cái mặt lạnh đó, bước nhanh tới.

So với Trần Ngộ Bạch nhàn nhã tự nhiên, nàng thật đã tự dè nén rất sâu, ngón tay ngọc dài và nhỏ đặt trên đặt trên mạch của Tiểu Ly run rẩy cả mắt thường cũng có thể thấy được.

“không cần phải chần, là Mộ Dung Lỗi hạ độc.” Trần Ngộ Bạch đến phòng luyện đan của Tiểu Ly, cầm về một pho tượng ngôi nhà nhỏ bằng Thát Thái Lưu Ly to cỡ bàn tay, hần để trong tay tỉ mỉ tra xét — quả nhiên, thiếu một cái chuông gió dưới mái hiên.

Giọng hần nói chuyện quá mức hời hợt, Tần Tang nghe được mà cả người phát rét — Quốc sư đại nhân ung dung nhàn nhã như vậy, nghe không ra một chút giận dữ nào, ngược lại càng thêm đáng sợ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nàng trăm điều khó giải, hỏi.

“Hôm qua hần kính tặng Thát Thái Lưu Ly cho ta, ta thấy tinh xảo hiếm có, liền vội đem tới cho Tiểu Ly thưởng thức.” Trần Ngộ Bạch nói xong, khẽ cười lạnh như băng, “Lượng độc được cực nhỏ, lại giấu trong chuông gió, ngay cả ta cũng không phát hiện.”

Tần Tang trắng mặt: “không thể nào. . . . hần không thể biết đến Tiểu Ly!”

“hần không biết Tiểu Ly, cái hần biết là hài tử trong cung kia.” Trần Ngộ Bạch chạy tới cạnh bàn, cầm bút viết phương thuốc giải độc.

Tần Tang càng thêm không dám tin: “Vậy hần. . . .”

“hần có biết?” Trần Ngộ Bạch rũ ánh mắt, lạnh lùng hỏi ngược lại, “hần chỉ biết Thái hậu Đoan Mật bắt một hài tử đi sao?”

Mặc dù vào lúc này trong lòng Tần Tang đại loạn, nhưng dù sao cũng thông minh nhanh nhạy, thoáng qua liền đã nghĩ ra: ngôi nhà nhỏ bằng Thát Thái Lưu Ly là sự dò xét của Đại hoàng tử, hần cố ý chọn lựa một vật cực kỳ khó bỏ qua, hài tử luôn thích thứ xinh đẹp, nếu Quốc sư đại nhân tham dự mưu đồ bí mật với Tộc Thiên Mật, có tiếp xúc với hài tử kia, vậy sau khi Quốc sư đại nhân nhận lấy hần sẽ đưa cho hài tử kia ngắm nghía. Trẻ con luôn nghịch ngợm, Lưu Ly tinh xảo này bị bề, khả năng trúng độc sẽ cực lớn.

“Có phải Tiểu Ly cầm đi luyện đan không?” Tần Tang hí mắt tím, oán hận hỏi.

Trần Ngộ Bạch cũng thở dài, gật đầu một cái, “Lượng độc này cực nhỏ, người bình thường không thể trúng độc, nhưng trong đó có trộn máu của Mộ Dung Lỗi, nếu hài tử kia là người Thiên Mật thì gặp sẽ trúng độc, chẳng qua cũng không đến mức phải chết.”

Tần Tang đã hiểu, thở dài nói tiếp: “Nhưng nào ngờ Tiểu Ly đặt nó trong lò luyện đan, độc vật gặp nóng sẽ dày đặc gấp mười lần, máu của nàng lại chí âm. . . . Chính là không ngừng tăng gấp trăm lần!”

Trần Ngộ Bạch không nói.

Lấy phương thuốc viết xong đưa cho ngự y hốt thuốc nấu thuốc, sau đó hần vui vẻ tự nhiên đi trở về mếp giường, nắm lấy tay của thiếu nữ đang hôn mê, cúi mắt lắng lắng nhìn nàng.

Tần Tang nhìn một màn này, trong lòng cuộn cuộn như dầu sôi — hận trời xui đất khiến, xót xa Đại hoàng tử độc ác vô tình, thương tiếc ấu muội bị trúng kịch độc, còn có. . . . Quốc sư đại nhân đáng sợ nhất — trước mắt hần bình tĩnh khác thường như vậy, cuối cùng sẽ làm ra chuyện đáng sợ đến mức nào?!

“Quốc sư đại nhân. . . .” Tần Tang vẫn muốn văn hồi.

“không cần nhiều lời.” Trần Ngộ Bạch cắt đứt nàng, “Người đã phó thác nàng cho ta, chuyện này không còn là chuyện nhà của người nữa.”

Tần Tang còn muốn nói, lúc này bên ngoài đã đưa thuốc vào, Trần Ngộ Bạch bưng đến trước mặt Tần Tang, nàng nghiêm mặt cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu vào trong đó, Trần Ngộ Bạch bưng đi dứt cho Tiểu Ly uống.

**

Tiểu Ly hôn mê hai ngày một đêm, vào đêm của ngày thứ hai cuối cùng cũng tỉnh lại.

Thân thể Vương Phi yếu đuối, đến đêm đã không chịu đựng nổi, công chúa Diễm Dương mạnh mẽ bảo bà trở về nghỉ ngơi. Lúc này công chúa Diễm Dương đang nằm xem sổ sách trên giường, Kỷ Tây không ở đây, Kỷ Bắc nằm lim dim cạnh giường bà. Tiểu Ly tỉnh dậy, mở mắt đảo quanh, nha hoàn canh chừng bên cạnh vui mừng kêu lên.

Công chúa Diễm Dương vội vàng ngồi dậy, một cước đạp Kỷ Bắc xuống giường, “Mau! Tiểu nha đầu tỉnh rồi! Mau qua xem một chút!”

Kỷ Bắc giống như ngựa hoang được tháo cương chạy qua, “vù vù” quỳ gối lên mếp giường nàng, hai tay nâng lấy mặt nàng hỏi: “Muội tỉnh rồi! Có trở nên ngốc không?! Có biết mẫu đơn và hoa hồng khác nhau chỗ nào không?!”

Công chúa Diễm Dương đập nhi tử một cái, kéo hần ra, bà tiến tới, quan tâm lo lắng hỏi người bệnh nặng vừa mới tỉnh: “Con còn nhận ra Bồn cung không?! Có biết con tên là gì không?!”

“. . . . Công chúa nương nương, ” Tiểu Ly cất giọng khó khăn, “Con khát. . . .”

Thấy nàng nói chuyện như thường, cuối cùng công chúa Diễm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, vò vàng gọi nha hoàn đưa nước ấm tới dứt cho nàng.

Trong chốc lát, Vương Phi được Thiển Di đỡ vội vã đi tới, quả nhiên thấy dưỡng nữ đã tỉnh, bà vô cùng vui mừng.

Trong phòng nhất thời tràn đầy vui mừng, Tiểu Ly nhìn kỹ mỗi người trong phòng, mặt lộ vẻ thất vọng hỏi: “Sư phụ con đâu?”

Nàng nhớ lúc rất khó chịu sư phụ đã nói ngủ một giấc dậy sẽ cảm thấy tốt hơn, nàng mới yên lòng mà ngủ.

Lúc ngủ mê man, nàng nằm mơ thấy có thật nhiều người, tỉnh lại việc đầu tiên là muốn nhìn thấy hần.

Trần Nam Vương phi vội vàng sai người đi mời Quốc sư đại nhân, bà lau nước mắt, thở dài nói với Tiểu Ly: “Sư phụ con luôn trông chừng bên người con, con ngủ lâu như vậy, hần vẫn chưa từng nhắm mắt.”

Tiểu Ly mở trừng hai mắt.

Lúc này Quốc sư đại nhân bước vào, hai ngày một đêm chưa từng chớp mắt, chỉ dùng mấy chén trà xanh, hân lại vẫn có bộ dạng như tiên giáng trần, ngay cả vẻ mặt cũng chưa từng có vẻ thay đổi.

Thấy nàng tỉnh lại, hân cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu: “Tỉnh rồi.”

Kỷ Tiểu Ly chăm chú nhìn hân.

Trần Ngộ Bạch dừng một chút, giọng nói thấp hơn: “Còn chỗ nào khó chịu không?”

Mắt nàng vẫn chăm chăm nhìn hân.

Vốn dĩ ngay trước mặt mọi người không nên đến quá gần nàng, nhưng nàng nhìn mình, ánh mắt ướt nhẹp, Trần Ngộ Bạch tự động kiềm chế đủ để duy trì mặt lạnh của mình.

hân lạnh mặt, đến gần mép giường nàng.

Ngón tay hơi lạnh chạm đến cổ tay nàng, Kỷ Tiểu Ly thỏa mãn hé mắt.

Mọi người thấy Quốc sư đại nhân chần chạch, cũng nín thở tập trung, ai ngờ ngón tay thon dài kia di chuyển lên xuống vuốt ve cổ tay kia. ngón tay chạm lên da thịt nhẵn nhụi như ngọc, ngón tay hơi ấn, lướt qua lại như chạm vào.

Chỉ như vậy Tiểu Ly cũng đã rất vui mừng, ánh mắt cũng sáng thêm mấy phần. Trần Ngộ Bạch “Chần chạch ” hồi lâu, để nàng nhìn đủ rồi, mới đứng dậy nói: “Nàng tỉnh là tốt rồi. Vì sư còn có việc, đi trước một bước.”

Mọi người nghìn cảm vạn tạ vây quanh đưa Quốc sư đại nhân ra cửa, Kỷ Tây nghe tin tức Tiểu Ly tỉnh lại vội vã chạy về, vừa vặn nhìn thoáng qua hân.

Kỷ nhĩ công tử nhìn Quốc sư đại nhân một cái thật sâu.

**

Lúc này trời đã tối đen, Trần Ngộ Bạch lệnh cho phủ Trấn Nam Vương đưa xe ngựa của hân trở về, dẫn con ngựa mà hân cưỡi đến ra, xoay người một thân một mình đi về hướng thành đông.

P phủ đệ của Đại hoàng tử lại bắt đầu một đêm đèn đuốc sáng choang, dĩ nhiên Đại hoàng tử lại đang uống rượu, Trần Ngộ Bạch tìm được hân, ngữ điệu như thường nói với hân: “Rượu mạnh hại thân, Đại hoàng tử điện hạ dùng thuốc giải độc, cần phải kiêng rượu mới phải.”

Đại hoàng tử sững sốt, ngay sau đó cười ha ha: “không phải hôm nay người đến để đòi lời giải thích sao? Sao còn quan tâm đến độc của ta?”

“Nếu ta đã đồng ý với Thiên Mật sứ là sẽ giải độc cho Đại hoàng tử điện hạ, dĩ nhiên là phải ân cần. Về việc Đại hoàng tử điện hạ bỏ độc vào ngôi nhà nhỏ Lưu Ly —— đều do bản thân ta vô ý không thể bắt bẻ, tại hạ tự nhận sơ sót.” Trần Ngộ Bạch ôn hòa lễ độ nói, thậm chí khe khẽ thở dài.

Mộ Dung Lỗi cười lạnh nói: “Vốn tưởng rằng Quốc sư đại nhân luôn luôn không thích thế tục, sao hôm nay cũng học được thứ khách sáo miệng đầy lời nói láo? Quả thật là do đã trộn lẫn lâu ngày cùng Tần Tang sao?”

Hôm nay hân buộc tóc, thần thái say mê đã lướt trên người chỉ làm tăng thêm mấy phần dáng vẻ hào sảng không kềm chế được cho hân, gương mặt tuấn mỹ có một không hai sáng như minh châu, khiến người khác không thể dời mắt.

Trần Ngộ Bạch nhìn hân, hơi nở nụ cười: “Có một chuyện, tại hạ thật sự không hiểu —— Đại hoàng tử điện hạ hạ độc hài tử kia, có biết hân là ai không?”

Mộ Dung Lỗi uống một hớp rượu, “Ta cũng có chuyện không hiểu —— thân ta trúng hàn độc nhiều năm, vì sao giờ này khắc này Tần Tang mới mới được Quốc sư đại nhân đến giải độc cho ta?” hân cười, ánh mắt thật sâu, “Hôm đó rõ ràng người đã phát hiện ta nhỏ một giọt máu vào trong rượu của người, lại vẫn uống, là vì sao?”

Trần Ngộ Bạch cũng không trả lời, nụ cười bên mép càng tăng lên, nhưng đáy mắt từ đầu đến cuối vẫn như băng tuyết ngàn năm.

Mộ Dung Lỗi khinh miệt nhìn hắn một cái, chậm rãi lạnh giọng nói: “Bọn họ nuôi một hài tử có dòng máu Thiên Mật bên người, mưu đồ chiếm Hoàng vị Đại Dạ, người thân là quốc sư Đại Dạ lại u mê vì sắc đẹp, vẽ đường cho hươu chạy. Người muốn lấy máu của ta cái gì, các người thật nghĩ ta say thì cái gì cũng không biết?”

“Sao thế? Trong lòng Đại hoàng tử điện hạ có quốc gia có thiên hạ, sao có thể là một kẻ say không tỉnh chứ?” Trần Ngộ Bạch thở dài nói, “Cho dù không ưa gì việc tộc Mộ Dung đứng đầu thiên hạ Đại Dạ, nhất định Đại hoàng tử điện hạ cũng sẽ trân trọng tất cả những cam kết khi xưa: trông chừng Tộc Thiên Mật, không để các nàng thật sự phạm vào tội lớn diệt tộc.”

Mắt tím của Mộ Dung Lỗi nhú lại, vừa khoát tay thì loan đao trong tay áo đã xuất ra, ánh đao như cuồng phong cuốn bay tuyết đập vào mặt!

**

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay ta có hỏi: Quốc sư đại nhân cùng Đại hoàng tử đánh nhau, các người đứng về phe nào? Trần Ngộ Bạch và Dung Lỗi đánh nhau, ai sẽ thắng?

Đương nhiên thật nhiều cô nương trả lời ta: hai vị đại thần này đánh nhau chúng ta bàng quan là tốt rồi. Ủ, quay sang đánh tác giả là tốt nhất.

- - Hình như Baidu vừa bị xóa rồi?

42. Chương 42

Edit: Thanh Thanh

Beta: Lam Phượng Hoàng

Mắt tím của Mộ Dung Lỗi nhú lại, vừa khoát tay thì loan đao trong tay áo đã xuất ra, ánh đao như cuồng phong cuốn bay tuyết đập vào mặt!

Trần Ngộ Bạch vội vàng phát tay áo thối lui!

“Đao pháp của Đại hoàng tử điện hạ thật cao!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Quốc sư đại nhân không loạn chút nào trong ánh đao bén nhọn: “không biết năm đó Đại hoàng tử điện hạ lấy Lệnh bài Chu Tước đi, có phải chỉ với việc thắng cốc chủ Âm Dạ cốc bằng loạt đao pháp này?”

Mắt tím nhất thời dâng tràn sát khí, ánh đao đầy trời càng tăng lên, trường bào màu tím đất tiền phần phật ra gió, một đao có thể nói là tươi đẹp, dồn hết sức bỏ ra, ‘đao phong’ xuyên qua không khí, lại mơ hồ nghe có tiếng rỗng gầm!

Lúc này Mộ Dung Lỗi đâu còn có chút thái độ say rượu là lướt nào!

Ánh sáng trong đôi mắt tím còn lợi hại hơn ánh đao, đường cong duyên dáng của đôi môi mỏng mím thật chặt, lúc này sát ý trên khuôn mặt tuấn mỹ nhàn hạ tăng vọt, tôn lên ánh sáng mặt trời sắc bén chiếu lên làn tóc tím, xa xa có thể thấy được khí thế của thiếu niên anh hùng dũng cảm kiên cường của kinh thành năm đó!

Trần Ngộ Bạch không xuất một chiêu, chỉ lùi lại mười bước!

Sau mười bước, phía sau hắn đã là tường, trước mặt là ánh đao mạnh mẽ như gió bão của Đại hoàng tử, hắn đã không thể lui được nữa.

Quốc sư trẻ tuổi nhẹ phúi áo bào mỏng màu đen, cong môi khê mỉm cười.

Sau đó hấn vung tay ra, đưa bàn tay vào trong ánh đao đầy trời kia!

Muốn, chết!

Mắt tím của Đại hoàng tử lạnh lùng nhú lại, không chút lưu tình chém xuống một đao!

Trần Ngộ Bạch vẫn khẽ mỉm cười như vậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bắn ra —— chém phá ánh đao bén nhọn thành mảnh nhỏ, một đao mạnh mẽ như sấm sét của thiếu niên anh hùng dừng cảm kiên cường ở kinh thành năm đó. Lại bị đạn khí do ngón tay dài nhẹ nhàng bắn ra ép lệch đi!

‘Đao phong’ lệch hướng, chém tới về phía trước đầu vai của Quốc sư đại nhân, ngón tay Trần Ngộ Bạch nhẹ nhàng giơ về phía trước, bắn về phía cổ tay Đại hoàng tử.

Cổ tay tái nhợt thon gầy bị đau co rút lại, đao rơi vào trong tay quốc sư trẻ tuổi.

Bất quá chỉ như thoáng qua, Mộ Dung Lỗi mất đao, giữa ánh chớp ánh lửa, hấn tung một chưởng về phía ngực Trần Ngộ Bạch!

hấn dồn lực tung một đòn, Trần Ngộ Bạch cũng không nường tay, hai người cứng đối cứng tung lực chạm nhau một chưởng, Mộ Dung Lỗi bay ngược lui về phía sau hai bước, sau khi đứng lại không nhin được ho khan hai tiếng, sau đó, hấn lại nở nụ cười!

Dưới chân Trần Ngộ Bạch lại không động chút nào, tán thưởng thanh đao trong tay, ngay cả giọng nói của hấn cũng vẫn trong trẻo lạnh lùng không nhanh không chậm: “Đại hoàng tử điện hạ mang hai dòng máu của Mộ Dung và tộc Thiên Mật, được trời ưu đãi, hấn là cũng khó có thể tự xử lý? Nếu không có đại hoàng tử điện hạ, Tộc Thiên Mật cũng không dám can đảm mưu đồ ngôi vị hoàng đế. Trong lòng Đại hoàng tử điện hạ lại nghĩ đến thiên hạ Đại Dã của nhà Mộ Dung, bản thân cũng không khỏi có ý gánh vác hy vọng xa vời của Tộc Thiên Mật, tình thế khó xử, lòng tham không đáy, là bất trung bất hiếu. Lệnh bài Chu Tước là một trong năm đại lệnh bài, nếu Đại hoàng tử điện hạ đã lấy đi, cả đời này liền chấp chưởng lệnh bài, bảo vệ thiên hạ, nhưng Đại hoàng tử điện hạ lại bởi vì tư tình nhi nữ mà chuyển tặng nó đi, chẳng quan tâm đến, là bất nhân bất nghĩa.”

Mộ Dung Lỗi đặt nắm tay lên môi, không nhin được vừa ho khan vừa nở nụ cười.

“Người bị hàn độc bảy năm, ban đêm Đại hoàng tử điện hạ không thể yên giấc, hay là còn tự nhận là người tình ý sâu nặng?” Ngón tay Trần Ngộ Bạch nhẹ búng lên thân đao sáng như tuyết, lạnh lùng cười một tiếng, “Người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa đến mức độ như ngươi, có thể diện gì mà cả ngày bày ra bộ dạng tình ý sâu nặng?”

“Còn nữa, ” cuối cùng Trần Ngộ Bạch nâng ánh mắt, khoe miệng còn cong lên nụ cười lạnh lùng, “Đao pháp của người nắm giữ Chu Tước, bất quá cũng chỉ như thế.”

hấn giương mắt nhìn về người đang vừa cười vừa ho khan không ngừng, “Mộ Dung Lỗi, ngươi quả thật đã tàn phế rồi.”

Đại hoàng tử cười ha ha, cấp vò rượu bên chân lên, cũng không để ý vị máu tanh ngọt do ho khan nơi cổ họng, ngửa đầu thoải mái mãnh liệt trút một một ngụm.

Trần Ngộ Bạch thu đao khép trong tay áo, bước ra ngoài mười bước, chợt dừng lại: “Đúng rồi, vừa rồi có một chuyện, Đại hoàng tử điện hạ đã nói sai.”

“Cái gì?” Đại hoàng tử rất hăng hái cười hỏi.

Trần Ngộ Bạch xoay người lại, chậm rãi giơ tay lên, giơ ra cho hấn ta xem đao trong tay áo mình.

Sau đó thân hình hấn chợt lóe, cũng không thấy ánh đao vung lên thế nào, phẳng phất chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, ánh đao màu trắng cùng bóng dáng màu đen chợt lóe cực nhanh, hấn đã đứng tại chỗ, đao cũng vẫn còn trong tay hấn.

Vò rượu trong tay Mộ Dung Lỗi “rôm rốp” một tiếng rơi nát bầy trên mặt đất, hấn ta nhú mày nhìn Quốc sư đại nhân, lại cúi đầu nhìn trước ngực mình —— hấn cười một tiếng, một vết đao thật dài đột nhiên nứt ra, một ngụm máu lớn phun ra xa chừng mười bước!

“Nếu ta thật sự muốn lấy máu của một người, sẽ lấy như thế này.” Trần Ngộ Bạch khẽ mỉm cười dịu dàng, cầm một mảnh khăn lụa đen thêu hoa văn hình mây bằng chỉ vàng lau tay nhất, ném cùng với đao xuống bên chân hắn.

Mộ Dung Lỗi nhìn máu nóng cuộn cuộn không ngừng phun ra trước ngực mình, cười lớn ngả trên mặt đất.

**

Đêm khuya Quốc sư đại nhân xông vào phủ đệ của Đại hoàng tử, một đao chém đứt bốn xương sườn của Đại hoàng tử diện hạ!

Trong kinh thành như nổ tung oa, trong cung ngoài cung, đầu đường cuối ngõ đều bàn luận chuyện này.

Nghe nói Thái hậu Đoan Mật giận tím mặt, giao trách nhiệm cho hoàng đế hỏi tội tống lao Quốc sư đại nhân, hoàng đế đã giao Quốc sư đại nhân cho Đại Lý Tự điều tra.

Trong phủ Trần Nam vương, công chúa Diễm Dương đang nói đến chuyện gần đây gây dư luận xôn xao này, chặc chặc kỳ quái: “Tỷ tỷ người nói xem, Quốc sư đại nhân đang yên đang lành, chạy đi chém Đại hoàng tử làm gì? Hai người kia một kiêu ngạo một điên cuồng, vì chuyện gì mới có thể đánh nhau đến thế?”

Trần Nam Vương phi cẩn thận suy đoán, chính là sau khi Quốc sư đại nhân giải độc cho Tiểu Ly, bà chần chờ nhẹ giọng nói: “Muội nói. Có phải độc của Tiểu Ly là do Đại hoàng tử hạ ?” Mấy ngày nay phủ Trần Nam Vương luôn luôn tra xét chuyện Tiểu Ly trúng độc, từ nha hoàn bên người tra xét sinh hoạt hàng ngày, một chút đầu mối cũng không có.

“Làm sao có thể?! Nếu thật sự do Đại hoàng tử hạ độc, Quốc sư đại nhân hẳn sẽ báo cho chúng ta, chẳng lẽ chúng ta có thể dung thừa cho Đại hoàng tử sao? Huống chi ——” công chúa Diễm Dương liếc nhìn người bệnh ngơ ngác ngây ngốc trên giường, bĩu môi, “Đại hoàng tử hạ độc nàng làm gì chứ? Đúng không!”

Trần Nam Vương phi thở dài —— cũng. đúng là như vậy!

Người bệnh ngơ ngác ngây ngốc trên giường mới vừa nghe tin tức Quốc sư đại nhân bị tống vào ngục liền sững sờ nằm đó.

Tại sao có thể như vậy?!

Sư phụ. Tối hôm qua mới vừa đến thăm nàng mà!

hắn mang đến cho nàng một cái sừng tê, rất lớn rất đẹp. hắn còn đứng ngoài cửa sổ, cách cửa sổ mở, hắn lạnh mặt chấp hai tay ở phía sau, cất giọng thật thấp trầm trầm nói với nàng: “Căn nhà nhỏ bằng Lưu ly bị ta lỡ tay làm bể, cái này coi như thưởng cho nàng. Đây là sừng tê giác hương, mài mịn có thể làm thuốc, cầm đi luyện đan đi!”

Sừng tê lớn như vậy rất hiếm có, huống chi lại là sừng tê giác hương! Tiểu Ly thích không buông tay, nghe lời của hắn lại thở dài tiếc nuối, nói với hắn biết: “Vương Phi nương nương không cho luyện đan! Trước khi chưa tìm được người hạ độc liền không cho luyện!”

“Đáng đời.” Sư phụ lạnh lùng nói, nhưng dừng một chút lại nói tiếp: “Cứ nhận trước đi. Sau này. ở bên cạnh ta, ta sẽ cho phép nàng luyện.”

Lúc ấy Kỷ Tiểu Ly nghe xong cao hứng đến cỡ nào! Vui mừng trong lòng kia, dường như cũng không phải vì có thể luyện đan, nàng không nghĩ ra rốt cuộc là vì sao lại cao hứng như thế, nhưng nàng quả thực càng ngày càng mong đợi sư phụ đến cưới nàng.

“Sư phụ thật cho phép ta luyện đan sao? sẽ không tức giận sao?” Nàng liên tục xác nhận.

“Ta tức giận nàng sẽ không luyện?” Sư phụ lộ vẻ rất khinh thường hỏi ngược lại.

Tâm tình Tiểu ly đang cao hứng, bị lời của hắn chặn trở lại mà vẫn cười híp mắt nhìn hắn.

Sư phụ dường như bất đắc dĩ thở dài, nói: “Ta đi đây.”

Trong lòng nàng nhất thời có mấy phần không ổn, hỏi hắn: “Lúc nào sư phụ trở lại?”

“Lần sau.”

“Lần sau là khi nào?” Tiểu Ly chấp nhứt hỏi.

Sau đó sư phụ dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng, nàng bị ánh mắt này nhìn, nhịp tim giống như Tiểu Bạch đột nhiên nhảy lên lúc bay ra vậy!

“Nàng rất muốn nhìn thấy ta?”

Sư phụ vừa cười! thật là xinh đẹp!

“Dạ!” Tiểu Ly thành thật gật đầu, “Lần sau tới mang Long Tiên Hương cho ta được không? Trong sách nói sừng tê giác hương hợp với Long Tiên Hương tạo thành mùi thơm ba ngày không tan!”

Cuối cùng sư phụ mặt đen rồi đi, Tiểu Ly không biết tại sao, nhưng nàng biết hẳn lại mất hứng.

Chẳng lẽ là vì nàng chọc hấn tức giận, dưới cơn nóng giận sư phụ chém Đại hoàng tử điện hạ?!

Trong lòng Tiểu Ly nghĩ mãi không ra khổ sở hít thở không thông, ổn định hô hấp hỏi công chúa Diễm Dương: “Công chúa nương nương. Đại Lý Tự ở đâu?”

“Con hỏi làm gì? Chẳng lẽ con muốn cướp ngục?” Công chúa Diễm Dương cảm thấy buồn cười, muốn trêu đùa nàng một chút, thật sự nói vị trí Đại Lý Tự cho nàng.

Mặc dù từ nhỏ Kỷ Tiểu Ly là một kẻ rất giỏi gây họa, nhưng lại nhát gan như thỏ, ngay cả Trần Nam Vương phi cũng không nghĩ tới nàng sẽ thật sự đi cướp ngục.

Nhưng mà, đêm đó nàng thật sự đã đi.

**

Trong lập luận của Kỷ Tiểu Ly: đây là hợp tình hợp lý!

Đừng nói sư phụ bị nàng chọc giận đến mức chém người, bất kể là vì điều gì, chỉ cần hấn bị người bắt, nàng sẽ phải đi cứu hấn.

Trời vừa sẩm tối, nàng uống thuốc xong liền nằm xuống, thuốc kia có hiệu quả an thần dưỡng khí, tỳ nữ cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Chờ tỳ nữ đi ra ngoài, tiểu viện tắt đèn, Kỷ Tiểu Ly bò dậy mặc xong quần áo, yên lặng từ sau cửa sổ lật mình ra ngoài.

Nàng chạy từ cửa sau ra ngoài, bởi vì Kỷ Đông Nam Tây Bắc thường mang theo nàng chạy từ nơi đó ra ngoài chơi, bọn thị vệ trực đêm cho dù nhìn thấy nàng cũng chỉ biết làm như không nhìn thấy.

Tuyến đường mà công chúa Diễm Dương nói nàng đã nhớ thật kỹ, đề hai túi đạn Phích Lịch tràn đầy bên hông, nàng hả lòng hả dạ chạy về hướng Đại Lý Tự.

Lúc này trong phòng giam Đại Lý Tự đang đèn đuốc sáng choang, Thái hậu Đoan Mật giá lâm, đám người có liên quan đều tránh đi, chỉ có Thái hậu nương nương và Thiên Mật sứ ở trong phòng giam, đang thẩm vấn Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân không giống đại thần bình thường, Đại Lý Tự không dám thờ ơ, phòng giam thật sạch sẽ, ngay cả một cọng rơm cũng không có, Quốc sư đại nhân lẳng lặng đứng dưới cửa sổ nhỏ bên tường, ánh trăng rọi thành hình vuông lên nền đất bên chân hấn. Cho dù bị giam ở nơi thế này, hấn vẫn là nhân vật không yêu không giận như tiên giáng trần.

Thái hậu Đoan Mật ngồi trong ghế dựa Bát tiên trước hấn chừng mười bước, trên mặt hoa xinh đẹp như vẽ không có nét tươi cười, giọng nói lạnh băng: “Quốc sư đại nhân có biết mạng của Đại hoàng tử như chỉ mảnh treo chuông, đến nay vẫn chưa tỉnh?”

“Thần không biết.”

“Vậy rốt cuộc là tại sao Quốc sư đại nhân ra tay chém Đại hoàng tử bị thương nặng như thế, cái này hấn là phải biết chứ?!” Thái hậu Đoan Mật tức giận nói.

“Đại hoàng tử bị hàn độc nhiều năm, độc kia đã thấm vào máu, thần. . . . cũng chỉ đi một nước cờ hiểm.” Giọng Quốc sư đại nhân thành khẩn, vẻ mặt chân thành nói.

Bên cạnh thái hậu Đoan Mật, lúc này Thiên Mật sứ đáng vẻ khuynh thành thấp giọng thưa: “Đúng là thần đã cầu xin Quốc sư đại nhân, giải độc cho Đại hoàng tử.”

“Giải độc?” Thái hậu Đoan Mật cười lạnh: “Cho dù giải độc phải đổ máu, cũng không đến mức phải chặt đứt bốn xương sườn của hần chứ!”

“Lúc ấy Đại hoàng tử điên loạn, thần nhất thời ra tay không kịp phân nặng nhẹ, hôm nay cũng vô cùng hối hận.” Quốc sư đại nhân không nhanh không chậm thở dài, có chút tiếc nuối nói.

Quả thật, lúc ấy mọi người trong phủ vì sợ hãi ánh đao kia mà chỉ có thể nhìn xa xa, nhưng rất nhiều người đều thấy được: là Đại hoàng tử ra tay với Quốc sư đại nhân trước.

“A. . . .” Mắt tím xinh đẹp của Thái hậu Đoan Mật hơi nheo lại, hai tay được bảo dưỡng thỏa đáng nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Dẫn người tới!”

Trong lòng Trần Ngộ Bạch giật mình, cửa sắt khép hờ của phòng giam “két” một tiếng, hần quay đầu nhìn lại — quả nhiên!

Hai thái giám, vắn vẹo đầy thiếu nữ nhỏ của hần vào.

Kỷ Tiểu Ly cũng không la to kêu sư phụ cứu nàng! Thậm chí nàng không hề giãy giụa, bị người khóa chặt hai tay mang vào, ánh mắt nàng tìm được hần trước tiên.

Nụ cười Trần bên mép Ngộ Bạch mới vừa rồi, giờ phút này không còn sót lại chút gì, ánh mắt cũng lạnh ba phần.

“Trần Nam Vương tự mình vào cung, cầu xin Bổng cung phái Thiên Mật sứ đi cứu dưỡng nữ của hần. Sau đó Quốc sư đại nhân liền đã thương Đại hoàng tử điện hạ. Giải độc? A. . . . Các người làm như ta là lão hồ đồ?” Thái hậu Đoan Mật đi tới trước mặt Kỷ Tiểu Ly, cười đến hết sức dịu dàng lương thiện, hỏi nàng: “nói cho ai gia: tên người là gì?”

Bà ta đẹp đẽ quý phái tao nhã, Kỷ Tiểu Ly nhìn bà ta, cẩn thận hỏi: “‘ai gia’ ở đâu?”

Nàng tên là Kỷ Tiểu Ly, nhưng “Ai gia” ở nơi nào? Làm sao để nói?

Thái hậu Đoan Mật vốn là đang cẩn thận tỉ mỉ xem xét mặt mũi nàng, nghe vậy đứng hình, tay xoa lên tóc đen mềm mại trên đầu nàng, thở dài: “. . . . thật đáng tiếc. . . .”

Tay bà ta vừa nhấc lên, tay áo rộng trên trường bào màu đen của Trần Ngộ Bạch đã không gió mà tung bay, đứng ở chỗ tối, Tần Tang vội vàng bước người ra: “Thái hậu nương nương!”

“Tang Tang, ” Thái hậu Đoan Mật cười vô cùng mềm mại, “Người muốn nói gì?”

“Xin nương nương cho bẩm: con và Quốc sư đại nhân. . . . Hai người chúng con nảy sinh tình cảm đã lâu. Bởi vì không đành lòng mỗi tháng con phải lấy máu duy trì Đại hoàng tử điện hạ mà Quốc sư đại nhân mới có thể sót ruột giải độc cho Đại hoàng tử điện hạ như thế!”

43. Chương 43

Edit: Lam Phượng Hoàng

Tần Tang từ chỗ tối đi ra, Kỷ Tiểu Ly giật mình một tiếng: “Tần Tang tỷ tỷ!”

“Tiểu Ly!” Tần Tang bước mấy bước đi tới, vẫy lui hai thái giám kia, thân thiết đỡ Tiểu Ly lên, nàng cười dịu dàng nói: “Sau này ta và sư phụ muội ở cùng nhau, chúng ta dẫn muội du sơn ngắm cảnh, chế thuốc luyện đan. . . . Chúng ta đều ở cạnh muội, muội nói xem được không?”

Kỷ Tiểu Ly ngây người, lời này nghe dĩ nhiên là. cực tốt, hai người nàng thích nhất ở cùng nhau, nàng cũng thật cao hứng.

Nhưng trái tim nàng lại trống trải, một chút cũng không cao hứng nổi.

Nàng lo lắng nhìn về phía sư phụ nhà nàng, lại phát hiện sư phụ đang cau mày nhìn nàng.

Trong lòng Tiểu Ly lộp độp một cái, vừa đau vừa hoảng, không rõ nguyên do.

Ánh mắt Thái hậu Đoan Mật vẫn ý vị sâu xa dừng trên mặt Tiểu Ly, trên lưng Tần Tang đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, cắn răng một cái buông tay Tiểu Ly ra, nàng đi tới bên người Quốc sư đại nhân.

Tần Tang nhìn như thân mật kéo kéo tay áo Trần Ngộ Bạch, thấp giọng thân mật nói với hắn: “Chàng nên nói vài lời đi chứ!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn nàng một cái.

nói gì?

Giờ phút này hắn chỉ muốn một chưởng đập hai nữ nhân tóc tím phiền toái này cho chết!

Thái hậu Đoan Mật nắm giữ Tộc Thiên Mật nhiều năm, có nhiều đại thần trong triều bị lung lạc, thậm chí chủ tướng Ngô Kiên trên chiến trường Tây Lý hiện nay cũng là tâm phúc của bà ta, bà ta rất lợi hại, không thể khinh thường, nhưng cho tới bây giờ Quốc sư đại nhân chưa hề để bà ta vào mắt.

Ngay cả lần này, hắn cũng tự mình vào Đại Lý Tự, chính vì không muốn làm khó hoàng đế. Về phần Thái hậu Đoan Mật, Quốc sư đại nhân muốn qua loa lấy lệ với bà ta thế nào thì cứ thế đó mà làm.

Nhưng hiện tại Tiểu Ly chợt rơi vào trong tay Thái hậu Đoan Mật. điểm yếu duy nhất của Quốc sư đại nhân, rơi vào trong tay Thái hậu Đoan Mật.

Trần Ngộ Bạch hắn không bao giờ còn ... chỉ một thân một mình, không hề sợ hãi nữa.

Cho nên lúc này hắn chỉ có thể nhịn, chỉ có thể phối hợp diễn với Tần Tang.

“Nơi này không có chuyện của nàng, nàng về trước đi.” hắn cau mày lạnh lùng nói với Tiểu Ly.

Cả người Tiểu Ly cũng cảm giác không tốt lắm, so mới vừa rồi vừa ra khỏi cửa liền bị người chụp vào bao bố đưa tới nơi này càng không tốt hơn. Nàng nhìn sư phụ nhà nàng, lại nhìn Tần Tang bên cạnh hắn.

Hai người kia đứng cùng nhau, mặc dù nơi này là phòng giam cũng xinh đẹp giống như bức họa. Trong lòng Kỷ Tiểu Ly mơ mơ hồ hồ nghĩ: chẳng trách ban đầu nàng làm y phục cho sư phụ lại đặc biệt muốn thêu hoa văn giống trên y phục Tần Tang tỷ tỷ, hai người bọn họ đứng cùng nhau thật là. vô cùng thích hợp.

Nhưng nếu thích hợp như vậy, sao trong lòng nàng lại khó chịu đến thế?

Thái hậu Đoan Mật thấy mình đoán không sai, Tần Tang quả thật đã mê hoặc Quốc sư đại nhân, lệnh bài Huyền Vũ sẽ lấy dễ như trở bàn tay, trong lòng bà vô cùng đắc ý, phát tay một cái có ý bảo thả Tiểu Ly.

“Chỉ cần Quốc sư đại nhân thật lòng giải độc cho Đại hoàng tử, chuyện lần này ai gia có thể không truy cứu.” Thái hậu Đoan Mật khẽ mỉm cười, ngân nga nói, “Mong rằng Quốc sư đại nhân tự giải quyết cho tốt, không nên khi dễ Tộc Thiên Mật ta không có chỗ dựa.” Bà ý vị sâu xa nhìn Tần Tang kéo tay áo Quốc sư đại nhân một cái.

**

trên đường về cung, Thái hậu Đoan Mật cười nói với Thiên Mật sư: “Nha đầu con đó! Muốn loại trừ cái đuôi nhỏ của phủ Trần Nam Vương kia, sao cần phải giả họa cho Đại hoàng tử?” Bà tự cho là hiểu rõ Tần Tang, thấy vừa rồi Tần Tang diễn xuất như vậy, cho là diễn cho Quốc sư đại nhân xem.

Quả nhiên, Tần Tang nâng tay áo cười đáng thương: “Ai bảo nàng ta luôn đi theo khoe mẽ ra vẻ ngạo ngạo bên cạnh Quốc sư đại nhân chứ? Nếu không vì nàng ta, thần sớm đã đoạt được lệnh bài Huyền Vũ, trình vào tay Thái hậu nương nương!”

Lúc này Thái hậu Đoan Mật cười thư thái tự đáy lòng, nhẹ giọng nói: “Vậy con cũng không nên khiến Quốc sư đại nhân hiểu lầm Đại hoàng tử! Tuy nói bây giờ trong tay chúng ta có hài tử kia, nhưng dù sao danh không chánh ngôn không thuận, Đại hoàng tử cũng không dễ nắm giữ, dù gì hắn cũng là con trai lớn của hoàng đế!”

“Là Tang Tang lỡ tay, phụ lòng Thái hậu nương nương dạy bảo.” Tần Tang cúi đầu, thở dài.

Thái hậu Đoan Mật thân mật nắm tay nàng an ủi, chợt cũng thở dài theo, đầu ngón tay lạnh như băng mơn trớn gương mặt Tần Tang, bà nhẹ giọng nói: “Nữ tử Thiên Mật chúng ta, cõi đời này các binh sĩ tốt nhất đều mê muội”

Tần Tang rũ mày nghe, không nói gì.

“Tang Tang, nha đầu đàn của phủ Trấn Nam Vương hôm nay.” Thái hậu Đoan Mật hơi chần chờ nói, “Con không cảm thấy nàng có chút quen mắt sao?”

“Quen mắt?” Tần Tang làm như không biết, “Nương nương có ý gì?”

Thái hậu Đoan Mật kinh ngạc suy nghĩ chốc lát, cười thật thấp một tiếng: “không có gì. Chắc là mộng ảo nhiều năm trước thôi, cho nên không duyên không có lại nảy sinh cảm giác phiền muộn. Con còn không giống, sao có thể có tiểu nha đầu giống người đó chứ.”

Dù sao cũng đã lớn tuổi, mới vừa đối chọi với Quốc sư đại nhân, thật hao tổn tinh thần, Thái hậu Đoan Mật buông nàng ra, lấy tay đỡ trán, mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong kiệu xinh đẹp xa hoa đốt hương liệu đặc chế, mùi thơm ngửi được có mấy phần tương tự hoa Thiên Mật, Tần Tang lẳng lặng ngồi bên cạnh Thái hậu Đoan Mật, đồ trang sức đắt tiền màu tím bên trong xe dần dần mờ hồ, mờ ảo biến thành hoa Thiên Mật trải dài không bờ bến Mẫu thân mới vừa sinh không lâu, thân thể yếu ớt tái nhợt, ngồi nơi đó, trong ngực ôm Tiểu Ly còn quần tả, phụ thân chơi đùa với nàng, nâng nàng lên thật cao, cười nói: “Tiểu Tang Tang nhà chúng ta lại cao thêm rồi, sang năm là có thể đứng ngang ngực phụ thân rồi!”

“Đứng ngang ngực phụ thân thì sẽ thành người lớn sao?” Nàng khi còn bé hưng phấn lớn tiếng hỏi.

Phụ thân có gương mặt tuấn tú không nam tử nào trên đời bì kịp, cười vô cùng dịu dàng, hỏi nàng: “Con vội lớn lên làm gì?”

“Con trưởng thành để bảo vệ cha mẹ cùng muội muội!” Tần Tang nhớ lúc ấy mình đã trả lời như vậy.

Xe kiệu lắc lư, cuộc đời như mộng, ánh sáng trong mắt Tần Tang tắt hẳn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

**

Đại hoàng tử tìm được đường sống trong chỗ chết, nể sự cầu xin tha thứ của Thái hậu Đoan Mật, hoàng đế miễn cưỡng bỏ qua cho Quốc sư đại nhân, chỉ răn đe, phạt ba năm bổng lộc.

Mà cùng lúc đó, đồn thổi về chuyện tình yêu của Thiên Mật sứ lại thêm một khoản: Đại hoàng tử điện hạ nhớ thương Thiên Mật sứ, Quốc sư đại nhân tranh giành tình nhân, một đao chém gãy bốn xương sườn!

Dáng dấp nghiêng nước nghiêng thành vốn đã chướng mắt, huống chi thủ đoạn của Tần Tang luôn luôn tàn nhẫn, hôm nay trong danh sách những người theo đuổi cùng lúc có cả minh chủ võ lâm anh tuấn ôn nhĩ, Đại hoàng tử điện hạ tài năng ngạo mạn và Quốc sư đại nhân lạnh như thiên tiên!

một nữ nhân đa tình đến vậy, các thiếu nữ trong kinh thành rối rít chảy nước mắt ở nhà ghim kim lên hình nhân kẻ tiểu nhân.

Mà nhóm quan to quý nhân mơ mộng Thiên Mật sứ nhưng không đạt được trong kinh thành, nhuộm hết tóc tiểu thiếp tỷ nữ trong nhà thành màu tím mà tán tỉnh, lại rồi rít nhuộm về màu cũ — con trai lớn của hoàng đế cũng dám chém gãy bốn xương sườn, đổi thành bọn họ, khẳng định sẽ bị Quốc sư đại nhân trực tiếp bổ thành hai nửa!

Cháu trai nhà Tể tướng biên soạn bản tiểu thuyết: cô nương tóc tím tài hoa hơn người lưỡng lự giữa ‘thiên chi kiều tử’ cùng ‘thể ngoại trích tiên’, yêu hận triền miên, tiến thoái lưỡng nan. con trai độc

nhất của Sở Thượng Thư từng trồng cây si ‘thiên chi kiêu tử’ cùng ‘thể ngoại trích tiên’, vở diễn này phổ biến một thời, mỗi buổi diễn đều có khách xem tràn rạp, quảng cáo của rạp hát dán đầy vách tường cả kinh thành.

Lý Vi Nhiên cầm chúng trong tay mà tới.

hắn cười ném tờ quảng cáo viết “Tình lang như hoa, si mê cuồng dại khó có được” qua, giấy mỏng như đao, hai ngón tay Quốc sư đại nhân bắt lấy, liếc mắt nhìn, sắc mặt càng lạnh hơn mấy phần.

“Lệnh bài Huyền Vũ của Quốc sư đại nhân vẫn còn chứ?” Lý Vi Nhiên hỏi.

Trần Ngộ Bạch gật đầu một cái, “Còn.”

“Vây. trình tiết của Quốc sư đại nhân vẫn còn chứ?” Lý Vi Nhiên cười hỏi.

Trần Ngộ Bạch chỉ ném cho hắn một chữ: “Cút!”

“Đùa thôi, đùa thôi!” Lý Vi Nhiên cười, ôm quyền thở dài, lấy từ trong tay áo ra một vật, “thật ra hôm nay tại hạ đến vì vật này.”

Lệnh bài huyền thiết lạnh lẽo, vuông vuông, bên trên khắc một con chim lớn màu đen giương cánh muốn bay —— hẳn là Lệnh bài Chu Tước!

Trần Ngộ Bạch cau mày, sắc mặt lập tức nghiêm túc hơn mấy phần.

“Quốc sư đại nhân có biết vì sao Tộc Thiên Mật trăm phương ngàn kế bày mưu cướp đoạt lệnh bài Âm Dạ?” Ngón tay Lý Vi Nhiên vượt đôi cánh chim khắc trên lệnh bài, cất giọng thật thấp hỏi.

“không biết.” Trần Ngộ Bạch nhìn hắn một cái, “Nhưng nói vậy tức là Tần Tang đã báo cho Minh Chủ.”

Nhắc tới cái tên đó, Lý Vi Nhiên cười dịu dàng một tiếng, dừng một chút, mới nói tiếp: “Gom đủ bốn mươi chín lệnh bài Âm Dạ, các mảnh ghép ở cùng một nơi, sẽ tạo thành bản đồ đến Thánh địa Thiên Mật.”

Ánh mắt lạnh của Trần Ngộ Bạch lay động, “Cho nên, Tần Tang mới có thể dứt khoát trả Lệnh bài Kỳ Lân lại như vậy.”

Cái Tộc Thiên Mật muốn không phải là lệnh bài Âm Dạ, mà là bản đồ trên lệnh bài Âm Dạ.

Trước đây hắn cũng đã từng đoán như vậy —— nếu không, cho dù Tần Tang tính toán vì Kỷ Tiểu Ly, Thái hậu Đoan Mật cũng dứt khoát không cho phép Lệnh bài Kỳ Lân quay về chủ cũ.

nói chuyện với người thông minh, nhắc đến trọng điểm là được, Lý Vi Nhiên khẽ gật đầu, kể lại truyền thuyết mấy trăm năm trước ——

Thời thượng cổ, Tộc Thiên Mật hầu hạ thiên thần, thiên thần khen ngợi, ban cho bọn họ một Thánh Địa tràn đầy hoa Thiên Mật, người trong tộc chỉ cần sinh sống ở Thánh Địa, người người đều sẽ xinh đẹp, trí thông minh cũng vượt người thường gấp trăm lần.

Tộc Thiên Mật sinh trưởng đông đúc trong Thánh Địa, ngày càng lớn mạnh, sau đó bọn họ không còn thỏa mãn với cuộc sống hầu hạ thiên thần cùng an cư lạc nghiệp ở Thánh Địa nữa, bắt đầu xâm chiếm chinh phạt ngoại tộc. Thiên thần không thích, trục xuất bọn họ khỏi Thánh Địa.

Từ đó Tộc Thiên Mật trôi giạt khắp nơi, ngay lúc đó, nhờ sự giúp đỡ của tộc trưởng với tộc Mộ Dung, tộc Mộ Dung thu nhận người tộc Thiên Mật, vì biểu đạt cảm kích và thần phục, tộc Thiên Mật hiến tặng bản đồ đến Thánh Địa cho tộc Mộ Dung.

Sau cuộc đại chiến với Thần Ma thượng cổ, thiên thần thất bại, Tộc Thiên Mật liền bắt đầu ngóc đầu dậy, muốn trở lại Thánh địa Thiên Mật. Khi đó tộc Mộ Dung đã sáng lập ra vương triều Đại Dạ, hoàng đế đã nhận ra hành động khác thường của Tộc Thiên Mật, liền giao bản đồ ột danh thần khai quốc. Vị danh thần kia chính người đảm nhận cốc chủ Âm Dạ đệ nhất, hắn dùng huyền thiết đúc ra bốn mươi chín mảnh ghép của bản đồ, chia ra cho những người tài năng đáng tin, ước định với bọn họ: người nắm giữ lệnh bài này, phải bảo vệ Đại Dạ.

Từ đó, Tộc Thiên Mật liền bắt đầu thu thập lệnh bài Âm Dạ, mấy trăm năm nay chưa bao giờ từ bỏ, đến thời của Thái hậu Đoan Mật, tấm bản đồ trong tay chỉ còn thiếu bốn mảnh bản đồ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

một khi bốn mảnh lệnh bài này rơi vào tay Thái hậu Đoan Mật, một lần nữa Thánh địa Thiên Mật sẽ xuất hiện. Mặc dù Thánh Địa kia không có sức mạnh thần bí như trong truyền thuyết, Thái hậu Đoan Mật cũng có thể mượn điều này lung lạc những kẻ cuồng si trong tộc, làm ra chuyện điên cuồng hủy thiên diệt địa, lật đổ thiên hạ.

“Người nghĩ nên làm thế nào.” Trần Ngộ Bạch trực tiếp hỏi.

“Ta sẽ đưa lệnh bài này cho Tần Tang, ” Lý Vi Nhiên nhẹ giọng nói, “Xin Quốc sư đại nhân nghĩ cách cứu đứa bé kia ra.” Cho dù là mình chủ võ lâm, cao thủ trong cung cũng nhiều như mây, điện của Thái hậu Đoan Mật lại càng sâu.

Trần Ngộ Bạch trầm ngâm, chợt nở nụ cười: “Cố Minh Châu. . . . năm đó vẫn mạnh mẽ như thế.”

Lý Vi Nhiên cũng cười, trông mắt đen như nước hồ thu mở to lại thủy chung chưa từng mang theo vui vẻ, “Nữ nhân Tộc Thiên Mật, đều như thế.”

Trái tim Trần Ngộ Bạch hiện lên một đôi con người trong suốt sáng rõ.

“Được, ta sẽ cứu đứa bé kia ra.” hần đáp ứng.

**

Còn hai canh giờ nữa mới đến giờ đổi gác trong cung, Trần Ngộ Bạch “thuận tiện” đi ngang qua phủ Trấn Nam Vương.

hần chưa được gặp nàng kể từ ngày ra khỏi Đại Lý Tự. hần cũng không nói được là vì sao, ngay cả khi nhìn thấy nàng trong mộng cũng cảm thấy cho dù trăm lời vạn chữ cũng không thốt được một từ.

hần nhẹ nhàng phi thân vào trong viện Lang Hoàn hiên, trong nhà đèn sáng, có tỳ nữ đang đỡ nàng uống thuốc: “Tiểu thư ngoan, mấy ngày nay người ho khan không dứt, Vương Phi nương nương rất đau lòng!”

Trần Ngộ Bạch nhường mày, ngay sau đó nghe được âm thanh thiếu nữ nhỏ của hần hữu khí vô lực nói: “Người để đó đi, một lát nữa ta sẽ uống.”

Tỳ nữ kia dường như nóng nảy, hù dọa nàng: “Nếu tiểu thư còn không chịu uống, nô tỳ sẽ báo với Vương Phi nương nương!”

Trần Ngộ Bạch không thấy được cảnh trong nhà, chỉ nghe được âm thanh lạch cạch, giọng nàng sau khi uống thuốc cũng khó chịu mấy phần: “Ta uống xong rồi, người đừng nói với mẫu thân!”

một tỳ nữ cũng có thể hù dọa nàng, trong lòng Trần Ngộ Bạch cực kỳ không vui, ngón tay búng khí điểu huyết ngũ của tỳ nữ bưng chén không chịu đi kia, tỳ nữ ngã xuống đất, Tiểu Ly giật mình, hần lại co ngón tay bắn mở cửa sổ phía nam, cau mày nói với người trong nhà: “Là ta.”

Tiểu Ly ngăn người, đứng dậy đỡ tỳ nữ kia dựa vào tường trước, rồi mới đi đến bên cửa sổ: “. Sự phụ.”

“Đưa tay ra.” hần bước hai bước, đứng trước cửa sổ, cất giọng lạnh lùng.

Tim Tiểu Ly thành thịch, đưa tay ra ngoài.

Còn tưởng hần muốn làm gì, ai ngờ chẳng qua chỉ là bắt mạch cho nàng.

Ánh mắt vốn lộ ra mong đợi lập tức tối xuống.

Trần Ngộ Bạch chấn mạch tỉ mỉ, xác nhận không có gì đáng ngại, chậm rãi buông ngón tay ra.

“Sự phụ.” Nhìn hần gần như vậy, nhịp đập trong tim Tiểu Ly càng thêm mạnh mẽ, “Dần dần nảy sinh tình cảm. là thích nhau sao? Người thích Tần Tang tỳ tỳ sao?”

“không thích.” Sự phụ nhà nàng không hề nghĩ ngợi, lạnh lùng đáp.

Đôi con ngươi rõ ràng trong suốt lập tức sáng lên, bên trong giống như được đốt hai chùm pháo hoa.

Nàng vô cùng vui mừng, nhưng sâu bên trong lại thấy không nên, dù sao chính nàng cũng thích Tần Tang tỷ tỷ.

“Vây.” Nàng suy nghĩ hỏi: “Sư phụ từng lập thề ước cùng Tần Tang tỷ tỷ sao?”

hắn từng dặn dò nàng, không cho lập thề ước cùng người khác, vậy hắn thì sao?

Trần Ngộ Bạch vốn đang tận tâm suy nghĩ nên dùng mấy vị thuốc nào mới có thể không đắng lại hết ho, nghe lời này ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Tiểu Ly trơ mắt nhìn hắn, chờ đáp án.

“Thề ước gì?” hắn chợt nghiêng người đến gần, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên môi nàng, “Cái này sao?”

Kỷ Tiểu Ly thấy hoa mắt, hơi thở mát lạnh của nam tử thoáng qua, chỉ chừa một chút ấm áp trên môi.

Lạnh lạnh, lại nóng nóng.

Ngẩng đầu nhìn sư phụ nhà nàng đã đứng cách xa hơn một bước, thần sắc còn lạnh tanh như vậy, nhưng nàng càng nhìn càng cảm thấy dịu dàng thân thiết.

“Sư phụ, tới đây!” Dừng khí trong lòng nàng tăng lên gấp bội, tay ngoắc ngoắc hắn, nhỏ giọng nói.

Trần Ngộ Bạch đi về trước một bước, hai tay nàng chống cửa sổ dùng sức nâng thân thể ra ngoài, rằng môi dùng sức đụng vào hắn.

Nàng quả thực là cả người nhào tới, hai tay Trần Ngộ Bạch vịn bả vai nàng tránh để nàng té xuống, trên môi tất nhiên không thể tránh để nàng đụng vào.

Nha đầu ngu ngốc! Trần Ngộ Bạch bị đụng trúng môi, trong miệng tràn đầy tanh ngọt, lại dính vào mùi thuốc nàng vừa mới uống, cả người lâng lâng, trong lòng lại mẩn thảm.

Nửa người nha đầu xuẩn ngốc treo ngoài cửa sổ, được hắn đỡ, cười híp mắt nghiêng đầu nhìn hắn.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch lập tức trở nên đặc biệt thỏa mãn, tỉ mỉ thưởng thức mùi thuốc trong môi máu tươi, cũng đã nghĩ ra phương thuốc hết ho lại không đắng.

Thả nàng vào lại bên trong cửa sổ, hắn vịn bả vai nàng, nhẹ giọng nghiêm nghị nói với nàng: “đã dần như vậy, lại còn suy nghĩ lung tung. Tần Tang quá thông minh, ta đây. không thích thông minh.”

Trai tài gái sắc hôm đó, cảnh tượng ‘quần anh tụ hội’ rơi vào trong lòng Kỷ Tiểu Ly, khiến mấy ngày nay ngày ngày nàng sống khó an. Lúc này nghe hắn nói như vậy, nhất thời lo lắng trong lòng nàng tan biến hết.

Đúng vậy! Mặc dù nàng không thông minh, xinh đẹp bằng Tần Tang tỷ tỷ, nhưng nếu so về độ ngốc, nàng nhất định sẽ không thua! (LPH: ngốc cũng tự hào (

Kỷ Tiểu Ly hài lòng gật đầu, nằm trên cửa sổ nhìn hắn rời đi, áo lụa màu đen lướt qua dưới ánh trăng trên bầu trời tiểu viện, ánh trăng cũng không đẹp mắt bằng sư phụ của nàng.

Nàng rất nghe lời, thật ngoan ngoãn, mấy ngày cũng không gây họa, ngay cả Vương Phi nương nương cũng hiếm khi khen nàng như thế.

Nhưng còn chưa tới ngày sư phụ đến, tiền tuyến Tây Lý truyền đến chiến báo: Kỷ Nam dẫn quân Kỷ gia đại chiến với đại quân Tây Lý, một trận toàn thắng!

Tin tức phấn chấn lòng người như thế, phủ Trấn Nam Vương lại không có chút vui mừng.

Chỉ vì một hàng chữ cuối cùng trên chiến báo, chỉ một câu ít ỏi: phó tướng Kỷ Đông của kỵ binh dũng mãnh, chết trận.

**

Tác giả có lời muốn nói: Đại hoàng tử điện hạ cùng Thiên Mật sứ tiền nhiệm sẽ không viết tỉ mỉ trong quyển này, nếu thích, có thể xem lời hai bọn họ nói khi gặp nhau ——Nếu không vì còn muốn trở lại bên cạnh chàng, thiếp đã sớm đầu hàng số mạng ——

44. Chương 44

Edit: Lam Phượng Hoàng

LPH: quà năm mới đây! chúc cả nhà vui - trẻ - khỏe!

Kỷ Đông dẫn binh tập kích Tây Lý, bị thương nặng mà bị bắt. Nam nhi Kỷ gia quyết không làm tù binh, sau khi Kỷ Đông tỉnh lại trong quân doanh của địch, không nói một lời, quyết tâm không ăn không uống, chỉ hơn ngày, khiến mình chết rục ở Tây Lý xa xôi.

Người Tây Lý xảo trá, giấu giếm tin tức Kỷ Đông đã chết vô cùng kín kẽ, lại cởi khôi giáp của hắn, chờ khi hai quân giáp mặt liền uy hiếp Kỷ Nam.

Mà Kỷ Nam không hề dao động chút nào, một hơi chém chết thần tướng Lý Nha đứng đầu mười một chiến tướng của Tây Lý, đánh lui đại quân Tây Lý đến phía tây núi Tinh Nhai, không chỉ bảo vệ được Hạ thành, đoạt lại được thành Hành Châu bị Tây Lý chiếm lĩnh trước đó, còn đẩy đường biên giới hai nước đến núi Tinh Nhai, giết ngựa dựng bia chia biên giới.

Từ khi dựng nước tới nay, Đại Dạ chưa bao giờ đánh Tây Lý đau như vậy.

Vị con trai trưởng này của Trần Nam Vương, lệnh chủ của lệnh bài Bạch Hổ, được miêu tả thành tinh tú hạ phàm —— nghe nói Kỷ Nam đao thương bất nhập, không gì địch nổi, tay không có thể bóp chết chủ tướng quân địch, một thân một mình đấu với một trăm tên đại hán trẻ khỏe của Tây Lý.

Quân đội chiến thắng về triều, cả kinh thành đều sôi trào, vô số hoa tươi cùng tiếng reo hò nghênh đón bọn họ. Mặt rồng của Hoàng đế tươi sáng, luận công ban thưởng: thế tử Trần Nam Vương - Kỷ Nam, phong làm Thần vũ Đại tướng quân, ban thưởng vào triều nghị sự. Nhị hoàng tử điện hạ Mộ Dung nham, phong Trung Dũng vương, ban thưởng vào triều nghị sự. Ngay cả Lục hoàng tử điện hạ chỉ vận chuyển lương thảo một lần cũng được phong thưởng.

không hề đề cập tới chuyện Kỷ Đông bị bắt, tưởng nhớ công lao hy sinh vì đất nước, phong làm Anh Liệt tướng quân, dùng nghi thức của nhị đẳng Đại tướng quân mà đại táng trong vinh quang.

Nhưng công chúa Diễm Dương nào muốn việc đại táng trong vinh quang?

Bà chỉ biết khôi giáp của Kỷ Đông bị người ném tới trước trận chiến, Kỷ Nam không chút nào lùi bước!

rõ ràng trước lúc Kỷ Nam đi Tây Lý đã vâng vâng dạ dạ nói với bà: Nhị nương, con nhất định sẽ đưa đại ca về! Mà bây giờ, đúng là Kỷ Nam đã đưa Kỷ Đông trở về —— nhưng lại nằm trong quan tài, chèn bằng đá, đông lạnh cứng ngắc.

Công chúa Diễm Dương không thể chấp nhận nổi!

Nào sợ tai diếc, mất mù, mất tay gãy chân. Bà chỉ mong con trai bà còn sống là được!

Đứa trẻ nên là trưởng tử đích tôn của Kỷ gia, bởi vì lúc còn trẻ bà khư khư cố chấp, từ lúc ra đời đứa con này liền mất đi tư cách thừa kế tước vị cùng Lệnh bài Bạch Hổ, cuộc sống ngắn ngủi của nó chưa bao giờ được hãnh diện, cuối cùng ở nơi cách nhà xa đến thế, trong lúc bị thương nặng lại khiến mình đói chết rũ, sau đó trở thành chiến công của người khác.

Công chúa Diễm Dương sụp đổ.

Kỷ Nam được hoàng đế giữ lại trong cung, công chúa Diễm Dương không tìm được Kỷ Nam, liền nhắm về hướng Vương Phi nương nương, một thê một thiếp của Trần Nam Vương, mấy chục năm nay chưa bao giờ giằng co không dứt giống lúc này.

Trần Nam Vương phi ưu sầu thành bệnh, mấy ngày nay vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Kỷ Tiểu Ly một lòng chăm sóc ẹ, chủ động chạy đến khuyên bảo công chúa Diễm Dương: “Công chúa nương nương không nên đau lòng như vậy Đại ca vẫn ở trên trời nhìn chúng ta, ca ấy không muốn thấy công chúa nương nương như vậy đâu.”

Mấy ngày nay công chúa Diễm Dương cũng tiêu tụy không ít, nghe tiểu cô nương rụt rè an ủi, mắt bà đỏ lên: “Sao Bồn cung không biết chứ. Nhưng nó chết thảm quá mà!”

Tiểu Ly nhẹ nhàng nắm lấy tay bà, nói: “Sư phụ con từng nói: người đã sống hết vận số, sẽ lên trời. Đại ca đi trước một bước, sau này chúng ta sẽ đoàn tụ.”

Nàng không đề cập tới còn may, vừa nhắc tới, công chúa Diễm Dương liền giận tím mặt, buông tay nàng ra quát chói tai: “Con còn dám nhắc đến Trần Ngộ Bạch! hắn từng chắc như đinh đóng cột nói Kỷ Đông con ta chắc chắn sẽ rạng rỡ gia môn! Chính là kết cục như hôm nay sao?!”

Tiểu Ly bị bà đẩy ngã ngồi lên mặt đất, đau đến cau mày, lại không thể nói tiếng nào.

Kỷ Tây và Kỷ Bắc đều lập tức chạy qua, nhưng lúc Kỷ Tây bước qua bên người tiểu nha đầu, thái độ lại khác thường ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái. Chỉ có Kỷ Bắc yên lặng đỡ Tiểu Ly lên.

Kỷ Tây tiến lên nhẹ nhàng kéo công chúa Diễm Dương, dịu dàng khuyên lớn: “Mẹ, lúc còn sống đại ca rất khổ cực, mỗi ngày luôn đi sớm về tối tập võ luyện binh, vì tranh chút hãnh diện cho cha mẹ, che chở ấy người chúng con. Hôm nay ca ấy đã ra đi, mẹ vẫn nên khóc ít đi một chút, tránh cho hồn phách đại ca khó yên.”

“Các con của mẹ.” Công chúa Diễm Dương không nhịn được cất tiếng khóc lớn, nằm trong ngực con trai: “Hôm nay mẹ chỉ còn các con.”

“Phải con biết.” Kỷ Tây ôm bà, vỗ nhẹ bà, đôi mắt yên bình đã chết lặng.

hắn quay đầu nháy mắt với Kỷ Bắc, Kỷ Bắc ủ rũ cúi đầu che chở đưa Tiểu Ly ra ngoài.

“Muội về trước đi, ” ra đến bên ngoài, Kỷ Bắc nhẹ giọng uể oải không thôi nói với tiểu nha đầu, “Mấy ngày sau cũng không nên đến, mẹ ca đang thương tâm, sẽ có sắc mặt không tốt với muội.”

Kỷ Tiểu Ly yên lặng gật đầu một cái, trở lại Lang Hoàn hiên của mình.

Mấy ngày nay bọn hạ nhân cũng lo lắng đề phòng, trong viện rất an tĩnh, Tiểu Ly ngồi nơi Trần Ngộ Bạch thường đứng lúc tới một lát, trong lòng vừa nhớ hắn, vừa oán hắn.

nói thật hay là mấy ngày sau sẽ tới thăm nàng, hắn đâu rồi? Nàng đã sắp hồng bét, hắn lại mặc kệ nàng sao?

Đau lòng hoảng loạn, thậm chí lần đầu tiên nàng có chút oán hận: trước kia khi không có hắn, nàng vui sướng biết bao, nàng tình nguyện trở lại thời điểm đó.

**

Trong lúc tâm tư Kỷ Tiểu Ly rối rắm nghĩ về hắn, Trần Ngộ Bạch cũng đang vô cùng khó chịu.

“Xuống!” hắn trầm mặt hù dọa kẻ ở trên cây.

trên gốc cây hòe từng bị đạn Phích Lịch của Kỷ Tiểu Ly nhuộm nửa bên, bây giờ còn chưa khôi phục, lá cây xanh đỏ đan vào nhau lay động một trận, một giọng trẻ con trong treo bướng bỉnh cất lên: “không xuống không xuống! Con không muốn xuống!”

Trần Ngộ Bạch đối xử với người khác cũng không tốt lành gì, phát tay áo, vỗ một chưởng lên thân cây khô, chấn động làm đứa trẻ rơi xuống, hắn xách lên bước đi.

Ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi, có thể là bởi vì ánh mắt hồng hồng vì mới vừa khóc xong, gương mặt luôn luôn ngây thơ vô lo, lại có mấy phần u buồn của thiếu nữ nơi khuê phòng.

Trần Ngộ Bạch đau lòng, trái tim lại ấm nóng tê dại chờ mong.

Chắc là ánh mắt của hần quá nóng bỏng, thiếu nữ nhỏ liền có cảm ứng, chợt ngồi dậy, nhìn sang hướng hần.

Hai người cách cửa sổ nhìn nhau từ xa, Trần Ngộ Bạch cho là sau một khắc nàng sẽ nhào tới, hỏi hần tại sao lâu vậy rồi mới tới?

Như vậy hần sẽ lấy bình thuốc trị ho không đáng trong ngực kia cho nàng, còn cả Long Tiên Hương nàng muốn, sau đó nghiêm mặt dạy dỗ nàng một bữa: nha đầu phiền phức!

Nhưng nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vẻ mặt nhìn hần lại không giống ngày thường.

Cũng không gọi hần là sư phụ: “Đại ca ta. Ca ấy chết rồi.”

Kỷ phủ hôm nay trắng từ trong ra ngoài, hướng chi Trần Ngộ Bạch cũng đã sớm tính được, với việc lần này cũng không chút kinh ngạc, bình tĩnh gặt đầu.

“Người đã nói ca ấy sẽ trở lại. Người lại lừa ta.” Nàng nhẹ giọng nói, “Tại sao. ngay cả coi bói người cũng coi không tốt.”

Trần Ngộ Bạch nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó nhú mi.

Lúc ấy hần nói là “Rạng rỡ gia môn, tạo phúc cho huynh đệ”, trước mắt. không phải chính là như vậy sao?

Bị nàng chất vấn, Quốc sư đại nhân cực kỳ không vui.

Trong lòng tức giận, hần đi tới bên cửa sổ, đặt bình nhỏ đưa Tần Tang xuống, lạnh mặt nói: “Tần Tang đưa cho nàng, đúng hạn mà uống.”

Lúc hần đến gần thần sắc Tiểu Ly đã dao động, nghe lời của hần lại nhìn chằm chằm bình nhỏ kia cất giọng yếu ớt hỏi hần: “Người đến gặp Tần Tang tỷ tỷ.”

Lúc nàng khổ sở, vô cùng ngóng trông hần, hần lại không tới, mà đi gặp Tần Tang tỷ tỷ.

Ngay cả hiểu lầm mới vừa rồi Quốc sư đại nhân cũng không thềm giải thích, hướng chi là chút chuyện nhỏ này?

hần không nói một lời xoay người rời đi, trong lòng Kỷ Tiểu Ly đột nhiên sinh oán giận: “Trần Ngộ Bạch!”

Lần đầu tiên nàng gọi thẳng tên của hần, lại mang theo nước mắt.

Bước chân Trần Ngộ Bạch dừng một chút.

“Sau này người đừng nên trở lại, ” hần nghe được nàng nói, “Người luôn gạt ta, ta ghét người!”

Máu nóng cuộn cuộn, trong lòng nhoi nhói, Trần Ngộ Bạch vẫn cố nuốt một ngụm tanh ngọt xuống cổ họng, không quay đầu lại, lạnh lùng bỏ lại một câu: “sẽ như nàng mong muốn.”

**

Tác giả có lời muốn nói: thiếu nữ nhỏ của chúng ta đã lớn lên rồi ~ lớn lên là vì sao

~Ừ ~ hồ tiêu cùng mù tạc nước tương đều đã chuẩn bị xong, thịt đã vào nồi —— khách quan, ngài muốn mấy cân?

45. Chương 45

Edit: Lam Phượng Hoàng

Sau khi hạ táng Kỷ Đông hầu như cả ngày công chúa Diễm Dương không ăn không uống, mỗi ngày toàn dựa vào một bát súp mà duy trì. Kỷ Tây trừ ngoại giao thì luôn canh giữ bên giường bà, người càng ngày càng gầy yếu trầm lặng, Kỷ Bắc đi theo hần, dường như trong một đêm cũng trở nên chững chạc hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó Kỷ Tây thật vất vả đỡ cho công chúa Diễm Dương uống xong một chén thuốc an thần, nói chuyện với bà, cho đến khi bà ngủ, hần ngồi yên lặng trầm tĩnh thật lâu trong không gian nồng nặc mùi thuốc an thần, canh giữ đến khi mẫu thân ngủ say, hần đứng dậy kéo kéo chăn của bà, cuối cùng đi một chuyến đến Lang Hoàn hiên.

Từ nội phủ, bất kỳ chỗ nào cũng có đường đến Lang Hoàn hiên, Kỷ Tây có thể nhắm mắt ung dung thuận thực, ngay cả từng nhánh cây ngọn cỏ ven đường cũng nằm trong lòng hần, vô cùng quen thuộc.

Trong từng ấy năm, hầu như mỗi thời khắc vui mừng của hần đều diễn ra trong viện nho nhỏ, náo nhiệt đó.

Nay nghĩ đến, nếu sớm biết sẽ có hôm nay, những ngày vui vẻ làm bạn bên nhau càng nên nhiều hơn một chút mới phải. . . . chỉ có thể trách hần từng cho rằng cả đời còn rất dài, chưa bao giờ nghĩ đến cứ như vậy mà ngưng lại.

thật quá đáng tiếc.

Lúc hần đi vào Lang Hoàn hiên, Tiểu Ly đang chỉ huy người làm khuôn một tấm ván gỗ, búa và đinh, Kỷ Tây đứng một lát ở cửa viện rồi mới đi qua, sờ sờ đầu nàng dịu dàng hỏi: “Muội lại đang chơi cái gì đó?”

Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn hần.

Mấy ngày nay tiểu cô nương càng lúc càng gầy, ánh mắt thật to, trên mặt cũng ít đi vẻ ngây thơ mà trước kia Kỷ Tây thích nhất.

“Muội muốn niêm phong cửa sổ!” Nàng nói.

Kỷ Tây cho là nàng lại náo loạn chuyện gì đó, cười cười, chỉ nói: “Bảo bọn hần niêm phong giúp muội, không cho phép muội tự cầm búa, cẩn thận làm bị thương tay.”

Tiểu Ly nghe lời gật đầu một cái, lại hỏi hần: “Công chúa nương nương khá hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn một chút. Muội đừng lo lắng.” Kỷ Tây nhẹ giọng dặn dò nàng: “Mấy ngày gần đây trong nhà bận rộn, ta cũng không thể lo lắng uội. Sao lại gầy đến thế? Ăn cơm không thấy ngon sao?”

Nàng cúi đầu không đáp, Kỷ Tây hỏi tới: “Sao vậy? Có chuyện không vui sao?”

“Nhị ca, ” nàng chợt cau mày hỏi: “Ca có thể lấy muội không?”

Nàng hỏi nghiêm túc như vậy, trong lòng Kỷ Tây tựa như bị cây kim mạnh mẽ đâm một cái, đau nhói khiến hô hấp của hần chợt trở nên vô cùng khó khăn.

Khó khăn bình ổn tư tưởng cho qua giờ khắc này, cổ họng hần đã tràn đầy vị tanh ngọt, lại cười càng thêm dịu dàng: “không được. Ta sẽ phải cưới người khác, không thể cưới muội.”

“À, ” Tiểu Ly có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền thích ứng: “vậy. . . . coi như xong.”

Kỷ Tây nhìn nàng, cây kim trong lòng đâm sâu mất hút, đau đến chết lặng.

hần nhẹ giọng hỏi nàng: “Tại sao lại chợt hỏi như thế? Muội muốn lập gia đình?”

Tiểu Ly lắc đầu, u sầu chốc lát lại gật đầu: “Muội không muốn gả cho người khác, muội muốn ở nhà.”

Kỷ Tây cúi đầu nhìn ánh mắt nàng, cười dịu dàng, dùng giọng trêu ghẹo nói: “Nhưng ta muốn cưới người khác, nàng ấy rất đẹp, rất dịu dàng, là một đại gia khuê tú. . . . không giống muội.”

Tiểu Ly suy nghĩ dáng vẻ hần miêu tả một chút, không ngần ngại chút nào gật đầu nói: “Thế là rất tốt, mọi thích chị dâu như vậy!”

Kỷ Tây cười nắm chặt lỗ mũi nàng.

hần nói là sự thật.

Trước giường bệnh của mẫu thân, hần đã chủ động cam kết muốn kết hôn với tiểu thư Trương gia kia.

Đại ca đi, hần chính là con trai lớn của cái nhà này, hần muốn sống thay phần của đại ca.

Điều này cũng không có gì không tốt, cô nương mẫu thân chọn trúng làm con dâu nhất định sẽ dịu dàng hiền huệ, sau khi hần cưới nàng nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, cùng nàng tôn trọng lẫn nhau, sinh con dưỡng cái, cả nhà hòa thuận.

Chẳng qua là phải dứt bỏ tiểu cô nương nhà hần mà thôi, bất quá xem như. nhị thiếu gia từng hằng hái xông xáo trước kia của Kỷ gia đã chết rồi mà thôi.

Kỷ Tây chấp nhận.

**

Chịu đựng qua cơn đau lòng muốn chết kia, Kỷ Tây cười đùa giỡn cùng nàng, hần xoay người muốn đi, lại thấy Kỷ Bắc đứng ở cách đó không xa, cũng không biết đã nghe bao lâu. Đứng bên cạnh hần còn có Thiển Di - người bên cạnh của Vương Phi nương nương, bưng một chén canh đứng đó.

Kỷ Tây gật đầu một cái với Thiển Di, thấp giọng nói với Kỷ Bắc: “Đệ đi theo ta.”

Kỷ Bắc yên lặng theo hần đi ra ngoài, hai người đi cách Lang Hoàn hiền rất xa mới đứng lại.

“Nhị ca.” Kỷ Bắc kêu một tiếng, lại nói không ra lời.

“không sao cả, như vậy rất tốt.” Kỷ Tây biết hần muốn nói gì, “Kỷ Bắc, ta cảm thấy như thế ta sẽ rất an lòng. Đệ không cần cảm thấy áy náy cho ta.”

Kỷ Bắc lắc đầu, “Đệ không có ý này. Đệ cũng định đến nói lời từ biệt với nàng, nhị ca, đệ đã xin với phụ thân: đệ muốn đến doanh trại quân thường trú phía nam.”

Kỷ Tây ngăn ra, ngay sau đó cũng hơi hiểu được, nhưng trong khoảnh khắc hần không thể nào tin nổi.

Dù sao hần còn hiểu Kỷ Bắc hơn chính mình: Kỷ Bắc thích Tiểu Ly rất nhiều.

Kỷ Bắc nhìn huynh trưởng không nói ra lời, gãi đầu cười khổ: “thật ra thì đệ vẫn luôn biết: mọi ấy nguyện ý gả cho ca, nhưng mọi ấy sẽ không nguyện ý gả cho đệ. Đệ thích chơi đùa cùng nàng, nhưng đệ chăm sóc nàng không tốt. Bọn đệ ở cùng nhau, chỉ có thể gây họa càng thêm lớn, để ca phải đi dọn dẹp.”

Kỷ Tây nhìn ấu đệ, ánh mắt phức tạp, không nói một lời.

“không bằng đệ xông xáo ra ngoài một lần, hễ có thể lập công, còn có thể ăn nói với người nhà, sau này cũng là một chỗ dựa utoi ấy.” Kỷ Bắc nói xong cũng cảm thấy mũi chua xót, lại mạnh mẽ cười “Ha ha”, vỗ Kỷ Tây một cái, hần cười đến ánh mắt cũng đỏ: “Xem ra nha đầu kia thật đúng là không ai thêm lấy! Chúng ta ai cũng không cưới nàng! Ha ha ha!”

Kỷ Tây cũng cười, nhẹ nhàng đầm lại hần một đầm, lại suýt đầm Kỷ Bắc chảy nước mắt.

**

Trong Lang Hoàn hiền, Thiển Di đang canh chừng tiểu nha đầu uống canh, vừa đưa khăn cho nàng vừa nói: “Nương nương lo lắng tiểu thư ăn cơm không ngon, cố ý lệnh cho phòng bếp làm, bảo ta tự mình đưa sang đây trông chừng con uống. có hơi gầy, sao thế? Mấy ngày nay trong nhà náo loạn, bọn họ không phục vụ con thật tốt sao?”

“không phải vậy, ” tâm tình Tiểu Ly không yên mà uống canh, “không liên quan đến người khác.”

Thiến Di múc thêm cho nàng một ít, nhìn bộ dạng nàng khéo léo an tĩnh rũ mắt xuống, Thiến Di nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, con nói cho Thiến Di: tại sao lại muốn gả cho Nhị thiếu gia?”

Tay cầm muống ăn canh của Tiểu Ly dừng một chút, “Con. Muốn ở lại nhà, ” nàng khuấy canh nói thật nhỏ, “Con không muốn rời nhà. Trừ nhà mình, không một ai thích con!”

Thiến Di yêu thương vuốt tóc nàng, hỏi: “Nếu đã như vậy, không phải gả cho Tứ thiếu gia sẽ tốt hơn sao?”

“Kỷ Nam? Kỷ Nam nguyện ý sao?” Người mới vừa bị cự tuyệt một lần lo lắng hỏi.

Thiến Di vừa vui mừng vừa lo buồn mà thở dài.

**

Đương nhiên Kỷ Nam không muốn —— nàng là nữ nhi, Tiểu Ly gả cho nàng không phải là sai lầm cả đời sao?

Nhưng hôm nay tiền triều hậu cung đều phong ba quỷ dị, sau khi Tây Lý bị Kỷ Nam đánh lui tới núi Tinh Nhai, phái vương tử cùng công chúa tới đàm phán. Thái hậu Đoan Mật cố ý chỉ hôn Tiểu công chúa kia cho Kỷ Nam, Tiểu công chúa lại tự mình coi trọng Nhị hoàng tử điện hạ. Đúng vào lúc này, chuyện Nhị hoàng tử điện hạ và Kỷ Nam có tình cảm đồng giới truyền đi khắp cả kinh thành, người người bàn tán say sưa, hoàng đế cực kỳ không vui, yêu cầu Nhị hoàng tử điện hạ đóng cửa sám hối, giải thích rõ ràng.

Nhưng Nhị hoàng tử điện hạ. Có thể giải thích thế nào đây?

Trước mắt chỉ có hai con đường —— Nhị hoàng tử điện hạ cưới công chúa Tây Lý; hoặc là Kỷ Nam phải thành thân.

Kỷ Nam là nữ nhi, nếu cưới người khác, một khi chuyện này bị tố giác, chính là tội khi quân bị tịch biên gia sản tru di cả tộc! Hôm nay Tiểu Ly nguyện ý gả ỉnh, đương nhiên là đối tượng thích hợp nhất.

Kỷ Đình cùng Trần Nam Vương phi gọi Tiểu Ly đến trước mặt, tỉ mỉ nói rõ ngọn nguồn cho nàng, tiểu cô nương lại một mực chắc chắn nàng vẫn muốn gả cho Kỷ Nam!

Hôn sự cứ thế mà quyết định.

Đầu tháng Kỷ Tây cưới tiểu thư Trương gia làm vợ, hôn sự của Kỷ Nam và Tiểu Ly quyết định sẽ tổ chức vào ngày hoàng đạo cuối tháng.

Tin tức này truyền ra, vài nhà vui mừng vài nhà buồn bực, mấy ngày nay phủ quốc sư từ sáng tới chiều đều lạnh lẽo.

Trần Ngộ Bạch thật không ngờ được: nàng có thể nhẫn tâm đến vậy!

Trần Ngộ Bạch hần quả uống cho cái hư danh phải gánh, nếu so về độc ác vô tình, Kỷ Tiểu Ly thắng hẳn không biết gấp bao nhiêu lần!

Thậm chí Trần Ngộ Bạch cảm thấy từ trước tới nay hẳn đều chỉ đơn phương tình nguyện, nếu không sao nàng có thể xoay mặt liền đáp ứng gả cho người khác?!

Nàng tình nguyện gả cho Kỷ Nam —— trong mắt nàng, ngay cả nữ giả nam trang như Kỷ Nam hẳn cũng không bằng! Ước chừng trong mắt nàng, ngay cả coi bói hẳn cũng không đoán chính xác, chính là không đúng tỷ nào sao?

Mấy ngày nay Trần Ngộ Bạch vẫn đứng trước cửa sổ nơi này hồi tưởng lại, hồi tưởng từng chút từng chút từ khi hần còn nhỏ cho đến lớn, hần nghĩ nếu mình ngày đêm không ngừng học nhiều một, khiến mình càng thêm bản lĩnh, rốt cuộc có thể khiến nàng nhìn hần với cặp mắt khác hẳn không?

Nhưng hần lại không tìm được đáp án!

Gió lạnh thấu xương mùa đông tràn vào trong tim hần, mấy ngày nay nội thương của Quốc sư đại nhân không thấy chuyển biến tốt, ngược lại ho khan dường như càng thêm nhiều hơn.

**

Cố Minh Châu đến vào lúc Quốc sư đại nhân đón gió rét ưu sầu suy nghĩ.

Lúc nàng tới, nhóc cứng đầu tóc tím mắt tím đang trốn sau tảng đá ở vườn hoa ngó dáo dác, chợt thấy mẫu thân nhà hắt được lão quần gia dẫn đi vào, nhóc con hoan hô một tiếng nhào tới.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ đã đi đâu vậy?! Sao bây giờ mới đến đón con!”

Thiên Mật sứ tiền nhiệm xinh đẹp như minh châu, cười dịu dàng, bế con trai yêu lên.

Sau bảy năm, Minh Châu lại xuất hiện, so với lúc trước càng thêm sáng rõ động lòng người. Khó trách người đời đều nói Thiên Mật sứ hiện thời đẹp thì có đẹp, vẫn không xinh đẹp sắc sảo chói sáng bằng Thiên Mật sứ tiền nhiệm.

Cố Minh Châu ôm con trai, ghé vào lỗ tai nó nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay mẹ phải đi chăm sóc cha con.”

Mắt tím của nhóc con lập tức sáng lên, “Phụ thân ở đâu?! Con cũng muốn gặp người!”

“Phụ thân bị thương, chờ khi cha khỏe lại sẽ gặp con.” Cố Minh Châu nhẹ giọng nói, mặc dù thể chất người Tộc Thiên Mật đặc biệt, hôm nay Mộ Dung Lỗi đã bình phục không gì đáng ngại nữa, nhưng mà. Nàng xoa xoa khuôn mặt lạnh như băng của cậu nhóc, nói: “Trời lạnh như thế, con làm gì ngoài này thế?”

Tiểu tử cố ý tỏ vẻ than thở của người lớn, ngón tay mập ngấn chỉ chỉ cửa sổ đang mở rộng nơi xa: “Bởi vì trong phòng lạnh hơn bên ngoài!”

Cố Minh Châu cười nhéo lỗ mũi nhóc con một cái, giao con trai cho lão quần gia, trong ánh mắt tha thiết nhờ cậy của lão quần gia nàng bước vào Quan Tinh lâu.

Trần Ngộ Bạch đoán được nàng sẽ đến trong mấy ngày này, bất quá lúc này hắt cảm thấy nữ tử Thiên Mật thật phiền, bạn cũ đã nhiều năm không gặp, một chút vui mừng hắt cũng không có, nghiêng mặt sang gạt đầu với nàng một cái, ngay cả một lời khách sáo cũng không thềm thốt ra.

Cố Minh Châu cười ảm áp dịu dàng vui vẻ: “đã lâu không gặp! Lần này ấu tử nhờ Quốc sư đại nhân ra tay cứu giúp, lại tự thân tự lực chăm sóc nhiều ngày, đa tạ đa tạ!”

“không cần. Ta chém Mộ Dung Lỗi một đao, xem như huê.” Giọng nói của Trần Ngộ Bạch cùng nhiệt độ của cơn gió rét thổi vào từ ngoài cửa sổ không khác gì nhau.

Cố Minh Châu thở dài: “Người giải độc cho chàng. Tính ra chúng ta vẫn còn nợ người một ân tình.”

Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt nói: “Thuốc phân tán chất độc, người có lòng liền khuyên bảo, đốc thúc hắt tiếp tục dùng với thuốc trong mười ngày, dùng nội lực của người đẩy hàn độc tích tụ trong cơ thể hắt ra ngoài, mười ngày sau ta sẽ đưa thuốc giải độc cho hắt thử, ta đã nắm chắc chín phần.”

“không ngờ cô bé kia lại phải lập gia đình, người còn nguyện ý vì nàng mạo hiểm thí nghiệm thuốc trên người hoàng tử.” Cố Minh Châu cười lộ chút vẻ coi thường.

Sao giờ khắc này Trần Ngộ Bạch có thể nghe vào? Nếu không nể tình ảnh hưởng mà năm đó nàng xây dựng, thật muốn một chưởng đánh văng nàng!

hắt không nói lời nào, sắc mặt càng thêm âm trầm, Cố Minh Châu cũng không nhẫn tâm trêu chọc hắt nữa: “Trước khi tới đây ta đã gặp Tần Tang. Nàng bảo ta hỏi người: lời Quốc sư đại nhân từng hứa với nàng ta, không biết là có tính hay không?”

“Người làm trái cam kết, không phải là ta.” Trần Ngộ Bạch lạnh lùng thốt ra từng chữ từng câu.

Người đã từng cam kết làm bạn với hắt cả đời, lại là một kẻ lường gạt, sắp thành thân, gả ột kẻ nữ giả nam trang!

Tim Trần Ngộ Bạch cuộn cuộn ghen ghét, dường như lại muốn ho ra máu nữa!

Cố Minh Châu thở dài: “Trần Ngộ Bạch, sao người lại có thể không hiểu —— tiểu cô nương của người, vì ai mà nàng phải gả cho Kỷ Nam?”

“Chẳng lẽ lại là vì ta?!” Trần Ngộ Bạch nuốt xuống một ngụm máu, cười lạnh hỏi ngược lại.

“Nếu không vì người, nàng lại có thể sớm không lấy chồng, trễ không lấy chồng, hết lần này tới lần khác, đúng vào lúc này, chủ động nhất định phải gả cho Kỷ Nam?” Cổ Minh Châu mỉm cười, nhẹ nhàng từ tốn nói: “Quốc sư đại nhân xưa nay nhìn rõ mọi việc, cô nương gia giận dỗi hồ nháo, sao người cũng tưởng thật theo?”

Người đón gió rét trước cửa sổ chậm rãi quay người lại, trong đôi mắt lạnh đều tràn đầy khó tin cùng chột hiểu.

Người ngoài cuộc đương nhiên sẽ nhìn thấy rõ hơn, hẳn lại đang rối rắm trong tình yêu, một ánh mắt thất vọng của thiếu nữ nhỏ, so với lời chỉ trích của người trong thiên hạ còn nặng hơn, cho dù thiên tài trời sinh, không gì không làm được, rốt cuộc cũng u mê vì chuyện này.

không sai! hẳn cần gì phải gây gổ với nàng?!

Coi bói thì sao chứ?

Dù nàng. xem thường hẳn hơn nữa, cả đời này nàng cũng chỉ có thể gả cho hẳn!

Đường đường là quốc sư của Đại Dạ, nhất thời nổi lên ý định tội phạm.

Tác giả có lời muốn nói: muốn xem đoạn Quốc sư đại nhân đến phủ Nhị hoàng tử điện hạ thương lượng chuyện chia cắt chú rể tân nương, trong khanh vốn là giai nhân có viết, nên cũng không dám tốn giấy mực ở chỗ này, cả nhà qua truyện đó mà xem, thuận tiện vậy xem Nhị hoàng tử điện cưới vợ, dự đoán là khá nóng bỏng trong —— khanh vốn là giai nhân

Mọi người mau mau đốt pháo chúc mừng Quốc sư đại nhân cưới vợ đi ——

46. Chương 46

Edit: NMT 1

Beta: Lam Phượng Hoàng

Phủ quốc sư gió lạnh như đông, phủ Trần Nam Vương lại giăng đèn kết hoa, náo nhiệt như xuân.

Nghe nói vị tiểu thư Trương gia kia xinh đẹp hiền lành lại dịu dàng hào phóng, rất thích hợp với vị trí dâu cả. Sau khi gả vào, nàng rất hiếu thảo lễ phép với cha mẹ chồng, quan tâm chăm sóc em trai em gái của chồng, tương kính như tân với Kỷ Tây.

Mặc dù công chúa Diễm Dương vẫn còn đau lòng không nguôi với chuyện của Kỷ Đông, nhưng có con dâu như vậy làm bạn mỗi ngày, lại luôn nhẹ giọng dịu dàng khuyên can an ủi, nên cũng đã tốt lên rất nhiều.

Từ khi Kỷ Tây thành hôn cưới vợ đến giờ, càng chín chắn đáng tin, tất cả mọi việc ra ra vào vào của phủ Trần Nam Vương đều do một mình hắn gánh vác, không gì không ổn, Kỷ Đình rất vui mừng.

Đến ngày hai mươi mốt, chính là ngày Kỷ Nam thành hôn với Tiểu Ly.

Sáng sớm, nữ quyến các nhà đều đến. Công chúa Diễm Dương cáo ốm không ra, phu nhân mới cưới của Kỷ nhị thiếu gia ở bên cạnh giúp Trần Nam vương phi chào hỏi khách khứa, Kỷ gia có nhiều bằng hữu thân thích như vậy, nàng lại tiếp đón dâu ra đây, lại còn thừa sức che chở Tiểu Ly, không cho phu nhân các nhà dừng quá lâu trong tân phòng trên ghẹo nàng ấy.

Vì vậy khi Tàn Tang đến, trong phòng Tiểu Ly không có người ngoài, Tiểu Ly đang được Thiếu Di hầu hạ mặc giá y đỏ tươi. Ánh mắt Thiển Di ném tới cửa sổ nơi áo tím chột lóe, bình tĩnh thản nhiên tìm có dẫn các nha hoàn ra ngoài.

Tiểu Ly lơ lơ dang dang, ngơ ngác ngồi ở trước gương, lúc Tần Tang đứng phía sau nàng nàng mới phát hiện.

“Tần Tang tỷ tỷ!” Nàng chợt đứng lên, giữ chặt tay Tần Tang, “Tỷ đã đi đâu? Tại sao lâu vậy mới tới thăm muội?”

Cách lớp quần áo, cánh tay bị thương của Tần Tang bị nàng nắm lấy, đau đến mức mi tâm nhảy dựng, lại cười giấu giếm, dịu dàng nói: “Gần đây cứ dây dưa một số việc. Hôm nay muội xuất giá, cho dù thế nào tỷ cũng phải tới gặp muội.”

Tiểu Ly miễn cưỡng cười cười với nàng ta, buông ánh mắt xuống.

“Sao vậy? Hối hận à, không muốn gả?” Tần Tang cười ôm lấy bả vai nàng, ấn nàng ngồi xuống trước gương lần nữa, nàng ta cầm lược gỗ lên, chải tóc cho nàng.

Tiểu Ly thở dài, nói: “Muội không hối hận. Phụ thân, mẫu thân nuôi muội lớn, muội phải báo đáp bọn họ, muội cũng thực thích Kỷ Nam. Huống hồ. Cũng chỉ có bọn họ thích muội.”

Tâm tư Tần Tang nhảy bèn, vừa nghe thấy lời nàng liền cười: “Chỉ có bọn họ thích muội sao? Sư phụ muội thì sao?”

“Sư phụ không thích muội. Muội biết.” Nếu không sao một khắc trước còn nói thích nàng ngốc, sau đó lại tỏ vẻ mặc kệ nàng, đi gặp Tần Tang tỷ tỷ thông minh?

Tâm tư đảo lộn, nàng lại thở dài.

“Vậy sao. Vậy còn muội? Thích hấn không?” Tần Tang dịu dàng hỏi, vỗ về tóc đen mềm mại trong tay, nàng ta cười nhìn về phía ấu muội mặc một thân giá y đỏ tươi trong gương, “Tiểu Ly, muội thích hấn không? Thích không giống như thích người khác ấy?”

Tiểu Ly nhìn nàng ta qua gương, chần chờ rồi gật đầu khẳng định.

Thích, thích hấn!

không giống như thích những người khác.

không phải bởi vì hấn chơi với nàng, không phải bởi vì hấn đối xử tốt với nàng mà thích hấn. Mà là muốn chơi đùa cùng hấn, chẳng sợ hấn ghét bỏ nàng; là chờ mong hấn đối xử tốt với nàng, chẳng sợ hấn luôn lạnh mặt.

Là tuy rằng tất cả mọi người đều nói với nàng quốc sư đại nhân lợi hại thế nào, nàng vẫn muốn ôm hấn vào lòng. Là tuy rằng đã biết mình vô dụng yếu đuối, vẫn nguyện vì hấn mà kiên cường dũng cảm.

Là vừa nhìn thấy hấn, lòng của nàng liền mềm đi, không thể không bối rối.

hấn không giống với tất cả mọi người, chỉ mình hấn khi dễ nàng mà nàng lại không muốn ném đạn Phích Lịch vào mặt hấn.

Thích một cách độc đáo như vậy.

Tiểu Ly nhớ tới nhớ lui mũi liền chua, đỏ hốc mắt. Tần Tang cúi người ôm đầu vai nàng, hai má kề nhau.

Bộ dạng Tiểu Ly không giống nàng, nàng giống mẫu thân, bộ dạng Tiểu Ly lại càng giống phụ thân các nàng, hơn nữa, mặt mày Tiểu Ly trong sáng vô lo giống phụ thân trong trí nhớ Tần Tang.

Ánh mắt ấu muội trong gương giống hệt phụ thân trong trí nhớ, Tần Tang đã chã rơi lệ.

Nàng không chăm sóc tốt uội muội, cũng may cha mẹ trên trời hiển linh, từ nay về sau, có người sẽ chăm sóc tốt uội muội cả đời.

Qua hôm nay, cuối cùng Tần Tang cũng không còn gì vướng bận.

“Sao vậy?” Tiểu Ly thấy nàng rơi lệ mà khẩn trương: “Sao lại khóc?”

Tần Tang lau nước mắt, cười nói: “không có. Tỷ thật hâm mộ muội, quần áo này thật đẹp!”

Tiểu Ly nhìn nhìn giá y đỏ thắm trên người, chẳng vui mừng nổi, lại an ủi nàng: “Khi tỷ tỷ lập gia đình nhất định sẽ đẹp hơn muội!”

Bàn tay trắng nõn tinh tế nhẹ nhàng xoa lên màu đỏ tươi rực rỡ, nụ cười của Tần Tang phai nhạt rất nhiều.

“Giờ lành sắp đến, tỷ phải đi rồi.” Tần Tang lấy cây trâm Phượng bằng vàng khảm đá quý rũ tơ mà mẫu thân để lại ghim lên đầu nàng, “Tiểu Ly, về sau. . . . phải sống tốt.”

Tiểu Ly nắm chặt tay áo nàng ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy do dự bất an, Tần Tang cười lắc đầu, cúi người nói mấy câu bên tai nàng.

“. thật vậy sao?!” Trong con người của tiểu nha đầu sáng lên như đốt lửa.

Tần Tang xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gật gật đầu cười, cả người lướt theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

**

Thế tử Trần Nam Vương cưới dưỡng muội, người trong nhà gả vào nhà mình, Kỷ Đình chủ trì việc chiêu đãi tân khách trong vương phủ, kiệu hoa của Tiểu Ly do Kỷ Tây bảo vệ, đi một vòng quanh thành rồi lại tiến vào cửa phủ Trần Nam Vương.

Việc trọng đại như thế, ngày hôm đó, hầu như tất cả dân chúng thành Thượng Kinh đều chạy ra đầu đường, đội nghi thức ăn mặc đỏ thắm đầy khí thế đánh đàn thổi sáo dọc đường đi, bọn hạ nhân phủ Trần Nam Vương ôm theo hộp đựng thức ăn phát bánh hỉ bên đường, bách tính ăn bánh hỉ tranh nhau chúc mừng, nhất thời trong thành vô cùng náo nhiệt.

Kỷ Tây dẫn theo một đội hộ vệ bảo vệ kiệu hoa, theo lý thuyết thì hộ vệ của phủ Trần Nam Vương đều là cao thủ, không cần phải lo lắng, nhưng Đại hoàng tử điện hạ mới nhận chức quận thủ (cai quản một quận) của Thượng Kinh lại “Lo lắng”, tự mình mang theo một đội nhân mã đến hộ tống.

Từ xa xa Kỷ Tây ôm quyền cảm tạ Đại hoàng tử điện hạ đang ngồi trên lưng ngựa, Đại hoàng tử điện hạ nhướng mày cười, nụ cười kia nhìn thế nào cũng đều không có ý tốt.

Lúc đoàn người đánh đàn thổi sáo vô cùng náo nhiệt đi tới cửa thành, hai mắt Đại hoàng tử điện hạ sáng ngời, thần kinh run lên — rốt cục người hắn chờ mong cũng đã đến!

Trò hay sắp bắt đầu rồi!

Kỷ Tây cũng nhìn thấy người tới, ghìm cương ngựa, hất khoát tay, đánh đàn thổi sáo phía sau dừng lại, bọn hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh của phủ Trần Nam Vương vây quanh bao lấy kiệu hoa.

Người đến lẻ loi một mình, lẳng lặng đứng trong cơn gió mùa đông của kinh thành, tơ lụa màu đen bị gió lạnh thổi phất lên, khiến hoa thiên mật trên băng chỉ vàng giống như vật sống nhẹ nhàng lay động trong gió, ngọt ngào vô lo nhìn mọi người trên thế gian này.

Kỷ Tây chỉ yên lặng nhìn người tới, trên mặt không lộ vẻ gì. Về mặt Đại hoàng tử điện hạ lại là hứng thú dâng trào — gần đây hắn không chỉ dưỡng thương thật tốt, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, nghe nói ngay cả rượu cũng đã cai. Hôm nay toàn thân mặc áo tím đậm đẹp đẽ quý giá bức người, càng tôn lên đôi mắt sáng rực như hai viên ngọc, cười trên con ngựa cao to, ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Ngộ Bạch tràn đầy trêu tức.

Trần Ngộ Bạch biết hôm nay hắn tới là để trêu đùa, cố ý đến xem trò cười.

Vậy hắn liền trêu đùa cho hắn ta xem!

Trần Ngộ Bạch cười, xách từ phía sau ra một đứa bé.

Hôm nay Tiểu tử kia cố ý bị bắt mặc một bộ áo tím, ngũ quan trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn béo tròn rất rõ ràng, hoàn toàn chính chính là một Mộ Dung Lỗi thu nhỏ!

Cho dù là bản thân Mộ Dung Lỗi, cũng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, giật mình chết sững.

Đương nhiên, rốt cuộc hắn cũng cười không nổi.

Trần Ngộ Bạch lại vẫn cười đến dịu dàng ảm áp, còn tiện đà chỉ cho tiểu tử kia xem: “Người xem, người kia chính là phụ thân ngươi, qua đó đi!”

Cục đá nhỏ hưng phấn hét to một tiếng, hô một loạt tiếng “Phụ thân!” Vọt tới bên Mộ Dung Lỗi.

Kỷ Tây nhìn quốc sư đại nhân liếc mắt một cái, bỗng nhiên cất giọng ra lệnh: “Bảo vệ tiểu thư!”

Bọn hộ vệ phủ Trần Nam Vương đều là Kỷ gia quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, chẳng sợ gì một đứa trẻ, lập tức giơ đao giương rìu.

Thấy đứa bé chạy thẳng tới một rừng đao kiếm, Mộ Dung Lỗi như vừa tỉnh mộng, thoáng chốc can đảm hầu như nát vụn, điên cuồng hét lên một tiếng: “Ai dám dẫm thương hân!”

Đại hoàng tử diện hạ ra lệnh một tiếng, các tùy tùng liền rút đao chém về phía bọn hộ vệ phủ Trần Nam Vương, Kỷ gia quân đâu dễ chọc? Hai bên nhất thời đánh loạn cả lên.

Mũi chân Mộ Dung Lỗi nhún trên ngựa bay lên trời, như một bóng tím xẹt qua, khó khăn lắm mới ôm lấy được đứa bé trước khi nhóc nhảy vào loạn quân!

Trong một đám hỗn loạn, quốc sư đại nhân vui vẻ tự nhiên đi đến đứng một ên kiệu hoa, Kỷ Tây đứng ngay bên kiệu, lúc xóc màn kiệu lên còn ung dung gật gật đầu với Kỷ Tây.

Kỷ Tiểu Ly che khăn voan đỏ ngồi trong kiệu hoa, đang lắng tai nghe chuyện gì xảy ra bên ngoài, trước mắt chợt sáng ngời, làn gió tươi mát tràn vào, sau đó có một cánh tay vói vào nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức không cho phép kháng cự.

Nàng vừa cúi mắt nhìn, chợt thấy tơ lụa màu đen nàng đã rất quen thuộc, mà hoa văn bằng chỉ vàng thêu trên cổ tay áo kia không phải hình hoa văn cát tường nàng quen thuộc, mà là từng nhánh từng nhánh hoa, là loại hoa văn nàng tự tay thêu.

hân thật sự đã đến. Mặc quần áo nàng tự tay may. không lâu trước kia nàng từng dựa vào dưới cửa sổ phía Nam vui mừng nói với hân: nàng thích nhìn hân mặc bộ quần áo này.

hân đồng ý rồi, hân chưa từng lừa nàng.

Mấy thứ trên đầu quá nặng, Tiểu Ly cúi đầu, nước từ trong hốc mắt rơi thẳng xuống, “lộp độp” rơi trên mu bàn tay Trần Ngộ Bạch.

Bàn tay vốn dùng lực như muốn bóp nát xương cốt nàng, bỗng chốc bị giọt nước mắt này đánh trúng, giống như bị phỏng, ngón tay cứng đờ, sức lực lập tức trở thành có thể được gọi là dịu dàng.

Tiểu Ly nương theo sức lực đó bước khỏi kiệu hoa, Kỷ Tây vẫn ngồi trên lưng ngựa trông chừng cho nàng mỉm cười, rồi cục thúc ngựa, dẫn thân vào trận hỗn chiến.

Tân nương tử của thế tử Trần Nam Vương - Thần Võ đại tướng quân Kỷ Nam bị quốc sư đại nhân kéo ra khỏi kiệu hoa!

Bọn hộ vệ của phủ Trần Nam Vương cùng bọn thị vệ của quận thủ Thượng Kinh đánh loạn xà ngầu!

Đại hoàng tử ôm tiểu hài tử có bộ dạng giống hân như đúc, ngửa mặt lên trời cười dài! Rống giận gọi tên Thiên mật sứ tiền nhiệm - Cố Minh Châu!

Quá phần khích rồi!

Đúng là trăm năm có một mà!

Thành Thượng Kinh tràn ngập tiếng hoan hô ủng hộ và la hét phản đối như gió gào sóng dập của bách tính!

Trong náo nhiệt chấn động đất trời, Trần Ngộ Bạch thong dong phẩy tay áo, không biết từ nơi nào thư đồng Tiểu Thiên xuất hiện, vui vui mừng mừng nâng một cái khay đồ thắm lên, bên trên là một thanh Ngọc Như Ý màu trắng khảm ba viên ngọc xanh.

Ngọc Như Ý màu trắng, nhắc khăn voan đỏ lửa.

Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong như ngọc, cùng đôi mắt trong trẻo như băng tuyết ngàn năm, rốt cục cũng lại được nhìn thấy.

Buổi lễ kết thúc.

Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, trong mắt chỉ có nàng, môi mỏng khẽ mở, tuy thẳm thì nhưng vẫn có thể nghe thấy: “Đồ đệ của ta, thế giới của ta, đã rơi vào tay ta, ta không đồng ý thì không thể rời. Người cản trở, gây trở ngại, Bạch mỗ ta dùng mạng đáp bồi, dùng mạng chống chọi, tuyệt không nói láo, nếu dùng binh, ta thà chết không lùi. Theo trình tự, ta đã dùng lễ, cũng đã hoàn tất nghi lễ, lúc này, như chim xa bầy, thế phải theo ta. Mọi người ở đây, hãy cùng làm chứng.”

Nội lực của hắn thâm hậu, ai ai cũng đều chứng kiến, mỗi một lời đều nghe được rõ ràng, nhất thời tiếng hoan hô vang dội!

Thành Thượng Kinh trình diễn một vở tuồng phản kích trăm năm khó gặp.

47. Chương 47

Edit: NMT 1

Beta: Lam Phượng Hoàng

Lúc này tiếng pháo tiếng chiêng trống vang trời từ xa tiến đến —— từ cửa thành chọt tràn vào một đội ngũ rước dâu, khi đội ngũ rước dâu vào thành liền đầu vào đây chia ra làm hai hướng, một hướng mang theo một trăm hai mươi bốn gánh sính lễ, theo lão quân gia uy phong lẫm lẫm cưỡi con ngựa cao lớn đi đầu dẫn đường, đi về phía phủ Trấn Nam Vương, một đội rước dâu áo đỏ vui vẻ đúng lễ khác náo nhiệt thành một đoàn tiến thẳng vào thành.

Lúc này tiểu đồng Tiểu Thiên dắt một con ngựa trắng tuyệt đẹp khoác lụa hồng tới, Quốc sư đại nhân ôm ngang cô dâu, phi thân lên lưng ngựa, trong tiếng ủng hộ như gió gào sóng đập của dân chúng chứng kiến ở Thượng kinh, giục ngựa mà đi.

Bọn họ đang muốn ra khỏi thành thì chạm mặt một người đang phi ngựa chạy tới, trong khoảnh khắc tuyệt đại giai nhân áo tím đến trước mắt, trên gương mặt xinh đẹp vừa lạnh vừa giận, quay đầu liền rút roi đánh về phía mặt Quốc sư đại nhân!

Thiên Mật sứ tiền nhiệm đã bảy năm chưa từng xuất hiện lộ diện, không nói một lời rút roi quát thẳng vào gương mặt tuần tú của Quốc sư đại nhân!

Tiếng hoan hô của dân chúng thành Thượng kinh như nước thủy triều!

Trần Ngộ Bạch ôm kiều thế ở trong ngực, roi ngựa trong tay tùy ý vung lên, rất khách khí chỉ cuốn bay roi của nàng ta mà thôi.

Hắn đã xuống tay lưu tình, Cố Minh Châu lại vẫn bị nội lực kia chấn động khiến cả cánh tay đều tê rần.

Nàng ta giận đến mức muốn học máu tại chỗ!

thật đúng là không gặp ba ngày đã phải thay đổi cách nhìn, thiếu niên mười năm trước bị nàng bóp mặt một cái liền tức giận, hôm nay đã thay đổi đến mức này! Đầu tiên là ung dung thần nhiên tỏ ra yếu thế với nàng, vậy mà một chút nàng cũng không nhìn ra, đợi đến khi hắn vừa phát lực, liền đã hoàn toàn giải quyết xong. Trước mắt mọi việc đều hồng hồng, chỉ có hắn dễ dàng ôm được mỹ nhân về!

Tiếng rống giận dữ của Đại hoàng tử chấn động tận trời, nhất thời nửa khắc Cố Minh Châu không tự lo xong, không có cách níu giữ hắn, chỉ có thể uất hận cắn răng.

“Trần Ngộ Bạch, món nợ này ta sẽ nhớ kỹ!” Nàng cắn răng nghiêng lợi nhắc nhở.

Quốc sư đại nhân lạnh lùng cười một tiếng, lưỡi đáp trả thư khiêu chiến của nàng ta, ôm tiểu kiều thê sát vào lồng ngực, giờ roi giục ngựa chạy đi.

**

Ra khỏi cửa thành, gió thổi nơi ngoại ô Thượng Kinh rét lạnh thấu xương, mặt Kỷ Tiểu Ly chợt lạnh, như mới tỉnh khỏi giấc mộng, co rút một cái trong lòng người ôm nàng.

Trần Ngộ Bạch cúi đầu, giọng nói vô cùng lạnh lẽo và không kiên nhẫn: “Giờ mới biết sợ sao?”

A! Chậm chút!

Giá y chỉnh tề của nàng khi lẫn lộn trong lòng hắn đã xốc xếch điên đảo, thân thể nho nhỏ chôn trong giá y phức tạp đồ thảm, giữa tóc đen và lụa đỏ chỉ lộ ra một đôi con ngươi trong suốt, khiến tức giận tràn đầy trong lòng Trần Ngộ Bạch vừa nhìn thấy liền tan thành mây khói.

Cánh tay nho nhỏ từ trong giá y đồ thảm đưa ra, chủ động ôm hông của hắn.

Ngơ ngốc như thế, khí lực lại nhỏ như thế, không ngờ lúc ôm lại có sức lực như vậy.

Trần Ngộ Bạch bị nàng ôm siết mà hô hấp hơi chậm lại, hốc mắt cũng nóng lên theo.

Trong con ngươi trong suốt của nàng khắc họa nỗi vui mừng khôn xiết, giọng nói nhỏ nhẹ lại kiên định: “Ta không sợ!”

Nàng vui mừng thần nhiên như vậy, Trần Ngộ Bạch cũng không giả vờ nộti nữa. Cúi đầu ôm chặt nàng. Mái tóc nàng dính vào nơi cổ họng hắn, hắn cúi đầu nói chuyện, tất cả trong đầu nàng đều ầm ầm giọng của hắn, ép thân thể nàng mềm nhũn, nàng nghe hắn thấp giọng nói: “Sau này nàng không phải sợ gì nữa. Từ nay về sau, mọi việc đã có ta.” (NMT: Ước gì có người nói với mình câu này , ta sẽ nhào vô lấy hắn liền a a a)

Tiểu Ly dùng sức “Ừ!” một tiếng, nhắm mắt lại hài lòng dính chặt vào hắn, lát sau phục hồi tinh thần lại mới hỏi hắn: “Chúng ta cứ vậy mà chạy đi thì có sao không?”

“Có chứ, ” Trần Ngộ Bạch nhẹ giọng nói, “Bất quá phải chờ ba ngày sau về lại mặt thì mới nói được.”

Khi đó, nàng đã là quốc sư phu nhân.

Cảm giác được người chôn trong ngực đang cọ tới cọ lui, lòng Trần Ngộ Bạch trở nên mềm nhũn, giờ phút này hắn cảm nhận sâu sắc trình diễn cho nhiều người xem náo nhiệt như vậy cũng không uống phí.

“Lúc này người nói một đoạn thật dài kia là nói gì vậy?” Người cọ tới cọ lui trong ngực hắn chợt vui vẻ hỏi, “một câu ta cũng nghe không hiểu!”

Quốc sư đại nhân: “.”

Nếu không đang vội vã chạy về, hắn thật muốn kéo nàng từ trong lồng ngực ra ném đi tám, mười lần!

* *

Khi còn bé không chăm chỉ đọc sách là một chuyện rất nguy hiểm, ví như Kỷ Tiểu Ly, khi còn bé cũng không chăm chỉ đọc sách, sau đó trưởng thành, hôm nay cũng đã lập gia đình, còn vì vậy mà nếm lấy hậu quả xấu ——

Quốc sư đại nhân trầm mặt đuổi lui ma ma và tỷ nữ chờ phục vụ trong tân phòng —— dù sao nàng cũng không hiểu những thứ nghi thức cổ xưa nhiều hạn chế kia!

không có chút tâm lý hồi hộp nào, Kỷ Tiểu Ly liền bị sư phụ nhà nàng đè lên giường cưới!

hắn dựa vào nàng quá gần, hơi thở mát lạnh của nam tử tựa như một loại rượu khiến nàng mơ màng, nàng từng bị hắn hôn, cho nên nàng biết đây không phải là hôn, là hình như là muốn ăn nàng. hắn rất nặng, nàng cảm thấy không thở nổi, nhưng lại giống như rất nhẹ, nàng nhất định phải ôm hắn thật chặt.

Ô ô ô. Tại sao sư phụ muốn ăn nàng?!

Cả người Kỷ Tiểu Ly phát run, nàng sẽ bị ăn luôn sao?!

Trần Ngô Bạch chôn ở cổ nàng, mút lấy thịt non mềm mại của nữ tử, run rẩy của nàng khiến cảm giác của hắn càng thêm tốt đẹp, môi hé ra ngậm vành tai bạch ngọc xinh xắn khéo léo của nàng, ngậm lớp da thịt thật mỏng kia vào trong miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng treu chọc ——quả nhiên nàng run rẩy càng thêm lợi hại!

Giống như trả thù được cơn hờn giận vừa rồi, tâm tình Quốc sư đại nhân vui vẻ cúi đầu mỉm cười, cùng nàng diễn cảnh triển miên, lúc này bàn tay ôm lấy đầu vai nàng dời xuống phía dưới, đẩy vẩy ra, không chút do dự trườn vào.

Chạm vào tay là mềm mại nhẵn nhụi, ngón tay dường như khóa lại ở phía trên, trái tim Trần Ngô Bạch kích động, không nhận được nặng nề nắm chặt.

Người bên dưới lập tức khóc ra tiếng : “ Đau! Sư phụ, đau!”

Người nắm lấy mềm mại khéo léo kia nặng nề xoa nắn hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu hôn lên môi nàng, đầu lưỡi có lực cạy hàm răng đang cắn chặt của nàng ra, mút lấy đầu lưỡi trơn bóng nhỏ nhắn, nuốt toàn bộ tiếng kêu khóc của nàng!

Như vậy liền hết đau rồi chứ?!

Kỷ Tiểu Ly cả người lửa nóng, miệng bị hắn ăn, trước ngực bị nặng nề xoa nắn, trên người còn bị hắn đè ép, nàng vừa sợ vừa đau mà giãy giụa, nhưng giá y phức tạp, tay chân nàng bị quần bên trong, giãy giụa thế nào cũng đánh không tới hắn.

Nàng nức nở khóc trong miệng hắn: “Buông ta ra. . . . Hu hu hu ta không thể cử động. . . . Người mau buông ta ra. . . .”

Sư phụ nhà nàng thật hết sức am hiểu lòng người, vung tay lên, xé giá y đích thân Vương Phi nương nương tự tay may cho nàng thành vải rách!

“Được rồi, ” hắn thoáng buông nàng ra, thưởng thức đôi môi nàng bị ăn mà đỏ tươi ướt át, nhẹ cắn một cái, vui vẻ nói cho nàng biết: “Như vậy là có thể cử động!”

Kỷ Tiểu Ly không thể nhận được nữa, khóc đánh hắn, tay dẫm chân đá!

Nhưng một dẫm đánh vào tim hắn, ngay cả hừ một tiếng hắn cũng không thềm, lại vung tay xé vạt áo của nàng. Nàng thét lên đá hắn, sau đó quần nhỏ dưới vẩy lụa liền nhẹ nhàng bay đến đầu giường.

Trần Ngô Bạch nhẹ nhõm kéo đôi chân lộ lộ của nàng ra, chui người mà vào, nàng theo bản năng kẹp chặt chân, lại chỉ kẹp được thất lưng tinh trắng của hắn, thịt non bên hông cọ sát một chút, trong lòng Quốc sư đại nhân kích động, nhiệt huyết sôi trào nghĩ: cõi đời này quả thật không có thứ có bản lĩnh khiến hắn không thể tính toán được!

Hơn hai mươi năm qua trong lòng hắn chưa bao giờ thỏa mãn như vậy, tình cảm thỏa mãn nóng bỏng đều phải tràn ra. Cúi đầu nhìn giường cưới hỗn độn, toàn thân tiểu cô nương của hắn mặc giá y đỏ thẫm, đã bị hắn xé gần như rách nát, thân thể trắng nõn như ngọc mềm mại lộ ra, một bàn tay còn kéo trung y màu đỏ thẫm đang rộng mở, vạt áo bị hắn xé rách mở rộng ra, nhẹ nhàng nắm chặt ngực cùng eo thon trắng như tuyết nhỏ và dài như liễu lắc lắc trên vải vóc màu đỏ thẫm, đặc ý như lửa đỏ trong đáy mắt hắn.

Tay hắn lại xoa nhẹ lên, nắm một bên nặng nề xoa nắn, một bên khác bị hắn cúi đầu ngậm vào trong miệng, người đang khóc lóc run lên, khó chịu lắc lắc giãy giụa, tay nhỏ bé đẩy cái đầu chôn trước ngực nàng, ngón tay bầu vào mái tóc đen dày của hắn, đẩy mấy cái rồi lại dần dần mất hết sức lực. . . .

Trần Ngô Bạch gặm đủ rồi, lưu luyến buông mỹ vị ra, lại nhích lên hôn môi của nàng, tay lại trượt xuống tìm kiếm, xoa nhẹ mấy cái ở nơi đó, đầu ngón tay linh hoạt tách ra nhẹ nhàng dò vào, cả người nàng cứng đờ, hắn vội vàng an ủi dịu dàng hơn, chờ nàng thích ứng, thân thể mềm nhũn, hắn lại ung dung thần nhiên đẩy thêm một ngón tay vào, chạm rãi cử động, nhẹ nhàng sờ nắn.

Tiểu Ly khóc lóc mệt mỏi, mềm nhũn không chút khí lực nằm dưới thân hắn, chẳng “hu hu hu” khóc nữa, giương chân mặc hắn muốn làm gì thì làm. âm thanh nức nở đó khiến lòng Trần Ngộ Bạch như lửa đốt, lại vội vàng xoa nhẹ hai cái, ngón tay rút lui ra, kéo một chân nàng câu ngang hông mình, hắn đặt vật sưng đau đã nhện nửa ngày vào nơi đó, chậm chạp lại kiên định đẩy vào.

Nóng bỏng bó chặt, mềm mại bao phủ. Trần Ngộ Bạch gặp phải mâu thuẫn vui sướng lớn nhất trong đời người, dừng khi vào được một nửa, khó khăn thở hổn hển một hơi, hắn cảm giác tim mình sắp vọt từ trong miệng nhảy ra ngoài!

Tên khốn kiếp Mộ Dung Nham này! Vẫn nên giết chết mới phải! Đúng là thứ tiểu thuyết rách nát! Căn bản một chút tình túy cũng không viết được ra!

hắn ngửa đầu khốn khổ lại sung sướng thở hổn hển một tiếng.

Người phía dưới bị hắn hành hạ dường như đau muốn ngất đi, nhân cơ hội đưa móng vuốt mèo con ra đánh hắn một cái!

Cằm bị đánh nghiêng, không phải cằm không đau, nhưng nàng đánh như vậy một cái, nơi bao phủ hắn thật chặt kia theo động tác siết một cái, Quốc sư đại nhân anh minh thần võ thiếu chút nữa hỏng mất!

“Đừng nhúc nhích!” Căng thẳng của hắn cũng sắp bộc phát, gầm nhẹ quát lớn người bên dưới.

Mặc dù Kỷ Tiểu Ly đã bị hắn hành hạ không còn sức lực mơ mơ màng màng, nhưng thân thể bị nhét thứ to lớn như vậy vào, sao có thể nhện mà bất động?!! Nàng đau đến trán cũng đổ mồ hôi, vừa náo loạn vừa khóc vừa công kích hắn.

một tay Trần Ngộ Bạch bắt lấy hai cổ tay nàng kéo lên đỉnh đầu, cúi người hôn nàng, phía dưới lại không nhện được nặng nề đẩy vào toàn bộ. Trong đầu hắn là một mảnh mơ hồ, trước kia lúc chịu quá nhiều trọng thương lợi hại cũng không điên cuồng như giờ phút này, tựa hồ mừng như điên, cứ thế mà chết đi.

“Đừng nhúc nhích.” hắn hôn nàng, bừa bãi dụ dỗ nàng: “Ngoan nào.”

hắn bảo nàng đừng cử động, mà hắn lại bắt đầu cử động.

Người nằm trên người khảm một cây đuốc nóng to lớn vào trong thân thể của nàng, Kỷ Tiểu Ly bị dọa đến mức sợ gần chết, bỗng nhiên vật đó lại còn bắt đầu cử động!

“Hu hu hu sư phụ.” Nàng khóc gọi hắn, sợ hãi không ngừng, “Thứ gì. chui vào bên trong ta vậy!”

Nàng bị hắn hôn động tình, thân thể đã không còn đau nữa, chỉ ê ẩm tê dại tận xương, thể nghiệm chưa bao từng có khiến nàng hết sức sợ hãi.

Trần Ngộ Bạch đẩy người về phía trước, sung sướng nhún mạnh người, va chạm khiến tiếng khóc nức nở của nàng càng thêm lợi hại, hắn cực kỳ vui sướng lại vô cùng khổ não, ôm hôn nàng, dụ dỗ: “Là ta. Tiểu Ly, là ta đang ở trong người nàng. không phải nàng vừa nói không sợ sao? Là ta ở bên trong người nàng, nàng đừng sợ.”

Là thân thể của hắn, đang chôn thật sâu trong thân thể nàng.

Kỷ Tiểu Ly bán tín bán nghi, thật sự ngừng khóc, mở đôi mắt rưng rưng đầy nước nhìn hắn.

Trần Ngộ Bạch không chịu nổi ánh mắt này — quả thật muốn lập tức liều chết đè nàng xuống, liều mạng cử động mạnh, đè nát nàng mới được!

hắn không thể chờ đợi cúi đầu hôn đôi mắt đỏ, mút lấy nước mắt, hắn ôm nàng chặt hơn, tựa như khảm vào trong ngực, sau đó cử động càng thêm mạnh mẽ kịch liệt.

Ban đầu Tiểu Ly còn thút thít nghẹn khóc, tiếng khóc bị hắn va chạm mà đứt quãng, dần dần lại trở thành rên rỉ yếu ớt muốn khóc không được. trước mắt nàng mờ mịt với tay chân bò lên người nằm trên người mình.

Trần Ngộ Bạch bị nàng quẩn lấy cả người thư sướng, trầm giọng gầm một tiếng bên tai nàng, hôn nàng kịch liệt hơn. trên giường cuối đất rung núi chuyển, mặc dù Tiểu Ly không phản kháng, vẫn thô thô nóng nóng chưa phải thoải mái, hân nóng bỏng như vậy, nàng lắc lắc trốn tránh hắn, quay đầu đi, không cẩn thận khiến cây trầm phượng bằng vàng khảm chuỗi ngọc buông rũ từ trên tóc chảy xuống, rơi lên gối, rồi lại rơi xuống.

Tiểu Ly lập tức kéo người muốn nhật lên.

Trần Ngộ Bạch đang bị chuyện kia thiêu đốt hai mắt đỏ lên, một tay vội giữ lại tay nàng kéo vòng lên cổ của hắn, ôm nàng liều mạng cùng vận động.

Tiểu Ly bị xâm nhập này đau đớn kêu một tiếng, cầu xin hắn: “. Cây trầm. cây trầm của ta!”

“Bỏ đi. Ta sẽ mua cho nàng!” Trần Ngộ Bạch xoa hôn, bên dưới cử động mạnh, lúc này dù nàng mở miệng hỏi hắn muốn giao sơn thiên hạ, đại khái hắn cũng có thể đồng ý.

Tiểu Ly không chịu, chịu đựng một trận đánh phá mạnh mẽ của hắn, thân thể run rẩy lại vẫn lắc mông muốn đi nhật.

Trần Ngộ Bạch bị siết chặt lần này ép sát không thể nhin được nữa, chỉ có thể hung hăng đánh phá sâu vào, hoàn toàn chế ngự nàng, sau đó ôm nàng thật chặt, nhắm mắt lại, cả người run rẩy.

48. Chương 48

Cửa sổ đóng chặt, một mùi thơm ngọt ngào ấm áp lơ lững trong phòng, mặc dù âm u nhàn nhạt lại vô cùng mê người, tựa như mùi thơm tỏa ra khi các hoa tiên chập chờn nơi chân trời vung vẩy chồi non, thế mà lại có nam tử mang hơi thở mát lạnh ngang ngược nhiễm mùi hoa đó, mùi thơm nhất thời trở nên lã lướt.

Hôm nay, từng lớp màn che bằng vải lụa đen trùng trùng điệp điệp đều đã cố tình đổi thành màu đỏ thắm, khắp phòng là tầng tầng lớp lớp màu đỏ vui mừng, trên bàn đôi nền Long Phượng to bằng cánh tay đang rừng rực tỏa sáng, cả phòng tràn ngập trong không khí vui mừng đỏ rực, hơi thở khàn đục của nam nhân sáng chói cực hạn dần dần bình ổn, hai người nằm trên giường cưới tầng tầng lớp lớp tơ lụa cuối cùng cũng cử động.

Người phía trên vừa cử động, cô gái nhỏ phía dưới thở gấp một hơi, nhỏ giọng nức nở một tiếng.

Trái tim Trần Ngộ Bạch nhất thời như bị âm thanh nức nở kia khoét một lỗ, vừa đau đớn vừa tê dại lại vừa thoải mái.

Bất quá chỉ một canh giờ ‘điên loạn đảo phượng’, hắn đã cảm thấy như chết một lần, chuyện trước kia đều như đã xa vời, kịch liệt trên người nàng một trận, giờ phút này lại phẳng phất như vừa sống lại.

Nhưng hắn vốn trời sinh cô đơn vắng lạnh, hôm nay lấy được từ nàng không biết bao nhiêu là dịu dàng mãn nguyện.

hắn sớm quên tức giận không cam lòng trong một khắc cuối cùng vừa rồi, chống người lên sáng khoái thở một hơi, trong tròng mắt đen tuấn tú lại lần nữa có tinh thần, cúi đầu định thần nhìn lại: trong lớp áo cưới xóc xếch rách tan tành, cô dâu mới nhắm mắt lại, trung y đỏ thắm chưa tụt xuống, mở rộng ra, thùng thình vắt trên hai cánh tay nàng. trên thân thể trắng như ngọc đầy vết hôn, ửng hồng từng đốm, như nụ hoa mai đỏ bừng bừng nở rộ trong tuyết trắng.

Lòng Trần Ngộ Bạch kích động, đầu ngón tay lưu luyến yêu thương vuốt qua, vuốt thế nào cũng vẫn cảm thấy không đủ, lại cúi đầu hôn, mút lên những dấu ấn hoa mai trùng điệp đó, nhắm mắt lại, vì hôn mút mà run rẩy lần nữa.

Kỷ Tiểu Ly bị trận đánh phá vừa rồi của hấn mà suýt ngất đi, đầu ngón tay hơi lạnh của hấn lướt qua, sau đó là nụ hôn nóng bỏng, nàng dần dần khôi phục ý thức.

Nhưng nàng mở mắt lại không thấy người, nàng khó khăn cúi đầu, thấy hấn đang làm xằng làm bậy trên người mình, chẳng biết tại sao, Tiểu Ly đột nhiên cảm thấy uất ức.

Nàng liền méo mào, không chút do dự òa khóc.

Trần Ngô Bạch nghe tiếng khóc nức nở, ngược lại còn mỉm cười, ngẩng đầu lên thấp giọng hỏi nàng: “. Đau lắm hả?”

Đôi mắt Kỷ Tiểu Ly đầm lệ mông lung nhìn hấn: nàng rất đau, hấn vui vẻ như thế làm gì?!

Nàng hít mũi gạt đầu một cái.

“Đáng đời!” Trần Ngô Bạch nhíu mày vui vẻ nói, lại không nhẫn nại được, cúi đầu hôn nàng một hớp, “Vật nhỏ đáng thương.”

Kỷ Tiểu Ly nhân cơ hội ôm lấy cổ hấn, không cho phép hấn ăn thân thể của nàng nữa. Động tác này gần như ăn vạ, Quốc sư đại nhân lại không tức giận, mặc cho nàng ôm, vẫn hôn lên mặt nàng từng cái từng cái, Kỷ Tiểu Ly né mấy lần, áo cưới bị đè ép bên dưới vun vãi, thân thể trần trụi của nàng chạm vào giường lạnh bên dưới, “A!” lên một tiếng.

Trần Ngô Bạch ôm hông nàng nghiêng người, bế nàng đặt nằm lên người hấn.

Tiểu Ly tò mò đưa tay sờ sờ giường, kỳ quái hỏi: “Sư phụ, sao giường lại lạnh như vậy? Bên dưới có ủ băng sao?”

“không, đây là giường Hàn ngọc.” một khối Hàn ngọc ngàn năm, cực kỳ hiếm có, là Trần Ngô Bạch tốn kém cực ỏi đem về được từ Âm Dạ cốc, hi vọng có thể đè nén được dòng máu Thánh nữ Thiên Mật cực âm cực lạnh trong cơ thể nàng.

hấn cũng không nhiều lời, bắt cái tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên giường, kéo đến khoe miệng nhẹ nhàng cắn ngón tay nàng.

Lúc này Kỷ Tiểu Ly chợt nghĩ tới: “Cây trâm của ta đâu?!”

nói đến điều này Trần Ngô Bạch liền nhớ đến việc chưa tận hứng vừa rồi, nhất thời mất hứng, đưa tay nhặt cây trâm từ dưới giường lên, nắm trong tay lạnh giọng chất vấn nàng: “Cây trâm này quý hiếm đến thế sao?!”

“Đây là của mẹ ta để lại cho ta!” Tiểu Ly đưa tay muốn giành lấy, “Bà ấy chỉ để lại cho ta vật này! Trả lại cho ta!”

“không trả.” Tay Trần Ngô Bạch lật lại cất cây trâm đi, “Giờ là của ta.”

Kỷ Tiểu Ly sững sốt.

“. Người thích sao?” Nàng do dự nửa ngày, hỏi, “Nhưng. Đây là của con gái!”

Khoe miệng Trần Ngô Bạch nhếch lên, lười nói nhảm với nàng, sờ soạng lấy lệnh bài Huyền Vũ từ trong đồng quần áo trên mặt đất, thả vào tay nàng nói: “Trao đổi, cái này cho nàng.”

Lệnh bài đen sì lạnh như băng, khắc hoa văn phức tạp, Tiểu Ly nâng trong tay tò mò đùa nghịch.

“Đây là lệnh bài Âm Dạ, là vật quan trọng nhất của ta. Cho nàng. Làm sính lễ.” Ngón tay Trần Ngô Bạch vuốt ve cây trâm của nàng, cất giọng thật thấp, “Đây là hồi môn của nàng.”

Tiểu Ly cảm thấy như vậy rất tốt, nàng không nói được nguyên nhân, nhưng nàng cam tâm tình nguyện trao đổi với hấn.

Vui mừng đùa nghịch sính lễ của nàng, nàng chợt nghĩ tới: “Sư phụ! Kỷ Nam cũng có một thẻ bài như vậy! Bất quá nàng ấy không cho ta chơi, đựng một cái cũng không được!”

Trần Ngô Bạch “Ừ” một tiếng, thấp giọng nói với nàng: “Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân là năm vị thần bảo vệ Đại Dạ, Kỳ Nam là chủ lệnh bài Bạch Hổ, nắm giữ Lệnh bài Bạch Hổ.” hần dừng một chút, giọng nói trầm hơn: “Lệnh bài Âm Dạ có thể bảo vệ chủ của lệnh bài, hiện tại ta đưa nó cho nàng, từ nay về sau nàng phải luôn ở cạnh ta.”

Ta dùng vật bảo vệ tánh mạng tặng cho nàng, từ nay về sau, nàng và nó đều do ta bảo vệ.

Kỷ Tiểu Ly lại hoàn toàn không nghĩ tới những điều đó, nhiệt tình nghe truyền thuyết, còn bưng tỉnh hiểu ra, nói: “Chả trách trên lệnh bài của Kỳ Nam khắc hình con hổ lớn oai phong lẫm liệt!” Nàng giờ lệnh bài Huyền Vũ tò mò hỏi hần: “Vậy trên lệnh bài của người khắc hình gì?”

Ánh mắt của nàng mở thật to, khiến tim Trần Ngô Bạch bị nhìn mềm nhũn. Ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt lỗ mũi nàng, giọng nói không khỏi dịu dàng hơn rất nhiều: “Huyền Vũ, là thần thú thượng cổ, hình tượng là một con rùa trong bói toán.”

“Ha.” Tiểu Ly hiểu ra: “thì ra người là con rùa đen!”

Mặt chủ lệnh bài Huyền Vũ nhất thời tối đen, nhưng Tiểu Ly căn bản không có thời gian nhìn sắc mặt hần. Nàng hăng hái bưng bưng đặt lệnh bài cùng cây trâm lên ngực hần, đặt kề nhau, nhìn một chút, hài lòng vì hai người đã trao đổi.

Sau đó nàng cắt lệnh bài, ghim cây trâm kia lên đầu hần.

Đơn giản là nghịch ngợm! Trần Ngô Bạch không vui bắt được tay nàng, đoạt cây trâm cắt xong, trợn mắt nhìn nàng một cái.

May mà lúc này vừa qua trận mây mưa, trong màn mùi thơm nồng đậm, nàng nằm trên người hần cọ cọ, hần rất thoải mái, cũng cứ kệ nàng.

Nhưng Tiểu Ly dần dần không sao thoải mái được, cử động mấy cái, nhỏ giọng nói bên tai hần là muốn đến phòng tắm.

Trần Ngô Bạch phản ứng kịp, sắc mặt cũng thay đổi có chút kỳ quái, giọng nói lộ ra chột dạ hiem có: “Nàng nằm đi. Ta đi một chút sẽ quay lại.”

hần tùy ý khoác áo choàng, lật người xuống giường, rất nhanh lấy khăn lụa đi từ phòng tắm ra, ngồi bên mép giường kéo chân nàng nhẹ nhàng lau.

Khăn lụa lạnh lạnh dính sát, Tiểu Ly bụm mặt khó chịu hừ một tiếng.

Giọng Trần Ngô Bạch cũng nhẹ như bay: “Kiên nhẫn một chút. Trời lạnh, nước cũng lạnh.”

Tiểu Ly không hiểu vậy tại sao không gọi người đưa nước nóng vào? Nàng buông tay trên mặt ra, nhỏ giọng đề nghị với hần: “Sư phụ, gọi nha hoàn vào đi.”

Trần Ngô Bạch ngẩng đầu lạnh lùng nhìn một cái, nàng nhất thời không dám nói thêm nữa.

Vốn dịu dàng thương tiếc chà lau, động tác sau đó lại càng ngày càng qua loa, kỳ quái là tiếng hít thở của hần cũng trở nên tiếng sau nặng hơn tiếng trước, Tiểu Ly hí mắt nhìn hần, phát hiện hần cũng đang nhìn nàng, trong đôi mắt như có một ngọn lửa, giống như lại muốn ăn người. Nàng sợ hãi theo bản năng, dùng sức rút chân từ trong ngực hần ra, co thành một khối chui vào trong giường.

Quốc sư đại nhân đứng bên mép giường một lúc lâu, không tiếng động thở dài, quay đầu đi vào phòng tắm, nhảy vào thùng nước lạnh lớn.

Tiểu Ly nằm xong mới phát giác được trên người vừa đau vừa mệt mỏi, giữa hai chân càng thêm ê ẩm căng đau. Cuốn chăn nằm trên giường nghe tiếng hần xối nước, nàng kỳ quái nghĩ thầm không phải hần cũng nói nước lạnh sao? Trời lạnh như vậy, sao hần còn tắm nước lạnh?

Sư phụ thật kỳ quái!

Nàng hỗn loạn, chốc lát liền ngủ say, chợt cảm thấy ánh đèn trước giường tối sầm lại, nàng giật mình, hơi mở mắt, thấy là hần quay lại, lập tức cuốn chăn an tâm ngủ.

Bàn tay hơi lạnh với tôi, chạm phải ngón tay nắm chần của nàng, hần còn chưa dùng sức, nàng liền nhắm mắt lại khổ não cầu xin tha thứ: “không muốn. . . .”

Người mới vừa tắm nước lạnh mỉm cười, càng thêm dùng sức kéo chần của nàng.

Kỷ Tiểu Ly khốn đốn mở mắt, bất đắc dĩ nhìn về phía hần.

Trần Ngộ Bạch ngồi ở đầu giường, trên người chỉ mặc trung y lụa đen, đầu vai tùy tiện tiện khoác áo choàng, lồng ngực rộng mở thật to, tóc dài ướt nhẹp còn đang nhỏ nước, trong đôi mắt ẩn chứa ánh nể trên bàn, cả người hần thoát nhìn chính là. . . . yêu quái ăn thịt người nhô lên khỏi mặt nước!

Kỷ Tiểu Ly cắn ngón tay mình rồi rầm nhìn hần: “Sư phụ, người quá kỳ quái!”

Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, đưa tay nắm cằm nàng ép hỏi: “Ta còn chưa hỏi nàng ——không phải nàng nói là đã đọc hết mấy cuốn tiểu thuyết đó rồi sao? Tại sao vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái?”

“Ta đọc. . . .” Tiểu Ly cố gắng hồi tưởng, “Mỗi trang đầu tiên thôi. . . .”

Chú rể áo đen cười lạnh.

Quả nhiên hần không thể ôm bất kỳ mong đợi gì với nàng.

Cũng may còn có hần.

hần đã xem hết tất cả! Nhiều lần!

Trần Ngộ Bạch đứng dậy, nhắc rương tiểu thuyết trên bàn qua, thả vào bên gối nàng, ra lệnh: “Bắt đầu từ tối nay, nàng đọc bên cạnh ta, nhất định mỗi ngày phải đọc xong một quyển!”

hần không muốn lại bị hỏi mấy vấn đề “Thứ gì đâm vào bụng ta”. . . . dễ xảy ra án mạng đó!

Tiểu Ly nhìn rương sách đầy tràn kia, nuốt ngum một nước miếng, lập tức bắt đầu cố ý nói sang chuyện khác: “Ta. . . . khát nước, ta muốn uống nước!”

Trần Ngộ Bạch rót một chung trà ấm từ trong bình ra, bắt quả hần tự uống trước một nửa, rồi mới đưa cái chung đến bên miệng nàng.

Tiểu Ly uống nước trong tay hần xong, con ngươi vòng qua đảo lại đủ hình đủ dạng: “Sư phụ, ta đói bụng!”

Trần Ngộ Bạch quay đầu lại nhìn một cái, thấy trên bàn có một chén sủi cảo, hần bưng tới dứt nàng một miếng.

Nào ngờ nàng cắn một cái, chợt mặt ửng mầu chau.

“Nhả ra!” Trần Ngộ Bạch giật mình, vội vàng vươn tay cho nàng nhả ra, “Sao vậy?! Mùi vị khác thường?!”

Tiểu Ly nhả nửa miếng sủi cảo còn mang dấu răng vào lòng bàn tay hần, “Sống!”

Trần Ngộ Bạch sửng sốt, lúc này mới nhớ tới phong tục, thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi nở nụ cười.

Ánh nể Long Phượng như mộng.

“Tốt.” hần trầm giọng trả lời.

Kỷ Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn hần, không hiểu: sủi cảo sống, có gì tốt?

“Sao sư phụ lại vui vẻ thế?” Nàng không hiểu hỏi, sao hôm nay sư phụ vui vẻ đến vậy?!

Trần Ngộ Bạch để sủi cảo qua một bên, lên giường ôm chầm lấy nàng, cằm đè lên trán nàng, hần cong khoe miệng hỏi: “Nàng không vui?”

“. . . . không vui. . . .” Đau như vậy, trên người còn dính dính, không có nước nóng tắm rửa, cây trâm xinh đẹp bị đổi thành con rùa đen. . . . Uống miếng nước cũng phải uống nước dư của hần, sủi cảo còn bị sống!

“Ừ, nàng không vui, ta liền vui vẻ.” Quốc sư đại nhân bình thản ung dung nói.

cô dâu nói không vui, tức giận mà không dám nói gì nhìn phu quân, mếu máo, quyết định yên lặng nằm xuống ngủ.

nói không chừng trong mộng nàng sẽ có lá gan đánh hấn một cái!

“Nàng đọc hết quyển này rồi mới được ngủ.” Phu quân rút từ trong rương tiểu thuyết ra một quyển, nhẹ nhàng ném lên mặt nàng.

Kỷ Tiểu Ly: “. Sự phụ, hình như trong cái khay bên kia có đậu phộng, long nhãn và táo đỏ, ta có thể ăn không?”

Trần Ngộ Bạch không trả lời, lạnh lùng nhìn nàng.

Kỷ Tiểu Ly lộ vẻ đưa đám: “Coi như xong, nhất định những thứ kia cũng sống Sự phụ, người mau ngủ đi!”

Vì vậy, đêm động phòng hoa chúc, chú rể ăn no thỏa mãn nghiêng người lẳng lặng nhắm mắt ngủ thiếp đi, cô dâu mới đối bụng nằm bên cạnh hấn, dưới mắt là trang đầu tiên của tiểu thuyết, khốn đốn gật gà gật gù như gà mổ thóc.

Rốt cục nàng không chịu nổi, gục đầu ngã xuống, bất tỉnh nhân sự, chú rể đã nhắm mắt lại chậm rãi mở đôi tròng mắt đen trong trẻo, trong mắt tràn đầy trêu đùa cùng thỏa mãn không thể kể xiết, với tay ôm người vào lòng, đắp kín chăn, tay nhẹ vỗ vỗ nàng, từng cái từng cái.

49. Chương 49

Phòng khách Vạn Thiên, nội thị từ trong cung cảm thánh chỉ tới đã chờ cứng mặt.

Lão quản gia bước vào đối chung trà thứ sáu, nội thị tức giận đôi môi run run, cổ họng the thé run run nói: “Quốc sư đại nhân. không khỏi, không khỏi quá coi rẻ hoàng ân rồi!”

Lão quản gia không chút hoang mang đối trà, thở dài nói: “Đại nhân à, xưa có câu người có ba niềm vui: đêm động phòng hoa chúc, lúc có tên trên bảng vàng, xa quê gặp lại đồng hương. Hôm qua Quốc sư đại nhân vừa thành thân, đối vợ chồng nhỏ ân ái triền miên cũng là chuyện thường tình, hoàng thượng thánh minh, thường ngày tin chịu Quốc sư đại nhân có dư, hấn sẽ có thể thông cảm nhiều hơn.”

Lời này khiến nội thị bị chặn họng không thốt nổi nên lời — chẳng lẽ nói hoàng thượng sẽ không thông cảm việc Quốc sư đại nhân động phòng hoa chúc sao? hấn không có cái cẩu đảm (để là gan chó thì kỳ quá) này.

Lão quản gia rũ tay cung kính lui xuống.

Tiểu Thiên chờ ngoài cửa, thấy lão bước ra vội vàng kè vào lỗ tai: “Vừa rồi trong phòng đại nhân có động tĩnh, đại khái cũng sắp ra rồi!”

Lão quản gia mặt không đổi sắc gật đầu một cái. Tiểu đồng chưa hiểu sự đời, nhưng lão đã đi theo lão Quốc sư đại nhân suốt mấy thập niên, hôm qua trong tình trạng đó của phủ Trần Nam Vương mà lão vẫn có thể còn sống trở về, không chỉ thế, lão còn thành công để sính lễ lại!

đang hả hê đắc ý suy nghĩ, bóng đen chợt lóe nơi xa, quả nhiên Quốc sư đại nhân đã xuất hiện ở cuối hành lang dài, chậm rãi đi về bên này.

Vẫn là áo lụa màu đen, môi mỏng mím chặt, khóe mắt đuôi lông mày vẫn không nhìn thấy ý cười, mà quanh thân lại tràn đầy niềm vui sướng như đường làm quan rộng mở.

Làm chú rể rồi thì khác hấn ha.

Trong lúc lão quản gia cười híp mắt đi thông báo với nội thị, Quốc sư đại nhân đã tới phòng khách Vạn Thiên trước. hấn không vội vào cửa đối phó với nội thị bên cạnh hoàng đế, ngược lại dừng chân, nhẹ giọng

nói với lão quản gia: “đi chuẩn bị cho phu nhân chút thức ăn dễ tiêu —— đừng đưa qua, đem đến cho ta là được.”

Lão quản gia thiếu chút nữa là bật cười.

Quốc sư đại nhân luôn luôn chỉ gần gũi một tiểu đồng hầu hạ, vì vậy tỳ nữ trong phủ quốc sư đều là nha hoàn sai vặt nhị đẳng trở xuống. Đêm qua trong tân phòng, ngay cả thay nước cũng không cho người vào, lão quản gia liền đoán được là Quốc sư đại nhân không cho người lạ nhìn thấy thân thể cô dâu của hắn. . . . Nhưng mà ngay cả cái ăn cũng phải tự tay bưng vào, không khỏi quá mức. hẹp hòi.

Lão quản gia thấp giọng bẩm: “Hôm qua lão nô quay về, Kỷ nhị thiếu gia của phủ Trần Nam Vương cố ý lệnh cho lão nô mang hai nha hoàn bên người phu nhân về, trước mắt hai nha hoàn kia đang hầu hạ trong tiểu viện Đức Sao.”

Quốc sư đại nhân im lặng, giọng nói vẫn còn chút miễn cưỡng, cuối cùng cũng đồng ý: “Ừm. Vậy thì. Bảo các nàng đến hầu hạ trước đi.”

“Dạ!”

“Chờ một chút!” Quốc sư đại nhân nghĩ nghĩ vẫn thấy không vui, “Chỉ cho phép các nàng đưa thức ăn vào, không được đánh thức phu nhân!”

“. Dạ”

.

Nội thị bên kia vốn vừa nghe thông báo Quốc sư đại nhân đến rồi, ngồi mặt nặng mày nhẹ nghiêm chỉnh chờ tuyên đọc thánh chỉ, nào ngờ Quốc sư đại nhân đến cửa rồi lại không lập tức ba chân bốn cẳng nhanh vào, ngược lại còn đứng đó dăn dò những chuyện nhỏ vụn vặt kia không dứt, nội thị tức giận mặt xanh mét.

**

Sau khi Quốc sư đại nhân nhận chỉ vào cung. Trong cung có người còn lớn hơn người ở đây, sắc mặt cũng tái xanh!

Trong Bảo Hoa điện, Lục hoàng tử đứng cạnh hoàng đế Mộ Dung Thiên Hạ mặt mày càng thêm xinh đẹp, đứng bên cạnh Thái hậu Đoan Mật là Thiên Mật sứ nghiêng nước nghiêng thành, cả phòng đều lẳng lẳng đợi Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân vào điện, không chút hoang mang hành lễ.

Hoàng đế cho hắn đứng dậy, cất giọng cực kỳ không vui, hỏi: “Xưa nay Quốc sư chững chạc, sao hôm qua trước mặt mọi người lại làm ra chuyện cướp cô dâu không ra thể thống gì như thế?”

“Hoàng thượng, thần đã quá hai mươi nhiều năm, lấy vợ sinh con, là chuyện đương nhiên.” Trần Ngộ Bạch thành khẩn đáp.

Thái hậu Đoan Mật lạnh lùng mở miệng: “Quốc sư đại nhân không giống loại thiếu niên tuổi mới đôi mươi, sao có thể tự chủ trương, nói cưới vợ liền cưới vợ?”

Quốc sư đại nhân hành lễ với bà một cái, hắng giọng hỏi: “Xin hỏi Thái hậu nương nương: Đại Dạ có văn bản luật lệ nói rõ chức vụ Quốc sư không thể lấy vợ không?”

“. không có.”

“Như vậy Thái hậu nương nương và hoàng thượng không muốn thần lấy vợ, cố ý để thần cô độc sống hết quãng đời còn lại sao?” Quốc sư đại nhân lộ vẻ đau lòng hỏi.

Thái hậu Đoan Mật lạnh mặt không lên tiếng. Mộ Dung Thiên Hạ thở dài, giọng nói đã dịu đi rất nhiều: “Quốc sư, người đón dâu thì cứ đón dâu, nhưng sao người lại cướp đoạt cô dâu của phủ Trần Nam Vương?!”

Quốc sư đại nhân lộ vẻ mặt nghi ngờ, hỏi ngược lại: “Xin hoàng thượng minh xét! Hôm qua sinh lễ của thần đã được đưa tới phủ Trần Nam Vương, phủ Trần Nam Vương cũng đã nhận, phu nhân thần đã ở trong

tân phòng của thần, đêm qua đã động phòng hoa chúc. Hôn sự này lễ nghĩa chu toàn, chuyện cướp đoạt ở đâu ra?”

Mộ Dung Thiên Hạ nhìn vẻ mặt lạnh lùng như thật kia, thiếu chút nữa không nhịn được mà cười ra tiếng, hắt mím môi, cất giọng nghiêm trang hỏi: “Ha? Nhưng sao trẫm lại nghe nói —— nàng vốn phải gả cho Đại tướng quân Thần võ?”

“Đại tướng quân Thần võ?” Quốc sư đại nhân càng thêm bình tĩnh, “Vậy hiện giờ Đại tướng quân Thần võ ở đâu? Là Đại tướng quân cáo ngự trạng với Hoàng thượng, chính miệng nói thần đoạt cô dâu? Nếu Đại tướng quân bị đoạt cô dâu, sao không thấy Đại tướng quân ra mặt đối chất cùng thần?”

Lúc này Đại tướng quân Thần võ, dĩ nhiên là ở. dưới người Nhị hoàng tử, trần trọc thân hoan.

Khóe mắt Lục hoàng tử đứng thẳng bên cạnh Hoàng đế giật giật, lúc này lập tức tiến lên một bước, mở miệng ngắt lời: “Phụ hoàng! Quốc sư đại nhân cưới vợ là chuyện vui, nếu lúc này lễ đã thành, phủ Trần Nam Vương cũng không truy cứu, còn đã nhận sinh lễ, chúng ta cũng đừng hỏi nhiều thêm!”

“Lời ấy của Lục hoàng tử sai rồi!” Thái hậu Đoan Mật nghiêm mặt nói: “Quốc sư đại nhân cưỡng đoạt dân nữ trước mắt mọi người, nếu không trừng phạt, sẽ đánh mất uy nghi của hoàng gia!”

Quốc sư đại nhân rũ ánh mắt thoáng vẻ trào phúng, ngẩng mặt đã là vẻ đứng đắn không thôi: “Thái hậu nương nương, hôm qua Nhị thiếu gia Kỳ Tây của phủ Trần Nam Vương dẫn Kỳ gia quân đưa hôn, Đại hoàng tử điện hạ cũng mang theo binh mã Quận thủ Kinh thành đến đó. Trừ nghi lễ rước dâu thần chỉ đến một thân một mình, tội danh ‘cưỡng đoạt’ này Thái hậu nương nương lấy đâu ra vậy?”

Kỳ gia quân là linh hồn của quân đội vương triều Đại Dạ, thống lĩnh Quận thủ Kinh thành bảo vệ an toàn cho kinh thành, có hai nhóm người như vậy, nếu thật bị cưỡng đoạt, vậy thì không chỉ “đánh mất uy nghi của hoàng gia”, đơn giản chính là vả vào mặt vương triều Đại Dạ!

Ánh mắt Hoàng đế nặng nề nhìn Thái hậu Đoan Mật một cái, ý bảo chuyện này nên dừng lại, không muốn nhắc nữa.

Thái hậu Đoan Mật không chút tránh né đối diện ánh mắt hắt, không chịu lui bước. Mộ Dung Thiên Hạ nhìn cặp ánh mắt xinh đẹp kia, hơi sửng sốt, rất nhanh liền khôi phục như thường, chỉ không tiếng động thở dài, lại chất vấn quốc sư: “không đề cập tới hôn sự của người. Hôm qua, chuyện của đứa trẻ kia là sao?”

“Đứa trẻ nào?” Quốc sư đại nhân tựa như chợt nhớ ra: “Chẳng lẽ Hoàng thượng đang nói đến con trai của Đại hoàng tử điện hạ?”

“Đúng thế!” Hoàng đế dùng sức vỗ ghế rồng một cái, tức giận nói: “Hôm qua mọi người đều thấy, đứa bé kia là do người mang đến —— nói như vậy, trước đó vài ngày, người xông vào tắm điện của Thái hậu là người?!”

“Hoàng thượng nói, thần không hiểu.” Quốc sư đại nhân cau mày, nghi ngờ đầy mặt, “Hai việc này có liên hệ gì?”

hắn chơi xấu triệt để như vậy, hơn nữa còn không chút do dự.

Hoàng đế lặng thinh.

Cũng không thể nói: “Đứa bé kia vốn bị giam trong điện của Thái hậu nương nương, hiện lại ở trên tay người, đương nhiên người xông vào điện cướp hắn đi chính là người”.

Hoàng đế đây là cố ý nói toạc ra, ném đề tài câu chuyện vào trong tay Trần Ngộ Bạch, sao Thái hậu Đoan Mật không nhìn ra chứ? Nhưng lúc này bà không cách nào phát tác, chỉ có thể liên tục cười lạnh, gằn tiếng khen: “Quốc sư đại nhân thật giỏi ăn nói!”

“không dám.”

“Quốc sư đại nhân chớ khiêm tốn, ” Thái hậu Đoan Mật đưa tay vịn tay ngọc mềm mại của Thiên Mật sứ đứng bên cạnh, thở dài: “Trước đó vài ngày, Quốc sư đại nhân đã thương Đại hoàng tử, trong ngục Quốc sư đại nhân đã nói lời son sắt với ai gia, nói tâm đầu ý hợp với Thiên Mật sứ, nảy sinh tình cảm. Hôm nay chỉ chớp mắt, liền cưới người khác!”

Mặt mũi Trần Ngộ Bạch nghiêm trang, lạnh lùng nói: “Thái hậu nương nương! Thần dám thề với sư phụ đã chết của thần: chưa bao giờ thổ lộ nửa chữ là có tình cảm với Thiên Mật sứ đại nhân!”

Lời hôm đó đều do Tần Tang nói, hắn chưa từng gạt đầu, nhiều nhất là bị nàng kéo ống tay áo mà không vậy ra.

Lần này Thái hậu Đoan Mật hoàn toàn không phản đối.

Bà sớm biết vị Quốc sư trẻ tuổi này thông minh xảo quyệt, nhưng bà thật không ngờ rằng: hắn có thể nguy hiểm vô sỉ đến thế!

Ngồi phía trên, Thái hậu Đoan Mật giận xanh cả mặt, Thiên Mật sứ đứng cạnh bà cúi đầu, nhìn như lã chã chực khóc, ra vẻ như đã si khờ gửi tin yêu lầm người, sắc mặt hoàng đế trang nghiêm, trong mắt lại mang theo vui vẻ mơ hồ, Lục hoàng tử đứng bên tay hoàng đế, ném cho Quốc sư đại nhân một sự xem thường thật lớn.

Quốc sư đại nhân đứng bên dưới, toàn thân rét lạnh, nhìn như bị Thái hậu Đoan Mật vu khống mà tức giận không nhẹ.

Hoàng đế dĩ nhiên muốn trấn an ái khanh “Bị uất ức” của hắn: “Được rồi, những chuyện này vốn do nhóm chúng ta hồ đồ, nói rõ rồi thì không sao nữa. Chỉ còn một việc —— quốc sư, Trần Nam Vương là ái tướng đắc lực của trẫm, nếu người xung đột với hắn, trẫm nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Trần Ngộ Bạch vừa nghe liền cong khóe miệng: “Thần hiểu!”

Lúc này Lục hoàng tử liếc mắt xem thường chột nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng, Quốc sư đại nhân mới thành hôn, sao phụ hoàng không cho truyền quốc sư phu nhân vào cung phong hàm Cáo mệnh? Thuận tiện xem thử rốt cuộc là dạng nữ tử nào, lại khiến cho Đại tướng quân Thần vũ cùng Quốc sư đại nhân cùng động lòng! Nhi thần rất hiếu kỳ đó!”

Hoàng đế cười nhẹ ra tiếng, đồng ý nói: “Rất tốt.”

Quốc sư đại nhân yên lặng, cũng chỉ có thể nghe lệnh.

Trước khi rời đi, hắn xa xa liếc nhìn Lục hoàng tử một cái, tiểu hoàng tử xinh đẹp đứng bên cạnh hoàng đế không biết sống chết làm mặt quỷ với hắn.

**

Quốc sư đại nhân vừa đi, Thái hậu Đoan Mật liền trút toàn bộ lửa giận về phía hoàng đế: “Công bằng mà Hoàng thượng đồng ý với ai gia, chính là như thế sao?!”

Hoàng đế trầm mặc, lộ vẻ khó xử nói: “Nếu muốn tranh luận về chuyện đứa bé kia, ắt không thể không nhắc tới chuyện Thái hậu nương nương nhốt hắn. Nếu Đại hoàng tử biết được, Thái hậu có nguyên do chất với Đại hoàng tử?”

Thái hậu Đoan Mật cứng lại, tức giận nói: “Vậy thì nói đến chuyện ngày đó vì thoát thân, hắn đã lừa Tang Tang!”

Hoàng đế lạnh lùng nhìn người nghiêng nước nghiêng thành đang cúi đầu một cái, giọng nói chột trở nên vô cùng lạnh nhạt: “Tần Tang, người cũng nên bớt phóng túng một chút, một Thiên Mật sứ danh tiếng, chưa lập gia đình lại rêu rao như vậy, lượn lờ giữa tất cả nam tử. Đó mới đúng là làm mất mặt hoàng gia!”

Tần Tang kéo tay áo lau nước mắt, uất ức thấp giọng đáp “Dạ”.

Thái hậu Đoan Mật thấy hoàng đế quyết tâm che chở Quốc sư đại nhân, nhiều lời là vô ích, bà cười lạnh đứng dậy, mang theo Thiên Mật sứ phẩy tay áo bỏ đi.

Trong điện yên tĩnh lại, hoàng đế thở phào một cái, nhắm mắt xoa xoa trán.

Lục hoàng tử bĩu môi với bóng lưng thướt tha của Thiên Mật sứ, nhỏ giọng nói với hoàng đế: “E là Thái hậu nương nương cũng bị nha đầu Tần Tang kia lừa rồi!”

“Con mới bây lớn? Gọi người khác là nha đầu?” Hoàng đế cười rộ lên, “Vừa nãy tại sao con lại che giấu thay Quốc sư đại nhân? Là vì nhị ca của con?”

“Xem phụ hoàng nói kìa! Chuyện này có liên quan gì với nhị ca? Nhi thần chỉ là gặp chuyện bất bình rút đao hỗ trợ, không muốn Quốc sư đại nhân vô duyên vô cớ chịu nhục!”

“Phải không đó?” Mộ Dung Thiên Hạ nở nụ cười, “Nếu đã như vậy, vì sao lại khuyến khích trăm triệu kiến quốc sư phụ nhân?”

Lục hoàng tử xinh đẹp nhẹ nhàng: “Ai bảo nàng chê cười con! Nhi thần gọi nàng vào cung, cho nàng thấy oai phong của nhi thần!”

“Nàng chê cười gì con?” Hoàng đế cười hí hóp: “Có phải là khen đáng về con rất đẹp?”

Lục hoàng tử xinh đẹp lập tức như bị giẫm phải đuôi, nhảy lên: “Phụ hoàng!”

50. Chương 50

Quốc sư đại nhân vui vẻ tự nhiên rời khỏi cung, đội bảo vệ của phủ quốc sư đương nhiên đã chờ ngoài cửa cung, nhưng quốc sư đại nhân nhìn nhìn xe kiệu tiền hô hậu ủng, lại nâng tay lệnh cho tiểu đồng dắt một con ngựa đến.

“Đại nhân muốn cưỡi ngựa trở về sao?” Tiểu Thiên hoàng mang hỏi.

không phải đại nhân nhà hắn luôn ghét cưỡi ngựa trước mặt mọi người, chán ghét xóc nảy khi cưỡi ngựa nhất sao?

Nào ngờ lúc này quốc sư đại nhân lại không chút do dự “ừ” một tiếng, tiếp theo áo đen tung bay, tung người lên ngựa, đón cơn gió rét buốt phương bắc, cưỡi ngựa tuyệt trần mà đi. Tiểu Thiên không hiểu gì, thu xếp xe ngựa, chậm rì rì về phủ, nghĩ: vừa làm chú rể liền thay đổi

Chú rể trở về phủ, xuống ngựa liền đi thẳng đến tân phòng.

Đẩy cửa bước vào, trong tân phòng màn che đỏ thắm buông xuống, quả nhiên cô dâu của hắn còn chưa tỉnh. Người vừa vào cửa liền bước nhẹ chân, bên môi nhẹ cong gọn chút ý cười.

Trong tay còn cầm roi ngựa, thuận tay nâng lên, xốc từng lớp màn đỏ thắm lên. Vào đến phòng trong, giường cưới vẫn hỗn độn như lúc hắn đi. Trong lớp chăn nệm gấm vóc trên giường, cô dâu của hắn bình yên ngủ say, giường Hàn ngọc lạnh, không có lồng ngực ôm chặt của hắn, nàng quần lầy chăn gấm, cuộn thành cái kén.

Giống con sâu —— quốc sư đại nhân cười nhạo nghĩ.

Trong lòng cười nhạo như vậy, mà người thì vẫn đứng bên giường nhìn dung nhan nàng ngủ say, yên lặng cảm thấy thật mỹ mãn. Sau đó hắn vươn roi ngựa cầm trong tay ra, cách một lớp chăn xấu xa chọc chọc người đang ngủ say kia.

Đáng tiếc ngay cả rì rào một tiếng cô dâu mới cũng không thềm, cuộn chăn lăn một vòng vào bên trong.

Trần Ngộ Bạch không tiếng động yên lặng nở nụ cười, thả roi ngựa, ngồi xuống đầu giường, với tay túm chăn của nàng.

Lúc này người đang ngủ say ngọt hết kiên nhẫn, từ trong mền gấm vươn tay nhỏ bé mềm mềm nóng nóng, “Bốp” một cái đánh lên mặt hắn, đẩy ra bên ngoài: “. Ừm. đừng làm ồn!”

Người trúng một cái tát đen mặt đứng dậy, giọng đã lạnh nhưng đầu vẫn cúi: “Mặt trời lên cao rồi, còn chưa chịu tỉnh?”

Trong lúc ngủ mơ Tiểu Ly còn nghĩ mình đang ngủ trong khuê phòng ở phủ Trần Nam Vương, chợt nghe giọng nam tính vang lên, nàng kỳ quái mở mắt.

Chăm chú nhìn gương mặt nam nhân bên giường một lúc lâu, rốt cục nàng mới nhớ —hôm qua mình đã gả cho người.

Nàng cũng nhớ tới những việc kỳ quái mà đêm qua sư phụ làm, cũng nhớ tới mình đang trần trụi trong chăn, nàng lập tức cuốn chăn thật nhanh, nhỏ giọng e lệ gọi một tiếng “Sư phụ. . . .”

Trần Ngộ Bạch nghe xong xưng hô này liền nhú mày lại, nhìn chăm chăm nàng một lát, lại hỏi: “đã ăn gì chưa?”

Tiểu Ly nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Đương nhiên là chưa rồi — hai tỳ nữ kia, hôm qua u mê ngớ ngẩn bị đưa tới phủ quốc sư, đã sợ hãi, nghe nói tiểu thư nhà mình không lấy Tứ thiếu gia làm chồng mà lại gả cho quốc sư đại nhân, cảm thấy không thể tin nổi, hôm nay bỗng bị lệnh phải đưa thức ăn vào, lại không được đánh thức tiểu thư dậy dùng bữa, hai tiểu nha đầu kia đã hoang mang lo sợ, mới vừa rồi rón ra rón rén bê thức ăn tiến vào, đầu chưa dám nâng đã bước ra ngoài. Kỷ Tiểu Ly khò khò ngủ say trên giường, cách nhiều lớp màn, căn bản ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe được.

Người ra cái lệnh kỳ cục kia lại như thực vừa lòng khi nàng đói bụng, sung sướng nhếch khóe miệng.

hắn đứng dậy đến cạnh bàn, nhìn thấy hai hộp đựng thức ăn được phủ vải bông giữ ấm đỏ thắm thật dày nằm ngay ngay ngắn ngắn, với tay sờ thử, cháo thịt bên trong vẫn còn ấm nóng.

Rất tốt.

Quốc sư đại nhân tự tay múc một chén, bưng đến bên giường dứt cho quốc sư phu nhân nhà hắn.

cô dâu mới ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, quần chăn gấm, được phu quân ôm vào lòng, từng ngậm từng ngậm ăn cháo thịt.

Kỷ Tiểu Ly không hiểu hai từ “nhu mì”, chỉ cảm thấy không tiếng động lúc này vô cùng động lòng người, nhấp một ngụm cháo đưa tới bên miệng, nàng cười với hắn, nào ngờ lại bị hắn liếc mắt một cái: “Ngây ngô cười cái gì. Đần độn!”

Quốc sư phu nhân phồng phồng má, trừng hắn, lại trừng khiến quốc sư đại nhân nhìn không được khẽ cười.

Ngay khi vừa dạt dào tình tứ dứt xong ngụm cháo cuối cùng, tiếng bước chân của thị nữ bên ngoài từ xa chạy đến, đứng xa nhất ngoài màn che, nhẹ giọng cung kính hỏi: “Phu nhân đã dậy chưa ạ?”

Tiểu Ly còn chưa biết mình đã là “Phu nhân”, uống cháo xong thì vừa lòng hả dạ nằm dựa vào trong lòng quốc sư đại nhân, quốc sư đại nhân lộ vẻ hung ác dùng chân quần lấy nàng chỉ chừa khuôn mặt, nhưng bởi vì trong lòng cười thật dịu dàng, giọng nói không tự chủ được mà dịu đi không ít: “. Đưa chút nước ấm vào, hầu hạ phu nhân tắm rửa.”

Thị nữ nhẹ giọng đáp lời, tiếng chân nhẹ bước ra ngoài chuẩn bị.

**

Nha hoàn của phủ Trần Nam Vương đều được dạy dỗ cực tốt, trước khi được đưa tới phủ, quốc sư phu nhân của Kỷ nhị thiếu gia đã từng cố ý dặn dò, hai nha hoàn liền đầu vào đấy, một người hầu hạ Tiểu Ly tắm rửa, một người dọn dẹp trong phòng, đều nhẹ chân nhẹ tay, dường như không hề phát ra tiếng động.

Trần Ngộ Bạch dựa trên giường nhỏ bên cửa sổ đọc sách, bình thường vào thời điểm này, trong phòng hắn, ngay cả tiểu đồng duy nhất hầu hạ bên người hắn cũng không được nán lại, nhưng hôm nay sau khi thành thân, trong phòng nhiều hơn một người, nhiều thêm một kẻ ưa gây chuyện, còn phải có thêm ba người hầu hạ, tuổi tiểu đồng còn nhỏ lại là bé trai, cần nhắc lợi hại, hắn vẫn phải đồng ý cho hai nha hoàn vào phòng hầu hạ.

Vốn khi ra quyết định đó hắn cho là mình nhất định sẽ khó chịu, còn dặn lão quản gia sắp xếp riêng một thư phòng ở bên cạnh, nhưng trước mắt hắn lại tuyệt không muốn đến cái thư phòng không người kia.

Cho nên lúc này hắn không thấy phiền, ngược lại còn ngoài ý muốn cảm thấy trong lòng. thỏa mãn.

Thiết nghĩ luôn tự cho là mình trong trời lạnh lòng quái gở, bất quá chỉ vì không ai khiến hắn trở nên náo nhiệt thôi.

Lại nghĩ, có một đứa trẻ hắn cũng không tồi. Trần Ngộ Bạch nhớ đến đêm qua nàng mặt nhẵn mày nhú phun miếng sủi cỏ sống ra khỏi miệng, uất uất ức ức nói “Sống!” Trong lòng ấm nóng, muốn bật cười.

Tựa như lúc này, nếu có một đứa trẻ chạy tới chạy lui trong phòng, hoặc chơi đùa sôi nổi ngoài phòng trong viện, chưa chắc hắn sẽ khó chịu!

Huống hồ nay Cố Minh châu đã trở lại, độc của Mộ Dung Lỗi mười phần có thể giải hết tám chín, chờ thử ra phương thuốc có thể giải hàn độc trong cơ thể hắn, vậy mỗi tháng Tần Tang sẽ không cần cho nàng uống thuốc, kể từ đó Tần Tang không cần phải lo chuyện sau này nữa, chỉ cần giải quyết xong chuyện Thiên Mật, hắn liền có thể thử ngừng thuốc của nàng, đến lúc đó dù nàng có khôi phục tóc tím mắt tím cũng không có gì phải lo lắng, ngừng thuốc, hắn sẽ có kinh lần đầu, có thể hoài thai con của hắn. không chừng còn có thể trở nên thông minh hơn một chút?

Người cầm quyển sách thật lâu lại chỉ xem mãi một trang, mặt mày lạnh lùng đang ẩn chứa nụ cười, lúc này đã thay đổi thành dịu dàng lịch sự.

Người trong trời nhưng lạnh lùng cao ngạo như thế, lại có một ngày trở nên như vậy, lòng tràn đầy chờ mong náo nhiệt.

**

Sau khi Quốc sư phu nhân tắm rửa xong, thị nữ nhanh tay lẹ chân hong khô mái tóc dài cho nàng, lại giúp nàng ăn vận trang điểm, sau đó hai thị nữ cùng rón ra rón rén lui xuống. Trong phòng chỉ còn đôi vợ chồng mới cưới.

Quốc sư phu nhân từ trong phòng đi ra, tự nhiên mà đi về phía phủ quân.

Quốc sư đại nhân dựa vào bên giường nhỏ, ung dung thản nhiên, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm quyển sách trong tay, thoát nhìn vô cùng chuyên tâm.

Tiểu Ly nào biết hắn đang nghĩ gì, thấy hắn nghiêm túc đọc sách như vậy, ngay cả bước chân nàng cũng thả nhẹ —— nhẹ bước mà đi, về phía cửa.

Trần Ngộ Bạch đang dựng thẳng lỗ tai chờ, rõ ràng nàng đã sắp đi đến cạnh giường nhỏ, bỗng nhiên lại đi ngược ra ngoài, trong lòng hắn thầm rửa một tiếng, vội vàng với tay túm đai lưng nàng, chộp nàng túm lại.

Tiểu Ly bị túm “Á!” một tiếng ngã lên giường nhỏ, sau đó lăn một vòng va vào lòng hắn.

Thân mình vừa mới tắm rửa xong thơm thơm mềm mềm, va vào trong lòng, tâm tình quốc sư đại nhân nhất thời tốt lên không ít.

“Nàng định đi đâu?” Giọng nói vẫn có chút bất mãn, hắn chất vấn.

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy hắn hỏi rất kỳ quái: “Sư phụ đọc sách, ta phải ra ngoài!”

Lão quân gia từng nhiều lần dặn dò nàng: khi quốc sư đại nhân đọc sách luôn thích yên tĩnh, tuyệt đối không thể quấy nhiễu!

Cho nên nàng định ra ngoài chơi một mình.

Nàng còn là độ đệ nhỏ của phủ quốc sư mà!

Trần Ngộ Bạch đen mặt, nâng cằm nàng lên, nghiêm trang hỏi nàng: “Tiểu thuyết đưa cho nàng đêm qua, nàng xem đến đâu rồi?”

Cái người chỉ mới đọc trang đầu tiên liền ném qua một bên, chột dạ “Ặc.” một tiếng, tròn mắt đảo quanh, bắt đầu nói dối: “Ta. quyển đó. ta xem không hiểu!”

“À?” Phủ quân nhà nàng nhú mày, “Nàng không hiểu chữ nào? nói ta nghe xem.”

“Hả. không phải.” Thiếu nữ nhỏ nói dối dùng sức viện cớ: “Ta biết mặt chữ, nhưng. nhưng mà nhiều chữ đặt cạnh nhau, đọc liền không hiểu!”

Cái cớ chân thành và giản dị như vậy, Tiểu Ly cảm thấy gần đây mình càng ngày càng thông minh.

Sư phụ nhà nàng hiển nhiên cũng cho là thế, bởi vì nàng thấy trong mắt sư phụ đầy ý cười.

Nàng càng cao hứng, cười tùm tùm nhìn hấn, còn với tay ôm lấy thắt lưng hấn.

Người bị nàng ôm lấy thắt lưng cọ vào trong ngực với tay vuốt nhẹ lên trán nàng, Tiểu Ly được vuốt mà thoải mái, cuộn mình trong lòng hấn vừa thỏa mãn vừa đắc ý lười biếng híp mắt.

Sau đó nàng nghe từ đỉnh đầu truyền đến giọng nam nhân mát lạnh dịu dàng lại không cho phép chống đối: “Vậy giờ nàng lấy quyển tiểu thuyết đó ra, đoạn nào không rõ, vì sư sẽ tự mình dạy nàng.”

**

không phải. không phải nói là dạy nàng xem tiểu thuyết à. Tiểu Ly bị hấn đặt lên giường nhỏ, thân như lửa đốt, trong đầu mơ mơ hồ hồ nghĩ.

“Ừm.” hấn bỗng nhiên mút mạnh một cái, mút đến nóng bỏng, nàng không tự chủ được mà hừ nhẹ ra tiếng.

Sau đó người đè nặng trên người nàng giống như được cổ vũ gì đó, ngay cả da thịt kề sát nàng cũng trở nên nóng bỏng, thân thể chặt chẽ đè nặng của hấn càng trở nên cứng rắn. Y phục chồng chất ma sát nhau của hai người đã tán loạn mở rộng, trước ngực nàng đã sắp lộ ra, cái yếm bị hấn kéo lệch qua một bên, non mềm trước ngực bị nhô hẳn cứng rắn trong lồng ngực rắn chắc của hấn cọ, nổi lên một cảm giác tê dại không thể mô tả, lại có chút đau đớn, trái tim trong ngực thành thịch đập loạn, nàng không biết phải thế nào mới tốt, nóng bỏng, bất lực, hỗn loạn. Vật nắm trong tay lại càng ngày càng kỳ quái! Nó như tự có sinh mệnh, mạch máu phía trên nháy nháy, hơn nữa càng ngày càng lớn, thô to trong tay nàng dần nặng trĩu, rất nhanh ngón tay nàng đã sắp không nắm hết nó, nàng sợ hãi, muốn rút tay về, cổ tay lại bị hấn đè lại, không thể thực hiện được.

Người chôn đầu nơi cổ nàng mút mạnh, phun hơi thở nóng cháy, cúi đầu cười hỏi nàng: “. đã hiểu đoạn này rồi chứ?”

“Trò nằm bên dưới, tóc như gấm đen, mặt như hoa đào, thân thể nõn nà, lòng càng hăng hái, không còn quần áo, nhìn rõ vật kia. Trò mơ màng như uống mất, thầy với tay nắm lấy tay trò, mạnh mẽ khác thường, cử động cao thấp. Yết hầu thầy phát ra tiếng rên rỉ, trò e lệ nhận lấy, thầy cúi mặt, trò lại nắm vật đó, ôm lấy nó.”

Đoạn văn trong tiểu thuyết Đằm Hoa đào – tình duyên thầy trò này, quốc sư đại nhân đã dùng chính mình để giảng giải.

Kỷ Tiểu Ly như nắm phải củ khoai lang phồng tay, lại không ném đi được, chỉ cần ngón tay nàng thoáng cử động, người mút gáy nàng liền hô hấp nặng nề, sau đó liền mút thật mạnh, hôn của nàng cũng sắp bị hấn hút đi. Nóng quá, trời lạnh như vậy, cửa sổ phía nam còn đang mở, quần áo nàng mở rộng mà cả người lại khô nóng, động tình khó nói khó nhịn.

“. rõ, rõ rồi.” Nàng mặt đỏ tai hồng thở dốc, “Ta hiểu rồi! Sư phụ. Sư phụ thả ta ra. Đứng.”

Người đang nắm tay nàng chậm rãi tăng thêm sức, hừ một tiếng, há mồm cắn vành tai khéo léo của nàng, “Nàng hiểu rồi?” hấn thở hỗn hển nóng như lửa, cất giọng trầm thấp kim nén hỏi: “Đoạn sau cũng đã hiểu rồi? không cần vì sư vất vả dạy thêm nữa sao?”

Tiểu Ly gạt đầu lung tung, chỉ mong hấn nhanh chóng buông mình ra. Quá nóng rồi!

Nhưng kế tiếp hấn lại cất giọng thông thả nói với nàng: “Nếu đã vậy, đoạn kế tiếp kia, nàng cứ theo đó mà làm.”

51. Chương 51

Đoạn kể tiếp kia. ?

Theo đó mà làm?

Bị ăn đến mức quần áo mở rộng, cả người ửng hồng, thiếu nữ nhỏ mở một đôi mắt to mê mang nhìn người đề trên người mình.

Ăn thật hăng hái, Quốc sư đại nhân vui vẻ nhếch nhếch khóe miệng, thân thể đề lên nàng, cánh tay dài đưa ra chụp tới, lấy cuốn tiểu thuyết Đâm Hoa đào – tình duyên thầy trò ném bên mép giường để trước mặt nàng, mở ra, chỉ cho nàng xem cái đoạn kể mà nàng phải làm theo.

Đoạn kể chính là: “. nói xong, thầy đẩy mình vào, trò chưa từng trải, hô ra tiếng. Thầy cũng không dừng, nằm sấp trên người, lúc đẩy mình vào, lúc lại yên lặng lui ra, trong khoảnh khắc, ánh trắng nghiêng trong suốt, rọi sáng nửa cửa sổ âm u, mềm mại trải khắp phòng. Trò mệt mỏi nằm trên giường, thầy ôm vào giấc ngủ.”

Cái này. Kỷ Tiểu Ly lộ vẻ mặt đưa đám, chợt trong đầu sáng ra, nhanh trí chỉ vào quyển sách mà phản bác: “Sư phụ nhìn xem nhìn xem: ‘ánh trắng nghiêng trong suốt, rọi sáng nửa cửa sổ âm u’! Bây giờ là ban ngày, lấy đâu ra trắng rọi sáng âm u?”

Cho nên sư phụ mau buông ta ra! Lúc này không đúng thời điểm, cảnh tượng cũng không đúng! Đoạn văn này không thể nào diễn được!

Quốc sư đại nhân đang chậm rãi cho nàng lấy lại hơi thở, nghe lời này, chôn đầu bên gáy nàng cười không ra tiếng.

“Còn dám can đảm ngụy biện!” hần ngậm vành tai nàng mút thật mạnh, gợi lên lửa nóng, đã không còn để ý tới vẻ ngoài cố ý vắng lạnh thường ngày, cười trêu nói bên vành tai lửa nóng của nàng: “Quả nhiên là sau khi gả cho ta liền thông minh lên một chút.”

Đây là lần đầu sư phụ khen nàng “Thông minh”, nhưng một chút Kỷ Tiểu Ly cũng không vui vẻ đắc ý nổi — bàn tay đang bao lấy tay nàng càng lúc càng dùng sức, tay của nàng không thể không nắm vật trong tay thật chặt. Vật kia càng lúc càng lớn, “thích thích thích” nhảy trong lòng bàn tay nàng — có thể sắp nổ tung hay không? Giống như đạn phích lịch của nàng ấy!

“Sư phụ.” Nàng khó nhịn gọi hần, nũng nịu thút thít, không cố ý lại mang theo vẻ mê hoặc lòng người.

Người bị gọi run rẩy cả người, ngẩng đầu khó nhọc thở dốc một tiếng, thân thể đề lên nàng chặt hơn, nặng nề ma sát, tay phía dưới quần lấy bàn tay nhỏ bé của nàng làm cho động tác cũng càng tăng nhanh.

Nàng thật thơm!

Mới tắm xong, vén ra từng lớp quần áo đang bao bọc thân thể nhỏ nhắn ấm áp, cả người đều thơm tho mềm mại, lúc này lại bị hần ăn mà khắp người ửng hồng, trên lớp áo quần xốc xếch, thân thể mềm mại tuyết trắng nằm ngang. Kéo búi tóc đã không còn vắn được rơi tán loạn ra, tóc đen trải tràn trên gối, tôn lên gương mặt đỏ hồng nóng cháy như lá quýt, mùi thơm ấm áp của nàng xông vào mũi. người chôn đầu bên gáy nàng hít thật sâu, tinh thần càng thêm kích động.

Tiểu Ly bị động tác và hô hấp kỳ quái của hần làm cho cực kỳ khó xử, khó chịu xoay người muốn giãy giụa, nhưng hần đề chặt như vậy, nàng làm thế nào cũng giãy giụa không thoát, mà hần vẫn còn đang liều mạng tiếp tục, sợ hãi và nóng cháy chồng chất, rốt cục không nhịn được nàng khóc thút thít.

Nàng vừa khóc đương nhiên Trần Ngộ Bạch liền đau lòng, nhưng giờ phút này. Lại cảm thấy như một mong đợi khác thường, tiếng khóc của nàng mềm mại tinh tế, uốn lượn tiến vào tai hần, kích thích thối bùng lửa nóng, khiến hần hận không thể xuống tay nặng hơn, ăn hết nàng cho thỏa.

“Khóc cái gì.” hần ngậm lấy lỗ tai nàng, thấp giọng cười dụ dỗ: “Đừng khóc, vì sư dạy nàng niệm chú, được không?”

Tiếng khóc quả thật yếu đi một chút, hần nhân cơ hội cắn lỗ tai nàng thấp giọng không đứng đắn dạy: “. Uyên ương đan chéo cánh, Phỉ Thúy thả chung lồng. Mây thẹn thùng khẽ nhú, kè môi giọng đờm nồng. Hơi Lan hồi hộp thoảng, da ngọc nõn nà trông. Tay mặt không buồn nhích, lưng mềm khẽ uốn cong. Mồ hôi rơi lấp lánh, mái tóc rối lung tung.” (Đoạn thơ trích trong tác phẩm “Hội chân ký” của Nguyên Chấn, là tiền đề của vở kịch Tây Sương ký)

Người đang nức nức nở nở, tiếng khóc dần yếu đi, hỏi: “Cái gì. Cái gì là ‘Phỉ Thúy thả chung lồng’?”

Nghe như là một món bảo vật, có thể lấy một khối cho nàng luyện đan chơi không?

Sư phụ nhà nàng cười đến mức lồng ngực cũng chấn động.

“không hiểu? không sao cả!” âm thanh trong trẻo lạnh lùng vô cùng vui vẻ, “Sau này vì sư sẽ từ từ dạy nàng, từng câu từng câu. Được chứ?”

hần vừa nói, cái lưỡi nóng bỏng đã liếm lấy thịt non sau tai nàng, nắm lấy tay nàng cử động mạnh. Trong miệng ngậm tuyết trắng non mềm, phía dưới non nốt bó chặt, lưng thẳng tắp đẩy về phía trước tê dại run rẩy, khắc cốt ghi xương, vui sướng như thần tiên bỗng bệnh đêm qua đã đến gần trước mắt ——

“Sư phụ!” Bị ức hiếp cùng cực, rốt cực thiếu nữ nhỏ không nhịn được nữa, lấy can đảm hỏi: “Chẳng lẽ sư phụ của sư phụ cũng dạy sư phụ như vậy?!”

Nếu không tại sao sư phụ lại kiên trì làm vậy với nàng hu hu hu.

Tâm tình vui vẻ đến nhộn nhạo của Quốc sư đại nhân, vốn mây tụ sương mờ đã đến gần trước mắt, trong khoảnh khắc sắp đi mây về gió vui sướng như thần tiên, bị một câu nói này của nàng, trong khoảnh khắc đánh đến mây tan sương nhạt!

Gương mặt hiền từ của Lão Quốc sư đại nhân hiện lên trước mắt, cảnh tượng học tập khi còn bé chuyên cần mặc niệm thiêng liêng đến mức nào, Quốc sư đại nhân đương nhiệm đang đề tiểu đồ đệ bên dưới làm xằng làm bậy, trái tim căng thẳng, da đầu tê dại, sao còn chút kiêu diễm phong tình nào, kêu rên một tiếng, phía dưới không khống chế được mà buông lỏng.

một dòng xuân sắc chảy về đông.

**

Mây tan khói nhạt, cả phòng vắng vẻ.

thật lâu thật lâu sau.

Người thở dốc đề phía trên đã sớm bình tĩnh lại, mà vẫn nặng nề chôn mặt không chịu lộ diện, không nhúc nhích. Tiểu Ly bị hần đè rất nặng, cũng không dám kêu khóc náo loạn —— sư phụ nhà nàng tức giận.

Nếu nói, cảm xúc của sư phụ nhà nàng biến ảo đa dạng, quỷ thần khó lường, cảm xúc duy nhất mà nàng có thể cảm giác được, chính là lúc hần tức giận.

Giống như bây giờ, cả người lạnh lùng tản ra khí lạnh, lạnh đến mức máu nàng cũng muốn đông lại, không dám thở mạnh.

Dĩ nhiên, nàng không thể biết vì sao hần lại tức giận như vậy.

Nhịn thật lâu, bây giờ nàng không nhịn được nhóp nhóp kỳ quái trong tay, ngón tay khẽ động muốn rút trở về, người chui bên gáy nàng nhẹ trâm giọng “ừm.” một tiếng.

Nàng vội vàng nắm lại!

Nhưng lúc này người đè trên người lại hít một ngụm khí lạnh, giống như càng khó chịu hơn so với vừa rồi.

Nàng lo sợ bất an nhìn hần lật từ trên người mình xuống, nặng nề nằm lên giường nhỏ.

không để cơ hội tụt mắt, nàng bò dậy muốn chạy!

Nhưng mới vừa ngồi dậy, lại bị người lôi quần áo kéo trở về.

Nàng lặn vào trong lòng người phía sau, cảm thấy hân hân tức giận hơn, may mà lúc này nàng đưa lưng về phía hân, vội vàng nhắm mắt cuộn tròn thành một khối.

Ngón tay lạnh lạnh thon dài sờ soạng đi lên, từ mặt lướt qua gò má nàng, nắm được cằm nàng, hơi dùng sức nhấc lên.

Mặt của nàng bị buộc phải nâng lên, hô hấp nóng bỏng lại dính vào, bất quá lần này ít đi mấy phần lửa nóng, nhiều thêm mấy phần lạnh lẽo: “Kỷ, Tiểu, Ly!”

Tiểu Ly thấy khó tránh khỏi, tim chùng xuống, chợt nhào người qua, nhắm mắt lại chui vào trong lòng hân, một tay nắm chặt, một tay ôm lấy hông hân.

Thân thể người bị ôm đang cứng đờ, lập tức mềm nhũn ra, ngay cả giọng nói rét lạnh kia cũng mềm đi mấy phần: “. Nàng đang muốn làm gì?”

“Ừm.” Người nhắm mắt thật chặt lại rúc vào trong lòng hân, cọ vào lòng hân, cất giọng buồn buồn yếu ớt: “không biết!”

Nàng cũng không biết tại sao mình chợt lảng lảng ôm lấy hân như vậy.

Đại khái là trực giác: làm như vậy hân sẽ không bị hân truy cứu nữa?

Cho dù tâm trí không hoàn chỉnh, nàng vẫn là một cô nương, là cô nương liền có trực giác bén nhạy! Quả nhiên Quốc sư đại nhân lặng yên một lát, nhẹ nhàng chọc chọc đầu nàng, ngay sau đó khí lạnh toàn thân liền tan hết.

Lảng lảng ôm nàng một lát, hân khẽ thở dài, đưa tay lấy từ trong áo quần xóc xếch ra một cái khăn lụa đen thêu hoa văn cát tường bằng chỉ vàng, kéo cái tay đang nắm chặt của nàng, nhẹ nhàng mở ra, lau đi nhộp nháp dính trong lòng bàn tay nàng.

Lúc này người chôn trong lòng hân tò mò nhô đầu ra nhìn —— nàng còn chưa nhìn thấy mới rồi dòng nước ấm phun ra trong tay nàng rốt cuộc là cái gì.

Quốc sư đại nhân vô tình lạnh mặt nhấn cái đầu nhỏ kia trở về.

Lau khô sạch tay nàng xong, hân đứng dậy mặc quần áo cho nàng.

Cái yếm nhỏ thêu uyên ương nghịch nước đã bị kéo lệch qua, Quốc sư đại nhân yên lặng than thở chỉnh lại cho nàng. Tiểu Ly có chút không quen được hân hân hạ, xấu hổ tránh, đẩy đẩy tay hân muốn tự mặc, lại bị hân lạnh lùng quát một tiếng: “Đàng hoàng chút!”

Nàng bị quát cả người run lên, có chút uất ức, lại lấy dũng khí nói với hân: “Sư phụ không nên tức giận, tối nay, tối nay lúc trăng rọi sáng âm u Ta lại học!”

cô ngốc này. Có người trong lòng như được ủ ấm đến thoải mái - mừng.

Nhưng hân vẫn cúi đầu không nói lời nào, Tiểu Ly càng cảm thấy uất ức, miệng cũng trề ra.

Có người không kín miệng nổi nữa: “Tối nay không động đến nàng, ngày mai phải đưa nàng về lại mặt.”

Nếu không vì sáng mai sẽ về lại mặt, vừa rồi sao hân có thể bỏ qua cho nàng?

Ngày mai. Ngày mai hân sẽ là một trận ác đấu!

Hôm nay trên Bảo Hoa điện, hoàng thượng đã nói trước, có thể không truy cứu chuyện cướp cô dâu, nhưng phủ Trần Nam Vương bên kia lại muốn ông giải quyết thỏa đáng.

Phủ Trần Nam Vương và phủ quốc sư đều là hai đại thần quan trọng của giang sơn Đại Dã, ai gây bất hòa trước người đó chính là tội nhân thiên cổ, huống chi quả thực trước đó hân đã không đúng mà cướp cô dâu, nếu không dô phủ Trần Nam Vương hải lòng được, sợ rằng hoàng đế cũng sẽ không lại nghiêng về phía hân.

Nhưng nếu nhún nhẹn hạ mình. Nhớ tới toàn phủ Trần Nam Vương đều là tướng quân, cho dù là Quốc sư đại nhân, cũng cảm thấy đau đầu không dứt.

Tâm tình của hắn không thoải mái, đương nhiên muốn mặt lạnh hù dọa thê tử nhỏ xinh đẹp nhà hắn: “Ngày mai lúc về nhà không được phép nói ta khi dễ nàng! Biết chưa?!”

cô nàng yếu ớt rút bả vai gật đầu, thoát nhìn vô cùng đáng thương, Quốc sư đại nhân vui vẻ trong lòng, đưa tay siết chặt mặt nàng biểu lộ chút an ủi. Nhưng nàng bị bóp đến nhe răng trợn mắt, “Ừ ừ.” phản kháng, không cẩn thận lại tát một cái lên mặt hắn —— bàn tay mà vừa rồi hắn mới lau đi nhớp nháp cho nàng.

Quốc sư đại nhân cũng hít một ngụm khí lạnh, quả quyết đẩy ngã đè nàng lên giường nhỏ, bắt cái tay kia của nàng đặt lên chính mặt nàng, chà chà chà!

trên giường loạn thành một đồng, quốc sư phu nhân điên cuồng cười không dứt, Quốc sư đại nhân cũng sớm quên vì sao vừa rồi lại tức giận.

Quần áo mới chỉnh trang xong giờ lại xốc xếch, Quốc sư đại nhân đứng dậy sửa sang lại thay phu nhân, phu nhân nằm lười trên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt trong suốt tràn đầy vui sướng không tự kìm hãm được.

“Ta sẽ không nói người khi dễ ta! Trần Ngộ Bạch. Người đối xử với ta rất tốt!” Nàng nhỏ giọng, ngọt ngào nói với hắn.

Mặc dù thường trượng mặt lạnh, vừa rồi còn hù dọa nàng, nhưng nàng biết hắn đối xử tốt với mình.

Người đang đặt một chân nàng lên đầu gối mang tất chợt dừng động tác trong tay, từ từ nâng mắt lên.

Vợ chồng mới cưới, vừa dừng mây mưa, nữ tử mới gả thấy ánh mắt phu quân nàng nhà dịu dàng nhìn mình, trong lòng dĩ nhiên rất thỏa mãn, cười híp mắt dựa dưng cùng ánh mắt hắn.

Trong dịu dàng ân ái triền miên không tiếng động, lại nghe Quốc sư đại nhân lạnh lùng nói: “Ai cho phép nàng gọi thẳng tên ta ?”

“ Ặc. ”

52. Chương 52

Ám Dạ cốc có bảy bảy bốn mươi chín lệnh bài Ám Dạ, phía trên khắc biểu tượng của bốn mươi chín thần thú thượng cổ, tương ứng với sở trường của bản thân.

Ví như rồng đại diện cho hoàng tộc, Thanh Long lưu truyền qua nhiều thế hệ nhà Mộ Dung của Hoàng tộc Đại Dạ; Huyền Vũ là thần thú sâu xa trí tuệ, quốc sư có thuật bói toán đứng đầu thiên hạ thừa kế Huyền Vũ; mà thần thú Bạch Hổ là Chiến thần (thần chiến tranh) thượng cổ, dòng dõi tướng quân duy nhất của Đại Dạ kế thừa Bạch Hổ, Kỷ gia của phủ Trần Nam Vương là tồn tại uy vũ hung tàn, mấy trăm năm qua chưa ai dám can đảm chất vấn.

Trước mắt sẽ có người phải vào cửa lãnh giáo.

thật ra nếu là tỷ võ đánh nhau, ngược lại Trần Ngộ Bạch sẽ không sợ, có thể sử dụng toàn bộ sức vóc của hắn, nhưng cả nhà Kỷ gia cùng tiến lên thì sẽ thế nào?

Nhưng hôm nay thế trận hắn phải đối đầu không phải là kẻ thù, là cha vợ và ba vị anh vợ của hắn —— nhất định không thể đánh trả, muốn lấy lòng khiến bọn họ nguôi giận, bị đánh cũng là chắc chắn.

Trần Ngộ Bạch sống hai mươi mấy năm, đã từng đọc lướt qua nhiều loại thuật che giấu đa dạng phức tạp, duy chỉ có chuyện bị đánh này là việc hắn chưa từng phải chịu.

Sáng sớm vợ chồng mới cưới liền mang theo mấy xe ngựa chứa lễ lại mặt, đi một canh giờ từ phủ quốc sư đến phủ Trần Nam Vương, cho đến khi mặt trời treo ỏi đến nơi.

Chánh đường phủ Trần Nam Vương, trừ công chúa Diễm Dương bị bệnh và nhị thiếu phu nhân phải theo hầu hạ, mọi người Kỷ gia đều đã chỉnh tề, yên tĩnh chờ tiểu thư cùng cô gia về lại mặt.

Trần Nam Vương phi thấy Tiểu Ly từ xa xa đã ướt hốc mắt, Tiểu Ly cũng lập tức tránh thoát tay phu quân nhà nàng chạy tới, hai mẹ con cầm tay nhau đôi mắt đầm lệ.

Mà Trần Nam Vương ngồi một bên vững vàng như núi, bên dưới ba người Kỷ Tây Kỷ Bắc Kỷ Nam dàn hàng ngang, mọi người đều có ẩn ý sâu xa nhìn chằm chằm Quốc sư đại nhân.

Trần Ngộ Bạch âm thầm hít sâu một hơi, lúc này không chút hàm hồ, vén vạt áo lên liền quỳ xuống trước mặt Kỷ Đình, rất cung kính thực hiện đại lễ quỳ lạy, miệng gọi “Nhạc phụ đại nhân”.

Con rể tới cửa bất quá cũng phải thế, huống chi đây là Quốc sư đại nhân cao quý nhất Đại Dạ. Ba người cấp bậc thấp kia —— Kỷ Bắc và Kỷ Nam lộ vẻ dò xét, Kỷ Tây chỉ nghiêm mặt không lộ vẻ gì.

Ngược lại Kỷ Đình hơi nở nụ cười, khách sáo nâng tay lên: “Đứng lên đi, đều là người một nhà, không cần phải hành lễ lớn như thế.”

Trần Ngộ Bạch theo lời đứng dậy, nắm chặt đôi tay, rũ mắt, trương ra bộ dạng dằn lòng lắng nghe lời dạy dỗ.

Kỷ Đình thở dài.

“Hôm đó, chuyện xảy ra đột ngột. Bất quá cuối cùng cũng là chuyện có thể thông cảm. Hôm nay lễ nghĩa đều xong, không còn gì đáng nói, sau này người chính là con rể của phủ Trần Nam Vương ta.”

Mặc dù lời này Trần Ngộ Bạch không dám tin, nghe cũng khiến trái tim nóng lên, lại vội vàng quỳ xuống. Kỷ Đình nháy mắt, Kỷ Tây lập tức sải bước tiến lên đỡ em rể: “Hôm nay lại mặt, là chuyện vui, không cần giữ lễ tiết.”

Trần Ngộ Bạch ngẩng đầu nhìn hấn, nụ cười của Kỷ Tây càng chân thành tha thiết.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch hiểu rõ, biết hôm nay không thể tránh khỏi.

Quả nhiên liền nghe Kỷ Đình thông thả nói: “Hai mẹ con nàng vào nhà từ từ nói chuyện đi, mấy cha con chúng ta ở đây luyện quyền một chút, luyện thoải mái xong, đến lúc ăn cơm thì quay lại gọi chúng ta.”

Trần Ngộ Bạch vừa nghe liền biết không tốt, quay đầu dùng ánh mắt tìm phu nhân nhà hấn, nhưng phu nhân nhà hấn thấy vẻ mặt phụ thân vui vẻ hòa nhã như vậy, sao còn nghĩ được gì khác, vui mừng hơn hờ kéo Trần Nam Vương phi đi vào nhà trong.

Quả nhiên nàng cũng không ngoài dự kiến của hấn. Quốc sư đại nhân khép hồ đôi mắt, âm thầm thở dài, lên tinh thần nghênh chiến cùng bốn phụ tử Kỷ gia.

**

Cả Kỷ phủ đều tập võ, gò đất trước chánh đường chính là trường luyện võ. Kỷ Đình lĩnh thưởng ung dung bước đến trước giá binh khí, nhìn như tùy ý chọn ngọn trường thương.

Bình thường Trần Ngộ Bạch chỉ dùng kiếm, ghét nhất những thứ đao thương gây gộc kia, nhưng đến lúc này, hấn cũng chỉ có thể nhắm mắt cầm ngọn trường thương trong tay Thái Sơn đại nhân (cách gọi khác của cha vợ).

Kỷ Đình trầm giọng quát khê, như sấm vang chớp giạt, cổ tay nhẹ chấn, trường thương trong tay như điện mà đến!

Trần Ngộ Bạch chỉ dám đỡ đòn, liền tiếp hơn hai mươi chiêu bước nhanh lui về phía sau, cuối cùng bị ép tới góc trường luyện võ, sau lưng chính là giá binh khí, không thể lui được nữa, hấn nhún mũi chân, lật người bay lên không.

Kinh công của Quốc sư đại nhân dĩ nhiên đứng hàng thứ nhất, áo choàng tung bay, nhanh nhẹn như tiên.

Đáng tiếc Trần Nam Vương chinh chiến trên lưng ngựa mấy mươi năm, bàn về chiến thuật sao có thể đối khán ông? Ông chờ chính là giờ phút này!

Chỉ thấy Kỷ Đình xoay ngọn giáo trong tay, trường thương đâm rách vạt áo choàng lụa màu đen, ngọn giáo như trường côn, xoay hướng mạnh mẽ đánh vào lưng Quốc sư đại nhân.

Da thịt bị gậy đập vào tạo tiếng vang lớn, ba con trai của Kỷ gia đứng bên kia nghe thấy mà trái tim cũng run lên — gia pháp đánh lên thân người Kỷ gia phải tạo ra tiếng vang này!

Trần Ngộ Bạch bị một đòn mạnh mẽ, rên lên một tiếng, miến cường rơi xuống đất, trường thương cắm vào đất nửa tấc thân thể mới đứng vững.

Kỷ Đình thu giáo, Kỷ Tây liền vội vàng tiến lên đỡ em rể, hai cha con phối hợp quả không chê vào đâu được.

“không sao chứ?” Kỷ Tây ân cần hỏi em rể nhà hấn.

Lưng Trần Ngộ Bạch nóng hừng hực, tim cũng sắp nhảy ra khỏi miệng, khó khăn lắm mới thở nhẹ một hơi, thấp giọng nói: “. không sao.”

Kỷ Đình gật đầu tán thưởng: “Nội công của Ngộ Bạch hết sức tinh thông, khinh công cũng đứng hàng đầu, rất không tệ.”

Con rể mới gắng gượng chịu đựng vết thương trong khoảnh khắc đã sưng cao cao trên lưng, cười khiêm tốn không thôi: “Tiểu tử không dám, sau này còn phải xin nhạc phụ đại nhân chỉ bảo nhiều hơn.”

“Ta già rồi, sau này phải trông chờ vào người trẻ tuổi các con.” Kỷ Đình nói với các con, “Các con luyện tập với Ngộ Bạch một lúc đi.”

Kỷ Bắc Kỷ Nam vừa nghe đã bước ra khỏi hàng, lại bị Kỷ Tây ngăn lại: “Cha là trưởng bối thì không sao, mấy người chúng ta đừng nên động đao thương, là người thân trong nhà, không bằng — khoa tay múa chân luyện chút quyền cước?”

Kỷ Bắc lập tức xoa tay tỏ vẻ: quyền cước sao? hấn có hứng thú đó!

Trần Ngộ Bạch mỉm cười nhìn về phía Kỷ Bắc, Kỷ Tây lại nhún mào khiển trách Kỷ Bắc: “Đến lượt đệ sao? Đệ có hiểu thế nào là trưởng thứ lớn nhỏ không!”

Trưởng, thứ, lớn, nhỏ — đại cữu tử (anh vợ lớn nhất) dĩ nhiên là lớn, là trưởng.

Quốc sư đại nhân rũ mắt cười khổ: “Nếu hai vị đều yêu quyền cước, không bằng cùng lên đi.”

Kỷ Bắc ngẩn người, Kỷ Tây lại lập tức cười híp mắt xấn tay áo: “Cũng tốt, cha mới vừa khen nội công người thâm hậu, ta cùng Kỷ Bắc không ra hồn, liền cùng xin chỉ bảo. Kỷ Nam, đệ đấu trận sau!”

Đại tướng quân Thần Võ dứt khoát lưu loát đáp lời “Được!”.

Lúc ấy Trần Ngộ Bạch còn tưởng rằng đây là do Kỷ Nam cố ý nhường, dù sao nếu hôm đó hấn không cướp cô dâu trước, Đại tướng quân Thần Võ và Nhị hoàng tử điện hạ cũng không động phòng hoa chúc được!

Nhưng thuật bói toán có một không hai của Quốc sư đại nhân đã đoán sai hai việc.

Việc thứ nhất là quyền pháp gia truyền của phủ Trần Nam Vương dùng mãnh cứng rắn, một việc khác, chính là trình độ võ sĩ của Kỷ Tây.

Đầu tiên là hai huynh đệ liên kết cùng tỷ thí quyền pháp với hấn, tính tình Kỷ Bắc nóng nảy, quyền pháp cũng vậy, Kỷ Tây lại lùi chờ đột kích, chỉ ở sau lưng Kỷ Bắc chờ thời cơ hành động, thấy Kỷ Bắc lỗ mãng sắp thua, hấn liền tiến lên chen vào một tay, trong nháy mắt lại ngang ngựa.

Khi đó Trần Ngộ Bạch còn tưởng là hấn nể mặt mũi Tiểu Ly, nào ngờ cứ vậy mà người tới ta đi, đánh hơn nửa canh giờ!

So quyền pháp chần chẫn rất tổn hao thể lực, cuối cùng mặc dù hai phía đánh ngang tay, cũng đều đã thở hồng hộc, nội lực không tràn trề nữa.

Lúc này Đại tướng quân Thần Võ lại ra tay, nàng ung dung thoải mái, chờ đợi đã lâu, Quốc sư đại nhân cũng đành miệng hùm gan sứa, tay chẳng còn chút sức nào.

Mà Kỷ Nam được sắp đánh cuối cùng, không khiến vết thương rõ ràng một chút thì nàng sẽ gặp xui xẻo, cho nên. nàng đánh từng quyền lên khuôn mặt tuần tú như thiên tiên của Quốc sư đại nhân.

**

Tiền viện chiêng trống vang trời khi dễ con rể mới, trong viện Nam Hoa phía sau lại là thì thảo nho nhỏ, hoà thuận vui vẻ.

Trần Nam Vương phi cố ý cho lui tất cả người làm, lôi kéo tay Tiểu Ly, tỉ mỉ hỏi nàng chuyện sinh hoạt mấy ngày nay của đôi vợ chồng mới cưới.

Khi nghe nói ngay đêm tân hôn đã có một lần, trái tim treo áy ngày của Vương Phi mới được dễ xuống.

Tuy nói tuổi Tiểu Ly đã không coi là nhỏ, nhưng hàng năm nàng vẫn phải uống thuốc, đến nay vẫn chưa có kinh lần đầu. Mấy ngày nay Vương Phi cứ lo lắng đề phòng cả ngày, chỉ sợ Quốc sư đại nhân lỡ mồm, không biết tiết chế, đến lúc tình ý nồng nàn chỉ sợ sẽ làm bị thương đến nàng.

Cũng may con rể này có chừng mực, đêm tân hôn hái được lạc hồng liền dừng tay.

Trần Nam Vương phi rất hài lòng.

Mặc dù Tiểu Ly u mê, nhưng mấy ngày nay bị sư phụ nhà nàng đè ép dạy tới dạy đi, cũng biết chuyện kia là bí mật riêng giữa nam nữ, bị Vương Phi hỏi mà khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chôn trong ngực Vương Phi làm nũng.

Trần Nam Vương phi vượt bả vai mỏng manh của cô gái nhỏ trong lòng, cảm khái thở dài nói: “thật ra mấy năm nay mẫu thân luôn lúng túng, vừa muốn giữ con bên người tự mình chăm sóc, vừa muốn gả con cho người thật lòng yêu con. Hôm nay như vậy là tốt nhất, hẳn có thể chăm sóc con, thật đã vẹn toàn đôi đường, mẫu thân không cần phải lo lắng cho con nữa.”

Lòng Tiểu Ly vui sướng ngọt ngào, ngẩng đầu lên cười híp mắt nói: “Mẹ yên tâm đi! Sư phụ đối đãi với con rất tốt!”

“Nha đầu ngốc này!” Trần Nam Vương phi cười nheo cái mũi nhỏ của con gái, “Sao lại gọi là sư phụ? Phải đối xứng hô, gọi là ‘phu quân’ mới đúng.”

“Phu. Quân?”

“Đúng vậy, con gả cho hẳn, hẳn chính là phu quân của con. Giữa vợ chồng phải tôn trọng lẫn nhau, chăm sóc cho nhau, sau này con phải kính trọng hẳn, không được càn quấy, không được gây họa, không được luyện đan!”

Tiểu Ly suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng sư phụ đã xây một phòng luyện đan cho con, trả lại cho con rất nhiều khoáng thạch, hẳn nói hẳn cho phép con luyện đan, chỉ cần nói trước cho hẳn biết là sẽ luyện bằng thứ gì, luyện thế nào, hẳn còn giúp con luyện một loại đan Phích Lịch có thể phát sáng thật lâu!”

cô gái gả cho người tốt, dù vẫn chưa hiểu chuyện, còn u mê nhưng cũng không còn ngây ngô nữa. Vương Phi vượt khuôn mặt hồng hào tròn trịa của con gái, ngay cả chút lo lắng cuối cùng cũng buông xuống.

Gặp đúng phu quân, không gì hơn được.

Chẳng qua là cuối cùng vẫn không cam lòng — tuy nói là vì báo đáp Tần Tang mới nuôi bên cạnh, mặc dù luôn âm ỉ gây họa, nhưng đã nhiều năm như vậy, đứa bé này đã sớm là tim gan của bà.

“Tốt lắm, hẳn có lòng như vật thật không gì bằng. Tiểu Ly, tối nay ngủ ở chỗ mẫu thân có được không?” Vương Phi dịu dàng hỏi nàng.

“Được!” Tiểu Ly vui vẻ chui vào trong lòng bà, rồi lại lập tức hỏi: “Vậy sư phụ con phải ngủ ở đâu?”

Vương Phi thấy lúc nào nàng cũng nhớ thương phu quân, cười híp mắt siết chặt gò má nàng.

“Cứ để hẳn ngủ ở Lang Hoàn hiên đi. Tối nay các con qua đêm trong phủ, sáng sớm ngày mai trở về nhà.”

**

Vì vậy đêm đó, Quốc sư đại nhân sưng mặt sưng mũi, ngủ một mình ở Lang Hoàn hiên.

Nơi này, hắn đã từng khắc chế đến mức chỉ dám đứng ngoài cửa sổ, rốt cục hôm nay có thể tiến lên một bước, đường đường chính chính nghỉ lại qua đêm, nhưng lại chỉ có một mình hắn.

Quốc sư đại nhân âm thầm nóng nảy lại buồn bực hoài nghi Trần Nam Vương phi cũng ghét hắn!

Vui vẻ hòa nhã đuổi lui tỳ nữ hầu hạ, hắn lạnh mặt nằm tức giận trên giường.

Chăn đệm đều mới thay, nhưng trong màn lại có chút trong trẻo tối tăm —— nói gì thì đây cũng là chỗ nàng ở nhiều năm. Đường như hắn có thể cảm nhận giường nơi nàng từng nằm, nơi nàng từng gác chân, thân thể nhỏ nhắn ấm áp. Quốc sư đại nhân hít sâu một hơi, khó khăn ngồi dậy.

hắn xuống giường quay một vòng trong phòng, nhìn chung quanh một lần, cuối cùng ngồi xuống trước bàn trang điểm ở cửa sổ phía nam.

Nhớ trước kia khi hắn tới, mười lần có tám chín lần nàng ở đây, có mấy lần hắn không lập tức gọi nàng, lẳng lặng đứng bên ngoài một lúc lâu, nhìn khuôn mặt nghiêng yên tĩnh của nàng. Trần Ngộ Bạch chậm rãi cúi đầu nằm lên bàn, cuối cùng trái tim cũng bình tĩnh một chút.

Khi đó nàng nằm như vậy, trong lòng đang nghĩ điều gì?

Đêm khuya vắng vẻ như thế, Quốc sư đại nhân tò mò suy nghĩ.

Khi đó nàng có thể đang âm thầm mong đợi hắn hay không? Mong đợi cửa sổ phía nam nhẹ nhàng bị gõ vang, sau đó trái tim vui mừng xoay mặt nhìn sang ——

Cốc cốc cốc!

Cửa sổ phía nam thật sự truyền đến tiếng vang!

Trái tim Trần Ngộ Bạch chấn động, hết sức vui mừng, cũng không kịp nghĩ nhiều, ngón tay búng ra liền mở toan cửa sổ!

Nhưng chỉ nghe một tiếng “Ai da!”, cửa sổ lại không có người. Hắn bước mấy bước tới, thò người nhìn ra ngoài —— thê tử nhỏ nhắn xinh đẹp mới cưới của hắn, ngã chổng bốn vó té trước cửa sổ, thấy hắn xoa tay, nàng mím mím khóe miệng bị cửa sổ va trúng, khóc.

Gương mặt bị thương hiện rõ dưới ánh trăng, khóe miệng bị sưng khóc thương tâm, đôi con ngươi đen sâu lộ rõ trên khuôn mặt bầm dập, không nhận được cười.

53. Chương 53

“Đứng lên!” hắn cười vươn tay, nói với nàng.

Người bị hắn mở tung cửa sổ đẩy té xuống, uất uất ức ức bò dậy từ trong bụi cỏ, không thèm phủi sạch chìa bàn tay cho hắn, may mà lúc này tâm tình Quốc sư đại nhân vui vẻ, căn bản không thèm để ý, đỡ hai tay nàng nhẹ nhàng kéo dậy ôm lấy, kéo người chui vào cửa sổ.

Ôm nàng đặt ngồi xuống bàn trang điểm xong, ánh mắt của Trần Ngộ Bạch vẫn không giảm phần vui vẻ: “Gõ cửa sổ làm gì? Tại sao không vào qua cửa chính?”

“Bởi vì. Quá muộn.” Nàng còn tưởng Quốc sư đại nhân cũng giống như nàng, lúc ngủ ngoài phòng vẫn luôn có hai nha hoàn trực đêm.

Vui vẻ trong mắt Trần Ngộ Bạch sâu hơn, thấp giọng hỏi: “đã trễ như thế, nàng còn tới đây làm gì?”

Nàng trả lời đúng lý hợp tình: “Ta tới đưa thuốc cho người mà!”

Buổi tối lúc dùng bữa ở Nam Hoa viện nghe Kỷ Nam nói: lúc cha con bọn họ “thân thiết”, cô gia mới đến “không cẩn thận” bị chút “Vết thương nhẹ” Nàng lập tức ăn không thấy ngon, thật vất vả chờ đến ban đêm khi Vương Phi ngủ say, vội lặng lẽ bò dậy, cầm thuốc trị thương giảm sưng tấy chạy tới thăm hân.

Miệng nàng vừa nói đến thuốc, bàn tay đã chui vào vạt áo trước ngực móc móc tìm, đang chậm rãi vuốt dọc toàn thân nàng, tra xét xem vừa rồi nàng té có trầy trụa gì không, hân nắm cổ tay nàng, lôi tay của nàng từ trong vạt áo ra ngoài.

“Tìm gì vậy?” hân cúi đầu, đôi môi như có như không dính vào lỗ tai nàng, hô hấp nóng bỏng: “Ta tìm giúp nàng!”

Vành tai khéo léo như bạch ngọc, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, nàng vùng vằng đẩy hân: “không phải cái này. không phải đang tìm cái này!”

Trần Ngộ Bạch biết nghe lời đổi sang phía bên kia, khéo léo mềm mại giống nhau như đúc, cầm trong tay, chậm rãi vuốt ve, “Là vật này sao?”

“Người. Người người người! không đúng không đúng!” Cửa sổ phía nam còn mở, cây cỏ thụ thành tinh nơi tường bên ngoài cười cực kỳ không đứng đắn, cành lá khẽ run, nàng mắc cỡ chết được: “Thuốc!”

“Muốn?” Người đang cột nhả ôm nàng trầm giọng nở nụ cười, há mồm ngậm vành tai nàng, “Ha —— có phải muốn học cho xong đoạn hôm qua không? Ừ. hiện quả thật cũng đang là ‘ánh trăng nghiêng trong suốt, rọi sáng nửa cửa sổ âm u’” .

Lần đầu Quốc sư đại nhân cột nhả như vậy, nhưng cô vợ nhỏ xinh nhà hân căn bản không hiểu phong tình, nắm tay nhỏ nhắn hân, giãy giụa trong ngực hân giống như cá nhảy khỏi nước.

Trần Ngộ Bạch ôm siết trêu đùa, vui quên trời đất.

Cuối cùng cũng tìm được thuốc, nhưng vấy người kia lại tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hai mắt mịt mờ, cả người mềm yếu, bị phu quân khéo miệng mỉm cười kéo qua thoa thuốc.

Ngón tay thon dài thoa chút thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa lên khoe miệng nàng, tỉ mỉ xoa tròn, nàng “ừm” một tiếng kêu đau, bị hân cười mắng một câu: “Đáng đời! Coi lần sau còn dám leo cửa sổ không?!”

Tiểu Ly không phục —— vết thương của hân còn nặng hơn nàng!

Vì vậy nàng cố ý cất giọng khinh thường đả kích: “Sao võ công của sư phụ lại kém vậy? Để bị đánh thành như vậy, mặt của người rất khó coi!”

Quốc sư đại nhân vừa nghe lời này nhất thời mất hứng, ôm nàng từ trên bàn xuống, đẩy ra cửa: “Thoa thuốc xong rồi, quay về ngủ đi!”

“Ta tới đưa thuốc cho người, người còn chưa thoa thuốc kia!” Kỷ Tiểu Ly cầm lấy lọ thuốc từ trong tay hân, con người đảo quanh, giống như nhớ ra cái gì đó, đi tới bên kia giường cầm lấy cái bàn nhỏ, đặt lọ thuốc lên trên, hai tay nâng lên ngang mày mình, hết sức phấn khởi trình cho hân.

Trần Ngộ Bạch nhú mày.

“Làm gì vậy?”

“Vương Phi nương nương dạy: cử án tề mi.” Nàng nâng đến mỗi tay, không thể làm gì khác hơn là rút cổ, khiến cho cái bàn kia vắn cao hơn mày.

Ngủ gật. Trần Ngộ Bạch buồn cười, trong nháy mắt đã không còn tức giận. Cầm lọ thuốc, rút cái bàn trong tay nàng để qua một bên, lại nhét lọ thuốc vào trong tay nàng.

Sau đó hân lạnh mặt lệnh cho tiểu thê tử ‘cử án tề mi’: “Đến thoa thuốc cho ta.”

Tiểu Ly gạt đầu một cái, mở lọ thuốc, chà nóng thuốc mỡ trên ngón tay, ngoắc ngoắc tay gọi hân hạ giường mặt xuống!

Nhưng Trần Ngộ Bạch chỉ yên tĩnh ngồi xuống, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, để nàng ngồi trên đầu gối bôi thuốc cho hân.

Cổ thụ tinh bên ngoài phát ra âm thanh than thở “Xời ——” buồn nôn.

Mặt được thoa thuốc xong, Quốc sư đại nhân mặt không đổi sắc với tay bắt đầu cởi quần áo, Tiểu Ly nghe cổ thụ tinh huyết gió vui vẻ thưởng thức, vội vàng từ đầu gối hấn nhảy xuống, chạy đi đóng cửa sổ!

Nàng đóng cửa sổ rồi quay lại, thân trên tinh trắng của phu quân nhà nàng đã trần trụi, đang nhú mào không có ý tốt nhìn nàng.

“Nàng đóng cửa sổ làm gì?” hấn cong khóe miệng hỏi.

Chẳng lẽ thật đã thông minh hơn? Biết ám chỉ cho hấn ?

Tiểu Ly “Á” một tiếng, giải thích: “Bên ngoài gió lớn! Ta sợ người cởi quần áo sẽ cảm lạnh!”

Quốc sư đại nhân hừ một tiếng.

cô nàng ngu ngốc này!

Ngón tay Ngu Ngốc quá nhỏ, khí lực yếu, khi thoa thuốc không dùng đúng sức, thế nhưng tay nhỏ bé ấm áp mềm mại, sờ tới sờ lui trên người hấn, Trần Ngộ Bạch rất hưởng thụ, tròng mắt đen trong trẻo hơi híp lại.

Nàng nghiêm túc bôi thuốc cho hấn, dùng hết sức mình. Trần Ngộ Bạch nghe nàng dùng sức nhẹ thở gấp hỗn hà hỗn hển, đầu tiên tâm tư còn có chút mờ mịt, dần dần lại thấy mấy phần dịu dàng.

không cần người khác lo lắng và không ai lo lắng là hai việc khác nhau, hiện tại hấn vẫn mạnh mẽ như trong quá khứ, nhưng hiện tại có tiểu ngu ngốc cùng một nhịp thở, cùng vinh nhục với hấn, hấn cười một tiếng ánh mắt nàng liền phát sáng, hấn bị thương nửa đêm nàng không ngủ tới thoa thuốc.

Trước giờ vẫn luôn thương tiếc và xót xa cho nàng, nhưng hôm nay dần dần phát hiện ra cảm giác yêu chiều từ trong thương xót.

Cảm giác này tuy đẹp nhưng quá buồn cười, hấn cũng không dám suy nghĩ sâu hơn, cúi đầu cong khóe miệng không tự chủ được chậm rãi lắc đầu một cái.

Kỷ Tiểu Ly đang xót xa cho vết máu bầm dài sưng to trên lưng hấn, thấy hấn “đau lòng” lắc đầu, nàng vội dịu dàng an ủi: “Sư phụ đừng đau lòng, cha ta và các ca ca ngày ngày tập võ, người đánh không lại bọn họ cũng không có gì đáng ngại. Huống chi lần này người bị bọn họ đánh thảm như vậy, lần sau bọn họ cũng biết bản lĩnh của người không tốt, sẽ không ra tay với người nữa!”

Trần Ngộ Bạch nhất thời tối mặt.

Lần an ủi này thật đúng là. còn khiến hấn đau hơn trận đánh kia.

**

Toa thuốc xong rồi, Quốc sư đại nhân mặt lạnh lập tức cao ngạo đuổi người đi.

Vốn Tiểu Ly cũng chỉ tới đưa thuốc, hấn đuổi người nàng liền thành thật bước ra ngoài. Trần Ngộ Bạch tức giận nhíu khóe miệng lên, nhưng cũng hết cách, mặt lạnh cũng vẫn phải đuổi theo.

Kỷ Tiểu Ly bị hấn níu lại, quay đầu kỳ quái nhìn hấn.

“đã trễ thế này còn muốn đi từ cửa chính?” hấn lạnh mặt khiển trách, không nói lời nào, ôm ngang nàng lên, đi tới bên cửa sổ, áo choàng đen nhanh nhẹn nhảy ra.

Rơi xuống đất, hấn để nàng xuống “Thuận tay” dắt tay nàng, cùng nàng đi ra ngoài viện.

Tiểu Ly kỳ quái hỏi hấn: “Sư phụ không trở về ngủ sao?”

“Đưa nàng về trước.” hấn lạnh lùng nói, lại giải thích một câu: “Trời quá tối, nàng dẫn như vậy, sẽ lạc đường.”

Cứ mười bước một ngọn đèn lồng trắng như tuyết của phủ Trấn Nam Vương uất ức tối sầm.

Dọc con đường có đèn lồng chiếu sáng, vợ chồng mới cưới tay dắt tay chậm rãi bước. Lúc đi ngang qua viện Văn Tĩnh, một con chó póc lông trắng đột nhiên chui ra, sủa “gâu gâu gâu” về phía Tiểu Ly.

Tiểu Ly vui vẻ ra mặt hô lên “Tiểu Bạch!”, cúi người định ôm nó, bị Quốc sư đại nhân lôi trở lại.

Con chó póc lông trắng kia lập tức không vui xông đến “gâu gâu gâu” Quốc sư đại nhân, lại hung hãn nhe răng gầm thét, nhưng Quốc sư đại nhân chỉ lạnh lùng nhìn một cái, đông cứng nó tại chỗ, sau khi định thần lại, nó cụp đuôi điên cuồng chạy trốn.

Kỷ Tiểu Ly bị người lại mất hứng lùi về phía trước, quẹo cua một cái, viện Nam Hoa đã ở trước mắt, hần dừng bước, cất giọng không vui hỏi: “Kỷ Tiểu Ly, có phải bất kỳ súc sinh nào bên cạnh nàng đều gọi là Tiểu Bạch không?”

“Màu trắng, dĩ nhiên gọi là Tiểu Bạch. . . .” Tiểu Ly giải thích chi tiết.

Trần Ngộ Bạch lạnh giọng ra lệnh: “Đổi, ngay!”

Kỷ Tiểu Ly câm lặng, lấy hết dũng khí, sợ hãi hỏi hần: “thật ra thì. . . . Là bởi vì trong tên người. . . . Có một chữ ‘Bạch’ sao?”

Ban đầu lúc biết hần tên là Trần Ngộ Bạch, nàng cố ý lặng lẽ hỏi Kỷ Nam ba chữ này. Khi đó nàng liền âm thầm ước đoán được vấn đề này, bất quá vẫn không dám hỏi.

Tối nay hần dắt tay nàng dạo bước, ánh trăng dịu dàng, nàng chợt có chút can đảm không thể nói rõ.

Tự lên tinh thần, Kỷ Tiểu Ly lấy can đảm, khó khăn hỏi dò: “Người không cho gọi bọn chúng là Tiểu Bạch, vậy người muốn gọi mình là Tiểu Bạch sao?”

“” Đôi môi Quốc sư đại nhân giật giật, mím chặt lại.

Đây là phủ Trấn Nam Vương, hôm nay mới vừa lãnh giáo phụ tử Kỷ gia ra oai phủ đầu. . . . Trong lòng hần không ngừng tự khuyên mình.

“Tiểu Bạch!” Nàng cho là hần chấp nhận, liền gọi một tiếng, trong trong treo treo!

Trần Ngộ Bạch quyết định không nhịn nữa —— đưa tay phải bóp mặt của nàng.

Nhưng lần này tiểu nha đầu nhanh trí, bụm mặt nhanh chóng nhào vào trong lòng hần, hai tay ôm thắt lưng hần, mặt dính sát vào tim hần.

Trần Ngộ Bạch túm nàng ra ngoài, nàng cười nâng mặt lên, ánh mắt lấp lánh: “Ta thích mới gọi là Tiểu Bạch, người. . . . có muốn được gọi là Tiểu Bạch không?”

Lúc nàng nhào vào trong lòng hần, Trần Ngộ Bạch đã hết giận, giờ phút này nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt hần, đôi mắt trong suốt chứa ánh trăng dịu dàng, hần còn gì mà không vui?

“không!” hần dịu dàng trầm mặt lạnh giọng từ chối.

“Vây. . . . vậy phải gọi bằng tên gì?” Nàng hơi nghiêng đầu, “Vương Phi nương nương nói, sau khi thành thân ta không thể sẽ gọi người là sư phụ!”

“Đổi thành gì?” Có người trong lòng đang mong đợi không dứt, mặt lại không biểu cảm lạnh giọng hỏi.

“Ừm. . . . Phu quân?” Nàng hỏi tướng điều Vương Phi nương nương dạy, trưng cầu ý kiến của hần.

Trong trong mắt đen dịu dàng nhìn chăm chú vào nàng nổi lên những vòng rung động.

“Tùy nàng thôi!” Quốc sư đại nhân rất “Thờ ơ” trả lời.

Nàng lại vui vẻ nở nụ cười, cười đặc biệt ngơ ngốc, trong đôi mắt là gương mặt của hần, Trần Ngộ Bạch không nhịn được, như bị mê hoặc cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên ánh mắt của nàng.

Vừa chạm vào liền tách ra, nhưng trái tim hần vẫn rung mạnh, không được tự nhiên ho khan một tiếng, lùi nàng từ trong lòng ngực ra đẩy về phía trước.

“Mau vào đi!” hần không kiên nhẫn thúc giục.

Nhìn nàng ung dung vui vẻ vào viện Nam Hoa, có tỳ nữ ra ngoài đón nàng, cho đến khi bóng dáng kia biến mất hẳn, người lẳng lặng đứng thẳng dưới ánh trăng mới xoay người quay trở về.

Phu, quân. Nhạc mẫu đại nhân thật đúng là —— hiền lương thực đức, dịu dàng hào phóng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết cách dạy con gái!

Đây quả thật chính là những lời khen ngợi hiếm có nhất suốt một trăm năm qua!

Khóe miệng bầm tím vui vẻ cong lên.

**

Tác giả có lời muốn nói: thiên hạ quả nhiên không ai có bản lĩnh như Quốc sư đại nhân, Quốc sư đại nhân ngài tiến bộ thật thần tốc, ngày đi trăm dặm nha!

không định viết truyện cổ đại về Lục hoàng tử, nếu cảm thấy hứng thú với hẳn thì có thể xem truyện hiện đại, cũng vui vẻ ảm áp thoải mái như thế

54. Chương 54

Sáng sớm ngày hôm sau, Quốc sư đại nhân mang gương mặt bị thương cùng thê tử mới cưới cử án tề mi của hẳn trở về phủ.

Sắp chia tay, Trần Nam Vương phi vô cùng không nỡ, hôm nay Quốc sư đại nhân cực kỳ hòa nhã lễ độ với nhạc mẫu đại nhân, cung kính dịu giọng bẩm: “Hoàng thượng truyền cho gọi hai vợ chồng chúng con vào cung diện thánh, Tiểu Ly nàng chưa bao giờ vào cung, có chút quy củ lễ nghi phải dặn dò nàng. Lần sau tiểu tể lại đưa nàng đến ở thêm mấy ngày.”

Kỷ Đình trung thành với hoàng quyền nhất, lập tức thúc giục bọn họ trở về, còn dặn dò nữ nhi không được gây rối, mọi việc phải nghe theo sắp xếp của phu quân.

Hai ngày sau khi trở về, Quốc sư đại nhân tỉ mỉ dạy Tiểu Ly lễ nghi thính an và quy củ trong cung, đợi bầm tím trên mặt mất đi, liền dẫn thê tử mới cưới vào cung bái kiến hoàng đế.

Ngày vào cung hôm đó, sáng sớm thức dậy Tiểu Ly không hứng thú lắm, lúc bị đánh thức cứ bám lấy giường không chịu dậy, thị nữ thật vất vả mới dụ dỗ được nàng đứng dậy ăn vận trang điểm, cho đến khi lên kiệu nàng vẫn còn khó chịu.

Trần Ngộ Bạch cảm thấy kỳ quái: hai ngày nay, để vào cung, hẳn đã chịu đựng không đựng tới nàng, tới hôm qua cũng chỉ đè ép trên chộc nàng một chút rồi lập tức bỏ qua, sao nàng lại lộ vẻ mệt mỏi cực độ?

hắn muốn bắt mạch cho nàng, Tiểu Ly lại nắm tay áo không chịu, nàng mặc trang phục phức tạp nặng nề, Trần Ngộ Bạch cũng không tiện lôi kéo nàng, chỉ cho là trong xe ngựa lay động khó chịu, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dứt nàng nửa miếng điểm tâm cùng vài hộp trà nóng.

“Tính tình bạo dạn rồi sao phu nhân!” hẳn còn cười cợt nàng như vậy.

Phu nhân nhà hẳn cúi mắt không thèm nhìn.

Trần Ngộ Bạch siết chặt vành tai nàng, thấp giọng hỏi: “Những thứ ta đã dạy, nàng đều nhớ chứ?”

Nàng “Ừ” một tiếng, không hăng hái cao giọng nói lại một lần: “. đi theo bên người phu quân, có hỏi mới đáp, chỉ nhìn chỉ nghe, ghi tạc trong lòng, quay về nói với một mình phu quân.”

Tay Trần Ngộ Bạch chống cằm tựa vào bàn vui vẻ nghe nàng nói, nhúu mày nhìn dáng vẻ ngơ ngốc của nàng, cười như gió xuân thổi qua ngọn cây.

**

Vào cung bái kiến hoàng đế, ngược lại nàng thật sự biểu hiện dịu dàng lễ độ — cũng xem như tạ ơn từ nhỏ nàng đã lớn lên bên người công chúa Diễm Dương, từ nhỏ đã nhìn thấy thần thái uy nghi của hoàng gia, cũng không quá kinh hoàng.

Hoàng đế phong tôn xưng cáo mệnh cho nàng, thưởng rất nhiều thứ, còn cố ý giữ lại dùng ngọc thiện. Bởi vì là nữ quyền, quốc sư phụ nhân do Hoàng hậu nương nương giữ lại dùng bữa, Quốc sư đại nhân thì đến Bảo Hoa điện ăn cùng hoàng thượng.

Hoàng hậu nương nương là người cài trâm trong lễ Vắn tóc của Tiểu Ly, những cung nhân dẫn Tiểu Ly đi Trần Ngộ Bạch đều đã cúi bái, lường trước những chuyện không hay.

Nhưng hần ngàn vạn không nghĩ tới — Thái hậu Đoan Mật đang ở chỗ của Hoàng hậu nương nương!

Thái hậu Đoan Mật đột nhiên đến thăm, ngay cả Thiên Mật sứ luôn bên cạnh cũng không dẫn theo. Trong lòng Hoàng hậu nương nương cũng thầm giật mình, lại chỉ đành cười hành lễ nghênh đón.

Thái hậu Đoan Mật khẽ mỉm cười với Hoàng hậu nương nương, lại tiến lên tự tay đỡ quốc sư phụ nhân dậy, quan sát cô nương vừa mới thành thân, dịu dàng nói với nàng: “Ai gia đã gặp người — người còn nhớ không?”

Tiểu Ly nhớ kỹ điều phu quân dạy bảo, cung kính thấp giọng đáp “Dạ”, một chữ cũng không nói thêm.

Ánh mắt của Thái hậu Đoan Mật đảo quanh khắp mặt nàng không dời đi, tóc đen tròng mắt đen này giống như. Bà thở dài.

“Dáng dấp đứa nhỏ này. thật tốt, ai gia vừa gặp liền thấy thân thiết.” Bà chậm rãi nói.

“Thái hậu nương nương nói lời thiên vị!” Lúc này một giọng nói trong sáng nghịch ngợm từ ngoài điện truyền đến, “Dù dáng dấp nàng có khá hơn nữa, thì có thể đẹp hơn con không?”

Là người mà nam nữ khắp thiên hạ Đại Dạ đều không sánh bằng - Lục hoàng tử điện hạ đến.

Hoàng hậu nương nương giận trách con trai: “Chưa cho người thông báo liền tiến vào, con càng ngày càng vô lễ rồi!”

Mộ Dung Tổng cười hì hì hành lễ với Thái hậu cùng hoàng hậu, sau đó nhún mào nhón chân ngẩng nhìn về phía quốc sư phụ nhân.

Nhưng hôm nay quốc sư phụ nhân có chút kỳ quái — quy củ hành lễ với hần, đứng bên đó ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, cực kỳ cẩn thận. Lục hoàng tử cảm thấy chơi không vui, nghĩ thầm người giả bộ cái gì, hôm nay không đánh người hiện nguyên hình thì sẽ không tha!

Tròng mắt - xoay động, đầu nẩy mưu kế, lôi kéo tay áo Hoàng hậu nương nương làm nũng: “Mẫu hậu! Hôm nay nhi thần ở lại cùng dùng bữa với Thái hậu nương nương và ngài!”

“không được gây rối!” Hoàng hậu nương nương cau mày. Hoàng thượng đã cố ý dặn dò bà quan tâm đến quốc sư phụ nhân, không biết lão yêu bà Đoan Mật trước mặt này muốn giở quỷ kế gì, đứa con trai này còn đến tham gia náo nhiệt!

Lúc này thái hậu Đoan Mật nhã nhặn cười nói: “không sao, Tiểu Lục còn nhỏ, không cần phải kiêng dè, để hần ở lại cùng vui đi.”

“Nhi thần cảm ơn Thái hậu nương nương!” Mộ Dung Tổng đánh rần tùy côn, đắc ý vừa lòng giơ tay lên phất một cái, tiểu thái giám theo bên cạnh lập tức chạy đến, trong tay đã cầm mấy chai lọ trình lên, Mộ Dung Tổng chỉ vào cái bình kia cười hì hì lấy lòng hai vị: “Rượu này là cống phẩm của cung đình Bắc quốc, nghe nói là ủ từ nho, giúp máu huyết lưu thông, nữ tử uống nhiều cũng không sao, hôm nay nhi thần cố ý mang đến giúp vui!”

**

Mộ Dung Tổng mưu tính đã lâu, hôm nay đặc biệt tới trêu chọc Tiểu Ly, lúc dùng bữa thừa dịp ca múa giúp vui, hần ra sức ép nàng uống rượu nho lưu thông máu huyết kia.

Uống mấy chén rượu xuống, cả người Kỷ Tiểu Ly ẩm áp thoải mái, tâm tình cũng tốt hơn, cảm giác khó chịu trong lòng mấy ngày nay cũng biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng cười khúc khích.

Thái hậu Đoan Mật phía trên, mặc dù vẫn nói chuyện cùng hoàng hậu, ánh mắt cũng không ngừng nhìn về phía nàng.

Mà Lục hoàng tử thấy trên mặt nàng đã lộ nét say, trong lòng mừng rỡ, lại rót cho nàng một chén, ép nàng uống: “Quốc sư phu nhân mới thành hôn, thật đáng vui mừng, ta lại chưa chúc mừng, chén rượu này, ta xin thỉnh tội!”

hắn sảng khoái uống cạn một chén nho nhỏ, Tiểu Ly liền cười khúc khích nâng chén lớn của mình lên, ngửa đầu “ừng ực ừng ực” uống cạn.

Rượu ngon như suối, nóng rất chảy thẳng xuống, nàng như nhận ra bụng mình hơi khác thường, nhưng nàng chưa từng gặp chuyện tương tự, cũng không suy nghĩ nhiều.

Hoàng hậu nương nương ép mình cuốn lấy Thái hậu Đoan Mật, quay đầu lại mới phát hiện nhi tử đang chuốc say quốc sư phu nhân! Trong lòng bà khấn nguyện, chỉ sợ không dễ giao phó với hoàng đế, lập tức lên tiếng quát Mộ Dung Tổng.

Nhưng đã muộn, lúc dùng xong ngọc thiện, quốc sư phu nhân đã gần đứng không vững, Thái hậu Đoan Mật với tay đỡ nàng, dịu dàng cười nói: “Đứa nhỏ này, không có tửu lượng mà!”

Tiểu Ly ngây ngốc cười với bà, Thái hậu Đoan Mật nhìn nụ cười ngơ ngốc đơn thuần của nàng, vịn tay nàng chậm chạp không thả, ánh mắt càng sâu thẳm, bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu.

Hoàng hậu nương nương đứng cạnh cẩn thận hỏi: “Thái hậu nương nương sao thế?”

“không có gì. mặt mày đáng dấp của Quốc sư phu nhân thật tốt, ” mắt tím xinh đẹp hơi chớp, vừa nói Thái hậu Đoan Mật vừa khẽ sát vào, cách Tiểu Ly gần thêm một chút: “Ai gia thích!”

Hoàng hậu nương nương đương nhiên là cười phụ họa.

“Sau này Quốc sư phu nhân phải thường vào cung nói chuyện với ai gia.” Thái hậu Đoan Mật dặn dò, giọng nói kia dịu dàng, khiến cả người Hoàng hậu nương nương rét run.

Rất không nỡ buông lỏng tay, Thái hậu Đoan Mật ý vị xa xa cười cười với Tiểu Ly, trở về điện Thiên Mật.

**

Bảo Hoa điện, hoàng đế cùng Quốc sư đại nhân cũng dùng chút rượu.

Hoàng đế nhìn thần tử vừa kết hôn, hiếm khi cảm khái: “Nếu sư phụ người nhìn thấy hôm nay người đã thành gia lập thất, không biết ông ấy sẽ vui mừng đến mức nào.”

Trần Ngộ Bạch cúi mắt không nói.

“Trẫm và sư phụ người có thể xem là tri kỷ, trẫm đã nhìn người lớn lên, không khác gì con trai của trẫm. Đại hoàng tử của trẫm xuất sắc quá dẫn, Nhị hoàng tử quá nặng tình, còn người, người quá thích cây mạnh. Cho nên, các người cũng chỉ có thể thừa kế lệnh bài Âm Dạ, bảo vệ thiên hạ, mà không thể là chúa tể thiên hạ này.”

“Hoàng thượng say rồi.” Quốc sư đại nhân lạnh lùng cắt đứt.

“Người xem đó! Ngộ Bạch người vốn lạnh như băng, không chịu tâm sự chút chuyện trong lòng với trẫm.” Mộ Dung Thiên Hạ thích nhất là trêu chọc thần tử trong nóng ngoài lạnh này.

Trần Ngộ Bạch ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trầm lặng, đột nhiên nói: “Lòng của thần nhỏ, chỉ chứa được một người.” Cho nên nói chuyện trong lòng hắn, chỉ với một người kia.

Mộ Dung Thiên Hạ chỉ trêu chọc hắn, không ngờ hắn lại nghiêm chỉnh trả lời, nhất thời vui vẻ không thôi, đùa cợt hỏi tới: “Ngộ Bạch đang nói đến quốc sư phu nhân sao?”

Quốc sư đại nhân không chút chần chờ, nghiêm nghị gạt đầu.

Mộ Dung Thiên Hạ cười to. Nhưng nụ cười, ánh mắt của hắn dần dần trầm xuống, vẻ mặt hắn như nghĩ đến hồi ức xa xăm. Tay cầm chén rượu run run, giọng đã say của hoàng đế chợt trở nên cực thấp: “Mặc dù trăm thường xuyên tiếc nuối Lỗi nhi quái đản, Nham nhi nặng tình, người cao ngạo, nhưng trong lòng trăm, trong lòng ta vẫn rất tán thưởng các người.” Nếu có người tri kỷ để gửi gắm cả đời, hắn vốn cũng không muốn thiên hạ này.

Nhất thời Bảo Hoa điện yên lặng, vừa vặn lúc này Đại thái giám thân cận của hoàng đế vào bẩm báo: Hoàng hậu nương nương sai người đến báo, e rằng quốc sư phu nhân đã hơi say.

Hoàng đế ngẩn ra, nháy mắt mấy cái với Quốc sư đại nhân, trêu ghẹo nói: “Hoàng hậu của trăm quả là hiểu chuyện!”

Loại bề trên không đứng đắn này thật đúng là. Quốc sư đại nhân không biểu cảm gì đi đón phu nhân say rượu nhà hắn.

**

Trước khi vào cung Trần Ngộ Bạch lo lắng rất nhiều chuyện. Sợ nàng nói sai, cho nên dặn nàng có hỏi mới đáp. Sợ nàng nghe được chuyện ma quái trong hoàng cung sẽ lỡ lời, cho nên dặn nàng có thấy có nghe chỉ ghi tạc trong lòng. Sợ nàng gặp gỡ Thái hậu Đoan Mật, cho nên hắn đã ước hẹn trước với Tần Tang, hôm nay bất kể thế nào cũng sẽ không để Thái hậu Đoan Mật rời điện Đoan Mật.

.

Nhưng hắn chẳng thể ngờ, cuối cùng phu nhân nhà hắn lại say rượu trong cung. Trong lòng Quốc sư đại nhân đã khắc đầy chữ “Chết” đầm đìa chảy máu lên gương mặt xinh đẹp như hoa của Lục hoàng tử.

Bất quá, phu nhân nhà hắn say rượu thật là. đáng yêu!

trên xe ngựa về nhà, nàng không chịu ngồi yên, cứ muốn dựa vào lòng hắn, Trần Ngộ Bạch dĩ nhiên là. . . .
. . . từ chối thì bất kính.

Thân thể nhỏ nhắn mềm nhũn nằm trong lòng hắn, mùi rượu nhàn nhạt, giống như một món điểm tâm nhỏ ngon miệng.

Trong xe không có ai, lại đã bình yên vượt qua chuyện vào cung diện thánh, trong lòng Trần Ngộ Bạch nhẹ nhõm, ôm nàng hăng hái chơi đùa trêu chọc.

Bình thường lúc hôn, mặc dù nàng ngoan nhưng lại luôn xấu hổ đẩy hắn, hiện đã uống rượu nên cực kỳ phối hợp, đầu lưỡi thơm tho mềm mại chủ động đưa ra tới cho hắn, bị hắn mút lấy như bị đối, bị mút đau, lại phát ra tiếng “ưm ưm ưm” kháng nghị. Hắn buồn cười, nhẹ buông ra nàng, ngược lại nàng còn há miệng nhẹ nhàng ngậm lấy môi hắn, ngây thơ mút vào liếm cắn.

Trần Ngộ Bạch bị nàng náo loạn cả người nóng lên, càng hôn dồn dập, máu nóng phùng phùng nổi rộng cổ áo nàng theo đó hôn dần xuống.

Mùi thơm bên trong lớp áo ấm áp tràn vào chóp mũi, hắn đột nhiên giật mình. Cảm thấy thân thể Tiểu Ly cực kỳ quái, chợt lạnh chợt nóng, nhất định phải ôm chặt lấy hắn mới thấy khá hơn một chút.

hắn hôn dần lên, nàng thoải mái nhẹ nhàng thở dài, hắn chợt ngừng lại

“ Hửm?” Nàng cảm thấy thân thể người ôm nàng hơi cứng đờ, sau đó chậm rãi buông lỏng nàng.

“ Sao vậy?” Hai gò má nàng đỏ bừng, tràn đầy mê hoặc nhìn hắn hỏi.

Trần Ngộ Bạch khẽ mỉm cười, cất giọng thản nhiên như bình thường: “không có gì. Nàng ngủ một chút được không? Đến nơi ta sẽ gọi.”

Tiểu Ly có chút không cam lòng, rồi lại không biết không cam lòng thì có thể làm gì, nằm trong lòng hắn, mới đầu nàng có chút không thành thật nhẹ nhàng vờ vờ, sau lại bị hắn dùng sức ôm chặt, tay vỗ nhẹ lưng nàng. Xe ngựa hơi lắc lư lay động, trong lòng hắn lại yên ổn vững chắc, chẳng được bao lâu, nàng thật đã ngủ thiếp đi.

**

Đến phủ quốc sư, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Trần Ngộ Bạch cũng không gọi nàng, ôm người đang ngủ say đi thẳng vào.

Vào phòng, hắn đặt nàng lên giường, buông màn giường xuống, xoay người gọi thị nữ thân cận của nàng, thấp giọng dặn dò một phen. Hắn đi ra ngoài chờ.

Một lúc lâu sau, thị nữ kia có chút hốt hoảng chạy đến, trong tay cầm một cái quần lót, trên lớp vải lụa mềm mại trắng như tuyết, một vết màu đỏ tím hết sức rõ ràng.

Trái tim Trần Ngộ Bạch đập dồn dập, giọng nói lại bình tĩnh như nước, nghe không ra bất cứ khác thường nào: “Phu nhân đã dậy chưa?”

“... Chưa hề.” Thị nữ kia lần đầu nhìn thấy quỳ thủy màu đỏ tím, có chút bối rối.

“đi chuẩn bị nước nóng, phu nhân tỉnh dậy sẽ tắm rửa. Bảo phòng bếp nấu trà gừng pha mật đường đưa tới.”

Quốc sư đại nhân làm như không có việc gì dặn dò, ngạc nhiên trong lòng thị nữ cũng liền phai nhạt, nghĩ rằng chuyện lạ trên đời không hiếm, máu màu đỏ tím đại khái cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Nô tỳ biết lúc nử tử có quỳ thủy bụng sẽ lạnh đau, nên dùng túi vải đựng muối rang nóng, đặt lên bụng, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

“Rất tốt, nhanh làm đi.” Quốc sư đại nhân nhàn nhạt gật đầu. Toàn bộ nghi vấn của thị nữ đã biến mất, còn nghĩ đến việc phu nhân có quỳ thủy là có thể sinh hạ trưởng tử cho phủ quốc sư, nhất thời vô cùng hưng phấn chạy đi.

55. Chương 55

Trần Ngộ Bạch đứng đó một lúc lâu, mới chậm rãi đi vào phòng trong.

trên giường Hàn ngọc ngàn năm, thê tử mới cưới của hắn nặng nề võ giắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, vẻ mặt vô cùng bình yên.

hắn nhẹ nhàng ngồi xuống đầu giường, cẩn thận lấy tay nàng từ trong chăn ra, ngón tay đặt lên mạch nàng. Hắn từng cắt tay nàng, tuy chỉ một giọt nhàn nhạt, nhưng máu của nàng có màu đỏ chứ không phải là tím sẫm.

Cho dù không còn là xử nữ, âm hàn trong thân thể bị giảm đi, nhưng hàng đêm nàng ngủ trên giường Hàn ngọc, không đến nổi nhanh như vậy đã có quỳ thủy.

không biết hắn ngồi đó bao lâu, khi phục hồi tinh thần lại sắc trời bên ngoài cũng đã tối, hắn vừa quay đầu, nàng đã tỉnh, đang lẳng lặng nhìn hắn.

“Tỉnh rồi?” hắn nhếch nhếch khóe miệng.

Nàng đưa một bàn tay khác ra cầm tay hắn, “Ta sao vậy? Ngã bệnh?”

“không có —— không phải là ngã bệnh.” hắn trấn an nàng, “Lát nữa ta sẽ nói tỉ mỉ cho nàng biết. Nàng nói cho ta biết trước —— viên thuốc của Tần Tang lần trước ta đưa cho nàng, có phải nàng đã không uống không?” Nàng rụt đầu một cái, ánh mắt né tránh, vẻ mặt kia đã nói rõ hết thảy.

Trần Ngộ Bạch cũng không tức giận, ngược lại trong lòng đau nhói. Hắn sớm nên nghĩ đến.

Còn tưởng rằng trận đa sầu đa cảm này của nàng là bởi vì trưởng thành, nhưng tâm trí nàng đột nhiên phát triển nhanh như vậy, sao hắn lại chưa từng nghĩ đến nguyên nhân?

Trước kia hắn không như thế, chẳng lẽ thật sự hể quan tâm sẽ bị loạn?

“Việc đó. . . . Sao người biết?” Nửa gương mặt nàng chôn trong chăn, buồn buồn hỏi.

Trần Ngộ Bạch cười khỏ.

Nếu nàng không ngừng thuốc áp chế dòng máu lạnh lẽo Thiên Mật trong cơ thể, cho dù là có kinh lần đầu, cho dù rượu nho kia lưu thông máu huyết, quỳ thủy cũng sẽ không có màu tím Thiên Mật.

“Ta đoán , ” hần cười khỏ nói, “Tại sao lại lên giường?”

Nàng không chịu nói.

Chôn ở trong chăn vụn vẹo một lát, nàng nhẹ giọng nói: “Ta không uống thuốc kia, ta không muốn thành tiên. . . . Ta muốn ở cùng người.”

Nàng không muốn lập tức thành tiên, không muốn lên trời một mình, để hần và Tần Tang tỷ tỷ ở lại cùng nhau.

Bên trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Ngón tay lành lạnh xoa nửa gương mặt lộ ra ngoài chăn của nàng, nàng len lén giương mắt nhìn sắc mặt hần, lại thấy hần không có vẻ tức giận, trông mắt nhìn ánh mắt nàng nhuộm đầy dịu dàng nào đó.

“ Tốt.” không biết sao giọng của hần cũng khàn đi.

hần khàn giọng nói xong một chữ này, bé ngu ngơ không khỏi vui vẻ, từ trong chăn bò dậy nhào vào lòng hần. Nhưng mới vừa bò dậy liền “Ai da” một tiếng, tay che bụng, vẻ mặt quái dị ngồi trở lại trên giường.

Trần Ngộ Bạch nhìn dáng vẻ u mê của nàng, vừa buồn cười vừa lo lắng, vuốt ve ánh mắt nàng, cất giọng gọi thị nữ vào hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo. Xoa xoa người cho thiếu nữ mới có quỳ thủy, thị nữ hầu hạ nàng mặc quần lót đã gắn thêm băng gạc, nàng ta đi ra ngoài, giường đã đổi đệm chăn mới thật dày, nàng mặc áo ngủ ấm bằng gấm ngồi vào trong, tựa vào bên người phu quân uống canh gừng cay ấm. Trần Ngộ Bạch nhìn nàng uống một hớp cay đến cau mày, hỏi nàng: “Nhạc mẫu đại nhân có từng dạy nàng. Quỳ thủy?”

Tiểu Ly gạt đầu, “đã dạy —— A, ta có quỳ thủy?!”

Trần Ngộ Bạch thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhạc mẫu đại nhân quả thật là hiền lương thực đức, dịu dàng hào phóng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, dạy nữ nhi thật tốt!

hần liền nhẹ nhõm thoải mái giải thích: “. Mỗi cô nương đều sẽ có, nhưng nàng không giống người khác, sau này nàng còn phải lên trời làm thần tiên, cho nên máu của nàng không giống những người khác. Chuyện này không thể tiết lộ, ngoại trừ ta, ngay cả nhạc mẫu đại nhân cũng không thể nói, nếu không sẽ tổn hại tiên khí.”

“Ta biết rồi.” Nàng rất nghiêm túc đáp ứng.

Trần Ngộ Bạch ôm nàng. “thật thông minh!” hần thấp giọng cười với nàng, “Tiểu Ly, cô nương đã có quỳ thủy tức đã thành người lớn, nàng đã trưởng thành”

“Trưởng thành có tốt không?”

“Tốt!” âm u trong lòng Quốc sư đại nhân như bị ánh mặt trời chiếu sáng, lòng dạ yên tĩnh như nước, nhưng cảm xúc lại mênh mông mặc sức tưởng tượng: “Trưởng thành. Ừm, có thể làm rất nhiều chuyện, làm vợ người ta, làm mẹ người ta —— nàng có muốn sinh một đứa bé cho ta không?”

Thành hôn đã nhiều ngày, chỉ đêm tân hôn có chạm vào nàng một lần, còn là trước khi nàng có kinh lần đầu, nên người nào đó hăng hái bùng bùng hỏi.

Trước kia dĩ nhiên Kỷ Tiểu Ly chưa bao giờ nghĩ tới, bắt quá sinh một đứa trẻ cho hần —— “Đứa bé. . . . sẽ giống ai?”

“Nàng thích giống ai?” Bất tự còn chưa tính ra, có người đã cùng phu nhân hần, nóng lòng tính toán tương lai.

“Bé gái thì . . . xinh đẹp giống Tần Tang tỷ tỷ!”

“Tần Tang thì có gì mà đẹp.” Quốc sư đại nhân tỏ vẻ khinh thường với người nghiêng nước nghiêng thành nhất kinh thành, “Còn không xinh đẹp bằng nàng.”

Kỷ Tiểu Ly lặng lẽ suy nghĩ thật lâu, đây rốt cuộc có phải là đang khen nàng xinh đẹp không? Bị hấn gõ trán, “Nếu là bé trai, nàng thích. Giống ai?”

“Đương nhiên muốn giống ca ca ta! A, không muốn giống Kỷ Bắc! Giống đại ca nhị ca hoặc Kỷ Nam ấy!” Nàng vui vẻ nói.

Người bên cạnh không lên tiếng.

Con hấn. Giống Kỷ Tây?

Trái tim Quốc sư đại nhân đập loạn.

“Giống phụ thân ta thì càng tốt, võ công phụ thân lợi hại thế mà!” Nàng ước ao nói.

“ Ngủ đi.” Quốc sư đại nhân không dám tưởng tượng hình ảnh kia, nhấn nại ra hiệu cho nàng đừng nói nữa.

“Nếu giống người ——”

“ Ủ? !”

“không tốt!” Nàng nằng nặc phủ định.

Quốc sư đại nhân tối mặt, “Có gì không tốt?”

Nàng cười híp mắt ôm lấy cánh tay hấn, “không muốn có người khác giống người.”

Muốn trên thế giới này chỉ có một mình người, chỉ thuộc về mình ta.

Những lời này mặc dù ngây thơ ngu ngốc, nhưng Quốc sư đại nhân lại tỉ mỉ nhấm nuốt đến hai lần, đều cảm thấy thật ngọt ngào.

“ Ngu ngốc!” hấn hôn một cái lên mặt nàng, trầm giọng mắng.

Trong phủ quốc sư ảm áp như vậy, trong điện Thiên Mật lại tràn ngập lạnh lẽo, cửa điện đóng chặt, Thái hậu Đoan Mật ngồi trên tức giận mặt lạnh như băng, thái giám tâm phúc của bà đứng bên cạnh, trên nền gạch vàng dưới chân bà, Thiên Mật sứ lẳng lặng quỳ cúi mặt.

56. Chương 56

Hôm nay phủ đệ của Đại hoàng tử hoàn toàn không náo nhiệt như ngày thường, cửa luôn tùy tiện có thể vào - hôm nay lại đứng hai hàng binh tướng trông chừng, quân gia tinh thần sáng láng hầu ở trước cửa, hết sức cung kính dẫn Quốc sư đại nhân vào.

Dọc đường đi không thấy rừng thối sông rượu và những nam tử thô lỗ say ồn ào nữa, phủ đệ lộ rõ đình đài lầu các giàu sang phú quý.

đi gần hết nửa vườn hoa, dọc theo hành lang có tay vịn thật dài, có thể mơ hồ nghe được tiếng cười đùa trong trẻo của bé trai ở phía trước. Tiếng cười tiến gần, ngoài ra còn có hơi nước nóng phả vào mặt —— hấn là suối nước nóng được dẫn vào phủ.

Đây là ở kinh thành, không thể so với phủ Quốc sư dựa lưng vào Thanh Sơn của hấn, cho nên dẫn một suối nước nóng lớn như vậy vào phủ, đúng là rất mạnh tay.

Trần Ngộ Bạch dõi mắt nhìn lại, thấy Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi ngồi xa xa trên một tảng đá lớn bằng phẳng, co một chân, trên người chỉ mặc trung y màu tím nhạt, vạt áo nơi ngực hấn rộng mở, lộ rõ vết

thương của nhát dao chặt đứt bốn xương sườn hấn, nhưng trên mặt hấn lại là nụ cười vui sướng, thực khiến. . . . người ta khinh thường.

Trong lòng Quốc sư đại nhân đang nghĩ sao chỉ có mình hấn, vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng cười của trẻ nhỏ, lúc này suối nước nóng bên chân “ùm” một tiếng, từ trong mặt nước bằng phẳng chọt nhô lên một vật, nhảy lên thật cao, văng bọt nước khắp nơi cùng tiếng thét hưng phấn chói tai. Chiêu khinh công này đã tính toán thật chuẩn, cha ruột ở xa xa tán thưởng vỗ tay không dứt, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Nhóc con kia nhảy lên bờ, đắc ý nhìn cha hấn, sau đó cười hì hì chào người trước mặt một cái, trên cái đầu nhỏ tỏa hơi nóng trắng trắng, vui vẻ không thôi lớn tiếng hỏi: “Chào Quốc sư đại nhân! Quốc sư đại nhân tới thăm ta sao?”

Lông mày Quốc sư đại nhân nhỏ xuống một giọt nước Ôn Tuyền, sắc mặt lạnh như băng: “. . . không, phải!”

Nhóc cứng đầu nghiêng nghiêng đầu, “Vậy người tới tìm phụ thân ta? Cha ta ở bên đó —— người xem người xem!” hấn ưỡng lồng ngực nhỏ chỉ Mộ Dung Lỗi cho Trần Ngộ Bạch nhìn thấy, chỉ sợ người khác không biết đó chính là phụ thân của hấn.

Trần Ngộ Bạch giơ tay áo lau lau khuôn mặt đầy nước, mắt lạnh lẽo nhìn lại: ánh mắt Đại hoàng tử điện hạ nhìn con trai, vui mừng kêu ngạo đến bậc nào! Đoán chừng một khắc sau dù con trai hấn đâm Quốc sư đại nhân một dao, hấn cũng chỉ dịu dàng cười một tiếng nói: con coi con đó, đứa nhỏ ngốc, máu văng dính đầy mặt rồi.

Giờ phút này Trần Ngộ Bạch vô cùng muốn thật khí phách quay đầu đi thẳng.

Cũng may lúc này Cố Minh Châu bước vào vườn, thấy cả người Quốc sư đại nhân đâm nước cũng biết là ai làm ra chuyện tốt, nàng khiển trách con trai: “Sao con lại nghịch ngợm trên cột người như vậy? đã xin lỗi Quốc sư đại nhân chưa?”

Nhóc con ngậm một ngón tay trong miệng, cười híp mắt nhìn quốc sư mặt lạnh nói: “Xin lỗi! Lần sau ta không vậy nữa!”

Trần Ngộ Bạch cũng không so đo với đứa trẻ, khẽ gật đầu một cái coi như bỏ qua.

Ai ngờ nhóc con vừa mới nói xong, cười hì hì một tiếng, xoay người “phi thân” nhảy vào suối nước nóng, bọt nước lại văng lên đầy đầu đầy mặt Quốc sư đại nhân!

Mặt Quốc sư đại nhân nhất thời lạnh ngắt. . . . Cố Minh Châu không nhịn được “phì” cười một tiếng, nhưng rất cuộc con trai nghịch ngợm là không đúng, nàng buông dựa và trái cây mới gọt trong tay xuống, bắt lấy nhóc con, Nhóc cứng đầu sớm đã bơi tới chỗ cha hấn, tay ngăn chân ngăn nhanh nhẹn phải phải bò lên tảng đá lớn, chui thật nhanh vào trong lòng cha hấn, chỉ chừa cái mông nhỏ béo ú ra ngoài.

Mộ Dung Lỗi cười to, với tay ôm con trai đang ngo ngoáy trong lòng, lộ vẻ hào hùng “có giết hoàng đế lão tử cũng gánh cho con”.

Quốc sư đại nhân rũ ống tay áo đầy nước xuống, nghĩ thầm về nhà sẽ phải nói rõ ràng với phu nhân nhà hấn: hấn, không, muốn, sinh, con, trai!

Lần này Quốc sư đại nhân tới là để giải độc cho Đại hoàng tử điện hạ. Hàn độc trong người Mộ Dung Lỗi bất quá chỉ là một loại độc, cũng không khó giải, chẳng qua máu của người Thiên Mật kỳ lạ, từng vị từng vị thuốc giải đều bị điều hòa. Cũng may Đại hoàng tử dù là lạc đà gầy cũng còn lớn hơn ngựa, chịu đựng được nhiều lần thử thuốc, trong lòng Trần Ngộ Bạch dần dần đã hình dung ra phương pháp.

“Ta trở về suy nghĩ thêm chút nữa, năm ngày sau sẽ trở lại.” Thời gian không còn sớm, hấn đứng dậy cáo từ.

Mộ Dung Lỗi thử một ngày thuốc lạnh run từng đợt, vô cùng khổ sở, cũng may Cố Minh Châu vẫn theo bên cạnh, cổ vũ tinh thần hấn.

“Phu nhân kia của người. . .” Mộ Dung Lỗi hiếm khi thấp giọng chần chờ, “Trước lúc nàng vào cung hôm đó, hình như Thiên Mật sứ đã làm gì đó, bị Thái hậu bắt được tra hỏi một phen, rốt cuộc là chuyện gì, ta

cũng chưa hề hỏi ra được. Nhưng đã có hành động như thế, nhất định Thái hậu Đoan Mật đã có nghi ngờ với thân phận của Kỷ Tiểu Ly.”

Tay dọn dẹp hòm thuốc của Quốc sư đại nhân ngừng một chút, thấp giọng tạ ơn: “Đa tạ Đại hoàng tử điện hạ đã nhắc nhở.”

Về mặt Mộ Dung Lỗi có chút mệt mỏi, Cố Minh Châu nhẹ nhàng xoa lưng hắn, hắn từ từ hít thở, cất giọng thật thấp nói: “Thân thể ta chịu đựng nổi, nếu người đã nắm chắc, ba ngày sau liền tới đi.”

Lần này Trần Ngộ Bạch thật sự sửng sốt.

“Đại hoàng tử điện hạ lấy thân phận gì mà nói lời này?” hắn cười khê, hỏi.

Lại nói, vị trước mắt này mới đúng thật là anh vợ.

Bất quá hiển nhiên vị anh vợ này không giống mấy người Kỷ gia... yêu muội như mạng, nghe vậy ngay cả chút vui vẻ cũng không có, lạnh lạnh lùng lùng đáp: “Nếu thân thể của Quốc sư phu nhân bị trong cung phát hiện, nhất định sẽ có một trận gió tanh mưa máu, dĩ nhiên ta phải dùng thân phận Hoàng tộc Đại Dạ, chủ lệnh bài Chu Tước mới gánh nổi chuyện này.”

“Được.” Chủ lệnh bài Huyền Vũ kết hợp với chủ lệnh bài Chu Tước, Trần Ngộ Bạch cũng không khách khí nữa, “Vây ba ngày sau ta sẽ quay lại.”

Cố Minh Châu đỡ Mộ Dung Lỗi đi nghỉ ngơi, lúc tiễn Quốc sư đại nhân ra ngoài liền nói với hắn: “. Vị trong cung kia, thoát nhìn kiêu ngạo, kì thực tâm cơ thâm trầm. Lúc ta đảm nhiệm vai trò Thiên Mật sứ, từng thấy trong tay bà ta có một tấm bản đồ, do người Thiên Mật truyền lại, khi truyền tới tay bà ta thì đã có tổng cộng bốn mươi lệnh bài Âm Dạ, nếu có đủ bốn mươi chín tấm lệnh bài Âm Dạ, sẽ mở ra bản đồ đến thánh địa Thiên Mật. Ta rời đi bảy năm, dưới tay của bà ta, e rằng chỉ còn thiếu Thanh Long, Bạch Hổ cùng lệnh bài Huyền Vũ.”

Đưa đến cửa, Cố Minh Châu dừng bước, “Bà ấy chấp nhất cả đời, nghiệp lớn trước mắt sắp thành, nhất định sẽ càng thêm thủ đoạn. hiện nay nếu bà ta đã nghi ngờ Tần Tang, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho phu nhân của người.”

“Đa tạ đã nhắc nhở.” Trần Ngộ Bạch thấp giọng tạ ơn, cất giọng nhàn nhạt, “Là phu nhân của ta, đương nhiên ta sẽ bảo vệ nàng.”

hắn nói chắc nịch như vậy, Cố Minh Châu chợt nhớ hắn mới cưới vợ ba ngày, cố ý trêu ghẹo nói: “Nghe nói quốc sư phu nhân u mê ngây thơ, sợ rằng không dễ bảo vệ?”

“Cùng là nữ nhân tộc Thiên Mật, Đại hoàng tử điện hạ bảo vệ thế nào, có châu ngọc làm gương, ta sẽ noi theo.” Trần Ngộ Bạch không chút do dự phản kích.

Cố Minh Châu thở dài: “Người còn thiếu ta một món nợ, chộc giận ta như vậy, hắn là không tốt lắm?”

“Người có thể tìm ta, luôn luôn chào đón.” Trần Ngộ Bạch nhàn nhạt nói. Người hỏi ta sẽ bảo vệ nàng thế nào? đã thế —— ta sẽ ở trước nàng chắn gió che mưa, người bên cạnh dù trêu chọc nàng một câu cũng không được phép.

Lúc màn đêm buông xuống, một trận mưa bắt đầu mùa đông lớn nhất từ trước tới nay rơi xuống kinh thành. Đêm đông, mưa tí tách, lạnh lẽo triền miên, càng có vẻ đêm khuya yên bình. Kỷ Tiểu Lynằm lỳ trên giường đắp chăn, bên tai nghe Tỳ bà tinh trong viện oán trách mưa đông ướt lạnh, nàng thoải mái lật một quyển sách cổ miêu tả cách luyện đan.

Trần Ngộ Bạch ra khỏi phòng tắm, quét mắt nhìn trang bìa, đưa tay rút quyển sách từ trong tay nàng ra.

“Ai cho nàng xem cái này? đã xem xong quyển tiểu thuyết ta đưa nàng chưa?” hắn lạnh mặt chất vấn.

“Ặc.” Tiểu Ly trợn tròn mắt. Trần Ngộ Bạch hí mắt quan sát nàng, cười lạnh: vóc người đứng là nầy nỏ không ít, nhưng tâm trí. có lẽ cho tới nay Tần Tang vẫn trách lầm chính mình, đa phần người Thiên Mật đều thông minh, nhưng cũng sẽ có ngoại lệ. Bất quá bản lĩnh tìm lợi tránh hại của nàng tăng không ít, vừa thấy vẻ mặt này của hắn, lập tức kéo chăn lẩn vào trong giường. Chẳng qua diễn trò thì vẫn qua quýt như trước, ngáp một cái liền nhắm mắt giả bộ ngủ, không có chút hợp - tình - hợp - lý nào.

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch co quắp. hấn ngồi lên giường, ôm cả người cả chân của nàng, dùng sức siết chặt gương mặt tròn trịa trắng trẻo, lạnh lùng nói: “Đừng giả bộ —— mở mắt ra, ta có chuyện đứng đắn muốn nói với nàng.” Nàng mở một con mắt ra, xác nhận về mặt hấn nghiêm túc, mới mở một con mắt khác.

Trần Ngộ Bạch ôm cho nàng ngồi dậy, nghiêm nghị hỏi nàng: “Hôm chúng ta vào cung, ở trong điện Hoàng hậu nương nương nàng có gặp Thái hậu Đoan Mật nương nương, đúng không?”

“Ừ. Đúng! Bà ấy khen ta xinh đẹp!” Tiểu Ly nghĩ tới, có phần đắc ý nói cho hấn biết.

Trần Ngộ Bạch sờ sờ đầu nàng, hơi hột “Ừ” một tiếng, chậm rãi nói với nàng: “Thoạt nhìn Thái hậu nương nương rất thích nàng, nhưng bà ấy là Thái hậu nương nương, bà ấy và nàng là quân thần khác biệt, nàng không thể xem bà ấy như người bình thường, nhất định không thể đến gần, hiểu chưa?”

“Hiểu!” Nàng đáp giòn tan như vậy, Trần Ngộ Bạch lại không biết nói thêm gì nữa. Chột dạ, phức tạp, vừa thương vừa yêu, với tay ôm nàng.

Mưa đông gõ lên cửa sổ trúc, sầu triền miên, hấn ôm nàng vào lòng, hồi lâu cúi đầu nhẹ nhàng hôn thái dương nàng, thấp giọng nói với nàng: “Tiểu Ly, bất cứ lúc nào, phát sinh chuyện gì, nàng phải nhớ kỹ: nàng là phu nhân của Trần Ngộ Bạch ta.”

Người núp trong lòng hấn vốn sắp ngủ thiếp đi, nghe giọng hấn nghiêm trọng triền miên, trong lòng nàng cũng hơi cảm động, suy nghĩ những lời này hồi lâu, chợt như nhớ ra: “VẬY. Phu quân!”

Khóe miệng Trần Ngộ Bạch nâng lên: “Ừ?”

“Việc này. Đó là. Phu nhân, à phu nhân. Phu nhân không cần thận, không cần thận nhuộm rừng mơ phía sau núi thành màu xanh biếc”

Nàng nói xong liên tục khấn trương, len lén gương mặt nhìn hấn, thấy mặt hấn không biểu cảm, trong lòng càng thêm đánh trống, cắn răng sử dụng biện pháp cũ: chui đầu vào trong lòng hấn, ôm thắt lưng hấn, dính vào người hấn cọ loạn.

Bàn tay đưa vào bắt lấy hai tay nàng, lôi lên, Trần Ngộ Bạch nhẹ lật người liền đặt nàng bên dưới. “Rừng mơ kia là cố ý búng về từ Nam Triều, hiếm thấy quý giá, vô cùng quý giá, ” hấn cất giọng lạnh lùng nói, “Nàng định bồi thường thế nào?”

Tiểu Ly bị hấn khóa cổ tay đè bên dưới, không thể động dậy, định chơi xấu: “VẬY. Người tìm phu quân ta đòi bồi thường đi! hấn có rất nhiều rất nhiều tiền!” Nhóc vô lại!

Trần Ngộ Bạch buồn cười, cất tiếng cười khế, hô hấp nóng bỏng phả lên thịt non trên cổ nàng, nàng run rẩy, đột nhiên ý thức được điều gì, hét lớn một tiếng: “Ta nhất định sẽ bồi thường! không được ăn ta!”

Nhưng động tác của phu quân có rất nhiều tiền nhà nàng rất lưu loát, lúc này đã cởi sạch nàng chỉ còn cái yếm Uyên ương nghịch nước treo trên cổ. Cách lớp yếm mỏng cần lên nơi đầy đà trước ngực nàng một cái, giọng hấn khàn khàn, cất tiếng vui vẻ, không cho chối từ: “Thiếu nợ trả nợ, hợp tình hợp lý. Nàng phá hủy rừng mơ của ta, dùng thịt bồi thường.”

57. Chương 57

ngụm này giống như cắn vào tim, Tiểu Ly run run nói không ra lời: “Thịt. gì. Ta không có thịt!”

Trần Ngộ Bạch hết sức nhàn hạ thoải mái dùng hàm răng cắn cái yếm kéo lệch qua, một trái đào trắng nhỏ nhẩy ra ngoài, hấn ừ ừ cắn một hớp, cần khiến nàng “Hức.” một tiếng, thân thể nhỏ cũng cong lên.

“Ai nói không có thịt? Đây không phải là thịt sao?” hấn vui vẻ thối lên phía trên một hơi, cắn lấy đỉnh nhọn, nhẹ nhàng kéo căng, lần này nàng run rẩy lợi hại hơn, luống cuống giãy giụa, nhắm mắt lại, mặt đỏ bừng khóc ra tiếng.

Chẳng qua vốn chỉ trêu chọc, nàng khóc gì chứ? “Hức hức hức” như tiếng mèo con, cong người lên, Trần Ngộ Bạch nghe thấy mà như lửa đốt, chỉ muốn dùng thêm sức hung hăng khi dễ nàng.

Từ sau tân hôn bọn họ dồn dập nhiều việc, hấn chỉ mới chân chính khi dễ nàng một lần, chính là đêm động phòng hoa chúc hôm đó. Đêm nay, ngoài trời mưa đông triền miên, trên giường nhiệt tình như lửa, Quốc sư đại nhân không chút kiêng kỵ, thể như chẻ tre.

Để tránh nàng lại hỏi mấy vấn đề vô cùng kỳ quái, hấn kéo một chân nàng ra đồng thời nhấn người xuống, cúi người hôn thật chặt lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Tiếng thút thích khóc khê của nàng cũng bị hấn nuốt vào, chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ buồn buồn, nhưng chỉ âm thanh lầm bầm cũng đủ trêu chọc hấn, Trần Ngộ Bạch bị nàng trêu chọc không nhịn được, lửa nóng ma sát để nơi đó của nàng thích ứng, rồi mới chậm rãi đi vào.

Mới là lần thứ hai, đương nhiên nàng vẫn chưa thích ứng, theo bản năng liền kẹp chặt chân muốn đuổi hấn ra ngoài, nhưng kẹp một cái liền kẹp trúng phần thân tinh tráng của hấn, kẹp khiến Trần Ngộ Bạch không chịu nổi khàn giọng thở hổn hển một hơi, hôn nàng sâu hơn, phía dưới càng thêm xông thẳng vào. Hai chân trắng trẻo đang quơ loạn đá lung tung giữa không trung chợt cứng đờ, vô lực co quắp rơi xuống giường hẹp.

hấn sẵn sóc, cho nàng thời gian thích ứng, mới bắt đầu từ từ cử động.

hấn vừa cử động, cô nương nhỏ bé bị ăn sít sao bên dưới “Ừm.” một tiếng, Trần Ngộ Bạch cảm thấy thật thích thú, buông miệng nàng ra, nàng thở hổn hển hai cái, lập tức khóc lóc cầu khẩn hấn: “Buông ta ra đi. Ta không muốn vậy. Hu hu.”

Trần Ngộ Bạch giữ lấy nàng cử động chậm rãi, cười vừa hư hỏng vừa dịu dàng: “Vậy nàng muốn thế nào? nói cho ta biết.”

Nàng khó chịu vùng vẫy hai cái, không có kết quả, ngược lại càng bị hấn đè ép sâu hơn, nàng không chịu nổi, đạp chân khóc thảm hơn, còn phát tay đánh hấn.

Trần Ngộ Bạch bắt lấy tay nàng, kéo bóp hai cổ tay nhỏ nhắn vào một chỗ, lần nữa gác lên gối, lần này nàng đáng thương hơn, bị đè thật chặt, chút chỗ trống để nhúc nhích cũng không có, trong thân thể dung nạp một vật dài kỳ quái, ra vào nóng bỏng, nàng phản kháng thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể nhắm mắt khóc lớn.

Trần Ngộ Bạch nhân cơ hội vui sướng thoải mái rong ruỗi, va chạm khiến tiếng khóc của nàng cũng dứt quãng, hấn sẵn khoái đến mức toàn bộ sống lưng đều tê rần, chôn đầu bên tai nàng than thở.

“Được rồi.” hấn gian nan chịu đựng, dụ dỗ nàng: “Đừng khóc. Đừng khóc. sẽ nhanh qua thôi.”

Tiểu Ly khóc, tức giận kháng nghị: “Vậy người nhanh lên một chút. Hu hu hu người quá kỳ quái! Hu hu.”

Trần Ngộ Bạch bị tiếng khóc của nàng làm nửa người tê dại, lại thương xót nàng, cũng xót thương mình, vừa di chuyển vừa cắn vành tai nàng cười rầu rĩ: “Nếu nàng nghe lời, đọc thật kỹ tiểu thuyết, liền biết đây không phải là chuyện kỳ quái gì.”

Kỷ Tiểu Lycảm thấy cả người không còn sức lực, nơi xấu hổ kia càng thêm chua xót tê dại, nàng vừa sợ vừa xấu hổ, lá gan cũng lớn hơn, tay hấn hơi buông lỏng, nàng rút tay ra liền đánh hấn, tát một cái lên vai hấn, “bốp” một tiếng, tay nàng đánh hấn đã tê rần, hấn lại tựa như rất vui vẻ hừ một tiếng, sau đó ôm chặt lấy nàng, thêm dùng sức mà “Kỳ quái”.

Nằm trải ngon ngọt mình mong nhớ đã lâu, hấn quyết định không đè ép nàng nữa, dù sao thân thể đã bị hấn chiếm, hấn mặc cho tay chân nàng giãy giụa quơ múa, hưởng thụ nơi đó của nàng chủ động siết chặt, vô cùng sướng khoái đè lên nàng, thở dài.

Đáng tiếc nàng cử động nhiều liền mất hết sức lực, xụi lơ dưới người hắn, lấy tay che mắt, mặt đỏ bừng nhỏ giọng khóc, khóc đến vô cùng đau chua xót. Trần Ngộ Bạch không nhịn được cười, không biết nên yêu thương nàng thế nào, kéo tay nàng, hôn đôi mắt ướt nhep của nàng.

Việc này lại khiến Tiểu Ly càng sợ hãi —— ăn thịt chưa đủ sao? Lại còn muốn ăn mắt!

Nàng nhắm mắt thật chặt, sợ hãi khóc lớn hơn, phất tay đánh hắn, Trần Ngộ Bạch vốn đã sa cơ lỡ vận, bị một trận đấm đánh như đại nạn buông xuống, tay bèn chụp lấy bả người lên, ấn ngồi trong lòng hắn, điên cuồng hôn nàng.

Sao Tiểu Ly chịu được như vậy, bị hắn ấn mạnh vai đẩy ngồi xuống, còn chưa ngồi hẳn xuống được thì cả người đã run rẩy mềm nhũn trong lòng hắn, khóc cũng khóc không ra tiếng, khe nhếch miệng, hai mắt nhắm nghiền dính vào lòng hắn, như sắp bất tỉnh.

Trần Ngộ Bạch vừa lòng đắc ý cúi đầu hôn cô bé yên tĩnh trong lòng, hôn đôi mắt khép chặt, gương mặt ấm áp, môi lưỡi mềm mại. của nàng. Giống như chiếm lấy nàng khi dễ, mặc dù đau lòng vì nàng khóc lóc âm ỉ, nhưng trận đau lòng này cũng là vô cùng vui vẻ, hai chữ ‘vui vậy’ này, thật đúng là niềm vui lớn nhất trong cuộc sống.

“Nhóc khờ khạo? Nhóc ngu ngơ~, hắn vui vẻ hôn nhẹ nàng, hôn một cái, gọi một tiếng: ”Nhóc dần dần! Nhóc ngoan ch.”

Ba ngày sau, Trần Ngộ Bạch đúng hẹn đến phủ đệ của Đại hoàng tử.

Lần này hắn mang theo hơn phân nửa dược liệu quý giá trong kho của phủ quốc sư, trong đó có một cây Thủy lập vạn năm do cóc chủ Âm Dạ cóc tặng, cực âm cực hàn, lấy nó làm thuốc dẫn, rốt cuộc cũng thử ra một phương thuốc có thể giải hàn độc của Mộ Dung Lỗi.

không chỉ có thể giải được hàn độc ngưng đọng trên người Mộ Dung Lỗi bảy năm, mà từ đó về sau Tiểu Ly cũng không cần phải dựa vào thuốc Tần Tang đưa mỗi tháng. Hơn nữa nếu có phương thuốc này, Tiểu Ly lại đang ở cạnh hắn, hắn có thể từ từ điều chỉnh, đợi một thời gian, khiến nàng khôi phục khỏe mạnh bình an cũng không phải là chuyện không thể.

Buổi tối lúc hắn đưa thuốc cho Tiểu Ly dùng, nàng tò mò hỏi đây là thuốc gì? Uống nó làm gì?

“Tiên đan.” Trần Ngộ Bạch thuận miệng dỗ nàng.

“Ta không uống tiên đan.” Nàng kiên quyết chối từ, sau khi suy nghĩ một chút còn nói: “Trừ phi người cũng uống.”

Cùng hắn thành tiên, nàng rất nguyện ý.

Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, nửa vui mừng cảm động nửa bất đắc dĩ, “Ta lừa nàng thôi, đây không phải là tiên đan.” hắn thở dài trong lòng, lại cười nói với nàng: “Đây là thuốc uống một lần là có thể sinh con.”

Tiểu Ly vừa nghe lời này, cuối cùng cũng chịu đưa tay nhận lấy, nhưng thuốc ở trong tay, nàng lại có chút nghi ngờ hỏi: “Uống thuốc này là có thể sinh con sao? Có thật không?”

Quốc sư đại nhân mặt không đỏ tim không loạn gật đầu một cái, nghiêm nghị nói với nàng: “Nàng uống thuốc, ta lại ăn nàng, là có thể sinh con.”

Tiểu Ly nhớ tới cảnh tượng mấy đêm bị hắn đè ăn, cả người run lên, mặt ửng mây ê chân chờ. Trần Ngộ Bạch cảm thấy buồn cười, nghiêm mặt đe dọa nàng, hù dọa ép nàng ngoan ngoãn uống xong thuốc.

Thấy nàng uống thuốc xong, ngậm mút hoa quả mà vẫn mặt ửng mây ê, hắn vui vẻ không thôi thưởng thức hồi lâu. Nhưng vui vẻ một lát lại cảm thấy có chút không đành lòng, sờ sờ đầu nàng, hắn thấp giọng hỏi nàng: “Tiểu Ly, nàng có muốn sinh con không?”

Nàng suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

Sinh một đứa bé trai giống nhị ca, gọi nàng là mẫu thân, thế cũng thật vui.

Nếu Quốc sư đại nhân biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhất định sẽ giận đến hộc máu, nhưng hần chỉ biết thân thể nàng vốn cực âm, hơn nữa uống thuốc có tính hàn, tuy đã có kinh nguyệt lần đầu, nhưng e là trong mấy năm nữa cũng không cách nào có thể mang thai.

hần nghĩ nàng mong đợi, trong lòng không dễ chịu, ôm nàng vào lòng, siết chặt mặt nàng nói: “Nhưng ta chưa muốn có con trẻ.”

“A?” Tiểu Ly lấp bắp kinh hãi, “Tại sao?”

“Bởi vì nàng quá ngơ ngốc, ta sợ đứa trẻ sinh ra sẽ giống nàng.”

Tiểu Ly sợ ngây người: đúng vậy! Sao nàng không nghĩ tới điểm này chứ!

“Vây. Vây phải làm sao?”

Trần Ngộ Bạch nhìn dáng vẻ ngơ ngốc bị hù dọa sắp khóc của nàng, nhin không được bật cười.

Kỷ Tiểu Lycười không nổi! Nàng không muốn con của nàng ngốc giống nàng, từ nhỏ đến lớn đều bị người chê cười!

Về mặt nàng như đưa đám hỏi: “Vây. Vây chúng ta, không sinh con sao?”

Quốc sư đại nhân cau mày, lộ vẻ rất khó nghĩ, thật lâu sau mặt lộ vẻ nghiêm túc nói với nàng: “Con trẻ là do trời cao ban tặng, nếu có liên sinh ra, nếu trời cao không ban tặng, cũng là ý trời. Thuận theo tự nhiên thôi.”

Lời dạy này Kỷ Tiểu Ly rất tán thưởng, gật đầu liên tục.

Nhưng nàng vẫn còn lo lắng: “Vây nếu trời ban. ban ột đứa trẻ thật ngốc, vây phải làm sao?!”

“Rất ngốc? Chẳng hạn như?” Quốc sư đại nhân nghiêm túc hỏi.

Kỷ Tiểu Lyáp a áp ứng hồi lâu, cúi đầu lã chã chực khóc: “Chẳng hạn. Chẳng hạn ngốc như ta.”

Quốc sư đại nhân cười nghiêng ngả trong lòng nửa ngày, mặt lại vô cùng cam chịu thở dài một hơi.

“Vây đành hết cách, ý trời như thế.” hần vô cùng đau đớn nói: “Dĩ nhiên là ta phải cực khổ thêm một chút, nàng ngốc ta cũng đành chịu, đứa bé kia hần cũng có một nửa giống ta, vây cũng sẽ không quá ngốc như nàng.”

Tiểu Ly vừa then thùng vừa xấu hổ vừa cảm kích tựa sát vào lòng hần, chôn trong lồng ngực hần yêu thương vô hạn cọ cọ, vô cùng cảm động nói: “Ủm. Phu quân thật tốt!”

Quốc sư đại nhân rất đại lượng vỗ vỗ lưng nàng, híp tròng mắt đen hường thụ không thôi.

Phủ Quốc sư còn chưa đợi được đứa trẻ ngốc nào, một thánh chỉ lại ban tới.

Thái hậu Đoan Mật cho truyền quốc sư phu nhân vào cung trò chuyện cùng bà.

Trong cung vắng lặng, Thái hậu cùng hoàng hậu cho đòi phu nhân của thần tử vào cung trò chuyện là chuyện bình thường, Quốc sư đại nhân có cao ngạo thanh cao hơn nữa cũng không thể cãi thánh chỉ. Cũng may kể từ lần vào cung trước, hần đã biết sẽ có hôm nay, đã sớm có sắp xếp an bày thỏa đáng.

Kỷ Tiểu Lyấn mặc trang trọng, vừa vào điện Thiên Mật, Lục hoàng tử điện hạ xinh đẹp nhất Đại Dạ được “sắp xếp an bài thỏa đáng” kia quả nhiên đã tới, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tuấn mỹ của hần cứng ngắc, đứng trên cao bên cạnh Thái hậu Đoan Mật cười làm lạnh.

Tiểu Ly hành lễ, Thái hậu Đoan Mật thưởng ngồi cho nàng, cười nói: “Để nàng ngồi gần ai gia một chút, ai gia thích đứa bé này.”

Thái giám thân tín bê cái ghế thêu đến gần bên chân Thái hậu Đoan Mật, Tiểu Ly vẫn còn hơi do dự, Lục hoàng tử điện hạ lại đặt móng ngồi xuống thật nhanh.

“Cháu sẽ ngồi ở đây!” hần ngược khuôn mặt nhỏ nhắn làm nũng với Thái hậu Đoan Mật, “Chẳng lẽ.
. Thái hậu nương nương không thích cháu?”

Trong mắt Thái hậu Đoan Mật thoáng qua một tia không kiên nhẫn cực nhanh, ánh mắt ầm áp lại lập tức dâng lên, “Miệng của con thật ngọt. . . . Sao ai gia lại không thích con chứ? Chỉ sợ tổ mẫu ruột thịt của con mà biết thì sẽ ghen tỵ với ai gia!”

Thái hậu Từ Hiếu thích hoàng tôn ruột thịt do Hoàng hậu sinh ra này nhất, nếu biết hoàng tôn bảo bối khoe mẽ lấy lòng kẻ thù cả đời của mình như vậy, không biết sẽ tức giận đến mức nào đây!

Trong lòng Mộ Dung Tổng một nửa là biển lửa một nửa là núi băng, tổ mẫu thương hấn như bảo bối, hấn không muốn chọc tổ mẫu tức giận, càng không muốn tổ mẫu tức giận, khiến lão yêu bà Đoan Mật có kịch vui để xem!

Nhưng. . . . Nhưng mà.... Nhưng mà Đông Lâm quốc phái sứ giả tới Đại Dạ thiết đặt quan hệ ngoại giao, Đại Dạ vì muốn thể hiện lòng hiếu khách với vị láng giềng lớn mạnh này, cũng đã tính toán định phái một vị sứ giả đến tiếp đón. . . . Lần trước thích trêu đùa chuốc say quốc sư phu nhân, Quốc sư đại nhân có oán phải trả cảnh cáo ép hấn, nếu hôm nay không bảo vệ được quốc sư phu nhân bình an rời cung, hấn sẽ bị phái đến thiết lập quan hệ ngoại giao với quốc chủ Đông Lâm quốc yêu thích luyện đồng (yêu trẻ con)!

Nghĩ đến cái gã quốc chủ Đông Lâm bạo ngược thành tánh trong truyền thuyết kia, Lục hoàng tử điện hạ cắn răng, cười ngọt ngào nói: “Cháu sẽ ngồi ở đây!”

Tác giả có lời muốn nói: tác giả thông minh dừng cảm (quỳ gối): Quốc sư đại nhân! Tiểu nhân bái kiến Quốc sư đại nhân!

Quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dạ (ánh mắt lạnh lùng): Chuyện gì?

Tác giả thông minh dừng cảm (đá lông nheo): ăn thịt thấy thế nào?

Quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dạ (ánh mắt lạnh hơn): liên quan gì người?

Tác giả thông minh dừng cảm (bán con dân trăm họ): là như vậy, các cô nương đều rất sùng bái ngài, ngài dành chút xíu thời gian trả lời mấy vấn đề được không?

Quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dạ (lộ vẻ không kiên nhẫn): nói!

Tác giả thông minh dừng cảm (hai tay trình một câu lên): Nhiệt liệt hoan nghênh Quốc sư đại nhân cao quý đẹp trai giàu có trả lời những câu hỏi vui đùa!!!

Quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dạ (cười lạnh): bảo các nàng ăn hết hai chữ cuối kia đi.

Tác giả thông minh dừng cảm (run rẩy): không nên đối đãi với độc giả yêu thích ngài như vậy!

Quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dạ (gật đầu): nếu đã vậy, người ăn.

Tác giả ăn hai chữ vui đùa rơi lệ đầy mặt trình lên câu thứ hai: có phải chương này ngọt chết người không?

Quốc sư đại nhân chung tình như một với cô nương ngơ ngốc đau lòng nhìn tác giả: đừng hãm mộ, bọn nhỏ ngu ngốc của người đang được chuyển phát tới, món hàng có tên: Trần An An Trần Tiểu Tiểu Trần XX Trần YY.”

58. Chương 58

Thái hậu Đoan Mật cười ngập tràn sung sướng, vươn cánh tay mang giáp vàng thật dài ra, vuốt ve tóc mai đen tuyền sáng bóng của Lục hoàng tử điện hạ, trên khuôn mặt xinh đẹp của bà tràn đầy triu mến.

“Chuẩn bị ghế khác cho quốc sư phu nhân.” Bà cười dặn dò thái giám tâm phúc.

Vì thế Tiểu Ly ngồi xuống một cái ghế thêu khác bên chân Thái hậu Đoan Mật, hai mặt nhìn nhau với Lục hoàng tử điện hạ xinh đẹp.

Thoạt nhìn, Thái hậu Đoan Mật đúng là chỉ nói chuyện phiếm, hơn nữa còn nói toàn chuyện mà Tiểu Ly hứng thú — luyện đan, tu tiên, quỷ thần, yêu tinh.

Mới đầu Lục hoàng tử điện hạ còn dùng sức nói chêm chọc cười, chọc khiến Thái hậu Đoan Mật không ngừng cười duyên, chỉ tiếc về sau, đầu tiên là bị các bước luyện đan buồn tẻ cùng cả đồng dụng cụ cần có làm cho đầu óc choáng váng, sau đó nghe Thái hậu Đoan Mật kể vài chuyện quỷ quái cực kỳ chân thực đáng sợ, dọa Lục hoàng tử sợ tới mức trên lưng phát lạnh, đôi mắt đẹp trừng trừng!

“Ha ha.” hần trắng mặt cười gượng, “Chuyện, chuyện quỷ thần này. Ta không tin! Đều chỉ là chuyện lạ thôi!”

“không không không! Là thật.” Tiểu Ly nghe mà sôi nổi, nghiêm nghị nói với Lục hoàng tử điện hạ: “Nếu người có oán giận có day dứt, sau khi chết linh hồn nhất định không tiêu tan. Vạn vật sống tại nơi dư thừa linh khí cũng sẽ có linh hồn, ta — có một số người có thể nghe bọn họ nói chuyện!”

Nàng luôn luôn đơn thuần, lời nói ra luôn thật khiến người ta tin tưởng.

Mặt Lục hoàng tử điện hạ dần dần trắng bệch. Điện Thiên Mật xa hoa thâm sâu, lão yêu bà Đoan Mật lại luôn luôn thần thần quỷ quỷ, lúc này chỗ này, Lục hoàng tử điện hạ có chút đứng ngồi không yên.

Đúng lúc đó! trên cổ hần chợt có một cơn gió lạnh phát qua! Khó khăn lắm Lục hoàng tử điện hạ mới nén kêu to được, tay siết chặt đầu cây búa nhỏ bên hông, đành mặt chậm rãi quay đầu nhìn — may mà trừ thái giám tâm phúc đứng xa xa phía sau Thái hậu Đoan Mật, không có một ai! Lục hoàng tử điện hạ muốn khóc.

Thái hậu Đoan Mật liếc mắt nhìn hần trương ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đáng thương, che miệng cười khê, “Tiểu Ly, ” bà hết sức thân mật gọi khuê danh của quốc sư phu nhân, “Người tinh thông chuyện thần Phật, ai gia có một vật luôn chờ người có duyên, người có nguyện theo ai gia đến xem thử không?” nói xong bà không chờ Tiểu Ly gật đầu, đã đứng lên nắm tay nàng đi vào phòng trong.

“Tiểu Lục, phòng trong u ám, con ngồi lại đây một chút đi, ai gia và quốc sư phu nhân đi rồi về ngay.” Thái hậu Đoan Mật cười dặn người dâng trà nóng và điểm tâm cho Lục hoàng tử điện hạ.

Phất phất tay gọi các cung nữ đang bưng thức ăn ngon tiến vào, Lục hoàng tử điện hạ mềm oặt chân, dù thế nào cũng không đứng lên nổi. Mộ Dung Tổng nghĩ hần ngồi ở bên ngoài, lão yêu bà Đoan Mật kia sẽ không dám làm gì quốc sư phu nhân. Huống hồ chỉ cách có vài bước chân, Tiểu Ly kêu thảm một tiếng hần liền có thể vọt vào. Nhưng hần trăm triệu lần không nghĩ tới, sau khi Thái hậu Đoan Mật dắt Tiểu Ly vào phòng trong, vừa với tay sờ vào hộp bảo vật, một bức tường trong phòng liền chậm rãi chuyển động — thậm chí trong đó còn có một căn phòng bí mật!

Tiểu Ly lấp bắp kinh hãi, nhưng Thái hậu Đoan Mật kề bên tai nàng nhẹ giọng trấn an: “Đó là phòng tĩnh tâm khi ai gia phiền não, người đừng sợ, cùng vào với ai gia, bên trong có một vật, nhất định người sẽ muốn nhìn thấy.”

Tiểu Ly có chút không tình nguyện, muốn lùi về sau, nhưng Thái hậu Đoan Mật nắm chặt tay nàng cực nhanh, chỉ vài bước liền bước vào phòng. Bên trong phòng sạch sẽ im ắng, bốn phía trống trơn, trên bức tường trước mặt là một bức tranh. trên bức tranh là một nam tử trẻ tuổi, mặc áo choàng màu tím, khôi ngô cao quý, hơi mỉm cười, theo bức tranh này, ước chừng tuổi của hần và Mộ Dung Tổng không chênh lệch lắm. Tiểu Ly ngơ ngác nhìn bức tranh, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc, lại không nghĩ ra là quen thuộc thế nào.

Thái hậu Đoan Mật cũng nhìn bức tranh, trong đôi mắt màu tím xinh đẹp hiếm khi toát ra mấy phần hồi ức dịu dàng. lát sau bà thở dài một hơi, khê mở đôi môi đỏ thắm nói: “Tiểu Ly, nhìn kỹ gương mặt hần —” nói xong, Thái hậu Đoan Mật lấy từ trong tay áo ra một cái gương, giơ lên trước mặt Tiểu Ly, “Sau đó người nhìn lại mình xem.”

trên bức tranh và trong gương, hai đôi mắt cực kỳ tương tự, đều dịu dàng trong sáng, ngay cả gương mặt nhẹ nhàng thoải mái kia cũng có nét giống nhau.

“hần là. Ai?” Giờ phút này trong lòng Tiểu Ly vô cùng bối rối, run giọng hỏi.

Thái hậu Đoan Mật với tay, đề lên bả vai nàng, trong giọng nói trầm thấp mang theo đau đớn như xẻ thịt cắt xương: “hắn là con trai độc nhất của ai gia, là đứa trẻ tiên đế yêu thương nhất, Lâm Giang vương —— Mộ Dung Giang Sơn.”

Bà nắm lấy bả vai Tiểu Ly xoay nàng đối diện bà, nhìn ánh mắt Tiểu Ly, Thái hậu Đoan Mật chậm rãi nhấn mạnh: “hắn là phụ thân của con —— Tiểu Ly, ai gia là tổ mẫu ruột thịt của con!”

Đôi mắt giống như đúc ánh mắt trên bức tranh đột nhiên trợn to. “Tổ, mẫu. . . .” Kỷ Tiểu Ly vô thức lặp lại một lần.

Tuy đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong một khắc đó Thái hậu Đoan Mật vẫn không khỏi giật mình. Nàng quả thật. . . . rất giống Giang Sơn, ngay cả ánh mắt cũng mờ mịt trong suốt.

Nhiều năm trước Giang Sơn cũng từng nhìn bà như vậy, đau lòng nói với bà: “Mẫu hậu, nhi thần không muốn làm hoàng đế, nhi thần chỉ muốn ở gần người mình yêu, đến khi tóc bạc da mồi. Xin mẫu hậu chu toàn!”

Đương nhiên bà không chu toàn cho hắn! Giang Sơn là con trai duy nhất của bà, hắn họ Mộ Dung, trên người chảy dòng máu của bộ tộc Thiên Mật, đương nhiên hắn phải là bá chủ của thiên hạ này! Nếu hắn không rời đi, Mộ Dung Lỗi, Nhóc cứng đầu gì đó, bà đều chứng mất!

Đó là con trai ruột bà mang thai mười tháng. . . . Thái hậu Đoan Mật cảm thấy lòng nóng bỏng đau đớn, không khỏi với cánh tay ôm người trước mặt vào lòng, cúi đầu khóc một tiếng: “Con trai của ta. . . .”

Ôm ấp của bà hơi lạnh, trên áo choàng dài thêu Phượng Hoàng màu vàng hoa lệ, chỉ vàng cứng rắn cửa vào người, cọ lên đầu lên mặt khiến Tiểu Ly khá khó chịu. Hơn nữa phu quân từng nói: không thể gần gũi Thái Hậu quá mức.

“Buông. . . .” Nàng giãy dụa. Thái hậu Đoan Mật nghĩ rằng nàng không tin, buông tay, mắt bà ngấn lệ, quay đầu nhẹ giọng gọi: “Tần Tang, người xuất hiện đi.”

Tiểu Ly nghe vậy quay đầu, lại nhìn thấy Tần Tang thật sự bước đến! Vẫn là một mỹ nhân toàn thân áo tím, hơn một tháng không gặp đã gầy đi rất nhiều, mặt trắng bệch gần như trong suốt.

“Tần Tang tỷ tỷ!” Tiểu Ly thì thào gọi nàng.

Tần Tang cười với nàng, ngoắc ngoắc: “Tiểu Ly, muội đến đây.”

Tần Tang kéo Tiểu Ly đến trước bức tranh. Nhìn khuôn mặt anh tuấn hơi mỉm cười của người trong tranh, giọng của Tần Tang khẽ như trong mộng: “Tiểu Ly, muội không họ Kỷ, muội họ Mộ Dung. Muội là muội cùng cha cùng mẹ với ta, đây là phụ thân của chúng ta. Khi muội vừa được sinh ra, trong nhà gặp đại loạn, phụ thân đưa chúng ta rời quê. Khi đó ta chỉ mới bảy tuổi, muội còn đang quấn tã, ta không có cách nào để nuôi lớn muội, chỉ có thể gửi muội cho Kỷ gia.”

Tần Tang xoay người, đưa tay ôm lấy hai má nàng, đau thương trong đôi mắt tím giống như nước mắt, tràn ra: “Tiểu Ly, ta xin lỗi muội. . . .”

Tiểu Ly bị hai tay lạnh lẽo của nàng ôm mặt, nước mắt tràn mi. Đây là sự thật sao? Nếu là thật sự, vì sao đến giờ mới nói với nàng? Nếu không phải là thật sự —— không, Tần Tang tỷ tỷ sẽ không lừa nàng. Tim nàng đột nhiên đập loạn, bối rối, giờ phút này thậm chí muốn về nhà, nàng rất muốn lập tức nhìn thấy Trần Ngộ Bạch.

Nhưng lúc này Thái hậu Đoan Mật đã đi tới, cầm khăn lau nước mắt trên mặt Tiểu Ly, bà nhẹ giọng nói với Tiểu Ly: “Đừng khóc, bé con, tổ mẫu đưa con và Tần Tang tỷ tỷ của con đến gặp cha mẹ, được không?”

Tần Tang nghe vậy buông mí mắt, Tiểu Ly không dám tin nhìn Thái hậu Đoan Mật.

“Tổ mẫu và phụ thân con đã hai mươi mấy năm không gặp, vô cùng thương nhớ hắn. . . . Nhưng trước mắt chúng ta còn có việc khó xử, khi giải quyết việc khó xử này xong, chúng ta liền có thể thuận lợi về gặp cha mẹ con.”

Giọng của Thái hậu Đoan Mật trầm thấp gần như thì thầm: “Về nhà cần phải có một tấm bản đồ, trên đó còn thiếu bản đồ của lệnh bài Huyền Vũ —— Tiểu Ly, con có biết lệnh bài Huyền Vũ là cái gì không?”

Kỷ Tiểu Ly mãnh liệt gật đầu theo bản năng —— con rùa đen kia, là sính lễ của nàng! Nhưng nghĩ tới người đã tặng cho nàng, nàng lại lập tức lắc đầu. hần từng nói, lệnh bài Huyền Vũ là vật hần phải dùng mạng để bảo vệ. Nàng không thể lấy tánh mạng của hần để đổi đường về nhà.

Thái hậu Đoan Mật biết nàng ngây thơ, thấy nàng thay đổi như chong chóng, trong lòng tức giận không thôi, lại mạnh mẽ kìm nén, tỉ mỉ miêu tả hình dáng lệnh bài Âm Dạ cho nàng. “Nhớ kỹ, tìm cơ hội, vẽ bản đồ trên lệnh bài lên đây!”

Bà lấy một mảnh lụa trắng trong tay áo ra, “Tiểu Ly, chỉ cần con có thể vẽ bản đồ ra, chúng ta liền có thể về nhà!”

thì ra không cần phải lấy lệnh bài, chỉ cần in hình có trên lệnh bài kia ra! Trong lòng Tiểu Ly vô cùng do dự, nắm lấy mảnh lụa trắng, nàng nhìn về phía Tần Tang.

Thái hậu Đoan Mật nhìn theo ánh mắt nàng. “Tang Tang, người đến đây.” Bà cười, nhẹ giọng gọi.

Tần Tang theo lời đi đến bên bà, chỉ thấy Thái hậu Đoan Mật cầm một cây chủy thủ (để dao găm thấy tục quá

Bên trong, Kinh Nam hương khử mùi đặc trưng được đốt cháy sáng, trộn lẫn mùi máu Thiên Mật, mùi hương khiến chớp mũi Tần Tang chua xót, cúi đầu hờ hững nhìn vết máu trên vai phải mình, nàng lạnh lùng cong khóe môi.

Tác giả có lời muốn nói: tác giả đại nhân ra ngoài làm loạn rồi, ta là Rừng bản thảo tồn đọng hoạt bát đáng yêu đây

~Tác giả đại nhân bảo ta nhấn lại với bàn dân thiên hạ, vậy ta liền hát một bài!

Hát: nước mắt của người ~ đau thương nhu nhược ~ trắng sáng cong cong ~ ôm lấy quốc vương ~ đêm dài dang dặt ~ băng kết thành sương ~ ai trên long sàng thượng ~ tuyệt vọng lạnh băng

~Hử? Aiz. Aiz! Lục hoàng tử điện hạ! Ngài làm sao vậy?! Nghe chuyện ma quỷ ngài sợ hãi, nghe ta hát thì ngài liền hôn mê bất tỉnh? Tỉnh, tỉnh lại đi!

59. Chương 59

Mộ Dung Tổng chưa hết hoảng hồn, thấp thỏm không thôi, trên đường đưa Tiểu Ly rời cung, hần lập đi lập lại hỏi nàng rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vẻ mặt Tiểu Ly âm trầm, ngậm chặt miệng, một chữ cũng không chịu trả lời hần.

Cửa cung đã gần trước mắt, xe ngựa của phủ quốc sư đã chờ ngoài cửa cung, con tuấn mã hiện ngang oai dũng ngẩng cao đầu, giống như bộ dạng chủ nhân lạnh lùng cao ngạo của bọn họ.

trên lưng Mộ Dung Tổng phát lạnh, cắn răng một cái, dứt khoát dụ dỗ đe dọa, dạy nàng chỉ được nói với quốc sư đại nhân: hôm nay ở trong cung, nàng vô cùng vui vẻ!

Kỷ Tiểu Ly không có tâm tư dây dưa với hần, hoang mang lo sợ gật đầu, còn nghe theo ý hần, nhắc lại một lần cho hần nghe.

Vì thế khi lão quản gia của phủ quốc sư bấm “Phu nhân ra rồi.”, quốc sư đại nhân từ trong xe chậm rãi ra đón thì chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của quốc sư phu nhân nhà hần trắng bệch, ánh mắt thống khổ, lỗ chĩa chực khóc nói với hần: phu quân, hôm nay ta thực rất vui!

Ánh mắt Quốc sư đại nhân đột nhiên lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn về phía Lục hoàng tử điện hạ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lục hoàng tử điện hạ nhất thời trắng bệch.

Phu nhân nhà hấn hoang mang lo sợ, quốc sư đại nhân không dư hơi mà so đo với Lục hoàng tử, nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta về thôi.”

Vợ chồng Quốc sư dắt tay lên kiệu, hai chân Lục hoàng tử điện hạ mềm nhũn, tựa như quỳ lạy tiễn người đi.

**

trên đường về, hương an thần trong xe cháy sáng, Tiểu Ly vừa vào xe liền nằm lên gối mềm, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Trang sách trong tay Trần Ngộ Bạch thật lâu không lật, lặng im đợi khoảng một khắc, nàng vẫn không có ý chủ động nói rõ với hấn.

“Tiểu Ly.” hấn buông quyển sách trong tay, nhẹ giọng gọi nàng.

Nàng do dự một chút mới chậm rãi mở to mắt: “. Hả?”

“Quốc chủ Đông Lâm quốc là bạn cũ của ta, hôm nay hấn sai người đến, tặng ta một khối đá quý, tảng đá kia lấp lánh ánh sáng, đặt bên tai lắng nghe, có thể nghe được âm thanh sóng biển ào ào.” Giọng và biểu cảm của Trần Ngộ Bạch đều vô cùng bình thường, thậm chí là mang theo chút cười mỉa.

“Vậy sao.” hiện tại Kỷ Tiểu Lychăng có tâm tư trông nom gì với tảng đá quý đó, không yên lòng đáp một tiếng.

Trần Ngộ Bạch khép quyển sách lại, để qua một bên, khẽ mỉm cười hỏi nàng: “Hôm nay nàng sao vậy? Thường khi nghe đến mấy thứ này, nàng sẽ thật vui vẻ.”

“Vui vẻ.” Tiểu Ly vừa nghe chợt thấy mình đã lộ ra sơ hở, vội vàng giữ vững tinh thần tỏ vẻ hào hứng: “Đúng ha! Ta thật vui vẻ nha! Ha ha ha!”

“. Nàng vui vẻ là tốt rồi.” Trần Ngộ Bạch dừng một chút, với tay nhéo nhéo mặt nàng, cười nói.

Ngủ gật, trong lòng hấn thở dài, sao có thể ngủ đến mức ngay cả cổ làm ra vẻ cũng không được.

Mặc dù cũng biết đây là việc tất phải trải qua, có một số việc nàng cũng cần phải biết, nhưng nay nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng hấn vẫn là khổ sở.

Quốc sư đại nhân khổ sở trong lòng, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp khiến người khác sống không yên.

Tặng đá kia quả rất quý giá, nên trả lễ với quốc chủ Đông Lâm quốc —— Đông Lâm quốc sung túc vững mạnh, Đại Dạ lập quan hệ ngoại giao là có lợi chứ không có hại, mà chuyện lớn thế này, đương nhiên hấn phải cử hoàng tử cao quý nhất Đại Dạ đi sứ đàm phán, mới có thể thể hiện thành ý của Đại Dạ, cũng là nể mặt mũi của quốc chủ Đông Lâm quốc.

Ừ, lâm triều ngày mai, liền cứ vậy mà tâu cùng hoàng đế.

**

Kỷ Tiểu Lycho là mình che dấu vô cùng kỹ lưỡng, nhất định phu quân của nàng không thể nhìn ra chút gì.

Tiếp đó cả đêm nàng gượng cười, khi dùng bữa còn gấp rau cho hấn, “Vui vẻ” nói không ngừng.

Mà thoát nhìn Trần Ngộ Bạch không có chút khác thường, lẳng lặng nghe nàng mở lời liền đáp trả, thức ăn nàng gấp cho hấn, hấn đều ăn hết.

Tiểu Ly vui mừng lại tự hào, thỏa mãn không thôi.

Đến đêm khi hai người đi ngủ, nàng bị hấn ôm, dần dần nghe tiếng hít thở đều đều của hấn, nàng vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt chập chờn vỗ giấc.

Nàng chưa bao giờ nghĩ: cha mẹ vẫn còn trên nhân thế!

Hai người đã sinh ra nàng, vẫn đều đang sống ở quê nhà xa xôi, giờ phút này, trong đêm khuya, không biết bọn họ có giống như nàng mà tưởng nhớ đến nàng và Tần Tang tỷ tỷ?

Nàng rất muốn, rất muốn nhìn thấy bọn họ.

Trước khi gả cho Trần Ngô Bạch, đây là nguyện vọng duy nhất trong cuộc đời nàng.

Nhưng Trần Ngô Bạch đã từng nói: lệnh bài Huyền Vũ, là vật quan trọng nhất trong đời hần, hần dùng sinh mạng để bảo vệ tấm lệnh bài này.

hần dùng lệnh bài làm sinh lễ tặng nàng, nàng cũng nên giống hần mà bảo vệ lệnh bài này mới phải.

Lấy bản đồ trên đó cho người khác, có tính là phản bội không?

Vấn đề này rất phức tạp, nàng nghĩ mãi cũng không ra.

Lúc do dự nàng rất muốn hỏi người đang ôm lấy nàng ngủ say ở sau lưng —— nhất định hần có thể cho nàng đáp án!

Nhưng nàng không thể hỏi hần, hỏi hần, Tần Tang tỷ tỷ sẽ chết.

Tiếng con dao sắc bén như tuyết ghim vào thịt —— “phập”! Mặc dù mỏng manh lại cực kỳ đáng sợ!

Máu tươi trên mặt, đầu tiên là ấm nóng, một lát sau đã lạnh như nước mắt, mặt Tần Tang tỷ tỷ trắng bệch, ôm vai chậm rãi quỳ trên mặt đất. cả người Tiểu Ly co giật, đầu đầy mồ hôi lạnh đột nhiên mở to mắt.

Lúc này mới phát hiện không biết mình đã ngủ thiếp khi nào, nàng ôm trái tim “thình thình thình” đập loạn hoảng hốt nhìn khắp xung quanh, xoay đầu, lại bắt gặp một đôi con ngươi đen tĩnh lặng, nàng “A!” một tiếng sợ hãi.

Trần Ngô Bạch mặc kệ nàng kêu to bên tai mình, chậm rãi với tay nắm mũi nàng.

Thở hỗn hển, không kêu được nữa, Tiểu Ly há miệng thở từng hơi từng hơi, hốc mắt lập tức đỏ ửng.

Trần Ngô Bạch khẽ nhú mày, nới tay, vuốt ve khóe mắt nàng, nhẹ giọng hỏi: “Mơ thấy gì rồi sao? Sợ hãi đến như vậy.”

“không có!” Kỷ Tiểu Ly lập tức tỏ vẻ hăng hái, run run phủ nhận: “Ta không nằm mơ! không mơ thấy gì cả! Ta không sợ hãi!”

“Vậy sao.” Trần Ngô Bạch bình thản đáp một tiếng, cũng không hỏi lại.

Mồ hôi lạnh trên người nàng đã làm ướt áo, Trần Ngô Bạch sợ nàng khó chịu mà cũng không dám nói, nhắc màn lên gọi thị nữ gác đêm tiến vào hầu hạ nàng tắm rửa.

Thị nữ bưng nước ấm tiến vào, hầu hạ nàng tắm rồi thay một bộ trung y nhẹ nhàng sạch sẽ khoan khoái xong, Tiểu Ly vẫn như mất hồn mất vía ngồi trên giường, hần cũng không hỏi gì, với tay ôm nàng vào lòng, nhẹ vỗ lưng nàng, dỗ nàng ngủ.

“. không phải người sẽ tính được sao?” Trong hỗn loạn, nàng bỗng hỏi không đầu không đuôi.

Trần Ngô Bạch nhắm mắt lại, cất giọng trong trẻo lạnh lùng lại cực kỳ bình tĩnh: “Tính cái gì?”

“Ừm. không phải người rất giỏi tính sao? Cái gì mà đứng đầu thiên hạ. Người không tính được là ta đang nghĩ gì sao?!” Giọng của nàng đã ngập tràn mong đợi.

“Tính cho người không tính ỉn. Chuyện của nàng, ta không tính được.”

“Ta cũng không phải ‘đã là’ của người.” Tiểu Ly có chút buồn bực phản bác.

Nếu hần có thể tính ra thì tốt rồi! Nàng không cần nói một chữ, hần cũng đều biết hết.

Người ôm nàng vỗ nhẹ dỗ dành bỗng nở nụ cười, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng Tiểu Ly nằm trong lòng hần, nàng cảm giác được lồng ngực hần run run.

Nàng hiếm khi rồi rắm như vậy, hần lại còn cười được!

một đấm đánh lên ngực hần! Bốp!

Tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền bị bắt lấy, kéo đến bên môi nhẹ nhàng ấn một nụ hôn.

“Nàng phải.” hắn nói thật nhỏ.

Tiểu Ly nghe thấy, nhưng nàng đã quên câu này là đáp án cho câu trên, nên vẫn thờ ơ.

Trong bóng tối, một người cong khỏe miệng, một người cau mày.

Lúc này trước mắt Tiểu Ly không ngừng phát qua hình ảnh nam tử trong bức tranh trên tường hôm nay, gương mặt kia thật sự rất giống nàng, phụ thân của nàng lúc trẻ thật anh tuấn. Tay nàng chống lên ngực hắn, ngẩng đầu, hai mắt sáng trong suốt, mặt lộ vẻ quyết tâm hỏi hắn: “Phu quân! Người thích ta hơn, hay lệnh bài Huyền Vũ hơn?”

Có người vừa nghe hai tiếng xưng hô kia cả người liền run rẩy, nhin không được, muốn cười. Trong bóng tối, con người đen hơi cong lóe nhiều đốm sáng, “Nàng cảm thấy thế nào?” hắn dịu dàng hỏi lại.

“Là. . . .ta?” Nàng có chút do dự nói.

Đôi con người đen càng thêm cong cong.

“Ừ, ngủ đi.” Cuối cùng hắn hôn hôn thưởng thức tay nhỏ bé trong tay mình.

Tiểu Ly thuận theo nằm sấp xuống, đang chui chui trong lòng hắn muốn ngủ, lại cảm thấy không đúng: “Nhưng người vẫn chưa trả lời ta: Người thích ta hơn, hay lệnh bài Huyền Vũ hơn?!”

“không phải vừa rồi nàng đã tự trả lời rồi sao.” Quốc sư đại nhân nhắm mắt, giọng nhàn nhạt miễn cưỡng, giống như đã sắp ngủ.

Tiểu Ly nghĩ nghĩ lời nàng mới nói là thích nàng hơn —— cảm thấy mỹ mãn nằm xuống.

**

Đêm dài yên tĩnh.

Kỷ Tiểu Ly lặng lẽ mở to mắt, nhìn chằm chằm người cùng giường chung gối một lúc lâu —— hắn nhắm mắt, ngủ thật ngon.

Nàng nhỏ giọng gọi “Trần Ngộ Bạch” hai tiếng, hắn không hề động. Vươn ngón tay như sắp chọt đến, móng tay sắp đâm vào mí mắt hắn, hắn ngay cả lông mi cũng không chút lay động.

Xem ra thật đã ngủ rất say!

Tiểu Ly rón ra rón rén, từ trong lòng hắn chui ra, bước qua người hắn, xuống giường.

Nàng đi đến bên cạnh bàn dưới cửa sổ, chỉnh cho đèn sáng hơn một chút.

trên bàn là một hộp nữ trang bằng gỗ tử đàn, bên trong chứa rất nhiều bảo vật quý hiếm của nàng —— bảo vật nhiều năm trong kho của phủ quốc sư, đều lấy ra cho nàng chơi.

Lệnh bài Huyền Vũ được đặt trên một ngăn nhỏ trong đó.

Kỷ Tiểu Ly định đang loảng xoảng lục lợi một trận, khó khăn lắm mới tìm ra, thật cẩn thận để nó trên bàn trước mặt.

Sau đó nàng lấy - mảnh lụa trắng mà Thái hậu Đoan Mật đưa cho nàng - trong tay áo ra, trải ở một bên.

Nếu hắn thích nàng hơn lệnh bài Huyền Vũ, như vậy tâm nguyện suốt đời của nàng hắn sẽ có thể thành, khi có bản đồ trên lệnh bài Huyền Vũ. Nàng quyết định vẽ nó ra giao cho Thái hậu Đoan Mật, sau đó dẫn hắn cùng về quê nhà gặp cha mẹ nàng!

Nàng đã nghĩ thông suốt, cũng đã quyết định.

Trước mắt, vấn đề duy nhất là —— phải vẽ thế nào?

Kỷ Tiểu Ly đau khổ suy tư.

Thái Hậu nương nương nói bà cần bức vẽ trên lệnh bài Huyền Vũ, như vậy —— Tiểu Ly đặt lệnh bài Huyền Vũ song song với mảnh lụa trắng, sau đó nàng nghiêm túc cầm bút chấm mực, chiếu theo hình ảnh có trên lệnh bài mà vẽ ra.

Bản đồ trên lệnh bài Âm Dạ được khắc rất sâu lại tinh tế phức tạp, ngay cả mỗi một độ cong nét gấp đều mang hàm ý sâu xa, vô cùng phức tạp.

Tiểu Ly liếc mắt nhìn bản đồ rồi nhắc bút, không lâu đầu liền đầy mồ hôi.

Cũng may, tóm lại đây vẫn là một con rùa. Khi còn ở nhà, Kỷ Tây từng mua một con rùa đen lớn cho nàng phóng sinh, lúc ấy nàng chơi với con rùa đen kia cả ngày, còn khắc chữ lên mai rùa, cho nên bức tranh rùa đen này —— không làm khó được nàng!

Vì thế, mấy ngày sau, trong điện Thiên Mật đã đóng chặt cửa sổ, trong đôi mắt tím của Thái hậu Đaoan Mật chứa lệ nóng, run rẩy kích động với tay mở mảnh lụa trắng không dễ có kia ra —— sau đó, bà nhìn thấy một con, rùa, sống, động!

Ngay cả ngày tháng, tên người phóng sinh khắc trên mai rùa bằng lối chữ Khái nhỏ, cũng được vẽ lên.

Môi Thái hậu Đaoan Mật run run, nói không nên lời, hào hển hít sâu một hơi, thiếu chút nữa hụt hơi ngất xỉu tại chỗ!

**

Tác giả có lời muốn nói: Thái hậu Đaoan Mật nhất định chưa từng nghe những lời này: không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bằng hữu như heo.

Thái Hậu nương nương ngài không nên dùng đối thủ như thần đối một bằng hữu như heo, tội gì chứ?

Chữ trên mặt Lục chủ công, ngài cũng muốn một bức sao? Hai bức tính nửa giá nha ~

60. Chương 60

Tần Tang cũng giật mình tại chỗ.

Trong điện Thiên Mật đã đóng kín các cửa sổ tỏa ra mùi thơm nồng nàn đặc trưng của máu người tộc Thiên Mật, Tần Tang lấy lại tinh thần, đảo mắt nhìn, giật mình hô lên “Nương nương!”, quỳ rạp xuống bên chân Thái hậu Đaoan Mật, nàng mở bàn tay nắm chặt của Thái Hậu ra, chỉ thấy giáp vàng thật dài trên ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Sắc mặt của Thái hậu Đaoan Mật cực kỳ đáng sợ, gần từng tiếng: “Nàng ta dám cả gan trêu đùa ai gia!”

“Nương nương bớt giận, ” Tần Tang cẩn thận rút giáp vàng từ lớp thịt trong lòng bàn tay ra, thấp giọng khuyên nhủ: “Tuy nói nương nương từng ngửi được mùi thơm lạ lùng của máu Thiên Mật trên người Kỷ Tiểu Ly, nhưng nàng ta tóc đen mắt đen, hẳn không phải là người thuộc tộc ta. Huống hồ đầu óc nàng ta ngây thơ như vậy, không gánh nổi trọng trách cũng là việc trong dự kiến.”

“rõ ràng nàng ta đang cười nhạo ai gia!” Thái hậu Đaoan Mật tức giận ngập trời, gương mặt xinh đẹp tức giận vằn vẹo không thôi, bà xé tan mảnh lụa trắng vẽ con rùa đen đang siết thật chặt trong tay, cất giọng căm hận: “Giết nàng! Tần Tang! Giết nàng ta!”

“Nương nương, xin nghĩ lại.” Tần Tang cúi mắt, giọng điệu không nhanh không chậm: “Dù sao nàng ta cũng là quốc sư phu nhân.”

“thì sao chứ! Đừng nói là người kiêng kỵ Trần Ngộ Bạch nhé!” Đaoan Mật cười lạnh liên tục: “Đợi khi người tộc ta trở về Thánh Địa, lấy được thần lực, đến lúc đó thiên hạ này đều là của tộc Thiên Mật ta! Trần, Ngộ, Bạch! Ta xem thử hần ung dung đắc ý được đến bao lâu!”

Lời thốt ra dưới cơn thịnh nộ, một lát sau mới tự biết mình lỡ lời, vội vàng nhìn Tần Tang.

Nhưng vẻ mặt Tần Tang vẫn bình thường, ngẩng mặt cực kỳ bình tĩnh khẽ mỉm cười: “Nương nương nói rất đúng. Thần lập tức nghĩ biện pháp, mau chóng lấy được bản đồ trên lệnh bài Huyền Vũ.”

“Tang Tang. . . .” Tay đã tháo giáp vàng, chậm rãi xoa khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tần Tang, giọng điệu Thái hậu Đaoan Mật vô cùng mất mát, lại mang theo mong đợi điên cuồng: “Con là người ai gia tin tưởng nhất, con đừng để ai gia thất vọng. . . .”

“Dạ.” Tần Tang cúi đầu, dịu ngoan đáp.

**

Kỳ thật Thái hậu Đaoan Mật đã nghĩ oan cho tấm lòng hết sức chân thành của Kỷ Tiểu Ly.

Đêm đó quả thật nàng đã cúc cung tận tụy, từ đêm khuya mãi cho đến sắc trời phía đông trắng bạch, khó khăn lắm nàng mới hoàn thành bức vẽ, vội vàng thu dọn xong mấy thứ trên bàn, nàng nhón chân leo lên giường, chui vào trong lòng phu quân đang ngủ thật say.

không bao lâu sau, quốc sư đại nhân giật giật, chậm rãi tỉnh lại.

Nguy hiểm thật! Kỷ Tiểu Ly nhắm chặt mắt lại, trong lòng cảm thấy may mắn không thôi.

Sáng sớm, Quốc sư đại nhân tỉnh lại, không lập tức đứng lên, ngược lại càng ôm chặt người trong lòng thêm một chút, cảm cọ cọ lên trán nàng.

Tiểu Ly ngồi bên bàn suốt đêm, cả người rét run, được vòng ôm ấm áp siết chặt, nàng không tự chủ được co vai rùng mình một cái.

Người ôm nàng lại đang cười trộm, nàng cảm thấy ngực hần hơi chấn động, đáng tiếc lúc này nàng “đang ngủ”, bằng không nhất định sẽ ngẩng đầu hỏi xem rốt cuộc hần đang cười cái gì?

Bên ngoài, tỳ nữ bước nhẹ đến, đứng sau lớp màn cách gần màn giường nhất, nhưng trong phòng vẫn như cũ không có động tĩnh gì, tỳ nữ nghĩ đến lời dặn của Tiểu Thiên khi bước vào, đánh bạo xốc nhẹ một góc màn.

Nàng ta nhìn vào bên trong, chỉ thấy quốc sư đại nhân đã tỉnh, nằm ở đầu giường đưa lưng về phía nàng ta, phu nhân ngủ ở phía trong, bị hần che, không nhìn thấy được.

Chắc là nghe thấy động tĩnh, quốc sư đại nhân quay đầu, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với nàng ta, ý bảo nàng ta đừng lên tiếng.

Tỳ nữ vội vàng buông màn lui ra ngoài.

Bên ngoài, Tiểu Thiên chờ dưới hành lang, thấy nàng ta bước ra vội vàng tiến lên hỏi: “Tỷ tỷ! Đại nhân nhà chúng ta đã dậy chưa?”

“. Chưa.”

“A?” Tiểu Thiên kinh ngạc.

Vào giờ này, quốc sư đại nhân hần đã sớm thức dậy, rửa mặt chải đầu sau đó sẽ ở trong viện luyện kiếm nửa canh giờ, tiếp theo dùng bữa sáng rồi sẽ vào triều — hần hầu hạ quốc sư đại nhân từ nhỏ, lịch làm việc và nghỉ ngơi của quốc sư đại nhân chưa từng có một ngày ngoại lệ.

“Có phải đại nhân nhà chúng ta bị bệnh không?” Tiểu đồng nghi hoặc không ngừng suy đoán.

Cho dù bị bệnh, quốc sư đại nhân cũng chưa từng dậy trễ, mấy năm trước có một lần bị trọng thương trở về, trừ cái hôm bị hôn mê bất tỉnh đó, ngày hôm sau cũng vẫn dậy sớm mà!

“Hần là không phải, không giống lắm.” Tỳ nữ nhớ lại ý cười trong đôi mắt đen kia, “Thoạt nhìn, đại nhân. thật vui vẻ!”

**

Bên ngoài nghi ngờ suy đoán, trong phòng lại im lặng, không chút tiếng động nào. Trần Ngộ Bạch ôm người trong lòng, nhẹ nhàng từng chút xoa lưng nàng, làm ấm thân mình lạnh như băng của nàng.

không lâu sau nàng liền ẩm áp, người vất vả ngồi bên bàn suốt nửa đêm, rất nhanh đã bị hô hấp nhịp nhàng của hắc bao phủ, quấn chặt trong lòng hắc ngũ say.

một giấc này, ngủ một mạch thẳng tới buổi trưa.

Kỷ Tiểu Ly tỉnh lại từ trong mộng đẹp, nghiêng người sờ người bên cạnh, sờ thấy liền chui vào lòng hắc, nhắm mắt râm rì: “. Giờ nào rồi vậy?”

“Còn sớm.” Người dựa vào đầu giường đọc sách thản nhiên đáp.

“Còn sớm? Sao bụng ta lại đói vậy?” Quốc sư phu nhân thực nghi hoặc mở to mắt.

Gọi tỳ nữ tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, nàng mới biết được thì ra đã trễ đến thế!

Bước ra ngoài liền đứng lý hợp tình chất vấn hắc: “không phải người mới nói là còn sớm sao?!”

“Ừ, giờ đã không còn sớm.” Quốc sư đại nhân cũng vừa rửa mặt chải đầu xong.

Tiểu Ly nhìn hắc, có chút hoài nghi: “Bình thường người luôn dậy rất sớm!” Nàng gắng hỏi hắc: “Chẳng lẽ tối hôm qua người cũng không ngủ sao?”

“Tối hôm qua ai không ngủ?” Quốc sư đại nhân nhìn về phía nàng, hỏi lại.

“À. không có!” Tiểu Ly hối hận thiếu chút nữa cắn chính đầu lưỡi mình, sau đó dùng vẻ mặt đặc biệt nghiêm trọng chống chế: “Ai mà trễ thế còn không ngủ được chứ?!”

Quốc sư đại nhân liếc nhìn nàng một cái, ung dung nhàn nhã gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không ngủ được.”

Tiểu Ly trừng mắt, quai hàm phồng lên, cố gắng nhịn nhục không lên tiếng.

Trần Ngộ Bạch xoay người cong khóe miệng.

“Bảo các nàng dọn cơm đi, hiếm khi dậy trễ, ta cũng đói bụng.”

**

Kỷ Tiểu Ly “Mạo hiểm” “Đổi trời vượt biển”, lần đầu tiên trong đời tự giác làm chuyện thông minh bí ẩn, đáng tiếc mới đắc ý được nửa ngày, đến chạng vạng thì cánh tay nàng bỗng nhiên sưng lên.

Rốt cuộc vẫn là tiểu thư lớn lên trong vương phủ, áo đến vươn tay cơm đến há mồm, tuy rằng từ nhỏ nàng ngơ ngốc, nhưng thân thể vẫn luôn được chiều chuộng, từ nhỏ nàng lại vốn không thích đọc sách, sao có thể đột nhiên cả đêm tập trung tinh thần vẽ tranh? Cả ngày ủ rũ mệt mỏi rồi còn chưa nói, cánh tay ê ẩm căng cứng không sức lực, đến chạng vạng liền phát hiện cả cánh tay đều sưng phồng lên.

Ban đầu nàng cho là mình trúng độc, hô to gọi nhỏ kêu phu quân cứu mạng, quốc sư đại nhân đang suy nghĩ về tấu chương lúc lâm triều, lập tức buông bút xuống bước đến.

Vén tay áo nàng lên nhìn kỹ, mày hắc khẽ buông lỏng: “không phải chuyện lớn gì, hôm qua nàng có —— ồm, khuôn vác vật nặng?”

Kỷ Tiểu Ly lắc đầu: “Ta không có!”

“Có gờ tay thật lâu không để xuống không?”

“Ta đâu phải đứa ngốc!”

Ánh mắt Quốc sư đại nhân ẩn giấu ý cười, liếc mắt nhìn người đang cầm giận một cái.

“Vậy. Có viết chữ vẽ tranh không?” hắc chậm rãi hỏi.

“A!” Kỷ Tiểu Ly nghĩ tới, nhưng nàng lại lập tức phủ nhận: “không có, không có! Hôm qua ta chưa hề chạm đến bút!”

Trần Ngộ Bạch vốn đã cầm thuốc mỡ tiêu sưng, thấy nàng có thể diễn rất thật như vậy, hắc nhin không được mà phối hợp, buông thuốc mỡ, hắc trầm mặt, nhíu mày trầm trọng nói: “Vậy thì nguy rồi, việc gì

cũng không làm, sao tay lại sưng to đến thế —— Tiểu Thiên, nhanh lấy ngân châm của ta đến đây, ta châm cứu cho phu nhân.”

Vừa nghe sẽ bị ghim kim, lỗ tai Tiểu Ly liền dựng thẳng lên: “Đừng châm cứu! Đừng châm cứu! Ta có cầm bút! Đúng là có cầm bút!”

Quốc sư đại nhân ngạc nhiên nói: “Nàng cầm bút làm gì?”

“Ta. Ta xem tiểu thuyết!” Lại còn học được cách nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nữa cơ đấy.

“Xem tiểu thuyết —— lấy bút làm gì?” Quốc sư đại nhân vô cùng khó hiểu truy hỏi.

Tiểu Ly “Ta, ta, ta” nửa ngày, cái khó ló cái khôn: “Sao chép!”

Quốc sư đại nhân nghe vậy, mắt lộ vẻ vui mừng, rất có ẩn ý nhìn nàng liếc mắt một cái.

Ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, đầu ngón tay nhún vào lớp thuốc mỡ trắng tuyết, nhẹ nhàng thoa thoa, xoa chút thuốc mỡ ở đầu ngón tay —— động tác vô cùng đơn giản lại bị hắn làm cực kỳ khêu gợi.

“Phu nhân có lòng như thế, lòng vi phu cảm thấy rất an ủi.” hắn mỉm cười nói.

Tiểu Ly nhìn động tác ngón tay khêu gợi của hắn, không biết tại sao cảm thấy trên người hơi nóng, vành tai cũng ửng hồng, “Ha ha.” Nàng cười gượng.

“Vây đêm nay, liền phải xem biểu hiện của phu nhân rồi.” hắn cười đến càng thêm sung sướng.

Tiểu Ly ngơ ngác nhìn hắn, ngay sau đó hét thảm một tiếng —— hắn chà thuốc mỡ đã thoa nóng lên tay nàng, sức xoa nắn như nắn xương rút cốt, đau quá!

Tiểu Ly khóc, nước mắt nước mũi đầy mặt.

Cuối cùng Quốc sư đại nhân cũng không nhịn được, nhìn nàng cười ra tiếng.

**

Cánh tay Kỷ Tiểu Ly cứ vậy, ước chừng hai ngày mới khỏi.

Kỳ thật thuốc mỡ kia thật hữu dụng, sau khi thoa, đến tối cánh tay cũng không còn sưng nữa, nàng yêu cầu gõ bằng lụa quần trên tay xuống, nhưng quốc sư đại nhân “Đau lòng” vì nàng, không cho gõ.

“Phu nhân dốc lòng nghiêng cứu, trong lòng vi phu rất an ủi, phải che chở phu nhân thỏa đáng đến khi khỏi hẳn mới thôi.” hắn vô cùng chân tình nói với nàng.

Tiểu Ly khóc hỏi: “Vây sao người còn đè nặng ta? Người đè nặng ta, sao ta có thể khỏi hẳn?”

Miệng Trần Ngộ Bạch mút lấy mỹ vị non nớt, môi lưỡi lưu luyến buông ra, sau đó nhẹ nhàng thổi hơi, vừa lòng nhìn thấy non nớt như tuyết đầu mùa kia không tự chủ được mà run rẩy, tâm tình hắn thật tốt, ngắt đầu giải thích với nàng: “Phu nhân chỉ bị thương ở tay, cũng không nên để lỡ việc này.”

Huống hồ hắn đã cột cánh tay quần bằng lụa của nàng vào đầu giường, có kịch liệt hơn cũng không hề trúng.

Kỷ Tiểu Ly khóc. Hai tay bị trói, chỉ có thể tùy ý hắn khi dễ, thỉnh thoảng bị hắn ác ý trêu chọc, cũng chỉ có thể lắc lắc thân thể trần truồng kháng nghị, nhưng chỉ cần nàng vặn vẹo, người lên lên xuống xuống trên người nàng sẽ càng hăng say, càng về sau lại càng nâng chân nàng lên vai hắn, xoay nàng như con ếch, hung hăng khi dễ.

“Phu nhân. đã chép đến đoạn này chưa?!” hắn đẩy thật mạnh vào sâu bên trong nhất, để chỗ kia ma sát thật mạnh khiến cả người nàng run rẩy, không thốt được một lời, hắn lại còn cố tình hỏi mãi không thôi: “Thế này thì sao? Chép chưa? Cũng chưa sao? Vây rốt cuộc phu nhân đã chép đến đoạn nào? Lẽ ra cánh tay phu nhân sưng lên, hắn đã phải chép cực kỳ tỉ mỉ cẩn thận rồi mới đúng —— hay do vi phu làm còn chưa đủ tỉ mỉ cẩn thận?”

“Đủ rồi. Đủ. A!” Tiểu Ly bị hấn va chạm đến tim cũng lên men, thật vất vả mới run rẩy thốt ra lời, ngay sau đó hấn càng thêm ác liệt đẩy sâu một cái — nàng hét lên một tiếng, cứng người cong thân mình, cả người run run.

Trần Ngộ Bạch hưởng thụ bao bọc khít khao run run mút vào dưới thân, cúi đầu ăn mỹ vị đưa đến bên miệng, trong lòng vui sướng cũng vô cùng hối hận: sớm biết có hôm nay, lệnh bài Âm Dạ nên làm nhiều thêm mấy tấm.

**

Ngày hôm sau, mặc dù đêm trước Tiểu Ly không vẽ tranh, nhưng cũng ngủ thẳng tới buổi trưa.

Bất quá hôm đó quốc sư đại nhân lại dậy đúng giờ, tinh thần phấn chấn luyện kiếm nửa canh giờ trong viện, sau khi tắm rửa thay quần áo hấn vào trong phòng ngồi bên giường một lát, lẳng lặng nhìn người ngủ say một lúc lâu, mới cảm thấy mỹ mãn rồi phủ vào triều sớm.

Tiểu Ly được nhóm tỷ nữ đỡ tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu xong, đang dựa vào bên cửa sổ trong viện đầu vô mồm với cây thước được tinh, một ánh tím chợt lóe, nàng vui vẻ kêu lên: “Tần Tang tỷ tỷ!”

Đúng là Tần Tang, đang cười dài đứng dưới cửa sổ.

61. Chương 61

“Ngày ấy ở trong cung, không tiện nhiều lời với muội — hai tháng nay ta không đưa thuốc tới uội, muội có chỗ nào không khoẻ không?” Tần Tang thân thiết nhẹ giọng hỏi nàng.

Tiểu Ly lắc đầu.

Tần Tang nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Quốc sư đại nhân có uội uống thuốc gì không?”

“Sao tỷ biết?!” Tiểu Ly ngạc nhiên nói, cười có chút ngượng ngùng: “Là. thuốc uống vào thì có thể sinh đứa nhỏ!”

Tần Tang cũng bật cười, lại chua sót không thôi, thở dài: “. Làm khó hấn rồi.”

“Làm khó — ai?” Tiểu Ly nghi hoặc hỏi.

Trần Ngộ Bạch sao? Nhưng hấn có khốn khó chút nào đâu! Mỗi đêm hấn đều rất vui vẻ!

“. không có gì.” Tần Tang cười chỉ chỉ cái mũi nàng, “Cái cô nương ngốc này!”

“Tần Tang tỷ tỷ, trên vai tỷ bị thương nặng lắm không?” Tiểu Ly kéo nàng vào nhà, lấy từ dưới bàn ra hộp thuốc nàng trộm được của Trần Ngộ Bạch, “Tất cả thuốc này đều cho tỷ! Tỷ cầm lấy đi!”

Tần Tang mở hộp ra xem, đầy hộp đều là ‘linh đơn diệu dược’ phủ quốc sư điều chế, trị nội thương ngoại thương gì cũng có.

“Được.” Để nàng yên lòng, nàng ta nhận lấy.

“Thái Hậu nương nương đã lấy được lệnh bài Huyền Vũ chưa? Khi nào chúng ta sẽ trở về quê?” Tiểu Ly hạ giọng, hưng phấn hỏi.

Tần Tang để hòm thuốc qua một bên, vuốt ve thái dương nàng, “Tiểu Ly, bà ấy đúng là tổ mẫu ruột thịt của chúng ta.”

Kỷ Tiểu Ly đang vui vẻ phấn chấn chờ mong chợt ảm đạm, đôi mắt đen nhánh nhìn Tần Tang, yên lặng một lát, nàng nhẹ giọng nói: “Nếu thật sự là tổ mẫu ruột thịt, sao bà ấy có thể dùng dao đâm tỷ bị thương?”

Kỷ Tiểu Ly nhớ trước đây, khi Lão Tổ Mẫu của phủ Trấn Nam Vương còn chưa qua đời, mỗi lần Kỷ Đông Tây Nam Bắc bị trúng gia pháp của phụ thân, nha hoàn đỡ Lão Tổ Mẫu run rẩy vội vã đi tới, bôi thuốc cho bọn họ, ôm bọn họ rơi lệ, nhẹ giọng dạy cho bọn họ biết lần này đã sai ở đâu, lần sau không thể tái phạm.

Dù là nàng, Lão Tổ Mẫu cũng thường dẫn ra vườn chơi, cho nàng ăn kẹo.

Nếu là tổ mẫu ruột thịt, sao có thể tổn thương cháu gái ruột thịt chứ?

“Bà ấy không phải.” Tiểu Ly lắc đầu, kiên định phủ nhận.

Tần Tang kinh ngạc một lát, cười có chút hoảng hốt, lại không nói thêm gì nữa.

Tiểu Ly. Tiểu Ly rất dễ tin tưởng người khác, nhưng cũng tuyệt không dễ tin tưởng người khác.

“Việc đó sau này chúng ta hãy nói.” Tần Tang cười dài, hỏi: “Muội nói tỷ nghe xem: bản đồ kia muội vẽ thế nào?”

nói đến đây Kỷ Tiểu Ly liền đắc ý, vội lấy lệnh bài Huyền Vũ cho Tần Tang xem, cười tủm tỉm nói với nàng ấy: “Muội không vẽ được, cho nên chiếu theo bức tranh này mà vẽ, dù sao cũng chỉ là một con rùa đen thôi — không phải bức vẽ của muội còn đẹp hơn sao?”

Tần Tang nhìn thần thú Thượng Cổ uy nghiêm trên lệnh bài Huyền Vũ, hồi tưởng đến bản đồ trên mảnh lụa trắng trong tay Thái hậu Đoan Mật, nhất thời buồn cười.

Lúc này tỷ nữ đưa bữa trưa đến, lỡ tai Tần Tang cực thính, từ rất xa chợt nghe tiếng bước chân dưới hành lang, liền nói với Tiểu Ly: “Hình như có người đến, muội bảo nàng ta đi đi, đừng cho nàng ta vào nhìn thấy ta ở trong này.”

Tiểu Ly gật đầu, vội vàng đi tới cửa sai bảo tỷ nữ. Đợi khi nàng ta đã quay đi, Tần Tang vẫn ngồi bên cửa sổ, cười nói với nàng: “Tiểu Ly, tỷ phải đi rồi.”

Mỗi lần đến nàng đều vội vã rời đi, Tiểu Ly cũng đã quen, bất quá lần này nàng vội vàng hỏi một câu: “Vay khi nào tỷ mới đến đón muội về quê nhà?”

Trong tay áo, ngón tay Tần Tang gắt gao nắm chặt mảnh lụa trắng, xoay người vẫy vẫy tay với nàng. Tiểu Ly chạy tới, bị nàng nhẹ nhàng kéo vào trong lòng.

“Tỷ tỷ. Có lẽ sẽ đến chỗ cha mẹ trước một bước, ” nàng dè dặt người vừa nghe liền nóng vội trong lòng, “Muội có Trần Ngộ Bạch, muội phải dẫn hắn cùng đi gặp cha mẹ!”

“không phải lần trước tỷ đã nói: tỷ cũng sắp lập gia đình sao?” Tiểu Ly khó hiểu hỏi.

Tần Tang cười dịu dàng: “Đúng vậy, tỷ thật sự rất muốn gả cho hắn. Đáng tiếc, hắn không cưới tỷ.”

Nàng nói tay, vịn vai Tiểu Ly, nhìn ánh mắt nàng, nghiêm túc nói với nàng: “Tiểu Ly, muội phải sống thật tốt với Trần Ngộ Bạch, phải nghe lời hắn. Tỷ tỷ đến chỗ cha mẹ trước, tiện thể thay muội nhắn trước với cha mẹ, được không?”

Kỷ Tiểu Ly có chút khổ sở nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể gật gật đầu.

“Chờ khi tỷ gặp cha mẹ, tỷ sẽ nói với bọn họ: Tiểu Ly nhà chúng ta gả ột người rất tốt rất tốt, sống rất vui vẻ, chờ sau này, sẽ dẫn phu quân đến đoàn tụ với họ.” Giọng Tần Tang vừa dịu dàng vừa trầm thấp, giống như kể một giấc mộng.

Tiểu Ly nghe giọng của nàng, không hiểu sao trong mắt ngưng đọng đầy nước: “Sau này. là khi nào?”

“Lúc nên gặp nhau, tự nhiên sẽ gặp nhau.” Tần Tang xoa xoa mặt nàng, “Tiểu Ly, ngoan nhé.”

**

Tần Tang từ biệt tiểu muội rời đi, nghĩ đến hôm nay từ biệt, có lẽ sẽ không còn gặp lại, rốt cuộc nước mắt chảy không ngừng. Tung người đi chuyển giữa không trung, suốt đường mắt tím tràn ngập lệ.

Giữa mười dặm rừng hoa Sơn chi bên ngoài phủ Quốc sư, có người đang lẳng lặng chờ nàng.

Tần Tang bị ngăn cản trở tay không kịp, vội vàng dừng lại, lui về phía sau hai bước, tay lặng lẽ nắm chặt mảnh lụa trắng trong tay áo.

Quốc sư đại nhân chờ đợi đã lâu, lại không ngờ nàng sẽ nước mắt đầy mặt như thế, lập tức nhíu mày hỏi: “Người đã nói gì với nàng?”

Nàng ấy khóc thành như vậy, ngu xuẩn nhà hần có khóc đến hôn mê hay không?

Tần Tang nở nụ cười, kéo tay áo lau nước mắt, “Khiến quốc sư đại nhân chê cười rồi —— vừa rồi tiểu muội hỏi khi nào ta lập gia đình, ta nhất thời không kèm chế được. . . .”

Gần đây cả thành đều lan truyền tin tức Tịch Nguyệt công chúa âu yếm của hoàng đế được tứ hôn với cháu ruột đích tôn của Lý gia danh môn ở Hán Trung (một huyện thuộc Thiểm Tây), đương kim Minh Chủ Võ Lâm - Lý Vi Nhiên, Trần Ngộ Bạch cũng đã nghe nói, nhất thời yên lặng.

Nhưng thật ra, hai mắt đăm lệ lưng tròn, Tần Tang lại cười càng thêm xinh đẹp: “Còn chưa cảm tạ quốc sư đại nhân, đã lo lắng giải được hàn độc trên người Đại hoàng tử điện hạ.”

“không cần cảm tạ ta. Ta là vì Tiểu Ly. Về sau mỗi tháng người không cần phải đến đưa thuốc cho nàng nữa.” Mặc dù giọng Trần Ngộ Bạch lạnh lùng, nhưng chữ chữ đều ấm lòng: “Tần Tang, người cũng phải bảo trọng.”

“Ừ” Tần Tang cười đáp.

Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, vẻ mặt thản nhiên nói: “Tần Tang, đừng tưởng rằng người gởi gắm hai người đó cho Cố Minh Châu và ta, người liền không còn vướng bận —— nếu người xảy ra chuyện, Tiểu Ly sẽ rất đau lòng.”

“Đau lòng một trận cũng tốt, có người ở bên nàng, rất nhanh nàng sẽ quên ta.” Nàng cúi mắt thấp giọng nói.

“Nhưng có người quyết sẽ không quên.” Trần Ngộ Bạch than nhẹ một tiếng, “Ta kết bạn cùng Lý Vi Nhiên nhiều năm, hần cũng không phải là người bội tình bạc nghĩa.”

“Đúng là không phải.” Tần Tang ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười dịu dàng, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Là ta lừa hần, người bội tình bạc nghĩa, là ta.”

nói đến tận đây, liền không còn lời để nói.

Trần Ngộ Bạch nghiêng người yên lặng nhường đường, mỹ nhân áo tím nhanh nhẹn bước qua.

**

Tuy Trần Ngộ Bạch biết hết thảy đều đã là mệnh trời, nhưng dù sao Tần Tang cũng có quan hệ huyết thống gần Tiểu Ly nhất, tâm tư hần có chút nặng nề, trở về phủ.

Lão quản gia tới đón hần, nói cho hần biết: phu nhân vào phòng kho.

“Cứ tùy nàng ấy chọn, gọi người ở cạnh cẩn thận hầu hạ, không cho phép tự nàng leo lên leo xuống, không cho phép va đập.” hần dặn dò rõ ràng xong lại lo lắng, không bận việc gì, vẫn nên tự mình đi xem.

Phòng kho của phủ Quốc sư là viện lớn ba cổng vào ba cổng ra, mấy chục gian phòng chính nối thành một dãy, mỗi phòng đều được chất đầy, phần lớn là được tích góp dần từng tí một từ quốc sư các triều đại, cũng có vật do trong cung ban thưởng, hoặc do các nơi dâng tặng vào các dịp lễ. . . . Bên trong mỗi phòng đều có liệt kê danh sách, nhưng Tiểu Ly nào có tâm tư lằng lằng lật xem, sai người mở cửa, chui vào cười ngửa xem hoa tìm vật nàng muốn.

Lúc Quốc sư đại nhân tìm được nàng thì nàng đang chỉ huy hạ nhân chuyển một pho tượng Ngọc Quan âm xuống.

Mặc dù chưa định ngày về, nhưng đây cõi lòng nàng khát khao, khẩn cấp muốn bắt tay chuẩn bị.

Mẫu thân trong tưởng tượng của Kỷ Tiểu Ly hần phải xinh đẹp dịu dàng giống vương phi nương nương, dốc lòng lễ Phật, tặng vật này ầu thân, chắc chắn bà sẽ thích.

Tiểu Ly đang vui rạo rực, chợt có người bên cạnh lạnh lùng hỏi: “Nàng đang làm gì? Tính dọn sạch nhà chồng nàng sao?”

Tiểu Ly hoảng sợ, quay đầu thấy là hấn, vội vàng giải thích: “không phải không phải! Ta chỉ đang tìm vài món lễ vật tặng người!”

“Nàng phải về nhà mẹ?”

“không phải —— ừ, đúng!” Nàng thần thần bí bí, lại rất vui vẻ nói: “Người khoan hời đã, đến lúc đó ta sẽ dẫn người đi!”

Trần Ngộ Bạch biết nàng đang nói đến chỗ nào, trong lòng biết là phí công, nhưng chỉ yên lặng chốc lát, lại quyết định càn quấy với nàng: “Để lại chỗ cũ.” hấn dặn dò hạ nhân.

Tiểu Ly nóng nảy: “không được để lại! Ta lấy bảo bối trong phòng kho của ta đổi với người được không?!”

Nàng cũng có phòng kho, chứa của hồi môn phủ Trấn Nam Vương cho nàng, bên trong cũng có không ít thứ tốt.

Nhưng hiển nhiên quốc sư đại nhân thấy chướng mắt: “Với tầm mắt của nàng, có thể có bảo bối gì? Nàng xem nàng đã có thứ gì tốt chưa?”

Lấy loại Ngọc Quan âm phẩm chất tầm thường này tặng cho nhạc mẫu đại nhân, danh tiếng một đời của quốc sư đại nhân hấn phải đặt ở đâu?

Tiểu Ly nóng nảy, lớn tiếng phản bác: “Ta thấy ta có thứ tốt! Ta. . . . không phải ta đã gả cho người rồi sao?!”

“Đừng quên, ngày thành thân hôm đó nàng bị ta cướp cô dâu.” Quốc sư đại nhân lạnh lùng nhắc nhở, lại nhún mày lạnh giọng hỏi: “Nàng nói ta là ‘thứ’?”

“Ặc. . . .” Kỳ Tiểu Ly nghẹn lời, nghiêm trang thành khẩn hỏi hấn: “Ta đói bụng, phu quân, chàng có đói bụng không?” (nịnh ghê

Hiển nhiên là hấn đang dối, đáng tiếc phu nhân nhà hấn nghe không hiểu lời giận dỗi uyển chuyển như vậy, trí nhớ lại không tốt, sớm đã quên lời than thở vừa rồi của mình, cười tủm tỉm kéo hấn nhanh đi dùng bữa, đừng chậm trễ việc nàng chọn lễ vật.

62. Chương 62

Quốc sư phu nhân cũng không thể dọn sạch phòng kho của phu quân nhà nàng, bởi vì —— thật sự là dọn không hết.

Tuy phòng kho cạnh vườn hoa phía nam không lớn hơn phòng kho trong phủ, nhưng lại là viện có ba cổng vào ba cổng ra, hơn nữa mỗi phòng đều có phòng kho, bày đầy các loại bảo vật quý báu.

Trần châu Nam Hải hiếm thấy ngoài kia, trong này sâu thành từng chuỗi, cứ vậy mà treo tùy ý, trần châu trong sáng đều đã hơi vẩn đục, Tiểu Ly thấy thật tiếc hỏi người “đang rảnh rồi, vận động tiêu cơm” đi theo bên cạnh nàng: “Sao không cất giữ trần châu?”

“Có gì mà phải cất.” Quốc sư đại nhân không thèm để ý nói, không thèm liếc mắt, tùy tiện lấy một cái hộp để trên giá, vừa mở ra, ngọc trai phía Nam đầy hộp, mỗi viên đều tròn trịa mượt mà, độ lớn đủ để khảm lên mũ phượng! hấn khép lại, đưa cả hộp vào tay nàng, ung dung nhàn nhàn nói: “Cầm chơi đi.”

Hai tay Kỳ Tiểu Ly tiếp nhận hộp ngọc trai vô giá kia, sửng sốt một lát, mặt thật ưu sầu hỏi hấn: “Phu quân, kỳ thật hấn người là một tham quan? Đại tham quan!”

Quốc sư đại nhân đang trượng vẻ mặt nghiêm túc chờ ca ngợi và làm nũng liên miết hững, không còn lời nào để nói, lạnh mặt không kiên nhẫn thúc giục: “Muốn lấy gì thì chọn nhanh đi, ta rất bận, không rảnh ở đây với nàng!”

“Vậy người cứ đi lo việc của người đi! Ta ở lại một mình!” Hiển nhiên nàng không thêm để ý.

Người không được để ý càng tức giận, sắc mặt đen càng đen, lại vẫn lặng không tiếng động đi theo nàng. Kỷ Tiểu Ly xem xem chỗ này sờ sờ chỗ kia thật vui vẻ, vừa quay đầu lại thấy hắn vẫn còn chưa đi “có việc”, kỳ quái hỏi hắn: “Sao người còn chưa đi? không phải rất bận sao?”

Quốc sư đại nhân đen mặt lặng im, nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh: “Ta phải trông chừng nàng, nếu không nàng sẽ dọn sạch nơi này.”

Phu nhân nhà hắn lập tức lộ ra biểu hiện khinh thường vì bị “lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”.

**

Lúc này trong điện Thiên Mật, Thái hậu Đoan Mật run run với tay nhận mảnh lụa trắng Tần Tang trình lên, cẩn thận kiểm tra bức họa thần thú Huyền Vũ, giờ phút này bà còn kích động hơn Kỷ Tiểu Ly đang ở trong phòng chứa bảo vật của phủ quốc sư.

“Tần Tang!” Bà với tay kéo cô nương trẻ tuổi vào lòng, nghẹn ngào không thôi vỗ về nàng thở dài: “Ai gia sớm biết: con là Thánh nữ mà ông trời ban cho tộc Thiên Mật, có con, nhất định người tộc Thiên Mật có thể trở về Thánh Địa!”

Tần Tang dụ ngoạn nằm trên đầu gối bà, dụ dằng kiên định nói: “Nương nương, thần chắc chắn sẽ dốc hết tinh thần, lấy được cả lệnh bài Thanh Long và lệnh bài Bạch Hổ, sớm ngày cùng với nương nương, dẫn dắt người trong tộc quay về Thánh Địa.”

“Hai lệnh bài kia. không cần con lo lắng!” Trong tươi cười xinh đẹp của Thái hậu Đoan Mật không thể kiềm chế được vui mừng như điên, “Con lập tức rời khỏi thành, giao vật này cho tộc trưởng.” Bà lấy từ trong tay áo ra một Lệnh Bài, đưa vào tay Tần Tang.

Đây là Lệnh bài của điện Thiên Mật, mặc kệ người giữ là ai, đều có thể ra vào hoàng cung.

Tần Tang không hỏi, ngay cả chút nghi hoặc cũng không có, nhận lệnh bài rồi nhẹ giọng tuân theo.

Cho đến khi rời khỏi điện Thiên Mật u ám, bị ánh nắng chói lọi chiếu lên, mặt nàng đã trắng bệch, trên lưng đổ một lớp mồ hôi lạnh.

không đúng — sự việc thật không đúng.

Vốn tưởng rằng Lệnh bài Thanh Long và Lệnh bài Bạch Hổ còn chưa tới tay, nàng còn chút thời gian, nhưng với tình hình vừa rồi — chỉ sợ bản đồ trên lệnh bài Huyền Vũ chính là mảnh ghép cuối cùng!

Đường đến cửa cung vừa thẳng vừa dài, hai bên đường là bóng cây râm mát, Tần Tang hoảng hốt giống như đang đi trên con đường rợp bóng cây ở Hán Trung (một huyện thuộc Thiểm Tây), giống như chỉ cần đi đến cuối đường, sẽ có một công tử áo xanh đeo kiếm bên hông, đứng tựa vào con ngựa yên tĩnh cười đợi nàng.

không kịp nữa rồi. Trong lòng vô cùng tiếc nuối, nàng than nhẹ một hơi.

**

Cuối đường không có công tử áo xanh, nhưng lại có hoàng tử xinh đẹp nhất Đại Dạ — trong tay vẫn cầm cây búa nhỏ khảm hồng ngọc, đang không kiên nhẫn phui phui cây nhỏ dính ven đường.

“Sao giờ người mới ra đến? Là người sai người nhắn tin cho ta? Tìm ta có chuyện gì?” Mộ Dung Tổng nhíu mày hỏi liên tục.

Tần Tang cười dài, thông thả nói: “Nghe nói được quốc sư đại nhân tiến cử, Lục hoàng tử điện hạ sắp đi sứ Đông Lâm? không biết Lục hoàng tử điện hạ có biết không: quốc chủ Đông Lâm quốc yêu thích nam sắc, nhất là — nam hài tử điện mạo xinh đẹp.”

“. Rốt cuộc người muốn nói gì?!” Lục hoàng tử điện hạ nổi giận.

Tần Tang nhẹ nhàng cười: “Năm đó ta từng có duyên gặp quốc chủ Đông Lâm quốc một lần. Nếu Lục hoàng tử điện hạ hoàn thành giúp ta một việc, ta sẽ bảo vệ Lục hoàng tử điện hạ thuận lợi bình an, yên ổn thoát ra.”

Mộ Dung Tổng nheo nheo đôi mắt to xinh đẹp.

Với yêu nữ xinh đẹp và thủ đoạn này, nàng nói “Gặp mặt một lần”, tất đã có ảnh hưởng lớn về mặt tình cảm —— Lục hoàng tử điện hạ tức thì như cây khô gặp mưa xuân, tinh thần phấn chấn!

“Người nói đi! Muốn ta làm chuyện gì!”

Tần Tang đến gần hai bước, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đại quân Ngô Kiền sau khi từ Tây Lý trở về vẫn chưa vào kinh, hiện đang đóng quân ngoài thành. Người liên lạc với Đại tướng quân Thân Vô cùng Đại hoàng tử, bất cứ giá nào cũng phải khống chế được đại quân, một khi có biến động bất thường, tìm một cái cớ bắt Ngô Kiền, lúc quan trọng giết cũng chẳng sao. Nhất định không thể để hắn mang đại quân vào thành!”

Đôi mắt phượng mà Mộ Dung Tổng hay bắt cứ nam tử nhà Mộ Dung nào cũng có, thoáng chốc chợt lóe sáng.

“Việc này.” Chỉ trong chớp lát, hắn đã trở lại thành Lục hoàng tử điện hạ cười không buồn không lo, “sự việc trọng đại, nếu phụ hoàng phát hiện ta mưu toan khống chế quân quyền, sẽ phán ta tội tạo phản!”

“Nếu Lục hoàng tử trung thành có hiếu như thế, vậy liền nghe theo ý chỉ hoàng thượng, đi sứ sang Đông Lâm quốc, ta sớm đã viết một bức thư, trên đó còn kèm theo tranh vẽ Lục hoàng tử điện hạ, nhấn quốc chủ theo đó mà mà chào đón.” Tần Tang lạnh lùng nói xong xoay người bước đi.

Mộ Dung Tổng đang vờ từ chối, muốn cò kè mặc cả một phen, không ngờ nàng quá nhẫn tâm như thế, lập tức bị dọa thay đổi sắc mặt, vút cây búa nhỏ chạy như điên đuổi theo: “Ta đi ta đi ta đi! Người thảo luận kỹ càng lại với ta được không.”

**

Sau khi giáo huấn Lục hoàng tử, Tần Tang liền vội vàng chạy tới nơi tộc Thiên Mật sống ở ngoài thành, nhưng vào lúc này, một ý chỉ từ điện Thiên Mật truyền tới phủ quốc sư: Thái hậu Đoan Mật truyền cho đòi quốc sư phụ nhân vào cung làm bạn.

Vợ chồng Quốc sư đại nhân tiếp chỉ, quốc sư đại nhân khẽ cau mày, Kỷ Tiểu Ly lại hết sức vui vẻ —— đây là muốn đưa nàng về quê sao?!

“Người đi cùng ta nhé!” Trở về phòng trang điểm xong, Tiểu Ly lúi lét kéo ống tay áo phu quân nhiệt tình đưa ra yêu cầu.

Trần Ngô Bạch nghĩ nàng sợ hãi, trấn an nàng: “Ta tiến cung với nàng, nhưng điện của Thái Hậu nương nương, không được truyền thì không thể vào, đến lúc đó ta sẽ ở chỗ hoàng thượng chờ nàng cùng rời cung. Nàng đừng sợ hãi.”

Kỷ Tiểu Ly không sợ, là đang vui vẻ phấn chấn.

Lòng nàng tràn đầy chờ mong đến điện Thiên Mật, trong điện, ngay cả một thái giám nha hoàn cũng không có, Thái hậu Đoan Mật ngồi một mình trên Kim điện, đang chờ nàng.

“Người đến rồi sao.” Bà mỉm cười nói với Tiểu Ly.

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy hôm nay giọng điệu của Thái Hậu hơi có chút khác lạ —— vô cùng dịu dàng, tựa như còn mang theo một chút. Thương hại?

Nàng hành lễ theo quy củ, Thái hậu Đoan Mật từ bên trên đi xuống, tự tay đỡ nàng, kéo tay nàng, dịu dàng cười nói với nàng: “Tiểu Ly, người đi theo ta.”

Tiểu Ly lại bị đưa đến mật thất lúc trước. trên tường vẫn là bức tranh vẽ Mộ Dung Giang Sơn.

Hai nữ nhân đang lẳng lặng nhìn nam nhân trên bức tranh, Tiểu Ly khát khao vạn phần, ánh mắt Đao Mật lại phức tạp, thờ dài, bà nói: “không chỉ có ánh mắt giống hần, nụ cười của người cũng giống.” Bà quay đầu dịu dàng nói: “Tiểu Ly gọi ai gia một tiếng ‘tổ mẫu’ được không?”

Tiểu Ly nhìn phụ thân trên bức tranh, lại nhìn vị quý phụ xinh đẹp như hoa này, môi giật giật, lại lập tức mím chặt.

Nàng cúi đầu.

Thái hậu Đao Mật với tay, giáp vàng nhẹ nhàng phát qua mái tóc đen của nàng, “Người không muốn, cũng không sao. Rốt cuộc ai gia. . . .cũng già rồi, thường xuyên sinh ra chút ý nghĩ xằng bậy.”

“Người không nên làm thế với Tần Tang tỷ tỷ!” Tiểu Ly cố lấy dũng khí, mở miệng nói: “Người nói người là tổ mẫu của chúng ta, sao người lại lấy dao đâm tỷ ấy bị thương?”

Thái hậu Đao Mật nở nụ cười: “Tổ mẫu —— không cố tình đã thương nàng, cả đời này tổ mẫu làm rất nhiều việc trái lương tâm, đều vì để có thể đưa các con về nhà.”

“Người nói bậy!” Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn đôi mắt tím xinh đẹp của bà, nghiêm túc nói: “Lúc ta ở phủ Trần Nam Vương, phụ thân, vương phi nương nương, công chúa nương nương, Kỷ Đông Kỷ Tây Kỷ Bắc Kỷ Nam đối xử với ta rất tốt, lúc đó, phủ Trần Nam Vương chính là nhà của ta. Sau đó ta gả cho Trần Ngộ Bạch, ta thực thích hần, phủ quốc sư chính là nhà ta. Nơi có người trong lòng mới chính là nhà. Cha mẹ đưa ta cùng tỷ tỷ cấp tốc rời khỏi quê nhà là bất đắc dĩ, trong lòng bọn họ nhớ đến chúng ta, nhất định hi vọng chúng ta sống tốt, chúng ta muốn trở về cũng là để gặp bọn họ, người lấy dao đâm bị thương tỷ tỷ của ta, cha mẹ ta sẽ không thích người! Mặc dù người trở về, nơi đó cũng không phải nhà của người!”

Thái hậu Đao Mật không nghĩ nàng sẽ nói ra những lời như vậy, nhất thời có chút sững sốt, sau một lúc lâu mới nhợt nhạt cười rộ lên.

“Đứa trẻ ngốc. . . .” Bà cười ra nước mắt, nắm tay áo nhẹ nhàng lau, “Ai gia không nên nói với người nhiều như vậy. Được rồi, chúng ta đi thôi, tổ mẫu đưa người ra.”

nói xong bà sờ sờ lên một chỗ nào đó trên bức tranh, sau đó, mặt tường chậm rãi dời đi —— sau mặt thất này lại có một mặt thất!

Tiểu Ly nhìn đường đi thật dài tối đen đáng sợ, liếc mắt không thấy điểm cuối cùng, không biết sẽ đi đến nơi đâu, cũng không biết bên trong cất giấu cái gì.

Đương nhiên nàng không chịu bước vào.

Thái hậu Đao Mật cười kéo tay nàng, dịu dàng nói với nàng: “Người đừng sợ, ta đưa người đi gặp cha mẹ người.”

Tiểu Ly đẩy tay bà ra, “Ta không thể đi một mình, ta muốn đưa phu quân ta đi gặp cha mẹ.”

“Phu quân người sẽ theo sau.” Thái hậu Đao Mật dẫn tức giận của nàng, lại kéo nàng đi.

Kỷ Tiểu Ly giãy dụa không thôi, lúc này Thái hậu Đao Mật không có tâm tình nói nhiều với nàng, lạnh mặt kéo một cánh tay của nàng, bước vào lối đi bí mật!

Lúc tuổi còn trẻ võ công Đao Mật không kém, nhưng dù sao bà cũng sống an nhàn sung sướng nhiều năm, sớm không còn nhanh nhẹn. Mà Tiểu Ly xuất thân từ phủ Trần Nam Vương, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lại được người gọi là thầy đốc lòng dạy dỗ, thuật chạy trốn của nàng là do chính Trần Ngộ Bạch tự tay dạy —— nàng thuận theo cánh tay Thái hậu Đao Mật nắm tay nàng mà xoay người, tay kia thì đã lấy được đạn Phích Lịch đeo bên hông, theo cách thức ném ám khí tốt nhất của hần mà nàng tạm học được, ném lên mặt Thái hậu Đao Mật.

Thái hậu Đao Mật nghiêng đầu tránh đạn Phích Lịch, tay nhất thời buông lỏng, Tiểu Ly rút tay ra liền trốn ra ngoài, vừa chạy ra ngoài vừa xoay người ném đạn Phích Lịch chặn đường người đuổi theo nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, khối ngập bốn phía, tiếng vang điếc tai, trên người nàng có một quả đạn Phích Lịch do Trần Ngộ Bạch làm cho nàng chơi, nàng vẫn quý trọng mang theo, chưa từng dùng thử, lúc này chợt nhớ tới mà ném ra, sau khi quả đạn Phích Lịch nổ tung liền như Du Long bay loạn khắp nơi, mang

theo tiếng rít sắc nhọn bay từ trong phòng ra ngoài, mũi nhọn phá nát cửa điện Thiên Mật, “ầm” một tiếng nổ tung giữa không trung trước cửa điện —— đáng tiếc giờ là giữa ban ngày, nếu không liền nhìn thấy một đóa hoa pháo hoa sáng lạn!

Bọn thị vệ trong cung nghe tiếng lập tức hành động, từng nhóm từng nhóm vọt tới điện Thiên Mật, hoàng đế cùng quốc sư đại nhân đang đánh cờ chém giết say sưa trong điện Bảo Hòa cũng bị kinh động —— Trần Ngộ Bạch nghe được tiếng rít kia mà nhú mày, không thềm xin lỗi hoàng đế một tiếng, bóng người như gió lao ra ngoài.

Hoàng đế buông con cờ đen trong tay, nhìn chăm chú một lúc lâu, thở dài, rồi cũng chậm rãi đứng dậy.

“Bãi giá, đến điện Thiên Mật.”

63. Chương 63

Hơn một nửa thị vệ hoàng cung đều chạy về phía điện Thiên Mật, trong một khoảng thời gian ngắn, người trong ngoài điện Thiên Mật đều lắng lại, kêu khóc.

Kỷ Tiểu Ly xuyên qua chính điện chạy thật nhanh tới trước viện, bên ngoài điện Thiên Mật, bọn thị vệ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe tiếng Thái Hậu nương nương hô “Bắt lấy nàng ta!”, liền lập tức xông lên.

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Ly ném ra quả đạn Phích Lịch cuối cùng, sau một tiếng nổ lớn, mùi hoa Sơn chi nồng nặc khắp viện, bọn thị vệ không biết cứ nghĩ đó là khói độc, đều che lại mũi miệng, Tiểu Ly mượn cơ hội đẩy ngã hai thị vệ gần nhất, chạy ra ngoài.

Lúc này Thái hậu Đoan Mật cũng đã từ trong phòng đuổi tới, quý phụ luôn luôn tao nhã xinh đẹp giờ tóc tai loạn xạ, chật vật chưa từng có, biểu cảm trên mặt vẫn vẹo đáng sợ.

Bà biết hôm nay Trần Ngộ Bạch cũng vào cung, chuyện ồn ào lớn đến như vậy, còn muốn im hơi lặng tiếng mà chấm dứt là không thể, chỉ có thể thừa dịp Trần Ngộ Bạch còn chưa đuổi tới, lập tức bắt nàng đi là được.

Vì thế bà đứng cao cao phía trên ngoài cửa điện, hét lớn một tiếng “Người đâu! Bắt thích khách!”

Tuy bọn thị vệ đứng bên ngoài không dễ nhúng tay vào chuyện của điện Thiên Mật, nhưng truy bắt thích khách là trách nhiệm của mỗi người, nhất thời tiếng rút đao vang vọng khắp nơi.

Tiểu Ly không dám nhào vào mũi đao, đành phải rút lui chạy trở về, bọn thị vệ của điện Thiên Mật đã tỉnh hồn, lúc này cũng không khách khí với nàng, giáo dài đao nhọn đều nhắm về phía nàng, e rằng quốc sư phu nhân sẽ tràn ngập máu tươi!

Trước là sói sau là hổ, Kỷ Tiểu Ly tuyệt vọng ôm đầu ngồi xổm xuống, lăn một vòng ngay tại chỗ, cũng vào lúc này, một thanh Hồng Anh thương bay xuyên đến, khí thế như sấm sét, một mạch đâm xuyên qua ba thị vệ đang chém về phía nàng, đẩy người thứ tư bay đi, đóng chặt bốn người kia lên cây cột lớn đồ thảm trong điện, máu chảy đầy đất, sức mạnh trên ngọn giáo vẫn chưa hết, đầu thương mạnh mẽ đâm thật sâu vào cây cột.

Đây là vườn thượng uyển của thâm cung, đã bao nhiêu năm chưa từng quang minh chính đại tràn ngập máu tươi như vậy!

Mọi người khiếp sợ không thôi nhìn về phía ngọn giáo lao đi —— chỉ thấy quốc sư đại nhân cao quý vô cùng của Đại Dã, chậm rãi mà đến trong cơn gió đông, toàn thân áo lụa đen tung bay phất phới trong gió lạnh, trong đôi mắt đen là băng tuyết ngàn dặm, sát ý dọc ngang, khuôn mặt tuấn tú biết bao nữ tử khuê các mơ mộng, lúc này lạnh lùng tàn sát, khiến người ta ngay cả liếc mắt một cái cũng cảm thấy đã chết một trận.

“Cách xa nàng ba trượng.” Giọng nói kia lạnh lẽo như truyền đến từ điện Diêm La dưới địa phủ: “Hoặc là, chết.”

Bọn thị vệ “Phần phạt” tản ra tạo thành một con đường rộng rãi, thoáng chốc, trong viện chỉ còn quốc sư phu nhân ngồi ôm đầu.

Trần Ngộ Bạch không nhanh không chậm đi về phía nàng, mỗi bước hần tiến tới, bọn thị vệ đã lui xa ba trượng lại lùi thêm một khoảng.

Thái hậu Đoan Mật đứng ở bậc thềm cao cao phía trên, nhìn quốc sư trẻ tuổi chậm rãi bước đến, giận đến mức mắt muốn nứt ra!

Bà biết: chuyện hôm nay, không xong rồi.

Trước mắt tự bảo vệ mình là quan trọng nhất, tâm tư vừa chuyển, một ánh mắt lướt qua, thái giám tâm phúc bên người đã la lên: “Quốc sư đại nhân ám sát Thái Hậu nương nương! Người đâu! Mau hộ giá!”

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, một loạt tiếng leng keng rút đao ra khỏi vỏ, nhưng không ai thật sự tiến lên truy bắt Trần Ngộ Bạch, chỉ bọn thị vệ trong điện Thiên Mật đều tụ lại bên người Thái hậu Đoan Mật, làm thành hình quạt, bảo vệ Thái Hậu nương nương bên trong.

Trần Ngộ Bạch không thèm liếc nhìn những người khác một cái. hần đi đến bên cạnh người đang ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, cúi người với tay đỡ nàng đứng lên, Tiểu Ly bị dọa hoảng hốt, rụt bả vai giấy dựa, hần nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiểu Ly, là ta.”

hần gọi “Tiểu Ly” cực nhỏ.

Trước mặt người khác hần gọi nàng là “Phu nhân”. Lúc hần tức giận luôn mắt hững gọi cả tên họ nàng “Kỷ Tiểu Ly”. Lúc vui vẻ hoan ái thì mở miệng đều là “Ngu xuân”, “Ngơ ngốc” Nhưng lúc này hần nhẹ giọng gọi nàng là “Tiểu Ly”, Kỷ Tiểu Ly bị gọi hồn phách như quay về, khẩn trương sợ hãi trong lòng đều biến mất, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn hần.

Ta đến bảo vệ nàng

Trần Ngộ Bạch nở nụ cười cực rõ ràng lại cực dịu dàng, nhìn vào mắt nàng, cười với nàng.

hần cười vươn tay sửa sang lại chút quần áo tóc tai rối loạn của nàng. Ngón tay thon dài hơi lạnh nhẹ nhàng mơn trớn má nàng, hơi thở trong vòng ôm và ống tay áo nàng cực kỳ quen thuộc, Kỷ Tiểu Ly bình tĩnh ngửa đầu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của hần, mũi chột chua xót, hốc mắt cũng ửng hồng.

Trần Ngộ Bạch cong khoe miệng, ngón tay chỉ chỉ lên cái mũi nhỏ nháy mắt ửng hồng của nàng, không thèm để ý ánh mắt trừng trừng xung quanh, trước mặt mọi người ôm nàng vào lòng.

“Đừng sợ.” hần cúi đầu, môi chạm vào lỗ tai lạnh lẽo của nàng, hần cười nhẹ nói: “Khi vào ta đã nhìn thấy, nàng làm tốt lắm, vừa rồi đánh rất tốt! Mọi thứ ta dạy nàng đều nhớ kỹ, ta thật vui vẻ.”

Kỷ Tiểu Ly bị hần ôm lấy, nằm trong lòng hần, lúc này mới chậm rãi nhớ lại, không khỏi nghĩ mà sợ không thôi, thút thít khóc nghẹn, đau lòng không dứt.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời điện Thiên Mật im lặng, ngay cả tiếng lá rụng cũng có thể nghe thấy, cả điện đều nghe tiếng quốc sư phu nhân khóc nức nở.

một tiếng “Hoàng thượng giá lâm!” đúng lúc đánh vỡ thời khắc im lặng quỷ dị này.

Mộ Dung Thiên Hạ chậm rãi đi tới, mọi người quỳ xuống hành lễ, hoàng đế cũng theo lễ mà thỉnh an Thái hậu Đoan Mật.

Thái hậu Đoan Mật cười lạnh không nhận, nâng tay chỉ vào bốn thi thể bị ngọn giáo đóng đinh trên cây cột đỏ thẫm, bà run giọng đau lòng chất vấn: “Hoàng thượng! Trước mặt ai gia Quốc sư giết thị vệ trong cung ai gia! Hoàng thượng bảo ai gia nên an khang thể nào?!”

Mộ Dung Thiên Hạ nhú mày, liền có người tiến lên gỡ bốn thị vệ treo trên cột xuống, khiêng đi.

“Quốc sư.” Hoàng đế nghiêm trang quát.

Trần Ngộ Bạch không nhanh không chậm vỗ vỗ người trong lòng, vỗ về lưng của nàng, thấp giọng an ủi hai câu rồi mới buông nàng ra.

Bảo vệ thê tử ở sau người, hần cung kính vái chào hoàng đế, nói: “Có thần. Bẩm hoàng thượng: người đứng là do thần giết.”

“Quốc sư, trong cấm cung mà giết người nhuộm máu, người thật to gan!” Nét mặt Mộ Dung Thiên Hạ không rõ vui giận, chậm rãi nói.

“Bẩm hoàng thượng: mới vừa rồi khi thần đuổi tới thì bốn người này đang vung đao muốn giết phu nhân nhà thần, nếu thần không ra tay, giờ phút này phu nhân thần đã chết dưới đao của bọn họ.”

“Hoàng thượng!” Lúc này Thái hậu Đoan Mật tức giận hô lớn: “Là quốc sư phu nhân ám sát ai gia trước!”

“Người nói vậy!” Kỷ Tiểu Ly nhin không được từ phía sau Trần Ngộ Bạch lộ đầu ra, “rõ ràng là người. . . .”

“Tiểu Ly!”

“Người im miệng!”

Hai tiếng quát bảo ngưng, cùng lúc phát ra từ miệng quốc sư đại nhân và Thái hậu Đoan Mật.

Cùng quát bảo ngưng, hai người liếc nhau, Thái hậu Đoan Mật nheo nheo mắt tím, mà ánh mắt quốc sư đại nhân không buồn không giận, chỉ tay kéo người phía sau lại.

“Phu nhân thần ngây thơ trong sáng, hần Thái Hậu nương nương cũng yêu thích vẻ ngây thơ này của nàng, mới hai lần ba lượt cho truyền nàng vào cung làm bạn. Vả lại phu nhân thần là nữ nhân yếu đuối, cao thủ bên người Thái Hậu nương nương nhiều như mây, sao có thể nói nàng ám sát?”

hần ngăn cản Kỷ Tiểu Ly nói ra việc trong mật thất, trong lòng Thái hậu Đoan Mật sáng như tuyết: hần cũng không định cá chết lưới rách.

Như vậy bà vẫn còn cơ hội!

“Hôm nay trước mặt nhiều người, ai gia quá hỗn độn, không thể không trách quốc sư phu nhân! Ai gia đúng là thương yêu nàng trẻ tuổi ngây thơ, nàng lại cả gan làm loạn như thế, thật phụ lòng ta!” nói tới đây, vẻ mặt Thái hậu Đoan Mật biến đổi, khóc ròn nói: “Năm đó tiên đế lâm chung, lo lắng ai gia cô nhi quả phụ, dặn dò hoàng thượng quan tâm chăm sóc, chưa được vài năm Lâm Giang Vương lại bỏ đi, từ đó về sau chỉ còn một mình ai gia, nay. . . . nay quả nhiên bị người đến tận đây khi dễ!”

Mộ Dung Thiên Hạ đứng cách bà hơi xa, từ xa nhìn về phía bà, trong lòng than một tiếng.

Ông cất giọng thản nhiên khuyên một câu: “Xin Thái Hậu nương nương bảo trọng thân mình.”

Thái hậu Đoan Mật như lung lay sắp đổ, thái giám tâm phúc vội đỡ, bà khóc thê thê thảm thảm: “Hôm nay ai gia chịu nỗi nhục này, hoàng đế nhất định phải lấy lại công bằng cho ai gia, nếu không ai gia chẳng còn mặt mũi mà sống!”

Mộ Dung Thiên Hạ quay đầu nhìn về phía quốc sư đại nhân.

Trần Ngộ Bạch đón ánh mắt của ông, không tránh né không nhún nhường: “Hoàng thượng, phu nhân thần xuất thân từ phủ Trần Nam Vương. Trong lễ Vấn tóc, người làm chủ chính là Đường Kim hoàng hậu nương nương. Lúc thần cưới nàng, dùng kiệu tám người khiêng, mười dặm hồng trang. Cả đời nàng không buồn không lo ở nhà mẹ đẻ, sau đó gả cho thần, thần tuyệt không cho phép khiến nàng chịu chút ảm ức nào. Nếu hoàng thượng và Thái Hậu nương nương nhận định thần bảo vệ thê tử là có tội, thần nguyện tự sát tại đây để tạ tội!”

Mộ Dung Thiên Hạ mím môi, còn chưa mở miệng, quốc sư đại nhân không chờ ông cho câu trả lời thuyết phục, hơi quay đầu trầm giọng hỏi người phía sau: “Tiểu Ly, nếu hôm nay ta chết ở đây, nàng sẽ làm sao?”

Người phía sau hần bước ra, đứng bên người cùng sống vai hần.

một cô nương nho nhỏ, chỉ cao đến đầu vai hắn, chân thành chăm chú ngửa đầu nhìn ánh mắt hắn, cất giọng nho nhỏ lại cực kỳ kiên định: “Người đi đâu, ta sẽ theo đến đó.”

Mặc kệ là dân gian hay tiên cảnh đều phải cùng dắt tay nhau, Kỷ Tiểu Ly không quên.

Nàng cũng không quên hắn từng dặn dò nàng: bất luận khi nào, mặc kệ chuyện gì, nhớ kỹ nàng là thê tử của Trần Ngộ Bạch ta.

Là vợ chồng, sống chung chăn, chết chung mồ.

Mặc kệ cha mẹ nàng đang ở trên trời hay quê nhà xa xôi, nhất định chỉ hy vọng nàng vui vẻ, hiện tại nàng đã gặp người tốt như thế, nàng không muốn vì bất cứ chuyện gì mà rời khỏi hắn, mặc dù không thể gặp được cha mẹ — ở bên cạnh hắn nhớ đến cha mẹ, hay ở bên cha mẹ nhớ đến hắn, hắn đều giống nhau. Về thứ nhất nàng đã thử, về sau nàng chưa từng, cũng không xác định có thể chịu đựng nổi hay không.

Cho nên nàng muốn ở cùng hắn.

Ánh trời chiều trải rộng nửa sân, gió lạnh phàn phật không tiếng động thổi lên mặt mỗi người.

Trần Ngộ Bạch nhin không được quay đầu, ánh mắt thật sâu liếc nhìn nàng một cái.

Ngày đông lạnh như thế, hắn lại đang như trong mùa xuân.

“... .Tốt!” hắn nói ra miệng, mới phát giác giọng mình đang nghẹn lại.

“Leng keng” một tiếng, hắn rút từ bên hông ra Thiết Kiếm đen tuyền đeo bên người, giao chuôi kiếm vào tay nàng, tay hắn cầm lấy lưỡi kiếm, bảo kiếm chém sắt như chém bùn cắt lòng bàn tay của hắn.

Máu tươi đầm đìa, chảy dọc theo thân kiếm, ánh kiếm sáng như tuyết nhuộm màu máu đỏ tươi, có cảm giác đứt khoát thê lương.

“Lần trước ta nói dối — cướp nàng làm thê tử, là lần ta có tâm mắt tốt nhất trong cuộc đời.” Trong cơn gió phàn phật, nam nhân nắm chặt lưỡi kiếm trong tay nhẹ giọng nói một câu bên tai nàng, buông tay, đứng thẳng dậy, cất giọng lạnh lùng nói: “Vợ chồng chúng thần, xin hoàng thượng định đoạt.”

Ánh mắt nam tử không ngừng nhỏ máu tươi trong ống tay áo rộng lạnh lẽo, phía sau che chở thê tử gây yếu tay cầm thanh kiếm đầy máu, hiển nhiên là đã chuẩn bị đưa đầu chịu cục diện chết thảm. Nếu Mộ Dung Thiên Hạ không biết rõ lòng dạ và tâm kế của quốc sư đại nhân nhà ông ấy, thực cũng sẽ bị một màn này làm cảm động rơi lệ.

64. Chương 64

Nhưng cẩn thận suy nghĩ sẽ thấy rõ ý trong lời nói năng có khí phách kia của quốc sư: đường đường là một thê tử cưới hỏi đăng hoàng của quốc sư Đại Dại, lại là con gái duy nhất của phủ Trấn Nam Vương – Gia Tướng đứng đầu Đại Dại, thiếu chút nữa bị một đám thị vệ loạn đao chém chết trong hoàng cung! May mà quốc sư phu nhân liều chết phản kháng cảnh báo, quốc sư đại nhân đuổi tới đúng lúc, ra tay ngăn cản, thế nhưng lại vì vậy mà bị trách tội, đúng là vô cùng nhục nhã, không bằng tự vận.

Quốc sư Đại Dại vì bảo vệ thê tử mà bị trách tội, tự vận trong cung, một khi việc này truyền ra, vương triều Đại Dại sẽ bị người khắp thiên hạ nhạo báng! không chỉ thế, quốc chủ Đông Lâm quốc đang thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Đại Dại có giao tình khá cao với Trần Ngộ Bạch, lại càng không cần nói đến vị Tiểu Vương Gia đặc lực của Nam Triều bạn tri kỷ của Trần Ngộ Bạch, nếu Trần Ngộ Bạch chịu nhục tự vận, Đông Lâm cùng Nam Triều tuyệt sẽ không thờ ơ.

Mà Kỷ Tiểu Ly lại là nữ nhi của phủ Trấn Nam Vương, nếu chịu nhục chết thảm trong cung, Trấn Nam vương Kỷ Đình vì yêu thương lo lắng cho nữ nhi hay chỉ vì mặt mũi phủ Trấn Nam Vương, nhất định cũng sẽ ra mặt đòi sự công bằng cho con gái và con rể; lại nói phủ quốc sư rường cột quốc gia mà ngã xuống, lệnh

bài Huyền Vũ mất chủ, giao tình của cốc chủ Ám Dạ cốc Lương Phi Phàm và Trần Ngộ Bạch không phải là ít, về tình về lý đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đương nhiên Mộ Dung Thiên Hạ biết với tính cách của quốc sư đại nhân nhà hắc, tuyệt đối sẽ không tự vận tạ tội, nhưng gây chiến như thế, không tiếc đặt Đại Dạ vào nông nổi trong ngoài hỗn loạn, lấy an nguy của toàn bộ quốc gia làm lợi thế —— Mộ Dung Thiên Hạ bất ngờ.

Đây là đứa nhỏ hắc chứng kiến trưởng thành, trước mắt lại đầy giận dữ, toàn thân sát ý đứng trong cơn gió phần phạt, tính kế luôn cả thiên hạ, chỉ vì bảo vệ người yêu trong lòng ở phía sau kia. khi còn sống lão bạn già của ông ta từng lo lắng cả đời đệ tử này trong treo nhưng lại lạnh lùng khốn khổ, lúc này nếu ở trên trời biết được, nhất định là rất vui mừng.

Mộ Dung Thiên Hạ thở dài.

“Ngộ Bạch, ” hoàng đế hơi nở nụ cười, “Nghịch ngợm gì đó?! Còn không buông kiếm xuống!”

Ông ta cười dịu dàng ung dung từ tốn, giống như không phải đang đối mặt với quốc sư lấy toàn bộ Đại Dạ uy hiếp ông ta, mà là Lục hoàng tử vung cây búa nhỏ nhảy lên nhảy xuống của ông ấy.

Thoáng chốc trong lòng Trần Ngộ Bạch tĩnh lại, xoay người đoạt kiếm Huyền Thiết trong tay Kỷ Tiểu Ly.

Mộ Dung Thiên Hạ nhìn quanh mọi người, cao giọng chậm rãi nói: “Thân thể Quốc sư phu nhân đáng ngàn vàng, đám thị vệ kia dám cả gan không phân tốt xấu, hươu đao múa kiếm, thực đáng chết, quốc sư đại nhân bảo vệ thê tử là vô tội. Mà quốc sư phu nhân ngây thơ không hiểu chuyện, xung đột với Thái Hậu nương nương, hôm nay trăm tước danh xưng cáo mệnh phu nhân của nàng, phạt nàng đóng cửa tự hối. Còn nữa, từ nay về sau, không cho phép quốc sư phu nhân vào điện Thiên Mật!”

Kỷ Tiểu Ly nghe vậy than thở một tiếng: “Ta cũng không muốn phải đến đây đâu!”

Trần Ngộ Bạch quay đầu trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, kéo nàng ra phía sau mình, không cho nàng lên tiếng nữa.

Hoàng đế vừa dứt lời, Thái hậu Đoan Mật cũng lớn tiếng quát: “Hoàng thượng ——”

“Thái Hậu nương nương!” Mộ Dung Thiên Hạ không giải thích gì thêm ngắt lời bà ta, “Thái Hậu nương nương giữ gìn thân thể quan trọng hơn. Nếu trong cung buồn chán, về sau đừng bảo Thiên Mật sứ bôn ba đi lại khắp nơi, giữ nàng trong cung ở cạnh nương nương nhiều một chút.”

Thái hậu Đoan Mật nghe vậy biến sắc, vừa sợ vừa nghi, nhưng gương mặt nhìn lên, lại không nhìn ra vẻ dị thường trên mặt hoàng đế. nhất thời bà ta giật mình bất động.

**

Hoàng đế Nhất Ngôn Cửu Đình, mạnh mẽ vang dội dẹp yên chuyện này.

Quốc sư đại nhân mang theo phu nhân bị tước danh vị của hắc trở về đóng cửa tự hối. Vừa lên xe ngựa, quốc sư đại nhân liền lạnh giọng lệnh cho tiểu đồng Tiểu Thiên đi lấy thuốc trị thương đến.

Kỷ Tiểu Ly gấp gấp kêu theo “Mau lấy thuốc mau lấy thuốc!”, nói xong còn cẩn cẩn thận thận nâng cái tay bị thương của hắc lên.

Trần Ngộ Bạch phất tay áo mở tay nàng ra, bực mình quát khế: “Ngồi xuống! không được nhúc nhích!”

Kỷ Tiểu Ly cảm thấy uất ức lại không dám hé răng, rụt lui vào góc bên cạnh. Lúc này Tiểu Thiên đem thuốc trị thương vào, Trần Ngộ Bạch nhận lấy, quay đầu thấy nàng ru rú trong góc, vẻ mặt hắc càng thêm bực tức, với tay kéo nàng ra.

Ôm đặt nàng lên đầu gối, Trần Ngộ Bạch vặn mở lọ thuốc, lấy thuốc mỡ xoa vào trong cổ nàng.

Ngón tay hắc dính thuốc mỡ lành lạnh xoa đến, Tiểu Ly mới nhận thấy trên cổ có chút đau đớn, nàng “Ai da” một tiếng, mặt Trần Ngộ Bạch càng đen: “Đáng đời! Sao nàng ngốc thế! Cầm kiếm kè cổ làm gì! Nàng không biết kiếm Huyền Thiết ‘thối qua đứt tóc’ (để cạo tóc lên lưỡi kiếm, thối 1 cái là thành 2 đoạn), sắc bén vô cùng sao? Vừa rồi chỉ cần vô ý nàng sẽ máu tuông ồ ạt đó!”

Vừa rồi hắn đưa kiếm cho nàng, liền thấy nàng nghiêm túc kể lên cổ, nhất thời khiến hắn sợ tới mức hồn bay phách tán!

Kiếm Huyền Thiết này chém sắt như chém bùn, không cần cố sức là có thể cắt phẳng cái cổ non mềm của nàng! Lúc nàng còn chưa phát hiện, kiếm khí sắc bén đã cắt ra một vết máu nhọt nhọt trên cổ nàng, Trần Ngộ Bạch đành giả bộ như tức giận, cho nó uống máu, tay không kéo lưỡi kiếm cách xa nàng một chút.

Cũng may hắn đã chú ý lực tay và góc độ cầm lưỡi dao, lòng bàn tay nhìn như bị cắt máu tươi đầm đìa, kỳ thật chỉ là một vết cắt nghiêng dài mờ mờ, tuy máu chảy nhiều, nhưng vết thương lại dễ khép miệng.

Kỷ Tiểu Ly bị hắn mắng, bĩu môi cúi đầu bôi thuốc cho hắn. Nhưng nàng quá ngu ngốc, tay chân vụng về bôi thuốc cũng không lưu loát, miệng vết thương của Trần Ngộ Bạch bị nàng làm đau nhiều lần, cau mày, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm nàng.

Nàng bị nhìn mà cả người run rẩy, ngẩng đầu sợ hãi liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng biện hộ: “Ta cũng không biết. vừa rồi nếu người chết, ta sẽ đi theo người.”

Sao nàng biết là đang giả vờ giả vịt chứ? Nàng đặt kiếm ngang cổ mình chính vì nàng thật muốn cùng sống cùng chết với hắn!

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch đảo mấy vòng, chợt thở dài thật khế.

Đưa cái tay chưa bị thương kia qua, néo néo mặt nàng.

“Ngu ngốc!” hắn lạnh giọng mắng.

Kỷ Tiểu Ly không phục phản kích: “Người mới ngu ngốc! Người biết thanh kiếm kia sắc bén, sao người còn tay không nắm lấy? May mà không đánh nhau, bằng không tay người đã bị thương trước, chắc chắn sẽ không đánh lại nhiều người như thế!”

Đương nhiên Trần Ngộ Bạch sẽ không giải thích với nàng vì sao hắn nắm lấy thanh kiếm kia, hắn chỉ lạnh mặt trầm giọng hù dọa nàng: “Kỷ Tiểu Ly, nàng dám cả gan tranh luận với ta?!”

Người đang băng bó tay hắn rút bả vai, “Ta không. không có! Ta không tranh luận!”

Nàng quần kỹ tay hắn, lại dùng khăn thêu bướm vàng nhạt của mình quần ngoài lớp vải bông màu trắng, thắt một cái nơ xinh đẹp, tâm tình nàng tốt, đã quên vừa rồi mới bị hắn mắng, cười tủm tỉm nâng tay hắn lên tranh công: “Người xem người xem! Ta quần kỹ rồi! Đẹp chứ!”

Quốc sư đại nhân nhìn thoáng qua, không thèm nhìn đến lần thứ hai, lạnh giọng ra lệnh cho nàng: “Tháo ra!”

“Đừng tháo, như vậy nhìn rất đẹp mà!” Nàng hứng thú dạt dào sờ cái nơ xinh đẹp kia, chợt nghĩ tới điều gì, vui vẻ không thôi nói: “Vừa rồi người còn khen tầm mắt ta tốt, người phải nghe lời ta!”

“. Ta không có.” Mặt Quốc sư đại nhân không chút thay đổi phủ nhận.

“Người có!” Kỷ Tiểu Ly tỏ vẻ nghiêm túc nhắc nhở hắn: “Chính lúc tay người nắm lấy kiếm chảy thật nhiều máu nói bên tai ta rằng: ‘cướp nàng làm thê tử, là lần ta có tầm mắt tốt nhất trong cuộc đời.’”

Trần Ngộ Bạch hừ lạnh một tiếng: “Ta nói là tầm mắt ta tốt, khen nàng khi nào chứ?”

“Người thừa nhận cười ta là tầm mắt tốt?!” Nàng vui mừng quá đổi hét lớn.

Trần Ngộ Bạch dời ánh mắt, làm bộ như căn bản không rõ nàng đang nói cái gì.

Tiểu Ly hiếm khi bắt được đuôi chuôi trong lời hắn nói, vui vẻ không thôi, thừa thắng xông lên: “Người xem đó: người cười ta là vì tầm mắt người tốt, mà ta giả cho người, người tốt hơn ta nhiều như vậy, cho nên tầm mắt ta còn tốt hơn người!”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng liếc nhìn nàng, thản nhiên trách mắng: “nói năng lộn xộn!”

Tiểu Ly nghĩ nghĩ nên làm sao mới có thể nói rõ, chứng minh tầm mắt mình quả thật rất tốt, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nói rõ ràng, vui vẻ trong lòng không chỗ phát tiết, quyết định chui đầu vào trong lòng hắn lộn lộn.

“Dù sao. . . . Chính là như vậy!” Nàng chơi xấu, nổi điên trong lòng hấn.

Trần Ngộ Bạch ghét bỏ nàng, với tay vào lòng chạm đến mặt nàng, nắm lấy được. Nàng bị hấn bóp mặt chu mồm giống con heo nhỏ mà vẫn cứ cười, cười tủm tỉm nhìn hấn, vui vẻ nói: “Người nói như vậy. . . . Ta thật vui về đó!”

Con người trong suốt xinh đẹp mang theo ý cười vô hạn, Trần Ngộ Bạch cúi đầu nhìn nàng, con người đen say mê thật sâu trong đó.

Nàng thật vui vẻ, Trần Ngộ Bạch nhìn ra được.

Tuy nàng luôn vui vẻ, phần lớn thời gian trong một ngày, trừ bị hấn khi dễ thì nàng luôn cười tủm tỉm, nhưng vui vẻ giống như vậy thì hình như là lần đầu tiên.

Đại khái nếu nàng tu thành tiên, bất quá vẻ mặt cũng chỉ hưng phấn như thế.

hấn thế mà lại có thể khiến nàng vui vẻ đến vậy.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch hãnh diện không nói nên lời, tay bóp mặt nàng hơi dùng sức, nâng cằm nàng lên, hấn cúi đầu nhẹ nhàng ấn lên môi nàng.

Tuy giữa bọn họ chuyện thân mật hơn nữa cũng đã làm rất nhiều, nhưng giờ này khắc này một nụ hôn nhợt nhạt như vậy, lại hết sức động lòng người.

Tiểu Ly ngồi trong lòng hấn, với tay ôm cổ hấn, dựa người vào đầu vai hấn, giọng thực vui sướng nói rất nhỏ bên tai hấn: “Vừa rồi ta đã cẩn thận suy nghĩ một việc: từ nhỏ tất cả mọi người đều nói ta rất ngốc, hôm nay ta mới hiểu được vì sao ta lại ngốc như vậy!”

Tiếng nàng thì thầm mềm mại chui vào tai, hơi thở âm ấm nhàn nhạt phả vào bên gáy, nửa người Trần Ngộ Bạch mềm đi không thể nhúc nhích, cười nhẹ hết sức sung sướng: “Ha? Vậy nàng nói xem: rốt cuộc vì sao nàng lại ngốc như vậy?”

“Là vì người!” Trong giọng nàng tràn đầy ý cười vui sướng, “Bởi vì ta sẽ giả cho người, cho nên ta phải ngốc một chút.” (ui, sao mà ngọt thế chứ, vậy sao ăn chè cho nổi)

Trời cao đều tặng nhiều may mắn ối người, nàng cực kỳ bất hạnh ngốc nhiều năm như vậy, là vì trời uốn nàng góp đủ vận may mà gặp hấn.

Nàng nói xong cũng biết thẹn thùng, không lộ gương mặt, ôm chầm lấy cổ hấn, hô hấp phả lên hấn gần như vậy, nóng bỏng tăng vọt, Trần Ngộ Bạch cảm thấy rất không thoải mái —— tim đập quá nhanh, cả người sôi sục. Nhưng kéo kéo nàng, nàng ôm càng chắc hơn, trong đầu hấn “ầm” một tiếng, quyết định nghiêng đầu, môi lần tìm hôn lên mặt nàng, đầu tiên là trán, đôi mắt, hôn dọc theo cái mũi nhỏ vểnh cao đi dần xuống, một ngụm cắn lấy môi nàng.

Tim Kỷ Tiểu Ly liều mạng đập “thình thịch thình thịch”, cố gắng ngăn mặt hấn theo hấn, đầu lưỡi nhỏ e ngại vươn đến, liếm liếm môi của hấn, bị hấn mút lấy không tha, nàng nức nở một tiếng muốn lui trở về, lại không nhịn được, nghênh đón quần quít cọ xát lấy lưỡi hấn.

Nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến mức cả người bốc hỏa, dùng hết hơi thở mới tách ra, Kỷ Tiểu Ly nằm ở đầu vai hấn thở hào hển, cả người mềm nhũn, chút hơi sức cũng không còn. Trần Ngộ Bạch không chút thỏa mãn, một tay nhẹ nhàng kéo tóc dài của nàng ép nàng ngẩng đầu, hấn cúi đầu khẩn cấp cắn nàng, nàng hơi rụt lại, dưới thân vừa động, hấn nhíu mày “ưm. . . .” một tiếng hít sâu một hơi, Kỷ Tiểu Ly cho là mình chạm vào cái tay bị thương của hấn, lập tức chủ động ôm hấn ngồi yên, ngoan ngoãn dựa vào cho hấn ăn.

65. Chương 65

Quốc sư đại nhân thấy chiêu này hữu hiệu, không khỏi âm thầm vui vẻ, gặm rồi lại gặm, vui quên trời đất.

Kỷ Tiểu Ly bị hấn đỡ tự cởi quần áo của chính mình, còn bị yêu cầu cởi cho hấn —— tay hấn bị thương mà!

Khi cởi quần lót cho hấn mặt nàng đỏ như rỉ máu, không dám nhìn, xoay xoay mặt nhắm mắt lại, tay kéo lộn xộn. Đột nhiên có thứ gì đó nóng hầm hập nhảy ra chui vào tay nàng, trong lúc bối rối nàng nắm lấy, lập tức hô to một tiếng tút tay lại.

Quốc sư đại nhân híp mắt thoải mái nửa nằm nửa ngồi tựa vào đầu giường, lúc này nhin không được cười nhẹ sung sướng.

Kỷ Tiểu Ly xấu hổ và giận dữ muốn chết, ôm lấy đùi hấn, chôn mặt giả chết, bị hấn nhắc chân run run đùi: “Đứng lên! Nào có đạo lý chỉ cởi một nửa vậy chứ?”

Kỷ Tiểu Ly che mắt ngồi xuống, xấu hổ và giận dữ một tay che mắt một tay sờ qua. Quốc sư đại nhân cong khoe miệng sung sướng không thôi giờ trò xấu xa —— chân nhẹ nhàng cong lên, người quỳ gối bên đùi hấn “A!” một tiếng ngã xuống, té sấp xuống bám vào đùi hấn.

Kỷ Tiểu Ly vừa mở mắt ra, trước mắt đối diện nàng là vật gì đó dử tợn, căng to rỉ nước chĩa về phía nàng, bộ dáng cực kỳ khủng bố. Nàng run run lộn nhào chạy trốn đến cạnh giường, cuốn chăn quần lý mình thật chặt, run rẩy.

Trần Ngộ Bạch cao giọng cười to.

Bộ dạng ngơ ngốc của nàng, sao hấn có thể không tiếp tục khi dễ nàng chứ? Đuổi theo giờ tay vén kéo chăn mỏng, cười nhẹ, cả người đề lên.

Tiểu Ly vùng vẫy hấn liền “ừm.” , nàng lập tức không dám cử động, bị hấn ép chặt chẽ chẽ, hấn há mồm cắn vành tai non mềm tuyết trắng của nàng, cắn khiến nàng rụt cổ nhỏ giọng rên rỉ, giống con thú nhỏ hoảng sợ, hấn sung sướng trầm giọng cười nhẹ.

“cô nhóc ngơ ngốc!” Giọng nam trầm thấp trong trẻo, mang theo tràn ngập ý đùa giỡn.

Kỷ Tiểu Ly sợ chết khiếp cái dạng này của hấn, nhắm chặt mắt, run giọng nói: “Ta thật sự không dám. Ta không làm được hu hu hu. Người tha cho ta đi! Phu quân!”

Vừa dứt lời, vật thô ráp gì đó đã đặt bên hông, phu quân của nàng chậm rãi nói: “Xấu lắm sao? Vậy —— tự ta phải làm à?”

“Ừ!” Ánh mắt của nàng vừa đóng, bộ dạng như chuẩn bị anh dũng hy sinh.

Trần Ngộ Bạch đè nặng nàng cười, thổi hơi vào lỗ tai nàng: “Nhưng tay ta bị thương, không cử động được.”

“Người đừng gạt ta! Trước đó vài ngày tay của ta bị thương, không phải người nói tay bị thương và. và việc này không hề liên quan sao!” Kỷ Tiểu Ly lớn tiếng phản bác.

“Trí nhớ không tệ!” Trần Ngộ Bạch gặm môi nàng một chút, khen ngợi trí nhớ hiếm khi xuất hiện của nàng.

Lòng của người được khen ngợi buông lỏng, thân mình vừa mới mềm đi, bỗng nhiên một chân đã bị hấn kéo ra, vật nóng hầm hập mà nàng cực kỳ sợ hãi đặt lên, nàng mới hô được nửa tiếng “Người ——”, đã bị hấn đẩy người chui vào.

“Ta liền vùng thương xung trận, khao phu nhân!” hấn đè lấy nàng không cho nàng cử động, vừa đẩy lửa nóng vào, vừa khàn khàn thở gấp trên đầu nàng.

Tiểu Ly muốn nói “Ta không cần khao như vậy!”, nhưng tiếp đó, hơn một nửa còn lại của hấn lập tức mạnh mẽ chui vào, nàng bị va chạm này khiến cho thiếu chút nữa là hôn phách đều bay mất, cong thân mình rên một tiếng, ban đầu nghe như thống khổ, cuối cùng lại là run rẩy yêu kiều không dứt. Trần Ngộ Bạch nghe thấy, cả người sôi sục, cúi đầu hôn nàng, cắn môi của nàng, nuốt hết yêu kiều và van xin vào bụng.

Đè lấy, nhẹ nhàng yêu thương nàng một trận, mặt Tiểu Ly đã bừng bừng ửng đỏ, hai mắt mê mang, Trần Ngộ Bạch lại nổi ý xấu, vừa đỡ vừa lừa ôm nàng lên người, dạy nàng giăng chân bên hông hấn, tự mình ngồi xuống.

Tuy đã sớm chỉ rõ, nhưng khi chuyện tới trước mắt, chỉ với tay nắm lấy vật to lớn dữ tợn kia nàng đã bị dọa muốn khóc, ép thắt lưng thử nhiều lần đều không ngồi xuống được, trong giọng nàng đã mang theo tiếng nức nở: “không được. Quá lớn.”

Trần Ngộ Bạch bị nàng cầm nắm, hàm răng cắn đến đau, dần tức giận dữ nàng, nhưng nàng vẫn không dám, ngược lại hai cái chân nhỏ đã muốn chạy trốn! Trần Ngộ Bạch với tay đè vai nàng lại, nàng vừa cử động hẳn liền gục đầu đến gần hút khí lạnh, tỏ vẻ đau đớn không thôi. mắt Kỷ Tiểu Ly như đưa đám ngồi trở lại, vừa ngồi xuống hai mắt vừa nhắm lệ cắn cắn môi. (mẹ ui, có cần H đến vậy ko, máu của tui.....)

không biết cọ xát bao lâu, rốt cuộc nàng mới không dễ dàng mà ấn xuống, cảm giác này quá mới lạ, nàng siết thắt lưng, cứng người, giạng hai chân cưỡi trên người hắn, hai tay chống trên ngực hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đọng nước mắt, ánh mắt mờ mịt, quả thực giống cún con chỉ có thể thương yêu, Trần Ngộ Bạch với tay nâng cầm nàng, trêu chọc nàng: “Bé cưng, mau di chuyển.”

“không. không thể di chuyển. A!” Ngay cả nói nàng cũng không dám lớn tiếng.

Trần Ngộ Bạch thúc giục không được, chợt nhíu mày tự mình ngồi dậy.

hắn với tay ôm nàng vào lòng, hắn vừa cử động nàng liền hoàn toàn ngồi thẳng xuống, “A” một tiếng, cả người như bị điện giật. Tiểu Ly nhất thời đỏ mặt muốn giãy giụa thoát ra, hắn lại lập tức thở dài nói đau tay, nàng đành phải ngoan ngoãn, cả người tê dại nằm trên ngực hắn.

Về mặt nàng uất ức sợ hãi lại cắn môi nhẩn nại quá mức gợi cảm, Trần Ngộ Bạch cúi đầu hôn nàng, cái tay không bị thương chậm rãi xoa thắt lưng nàng, lòng bàn tay ấm nóng vuốt ve eo nàng, tiếp xúc này cực kỳ thoải mái, bụng cũng không còn siết chặt nữa, ngược lại căng lên, dường như thực thỏa mãn. Tiểu Ly dần dần có cảm giác, chu cái miệng nhỏ nhắn mềm mại hôn trà lại hắn, nơi nuốt lấy hắn cũng bắt đầu không an phận.

hắn nhận thấy, lặng lẽ cười dưới môi lưỡi nàng, bàn tay to xoa thắt lưng nàng lần mò đi xuống, giúp nàng vận động. Đáng tiếc thê tử gốc nhà hắn thật đúng là quá ngu ngốc, dạy cả ngày cũng chỉ học được cách quần quít lấy hắn cọ xát lung tung — hai đùi vội vã câu lấy lưng hắn, nửa là được hắn lay động, nửa là do chính nàng dùng sức, hai người quần chặt lấy nhau, vô cùng chậm rãi thỏa mãn cọ xát lại sinh ra sự hài lòng và nóng bỏng vô hạn, cả trong lòng cũng tràn đầy ấm áp, trong hơi thở hỗn hển và đam mê, chỉ có ánh mắt đối phương là thứ duy nhất rõ ràng, cứ như vậy quần quít lấy nhau, mắt nhìn đối phương, thể sự xoay vần bất quá cũng chỉ một cái liếc mắt đã muôn đời.

Liều chết triền miên.

Đáng tiếc hòa hợp như thế không duy trì được bao lâu, Tiểu Ly quần trên người hắn run rẩy vận siết nhanh vài lần, rất nhanh liền không còn sức lực. Nàng ăn đủ, quốc sư đại nhân lại vừa mới bắt đầu ăn, hôm nay đáng vẻ nàng đẹp như vậy, sao hắn có thể buông tha?

Tiểu Ly liền chơi xấu, nhắm mắt giả chết.

Quốc sư đại nhân không chút nường tay, xoay cho nàng quỳ gối trên giường, mở lớn hai chân, như con ếch nhỏ, một tay hắn ôm cứng thắt lưng nàng, ép nàng nhếch mông, mặc hắn hưởng thụ.

Tư thế này rất dã man, Tiểu Ly bị hắn tra tấn, rất nhanh cả người liền run rẩy, một lần nàng liền không chịu nổi, thê thê thăm thăm khóc nức lên. Trần Ngộ Bạch đỡ nàng, kéo cái gối cho nàng ôm, để nàng dựa lên gối — tiếp tục bị hắn khi dễ.

Cuối cùng gối cũng bị cắn xé không còn hình dạng, hắn mới thở hỗn hển áp chế, đè nàng hung hăng mãnh liệt lay động lần nữa, đánh phá đến lúc cả người Tiểu Ly ửng hồng, run rẩy hôn mê bất tỉnh, hắn ôm người ngất xỉu không còn ý thức lên hôn, biết lúc này nàng đã không còn nghe được, hắn thì thâm thật nhiều bên tai nàng, cười dịu dàng như gió xuân. (cần máu gấp, có ai bán ko)

**

Đêm ở phủ Quốc sư nồng nàn như xuân, đêm ở điện Thiên Mật lại lạnh lẽo như đông.

Cả điện to như vậy chỉ có hai cây nến đỏ hẹp dài cháy sáng, khiến khắp nơi trong điện âm u chông chênh như ma quỷ, ngai vàng Thái Hậu đặt nơi cao nhất, Thái hậu Đoan Mật nằm nơi đó, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

không biết được bao lâu, cửa điện chợt “két” một tiếng, có người chậm rãi bước vào.

Thái hậu Đoan Mật không hề ngẩng đầu, lạnh giọng quát: “Cút đi!”

“Là ta.” Tiếng đàn ông trầm thấp, giọng điệu thản nhiên, nghe không ra trong đó có tình cảm gì.

Thái hậu Đoan Mật cũng cứng đờ cả người, trong lòng kinh hãi.

Bà chậm rãi ngẩng đầu, vì nằm đó đã lâu, ánh mắt nhất thời mơ hồ, trong ánh nến mờ ảo bà chỉ nhìn thấy một hình dáng mơ hồ.

Nhất thời bà có chút không rõ mình đang ở đâu, lúc này là lúc nào.

Giờ khắc này ánh mắt bà thoát nhìn mê mang bất lực, lại như phảng phất hồi ức xa xưa.

Trong lòng Mộ Dung Thiên Hạ trăm ngàn cảm xúc.

Ông ta đến một mình, tự xưng “Là ta”, sau khi lấy lại tinh thần, Thái hậu Đoan Mật cũng không tự xưng là “Ai gia”, cúi đầu hỏi: “Người tới làm gì? Để chê cười ta sao?”

Bà nhìn ông ta ở xa xa, mắt tím xinh đẹp lạnh lùng kiêu ngạo: “Cút đi cho ta!”

Bốn mươi mấy năm, biết bao biến động bất ngờ, thời gian thấm thoát, nay đã là hai người đứng ở nơi cao nhất của một quốc gia, một lần nữa dùng xưng hô ta – người đối đáp.

Năm tháng đã vô tình nhuộm trắng tóc mai của ông ta, gương mặt bà già đi, bọn họ đã không còn là hoàng tử lỗi lạc phong nhã hào hoa và cô nương dị tộc, mà khi bà giống như lần đầu mới gặp hung hăng vênh váo nói “Cút đi cho ta”, trái tim đã trải qua không biết bao nhiêu núi đao biển lửa của Mộ Dung Thiên Hạ vẫn không nhịn được mà dịu dàng đi một chút.

Ông ta im lặng, đè nén sự dịu dàng vu vơ chợt xuất hiện ấy, thấp giọng nói: “Ta đến, là muốn khuyên người một câu: người thu tay lại, ta có thể bảo vệ thể diện cao quý nửa đời còn lại của người.”

Thái hậu Đoan Mật nở nụ cười, lạnh lùng châm chọc: “Thể diện cao quý? Ta cần thể diện cao quý để làm gì? Người nghĩ ta vẫn còn là cái người hiêm thấy trước kia trong cung ư?” Ngón tay trắng xanh được chăm chút thỏa đáng chậm rãi phất qua ngai vàng lạnh như băng, “Ta, không, phải!”

Chuyện qua đã lâu, lúc trước chưa bao giờ giải thích, nhiều năm nay bọn họ cùng bị giam trong hoàng cung, kỳ thật thường xuyên nhìn thấy mặt nhau, nhưng đều chưa từng nhắc một câu nào đến chuyện trước kia.

Tối nay, kỳ thật Đoan Mật rất muốn đề cập tới.

Nhưng khi bà nhìn ông ta, rõ ràng ánh mắt ông ta cũng đang nhìn bà, nhưng bà lại không nhìn thấy một chút tình cảm nào.

Nhiều năm trước ông ta không như thế, ông ta từng tươi cười rực rỡ, mỗi quan tâm đến bà đều viết ra trong mắt. Bà thực thích ông ta, nhưng bà dứt khoát kiên quyết gả cho phụ thân của ông ấy.

Tiên đế say đắm bà trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, bị bà mê hoặc, cho bà nắm hết quyền lợi của tộc Thiên Mật trong tay, tặng hai lệnh bài Âm Dạ: Thanh Long và Bạch Hổ để lấy lòng bà, thậm chí cuối cùng còn phong bà làm hậu. (bà đi chết đi, hại cả 3 đời nhà người ta, tui chém chém chém...)

Ngày ấy khi bà nhận phong vị trong cung, tất cả hoàng tử đều đến bái kiến, ông ta cũng ở trong số đó, cũng theo mọi người quỳ xuống trước bà, hành đại lễ, ông ta quỳ xuống, lại đứng lên, cũng cách một khoảng xa như lúc này, nhìn bà từ xa. Từ đó về sau, bà không bao giờ còn nhìn thấy tươi cười rạng rỡ của Mộ Dung Thiên Hạ nữa.

Sau đó ông ta kể tục lệnh bài Thanh Long, tiếp đó trừ Mộ Dung Giang Sơn trong bụng bà, ông ta giết hết tất cả huynh đệ, cuối cùng ông ta nắm giữ binh quyền bức vua thoái vị, lên ngôi vua. Nay đã qua hơn nửa đời người, ông ta đã ngồi vững hưởng giang sơn, thê thiếp thành đàn, con cháu đầy sảnh, mà bà

mất đi đứa con độc nhất cùng một Thiên Mật sứ đương nhiệm; bọn họ luôn cùng ở trong hoàng cung, đều tự già đi, nhiều năm qua, ai cũng không hề nhắc một câu về chuyện trước kia.

66. Chương 66

Rất nhiều đêm cô độc giống đêm nay, khiến bà nằm một mình trong tấm điện hoa lệ lạnh như băng mở to mắt đến khi trời sáng, đêm dài đằng đặc, khó tránh khỏi sẽ nhớ tới rất nhiều người, rất nhiều việc.

Bà luôn nghĩ: cả đời này, tính toán tường tận, hoàn toàn cô lập, người từng xuất hiện bên người bà nhưng không bị bà tính kế lợi dụng, chỉ có mình ông ta.

Khi tất cả mặt nạ đều tháo xuống cô độc một mình trong đêm, bà từng vô số lần hồi tưởng về khoảng thời gian khi đó.

Đó là đoạn thời gian duy nhất sạch sẽ trong cả đời bà, trong sạch, không thẹn với lòng.

Qua nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn chưa hề nhắc về việc đó, cho nên bà cũng chưa từng nhắc với ông ta: lúc trước bà tình nguyện gả cho tiên đế đã quá năm mươi, cũng không phải vì nóng lòng muốn có được lệnh bài Thanh Long.

Mà là. hoàng tử lỗi lạc toàn thân tao nhã trước kia, bà thật rất thích, thích đến mức tình nguyện không gả cũng không nguyện bức ông ấy vào con đường tranh quyền đoạt vị.

Cả đời bà chỉ mong như thế, chỉ mong ông ta có thể bình an vui vẻ.

Trong đêm đông rét lạnh, trên ngai vàng cao cao lạnh như băng, Thái hậu Đoan Mật toàn thân áo tím nhẹ nhàng vui mặt vào trong tay áo.

“Từ khi hiểu chuyện ta đã được dạy rằng: cuộc đời ta gắn với một trách nhiệm, cả đời phải đeo mang nó, cho đến khi thực hiện được. Vì thế ta mất đi cha mẹ, mất đi tất cả huynh đệ tỷ muội, mất đi đứa con độc nhất, mất đi.” Giọng của bà dần dần thấp đến không thể nghe thấy, giống như mất tiếng, gục xuống cổ bình tĩnh thật lâu, rồi mới cúi đầu tiếp tục nói: “Vì thế ta cố gắng cả đời, mất đi nhiều thứ! Nay. Người bảo ta sao có thể cam lòng?!”

“Cố chấp đả thương người.” Mộ Dung Thiên Hạ than thở một câu, thản nhiên nói: “Nếu có thể buông tay, bất luận trễ đến mức nào, dù chỉ một ngày cũng tốt.”

“Người buông được sao?” Giọng nữ âm u chợt hỏi — rốt cuộc bà vẫn không nhận được: “Mộ Dung, mấy năm nay, người có vui không?”

Rốt cục bà cũng. chân thành thiết tha.

Mộ Dung Thiên Hạ nở nụ cười, là loại mỉm cười bình thường nhất của đế vương: nhìn như vui sướng, kỳ thật ý cười lại chưa hề chạm đáy mắt.

“Ta từng nghĩ là rất khó, nhưng nhiều năm đã qua, bất quá cũng chỉ thế mà thôi.”

Cũng chỉ ngày qua ngày, cũng chỉ năm tiếp năm, cũng chỉ như thế mà đã trôi qua hơn nửa đời người, mới chờ được một đêm thế này, được một câu ân cần thăm hỏi từ nàng, chỉ là đã dùng hết cả đời lo lắng trù tính để đứng được ở nơi cao nhất, rốt cục đợi được giờ khắc này chỉ vì muốn ung dung nhàn nhã nói với nàng một câu: “Ta từng nghĩ là rất khó. bất quá cũng chỉ thế mà thôi.”

Người nói xem, cố chấp như thế có đả thương người không?

Dường như bà ta thở dài một tiếng, nhưng không nghe rõ. Mộ Dung Thiên Hạ từ xa xa nhìn bóng lưng nằm trên ngai vàng vẫn không nhúc nhích của bà, sau một lúc lâu, không nói gì xoay người bước ra ngoài.

Khi đến cửa đại điện, ông ta dừng bước, vẫn không quay đầu, đưa lưng về phía bà.

phụ thân liều chết đưa hai tỷ muội thân ra khỏi Thánh Địa Thiên Mật, phụ thân đã dặn dò thân chăm sóc nàng. Xin nương nương nể tình phụ thân, buông tha cho Tiểu Ly!”

“Tang Tang, người nói người ái mộ Trần Ngộ Bạch, hẳn cũng là giả?” Thái hậu Đoan Mật cúi mắt say mê nhìn giáp ngón tay bằng vàng của mình, nhợt nhạt nở nụ cười, “Người có biết vì sao ai gia lại nhận ra không?”

“Thần. không biết.”

“Nữ tử như chúng ta, hẳn không thể thích nam nhân như Trần Ngộ Bạch.” Thái hậu Đoan Mật nhẹ giọng nói, không biết là nói cho Tần Tang nghe hay là cho chính bà nghe: “hắn rất lạnh, người sẽ không thích hắn. Lại càng không bởi vì hắn mà quan tâm đến Tiểu Ly, mạo hiểm bỏ thuốc vào chung trà của ai gia.”

Tần Tang không dám nhìn bà, nằm trên nền nhà lát gạch vàng lạnh như băng, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Về phần Tiểu Ly. tâm trí nàng ta ngờ nghệch cũng không sao cả, nàng ta vẫn có thể vì ai gia, vì người, vì bộ tộc Thiên Mật mà làm một chuyện, ” Thái hậu Đoan Mật đứng dậy, vươn cánh tay có lớp hộ giáp vàng tinh xảo, đỡ Tần Tang đứng lên, “Tang Tang, người đến đây với ai gia.”

**

Thái hậu Đoan Mật lạnh lẽo nắm tay Tần Tang, đưa nàng vào mật thất bên trong căn phòng phía trong.

Mật thất ẩn trong bức tranh vẽ Mộ Dung Giang Sơn, dù sáng tối Tần Tang đều từng tiến vào, nhưng khi Thái hậu Đoan Mật đứng đến cơ quan trên bức tranh, lúc mặt tường chậm rãi di chuyển, lộ ra một mật thất đen sì, Tần Tang liền giống như Tiểu Ly, trợn mắt há hốc mồm tại chỗ.

Thái hậu Đoan Mật mỉm cười, không nói một lời, dắt tay nàng đi qua một đường hầm u ám hẹp dài. Khi nhìn thấy chấm sáng nhỏ phía trước ngày càng gần, có một mùi hương thấm vào ruột gan, mùi hương kỳ dị khiến người nghĩ thấy quên đi lo lắng - càng ngày càng nồng, cả người Tần Tang dần phát run —— nàng nhớ rõ mùi này! Đây là mùi hoa Thiên Mật!

Hoa Thiên Mật cực âm cực lạnh, truyền thuyết cho là có công hiệu kỳ diệu có thể khiến người quên hết ưu phiền, không màng sống chết. Mấy trăm năm qua bộ tộc Thiên Mật truyền giữ hình vẽ hoa Thiên Mật trên các dụng cụ hằng ngày qua nhiều thế hệ, nhưng vì nó chỉ sinh trưởng ở Thánh Địa Thiên Mật, từ khi bộ tộc Thiên Mật bị đuổi khỏi Thánh Địa, đã mấy trăm năm chưa từng nhìn thấy loại hoa này.

Tần Tang vật vờ như hồn ma bị Thái hậu Đoan Mật dẫn vào mật thất nho nhỏ cuối đường hầm.

Trong mật thất có loại độc cực kỳ lợi hại, tộc Thiên Mật ưa dùng độc, Tần Tang lại là cao thủ trong đó, nhưng loại độc này khiến ý chí người ta tỉnh táo nhưng cả người lại không thể động đậy, nàng chưa từng biết đến!

Từ cửa mật thất đi vào, nàng liền bắt đầu tê liệt, đã mười bước mà nàng vẫn không thể cử động, Thái hậu Đoan Mật lại như thường, di chuyển tự nhiên.

Tần Tang không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt đánh giá bốn phía: nơi này cùng cỡ với mật thất ngoài kia, sạch sẽ bí mật, chỉ có một cái bàn dựa vào tường, phía trên có một nghiên mực, một bức tranh cuộn đang được xem.

Thái hậu Đoan Mật buông tay nàng bước qua, nâng tay chậm rãi trải rộng bức tranh.

Tần Tang nhìn hoa văn màu tím rậm rạp trên bức tranh, có vài chỗ nàng liếc mắt một cái là có thể nhận ra —— Lệnh bài Kỳ Lân! Lệnh bài Huyền Vũ!

Bảy bảy bốn mươi chín bản đồ Âm Dạ nằm trên lệnh bài Âm Dạ cóc đều ở đây!

Ngay cả siết nắm tay Tần Tang cũng không thể, cứng người đứng đó, mắt tím sáng ngời, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm tấm bản đồ, hô hấp dồn dập không thôi.

Thái hậu Đoan Mật cũng đang dừng trên tấm bản đồ, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Nghiên mực và tấm bản đồ này, đều do năm đó phụ thân người tự tay chế thành.”

Mộ Dung Giang Sơn vốn rất thông minh, năm đó dưới sự dạy bảo của Thái hậu Đoan Mật đã đọc rất nhiều sách sử Thiên Mật, say mê tìm tòi nghiên cứu, vì việc trở về Thánh Địa Thiên Mật mà làm ra rất nhiều việc, Thái hậu Đoan Mật từng đặt hy vọng rất lớn vào đứa con trai này.

Nay nhắc lại việc năm đó, bà vẫn không nhịn được mà hơi cong khóe miệng.

“Nghiên mực này có trộn chất lỏng của hoa Thiên Mật, tấm bản đồ này cũng do rễ hoa Thiên Mật bên thành. Năm đó vài lần phụ thân ngươi rời cung tìm kiếm Thánh Địa Thiên Mật, mặc dù lúc ấy không thể thành công, lại có duyên mà mang về vài nhánh hoa Thiên Mật, hẳn dựa theo phương pháp trong sách cổ làm ra nghiên mực cùng tấm bản đồ này.” Thái hậu Đoan Mật ngẩng đầu, nhìn Tần Tang đang không thể cử động, “hắn chưa nói với ngươi sao?”

Tần Tang muốn lắc đầu, lại chỉ có thể gian nan đảo mắt trả lời.

Thái hậu Đoan Mật thở dài thật dài, “Cũng đúng. Sau đó hẳn lại chán ghét bộ tộc Thiên Mật như vậy, đương nhiên sẽ không nói cho ngươi biết.” Giáp vàng nhẹ nhàng phất qua mặt bàn, bà nhẹ giọng nói: “Dùng nghiên mực này mài mực vẽ bảy bảy bốn mươi chín lệnh bài Âm Dạ lên tấm bản đồ, lại dùng dòng máu tinh khiết trong tim của người tộc Thiên Mật thấm ướt bản đồ, bản đồ Thánh Địa sẽ hiện ra.”

“Tang Tang, ai gia cũng không nguyện giết cháu gái ruột của mình. Nhưng dòng máu tinh khiết của tộc Thiên Mật, trên cõi đời này, trừ ngươi ra, đại khái chỉ có nàng ta —— lại nói, nàng ta là đứa nhỏ sinh ra ở Thánh Địa Thiên Mật. Máu của nàng ta hẳn càng âm hàn tinh khiết hơn ngươi.” Thái hậu Đoan Mật nhìn Tần Tang, dịu dàng nói: “Huống hồ ngươi là người hầu đắc lực nhất của ai gia, ai gia không muốn giết ngươi, chỉ có thể lựa chọn giết nàng.”

“Nương nương!” Lúc này Tần Tang không thể quỳ xuống, chỉ có thể run giọng kêu to: “Thần nguyện ý chết đi! Thần nguyện ý lấy máu trong tim nhuộm bản đồ Thánh Địa! Chỉ cần nương nương chôn xác thần cạnh mộ cha mẹ, một chút thần cũng không tiếc nuôi!”

67. Chương 67

Thái hậu Đoan Mật đứng nơi đó lặng lặng nhìn nữ hài tử trẻ tuổi, rất lâu sau đó, bà chậm rãi nhắm chặt mắt tím, dời bước đến trước mặt nàng, với tay nâng khuôn mặt khuynh nước khuynh thành của nàng.

“Tang Tang. Bấy tuổi ngươi đã theo bên người ai gia, nhiều năm như thế, ai gia bồi dưỡng ngươi, cũng lợi dụng ngươi, ai gia vốn nghĩ, đợi khi bộ tộc Thiên Mật thống lĩnh thiên hạ, ngươi sẽ là Thánh nữ tộc Thiên Mật ta. Tang Tang, tội gì vì một đứa nốc mà vứt bỏ tánh mạng của chính mình? Tỷ muội ruột thịt thì sao, ngươi vất vả bên người ai gia đến hôm nay, nàng lại ở phủ Trấn Nam Vương không buồn không lo nhiều năm như vậy, nàng cũng nên làm chút chuyện, không uống công nàng được sinh ra!”

Đoan Mật nói lời này, nhưng lại là thành ý thật tình. Chưa nói phần tình cảm ít hoặc nhiều trong mấy năm nay, so với Kỷ Tiểu Ly ngơ ngốc lại không biết nghe lời, Tần Tang thật hữu dụng hơn nhiều.

Chất độc kia thật quá lợi hại, ngay cả lưỡi của Tần Tang cũng đã bắt đầu run lên, nàng mãnh liệt cắn đầu lưỡi, lời nói mang theo hương vị máu tươi tanh ngọt: “Thần cũng không lưu luyến thế gian này. Tiểu Ly đã có nơi có chốn, thần chết cũng nhắm mắt. nếu nương nương khẳng khẳng một mực. Thần tuyệt không sống một mình!”

Thái hậu Đoan Mật nâng nâng tay áo, một mùi thơm chua cay lạ lùng phất qua chóp mũi Tần Tang, đầu lưỡi tê rần của nàng khôi phục một ít: “Nương nương, xin cho thần hai canh giờ, thần muốn. gặp một người lần cuối.”

“Ngươi muốn gặp ai?” Thái hậu Đoan Mật than dài một tiếng, dịu dàng hỏi, “Nếu đã không lưu luyến ai trên thế gian này, sao còn có người muốn nói lời từ biệt?”

“Cũng không phải là nói lời từ biệt, chỉ là một người bạn cũ, nghe nói hấn sắp thành thân, thần còn chưa chúc mừng hấn.” Tần Tang khép mắt nhẹ giọng nói.

“Lý Vi Nhiên?” Thái hậu Đoan Mật nhẹ nhủu mày.

Tần Tang vẫn chưa đáp, chỉ cúi mắt nhẹ giọng nói: “Ta đã lừa gạt rất nhiều người, duy chỉ cảm thấy có lỗi với hấn. Xin nương nương cho phép, để ta được gặp hấn một lần.”

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, ngược lại cũng thế. Mỗi người bị người đời oán hận, kỳ thật cũng đã từng thiệt tình yêu một người khác.

Thái hậu Đoan Mật yên lặng một lát, nâng tay áo phất qua gương mặt khuynh thành của nữ hài tử trẻ tuổi, một mùi thơm chua cay lạ lùng mãnh liệt nhào vào chóp mũi, cả người Tần Tang nóng cháy, tay chân khôi phục tri giác.

Thái hậu Đoan Mật dặt tay đưa nàng ra ngoài, đi qua đường hầm thật dài, ra khỏi mật thất thì cửa chậm rãi đóng lại sau lưng, Tần Tang mới khôi phục cảm giác tự nhiên.

“Ai gia cho người hai canh giờ. Hai canh giờ sau nếu người không quay lại, ngoài thành có hai mươi vạn đại quân, còn có toàn bộ người của tộc Thiên Mật ta, Trần Ngộ Bạch đoán chuyện như thần, mưu kế bằng trời thì thế nào, dù sao hấn cũng mang thân thể phạm tặc, hai mươi vạn đại quân kia đủ để san bằng cả phủ quốc sư, đến lúc đó người trong tộc sẽ bắt được Tiểu Ly, lấy máu trong tim nàng, có được bản đồ, chúng ta sẽ lập tức trở về Thánh Địa.”

Giọng của Thái hậu Đoan Mật vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Tang Tang, đi sớm về sớm.”

**

Khi Tần Tang cưỡi một con tuần mã rời cung thì trời đã gần sáng.

Mặt trời còn chưa mọc, ánh trăng thản nhiên treo tại chân trời, đối diện với cơn gió lạnh phương bắc quất vào mặt, đây là mùa đông cuối cùng của cuộc đời nàng.

Mùa xuân vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Nhưng mặc dù lúc này chỉ có hai canh giờ tự do, nàng vẫn cảm thấy cuộc đời nàng đã rất dài.

Cuộc đời quá dài, tra tấn quá nhiều, nay rốt cục đã sắp kết thúc, Tần Tang cũng không đau buồn, nàng cảm thấy thoải mái.

Cả cuộc đời này, sống quá khó khăn rồi.

Những người không dễ gì mà lưu lại chút ký ức trong đời nàng, nàng rất muốn gặp lại một lần, ví như quốc chủ Đông Lâm quốc từng uống rượu suốt đêm cùng nàng cạnh vách núi đen vạn trượng, ví như vị tiểu thiếp hợp gu mà cóc chủ Âm Dạ cóc cứng chịu, ví như Lục hoàng tử điện hạ luôn bị nàng dọa sợ tới mức mặt hoa mắt biến sắc Đương nhiên còn có tiểu muội thân thiết nhất, và cả Lý Vi Nhiên.

Trong lòng Tần Tang không ngừng quý trọng gọi tên hấn.

Sáng sớm thế này, hấn đang say ngủ nơi đâu? hấn có biết, có một người đang đi nốt đoạn cuối cuộc đời, vừa trân trọng vừa dần nén gọi thầm tên hấn? Tình nguyện rằng hấn không biết.

(LPH: òa òa, tạm ngừng, nghỉ xả hơi lau nước mắt đã)

**

Sáng sớm, phủ Quốc sư vẫn bình an tốt đẹp như trước.

Bởi vì tối qua thật sự thực tận hứng, sáng nay khi Quốc sư đại nhân tỉnh lại, khoe miệng vẫn hơi cong lên.

Người nặng nề ngủ trong lòng lại bởi vì tối qua khóc rất thảm, đôi mắt trắng hồng hơi sưng, giờ phút này nằm trong ngực hấn ngủ cực ngon, cái miệng nhỏ nhắn hơi vểnh lên, tay nắm chặt vạt áo trước ngực hấn.

Trần Ngộ Bạch cúi đầu hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch của nàng, mắng nhỏ một câu “Ngơ ngốc”, với tay nhẹ tháo ngón tay nàng.

Vừa mở tay ra xong nàng liền phát hiện, nhắm mắt “ưm!” một tiếng, giờ tay ôm cổ hần, mặt dùng sức cọ lên ngực hần, cả người bám được lên người hần rồi mới ngủ lại thật say.

Trần Ngộ Bạch kéo nàng qua hưởng thụ một lát, trầm giọng bên tai đánh thức nàng dậy: “Nàng muốn ta dạy luyện kiếm, hay vẫn nằm đây, luyện nàng?”

Hô hấp cực nóng phun lên da thịt non mềm sau tai, trong mộng cả người Tiểu Ly cũng run lên, mơ mơ màng màng mở to mắt, hần lặp lại một lần, khiến nàng sợ tới mức vội đẩy hần ra, cuộn chăn rút vào phía trong giường.

Trần Ngộ Bạch cười cực kỳ sung sướng, nhin không được đuổi theo núm lấy nàng. Tối hôm qua Tiểu Ly thật đã bị hần khi dễ rất thảm, lúc này ký ức hãy còn mới mẻ, nhắm mắt thật chặt, bị chọc giận liền muốn khóc. Trần Ngộ Bạch chọc nàng khóc một lát, cảm thấy mỹ mãn liền đứng dậy tắm rửa thay quần áo, vào viện luyện kiếm.

**

Khó khăn lắm mới luyện xong một bộ kiếm pháp, tiếng bước chân vững vàng quen thuộc của lão quản gia vội vàng vang tới, đứng trước cửa viện, lão quản gia cung kính trầm giọng bẩm: “Đại nhân, người của quý phủ Đại hoàng tử điện hạ tới truyền lời, mời đại nhân lập tức đi một chuyến, nói là —— cực gấp!”

Trần Ngộ Bạch chấn động làm rơi mấy cánh hoa Mai tàn trên thân kiếm xuống, chậm rãi thu kiếm.

Im lặng một lát, hần thân nhiên đáp rằng đã biết, xoay người trở về phòng.

Nơi phòng trong, Tiểu Ly vẫn đang ngủ, Trần Ngộ Bạch tắm rửa thay quần áo xong, đã rời đi lại quay trở về, ngồi xuống bên giường nàng, với tay bế nàng ra.

Tiểu Ly bị hần phiền đến tỉnh, nghĩ là lại đến trêu nàng, rất không vui vươn tay dùng sức đẩy mặt hần ra. Trần Ngộ Bạch bắt lấy tay nàng ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Ta phải vào cung một chuyến, nàng. . . . ngoan ngoãn ở nhà, chờ ta trở về.”

Kỷ Tiểu Ly chẳng may phát hiện chuyện gì sắp xảy ra, thế giới của nàng ầm ập yên tĩnh, giống như ổ chăn trong lúc này.

Nàng cuộn cuộn chăn, hàm hàm hồ hồ than thở: “Người đi nhanh đi. . . . Ta muốn ngủ!”

Trần Ngộ Bạch thở dài trong lòng, cúi đầu cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng: “Ừ. . . . Ta sẽ vì nàng, cố sức thử một lần.”

một câu cuối cùng quá thấp, Tiểu Ly không nghe thấy, bị hần thả lại lên giường, nàng không hề sầu lo tiếp tục khò khò say ngủ.

Trần Ngộ Bạch chậm rãi rời nhà, xe ngựa đã đậu ngoài cửa lớn, gia nhân Đại hoàng tử phái tới vừa nhìn đã thấy đáng tin cậy, vừa thấy quốc sư đại nhân bước ra, hần không chút hoang mang hành lễ, hạ giọng bẩm: “Đại hoàng tử điện hạ phái tiểu nhân đến truyền lời: hôm nay đại quân thắng trận Tây Lý đóng cách hai mươi vạn dặm ngoài thành có hành động khác thường, Đại tướng quân Thần Võ đã đi trước ổn định lòng quân, Đại hoàng tử điện hạ mời quốc sư đại nhân cùng đi.”

Vào thời điểm này, Trần Ngộ Bạch cũng không dị nghị, chỉ hỏi một câu khi lên ngựa: “Chủ tử nhà ngươi đã tiến cung à?”

“Sáng sớm chủ tử đã rời thành.”

Mắt Trần Ngộ Bạch ẩn chứa u sầu, nhưng cũng không lời nào để nói, nhanh nhẹn xoay người lên ngựa.

**

Giờ khắc này, rất nhiều người chạy băng băng trong cơn gió lạnh thấu xương của kinh thành, có người lòng nóng như lửa đốt, có người nghiêng răng nghiêng lợi, có người tràn ngập sát khí, cũng có người không biết là đã sắp xa nhau, lòng vẫn tràn đầy dịu dàng.

Tần Tang quay về điện Thiên Mật, Thái hậu Đoan Mật thấy nàng đến, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau lại than nhẹ một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Nam tử tóc tím mắt tím đứng bên cạnh Thái hậu Đoan Mật, thon gầy giỏi giang, đôi mắt thật sâu, khi liếc nhìn người liền như có thể khoét thịt người ta.

Đó là tộc trưởng tộc Thiên Mật, võ công cực cao, nghe lệnh Thái hậu Đoan Mật, qua nhiều năm, Thái hậu Đoan Mật cực kỳ tin cậy hẳn.

hắn thấy Tần Tang trở về, không nói một lời xoay người lui về phía sau. Thái hậu Đoan Mật chậm rãi đứng lên, liếc mắt nhìn Tần Tang một cái, hỏi: “Gặp được chưa?”

Tần Tang khẽ cười, một nụ cười cực nhạt lại cực động lòng người, “Dạ, đã gặp hẳn rồi.”

“Tần Tang, hiện hối hận vẫn còn kịp, ngươi bắt Kỷ Tiểu Ly đến đây đi.” Thái hậu Đoan Mật bước đến ngồi vào ngai vàng, nhẹ nhàng bắt lấy tay Tần Tang, thấp giọng khuyên nhủ.

Tần Tang lắc đầu, không nói gì nữa, cúi đầu dứt khoát kiên quyết đi ra phía sau điện.

Phía sau điện Thiên Mật là một hoa viên nhỏ ẩn khuất, lúc này toàn bộ điện Thiên Mật đều bị thị vệ thân tín của Thái hậu Đoan Mật bao quanh bảo vệ, trên triều chưa kịp bối rối vì đại quân thắng trận Tây Lý đóng ngoài thành có hành động khác thường chậm chạp không chịu vào thành, cũng không ai chú ý tới dĩ thường nơi điện Thiên Mật trong hậu cung.

Trong hoa viên nhỏ có sắp xếp một điện thờ nho nhỏ, phía trên điện thờ treo tám bản đồ dệt bằng hoa Thiên Mật, Thái hậu Đoan Mật và Tần Tang quỳ gối cúi đầu, tộc trưởng tộc Thiên Mật cầm trường kiếm trong tay, lẩm nhẩm thần chú cổ xưa.

Khi ánh trời chiều cuối cùng bị nuốt hết, trăng tròn nhợt nhạt thản nhiên treo lên ngọn cây nơi chân trời, Tần Tang đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh ung dung bước đến trước điện thờ, dưới ánh nhìn chăm chú không nháy mắt của tộc trưởng và Thái hậu Đoan Mật, tay áo dài của nàng khẽ phất, chút ánh sáng hiện lên, chăm chú nhìn lại, một thanh chủy thủ đã cắm thật sâu trước ngực nàng, trên chuôi chủy thủ khắc hình một con Kỳ lân giương nanh múa vuốt, ngón tay non mềm của Tần Tang nắm trên đó, dứt khoát đến đau lòng.

một đao thật sâu, đâm thẳng vào giữa trái tim yếu ớt, một tiếng kêu đau Tần Tang cũng không thốt ra, ngay cả vẻ mặt cũng vẫn là bình tĩnh.

Khi dùng sức rút chủy thủ nàng hơi nhíu nhíu mày, thét lớn một tiếng, chủy thủ rút ra khỏi ngực, từng đợt máu tươi phun tới, bản đồ treo trên điện thờ bị máu tươi thấm ướt, Thái hậu Đoan Mật điểm mấy huyệt lớn trước ngực Tần Tang, máu tươi đang cuộn cuộn lập tức ngừng lại, nhưng dù sao mạch đập cũng đã đứt đoạn, Tần Tang ôm ngực mềm người quỳ rạp xuống đất. (các bạn còn ko ình chém tác giả sao???)

Lúc này toàn bộ hoa viên tràn đầy mùi thơm lạ lùng ngào ngạt, khiến người ta ngửi thấy liền muốn say, Tần Tang cảm thấy thân thể chính mình đang lạnh đi từng chút một, nàng vuốt ve hình Kỳ lân ở chuôi chủy thủ trong tay, nhưng dần dần ngón tay cũng không còn sức lực.

Thái hậu Đoan Mật ngồi xổm bên cạnh nàng, môi khẽ nhúc nhích, đang muốn nói gì, tộc trưởng bên kia bỗng cao kêu một tiếng: “Nương nương!”

Tim Thái hậu Đoan Mật đập loạn, vội vàng buông Tần Tang ra, đứng dậy bước nhanh tới!

Chỉ thấy phía trên điện thờ, bản đồ bị máu trong tim Thánh nữ Thiên Mật xối ướt chẳng những không hiện ra bản đồ Thánh Địa, ngược lại những hình vẽ màu tím nhàn nhạt dần dần biến thành màu đen, bản đồ được bên bằng hoa Thiên Mật theo phương pháp cổ xưa, đao chém không đứt, lửa thiêu không cháy, lúc này lại kỳ dị biến thành màu đen, cuộn cuộn. như bị chất độc dần dần ăn mòn với tốc độ cực nhanh, biến thành một đồng bụi vụn màu đen!

Gió nhẹ thổi qua, giắc mộng trăm năm của Thiên Mật, tan thành mây khói.

Thái hậu Đoan Mật không dám tin hít một hơi, chậm rãi quay đầu, ánh nhìn trong đôi mắt tím dường như điên loạn, bà nhìn chăm chăm Tần Tang, hai mắt như tràn tơ máu!

Cuộn mình ôm ngực nằm trên mặt đất, nét mặt tái nhợt như tờ giấy của Tần Tang nổi lên tươi cười ngọt ngào kỳ dị.

“Người nuôi cha ta mười bảy năm, lại hại ông ấy đau khổ cả đời, ngay đến cái chết cũng không thể giải thoát. Ta chỉ sống cùng phụ thân bảy năm, nhưng phụ thân từng nói, đó là bảy năm vui vẻ hạnh phúc nhất trong cuộc đời ông ấy.” Nữ tử tuyệt đẹp khuynh quốc khuynh thành chảy khô dòng máu nóng trong tim, lúc này tái nhợt mỏng manh như tờ giấy, tựa như gió thổi qua là có thể theo gió mà đi, nhưng nàng vẫn cười cực đặc ý: “Ta là con gái của cha, nguyện vọng của người chưa thỏa, ta sẽ hoàn thành thay ông ấy. Tổ mẫu, ta không chỉ biết kia nghiên mực và bản đồ kia là do phụ thân ta dùng phương pháp cổ xưa chế thành từ hoa Thiên Mật, ta còn biết người không biết một chuyện — cha ta tìm được Vạn Ly thảo là khắc tinh của hoa Thiên Mật. Trước khi trở về, ta đã uống nước cốt Vạn Ly thảo, giờ ta đã hủy tẩm bản đồ, trên đời này trừ Thánh Địa ra không còn nơi nào có hoa Thiên Mật, từ nay về sau, tộc Thiên Mật đừng mong lại có thể trở về Thánh địa Thiên Mật nữa!”

68. Chương 68

Hoa Thiên Mật chỉ sinh trưởng ở Thánh địa Thiên Mật, mà bản đồ quay về Thánh địa Thiên Mật lại chỉ hiện ra trên tấm bản đồ bện bằng rễ hoa Thiên Mật, vấn đề khó khăn này bộ tộc Thiên Mật đã cố giải mấy trăm năm, biết bao người trong tộc đã phấn đấu quên mình đến chết, nhiều thế hệ kế thừa mới có hôm nay.

Nhưng hôm nay, một Thánh nữ Thiên Mật mấy trăm năm mới có, mái tóc dài cùng đôi mắt tím tinh khiết chỉ xuất hiện trong truyền thuyết Thiên Mật, theo truyền thuyết chính là Thánh nữ Thiên Mật sẽ dẫn dắt giải thoát người trong tộc thoát cảnh thống khổ mấy trăm năm qua, lại dùng dòng máu nóng trong tim, hủy đi kế thừa mấy trăm năm của Thiên Mật!

Thái hậu Đoan Mật nhìn cô nương trẻ tuổi nằm trên đất, thời gian trước mắt bà dần đảo ngược, bà nhìn thấy một màn cũng dữ dội thế này vào hai mươi mấy năm về trước —

Cũng là đứa trẻ do chính tay bà nuôi dưỡng, dạy hắn võ công, dạy hắn dùng độc, dạy hắn thủ đoạn, dạy hắn tâm cơ, gởi gắm hi vọng trăm năm của bộ tộc Thiên Mật, nhưng đứa trẻ đó — con trai duy nhất của bà, uống chén rượu độc trước mặt bà, phát độc ngã xuống đất, giống hệt Tần Tang lúc này!

“Mẫu hậu.” Bà vẫn nghe rõ lời con trai bà nói hai mươi mấy năm trước: “Con tình nguyện chết đi! Con chết, từ nay về sau, tộc Thiên Mật đừng mong trở về Thánh Địa nữa!”

Con trai bà di truyền đôi mắt phượng của nam tử nhà Mộ Dung, lúc cười lộ lên, kỳ thật rất giống Mộ Dung Thiên Hạ lúc Đoan Mật mới quen. Nhưng hiện tại bà có cố gắng hồi tưởng thế nào, cũng chỉ có thể nhớ tới ánh mắt đau khổ của con trai.

Trí nhớ bị chính mình ép phải quên đi, lúc này giống như thủy triều dâng lên từ đáy lòng, con trai và cháu gái trước mặt giống nhau, đều mơ hồ. cả người Thái hậu Đoan Mật cứng ngắc, đứng yên không động dậy.

Tần Tang cảm nhận một cơn lạnh thấu xương, nàng vô lực cuộn mình đứng dậy, khuôn mặt tuyệt sắc từng mê hoặc toàn bộ vương tôn quý tộc trẻ tuổi khắp kinh thành lúc này nhợt nhạt, trắng bệch giống như ánh trăng lạnh lùng trong trẻo nơi chân trời.

Giọng nàng thật nhỏ: “Phụ thân nói hoa Thiên Mật quái dị, khiến người liêu chết không lo, không đau không thương, nếu quay lại dân gian, nhất định bộ tộc Thiên Mật sẽ đưa quái vật trở về biến dân gian thành thời kỳ u ám chỉ biết chinh chiến xâm lược! Sau đó phụ thân tìm được Vạn Ly thảo. Chỉ nó mới có thể hủy diệt bản đồ Thiên Mật.” Tinh thần trong đôi mắt nàng đã tan rã, trước mắt mờ ảo, cúi đầu thì thào: “Tổ mẫu, người có biết cha đã chết thế nào không? Mẫu thân. khi sinh Tiểu Ly, mẫu thân sinh khó, gần như hấp hối, phụ thân rơi vào đường cùng mớm hoa Thiên Mật cho người. từ đó về sau mẫu thân không thể rời hoa Thiên Mật được, dần dần thần trí người trở nên hỗn loạn, thậm chí có khi còn không nhận ra ta, người cảm kiếm đâm phụ thân bị thương, phụ thân hấp hối, cũng đành phải ăn hoa Thiên Mật. Sau đó mẫu thân đâm ta bị thương, khi tỉnh lại người không chịu nổi nữa, giờ kiếm tự sát. Phụ thân hận tộc Thiên Mật thấu xương, ông đưa ta và Tiểu Ly rời khỏi Thánh

Địa, sau đó ông ăn Vạn Ly thảo, dùng thân thể bản thân che kín cửa vào Thánh Địa Phụ thân. Ta nhìn phụ thân chết đi.” Giọng ngày càng nhỏ, nàng nhắm hai mắt lại. (cái hoa Thiên Mật đó giống thuốc phiện nhỉ)

Thái hậu Đoan Mật hít một hơi thật dài, lão đảo một bước, té ngã trên mặt đất.

Lúc này bên ngoài bỗng truyền đến một loạt tiếng xôn xao, tiếng bọn thị vệ bối rối kêu khóc càng ngày càng gần, Đoan Mật ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai thị vệ té sấp, bay vào, tiếp theo Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi và Cố Minh Châu hươu trưởng kiếm cùng xông vào.

“Lỗi nhi, ngươi muốn làm gì?” Giọng Thái hậu Đoan Mật như băng tuyết ngàn năm, “Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ai gia sao?!”

Mộ Dung Lỗi vẫn không trả lời, cau mày đi về phía Tần Tang còn chưa rõ sống chết. Thái hậu Đoan Mật cắn răng đứng lên, phất tay áo, bóng dáng cây roi dài trong tay tộc trưởng tộc Thiên Mật từ một nơi bí mật gần đó vung tới, gào thét quát về phía Mộ Dung Lỗi và Cố Minh Châu.

Võ công của tộc trưởng Thiên Mật cực cao, hai người Mộ Dung Lỗi và Cố Minh Châu giao đấu với hắn, khó khăn lắm cũng chỉ ngang ngửa.

Lúc này Trần Ngộ Bạch vừa mới bình ổn loạn quân ngoài thành chạy về cung, ôm một tia hi vọng cuối cùng tiến đến cứu Tần Tang. Chạy xuyên qua sảnh trước đã tử thương vô số, tơ lụa màu đen nhảy vào đêm gió bắc lạnh buốt, dường như chạm vào liền chết. Lúc đi ngang qua chỗ ba người đang giao đấu, hắn nhẹ nhàng bằng quơ thuận tay cầm một kiếm vào sau lưng tộc trưởng, vẫn không ngừng bước, rút kiếm đánh bay roi dài, roi dài gào thét quát lên mặt Thái hậu Đoan Mật.

Lúc này Thái hậu Đoan Mật lung lay sắp đổ, không đánh trả, nhưng người theo sau Trần Ngộ Bạch lại lộ diện, bóng dáng màu vàng sáng đuổi vượt qua cây roi, chắn trước Thái hậu Đoan Mật nhận một roi thật mạnh.

Là Mộ Dung Thiên Hạ.

Quốc sư đại nhân nổi trận lôi đình, trên roi tăng thêm nội lực, bàn tay chắn lấy roi của Mộ Dung Thiên Hạ bị quát đến da tróc thịt bong, máu chảy thành dòng, nhưng vẻ mặt ông vẫn như thường, không thèm để ý giấu bàn tay đang nhỏ máu vào tay áo rộng.

Ông ta chắn trước người Thái hậu Đoan Mật.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng liếc nhìn ông ta một cái, dưới chân vẫn không ngừng đi về phía Tần Tang.

Mộ Dung Lỗi và Cố Minh Châu cũng đã xông đến, Mộ Dung Lỗi nâng Tần Tang dậy ôm vào trong lòng, Cố Minh Châu nắm tay nàng đưa cho Trần Ngộ Bạch bắt mạch, lại phát hiện trong tay nàng nắm thật chặt một thanh chủ tử, trên chủ tử dính đầy máu màu tím tỏa hương thơm ngào ngạt, có thể nhìn thấy hình ảnh Kỳ Lân mờ nhạt.

Mộ Dung Lỗi bắt gặp buồn bã trong mắt Trần Ngộ Bạch, liền biết không tốt, trầm giọng hỏi: “Sao rồi? Còn cứu được không?!”

“Nàng ta đã ăn chất độc, độc sớm tỏa khắp toàn thân.” Trần Ngộ Bạch thở dài một hơi, thả tay nàng về, “Hơn nữa tâm mạch đều đứt đoạn. hết cách rồi.”

Trong đôi mắt tím nhạt của Mộ Dung Lỗi có chút phức tạp. Lúc này Tần Tang yếu ớt tỉnh lại, thấy rõ người ôm mình là ai, nàng mỉm cười.

“Tần Tang, muội. còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành?” Mộ Dung Lỗi cúi đầu hỏi nàng.

Tần Tang há miệng thở dốc lại không lên tiếng nổi, ánh mắt khó nhọc đảo qua mặt mọi người xung quanh, dừng trên mặt Trần Ngộ Bạch.

Trần Ngộ Bạch hiểu ý, gật đầu trầm giọng hứa hẹn: “Tiểu Ly rất tốt. Ta sẽ chăm sóc nàng ấy.”

Lúc này trên ngực bị thương của Tần Tang trào ra một dòng máu tím, nàng đau đớn cau mày, chủ tử trong tay leng keng rơi xuống đất, nàng mở to hai mắt, yếu ớt với tay tìm.

Cố Minh Châu nhặt chủy thủ để lại vào tay nàng, thấy nàng quả nhiên lập tức thở dài nhẹ nhõm, Mộ Dung Lỗi quay đầu gào to: “Người đâu!”

Cận vệ của hắn đang xử lý thị vệ Thiên Mật bên ngoài, lúc này vội vàng chạy vào: “Chủ tử!”

“Đưa Lý Vi Nhiên đến! Ép đến! Nhanh đi! Mau!” Đại hoàng tử điện hạ nổi giận hét lớn.

Người nằm trong lòng hắn vốn đã bình tĩnh nghe vậy mở mắt, dùng hết sức lực cuối cùng liều mạng lắc đầu, với tay túm tay áo hắn, nàng muốn nói, lại chỉ có thể ho khan, mỗi tiếng ho, trong miệng lại tràn ra một lượng lớn máu tím.

Trần Ngộ Bạch yên lặng đưa một viên thuốc cho Cố Minh Châu, Cố Minh Châu bón cho nàng ăn vào, quả nhiên một lát sau nàng ta liền có thể mở miệng nói thành lời: “. Đừng! Đừng, nói cho hắn. hắn biết!”

“Tần Tang!” Mộ Dung Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi quát khê, Cố Minh Châu dè dặt vai hắn lại, lắc đầu với hắn, Mộ Dung Lỗi nhìn đến mức trán nổi gân xanh, mới nhìn xuống được, xua tay đuổi lui thuộc hạ.

Mặc dù viên thuốc kia của Trần Ngộ Bạch không thể cải tử hồi sinh, nhưng cũng có thể kéo cho nàng chút thời gian. Tần Tang nghiêng người trong lòng huynh trưởng, cất giọng dứt quăng: “Đừng cho hắn biết, muội không muốn để hắn thấy. bộ dạng này của muội. hôm nay, hắn đón đầu. Từ nay về sau. Từ nay về sau.”

Từ nay về sau hắn sẽ trôi chảy bình an, vợ hiền con hiếu, con cháu đầy sảnh.

Từ nay về sau, trong cuộc sống sẽ không còn nữ tử tên gọi Tần Tang.

Từ nay về sau, nguyện cả đời hắn yên lành khỏe mạnh. (LPH: tui muốn giết người, hự hự hự)

Nước mắt tràn ngập đôi mắt tím, trước mắt Tần Tang mơ hồ mờ昧, chỉ có ánh trăng nơi chân trời vẫn thản nhiên soi rọi.

Cả đời nàng đã ngắm rất nhiều ánh trăng đêm, nay lại chỉ có thể nhớ tới ánh trăng sáng trong trẻo đêm cuối thu Hán Trung năm ấy —— nàng trầm mình trong dòng nước róc rách của hồ Giã Nam, áo tím mất tím như rong biển uốn lượn trong hồ nước. Qua làn nước nàng nhìn ánh trăng và công tử trẻ tuổi bên hồ, nàng cười với hắn, sau đó bước ra khỏi mặt nước. Ngày lúc ấy, hắn giặt mình, lại chỉ yên lặng cởi áo choàng của chính mình, khoác lên vai nàng.

Ánh trăng của cả đời này đều thưởng thức hết vào đêm đó.

Cũng đủ rồi.

“Đại ca, ” nàng cúi đầu gọi Mộ Dung Lỗi, “Đại ca.”

“Ta đây.” Mộ Dung Lỗi trầm giọng trả lời: “Còn chuyện gì? Muội cứ nói đi!”

“Còn. Tiểu Ly. xin đại ca vì muội, quan tâm đến nàng ấy, ” nàng mỉm cười nhìn Trần Ngộ Bạch, giọng nói đã thoảng như gió đêm: “Người kia quá lợi hại! Muội vẫn không thể yên lòng. Nếu được. Ca và phủ Trấn Nam Vương hãy là chỗ dựa cho Tiểu Ly!”

“Được, ” Mộ Dung Lỗi đồng ý, “Ta đồng ý.”

Khuôn mặt tái nhợt của Tần Tang bỗng như hoa đào, trong mắt tím cũng đầy tươi sáng, một cái chớp mắt cũng xinh tươi khuynh quốc!

“Đưa muội đến Hán Trung, ” nàng cười cực kỳ đắc ý, nhẹ giọng nói: “Đưa muội đến hồ Giã Nam. Đừng cho hắn biết, đại ca, đừng nói cho hắn biết.”

Mộ Dung Lỗi ôm lấy muội muội cùng mẹ khác cha, đáp liền hai tiếng “Được”.

Khuôn mặt Tần Tang bắt đầu trở nên bình tĩnh, ánh mắt nhìn nơi nào đó trong hư không, không biết nàng nhìn thấy gì trong hư ảo, khóe miệng cong lên tươi cười hạnh phúc nhất của nữ tử. Mộ Dung Lỗi nâng tay áo lau vết máu bên môi nàng, ông tay áo thêu hoa Thiên Mật màu tím chậm rãi ve vuốt khuôn

mặt khuyh thành kia, máu lại vẫn chậm rãi chảy xuống, con người màu tím tinh khiết, đã vĩnh viễn nhắm lại rồi.

không còn những việc mà thân và tâm phải vướng mắc nữa, nàng yên lòng nhắm mắt.

Mộ Dung Lỗi nhắm mắt im lặng hồi lâu, ôm lấy nàng, cùng Cố Minh Châu, Trần Ngộ Bạch đi thẳng ra ngoài.

Hoàng đế nhìn theo nhóm người không hề hành lễ với ông ấy, cho đến khi bóng dáng bọn họ biến mất không còn, ông mới tránh không chắn trước người Thái hậu Đoan Mật nữa.

Ông ta chậm rãi xoay người, trên mặt đã không còn vẻ do dự.

Ông ta khẽ gật đầu, thái giám bên người cung kính tiến lên đỡ Thái hậu Đoan Mật.

“Hôm nay, người tộc Thiên Mật có mưu đồ bí mật gây loạn ngoài thành, may mà Đại hoàng tử cảnh giác, dẫn binh dẹp loạn, trẫm đã hạ lệnh tru diệt toàn bộ loạn đảng ngay tại chỗ.” Hoàng đế cất giọng cực kỳ bình thản.

Thái hậu Đoan Mật chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt bà đã không còn chút tinh thần nào, lúc này đôi con người màu tím nhợt nhạt giống hai tảng đá phủ bụi trần, âm u mờ mịt.

“Thị vệ và cung nữ trong điện Thiên Mật không tận tâm hầu hạ Thái Hậu nương nương, để kẻ xấu xâm nhập vào điện Thiên Mật, quấy nhiễu thánh giá của Thái Hậu nương nương, tru diệt toàn bộ.” Hoàng đế nhìn ánh trăng âm đạm xa xa, “Thái Hậu nương nương hốt hoảng quá độ, tâm trí thất thường, từ nay về sau phải tĩnh dưỡng, bất kỳ kẻ nào cũng không được đến thăm.”

**

Trần Ngộ Bạch trở lại phủ quốc sư thì đã là một ngày mới.

Đêm qua hắn cùng Đại hoàng tử yên lặng ngồi suốt một đêm cùng hoàng đế trong Bảo Hoa điện, cực kỳ mệt mỏi, vào nhà hắn liền lẳng lặng ngồi một lát nơi hành lang dài ngoài Quan Tĩnh lâu, Tiểu Thiên nhìn thấy, nhẹ giọng báo với hắn: “Cả ngày hôm qua phu nhân không nhìn thấy đại nhân, suốt đêm không ngủ, vẫn luôn chờ đại nhân.”

Trần Ngộ Bạch giật mình, “A” một tiếng, gật đầu đứng dậy.

nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quả nhiên liền nhìn thấy tiểu thê tử của hắn giữ nguyên áo xống nằm ở bên bàn dưới cửa sổ, gối đầu lên quyển Đem u hồn ngủ say.

Trần Ngộ Bạch không tiếng động ung dung nhẹ bước đi qua, ôm nàng vào giường ngủ trong phòng.

Vừa buông nàng xuống nàng liền tỉnh, dụi mắt hỏi: “Người đã đi đâu? Sao giờ mới trở về!”

“Hoàng thượng có chút chuyện phải xử lý, đã trở về nghỉ lại trong cung.” hắn khẽ hôn lên trán nàng, “Đừng hỏi nhiều, mau ngủ đi. Ta không đi, ở lại cùng nàng.”

Lúc này Tiểu Ly cũng không mệt nhọc, ngồi lên đầu gối hắn, nói: “Ta vừa mơ thấy Tần Tang tỷ tỷ, tỷ ấy nói rất nhiều với ta!”

“Vậy sao?” Trần Ngộ Bạch ôm nàng thật chặt, khẽ mỉm cười hỏi: “Nàng ta nói gì?”

“nói. ừm, ta không nhớ rõ nữa!” Nàng có chút buồn rầu vỗ trán.

Trần Ngộ Bạch nắm tay nàng kéo đến bên môi hôn, “Tiểu Ly, ” hắn nhẹ giọng nói, “Hôm qua Tần Tang đã ở trong cung, nàng ấy nhờ ta nhắn lời từ biệt với nàng.”

69. Chương 69

Tiểu Ly nghe mà sững sốt, sau đó mở to hai mắt vội vàng hỏi: “Có phải là tỷ ấy về quê rồi không? Tỷ ấy đi gặp cha mẹ rồi sao?!”

Trần Ngộ Bạch im lặng than thở trong lòng, đầu ngón tay nhẹ vuốt qua đôi má đỏ bừng của nàng, khẽ gật đầu.

“Đúng vậy, nàng ta đi gặp cha mẹ của hai người rồi.”

Mặc dù Tiểu Ly đã sớm được Tần Tang báo trước, là gặp mặt thông báo, trong lòng đã âm thầm chuẩn bị, nhưng vừa chợt nghe, nàng vẫn thương tiếc và đau lòng, thất vọng lắm bầm nói: “Tỷ ấy đi trước thật rồi. Ta cũng rất muốn trở về! Tỷ ấy thật không đợi ta sao?! Có phải vì người tỷ ấy thích cười người khác, tỷ ấy quá đau lòng mà đi trước hay không?”

Trần Ngộ Bạch “ừ” một tiếng, nhẹ giọng đáp: “Chắc là như vậy.”

nói vậy, Tiểu Ly liền có thể thông cảm hiểu được, thở dài phiền muộn nói: “Cũng đúng, nếu người mà cười người khác, nhất định ta cũng không muốn đợi ở đây.”

“Ta sẽ không cười người khác,” Trần Ngộ Bạch nghiêm mặt nói: “Có muốn cũng sẽ tìm kẻ ngốc như nàng, bộ dễ lắm sao?”

Quả nhiên Kỷ Tiểu Ly bị lời này của hắn dời sự chú ý, nhú mày bất mãn chất vấn: “Chẳng lẽ người cười ta chỉ vì ta ngốc sao?”

Người trả lời rất nghiêm túc: “Nếu không thì vì sao? Trừ ngốc ra, nàng có chỗ nào hơn người đâu?”

Kỷ Tiểu Ly tức giận!

Sao có thể vậy chứ!

Nàng tức giận muốn dùng sức phản bác lời hắn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui —— hình như. thật không có.

Nàng nhụt chí không thôi xoay người dựa vào trên gối, buồn bã nghiêm mặt không lên tiếng.

Trần Ngộ Bạch không tiếng động thầm cười ha hả, ôm nàng trở về, nhét vào trong lòng, chọc cho nàng sắp khóc, rồi mới thấp giọng cười nói bên tai nàng: “Được rồi được rồi. Nàng có ngốc hơn ta cũng đã cười. Ta thích nàng ngốc, được chưa?”

Kỷ Tiểu Ly nghe “Ta thích nàng” thì lỗ tai liền dựng thẳng lên, mặc dù là “Thích nàng ngốc”, nàng cũng thấy thật vui vẻ, được hắn ôm đặt lên đầu gối, nàng nói lời thắm thía răn dạy hắn: “Nếu không vì người, ta đã có thể cùng Tần Tang tỷ tỷ trở về gặp cha mẹ. Đều bởi vì người, ta mới bị tỷ ấy bỏ lại! Người còn bày đặt ghét bỏ ta sao?”

“Phải phải phải, ” Trần Ngộ Bạch liên tục ừ à, “Đa tạ phu nhân.”

Lúc này Kỷ Tiểu Ly mới hài lòng, cười túm túm gật đầu.

Mấy ngày nay nàng lại cao thêm một chút, trên mặt bớt đi tròn trịa trẻ con, lộ ra vẻ xinh đẹp trơn bóng dễ chịu của thiếu phụ trẻ tuổi, trong nắng sớm, nàng ngồi trên đầu gối hắn, áo ngủ chưa thay, lại vẫn xinh đẹp như tiên nữ trong tranh, nhìn mà nhất thời Trần Ngộ Bạch mê say.

hắn nhớ tới gương mặt như hoa đào của Tần Tang lúc sắp chết, trong lòng vẫn khiếp sợ không thôi, lời “Đa tạ” kia, là hắn nghiêm túc.

Đa tạ nàng, đã ở lại vì ta.

hắn ôm người vợ xinh đẹp vào lòng.

Kỷ Tiểu Ly nhận thấy hôm nay cảm xúc của hắn hơi khác thường, sợ hắn đau lòng lo lắng, nàng dùng sức ôm lại hắn, trấn an: “Từ nhỏ cha ta đã dạy huynh muội chúng ta phải hết lòng thực hiện lời hứa, chuyện ta đã đồng ý với người, nhất định ta sẽ thực hiện, ta sẽ dẫn người cùng đi gặp cha mẹ ta. Nhất định

bọn họ cũng rất muốn gặp người. Người đừng lo lắng, chỉ cần người không cưới người khác, ta sẽ không bỏ người lại!”

thật đúng là lời thề son sắt — Trần Ngộ Bạch dờ khóc dờ cười, phiền muộn ngập lòng đều bị lời thề son sắt này của nàng nuốt chửng.

“Khi nào thì chúng ta đi?” Tiểu Ly vẫn thực quan tâm đến vấn đề này.

Nhưng Trần Ngộ Bạch không thể trả lời nàng. Yên lặng ôm nàng một lát, hần bỗng nói: “Sáng sớm ngày mai nàng theo ta đưa một người rời thành, sau đó chúng ta đến phủ Trấn Nam Vương — về nhà mẹ nàng, được không?”

“Được!” Tiểu Ly quả nhiên vui vẻ hẳn, thoáng cái liền quên phiền muộn mới vừa rồi, lại hỏi: “Chúng ta tiễn ai vậy?”

“... một người quen cũ.” Trần Ngộ Bạch đưa tay bịt mắt nàng, “Được rồi, đừng nói nữa, nằm với ta một lát.”

hần lộ vẻ mệt mỏi, Tiểu Ly nhìn ra được, vội vàng từ trên người hần đứng dậy, hiền lành sửa sang lại giường, sẵn sàng đỡ hần nằm xuống. Chỉ là nằm xuống chưa bao lâu, Trần Ngộ Bạch vừa nhắm chợp mắt, hô hấp nàng đã đều đặn, rút vào ngủ say trong lòng hần.

Khóe miệng của quốc sư đại nhân đang chợp mắt cong lên, ôm cho cô vợ nhỏ xinh chìm vào giấc ngủ trong lòng càng thêm thoải mái.

Kỳ thật cũng không phải là hần trêu nàng, hần quả rất thích nàng ngốc.

Trong thiên hạ này có biết bao người thông minh, đầu óc nhanh nhạy, mưu tính sâu xa, đến cuối cùng cũng chỉ là uống công tính kế. Chính bản thân hần, bói toán đoán mệnh đứng đầu thiên hạ, thì sao chứ? Người trong lòng hần. . . .cũng là kẻ ngốc.

**

Ngày hôm sau, sáng sớm Trần Ngộ Bạch mang Tiểu Ly đến cửa thành, chờ chưa bao lâu, đôi bích nhân (nam nữ đẹp đôi) chặn động Kinh thành bảy năm trước đang phóng ngựa song song đến, hai người đều mặc áo tím, ngồi trước người Cổ Minh Châu là một bé trai mặt mày linh hoạt, Mộ Dung Lỗi chở theo túi hành lý màu tím, theo hình dạng, bên trong là một cái hộp vuông vuông phẳng phẳng.

Trần Ngộ Bạch liếc mắt, im lặng cúi đầu.

“Tiểu Ly.” hần quay đầu nhẹ giọng gọi.

Kỷ Tiểu Ly chờ đợi trong kiệu sắp ngủ, nghe phu quân gọi, vội vàng vàng bò ra, đập phải làn váy thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Trần Ngộ Bạch bắt đắc dĩ với tay đỡ nàng.

Cảnh tượng chật vật lại buồn cười này, bé trai trước người Cổ Minh Châu cười “Ha ha ha ha ha ha” âm lên.

Rét đậm sáng sớm vốn thật sự ép người thêm đau lòng, lúc này lại náo nhiệt hẳn lên.

Cổ Minh Châu cúi đầu răn dạy đứa con trai nghịch ngợm, nhưng chính nàng cũng hơi nở nụ cười, Đại hoàng tử trang nghiêm bên cạnh cũng buông lỏng vài phần.

Trần Ngộ Bạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đỡ phu nhân đứng vững cũng không xong của nhà mình, giúp nàng đứng dậy, hần chỉ vào người cưới ngựa rồi nói với nàng: “Đây là Đại hoàng tử điện hạ, ngày nàng xuất giá hần cũng từng đến đưa dâu, coi như là người nhà bên mẹ của nàng.”

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch dừng ở túi hành lý trên lưng Đại hoàng tử, đứng trước mặt nàng, cất cao giọng nói: “Nếu về sau ta khi dễ nàng, Đại hoàng tử điện hạ sẽ làm chủ cho nàng.”

Kỷ Tiểu Ly ngẩng đầu nhìn người trên lưng ngựa kia, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của hần âm trầm, tràn đầy ngạo nghễ, vừa nhìn liền biết khó sống cùng, nàng khéo léo từ chối: “không cần. . . . Ta có người nhà bên mẹ rồi.” Nàng nhỏ giọng nói với phu quân nhà nàng: “Võ công của cha và ca ca ta tốt lắm, người quên rồi sao? Lần trước bọn họ đánh người rất thảm mà.”

Người ở đây đều rất thính tai, nghe rõ ràng rành mạch. Cổ Minh Châu cười xoay mặt đi, Mộ Dung Lỗi cũng nhin không được hơi thở dài, có chút bất đắc dĩ trầm giọng nói: “Tóm lại về sau có việc, người có thể tới tìm ta. . . . Ta nhất định sẽ cố sức giúp đỡ.”

Kỷ Tiểu Ly cũng không biết đây là hứa hẹn hiểm có đến mức nào, nghe mà không phản ứng, bên cạnh đã có người cất giọng cười nói: “Đại hoàng tử điện hạ nghiêm túc như vậy, quốc sư phu nhân thật không còn gì phải lo nữa rồi!”

Giọng nam trong trẻo chứa đầy ý cười dịu dàng, tất cả mọi người đều quen thuộc, dùng ánh mắt phức tạp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo bào xanh đeo trường kiếm nhảy xuống từ trên lưng một con ngựa trắng, vỗ nhẹ chuôi kiếm lên mông ngựa, con ngựa trắng kia liền nhấc chân chạy thẳng ra ngoài thành.

Lý Vi Nhiên ôm quyền chào mọi người, cười hỏi: “Các vị có mặt đầy đủ như thế, là có việc gì quan trọng sao?”

hắn cười đắc ý phần chần đến như vậy, lòng mọi người càng thê lương, đều yên lặng. Chỉ có Kỷ Tiểu Ly và Nhóc cứng đầu là hồn nhiên không biết, một nhàm chán đứng túm tay áo phu quân, một xoay đến xoay đi trước người mẫu thân, đều ngây thơ hoạt bát.

Mộ Dung Lỗi không khỏi với tay dè lên hành lý trên lưng, tay hắn vừa động, Lý Vi Nhiên liền nhìn qua, nhưng đây chỉ là một túi hành lý mà thôi, hắn vẫn không phát hiện có gì dị thường.

Lúc này trong thành lại truyền đến tiếng vó ngựa hỗn độn, hắn cười với mọi người, lắc mình rời đi, tránh vào một ngõ nhỏ bên cạnh.

Tiếng vó ngựa hỗn độn từ xa tiến, đi đầu là Lục hoàng tử xinh đẹp vùng cây búa nhỏ xinh đẹp, ghim cương ngừng ngựa, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của hắn tràn đầy hưng phấn: “Đại ca? Quốc sư? Sao các người đều tụ tập ở đây?” hắn nghi ngờ hỏi, lại nhìn đến Kỷ Tiểu Ly, liền nháy mắt với nàng mấy cái.

Bộ dáng hắn nháy mắt thật giống mấy cô nương đứng ở cửa Thiên Hương lâu liếc mắt đưa tình, Tiểu Ly cười tủm tỉm nhìn, có người lại không vui vẻ, bình tĩnh tiến lên một bước chắn trước mặt nàng.

Mộ Dung Lỗi đứng bên cạnh thản nhiên đáp: “Bọn ta đưa một người quen cũ ra khỏi thành. Tiểu Lục đệ đang làm gì thế?”

“Ha!” Lục hoàng tử điện hạ hớn ha hớn hở: “Mọi người không biết đâu! Hôm qua Lý gia ở Hán Trung đón dâu, chú rể lại bỏ chạy! Ha ha ha! Tịch Nguyệt công chúa như bị sét đánh ấy! Xấu hổ lẫn giận dữ! Khóc đến hôn mê! Ha ha ha ha! Phụ hoàng lệnh cho đệ truy bắt đưa Lý Vi Nhiên vào cung hỏi tội! Ha ha ha ha ha!”

hắn kể thật hấp dẫn, mọi người lại đều yên lặng, tươi cười vui vẻ phần chần của hắn dần dần cứng lại, cuối cùng mất mặt cười gượng hai tiếng, sờ sờ mũi, hỏi: “À việc này. . . . Mọi người có nhìn thấy Lý Vi Nhiên không?”

Nhóc cứng đầu cất giọng trẻ con trong trẻo: “Thấy!”

“Ở đâu?!” Lục hoàng tử điện hạ hưng phấn hỏi!

Cổ Minh Châu âm thầm nhéo con trai một cái, Nhóc cứng đầu lập tức ngậm chặt miệng. Quốc sư vẫn trầm lặng bỗng chỉ ra ngoài thành, “Áo xanh ngựa trắng, vừa ra khỏi thành.”

“A!” Lục hoàng tử mở to đôi mắt xinh đẹp!

Ra khỏi thành rồi sao?

thật đáng ghét!

Bão cát ngoài thành lớn như vậy, đuổi theo sẽ thật bẩn thật vất vả!

Lục hoàng tử điện hạ xinh đẹp mất hứng phụng phịu, vùng búa nhỏ, hét to rồi cùng nhóm thủ hạ đuổi ra ngoài thành.

Vó ngựa nhấc lên bão cát tung trời, Lý Vi Nhiên bước ra từ hẻm nhỏ.

“Người đào hôn?!” Trần Ngộ Bạch nhú mày hỏi bạn tốt.

“Chưa từng.” Lý Vi Nhiên nghiêm mặt, “Ta chưa hề đồng ý cưới Tịch Nguyệt công chúa.” hắn nói xong, ánh mắt dừng lại trên mặt Kỷ Tiểu Ly, như đang nhớ tới ai, mặt dịu dàng thêm vài phần, mỉm cười.

“Vừa rồi xin đa tạ.” hắn nói với Trần Ngộ Bạch, “không biết lúc này quốc sư đại nhân có rảnh rồi không? Bốc một quẻ thay ta có được không?”

“Người. Muốn tìm người?” Trần Ngộ Bạch thấp giọng hỏi.

Nam tử áo xanh mỉm cười, nhẹ nhàng nhã nhặn, dịu dàng như ngọc.

“Đúng!”

“không cần nữa!” Đại hoàng tử bỗng trầm giọng quát, giơ tay ném ra một thứ.

Nội lực của hắn mạnh mẽ, vật kia bay tới với lực không nhỏ, Lý Vi Nhiên lại thoải mái bắt lấy, sắc mặt như thường.

Khi hắn tập trung nhìn vào vật bắt được trên tay, sắc mặt lập tức xấu đi!

Là chủ thủ Kỳ Lân mà hắn tặng cho người yêu trong lòng.

“Tần Tang nhờ ta gửi lại cho người ——” Mộ Dung Lỗi lạnh giọng chậm rãi nói: “Dứt tình đoạn nghĩa, vật về chủ cũ. Sau khi từ biệt, từ nay về sau, giang hồ mất bóng!”

Vô Lâm Minh Chủ trẻ tuổi, lúc này trên gương mặt anh tuấn đã không còn mỉm cười, mặt mày tối đen, lạnh lùng không thôi: “Nàng đi đâu?”

Mắt tím của Đại hoàng tử lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, không nói một lời ghìm cương xoay ngựa.

Lý Vi Nhiên biết Mộ Dung Lỗi không muốn nói, nhất định hỏi cũng không được gì. Nhưng hắn lại nhìn hành lý trên lưng người đã đi xa, chẳng biết tại sao, hắn lại cảm thấy tuyệt không thể để hắn ta rời đi!

Nhưng nguyên do là gì? Bản thân Lý Vi Nhiên cũng không rõ.

Trong lòng nghi ngờ khó hiểu, hắn nắm chặt chủ thủ trong tay, bóng ma nghi hoặc lướt qua trong lòng, nhưng khi hắn nhìn về mặt thần nhiên của Kỷ Tiểu Ly, nghĩ rằng tuyệt đối là không thể!

Trong tích tắc, lòng Lý Vi Nhiên cực loạn, cực kỳ khủng hoảng khó hiểu, rõ ràng hắn nhận thấy có gì đó cực kỳ quan trọng đang rời xa hắn, cả đời không quay lại nữa.

Nhưng đó là gì?!

Tim chợt nhói, hắn đoạt ngựa của Trần Ngộ Bạch, xoay người mà lên!

“Người đi đâu?” Trần Ngộ Bạch hỏi.

“Đại hoàng tử đi đâu?!” Mặc dù không biết vì sao, nhưng giờ phút này hắn chỉ muốn đuổi kịp Mộ Dung Lỗi.

“. Hán Trung.” Trần Ngộ Bạch thấp giọng đáp.

“Hán Trung. Ta cũng nên quay về Hán Trung rồi!” Lý Vi Nhiên nhếch mày cười nói.

Có người từng cùng hắn ước hẹn dưới trăng đêm bên hồ Giã Nam, hắn đến nơi đó chờ nàng.

70. Chương 70

Thoáng cái, một đám người tan sạch sẽ, rải ra các hướng. Chỉ chừa vợ chồng quốc sư đại nhân ở lại.

Quốc sư đại nhân nhìn bạn tốt đơn thân độc mã rời đi, nghĩ rằng về sau, cho dù hắn ta chạy đến chân trời góc bể, cũng chỉ có thể cô đơn chiếc bóng, trong lòng khó tránh vài phần lưu luyến.

Nhưng trong lòng Quốc sư phu nhân chỉ nghĩ: hôm nay thật lạnh, tiễn bước mọi người xong chúng ta còn không trở về sao?

Nhưng hai ngày nay bộ dạng phu quân nhà nàng luôn nặng nề, mắt húng, giờ phút này Tiểu Ly vô cùng hiểu biết, không quấy rầy hắn, chỉ yên lặng đứng cùng hắn.

Gió bắc rét đậm, lạnh lẽo thổi vào ống tay áo nàng, sau khi Trần Ngộ Bạch lấy lại tinh thần, thương tiếc không thôi, nắm bàn tay rét lạnh của nàng vùi vào lòng bàn tay mình, âm giọng nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“đi đâu? Về nhà mẹ ta sao?” Nàng vui vẻ hắn, hỏi hắn.

Chỉ một chút việc nhỏ là có thể khiến nàng vô cùng vui vẻ, lúm đồng tiền thảo nhiên, hai tròng mắt trong suốt, thật tốt. Trần Ngộ Bạch nhìn gương mặt như tiên này, phiền muộn trong lòng đều hóa hư không.

“Ừ.” Quốc sư đại nhân lộ ra tươi cười đã nhiều ngày không thấy.

**

Hôm qua phủ Quốc sư đã phái người đến thông báo, phủ Trấn Nam Vương biết hôm nay bọn họ sẽ đến, sáng sớm cũng đã chuẩn bị rồi.

Kỷ Bắc đã đóng tại biên quan, không có ở nhà; hôm trước Kỷ Nam vừa tiếp quản hai mươi vạn đại quân thắng trận Tây Lý trở về, bận tối mày tối mắt; riêng Kỷ Tây hôm nay không phải vào quân doanh báo cáo, sáng sớm đã chờ trong sảnh trước, Trần Ngộ Bạch dắt Kỷ Tiểu Ly tiến vào, hắn đứng dậy đón, cười nói: “Đến rồi sao!”

Tiểu Ly đã lâu không gặp hắn, mặt mày hơn hớn gọi “Kỷ Tây ca ca!”

Thiếu chút nữa Kỷ Tây đã vươn tay ra xoa nàng đầu, khó khăn lắm mới nhận được, tay nắm thành quyền giấu trong tay áo, gật đầu cười với nàng.

Ý cười trước mắt rất rõ ràng, quốc sư đại nhân nhìn mà không thể nào thoải mái, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn phu nhân hoạt bát một cái.

Kỷ Tây thấy được, ý cười càng đậm, dịu dàng nói với muội muội: “Vương phi nương nương chờ muội ở Nam Hoa viện, mau đi đi, đừng để nương nương đợi lâu.”

Tiểu Ly vừa nghe liền như tên bắn, giẫy khỏi tay phu quân nhà nàng, nhấc làn váy chạy vào. Quốc sư đại nhân bị nàng cứ thế không quay đầu bỏ lại, âm thầm nghĩ rằng, Kỷ Tây khê cười nói: “Phụ thân đang chờ ở thư phòng, mời vào —— em rể.”

Quốc sư đại nhân lạnh lùng liếc hắn một cái, nhưng cũng biết không thể tránh vị anh rể này được.

Hôm nay Kỷ Đình cố ý không đến quân doanh, sáng sớm đã ngồi ở thư phòng của chính viện, lúc này ông không “rèn luyện” võ nghệ cùng con rể, sai người dâng trà, ba người cha - con - con rể ngồi xuống, ông nhìn con rể, trầm giọng nói: “Hai ngày nay hoàng thượng vẫn không lên triều, chúng thần trong triều bàn tán rất nhiều. Hơn nữa sau đó, Đại hoàng tử điện hạ lại còn đến Hán Trung.”

Kỷ Đình chỉ nói như thế, ba người ở đây đều rõ ý còn ẩn trong lời của ông.

Rốt cuộc hậu cung đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, tất cả thị vệ và cung nữ có mặt hôm đó đều bị tru diệt không sót một ai, chút tin tức cũng không truyền ra. Mặc dù là Trấn Nam Vương, cũng chỉ mơ hồ nghe nói lúc ấy điện Thiên Mật bị tẩm máu, chỉ một mình Thái hậu Đoan Mật còn sống, nhưng cũng được báo là nhiễm bệnh nặng, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Mà ngày ấy, đại quân ngoài thành lại xôn xao, tộc Thiên Mật tụ tập, có lòng bất chính, đều bị hoàng thượng hạ lệnh giết không còn một mống, bộ tộc Thiên Mật gần như bị tiêu diệt.

Biến động bất ngờ đến mức này, hoàng thượng lại không lên triều suốt hai ngày, nói là nhiễm phong hàn, nhưng tình thế lúc này lại quá kỳ lạ —— mấy tháng trước Nhị hoàng tử điện hạ vừa bị lưu đầy đến Ung châu, cả đời này không được trở về kinh thành. Trước mắt Thái hậu Đoan Mật bị giam lỏng, bộ tộc Thiên Mật bị nhổ tận gốc, đúng lúc này bỗng nhiên Đại hoàng tử điện hạ lại đến Hán Trung xa ngoài ngàn dặm .

. Hoàng thượng trở bệnh, khó tránh việc khiến người ta suy đoán có phải sắp thay đổi triều đại rồi không.

Loại chuyện bí mật quan trọng này của triều đình, không tiện thảo luận trong cuộc gặp bình thường của cha vợ và con rể, huống chi là Trần Nam Vương cùng quốc sư đại nhân.

Trong lòng Trần Ngô Bạch thoáng do dự, vẫn chưa nói gì.

Kỷ Đình lại nói tiếp: “Sau khi Đại hoàng tử điện hạ đến Hán Trung, hẳn qua năm trở về hoàng thượng sẽ ban đất phong, sắc phong làm Vương. Nhị hoàng tử cũng được phong ảnh đất Ung châu. Nay trong cung, hoàng tử đã trưởng thành chỉ còn Lục hoàng tử điện hạ, lại là con trưởng do hoàng hậu sinh ra, nhà bên mẹ hiền hách, tương lai ——” Kỷ Đình dừng một chút, “Ta biết người và quốc chủ Đông Lâm quốc có giao tình, nếu biết rõ người đó, vì sao lại nhiều lần thúc đẩy việc Lục hoàng tử đi sứ? Hoàng thượng luôn tin tưởng người, nếu nghe theo lời người nói, thật sự phải Lục hoàng tử đi sứ, lỡ như gây ra chút sóng gió gì, về sau người phải xử lý thế nào?”

Ý ông chính là thế này!

Cục diện hiện nay khó lường, Kỷ Đình không hỏi thăm hay mượn sức, chỉ nhắc nhở hẩn đề phòng cẩn thận.

Trần Ngô Bạch cúi mắt.

Quốc sư đại nhân luôn không thích nể tình, cao ngạo trong triều, cũng không để hoàng tử và thần tử quan trọng vào mắt, hầu như ai cũng đắc tội. Nhưng kỳ thật hẩn càng như thế hoàng đế càng yên tâm —— thần tử cô độc, không kết bè kết phái, không cánh chẳng thể bay, chỉ nguyện trung thành với một mình hoàng đế, không thể tốt hơn.

Nhưng thần tử cô độc, có dễ làm đâu? Như Trần Ngô Bạch, nếu có sơ suất, hoàng đế không vui, người bình thường chịu ghê lạnh của hẩn sẽ bước đến đá hẩn một cái, mất chỗ dựa thì bị dèm pha mà.

Trần Ngô Bạch vốn đã không cần, sau lại thành quen.

Nay đột nhiên lại có một vị trưởng bối quyền cao chức trọng nghĩ suy lo lắng, nhắc nhở khuyên nhủ hẩn. Trần Ngô Bạch chấn động trong lòng, đột nhiên như trở về lúc lão quốc sư đại nhân còn sống, có chỗ để dựa vào.

Giọng hẩn trầm xuống vài phần, đáp: “Lục hoàng tử điện hạ có xuất thân cao quý, lại được Nhị hoàng tử điện hạ dốc lòng dạy bảo nhiều năm, nay chỉ thiếu uy tín và kinh nghiệm. Đông Lâm quốc dồi dào dũng mãnh, nếu có thể kết tình hữu nghị, với Lục hoàng tử điện hạ, đó chính là công lớn.”

Đứa trẻ thoát nhìn xinh đẹp lại ham chơi đó đã sắp mười sáu tuổi rồi.

Đại hoàng tử điện hạ dũng mãnh đứng đầu kinh thành khi mười sáu tuổi, nay đã có vợ đẹp con yêu vui quên trời đất, Nhị hoàng tử điện hạ kế tục lệnh bài Thanh Long khi mười sáu tuổi cũng đã ẩn nơi rừng núi, truyền thuyết kể tiếp ở kinh thành, nên bắt đầu viết từ Lục hoàng tử điện hạ rồi.

Thời thế tạo anh hùng, từ lúc áp tải quân lương đến Tây Lý, quốc sư đại nhân đã mạnh mẽ đá một cú đẩy Lục hoàng tử vùng vẫy cây búa nhỏ vào thời thế mới.

Việc này Trần Ngô Bạch vốn chưa bao giờ giải thích với bất kỳ ai, trong lòng hoàng đế lập tức hiểu được, ngay cả Lục hoàng tử điện hạ cũng chỉ nghĩ hẩn lấy việc công báo thù riêng, nay hẩn lại thấp giọng cung kính nói rõ, bởi vì Thái Sơn đại nhân trước mắt đã gả con gái cho hẩn, lại bởi vì lo lắng cho cuộc sống bình an hạnh phúc của con gái, đặc biệt nhắc nhở hẩn.

Trần Ngô Bạch nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có hôm nay: hẩn lại có thể hưởng lợi từ cha vợ. thật đã cười được người vợ tốt.

Dù Quốc sư đại nhân chưa cười, vẻ mặt cũng đã dịu dàng chương mắt không thôi, trong lòng Kỷ Tây khó tránh chán ghét, kiềm chế không được, cất giọng thản nhiên góp chuyện: “Quốc sư đại nhân thề làm thần tử cô độc, nguyện ý trung thành quả rất đáng khâm phục, nhưng chúng ta thân là người nhà của Tiểu Ly, không mong muội ấy giàu có vinh quang, chỉ mong muội ấy bình an.”

Là muốn nhắc việc trước đó vài ngày Tiểu Ly bị hoàng đế tước đoạt danh xưng cáo mệnh phu nhân.

Kỷ Đình luôn không nhúng tay vào việc riêng của nữ nhân, lúc này cúi mắt uống trà vờ không nghe thấy, mặc cho bọn hắn so chiêu.

Quốc sư đại nhân cười ung dung nhàn nhã, thành khẩn nói: “Anh vợ nói thế tại hạ ghi nhớ trong lòng, về sau sẽ sẵn sàng che chở phu nhân ổn thỏa, không khiến anh vợ phải phí sức lo toan.”

Vốn chỉ có vẻ mặt chói mắt, lúc này giọng điệu dịu dàng và ý trong lời lại chói tai, khóe miệng Kỷ Tây nhếch lên, một câu cũng không nói được.

**

Vị phu nhân có người nhà tài giỏi kia, lúc này đang ở trong viện Nam Hoa ăn bánh mút táo nàng thích nhất.

Bánh mút táo là một trong những món điểm tâm sở trường của viện Nam Hoa, từ nhỏ Tiểu Ly đã rất thích ăn, hôm nay vì biết nàng trở về mà cố ý chuẩn bị, Thiển di tự mình xuống bếp, chừng đủ thời gian, khi bưng lên vẫn còn ấm nóng, hương vị vừa mềm mại vừa ngọt ngào, Tiểu Ly hai tay cầm hai cái, ăn thỏa mãn không thôi, mắt cũng nheo lên.

Trần Nam Vương phi đã lâu không gặp nàng, ở bên cạnh nhìn nàng ăn không chuyển mắt, khi lại dịu dàng đưa cho nàng một chén trà nhỏ.

“Coi con ăn dính tùm lum, hư không này!” Trần Nam Vương phi lau lau khóe miệng cho nàng, dịu dàng trách móc: “Ồ trước mặt phu quân con cũng như vậy sao?”

Tiểu Ly cười tủm tỉm, không phủ nhận.

Vương phi phát sầu thở dài, “Sao gả cho người ta xong con lại càng ngày càng không biết quy củ vậy? Phủ Quốc sư không có trưởng bối trời buộc con, con cũng không nên như vậy, sẽ khiến người ngoài chê cười phu quân của con.”

Tiểu Ly nghe, vội vàng nuốt một ngụm cuối cùng xuống, lấy khăn ướt lau sạch ngón tay, khép tay áo ngồi yên, trong khoảnh khắc liền thể hiện bộ dạng tiểu thư khuê các dịu dàng lương thiện trong trẻo lịch sự.

Vương phi nương nương bị bộ dạng lạnh lợi này chọc cho bật cười, vẫy tay cho nha hoàn hầu hạ lui ra, bà thân thiết nhỏ giọng hỏi nữ nhi: “Tiểu Ly, các con thành thân cũng đã lâu, con cũng đã có quý tử. bụng con đã có tin tức gì chưa?”

Kỷ Tiểu Ly lắc đầu, nói lại lời ‘con cháu do trời’ của Trần Ngộ Bạch cho vương phi nương nương nghe.

Vương phi nương nương biết rõ nội tình, đương nhiên là cảm động không thôi, nhưng trước mặt nam nhân sẽ còn thê thiếp, năm rộng tháng dài, nữ nhân không con chung quy vẫn không thể có chỗ dựa, năm đó bà đã vất vả thế nào mới có được Kỷ Nam, nay liền lo lắng cho Tiểu Ly gấp bội.

Bà tỉ mỉ dặn dò Tiểu Ly rất nhiều, Tiểu Ly nghe mà gật đầu không ngừng, dọc theo đường trở về nàng vẫn suy nghĩ không thôi.

Hôm nay tâm tình Trần Ngộ Bạch tốt vô cùng, nhưng nhìn phu nhân nhà hắn cả đêm đều im lặng không nói, tưởng nàng còn đang đau lòng vì chuyện của Tần Tang, buổi tối cũng không làm phiền nàng, tắm rửa xong hai vợ chồng nằm xuống, hắn chỉ ôm nàng vào trong lòng, vỗ về dỗ nàng ngủ.

Tiểu Ly nằm trong lòng hắn, lại không giống ngày thường lui người liền ngủ rất nhanh, ngược lại cọ tới cọ lui trên người hắn.

“Phu nhân làm gì vậy?” Mái tóc đen dài của nàng rũ xuống phủ lên mặt Trần Ngộ Bạch, lọn tóc phất qua khiến đáy lòng hắn ngứa ngáy, hắn cười ầm áp hỏi.

Quốc sư phu nhân đặc biệt đúng lý hợp tình đáp: “Ta muốn sinh một đứa trẻ!”

nói xong nàng liền vươn tay kéo quần áo hắn, ban đầu Trần Ngộ Bạch nằm thẳng người, híp mắt hưởng thụ chuyện vui từ trên trời rơi xuống, cả người đang hồ hởi, âm mưu quỷ kế đầy mình, lại nghe nàng vừa hỗn hà hỗn hển làm việc, vừa dịu dàng an ủi: “Vương phi nương nương nói, ta có ba ca ca, về sau phủ Trần

Nam Vương nhất định sẽ con cháu đầy nhà, dù con của chúng ta ngốc như ta cũng không sao, sẽ để nó kết thân cùng phủ Trần Nam Vương — trước mắt Nhị tẩu đã có mang! Nhị ca thích ta như vậy, nhất định cũng sẽ thích con của ta!”

đang nghĩ nên diễn tiểu thuyết loại gì, quốc sư đại nhân cười lạnh không thôi: đương nhiên là thích, còn thích, vô, cùng, nữa kìa!

Bất quá muốn hai mươi năm sau con của hần gọi Kỷ Tây là “Phụ thân”?

Nằm mơ!

hần cười lạnh, người trên thân lại nhiệt tình như lửa, tay nhỏ bé mềm mại không xương đốt lửa khắp nơi, nơi quan trọng của Trần Ngộ Bạch bị nắm lấy, miệng “ừm” một tiếng, với tay kéo nàng lên hôn nồng nhiệt.

Tiểu Ly muốn sinh đứa nhỏ, đương nhiên sẽ vô cùng phối hợp, hai tay hai chân quăn chặt trên người hần, nũng nịu thở phì phò, kề sát vào tai hần đặc ý tranh công: “Vừa rồi lúc chúng ta gần đi, nhị ca đã đồng ý rồi!”

“” Quốc sư đại nhân đang ý loạn tình mê tay chân và dưới thân đều vội vàng, thuận miệng hỏi: “Đồng ý cái gì?”

“Kết thân đó! Nhị ca đã hứa với ta — ca ấy sẽ đi trước chúng ta sinh một trai một gái, chúng ta cũng theo sau sinh một trai một gái, như vậy mặc kệ chúng ta sinh con trai hay con gái, đều có thể cùng kết thân! Hai ta đã giao hẹn rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu phụ trẻ thoải mái đỏ bừng lên, tràn đầy vẻ “Ta thông minh chứ? Ta lợi hại không? Chúng ta có thể yên tâm sinh con rồi đúng không?”

“Kỷ, Tiểu, Ly!”

Vốn nên là đêm đông dịu dàng uyên ương đan chéo cánh mà ngủ, trong không trung của quý phủ quốc sư lại vang lên tiếng rống giận dữ quen thuộc

71. Chương 71

Trần Nam Vương rốt cuộc vẫn là lão chính khách đắm mình trong triều chính nhiều năm, dự đoán không sai chút nào. không lâu sau, Đại hoàng tử từ Hán Trung trở về, chưa đến lễ mừng năm mới liền được phong đất. Mặt khác, hoàng thượng ban hôn Thiên Mật sứ tiền nhiệm Cố Minh Châu cho Đại hoàng tử điện hạ, cũng cho phép đứa bé hoạt bát tinh nghịch mà bọn họ sinh ra được nhận tổ quy tông, lấy tên là Mộ Dung Dịch Chi, ghi vào ngọc điệp.

Kinh thành năm nay, liền trôi qua bằng việc phủ đệ của Đại hoàng tử thành thang rộng mở vó ngựa từng bừng.

Ngày mừng ba đầu năm mới, kinh thành nghênh đón một trận tuyết lớn cuối đông, trong một đêm, đất trời trắng xóa.

Ánh mặt trời rơi khắp phủ Quốc sư, bên trong an bình yên tĩnh, Tiểu Ly đang say giấc nồng, loáng thoáng nghe được hoa mai tinh ở phòng ngoài rường cổ họng vui sướng kêu lên: “Tuyết rơi! Tuyết thật lớn! Ta thật đẹp, mọi người mau đến xem này!”

Nàng mơ mơ màng màng đứng dậy muốn đi xem, nhưng vừa chui khỏi chăn đã bị quốc sư đại nhân chìa tay kéo trở về.

“Bên ngoài có tuyết rơi!” Nàng giãy dụa đẩy mặt hần, “Ta muốn ngắm hoa mai!”

Trần Ngộ Bạch nắm lấy tay nàng đặt lại trên gối, đè nặng nửa người nàng, chậm rãi không hề gián nói: “Nàng vẫn còn sức nhỉ!”

Hôm qua là mừng hai, vợ chồng bọn họ về phủ Trần Nam Vương thăm cha mẹ vợ, ngày xuân cả nhà đoàn tụ vui như hội, uống rượu rồi phạt rượu, mấy người Kỷ gia bày trò phạt rượu, kết quả đương nhiên chỉ có Kỷ Bắc và Tiểu Ly chịu phạt, một gã say khướt khiêng cái bàn chạy như điên trong phủ, một người khác vỗ tay cười lớn đuổi theo phía sau trầm trồ khen ngợi hẳn, Trần Ngộ Bạch thật vất vả mới đưa được nàng về, ước chừng làm âm ỉ đến nửa đêm mới dỗ nàng ngủ được.

Vốn thấy nàng say rượu chưa tỉnh, hiếm khi trời đổ tuyết, hẳn muốn ở cạnh nàng thêm một lát rồi mới vào viện luyện kiếm, mà nàng lại lo chuyện không đâu, vừa mở mắt liền không thèm nhìn hẳn mà chạy ngay ra ngoài?!

Quốc sư đại nhân mất hứng, hẳn mất hứng liền xuống miệng không chút lưu tình —— không phải nàng muốn đi ngắm mai hồng trên tuyết sao? hẳn liền kéo vạt áo nàng, tạo ra hàng loạt đóa mai hồng xinh đẹp trên làn da mềm mại thơm tho trắng như tuyết.

Tiểu Ly bị hẳn nắm vai đè trên giường không thể động đây, bị hẳn hôn mà dần dần mềm nhũn thân mình, mềm mại rên rỉ dưới thân hẳn, cả người phát run, tiếp theo liền bị hẳn ôm lên người, lừa gạt dỗ dành bảo nàng nắm lấy rồi ngồi xuống. căng ê khó chịu, nàng vẫn không quen, định đuổi chân chạy, quốc sư đại nhân nhanh tay lẹ mắt, đè nàng ngồi lại.

“A.” Tiểu Ly một ngụm nuốt hết, thân mình càng nhũn ra, khó chịu tựa vào vai hẳn thở hổn hển.

Trần Ngộ Bạch sáng khoái không thôi thở dài một tiếng, cúi đầu tìm môi nàng, ngậm cái lưỡi thơm tho của nàng tỉ mỉ hôn mút, Tiểu Ly đã có kinh nghiệm, biết phải nghe lời chịu theo hẳn thì mới sống yên, cao thấp hai nơi đều bị hẳn chiếm, nàng vòng tay lên cổ hẳn, dịu dàng nương theo phối hợp của hẳn.

Nàng ngoan như vậy, quả nhiên hẳn không lập tức cử động mạnh, chỉ có lòng bàn tay nóng bỏng chạy dọc theo sống lưng nàng, đè lên núi tuyết chậm rãi dùng lực, khiến hai chân nàng mở rộng, siết càng chặt hơn, nuốt hết vật to lớn kia vào bụng.

Tiểu Ly căng trướng không chịu được, lắc đầu tránh khỏi miệng hẳn, lại không khóc âm ỉ, hai mắt chỉ ửng đỏ, chau mày đáng thương nhìn hẳn, bộ dạng mảnh mai không cất chứa nổi.

Tiểu thuyết viết rằng, chỉ cần nhìn hẳn như vậy, hẳn sẽ thương tiếc không thôi!

Đáng tiếc quốc sư đại nhân bị nàng nhìn mà cả người sôi sục, mắt lóe sáng, găm nhẹ một tiếng bỏ nhào đến đè nàng vào trong chăn găm trên giường.

Ngoài phòng trời đất mênh mông, tuyết rơi không tiếng động. Trong phòng cảnh xuân kiều diễm, mềm mại rên rỉ.

Việc xong, Tiểu Ly mệt mỏi nhắm mắt khóc âm ỉ, quốc sư đại nhân lại no nê, cảm thấy mỹ mãn, nhưng nàng khóc khiến hẳn hết cách —— cứ vậy bỏ nàng lại mà đi luyện kiếm cũng không đành, hẳn xuống giường bước đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra, trước mắt toàn tuyết trắng.

Cũng may hẳn yêu yên tĩnh, người hầu ở phủ quốc sư không nhiều lắm, chung quanh Quan Tinh lâu càng ít, lúc này xung quanh không người, quốc sư đại nhân chỉ mặc trung y nhảy cửa sổ ra ngoài, khinh công tuyệt diệu chỉ tạo vài dấu chân nhợt nhạt trên tuyết, đã chiết được một nhánh hoa mai lớn về.

Tin lắm tiểu thuyết, Tiểu Ly khóc mệt sắp ngủ, chợt nghe Hoa mai tinh kêu cha gọi mẹ ngoài phòng, chớp mũi nàng ngửi được một mùi hương ngọt ngào thơm ngát, nghi hoặc mở mắt ra, liền thấy quốc sư đại nhân nhà nàng đang ngồi ở đầu giường, ôm lấy khoe miệng cười xấu xa, trong tay cầm một nhánh cây tràn ngập hoa mai đỏ, đùa với nàng như trên chóc cún con.

Tiểu Ly mừng rỡ không thôi với tay đoạt lấy, hẳn lập tức nâng tay né đi, nàng tức giận nhào qua đánh hẳn, lại nhào lướt qua người, thiếu chút nữa là cắm mặt xuống sàn.

Kỷ Tiểu Ly càng xấu hổ càng giận dữ, tóc tai bù xù nhảy lên lưng hẳn, há mồm liền cắn! Quốc sư đại nhân bị cắn lại cao giọng cười to, hai vợ chồng âm ỉ một trận, Tiểu Thiên đến bấm báo đứng ở ngoài cửa gọi ba lần, bên trong mới lên tiếng trả lời.

**

Tiểu Thiên đến mời, là vì ba người nhà Đại hoàng tử điện hạ đến thăm phủ quốc sư.

Bởi vì sáng hôm nay tâm tình Quốc sư đại nhân rất tốt, ra gặp khách mà trong mắt vẫn ngập ý cười nhẹ nhàng.

Mấy ngày gần đây Mộ Dung Lỗi cũng vừa lòng đắc ý, thấy vẻ mặt quốc sư đại nhân vô cùng thoả mãn, trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét, nghiêm mặt hỏi: “Quốc sư đại nhân mới cưới vợ bé sao? Có vẻ còn hăng hái hơn chú rể như ta nhỉ?”

Quốc sư đại nhân vô cùng khiêm tốn nói “không dám”, “Sao dám so với Đại hoàng tử điện hạ chứ? Điện hạ mới cưới vợ hơn một tháng, thể tử liền sắp đến tuổi ban hôn. thật khiến người ngoài ước ao muốn chết!”

Đại hoàng tử điện hạ đang ngập tràn mãn nguyện - không chiếm được tiện nghi, không hờn giận hờn lạnh một tiếng.

“Qua mười lăm tháng giêng ta sẽ đến đất phong.” Đại hoàng tử điện hạ lạnh lùng nói, “Tuy rằng muội ấy là phu nhân người, nhưng ta đã được người hấp hối nhờ cậy, nên tự mình đến đây một chuyến —— Đối xử với muội ấy thật tốt. Nếu có chút bội bạc nào, chẳng cần biết phủ Trấn Nam Vương cư xử thế nào, ta nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Ánh mắt Quốc sư đại nhân đảo qua ngực hấn, rất muốn hỏi: xương sườn bị một đao chém đứt của người có còn đau không?

Nhưng dù sao cũng là anh vợ ruột thịt, nể tình, hấn chỉ đáp lại “Biết rồi.”

“Lý Vi Nhiên. . . . Có trở về tìm người không?” Mộ Dung Lỗi trầm ngâm một lát, chợt hỏi.

Trần Ngộ Bạch khẽ lắc đầu, “Có lẽ hấn đã đoán được, chỉ không muốn hỏi rõ mà thôi.”

Trong giọng nói của Mộ Dung Lỗi cũng chứa vài phần phiền muộn: “Khi từ Hán Trung trở về, ta nghe nói hấn xây rồi ở lại trong một ngôi nhà trúc bên bờ hồ Giã Nam.”

Nhất thời hai người đều yên lặng. May mà Cố Minh Châu mang con trai đi chúc tết Tiểu Ly trở về, Mộ Dung Dịch Chi chạy vào, trong tay cầm chặt một bao lì xì đỏ thắm, chạy đến trước mặt Đại hoàng tử khoe vật quý, mở ra cho hấn xem viên dạ minh châu lớn trong túi: “Phụ thân, người xem! cô cô tặng một viên bi cho con chơi!”

Đại hoàng tử cười nhìn quốc sư đại nhân liếc mắt một cái, ôm lấy con trai, một nhà ba người tạm biệt quốc sư đại nhân rồi rời đi.

**

Tiến cả nhà Đại hoàng tử điện hạ đi, quốc sư đại nhân trở về hậu viện, phu nhân nhà hấn đang chơi hộp nữ trang của nàng, lấy hết bảo bối trong rương ra bày đầy bàn, quốc sư đại nhân bước qua, nhẹ nhàng nhéo lỗ tai nàng, mắng: “Dám cả gan lấy dạ minh châu ta tặng nàng làm bi cho thằng nhóc đó chơi ha? Có phu nhân nhà ai phá sản thế không?”

Tiểu Ly đang chơi vui, chợt bị hấn nhéo lỗ tai, dưới tình thế cấp bách thuận tay chộp thứ gì đó ném hấn.

Trần Ngộ Bạch nhanh tay bắt được khối ngọc bích vô giá đó, cười mắng: “Càng lúc càng lớn gan! Xem ra vi phu phải mạnh mẽ chấn chỉnh phu nương rồi!”

Trong phòng chấn chỉnh phu nương dạt dào sắc xuân, vật vô giá đầy bàn bị ném sức sẹo xiêu vẹo, việc xong, quốc sư đại nhân cảm thấy mỹ mãn ôm phu nhân thở hổn hển vào lồng ngực trên đùi, thấp giọng hỏi nàng: “Nàng rất thích tiểu thể tử nhà Đại hoàng tử sao?”

“Thích chứ!” mặt Tiểu Ly đỏ ửng tựa vào ngực hấn, thở phì phò nhỏ nhỏ: “Lúc nhóc gọi ta là cô cô, ta hận không thể tặng hết tất cả bảo bối cho nhóc!”

Trần Ngộ Bạch cảm thấy buồn cười, thốt ra: “Về sau nếu chúng ta có con, nàng nhất định chính là ‘mẹ hiền con hỏng.’” (LPH: thực hiện chính sách ‘nuôi con bệnh, dạy con hư’, ha ha

Ngay cả giày hấn cũng không kịp mang, chân trần bước nhanh đến bên nàng, giống như chậm một chút thôi nàng sẽ biến mất không còn.

72. Chương 72

Trần Ngộ Bạch bước qua, kéo nàng từ trước gương trang điểm ra, nắm vai nàng, giữ nàng thật chặt. Hắn cẩn thận nhìn tình cảm trong mắt nàng, nàng lại chỉ hơi mỉm cười, tránh không cho hắn tùy ý nhìn chăm chăm mình.

“Sao vậy?” Nàng cười thật dịu dàng, “Sao lại nhìn thiếp như vậy? Cảm thấy xa lạ sao? Chẳng quen thiếp sao?” Giọng của nàng nghe rất xa xôi, cả đời này, lần đầu tiên Trần Ngộ Bạch cảm giác được chân mình như nhũn ra, sắp đứng không nổi.

Lo âu, bất an, mờ mịt. Sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi — giờ phút này, quốc sư đại nhân cao quý không ai bằng của Đại Dạ ngập tràn sợ hãi. “. Sao có thể?” Trần Ngộ Bạch cố gắng trấn tĩnh, giọng run rẩy hệt hắc, giống như đang nói cho chính mình nghe: “Dù nàng trở nên thế nào. Điều vẫn là thể tử của ta!”

“A. thật không?” Kỷ Tiểu Ly nở nụ cười, nàng còn có thể tươi cười như vậy. Da đầu Trần Ngộ Bạch run lên, tay nắm bả vai nàng khẽ run lên.

Hắn giật giật môi, lại không biết nên nói gì vào giờ phút này. Nàng xa lạ như thế, khiến hắn gần như bất lực.

“Kỷ Tiểu Ly!” Bị buộc vào hoàn cảnh cả đời chưa từng gặp, Trần Ngộ Bạch dường như sụp đổ, mắt đỏ hồng cúi đầu rống lên: “Nàng đã đồng ý với ta, nếu dám quên hoặc không tuân theo lời hứa, chân trời góc biển, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!”

Hắn đã gần như hoàn toàn rối loạn, theo bản năng, chỉ có thể nói lời uy hiếp. Đừng quên nàng từng đồng ý cả đời này sẽ làm bạn cùng ta, nếu không ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng!

Mặc dù khi cho nàng ngừng thuốc đã từng nghĩ đến hôm nay, mặc dù không hối hận, nhưng lúc này hắn chịu tra tấn thật sâu. Cả đời này hắn chỉ muốn một người, nay lại cũng mất đi sao? Trong đầu rối loạn không tìm ra lối thoát, chỉ biết là không thể buông tay, phải chặt chẽ bắt lấy nàng.

Trong vô ý thức ngón tay hắn như sắt thép, Tiểu Ly bị nắm cực đau, nhịn không được, lặng lẽ quay đầu nhìn chữ viết trong lòng bàn tay — không có nói là hắn sẽ nắm lấy vai nàng. Đau đến mức xương cốt đều muốn gãy vụn, hu hu hu.

Mặc dù Trần Ngộ Bạch cuồng loạn nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén, động tác nhỏ của nàng không trốn khỏi ánh mắt hắn, thoáng chốc trong đầu hắn chợt có chút rõ ràng, mây hơi lay động. “Tiểu Ly!” hắn chợt thấp giọng gọi nàng, kinh ngạc nhìn nàng, “Mặt của nàng.”

Người mất tím tóc tím nghe vậy sửng sốt, đưa tay sờ sờ hai má non mềm của mình, “Mặt của ta làm sao?” Trần Ngộ Bạch hít một hơi rồi chậm rãi thở ra, nhắm chặt mắt, dĩ nhiên khi mở ra lần nữa ánh mắt đã sáng trong, lạnh lùng nói: “Mặt của nàng — thoát nhìn vẫn ngốc như vậy.”

Quả nhiên, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tròng đôi mắt tím tròn xoe, không khác gì bộ dạng ngơ ngốc khi xưa, dưới ánh nhìn sắc lạnh của hắn, chợt dạ đảo vài vòng, nhịn không được lại vụng trộm quay đầu nhìn lòng bàn tay.

Trần Ngộ Bạch nắm lấy tay nàng, cứng rắn mở lòng bàn tay đang nắm chặt của nàng — trong lòng bàn tay nàng dày đặc chữ Khải thật nhỏ. Lời nói, giọng điệu, vẻ mặt vừa rồi, hoàn toàn viết hết lên tay.

“Những thứ này từ đâu mà có?” Quốc sư đại nhân không biểu cảm gì thẳm sâu.

“Tiểu, tiểu thuyết.” rõ ràng hắn rất tức giận, Tiểu Ly diễn không nổi nữa, thành thật đáp.

“Tiểu thuyết này ở đâu ra?!”

“Đầu năm mới, lúc Minh Châu tỷ tỷ và Nhóc cứng đầu đến thăm đã tặng ta, nàng ấy nói.”

“nói, gì, hả?!” Quốc sư đại nhân gần như tiếng hỏi.

“Nàng ấy nói. . . . một đao trả một đao.” Tóc và mắt tiểu cô nương hóa tím, vừa xinh đẹp lại vừa ngây thơ, tử tử lặp lại lời nhắn, còn nghi hoặc hỏi hần: “Làm gì có đao chứ? Minh Châu tử tử nói ta diễn tiểu thuyết xong sẽ có đao gì đó? Nhưng đao ở đâu vậy?”

“Ồ đây.” Trần Ngộ Bạch lại hơi nở nụ cười, ngón tay chỉ vào ngực mình, “Nàng vừa mới cắm đao vào nơi này của ta.”

Người mắt tím tóc tím tuyệt đẹp quá sợ hãi: “Ta không có mà!” Nàng còn muốn giải thích, nhưng hần lại cười ư nhìn đến thế —— nàng gả cho hần lâu như vậy, đương nhiên biết đây là vẻ mặt khi hần cực kỳ tức giận.

Tiểu Ly với tay muốn kéo tay áo hần cầu xin tha thứ, bị hần đánh “Bốp” lên tay, nàng đang mím mím miệng muốn khóc, bị hần với tay kéo lại ôm vào trong lòng. “Kỷ Tiểu Ly, ” hần cất giọng rầu rĩ, mang theo run rẩy kỳ dị nào đó, hô hấp nóng bỏng phả lên da thịt bên tai nàng, “Nàng thật là. . . . ngu ngốc!”

hần thì thảo mắng, vừa mắng vừa hôn thật nhiều lên vành tai, thái dương nàng. Tiểu Ly bị lời nói cùng động tác hoàn toàn trái ngược của hần mê hoặc choáng váng đầu óc, cho đến khi bị hần nâng mặt lên, hôn nóng bỏng, nàng mút cánh môi hần mới phát hiện có nước mắt chảy xuống hòa với môi lưỡi dây dưa, có chút mặn. Tiểu Ly sờ sờ mắt mình —— nàng không khóc mà, sao lại có nước mắt? Tay bị hần bắt lấy, sau đó mu bàn tay nàng bị xoay, hôn lên, cả người nhẹ nhàng bị đẩy ngã lên bàn trang điểm. Nàng “ối” một tiếng, khi đứng lên hần đã đi rồi.

Quốc sư đại nhân tức giận. Liên tục mấy ngày, ban ngày trừ vào triều liên ở suốt trong Tiễn viện của sảnh Vạn Thiên, lúc dùng bữa hần cũng cúi đầu im lặng không nói, buổi tối trở về lại ngủ trong thư phòng, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn nàng, chứ đừng nói là cùng giường chung gối.

Lão quân gia và Tiểu Thiên đều tới hỏi Tiểu Ly: “Phu nhân, ngài lại làm gì chọc đại nhân tức giận vậy?”

Tiểu Ly cảm thấy mình oan ức muốn chết: “Ta không chọc chàng!” (có chuyển biến mới nên đổi xưng hô luôn nhé)

“không thể nào!”

không ai tin nàng. Tiểu Ly nóng nảy: “Ta thật sự không chọc chàng! Chàng mắng ta ngu xuẩn, ta cũng không so đo!”

Lão quân gia và Tiểu Thiên liếc nhau, trong mắt đều viết “Lời đó là thật, sao phải so đo?”

Tiểu Ly: “. Các người!”

Dưới sự giật dẩy và khuyên bảo tận tình của mọi người, quốc sư phu nhân bị lạnh lùng xa lánh suốt mười ngày. bèn trèo lên lầu hai của sảnh Vạn Thiên. đã nhiều ngày không leo cột nhà, tay chân thiếu nữ nhỏ trước kia luôn “cọ cọ cọ” vài cái là có thể tu tiên - lúc này lại có chút lạ lẫm, khi nhảy cửa sổ vào chân bị mềm nhũn té từ cửa sổ xuống, lăn vài vòng trên mặt đất, lăn thẳng đến bên chân của người ngồi trước bàn đọc sách.

Quốc sư phu nhân ngo ngoay từ từ kéo làn váy vướng trên đầu xuống, vừa ngẩng đầu, liền thấy quốc sư đại nhân nhà nàng đang cầm quyển sách trong tay, lạnh lùng nhìn nàng.

“Chàng hết thương ta rồi!” Kỷ Tiểu Ly bất chợt cảm thấy cực kỳ uất ức, mắt nhanh chóng đọng một màn sương, đau thương chưa xót oán trách, “Ta té ngã mà chàng không đến đỡ ta! Ta té rất đau đó!”

“Đáng đời!” Trần Ngộ Bạch lạnh giọng mắng, “Ai bảo nàng đến đây?!”

Miệng thì nói vậy, tay lại buông quyển sách định bước đến ôm nàng, nhưng người kia lại không chờ được hần tự tay ôm ấp mà đã cất tiếng khóc lớn: “Chàng nói uống thuốc là có thể sinh con, giờ tóc và mắt ta đều đã biến thành màu tím. vì sinh con ta mới uống. biến thành màu tím chàng liền không thương ta nữa!” Nàng nằm sấp dưới đất khóc la, “. Hu hu hu ta muốn về nhà mẹ đẻ. Ta cũng không thương chàng nữa!”

Vốn định lạnh lùng xa lánh nàng một trận cho nàng ghi nhớ thật lâu, nhưng nàng khóc đến mức này, Trần Ngộ Bạch chưa từng dự đoán được. Trái tim luôn nhanh hơn lý trí, khi phục hồi tinh thần lại, hần đã ôm

nàng lên đùi rồi. hấn yên lặng thở dài tự giễu trong lòng.

“Về nhà mẹ để làm gì?” hấn tháo cây trâm bị vướng nơi vạt áo nàng, vắn lại mái tóc dài màu tím rối bù của nàng, cố ý hỏi nàng: “Để gọi phụ thân và các ca ca của nàng đến đánh ta một trận?”

“Đúng!” Nàng khóc, lớn tiếng đúng lý hợp tình đáp lại. Trần Ngộ Bạch nhin không được cười phá lên.

hấn - học vấn cao sâu, kế sách ngấp trời, ứng biến linh hoạt - thiên hạ này hiếm người sánh kịp, nhưng mưu kế đầy bụng lại không dùng được với nàng — chàng thích ta, ta liền gả, sống với chàng cả đời; chàng không thích ta? Ta đây cũng không ưa chàng nữa! Chỉ đơn giản như vậy. Loại uống công tính kế này, Trần Ngộ Bạch phát hiện ra mà lòng tràn đầy vui mừng.

Mùa xuân sắp sang, gió xuân dịu dàng tràn vào qua cửa sổ rộng mở, hơi thở đầu xuân tươi mát tràn ngập sức sống ulla vào đầy phòng, người đang mềm yếu ngồi trên đùi người ta càng khóc lớn tiếng hơn trong gió xuân. Âm ỹ muốn chết. Trần Ngộ Bạch nhìn nàng, sung sướng cau mày. hấn không phải là người ưa náo nhiệt, nhưng từ khi gặp nàng, hấn không còn yên tĩnh được. Có lẽ trời xanh cảm thấy hai mươi mấy năm trước kia của hấn đã quá mức yên tĩnh rồi hay sao ấy? Cảm tạ trời xanh.

Trong lòng Trần Ngộ Bạch sung sướng suy nghĩ, vòng tay ôm người khóc lóc âm ỹ, hôn nhẹ lên thái dương, dỗ nàng: “Được rồi, được rồi. Đừng khóc nữa — ta không ghét bỏ nàng, chỉ muốn dạy nàng một chút, về sau không thể quá dễ tin lời người ta. Ta là người bên gối của nàng, sao nàng có thể cùng người ngoài trêu chọc ta?”

“Hu hu hu ta không trêu chọc chàng. rõ ràng là chàng không thích ta nữa!” Kỷ Tiểu Ly khóc hết sức đau lòng, lão quản gia vốn dạy nàng lấy tiền làm lùi, phải biết mượn cớ, lúc này nàng hoàn toàn tin tưởng, vờ như đau buồn vô hạn, như trời sắp sập.

Nếu Thái hậu Đoan Mật sớm nhìn thấy một màn như vậy, không cần hủy hoại tấm bản đồ bà ta cũng sẽ hoàn toàn đánh mất suy nghĩ đó — Thánh nữ Thiên Mật mà như vậy, bộ tộc Thiên Mật còn biết trông cậy vào đâu? Quả nhiên, thiên thần có quan tâm chăm sóc bộ tộc Thiên Mật đến mức nào đi nữa mà nhìn thấy quốc sư đại nhân dạy dỗ thế tử sẽ quyết tâm dừng lại luôn thôi.

“không mà. sao có thể không thích nàng chứ?” Trái tim cũng bị nàng khóc đến nhũn ra, quốc sư đại nhân ôm nàng vào lòng, mềm giọng dỗ nàng: “Ta thích nàng. đâu đâu, để ta xem nào, xem ngã đau thế nào nè.” Trêu chọc dỗ dành nàng, kéo cổ tay bắt mạch cho nàng, nhưng một lát sau, khuôn mặt tuấn tú vang dội khiến ngàn vạn thiếu nữ xuân tươi của kinh thành mơ mộng, đã trắng bệch tái mét.

“Tiểu Thiên. Tiểu Thiên!” Quốc sư đại nhân như sấm rền chớp giạt rống to một tiếng, dọa người nằm trong lòng co rụt lại, hấn lại lập tức hoảng hồn dè thấp giọng xuống: “không sao không sao, nàng đừng sợ. ha!” Đứng hầu ngoài cửa, quản gia cùng Tiểu Thiên chưa bao giờ nghe thấy quốc sư đại nhân cất giọng kinh hoàng như thế, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đẩy cửa cùng bước vào.

“Cười khoái mã vào cung! Mời ngự y đến!” Quốc sư đại nhân trắng mặt tháo lệnh bài bên hông ném qua.

“Sao vậy. hả ?” Tiểu Ly sợ ngây người.

Quốc sư đại nhân nhìn vẻ mặt ngây thơ của nàng, không biết nên nói thế nào với nàng mới tốt — tới lui lưu loát, như viên ngọc lăn tròn, cùng ngón tay tròn trịa, mạch tuôn như bay. Là hỉ mạch. Nàng mang thai! Thế tử nhỏ của hấn, bị hấn lạnh lùng khoảng mười ngày! Vừa nãy còn leo cột nhà, khi nhảy cửa sổ còn vấp ngã, lại còn khàn giọng khóc lâu như vậy. Trần Ngộ Bạch hận không thể vung kiếm tự sát!

Hối hận không thôi ôm chặt nàng, trái tim đều run rẩy, một chữ cũng không nói được, chỉ ngóng trông ngự y mau đến, chính miệng nói cho hấn biết thế tử của hấn bình an khỏe mạnh, sẽ thuận lợi sinh đứa trẻ của bọn họ ra. Quốc sư đại nhân đáng thương, ngay cả việc mình biết y thuật cũng quên không sót chút gì. Tiểu Thiên vẫn đang ngăn người — từ khi hấn hiểu chuyện, chỉ có ngự y trong cung không chẩn được bệnh phải đến mời quốc sư đại nhân xót thương nhắc tay chẩn bệnh, chưa bao giờ phải mời đến ngự y.

Trong đầu Quốc sư đại nhân “Ông ông ông”, hận không thể chỉ chớp mắt là ngự y đã đến, nhưng vừa nhắc mắt lại thấy Tiểu Thiên còn đang ngăn người, thiếu chút nữa hấn đã nâng tay túm cái bàn ném qua!

Quốc sư đại nhân nổi giận! Lão quản gia liền kéo Tiểu Thiên cút lên xe chạy vào cung.

Quả nhiên, phủ quốc sư mời ngự y, ngay cả hoàng đế cũng hốt hoảng, phái thái giám bên người tới hỏi. Trần Nam Vương phi cùng Kỷ Tây của phủ Trần Nam Vương lại tự mình đến thăm, trong khoảng thời gian ngắn, phủ quốc sư đón người đến tiễn người đi, não nhiệt không thôi. Người trước giờ luôn ghét não nhiệt, nay hận sao toàn thể kinh thành không thể đến não nhiệt hết một phen, hẳn vui sướng rất nhiều, một phủ quốc sư chứa không nổi. Cho dù bốc quẻ bói toán đứng đầu thiên hạ, trước kia, Trần Ngộ Bạch có nằm mơ cũng không tính được sau này có lúc mình lại ưa não nhiệt đến vậy.

trên đời này cho dù thuật đoán số có thần diệu hơn nữa, cũng chỉ có thể tính cho người mà không thể tính ình, sống nơi thế tục không thể thoát khỏi vui buồn thương giận, chỉ nguyện ai cũng có thể gặp được một người, cả đời chỉ bị một mình người đó tính kế, vui vẻ mà chịu đựng.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uong-cong-tinh-ke>